
@IMAGINATOR1D
AFTER
AYRILIK
∞
ANNA TODD
Bro*Sis
BİR
wattpad
FENOMENİ
PEGASUS

TESSA İLE HARDIN İÇİN AŞK HİÇBİR ZAMAN KOLAY OLMADI ŞİMDİYSE HER ZAMANKİNDEN DAHA DA ZOR

Tessa hayatının en büyük kararını verirken her şey bir anda değişir. Önce kendi ailesiyle, sonra da Hardin'inkiyle ilgili öğrendikleri, her şeyden şüphe etmesine neden olur ve birlikte sürdürmeyi planladıkları geleceği tehlikeye atar. Hayatı bir anda dağılmaya başlamıştır. Hiçbir şey sandığı gibi değildir. Dostları. Ailesi. Hardin… Yaşamı boyunca güvendiği tek kişi olan Hardin de Tessa'nın sakladığı büyük sırrı öğrenince küplere biner. Genç adam onu anlamak yerine planlarını sabote etmeye çalışır.

Tessa, Hardin'in kendisini sevdiğine ve onu korumak için her şeyi yapacağına inansa da birini sevmek ile o kişiyi hayatına dahil etmek arasında fark vardır. Tüm bu kıskançlık, kontrol edilemeyen öfke ve arkasından gelen bağışlamalar artık yıpratıcı bir hal almıştır. Tessa bugüne dek kimseye böylesine derin duygular beslememiş, kimsenin öpücüğüyle böylesine nefesi kesilmemiştir. Hardin'le aralarındaki sönmeyen ateş, bütün bu çabalara ve acıya değecek mi? Aşkları onları bugüne dek bir arada tutmaya yetse de Tessa kalbinin sesini dinlerken de birlikte olmayı başarabilecekler mi?

AŞK YALNIZCA BİRLİKTEYKEN Mİ YAŞANIR?

www.pegasusyayinlari.com

Her zaman yalnız olmayacaksın, demişti bana. Yanılıyordu: Ben hep yalnız kalacaktım ama Tessa kalmayacaktı. Benim asla bulamayacağım bir şekilde, o mutlaka onu seven birine denk gelecekti. Hiç kimse bu kızı benden fazla sevemezdi ama belki sevilmenin nasıl bir şey olduğunu ona *hissettirebilirlerdi*. Yaşatılan olanca zulme rağmen, sonuna dek ona bağlı kalmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilirlerdi; tıpkı Tessa'nın bana gösterdiği gibi.

Kız da bunu hak ediyordu zaten. Tessa'nın hak ettiğini elde etmesi, yani başka biriyle olma düşüncesi bile nefesimi kesiyordu. Ama belki de olması gereken buydu. Belki de pençelerimi ona geçirip ömrünü benim için heba etmeye zorlamak yerine Tessa'yı çok uzun zaman önce azat etmeliydim.

İkiye bölünmüştüm. Bir yarım bu gece veya yarın sabah geri geleceğini ve beni affedeceğini, diğer yarımsa gerçekten de beni düzeltmeye çalışmaktan bıktığını söylüyordu.

ANNA TODD

Yazarlık kariyerinin başında olan Anna Todd, lise mezuniyetinden bir ay sonra evlenerek istatistiklerin yarısını darmadağın ettiği kocasıyla beraber Austin'de yaşamaktadır. Eşini üç kez Irak'a gönderen Todd, bu sırada makyaj malzemesi stantlarından Milli Gelir İdaresi işlem masasına kadar tuhaf işlerde çalışmıştır. Anna tam bir kitap kurdu, popüler erkek müzik gruplarının takipçisi ve romans hayranıdır; şu sıra en çok sevdiği bu üç şeyi birleştirmenin bir yolunu bularak en büyük rüyasını gerçekleştirmiş olmanın keyfini çıkarmaktadır.

Kapak Tasarımı: Grupo Planeta
Kapak Fotoğrafı: © Stockbyte / Getty Images

Pegasus Yayınları: 1615
Bestseller Roman: 704

After: Ayrılık
Anna Todd
Özgün Adı: After We Fell

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mart 2017
ISBN: 978-605-299-154-1

Türkçe Yayın Haklan © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Anna Todd, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ANNA TODD

AFTER

AYRILIK

Refika 03.04.2017

İngilizceden çevirenler:
Uğur Emre Yürük
Gülce Arman Bayrakçı

PEGASUS YAYINLARI

Anna Todd'un After *Serisine Övgüler:*

"Todd, kendi jenerasyonunun en büyük edebi fenomenlerinden."
Cosmopolitan.

"Tıpkı *Alacakaranlık* serilerinde de yaşadığım duruma düştüm, bir noktadan sonra her şeyi bırakıp odaklandığım tek şey, bu kitabı okumaktı... Todd, kızım, sen bir dâhisin!!!"
Once Upon a Twilight

"Çağımızın Bay Darcy ve Lizzy Bennet ikilisi... Kurgusal metinlerin sözlüğünde 'Kötü Çocuk' kavramını aratırsanız eğer *Beautiful Bastard* ile Bay Darcy karakterlerinin yanında Hardin'in resmini bulursunuz."
That's Normal

"Bu kitap hakkında emin olmanız gereken bir şey varsa o da hiç ummadığımız şeylerle karşılaşacağınızdır."
Vilma's Book Blog

"Anna Todd size çığlık attırmayı, ağlamayı, kahkahalarla gülmeyi, âşık olmayı ve cenin pozisyonunda oturup kalmanızı sağlıyor... Bu eserin Wattpad versiyonunu ister okuyun ister okumayın, *After* kaçırmamanız gereken kitaplardan biri. Ancak unutmadan söyleyelim, bir kitabın içinizden çıkarabileceğini hiç tahmin etmediğiniz dürtüleri hissetmeye de hazırlıklı olun. Wattpad versiyonunu okuduysanız da kitap halinin on kat daha iyi olduğunu belirtmek gerek."
Fangirlish

"Okuması oldukça eğlenceli ve dibine kadar dram yüklü... Bu kitap sizi daha ilk sayfadan vuracak."
A Bookish Escape

"Bu kitabı elimden bırakamadım! Gittiğim her yere peşimden geldi, böylelikle boş bulduğum her vakti Hessa ikilisiyle doldurabildim. Daha ilk sayfadan kendinizi kitaba kaptıracaksınız!"
Grown Up Fangirl

"Daha fazlasını istiyorum."
Her yerdeki okuyucular

J'ye, pek çok kişinin ancak hayalini kurabildiği bir sevgiyle bana bağlandığı için.

Bir de dünyadaki tüm Hardin'lere çünkü onlar da hikâyelerinin anlatılmasını hak ediyorlar.

Giriş

Tessa

Bu yabancı adamın tanıdık simasına bakarken her bir yanıma hatıralar akın etmeye başladı.

Eskiden bir kenarda oturur, sarışın Barbie bebeğimin saçını tarardım. Sık sık o bebeğin *yerinde* olmak isterdim: Çünkü o her türlü yırtmıştı. Güzeldi, her daim bakımlıydı, hep olması gerektiği gibi kusursuzdu. Ailesi Barbie ile gurur duyuyor olmalı, diye düşünürdüm. Kızın babası, her neredeyse, muhtemelen büyük bir şirketin CEO'suydu ve o ailesini geçindirmek için dünyayı gezerken, karısı da geride kalıp evi çekip çeviriyordu.

Barbie'nin babası eve hiç sallana sallana gelip bağırıp çağırmazdı. Kızın annesine yüksek sesle sövüp, onca kavgadan ve kırılıp dökülen tabak çanağın gürültüsünden kaçmak için Barbie'nin kış bahçesine saklanmasına sebep olmazdı. Tabii nadiren de olsa, ebeveynleri arasında tartışmaya sebep olabilecek, ufak, kolayca açıklanabilir bir yanlış anlaşılma olsa bile Barbie'nin hep yanma sığınabileceği bir Ken'i vardı. Ken, kış bahçesinde bile yanından ayrılmayan sarışın, kusursuz erkek arkadaşıydı.

Barbie öylesine kusursuzdu ki hayatı da ailesi de kusursuzdu.

Beni dokuz yıl önce terk eden babamsa şimdi tam karşımda duruyordu; kir pas içinde ve bezgin bir haldeydi. Ne olması gerektiği ne de onu hatırladığım zamanlardaki haline benziyordu. Gözlerini bana dikerken yüzüne bir tebessüm yayıldı ve zihnimdeki bir başka hatırayı ortaya çıkarıverdi.

Babamın bizi terk ettiği gece annemin yüzü taş kadar ifadesizdi. Ağlamamıştı. Kadıncağız orada öylece durmuş, babamın çe-

kip gitmesini beklemişti. O gece annem değişmişti; o andan sonra sevecen anne imajından eser kalmamıştı. Kaba, mesafeli ve mutsuz bir kadına dönüşmüştü.

Ama babam gitmeye karar verdikten sonra bile annem hep benim yanımdaydı.

1. Bölüm

Tessa

"Baba?" Bana bakan o tanıdık gözlere rağmen, karşımda duran bu adam kesinlikle benim babam olamazdı.

"Tessie?" Sesi, uzak hatıralarımda anımsadığımdan daha kalındı.

Hardin, alev alev yanan gözleriyle bana, sonra babama baktı.

Babam. Bu berbat mahallede, üstünde pejmürde kıyafetlerle karşımda duruyordu.

"Tessie? Gerçekten bu sen misin?" diye sordu.

Donakalmıştım. Babamın yüzüne bürünmüş gibi görünen bu sarhoş adama söyleyebilecek tek bir kelime bile bulamıyordum. Hardin tepki vermemi sağlamak istercesine elini omzuma koydu. "Tessa..."

Bu garip görünümlü adama doğru bir adım attım, bana gülümsedi. Kahverengi sakallarına ak düşmüştü; gülümsemesi artık, hatıralarımdaki gibi bembeyaz ve temiz değildi... Nasıl olmuştu da bu hallere düşmüştü? Bir zamanlar babamın, tıpkı Hardin'in babası Ken'in yaptığı gibi hayatını değiştirmiş olabileceğine dair umutlarımın hepsi bir anda sönüverdi ve bu adamın gerçekten de babam olduğunu anlamak, fena halde canımı yakmıştı.

"Evet, benim," dedi birileri. Birden bu sözcüklerin benim ağzımdan döküldüğünü fark ettim.

Bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapadı ve kollarını boynuma doladı. "İnanamıyorum! Buradasın ha! Ben de ne zamandır seni..."

Hardin'in onu benden uzaklaştırmasıyla sözleri yarım kaldı. Ne yapacağımı bilemeyerek geri çekildim. Bu yabancı adam –yani babam– tedirgin ve inanamayan gözlerle önce Hardin'e sonra bana

baktı. Hemen sonra, lakayıt bir tavır takındı ve mesafesini korumaya karar vermesi içimi biraz olsun rahatlatmıştı.

Elinin tersiyle alnını silerken, "Aylardır sana ulaşmaya çalışıyorum," dedi teninde kirden bir iz bırakarak.

Hardin onun üzerine atılmaya hazır bir şekilde önümde duruyordu. Hardin'in omzunun üzerinden bakarken, "Buralardaydım," dedim alçak sesle. Beni sahiplenmesinden ötürü çok mutluydum ve o anda da kafasının epey karışmış olabileceğini fark ettim.

Babam ona döndü ve bir süre Hardin'i süzdü. "Vay canına. Noah epey değişmiş."

"Hayır, bu Hardin," dedim babama.

Babam ayaklarını sürüyüp onun etrafında dolaşarak bana yaklaştı, o yaklaştıkça Hardin'in de gerilmeye başladığını görebiliyordum. Kokusunu alabileceğim kadar yaklaşmıştı bana.

Ya nefesinde duyduğum alkolün ya da uzun yıllar boyunca alkolik olmasının etkisiyle ikisini birbirine karıştırmıştı; Hardin ile Noah taban tabana birbirleriyle zıt adamlardı ve asla birbirleriyle kıyaslanamazlardı. Babam kolunu omzuma atınca Hardin bana şöyle bir baktı ama ben başımı usulca iki yana sallayarak sakin olmasını işaret ettim.

"Kim bu Hardin?" Babam sinir bozacak kadar uzun bir süre kolunu omzumdan çekmedi, bu sırada Hardin her an patlamaya hazır görünüyordu, bunun sebebinin yalnızca kızgınlık olmadığını fark ettim; çocuğun ne söyleyeceği veya ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ben de ondan farksızdım açıkçası. "O benim... Hardin benim..."

"Erkek arkadaşı. Ben onun erkek arkadaşıyım," diye cümlemi tamamladı Hardin.

Hardin'in cüssesini en sonunda fark eden adamın kahverengi gözbebekleri büyüyüverdi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Hardin. Richard ben." Hardin'le tokalaşmak için kirli elini uzattı.

"Şey... aynen, ben de tanıştığıma memnun oldum." Hiç şüphesiz, Hardin... fena halde huzursuzdu.

"Sizin burada ne işiniz var?"

Bunu fırsat bilip o sırada kendine gelen ve beni yanına çeken Hardin'e yanaştım.

"Hardin'e dövme yaptıracaktık," diye yanıtladım mekanik bir sesle. Zihnim şu anda cereyan edenleri tümüyle kavramaktan acizdi.

"Ya... Ne güzel. Eskiden ben de dövme yaptırmak için buraya gelirdim."

Babamın her sabah işe gitmek için evden çıkmadan önce kahve içtiği anılara ait olan görüntüler zihnime üşüşmeye başladı. Ne şu an karşımda duran adama benziyor ne de onun gibi konuşuyordu, üstelik onu tanıdığım günlerde kendine dövme yaptırmadığını da gayet iyi biliyordum. Onun minik kızı olduğum günlerde yani...

"Evet, arkadaşım Tom bunları yapıyor," diyerek sweatshirt'ünün kolunu sıvayıp önkolundaki kafatası dövmesini gösterdi.

İlk başta bu dövmenin onda iğreti durduğunu düşündüm ama ona baktıkça aslında yakıştığına karar verdim. "Ah..." ağzımdan çıkan tek şey buydu.

Bu son derece tuhaf bir durumdu. Bu adam benim babamdı, annemle beni bir başımıza bırakıp giden kişiydi. Şimdiyse bir anda karşıma çıkıvermişti... sarhoş bir halde. Bense ne düşüneceğimi bile bilmiyordum.

Bir yanım heyecanlanmıştı ve şu anda onu dikkate almak istemiyordu. Annem buralara döndüğünü söylediğinden beri, içten içe ben de babamı görmek istiyordum. Bunun saçma –cidden aptalca– bir düşünce olduğunu biliyordum ancak bir bakıma eskisinden daha iyi görünüyordu. Sarhoştu ve muhtemelen bir evsiz olarak yaşıyordu fakat onu zannettiğimden daha çok özlemiştim, kim bilir, belki de zor günler geçirmişti. Onun hakkında hiçbir şey bilmezken bu adamı yargılamak bana mı düşerdi?

Ona ve bizi çevreleyen caddeye bakarken, her şeyin normal seyrinde devam ettiğini görmek bana çok tuhaf gelmişti. Oysaki babamın bir anda karşımıza çıkmasıyla zamanın donuverdiğine yemin edebilirdim.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordum.

Hardin'in o korumacı bakışları babama kilitlenmiş, tehlikeli bir yırtıcı hayvana bakar gibi ona bakıyordu.

"Şimdilik orada burada kalıyorum." Sweatshirt'ünün koluyla alnını sildi.

"Ya."

"Raymark'ta çalışıyordum ama beni oradan postaladılar," dedi.

Raymark ismini daha önce duyduğumu hayal meyal duyduğumu hatırlıyordum. Galiba imalat fabrikasıydı. Yani, fabrika işçisi olarak mı çalışıyordu?

"Sen neler yapıyorsun? Ne kadar oldu... beş yıl mı?"

Ben, "Hayır, dokuz," deyince, yanımda dikilen Hardin'in kaskatı kesildiğini fark ettim.

"Dokuz mu? Üzgünüm, Tessie." Kelimeler neredeyse gevelene gevelene çıktı ağzından.

Bana seslenirken kullandığı lakap, kalbimin kanamasına sebep oluyordu; o lakabı bana en güzel yıllarımızda kullanırdı. Bizi terk etmeden önce beni omuzlarına alır ve küçük bahçemizde beraber koştururduk. Bu durumla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu bunca zamandır görmediğim için içimden ağlamak geliyor, bir taraftan da babamla burada karşılaşmanın ironisiyle gülmek istiyor ama beni bırakıp gittiği için de avazım çıktığı kadar ona bağırmak istiyordum. Onu bu şekilde görmek çok kafa karıştırıcıydı. Babamın sarhoş hallerini hatırlıyordum ancak o zamanlar öfkeli bir ayyaştı; gülümseyen, kolundaki dövmeyi gösteren veya erkek arkadaşımla tokalaşan bir sarhoş değildi. Belki de değişmiş, daha düzgün bir adama dönüşmüştü...

"Sanırım gitme vaktimiz geldi," dedi Hardin gözlerini babama dikerek.

"Gerçekten de çok üzgünüm ancak hepsi benim suçum değildi. Annen... nasıldır bilirsin, işte." Kendini savunurcasına ellerini öne savuruyordu. "Ne olur, Theresa, bana bir şans ver," diye yakardı adam.

Hardin arkamdan, "Tessa..." diye uyardı beni.

"Bize bir saniye ver," dedim babama. Hardin'i kolundan kaptığım gibi onu birkaç metre uzaklaştırdım.

"Ne halt ediyorsun sen? Harbiden de onu..." diye söze başladı.

"O benim *babam*, Hardin."

"O siktiğim evsiz ayyaşından başka bir şey değil," dedi tiksintiyle tükürerek.

Hardin'in doğru ancak sert sözleri karşısında gözlerim doldu. "Onu dokuz yıldır görmedim ben."

"Kesinlikle... Çünkü seni bırakıp gitti. Bu zaman kaybından başka bir şey değil, Tessa," dedi arkamda duran babama bakarak.

"Umurumda değil. Söyleyeceklerini dinlemek istiyorum."

"Yani, dinle tabii. Onu evimize falan davet edecek halin yok zaten." Başını iki yana salladı.

"İstersem ederim. Ayrıca gelmeyi kabul ederse de gelir, kalır. Orası benim de evim," diye parladım. Babama baktım. Orada öylece durmuş, pejmürde kılığıyla önündeki beton zemine bakıyordu. En son ne zaman adam gibi bir yatakta uyumuştu acaba? Ya da düzgün bir yemek yemiş miydi? Bunları düşünmek bile kalbimi sızlatıyordu.

"Cidden onu da eve getirmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" Hardin parmaklarını tanıdık bir düş kırıklığı edasıyla saçlarında gezdirdi.

"Bizimle kalsın falan diye değil tabii ki, yalnızca bu gecelik. Ona yemek yapabiliriz," dedim. Babam başını kaldırınca benimle göz göze geldi. Gülümsemeye yeltenince gözlerimi ondan kaçırdım.

"*Akşam yemeği mi?* Tessa, o seni neredeyse on senedir arayıp sormayan lanet bir ayyaş... Bir de ona akşam yemeği pişirmekten mi bahsediyorsun?"

Bana yüksek sesle patlamasından utanmıştım, yakasından tutup onu kendime doğru çektim ve alçak sesle konuştum: "O benim *babam,* Hardin ve annemle de artık görüşmüyorum."

"Ama onun yerine, illa ki *şu* herifle görüşebilirsin anlamına gelmiyor bu. Bunun sonu iyi bitmez, Tess. Hak etmeyen insanlara boş yere iyi davranıyorsun hep."

"Bu benim için çok önemli," dedim daha ben ona bu itirazlarının ne kadar saçma olduğunu söyleyemeden bakışları yumuşayıverdi.

İç geçirdi ve hüsrana uğramış gibi, dağınık saçlarını karıştırdı. "Kahretsin, Tessa, bu işin sonu iyi değil."

"Sonunu bilemezsin, Hardin," diye fısıldadım ve parmaklarıyla sakalını tarayan babama baktım. Hardin'in haklı çıkma ihtimalinin

farkındaydım fakat bu adamı tanımaya çalışmayı veya en azından söyleyeceklerini dinlemeyi kendime bir borç biliyordum.

Babamın yanına döndüm, endişelerim içgüdüsel olarak sesimin biraz titremesine sebep olmuştu. "Bu akşam yemeğe bizim eve gelmek ister misin?"

"Gerçekten mi?" diye haykırdı yüzüne umut ışığı yayılırken.

"Evet."

"Tabii! Tabii, olur!" Gülümsedi, bir anlığına eskiden tanıdığım adamın, yani babamın içkiye başlamadan önceki halini görür gibi oldum.

Arabaya giderken Hardin tek kelime bile etmedi. Sinirli olduğunu ve bu kızgınlığın sebebini biliyordum. Ama öte yandan babasının değişip düzeldiğini de biliyordum; Tanrı aşkına, adam bizim üniversiteyi yönetiyordu! Kendi babamda da benzer bir değişikliğin olmasını ummakla aptallık mı ediyordum?

Arabanın yanına geldiğimizde babam, "Vay, senin mi bu? Capri, değil mi? Yetmişler sonu modeli hani?" diye sordu.

"Öyle." Hardin sürücü koltuğuna yerleşti.

Babam, Hardin'in verdiği gergin yanıtını hiç umursamaması içimi rahatlamıştı. Radyonun sesi kısıkta kalmıştı ve Hardin'in motoru çalıştırmasıyla beraber, müziğin ortamdaki rahatsız edici sessizliği dağıtmasını umarak, ikimizin de eli aynı anda ses düğmesine uzandı.

Eve giden yol boyunca, annemin bu duruma ne tepki vereceğini merak edip durdum. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu, o yüzden yakında Seattle'a taşınacağımı düşünmeye çalıştım.

Yok, bu ondan da beter bir düşünceydi; bu konuyu Hardin'le nasıl konuşacağımı hiç bilmiyordum. Gözlerimi kapayıp başımı cama yasladım. Hardin'in sıcak eli benimkini tutunca sinirlerim yatışmaya başladı.

Apartmana gelip park ettiğimizde, arka koltukta oturan babam, "Vay, burada mı oturuyorsunuz?" dedi hayretle.

Hardin bana kısa bir, *işte başlıyoruz*, bakışı attı ve ona cevap verdi: "Evet, birkaç ay önce taşındık."

Asansöre bindiğimizde Hardin'in korumacı bakışları yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu, ben de onu yumuşatmak umuduyla

minik bir gülümseme koyverdim. Gülümsemem işe yaramış gibi görünüyordu ancak mahrem alanımızda bize tamamen yabancı olan bu adamla beraber bulunmak o kadar tuhaf bir histi ki onu eve davet ettiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. Ama artık olan olmuştu.

Hardin, dairemizin kapısını açtı ve arkasını hiç dönmeden içeri girip tek kelime etmeden yatak odasına yöneldi.

Babama, "Hemen dönerim," deyip onu antrede yalnız başına bıraktım.

"Tuvaletinizi kullanmamın sakıncası var mı?" diye seslendi arkamdan.

"Tabii ki yok. Hemen koridorun sonunda," dedim ona bakmadan banyo kapısını işaret ederek.

Öbür odada, Hardin yatağa oturmuş botlarını çıkarıyordu. Kapıya bakarak onu kapamamı işaret etti.

"Bana kızdığını biliyorum," dedim alçak sesle, ona doğru yürürken.

"Kızdım."

Yüzünü iki elimin arasına aldım ve başparmaklarımla yanaklarını okşadım. "Kızma."

Narin dokunuşum karşısında gözlerini yumdu ve kollarını belime doladı. "Seni üzecek... Ben yalnızca bunun önüne geçmeye çalışıyordum."

"O beni üzemez... ne yapabilir ki bana? Ne kadar zamandır onu görmüyorum, biliyor musun?"

"O şimdi muhtemelen öteberimizi lanet ceplerine doldurmakla meşguldür," dedi burnundan soluyarak. Elimde olmadan güldüm. "Bu komik değildi, Tessa."

İç çektim ve bana bakması için çenesini kaldırdım. "Lütfen biraz rahatlamaya çalışıp bu konuda biraz olumlu düşünür müsün? Sen etrafta somurtup gezmeden de yeterince karışık bir durum zaten, gerginliği artırmaktan başka işe yaramıyor."

"Somurtmuyorum ben. Seni korumaya çalışıyorum."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok ki... O benim babam."

"O herif senin baban falan değil..."

"Lütfen ama?" Başparmağımı dudağında gezdirirken yüz ifadesi yumuşadı.

Tekrar iç çektikten sonra en sonunda cevap verdi. "Pekâlâ, gidelim de şu herifle yemek yiyelim o zaman. Tanrı bilir, bir süredir siktiğimin bir çöp konteynırlarından başka yerde yemek yememiştir."

Gülüşüm soldu, istemsizce dudaklarımı sıktım. Bunu fark etmişti.

"Özür dilerim; sakın ağlama." İç çekti. Dövmeci dükkânının önünde babama rastladığımızdan beri oflayıp durmuştu. Hardin'in *endişesini* görmek –gerçi yaptığı diğer her şeyin içinde biraz öfke de vardı– yalnızca yaşadığımız durumun gerçekdışı etkisini artırıyordu.

"Söylediğim her sözün arkasındayım ama bu konuda puştluk yapmayacağım." Ayağa kalktı ve ağzımın kenarını hafifçe öptü. Odadan çıkarken, "Haydi şu dilenciyi besleyelim," diye homurdandı, bu da moralimin düzelmesine hiç yardımcı olmamıştı.

Oturma odamızdaki adam son derece iğreti duruyordu, sağa sola bakınıyor, raflarımızdaki kitaplara dikkat kesiliyordu.

"Akşam yemeği hazırlayacağım. Televizyon izlesene?" diye önerdim.

"Sana yardım da edebilirim?" diye karşılık verdi.

"Şey, olur," dedim yarım bir gülümsemeyle. Böylece peşimden mutfağa geldi. Hardin, mesafesini korumaya çalıştığından oturma odasından ayrılmadı. Zaten böyle yapacağını tahmin etmiştim.

"Büyüyüp kendi hayatını kurduğuna inanamıyorum," dedi babam.

Darmadağın olan düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışırken domates almak için buzdolabına uzandım. "Üniversitede okuyorum, WCU'da. Hardin de öyle," diye cevap verdim, bariz sebeplerden ötürü, onun bu belli belirsiz çıkışını görmezden gelerek.

"Gerçekten mi? WCU ha? Harika." Masaya oturdu, ellerindeki kiri yıkayıp temizlemişti. Alnındaki kir lekesinin de artık orada olmadığını gördüm. Bir de sweatshirt'ündeki ıslak noktadan, üzerindeki bir lekeyi çıkarmaya çalıştığını anladım. O da benim gibi gergindi. Bunu bilmek birazcık daha iyi hissettirmişti.

Az daha Seattle'a taşınacağımı ve yeni hayatımın alacağı heyecan verici yönü ağzımdan kaçıracaktım fakat bunu daha Hardin'e bile söylememiştim. Babamın birdenbire ortaya çıkması hayatımın yol haritasında bir başka sapmaya sebep olmuştu. Her şey ayaklarımın dibine çökene kadar daha kaç problemle yüzleşeceğimi bilmiyordum.

"Keşke tüm bunlar olurken yanında olabilseydim. İyi yerlere geleceğini hep biliyordum zaten."

"Ama *olmadın*," dedim kısa ve öz bir biçimde. Bu kelimeler dudaklarımın arasından döküldüğü anda pişmanlık dürtüsü her bir yanımı sarmıştı ama sözlerimi geri almak gibi bir niyetim de yoktu.

"Biliyorum ama artık buradayım ve bunu telafi etmek istiyorum."

Bu basit kelimeler aslında biraz zalimceydi, özünde o kadar da kötü bir adam olmadığına, yalnızca içki içmeyi bırakmak için yardıma ihtiyacı olduğuna dair bana umut vermiş oluyordu.

"Sen... Sen hâlâ içiyor musun?"

"İçiyorum." Bakışları ayaklarına kaydı. "O kadar fazla değil ama. Şu anda öyle görünmediğimi biliyorum ama son birkaç ayım biraz zor geçti... hepsi o kadar."

Hardin, mutfak kapısının eşiğinde bitiverdi, sessiz kalmak için kendi kendisiyle mücadele içinde olduğunu biliyordum. Umarım sessiz kalmayı becerebilirdi.

"Anneni birkaç kere gördüm."

"Öyle mi?"

"Evet. Senin nerede olduğunu söylemedi bana. Bayağı iyi görünüyordu," dedi babam.

Annem hakkında yorum yapması son derece garipti. Annemin sesi zihnimde yankılandı ve bana bu adamın bizi terk ettiğini hatırlattı. Annemin bugün yaşadığı durumda olmasının sebebi bu adamdı.

"Siz... size ne oldu öyle?" Tavukgöğüslerini tavaya bıraktım, babamdan yanıt beklerken, tavadaki yağ kızıp cızırdıyordu. Böylesine doğrudan ve basit bir soru sorduktan sonra arkamı dönüp yüzüne bakmak istemiyordum ama merak etmeden de duramıyordum.

"Bir türlü uyuşamıyorduk işte; o hep ona verebileceğimden fazlasını isteyip durdu, zaten nasıl bir kadın olduğunu bilirsin."

Biliyordum ama annem hakkında alelade bir biçimde ve küçümser bir ses tonuyla konuşması hoşuma gitmemişti.

Suçu annemin üzerinden alıp ona yıkmak için hızlıca arkamı döndüm ve şöyle sordum: "Neden hiç aramadın?"

"*Aradım*... hep aradım. Her doğum gününde sana hediyeler bile yolladım. Ama o bunu sana hiç anlatmadı, değil mi?"

"Hayır."

"Eh, bu doğru, gerçekten yaptım. Onca zamandır seni nasıl da özledim. Şimdi burada, karşımda durduğuna inanamıyorum." Bana doğru yürürken gözleri dolmuştu ve sesi titriyordu. Nasıl karşılık vereceğimi bilemedim; bu adamı hiç tanımıyordum, eski haline benzemiyordu.

Hardin babamla aramıza girmek için mutfaktan içeri daldı, bunu yaptığı için bir kez daha memnun olmuştum. Tüm bunlar karşısında ne düşüneceğimi bilmiyordum; bu adamla aramdaki fiziksel mesafeyi korumam gerekiyordu.

"Beni affedemeyeceğini biliyorum," dedi neredeyse hıçkırarak, bu da benim mideme bir yumruk gibi oturmuştu.

Ben, "Mesele o değil. Seni pat diye hayatıma sokmadan önce biraz zamana ihtiyacım var sadece. Seni tanımıyorum bile," deyince, olur dercesine başını salladı.

"Biliyorum, biliyorum." Tekrar masaya oturdu ve yemeği hazırlamamı beklerken bana ilişmedi.

2. Bölüm

Hardin

Tessa'ya olan tek katkısı, spermini bağışlayıp onun doğmasına vesile olmaktan öteye geçmeyen bok çuvalı kılıklı herif, bir gram soluk bile almadan iki tabak yemeği midesine indiriverdi. Sokaklarda aç biilaç yaşadığından emindim. Şansları yaver gitmeyip zor zamanlar geçiren insanlara acımadığım falan da yoktu. Ama bu herif ayyaşın tekiydi ve kızını bırakıp gitmişti, o yüzden bende zerre acıma duygusu uyandırmıyordu.

Ayyaş herif, biraz su zıkkımlandıktan sonra Tessa'ya baktı. "Şahane bir aşçısın, Tessie," dedi.

Galiba bir daha ona böyle seslenirse ortalığı yıkacaktım.

"Sağ ol," dedi Tessa *olanca* nezaketiyle gülümseyerek. Zırvalıklarıyla Tessa'yı kandırmaya başladığını; onu terk ettikten sonra içinde oluşan duygusal çatlakları doldurduğunu sezebiliyordum.

"Ciddi diyorum; belki bana bir ara bunun tarifini verirsin."

Tarifi *nerede* kullanacaksın peki? Olmayan mutfağında mı?

"Tabii," dedi ve tabağını temizlemek için ayağa kalktı, giderken benimkini de aldı.

"Artık gitmeliyim. Yemek için teşekkür ederim," dedi ayaklanan –yavşak– Richard.

"Hayır, sen... bu akşam burada kalabilirsin, istersen tabii. Biz de yarın sabah seni... *evine* bırakabiliriz," dedi yumuşak bir sesle, babasının durumunu tanımlamak için hangi kelimeyi seçeceğinden emin olamayarak.

Benim emin olduğum şeyse, bu boktan zerre kadar hazzetmemiş olmamdı.

"Bu şahane olur," dedi yavşak ellerini birbirine sürterek.

Muhtemelen şu an demlenmek için can atıyordu puşt herif.

Tessa gülümsedi. "Harika. Gidip yatak odasından yastığı ve çarşafları getireyim." Bir anlığına, önce babasına sonra bana baktı, içimden geçenleri hissetmiş olacak ki şöyle sordu: "Siz ikiniz bir dakikalığına yalnız kalsanız sorun olmaz, değil mi?"

Babası güldü. "Tabii, zaten onu biraz tanımak istiyordum."

Ah, hayır, istemiyorsun.

Tessa, yüzümün aldığı ifadeyi görüp kaşlarını çattı ve ifadesiz bir yüzle odadan çıkıp bizi mutfakta baş başa bıraktı.

"Ee, Hardin, benim Tessa'yla nerede tanıştınız?" diye sordu. Tessa'nın kapıyı kapadığını duydum ve bizi işitemeyecek kadar uzaklaşmasını bekledim. "Hardin?" diye sorusunu yineledi.

"Bak, bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye hırladım ve onu ürkütecek şekilde masaya eğildim. "O *senin* Tessa'n değil, *benim*. Ne haltlar çevirdiğini gayet iyi biliyorum, sakın beni kandırabileceğini sanma."

Ezikçe ellerini kaldırdı. "Bir şey çevirdiğim yok, ben..."

"Ne istiyorsun, para mı?"

"Ne? Hayır, tabii ki para falan istemiyorum. Kızımla bir bağ kurmak istiyorum."

"O bağı kurmak için dokuz senen vardı, alt tarafı ona lanet bir otoparkta rastladın diye buradasın şu an. Onu aradığın falan yoktu," diye parladım, gırtlağına sarıldığımı hayal ederek.

"Biliyorum." Bakışlarını masaya çevirip başını salladı. "Pek çok hata yaptım, biliyorum ama tüm bunları telafi edeceğim."

"Şu anda, mutfağımda otururken bile sarhoşsun, boktan ayyaşın tekisin sen. Bir ayyaşı nerede görsem tanırım. Ailesini terk eden ve dokuz senede bile yediği bokları temizleyemeyen bir adama da hiç acımam yoktur."

"İyi niyetli olduğunu biliyorum ve kızımı korumaya çalışmanı görmek beni mutlu ediyor ancak merak etme bunu batırmayacağım. Ben sadece onu tanımak istiyorum... seni de tabii ki."

Öfkemi bastırmak için sesimi çıkarmamaya çalıştım.

"Tessa yanındayken daha kibarsın," dedi gözlemini alçak sesle dile getirerek.

"O etrafta yokken sen de daha berbat rol yapıyorsun," diye karşılık verdim.

"Bana güvenmemekte son derece haklısın ama onun iyiliği için bana bir şans ver."

"Onu herhangi bir şekilde incitirsen kendini ölmüş bil." Tessa'nın babasını bu şekilde tehdit ettiğim için belki de biraz pişmanlık duymalıydım ama bu acınası alkoliğe hissettiğim tek şey öfke ve güvensizlikti. İçgüdülerim bana Tessa'yı korumamı ve bu herife acımamamı söylüyordu.

"Onu asla incitmem," diye söz verdi.

Gözlerimi devirip bardağımdaki sudan bir yudum aldım.

Söylediği şeyin bir şekilde konuyu bağlamış olduğunu sanarak espri yapmaya kalkıştı. "Şu konuşmanın gidişatına bakılınca, aslında rollerimizi değiştirmemiz gerekiyordu," dedi.

Fakat ben onu duymazdan gelip yatak odasına yöneldim. Zira, Tessa gelip babasını boğazladığıma tanık olmadan ortadan kaybolmalıydım.

3. Bölüm

Tessa

Hardin yatak odasına daldığında elimde bir yastık, bir battaniye ve bir de havlu vardı.

"Pekâlâ, ne oldu?" diye sordum patlamasını ve ona danışmadan babamı bizde kalmaya davet ettiğim için şikâyet etmesini bekleyerek.

Hardin gidip yatağa uzanarak oradan bana baktı. "Hiçbir şey. Meseleyi tatlıya bağladık. Sonra da misafirimizle yeterince kaliteli zaman geçirdiğimi düşünüp buraya gelmeye karar verdim."

"Lütfen ona kötü davranmadığını söyle." Babamı doğru düzgün tanımıyordum. İstediğim son şeyse gerginliğin daha da artmasıydı.

"Elime koluma hâkim oldum merak etme," deyip gözlerini kapadı.

"Galiba ona bir battaniye götürüp davranışın için özür dileyeceğim, her zamanki gibi," dedim sinirle. Oturma odasına gittiğimde, babamı yerde oturmuş, kot pantolonundaki delikleri kurcalarken buldum. Geldiğimi duyunca başını kaldırdı. "Kanepede oturabilirsin," deyip elimdekileri kanepenin üzerine bıraktım.

"Ben... şey, kanepene bir şey bulaşsın istemedim." Utançtan yüzü kızarmıştı, bunu görmek benim de kalbimi sızlatmıştı.

"Sen onu dert etme... burada duş alabilirsin, bu gecelik giymen için Hardin'in birkaç parça kıyafetini ayarlayabilirim."

Yüzüme bakmamıştı ancak belli ki biraz itiraz etti. "Fırsatçı gibi görünmek istemem."

"Hiç sorun değil, gerçekten. Sana birkaç parça kıyafet getireyim; gidip hemen duş alabilirsin. Kurulanmak için havlun da var."

Bana bitkin bir gülümsemeyle baktı. "Sağ ol. Seni tekrar gördüğüme o kadar sevindim ki. Nasıl da özlemiştim... resmen karşımdasın işte."

"Hardin sana kaba davrandıysa özür dilerim. O biraz..."

"Korumacı mı?" dedi cümlemi tamamlayarak.

"Evet, sanırım öyle biri. Ama bazen çok terbiyesiz olabiliyor."

"Sorun değil. Erkeğim ben; bana koymaz. O sadece seni kollamaya çalışıyor, sakın onu suçlama. Beni tanımıyor bile. Kahretsin, sen de öyle. Eskiden tanıdığım birini anımsatıyor bana..." Babam bir an duraksadıkdan sonra gülümsedi.

"Kimi?"

"Beni... Ben de tıpkı onun gibiydim. Benim saygımı kazanmamış hiç kimseye saygı göstermezdim, bir de önüme çıkan herkesi ezip geçerdim. Hardin'le benim mayamız aynı; aradaki tek fark onun daha fazla dövmesinin olması." Kıkırdadı ve gülerken çıkardığı o ses uzun zaman önce unuttuğum hatıraları tekrar su yüzüne çıkardı.

Babam yerden kalkıp havluyu alana kadar ben de onunla beraber gülüp bu duygunun tadını çıkardım. "Seni hemen banyoya götürüyorum."

Babama, yeni kıyafetler getirip banyonun kapısının önüne bırakacağımı söyledim.

Yatak odamıza döndüğümde Hardin hâlâ yataktaydı, gözlerini kapamış ve dizlerini karnına çekmiş bir vaziyette yatıyordu.

"Duş alıyor. Ona senin kıyafetlerinden vereceğimi söyledim."

Hardin yatakta doğruldu. "Nedenmiş o?"

"Çünkü adamın giyecek hiçbir şeyi yok." Onu sakinleştirmek için kollarımı açıp yatağa yöneldim.

"Tabii, Tessa, benim kıyafetlerimi o adama ver," dedi sert bir ses tonuyla. "Yataktaki yerimi de ona vermemi ister mi?"

"Artık buna bir son vermelisin. O benim babam ve bu işin nereye varacağını görmek istiyorum. Sen kendi babanı affedemiyorsun diye benimkiyle ilişki kurma çabalarımı sabote edemezsin," diye karşılık verdim aynı sertlikle.

Hardin gözlerini bana dikti. Yemyeşil gözlerini kısmıştı ve bunu kesinlikle aklından geçen nefret dolu sözleri bana kusmamak için yapıyordu.

"Mesele o değil; fazla safsın. Bunu sana daha kaç kere söyleyeceğim? Önüne çıkan herkes senin iyiliğini hak etmiyor, Tessa."

Parladım. "Sadece sen hak ediyorsun, değil mi? Affedeceğim ve lehinde karar vereceğim tek kişi sen mi olmalısın bu dünyada? Tüm bunlar saçmalık ve senin yaptığın da bencilliğin dik âlâsı." Hardin'in çekmecelerinin orta gözünü açtım ve bir çift sweatshirt çıkardım. "Ayrıca ne var biliyor musun? Herkese öküz gibi muamele edip, herkes benim kuyumu kazmaya çalışıyormuş gibi davranmaktansa saf biri olup insanların içindeki iyiliği görmeyi yeğlerim."

Çekmecelerden bir gömlek ve birkaç çift çorap aldıktan sonra odadan hışımla çıktım. Elimdeki kıyafetleri banyo kapısının yanına bırakırken, su şırıltılarının altında babamın usulca şarkı söylediğini duydum. Kulağımı kapıya yapıştırdım ve bu tatlı seslere gülümsemeden edemedim. Annemin, babamın şarkı söyleyişinden ve sesinin her daim nasıl kart oluşundan bahsettiğini anımsadım ama onun sesi benim çok hoşuma gitmişti.

Oturma odasına dönünce televizyonu açtım babama istediği şeyi izleyebileceğini ima edercesine kumandayı masanın üstüne bıraktım. Acaba televizyon izliyor muydu ki?

Mutfağa yönelip akşam yemeğinden arta kalan birkaç şeyi, babamın hâlâ aç olma ihtimaline karşı tezgâha koydum. *En son ne zaman adamakıllı bir şeyler yemiştir acaba?* diye düşündüm yine.

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu; sıcak duşun keyfini çıkarıyor olmalıydı, uzun zamandır yıkanamadığını düşündüm.

Nihayet yatak odasına döndüğümde, Hardin ona yeni aldığım deri kaplı defterini kucağında tutuyordu. Göz teması kurmadan yanından geçtim ancak beni durdurmak için kolumu tuttu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu, bacaklarının arasında durmam için beni kendine çekerek. Hardin defteri aramızdan çekip aldı.

"Tabii, konuş bakalım."

"Sık kafalılık ettiğim için özür dilerim, tamam mı? Bu olanlardan dolayı ne düşüneceğimi bilmiyorum sadece."

"Ne oldu ki? Değişen hiçbir şey yok."

"Hayır, değişti. İkimizin de doğru düzgün tanımadığı bu adamın evimize girdiği yetmezmiş gibi bir de üstüne, aradan geçen onca yıla rağmen seninle yeniden yakınlaşmak istiyor. Bu durum benim hiç içime sinmiyor ve içgüdülerim seni korumam gerektiğini söylüyor. Bunu sen de biliyorsun."

"Ne demek istediğini anlıyorum ancak böylesine nefretle dolu taşarak ağzına geleni söyleyemezsin. Mesela ona dilenci demen. Bu gerçekten beni çok incitti."

Elleriyle ellerimi araladı ve parmaklarını benimkilere dolarken beni iyice kendine çekti. "Özür dilerim, bebeğim, gerçekten." Ellerimi alıp dudağına götürdü ve parmak boğumlarımı tek tek usulca öptü, yumuşak dudaklarını tenimde hissetmek içimdeki bütün öfkenin akıp gitmesine sebep oldu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Zalimce laflar etmeyi bırakacak mısın peki?"

"Evet." Avcunun içindeki elimi ters çevirdi, parmak uçlarıyla avcumdaki çizgileri okşadı.

"Teşekkür ederim." Bileğimden başlayıp parmak uçlarıma kadar beni okşayan uzun parmaklarına baktım.

"Dikkatli ol, tamam mı? Çünkü ben hiç tereddüt etmem, gider..."

"Ama düzgün birine benziyor, değil mi? Yani iyi biri sanki," dedim alçak sesle, şiddet vadeden cümlesini yarıda keserek.

Hardin'in parmakları devinmeyi bıraktı. "Bilmem, sanırım iyi biri."

"Ben küçükken o kadar da iyi biri değildi."

Hardin, ateş saçan gözleriyle bana baktı ancak ses tonu yumuşaktı. "O adam bu kadar yakınımdayken o konuyu açmamanı öneririm. Kendimi zor tutuyorum, o yüzden fazla zorlama istersen."

Kucağına oturdum, o da uzanıp bedenini benimkine yasladı.

"Yarın büyük gün," dedi iç çekerek.

"Evet," diye fısıldadım Hardin'in kollarının arasından, sıcak tenine iyice sokularak. Zed'i dövdüğü için okuldan atılma davası yarın görülecekti; bizim için çok da güzel bir gün olmayacaktı.

Zed'in bana attığı mesajı hatırlayınca bedenime ufak bir panik dalgası yayıldı. Dövmecinin önünde babama rastlamak o mesajı bana hepten unutturmuştu. Steph ile Tristan'ın geri dönmelerini beklerken, telefonum cebimde titremiş, Hardin de ben mesajı okurken sessizce bana bakmakla yetinmişti. Ne olup bittiğini sormamıştı.

Yarın sabah seninle konuşmam gerek, yalnız gelir misin lütfen? diye yazmıştı Zed.

O mesajdan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum; Tristan'a, Hardin'e dava açacağını söylediğini düşünürsek, Zed'le herhangi bir konu hakkında konuşmam gerekip gerekmediğini bile bilmiyordum. Bunları yalnızcaTristan'ı etkilemek ve şöhretini korumak için söylediğini umuyordum. Hardin'in başı belaya girerse; *ciddi* anlamda belaya girerse ne yapacağımı bilmiyordum. O mesaja cevap yazmalıydım fakat Zed'le buluşmak veya onunla yalnız görüşmek hiç de akıllıca bir hareket değildi. İçinde ben olmasam da zaten Hardin'in başı yeterince derde girmişti.

"Dinliyor musun beni?" dedi Hardin beni dürterek. Beni kucaklayışının verdiği rahatlıkla başımı kaldırdım.

"Hayır, affedersin."

"Aklından ne geçiyor senin?"

"Bir sürü şey: Yarın olacaklar, davalar, atılma, İngiltere, Seattle, babam..." İç çektim. "Bir sürü şey."

"Ama benimle geleceksin, değil mi? Atılma meselesini öğrenmek için yani?" Ses tonu yumuşak fakat gergindi.

"Gelmemi istersen gelirim," dedim.

"Evet, buna ihtiyacım var."

"Öyleyse gelirim." Konuyu değiştirmem gerekiyordu, o yüzden şöyle dedim: "O dövmeyi yaptırdığına hâlâ inanamıyorum. Bir daha göstersene."

Arkasını dönebilmek için beni nazikçe kenara bıraktı. "Tişörtümü sıyır."

Siyah tişörtünün arka kısmından tutup sırtı tamamen çıplak kalana kadar yukarı çektim, sonra da tenine yeni kazıttığı kelimelerin üzerini örten beyaz sargı bezini kaldırdım.

"Bandajlara biraz kan bulaşmış," dedim.

"O kadarı normal," dedi. Ses tonundan cehaletimle biraz alay ettiğini anlamıştım.

Parmağımı, kızaran teninde, o kusursuz kelimelerin etrafında dolaştırdım. Benim için yaptırdığı o dövme, yeni gözdemdi. Bunlar kusursuz kelimelerdi, benim için çok büyük anlamı olan kelimelerdi, görünüşe göre Hardin için de önemlilerdi. Ancak gizlemeyi seçtiğim Seattle'a taşınma haberi yüzünden bu kelimeler de tüm anlamını yitirmişti. Yarın okuldan kovulma meselesi açıklığa kavuşur kavuşmaz, Seattle konusunu Hardin'e açacaktım. Bunu söylemem gerektiğini en az yüz kere kendime tekrarlayıp durmuştum; ona ne kadar geç anlatırsam Hardin o kadar çok kızacaktı çünkü.

"Bu yeterince kendimi sana adadığım anlamına geliyor mu, Tessie?"

Ona kaşlarımı çattım. "Sakın bana öyle deme."

Karnının üzerinde yatarken başını kaldırıp bana baktı. "Şu lakaptan nefret ediyorum," dedi.

"Ben de öyle ama bunu ona söylemek istemiyorum. Her neyse, bu dövme benim için yeterli."

"Bak, emin misin? Çünkü istersen oraya geri gidip yazının altına bir de senin portreni yaptırabilirim," dedi gülerek.

"Hayır, lütfen öyle bir şey yapma!" Ben başımı iki yana sallarken kahkahası daha da yükseldi.

"Bunun yeterli olacağından gerçekten emin misin?" Yatakta doğruldu ve bedenini örtmek için tişörtünü aşağı indirdi. "Bir evlilik değil sonuçta," diye ekledi.

"Bu muydu yani? Evliliğe bulduğun alternatif çözüm, dövme yaptırmak mı?" Bu konuda hislerim karmakarışıktı.

"Hayır, tam olarak değil. Dövmeyi, gerçekten istediğim için yaptırdım, ha bir de uzun zamandır yeni dövme yaptırmamıştım."

"Çok düşüncelisin."

"Ayrıca senin için de yaptırdım, bunu ne kadar istediğimi sana göstermek için." İkimizi işaret etti ve eliyle elimi kavradı. "Seninle aramızdaki şey her ne ise onu asla kaybetmek istemiyorum. Bir kere kaybettim ve hâlâ tam olarak geri alabildim mi bilmiyorum ama iyiye gittiğini söyleyebilirim."

Eli sıcacıktı ve elimi tutarken iyi hissettiriyordu.

"Of, derdimi anlatacağım diye, yine olduğumdan çok daha romantik bir adammışım gibi konuştum." Parlak bir gülümseme koyverdi ancak onun ardındaki korkuyu görebiliyordum.

"Herhalde Darcy, bu meşhur kelimelerini kullandığım duysa dehşete düşerdi," diye ona takıldım.

"Bence beşlik çakardı," diye böbürlendi.

Bu söze karşılık içimden çıkan kahkaha köpek havlamasını andırmıştı. "Beşlik mi? Fitzwilliam Darcy hayatta böyle bir şey yapmaz."

"Beşlik çakmak ona yakışmaz mı sanıyorsun? Pekâlâ da yakışır; gelir buraya oturur ve benimle bira içerdi. Sonra aramızda bağ kurar, hayatımızdaki kadınların ne kadar da inatçı olduklarından dem vururduk."

"Siz ikiniz, bize sahip olduğunuz için çok şanslısınız bir kere, çünkü Tanrı bilir hiç kimse size bizim kadar katlanmazdı."

"Öyle mi dersin?" Gamzeli gülüşüyle bana meydan okudu.

"Kesinlikle."

"Sanırım haklısın. Ama hiç düşünmez, senin yerine Elizabeth'i seçerdim."

Dudağımı sıkıp bir kaşımı kaldırdım ve bir açıklama bekleyerek Hardin'e baktım.

"Bunun tek sebebi, o kadının evlilik konusunda benimle aynı görüşte olması tabii."

"Ama yine de evlenmişti," diye hatırlattım.

Hardin'e hiç yakıştıramadım bir hareketle, başını hiç hazzetmediği ve bunu belirtmekten de geri kalmadığı şu dekoratif yastık yığınına gelecek şekilde elleriyle kalçamdan tutup beni yatağa çekti.. "Yeter be! İkiniz de gidin Darcy'ye varın o zaman!" Hardin'in kahkahaları odada çınlıyordu, benimki de en az onunki kadar kuvvetliydi.

Kurgusal karakterler üzerinden atıştığımız bu küçük oyunlar ve Hardin'in çocuk gibi kahkaha attığı anlar, birbirimizi içine soktuğumuz bu cehennemin her saniyesini katlanabilir kılıyordu. Böyle anlar ilişkimiz boyunca karşılaştığımız zorlu gerçeklere ve önümüzde bizi bekleyen tüm engellere karşı bana kalkan oluyordu.

"Banyodan çıktığını duydum," dedi Hardin, ses tonu temkinliydi.

"Ona iyi geceler diyeceğim." Hardin'in pençesinden debelenerek kurtuldum ve alnına hızlıca bir öpücük kondurdum. Oturma odasına geçtiğimde Hardin'in kıyafetlerinin babamın üzerinde tuhaf durduklarını gördüm fakat en azından beklediğimden daha çok yakışmıştı.

"Kıyafetler için tekrar teşekkür ederim. Sabah giderken buraya bırakırım," dedi.

"Sorun değil, onları alabilirsin... belki ihtiyacın olur."

Babam kanepeye oturdu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Zaten benim için yeterince şey yaptın, hak ettiğimden fazlasını hem de."

"Hiç sorun değil, gerçekten."

"Annenden çok daha anlayışlı birisin." Gülümsedi.

"Şu anda herhangi bir şey anlayabildiğimi sanmıyorum ama konunun özünü kavramak istiyorum tabii," dedim.

"İstediğim tek şey, küçük kızımla... şey yani, artık bir *yetişkin* olan kızımla biraz vakit geçirip onu tanımak."

Gergin bir gülümsemeyle karşılık verdim: "Ben de isterim."

Babamın daha kat etmesi gereken çok yolu vardı ve onu bir gecede affedecek değildim. Ancak yine de o benim babamdı ve ondan nefret etmeye mecalim yoktu. Onun değişebileceğine inanmak istiyordum; daha önce böyle şeylerin gerçekleşebildiğini görmüştüm çünkü. Örneğin Hardin'in babası, her ne kadar oğlu birlikte yaşadıkları acı dolu geçmişi bir kenara bırakamasa da o adam hayatını baştan aşağı değiştirmişti. Hardin'in de değiştiğini görmüştüm. Ayrıca etrafta ondan daha inatçı biri olmadığı için, ne kadar kötülüğe bulaşmış olursa olsun, babam için hâlâ umut olduğunu düşünüyordum.

"Hardin benden nefret ediyor. Burada kalırsam dünyayı bana dar eder."

Babamın mizah duygusu oldukça bulaşıcıydı, ben de güldüm. "Evet, evet, dar eder." Başımı çevirip koridora baktığımda simsiyah giysilere bürünmüş erkek arkadaşımın kaşlarını çatmış, şüphe dolu gözlerle bize baktığını gördüm.

4. Bölüm

Tessa

"Sustur şunu," diye inledi Hardin alarm sesi karanlık yatak odasında yankılanırken.

Parmaklarım telefonun durduğu yeri aradı ve en sonunda başparmağımı ekranda kaydırıp o sinir bozucu sesi susturmayı başardım. Yatakta doğrulup otururken omuzlarım bana ağır geliyordu. Uyandığımız günün gerginliği bir yük gibi üzerime çökerek beni yattığım yere geri yıkmakla tehdit ediyordu. Üniversite yönetimi, Hardin'i okuldan kovup kovmama konusunda karar verecekti, bir de Zed'in onu dava etme ihtimali vardı. Son olarak da Vance Yayıncılık'ta çalışmak için Seattle'a taşınmayı planladığımı söylediğimde Hardin'in vereceği tepki vardı tabii. Hardin'i, hiç sevmediğini itiraf ettiği Seattle'a götürmek istiyordum.

Tüm bunlardan hangisinin beni daha çok korkuttuğuna bir türlü karar veremiyordum. Banyonun ışığını açıp yüzüme soğuk su çarptığım an, darp suçlamasının en kötüsü olduğunu fark ettim. Eğer Hardin hapse girerse o da ben de ne yapacağımızı bilemezdik. Düşüncesi bile başlı başına midemi bulandırmaya yetiyordu. Zed'in bu sabah benimle görüşmek istediği tekrar aklıma geldi. Özellikle de son görüşmemizde bana "âşık" olduğunu söylemesinin üzerine, zihnimde, benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceğine dair ihtimaller dönüp durmaya başladı.

Duvarda asılı duran havluyu yüzüme götürüp derin bir nefes alıp verdim. Zed'e cevap yazıp en azından diyeceklerini dinlemeli miydim? Belki de dava açma konusunda Tristan'a ayrı, bana ayrı şeyler söylemiş olmasını açıklığa kavuşturabilirdi. Hardin'in onu

fena hırpaladığını göz önüne alırsak, ona dava açmamasını söylersem kendimi suçlu hissedecektim. Ancak Hardin'i seviyordum ve Zed'in niyeti de Hardin'inkiyle aynıydı. En başından beri amaçları bir bahsi kazanmaktı. İkisinin de tamamen masum oldukları söylenemezdi.

Alacağım muhtemel tepkilere fazla kafa yormadan Zed'e mesaj yazdım. Yalnızca Hardin'e yardım etmek istiyordum. *Gönder* tuşuna basıp, saplantılı bir biçimde saçım ve makyajımla ilgilenmeye başladıktan sonra bunu defalarca kendi kendime yineleyip durdum.

Battaniyenin düzgün bir biçimde katlanıp kanepenin kolçağına bırakılmış olduğunu görünce yüreğim burkuldu. Babam gitmiş miydi? *Peki, onu bir daha nasıl?..*

Mutfaktaki bir dolap kapağının açılırken çıkardığı hafif gıcırtı yüreğime su serpmişti. Mutfak karanlıktı, ışığı yaktığımda babamı ürkütmüştüm; elinde tuttuğu kaşık şangırtıyla beton zemine düşüverdi.

"Özür dilerim, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum," dedi babam hızlıca yere eğilip düşürdüğü şeyi almaya çalışırken.

"Mühim değil. Uyanıktım. Işığı yakabilirdin," dedim hafifçe gülerek.

"Kimseyi uyandırmak istemedim. Sadece biraz mısır gevreği hazırlamak istemiştim; umarım mahsuru yoktur."

"Tabii ki yok." Kahve makinesinin düğmesine bastım ve saate baktım. On beş dakika sonra Hardin'i uyandırmam gerekiyordu.

"Bugünkü planın nedir?" diye sordu, bir ağız dolusu Frosted Flakes çiğnerken, o marka Hardin'in en sevdiğiydi.

"Şey, benim dersim var, Hardin'in de üniversitenin yönetim kuruluyla bir toplantısı var."

"Yönetim kurulu mu? Ciddi bir meseleye benziyor..."

Babama bakıp, *Acaba ona söylemeli miyim?* diye içimden geçirdim. Ama sonra illa ki bir yerden başlamam gerektiğini düşünüp şöyle dedim: "Kampustaki bir kavgaya karıştı."

"Bunun için kurula çıkarmaya ne gerek var ki? Benim zamanımda adamın eline cetvelle hafifçe vurur sonra da gönderirlerdi."

"Üniversite malına zarar verdi, hem de pahada yüksek şeylerdi bunlar, bir de bir çocuğun burnunu kırdı." İç çektim ve kahvemin

içine bir kaşık şeker atıp karıştırdım. Bugün için fazladan enerjiye ihtiyacım vardı.

"Aferin ona. Ee, kavganın sebebi neydi peki?"

"Biraz benimle alakalı. Bir süredir artan bir gerginlik vardı... sonunda patlayıverdi işte."

"Eh, şimdi Hardin'i dün gecekinden daha fazla sevmeye başladım," dedi gözleri parlayarak. Erkek arkadaşıma olumlu bir biçimde yaklaşması hoşuma gitmişti fakat bu iyi bir sebepten ötürü değildi. Aralarında şiddet üzerinden bir bağ kurmalarını hiç istemiyordum.

Başımı iki yana sallayıp iyice zıvanadan çıkmış sinirlerimi yatıştırsın diye kahvemi yarılayana kadar başıma diktim.

"Hardin nereli?" Babam cidden de Hardin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyormuş gibi davranıyordu.

"İngiliz."

"Aksanından anlamıştım zaten. Gerçi bazen onları Avustralyalılardan ayırt etmesi epey zor oluyor. Ailesi hâlâ orada mı peki?"

"Annesi orada. Babasıysa burada. WCU'da rektörlük yapıyor."

Babamın kahverengi gözleri merakla açıldı. "Atılma meselesini düşününce epey ironik bir durum."

"Hem de nasıl." İç çektim.

"Annen onunla tanıştı mı?" diye sordu ve ardından koca bir kaşık dolusu mısır gevreğini ağzına götürdü.

"Evet, ondan nefret ediyor." Kaşlarımı çattım.

"'Nefret' epey güçlü bir kelime."

"İnan bana, bu konuda hafif kalıyor." Annemle aramızın bozulması yüzünden çektiğim acı, eskisinden daha azdı. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu hiç bilmiyordum.

Babam elindeki kaşığı bıraktı ve defalarca başını salladı. "Arada sırada dik başlılık edebiliyor ama bunun tek sebebi senin için endişelenmesi."

"Endişelenmesine gerek yok. Ben gayet iyiyim."

"Öyleyse alttan alan taraf o olsun; ikisi arasında seçim yapmak zorunda değilsin." Gülümsedi. "Büyükannen de benden hiç hazzetmezdi. Muhtemelen şimdi bile mezarında yattığı yerden bana ters ters bakıyordur."

Aradan geçen onca yıldan sonra babamla mutfakta oturup mısır gevreği yemek, kahve içmek, tüm bunlar o kadar tuhaftı ki... "Bunun o kadar zor olmasının sebebi annemle hep yakın olmamızdı... yani o birine ne kadar yakın olabilirse tabii."

"O hep seni kendine benzetmeye çalışırdı; küçüklüğünden beri öyle yapıyordu. Annen kötü biri değil, Tessie. Yalnızca korkuyor."

Sorgulayan gözlerle ona baktım. "Neden korkuyor?"

"Her şeyden. En çok da kontrolünü kaybetmekten korkar. Eminim seni Hardin'le bir arada görünce üzerinde artık kontrol kuramayacağını anlayıp korkmuştur."

Önümde duran boş kahve fincanına baktım. "Bu yüzden mi bizi terk ettin? Annemin her şeyi kontrol etmek istemesinden mi?"

Babam hafifçe iç geçirmeyle karışık belli belirsiz bir ses çıkardı. "Hayır. Sizi terk ettim çünkü kendi dertlerim bana yetiyordu ve açıkçası annenle ben birbirimiz için yaratılmamıştık. Sen bizi dert etme." Kıkırdadı. "Sen kendini ve belalı erkek arkadaşını düşün yeter."

Karşımdaki adamla annemin bir diyalog kurabildiklerini hayal bile edemiyordum; birbirlerinden öylesine farklıydılar ki. Saatime bakınca sekizi geçtiğini fark ettim.

Kalkıp fincanımı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Hardin'i kaldırmam lazım. Dün gece kıyafetlerini çamaşır makinesine atmıştım. Giyindikten sonra seninkileri makineden çıkarırım."

Yatak odasına döndüğümde Hardin'in uyanık olduğunu gördüm. Siyah tişörtünü başından geçirirken onu izledim. "Toplantıya belki de daha resmi bir şeyler giymelisin," diye önerdim.

"Niye?"

"Çünkü senin eğitim hayatının geleceğini bir karara bağlayacaklar, oraya siyah bir tişört giyip gitmekle de kendine pek bir katkın olmayacak. Kurul bittikten hemen sonra da üzerini değiştirebilirsin tabii ama şu an için gerçekten düzgün bir şeyler giymen gerektiğini düşünüyorum."

"Siktir yaaa." Hardin bu kelimeyi uzatarak söyledi ve başını geriye attı.

Yanından geçip siyah düğmeli gömleğini ve pantolonunu almak için dolaba yöneldim.

"Takım elbise pantolonu giymem... Tanrı aşkına, hayatta olmaz."

Pantolonu ona uzattım. "Sadece kısa bir süreliğine giyeceksin."

Elinde tuttuğu pantolona sanki nükleer bir atıkmış veya uzaylıların elinden çıkan bir nesneymiş gibi bakıyordu. "Eğer bu boktan şeyi giymeme rağmen beni yine de okuldan atarlarsa o kampusu ateşe veririm."

"Çok dramatiksin." Ona bakıp gözlerimi devirdim ancak Hardin pantolonunu ayağına geçirirken hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu.

"Evimiz hâlâ evsizlere barınak olma işlevi mi görüyor?"

Gömleğini askısıyla birlikte yatağa fırlattım ve odadan çıkmaya hazırlandım.

Hardin ümitsizce parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Kahretsin, Tess, özür dilerim. Çok fazla gerildim ve kendimi sakinleştirmek için seni beceremiyorum bile çünkü baban bizim kanepemizde oturuyor."

Kullandığı hoyratça kelimeler beni tetiklemişti ancak Hardin haklıydı. Hemen yan odamızda bulunan babam oldukça büyük bir engeldi. Uzun parmaklarıyla gömleğinin en üstteki düğmesiyle uğraşan Hardin'e doğru yürüdüm ve nazikçe ellerini bir kenara çektim. "Bana bırak," dedim.

Bakışları yumuşadı ancak paniklemeye başladığını sezebiliyordum. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordum; bu ona hiç yakışmayan bir şeydi. Hardin her zaman kontrollüydü ve benim dışımda hemen hemen hiçbir şeyi umursamazdı, ta o zamanlarda bile duygularını gizlemekte oldukça başarılıydı.

"Her şey yoluna girecek, bebeğim. Düzelecek."

"Bebeğim mi?" Yüzüme yerleşen kızarıklık onun gülüşü kadar kısa sürmüştü.

"Evet... bebeğim." Gömleğinin yakasını düzelttim, o da eğilip burnumun ucundan öptü.

"Haklısın; en kötü ihtimalle İngiltere'ye gideriz."

Söylediğini duymazdan gelip bugün ne giyeceğimi seçmek için gardıroba yöneldim. "Sana içeriye kadar eşlik etmeme izin verirler mi sence?" diye sordum ne giyeceğime bir türlü karar veremeyerek.

"İçeri girmek istiyor musun?"

"İzin verirlerse." Yarın Vance'e giderken giymeyi planladığım yeni mor elbiseyi çıkardım. Elimden geldiğince hızlı bir biçimde giyindim. Siyah topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip ellerimle elbisenin ön kısmını tutarak gardıroptan uzaklaştım. Arkamı dönerek, "Bana yardım eder misin?" diye sordum Hardin'e.

"Bana kasten işkence ediyorsun." Hardin parmak uçlarıyla çıplak omuzlarımda gezinip sırtıma doğru indi, bana dokunurken geçtiği yerlerde tenim ürperiyordu.

"Affedersin." Ağzım kurumuştu.

Yavaşça elbisemin fermuarını yukarı çekti ve Hardin'in dudakları ensemin hassas bölgesine değince titredim. "Gitmemiz lazım," dedim, o da parmaklarını kalçalarıma geçirip inledi.

"Yola çıktığımızda babamı arayacağım. Seninkini... babanı bir yere bırakmamız gerekiyor mu?"

"Şimdi sorarım, çantamı alabilir misin?" diye sordum, başını salladı.

Tam elim kapı koluna gitmişken arkamdan, "Tess?" diye seslendi. "Elbiseni beğendim. Seni de. Şey, seni seviyorum zaten... ama yeni elbiseni giyince," diye kekeledi. "Seni seviyorum, o cafcaflı elbiselerini de."

Hafifçe reverans yapıp beni tastamam görebilmesi için etrafımda şöyle bir döndüm. Hardin'in gergin olduğu zamanlardan nefret etsem de bir taraftan onun da yumuşak bir noktası olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Oturma odasına gittiğimde, babam kanepeye oturmuş ve çoktan uykuya dalmıştı. Onu uyandırsam mı yoksa biz kampustan dönene kadar burada dinlenmeye mi bıraksam bilemedim.

Düşüncelerimdeki ikilemi sezen Hardin, "Bırak uyusun," dedi peşimden gelirken.

Ona hızlıca bir not karalayıp ne zaman döneceğimizi ve telefon numaralarımızı yazdım. Babamın cep telefonu olduğundan şüpheliydim ancak yine de her ihtimale karşı o notu bıraktım.

Kampusa giden yol fazlasıyla kısa sürmüştü ve Hardin her an ya avazı çıktığı kadar haykıracakmış ya da bir yerlere yumruk atacakmış gibi duruyordu. Oraya vardığımızda otoparkta Ken'in arabasını aradı.

"Burada buluşacağımızı söylemişti," dedi Hardin son beş dakika içerisinde ellinci kez telefonunun ekranını kontrol ederek.

"İşte orada." Park eden gümüş renkli aracı işaret ettim.

"Nihayet. Ne bok yemeye bu kadar geç kaldı ki?"

"Ona nazik davran. Bunu senin için yapıyor. Lütfen kabalık etme," diye yalvardım, Hardin öfkeyle iç geçirse de bana hak verdi.

Ken, yanında eşi Karen ile Hardin'in üvey kardeşi Landon'ı da getirmişti. Bu durum Hardin'i epey şaşırtmış, beni de gülümsetmişti. Her ne kadar Hardin onların yardımına ihtiyaç duymuyormuş gibi davransa da ona destek oldukları için Ken'i ve ailesini çok seviyordum.

Bize yaklaşırlarken, "Senin yapacak daha iyi bir işin yok mu?" diye sordu Hardin, Landon'a.

"Ya senin?" diye karşılık verdi Landon, bu da Hardin'i güldürmüştü.

Onların atışmalarını izleyen Karen, Ken'in arabasından inerkenki yüz ifadesine tamamen tezat oluşturan bir gülümseme takındı.

İdare binasına doğru yürürken Ken söze başladı: "Umarım bu iş uzun sürmez. Aklıma gelen herkesi aradım ve bulabildiğim tüm torpilleri aracı yapmaya çalıştım, o yüzden bu işin iyi sonlanması için dua ediyorum." Bir an duraksadı ve Hardin'e döndü. "Orada konuşma faslını bana bırak, ciddi söylüyorum." Hem oğlunun cevabını hem de kendisinin söylediklerini kabul etmesini bekliyordu.

"Tamam, olur," dedi Hardin tartışmayı uzatmadan.

Ken başını salladı ve büyük ahşap kapıyı açarak hepimizi içeri buyur etti. Ken omzunun üzerinden bakıp, "Tessa, üzgünüm ama bizimle içeri giremezsin. Durumu zorlaştırmak istemezdim fakat dışarıda bekleyebilirsin," dedi otoriter bir ses tonuyla. Sonra içten bir tebessümle bana baktı.

Ancak Hardin hemen panik moduna geçti. "İçeri giremez de ne demek? Ona orada ihtiyacım var benim!"

"Biliyorum. Çok üzgünüm fakat sadece aile fertleri girebilir," diye açıkladı babası koridora yönelirken. "Tanık olarak danışılsaydı girebilirdi ama o zaman da ciddi anlamda menfaat çakışması yaşanırdı."

Ken, konferans odalarından birinin önünde durup gülümsedi. "Rektörlük makamına sahip olarak zaten *yeterince* menfaat çakışması

yaşıyorum. Ama sen benim oğlumsun, bu da karşılaştığım ilk ve son menfaat çakışması olacak, tamam mı?"

Hardin'e döndüm. "Baban haklı, hem böyle olması daha iyi. Her şey yoluna girecek," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım.

Hardin elimi bıraktı ve başını salladı, bakışlarıyla, arkamda durup iç geçirerek, "Hardin, lütfen elinden geldiğince..." diyerek konuşmaya devam eden babasına öfke kusuyordu.

Hardin elini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam," dedi ve beni alnımdan öptü.

Dördü birden odadan içeri girerlerken içimden Landon'dan benimle beraber beklemesini rica etmek geçti fakat Hardin bunu kabul etse de etmese de ona orada ihtiyacı olduğunu biliyordum. İçeride bir grup takım elbiseli, kibirli adam Hardin'in eğitim hayatının geleceğine karar verirken, burada dışarıda oturmuş bir başıma beklerken kendimi son derece işe yaramaz hissediyordum. Şey belki de ona yardım edebilmemin bir yolu vardı...

Telefonumu çıkardım ve Zed'e mesaj attım. *İdari işler binasındayım, buraya gelebilir misin?*

Cevap gelmesini bekleyerek telefonun ekranına bakakaldım ve yaklaşık bir dakika sonra telefonum titredi: *Tamamdır, yola çıktım.*

Dışarıda olacağım, diye cevap yazdım.

Bir süre dışarıda bekledikten sonra içeri girmeye karar vermiştim ki Zed'in eski kamyoneti otoparkta göründü. Zed arabadan indi, üzerinde siyah bir sweatshirt ve koyu renkli bir pantolon vardı. Onu daha dün görmeme rağmen yüzündeki ağır morluklar beni şoke etti.

Ellerini sweatshirt'ünün ön ceplerine soktu. "Selam."

"Selam. Benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

"Bu benim fikrimdi, unuttun mu?" Gülümseyince huzursuzluğum da bir nebze de olsun yatışmış oldu.

Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. "Haklısın galiba."

"Hastanede bana söylediklerinle ilgili konuşmam lazım," dedi, zaten ben de aynı konuyu açmayı planlıyordum.

"Benim de."

"O zaman önce sen başla."

"Steph bana bir şeyler anlattı; Tristan'a Hardin'i dava edeceğini söylemişsin." Morarmış ve kan oturmuş gözlerine bakmamaya çalıştım.

"Öyle dedim."

"Ama bana *dava açmayacağım* demiştin. Neden bana yalan söyledin?" Titrek sesimden acı çektiğimin belli olduğundan emindim.

"Yalan değildi; söylediklerimin arkasındaydım."

Ona biraz yaklaştım. "Öyleyse fikrini ne değiştirdi?"

Omuz silkti. "Pek çok şey. Sana ve bana yaptığı tüm pislikleri düşündüm. Hardin bu işten elini kolunu sallayarak kendini kurtarmayı hak etmiyor." Eliyle yüzünü işaret etti. "Tanrı aşkına, suratımın haline bir baksana."

O an Zed'e ne diyeceğimi bilemiyordum. Hardin'e kızmak için çok sebebi vardı ama keşke ona karşı yasal tedbir aldırmaktan vazgeçseydi.

"Üniversite kuruluyla zaten başı belada," dedim Zed'in fikrini değiştirme umuduyla.

"Başı belaya falan girmeyecek; Steph bana babasının rektör olduğunu söyledi," dedi alay edercesine.

Kahretsin, Steph... ne halt yemeye bunu ona anlattın ki? Ne demek istediğini anladığımı belirtmek istercesine başımı salladım. "Ama bu Hardin'in başı belaya girmeyecek anlamına gelmiyor," dedim.

Fakat sözlerim Zed'i iyice küplere bindirmekten başka işe yaramamıştı. "Tessa, niye her seferinde onu hemen savunmaya geçiyorsun? O ne yaparsa yapsın, sen onu savunmak için hemen kendini öne atıyorsun!"

"Bu doğru değil," diye yalan söyledim.

"Bal gibi de doğru!" İnanamayarak elini havaya savurdu. "Bunu *pekâlâ* da biliyorsun! Onu terk etmen gerektiğini söylediğimde bana düşüneceğim demiştin ama hemen ertesinde, günler sonra seni onunla bir dövmecide görüyorum. Bunların hiçbiri tutarlı hareketler değil."

"Biliyorum, anlamayacaksın ama onu seviyorum."

"Madem onu bu kadar seviyordun neden Seattle'a kaçmaya karar verdin?"

Zed'in söyledikleri beni sarsmıştı. Bir an duraksadıktan sonra şöyle dedim: "Seattle'a kaçmıyorum. Oraya daha iyi bir iş imkânı bulmak için gidiyorum."

"O seninle gelmeyecek. Arkadaş grubumuz içinde konuşulur böyle şeyler, bilirsin ya?"

Ne? "O da gelmeyi planlıyor," diye yalan söyledim tekrar. Ancak Zed'in blöfümü gördüğünden emindim.

Meydan okuyan bakışlarıyla önce etrafa sonra da gözlerimin içine baktı. "Eğer bana zerre kadar bir şey hissetmediğini söylersen davadan vazgeçerim."

Sanki hava birdenbire soğumuş, rüzgâr iyice şiddetlenmişti. "Ne?"

"Ne dediğimi duydun. Seni rahat bırakmamı ve bir daha asla seninle konuşmamamı söylersen, her şeyi bırakırım." Zed'in benden istediği şey, Hardin'in bana uzun zaman önce söylediği başka bir şeyi anımsatmıştı.

"Ama bunu yapmak istemiyorum ki; seninle bir daha asla konuşmamayı yani," diye itiraf ettim.

"Ee, ne istiyorsun o zaman?" diye sordu Zed, sesine hüzün ve öfke karışımı bir tını hâkimdi. "Çünkü en az benim kadar senin de kafan karışmış! Bana mesaj atıp duruyor, benimle buluşuyorsun, benimle öpüşüyor, benimle aynı yatakta uyuyorsun. O herif ne zaman seni incitse dönüp bana geliyorsun! Ne istiyorsun artık benden?"

Hastanedeyken ona niyetimi belli ettiğimi sanmıştım. "Senden ne istediğimi bilmiyorum ama Hardin'i *seviyorum* ve bu da asla değişmeyecek. Sana karmaşık sinyaller gönderdiysem beni affet ama ben..."

Ellerini öne savurarak, "Bir hafta sonra neden Seattle'a gideceğini ve niye hâlâ bunu ona anlatmadığını söyle o zaman!" diye bağırdı bana.

"Bilmiyorum... Fırsat bulduğumda ona söyleyeceğim."

"Ona söylemiyorsun çünkü bunu öğrenirse seni terk edeceğini biliyorsun," diye parladı Zed bakışlarıyla adeta beni delip geçerek.

"O... şey..." Ne diyeceğimi bilemiyordum, korkarım bunun sebebi Zed'in tamamen haklı olmasıydı.

"Ne diyeceğim, biliyor musun Tessa? Bunun için bana sonradan teşekkür edeceksin."

"Ne için?" Zed'in somurtan dudaklarının sinsi bir gülümsemeyle kıvrılışını izledim.

Zed kolunu kaldırıp arkamı işaret etti ve bir ürperti dalgası içimden geçip gitti. "O konuyu senin yerine anlattığım için."

Arkamı döndüğümde Hardin'i orada göreceğimden emindim. Sert kış rüzgârının sesine karışan düzensiz soluk alıp verişlerini duyduğuma yemin edebilirdim.

5. Bölüm

Hardin

Dışarı çıktığımda rüzgâr beni her yanımdan vuruyor, şu anda hiç duymayı beklemediğim birinin sesini bana ulaştırıyordu. Daha demin bir sürü insanın benim hakkımda bir sürü kötü söz söylemesine katlanmak zorunda kalsam da sessizliğimi korumam gerekmişti. Bütün bunlardan sonra duymak istediğim ses, kadınımın, benim küçük meleğimin sesiydi.

İşte, dışarıda onun sesini duyabiliyordum. Ama bir de *erkek* sesi vardı. Köşeyi döndüğümde hakikaten o herifin orada olduğunu gördüm. *İkisi* de oradaydı. Tessa ve Zed.

Aklımdan ilk geçenler şunlardı: *Bu lavuk burada ne halt ediyor? Tessa ne bok yemeye dışarıda onunla konuşuyor? "O pezevengin yanına bir daha yaklaşma," diye tembih etmemin neresini anlayamamış bu kız?*

Sonra o adi pislik, Tessa'ya sesini yükselterek konuşunca onlara doğru yürümeye başladım. Kimse Tessa'ya öyle bağıramazdı. Ama sonra herif Seattle'dan bahsedince... olduğum yerde çakılıp kaldım. *Tessa Seattle'a mı gitmeyi planlıyor?*

Ve bunu Zed bile bilirken, benim niye hiç haberim yok?

Bu doğru değildi, bu anı gerçekten yaşıyor olamazdım. Tessa bana söylemeden asla buradan gitme planı yapmazdı...

Zed, deliye dönmüş gözleri ve o boktan sırıtışıyla benimle alay ediyordu, ben de o sırada iyice boka sarmış olan düşüncelerimi bir araya getirmeye çalışıyordum. Tessa arkasını dönüp bana baktığında, hareketleri son derece yavaştı. Açık mavi gözleri kocaman oldu ve bakışları benimkilerle buluşunca gözbebekleri iyice irileşti.

"Hardin..." Ağzının hareketinden birkaç kelime sarf ettiğini görebiliyordum ancak sesi o kadar cılızdı ki rüzgârın esintisiyle kaybolup gitmişti.

Ne diyeceğimi bilemeyerek orada öylece dikildim, o sırada ağzımı açıp kapadım, açıp kapadım ancak dudaklarımdan şu kelimeler dökülene kadar tek bir cümle kuramadım: "Demek planın buymuş, ha?" diyebildim.

Tessa yüzüne düşen saçlarını bir kenara savurdu ve dudakları aniden büzüldü, o sırada göğsünde kavuşturduğu kollarını elleriyle bir yukarı bir aşağı sıvazladı.

"Hayır! Düşündüğün gibi değil, Hardin, ben..."

"Siz ikiniz de epey sağlam komplocular çıktınız, değil mi? Seni..." O piç kurusunu işaret ettim. "Tükürdüğümün yerinde sürekli arkamdan işler çeviriyor, sevgilimin üstüne atlamanın bir yolunu arayıp duruyorsun değil mi? Ne yaparsam yapayım, senin o lanet olasıca yüzünü ne kadar dümdüz edersem edeyim, sikik bir hamamböceği gibi yine sürüne sürüne geri gelmeye devam ediyorsun.

Şaşılacak bir şekilde bir de benimle konuşmaya cüret etti. "Bu kız..."

"Evet *sen*..." Dünyamı, siyah ayakkabılarının sivri topuklarıyla çiğneyen o sarışın kızı işaret ettim. "Sen... sen hep benimle akıl oyunları oynayıp durdun, beni ipliyormuşsun gibi davrandın, meğer bunca zamandır beni terk etmeyi planlıyormuşsun! Zaten Seattle'a hayatta gitmeyeceğimi biliyordun, bir de bana haber bile vermeden kaçmayı planlamışsın!"

Gözleri dolmuştu, yalvarmaya başladı. "Sana henüz söyleyememiş olmamın sebebi buydu, Hardin, çünkü..."

"Kes konuşmayı," dedim. Elini kalbine götürdü, kullandığım kelimeler onun canını yakıyormuş gibi davranıyordu.

Aslında belki de yakmasını istiyordum. Canı yansın istiyordum, böylelikle nasıl hissettiğimi anlayabilirdi.

Beni nasıl bu şekilde aşağılayabilirdi... hem de Zed gibi bir herifin önünde?

"Bu hıyar burada ne arıyor?" diye sordum.

Tessa önce arkasını dönüp Zed'e baktı, sonra bana döndü. Zed'in kibirli gülümsemesinden geriye eser kalmamıştı. "Ondan benimle burada buluşmasını istedim."

Sahte bir şaşırma edası takınarak sarsılmış gibi yaptım. Belki de gerçekten şaşırmıştım... içime hücum eden bu hislerin artık ne olduklarını bir türlü kestiremiyordum. "İşte buyurun! İkinizin arasında cidden özel bir şeyler dönüyor burada..."

"Onunla sadece dava hakkında konuşmak istemiştim. Sana *yardım* etmeye çalışıyordum, Hardin. Lütfen *dinle* beni." Saçını tekrar savurarak bana doğru bir adım attı.

Başımı itiraz ederek iki yana salladım. "Zırvalık! Bütün konuştuklarınızı duydum. O adamı istemiyorsan bunu hemen benim önümde söyleyeceksin."

Kızın yaşlarla dolan gözlerindeki bakışlar, sessizce yalvararak, bana bundan vazgeçmemi ve o adamın önünde onu küçük düşürmememi söylüyordu. Ama artık sikimde değildi.

"Ya şimdi söylersin ya da seninle işim burada biter," dedim kendi sözcüklerim dilimi adeta bir asit gibi yakarken.

"Seni istemiyorum, Zed," dedi Tessa gözlerini benden ayırmadan. Sözlerini aceleyle ve panik içinde söylemişti ve bunları dile getirmenin onun canını yaktığını biliyordum.

"Hiç mi?" diye sordum Zed'in kısa bir süre önceki sırıtışını taklit ederken.

"Hiç." Tessa kaşlarını çattı, Zed de eliyle saçlarını düzeltti.

"Onunla bir daha görüşmek falan istemeyeceksin," diye tembihledim. "Dön arkanı ve söyle ona."

Ancak bu sefer konuşan Zed'di. "Hardin, dur. Yeter artık. Ben mesajımı aldım. Onun bu hastaca oyununu oynamak zorunda değilsin, Tessa. Anladım ben," dedi. Zed öylesine acınası duruyordu ki zavallı, küçük bir çocuğu andırıyordu.

"Tessa..." diye söze başladım ancak onunla göz göze geldiğimde bakışlarında gördüğüm şey neredeyse beni dizlerimin üzerine çöktürecekti. Tiksinti... Tessa benden tiksiniyordu.

Bana doğru bir adım attı. "Hayır, Hardin, söylemeyeceğim. Onunla birlikte olmak istediğim için değil tabii... çünkü bunu istemiyorum.

Ben yalnızca seni seviyorum... sadece haklı olduğunu kanıtlamak için çok pis ve zalimce bir şey yapıyorsun ama bu konuda sana yardım etmeyeceğim." Ağlamamaya çalışarak yanağının iç kısmını ısırdı.

Ne halt ediyorum ben böyle?

İçindeki alev derinleşirken şöyle dedi: "Ben eve gidiyorum; Seattle meselesi hakkında konuşmak istersen beni orada bulabilirsin." Bunu dedikten sonra arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Eve arabasız dönemezsin ki!" diye seslendim Tessa'nın arkasından.

Zed, onun gittiği yöne doğru elini kaldırdı. "Onu ben götürürüm," dedi.

Bu da içimde bir şeylerin kırılmasına sebep oldu. "Senin yüzünden zaten burnuma kadar boka batmamış olsam seni şuracıkta *gebertirdim*. Sadece kemiklerini kırmaktan bahsetmiyorum, cidden o lanet kafatasını yarıp, kan revan içinde asfalta..."

"Kes şunu!" diye bağırdı Tessa elleriyle kulaklarını kapamış bir vaziyette geri dönerken.

"Tessa, eğer sen..." diyecek oldu Zed kısık bir sesle.

"Zed, şimdiye kadar yaptığın her şey için teşekkür ederim ama gerçekten de artık durman lazım."

Tessa ses tonunu sert göstermeye çalışmıştı ancak acınası bir biçimde başarısız olmuştu.

Son bir kez daha iç geçirdikten sonra Zed topuklarının üstünde dönüp aramızdan çekildi.

Arabaya yöneldim ve arabaya yaklaştığımda tabii ki babamla Landon ortaya çıkıverdi. Arkamda Tessa'nın topuklularının tıkırtısını duyabiliyordum.

"Biz gidiyoruz," dedim daha hiçbiri ağzını açamadan.

"Seni sonra ararım," dedi Tessa, Landon'a.

"Hâlâ çarşamba günü gitmekte kararlı mısın?" diye sordu Landon ona.

Tessa gülümsedi, gözlerindeki telaşı gizlemek için takındığı sahte bir tebessümdü bu. "Evet, elbette."

Landon, Tessa'yla aramdaki gerginliği bariz biçimde sezmiş olacak ki bana ters ters baktı. *Acaba bu çocuk da Tessa'nın planından*

haberdar mıydı? Muhtemelen... muhtemelen planın geliştirilmesinde yardımcı bile olmuştu.

Sabırsızlığımı gizlemeye tenezzül bile etmeden arabaya bindim.

Tessa, Landon'a tekrar, "Seni ararım," dedi ve babama el sallayıp arabaya bindi. Emniyet kemerini taktığı anda derhal arabanın müzik setinin sesini kıstım.

"Buyur, bakalım," dedi Tessa sesinde hiçbir duygu kırıntısı olmadan.

"Ne buyurayım?"

"Haydi, durma bağır bana. Bağıracağını biliyorum."

Tessa'nın varsayımı karşısında nutkum tutuldu ve ağzımı açamadım. Diyelim ki ona bağırmayı planlıyordum fakat onun bunu karşılama biçimi bile beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Ancak bunu öngörmesi zor bir şey değildi... her zaman böyle olurdu. Ben hep böyle yapardım...

"Ee?" Dudaklarını iyice sıkmıştı.

"Sana bağırmayacağım."

Arabanın camından dışarıdaki bir noktaya odaklanmadan önce bana sadece şöyle bir baktı.

"Sana bağırmaktan başka ne yapacağımı bilmiyorum... asıl problem bu," diyerek iç çektim yılgın bir tavırla ve alnımı arabanın direksiyonuna yasladım.

"Taşınma işini senin gizli planlamıyordum, Hardin, kasten olmadı."

"Bana pekâlâ öyleymiş gibi geldi."

"Bunu sana asla yapmam. Seni seviyorum. Konuştuğumuz zaman sen de anlayacaksın."

Öfkem tekrar yükselirken Tessa'nın söyledikleri bir kulağımdan girip öbüründen çıktı. "Yakında buradan taşınacakmışsın... *anladım*. Ne zaman gideceğini bile bilmiyorum... sözde *beraber yaşıyoruz*, Tessa. O ağzına sıçtığımın yatağını seninle paylaşıyoruz, üstüne bir de beni terk mi edeceksin? Bir gün böyle yapacağını biliyordum zaten."

Tessa'nın emniyet kemerinin açıldığını duydum, sonra elini omzumda hissettim. Saniyeler içinde Tessa'yı çıplak baldırlarıyla belimi sarmış bir vaziyette, kucağımda otururken buldum. Üşümüş

kollarını boynuma dolamış, gözyaşlarıyla sırılsıklam olan yüzünü göğsüme bastırmıştı.

"İn üzerimden," dedim bana doladığı kollarından kurtulmaya çalışırken.

"Neden her seferinde seni terk edeceğimi düşünüyorsun?" Beni daha sıkı sardı.

"Gideceksin de ondan."

"Seattle'a seni terk etmek için değil, kendim ve kariyerim için gidiyorum. Orası hep gitmek istediğim bir yerdi ve bu da karşıma çıkan son derece iyi bir fırsat. İleride ne yapacağımızı planlamaya çalışırken bu konuyu Bay Vance'e açmıştım, sana da bunu anlatmayı kafamda pek çok kez tasarladım ama sen ya beni geçiştirdin ya da ciddi şeyler konuşmak istemediğini söyleyip durdun."

Zihnimde canlanan tek şey, bana mutfak tezgâhının üzerine uyduruk bir nottan başka bir şey bırakmadan bavullarını toplayıp evi terk edişiydi. "Sakın suçu bana atmaya kalkma," dedim ancak ses tonum niyet ettiğim kadar inandırıcı değildi.

"Suçu sana atmıyorum ama bana bu konuda destek vermeyeceğini de gayet iyi biliyordum; bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun halbuki."

"Peki, ne yapacaksın o zaman? Eğer gidersen seninle birlikte olamam. Seni seviyorum, Tessa ama seninle birlikte Seattle'a gelmem."

"Niye? Orayı sevip sevmeyeceğini bile bilmiyorsun daha. En azından deneyebiliriz, sevmezsen İngiltere'ye gidebiliriz... belki," dedi burnunu çekerek.

"Seattle'ı sevip sevmeyeceğini sen de bilmiyorsun." Boş gözlerle ona baktım. "Üzgünüm ama bir seçim yapmak zorundasın: Ya ben ya Seattle."

Bir süre bana baktıktan sonra üstümden inip tek kelime etmeden koltuğuna geçti.

"Buna hemen karar vermek zorunda değilsin ancak vaktimiz daralıyor." Arabayı çalıştırdım ve park ettiğim yerden çıktım.

"Beni seçim yapmaya zorladığına inanamıyorum," dedi bana bakmadan.

"Seattle hakkında ne hissettiğimi biliyordun. O herifin yanındayken kendimi tuttuğum için şanslısın."

"Ben 'şanslıyım' öyle mi?" diye sordu alay ederek.

"Bugün zaten yeterince boktan geçti; daha fazla birbirimizi yemeyelim. Cuma gününe kadar senden bir cevap bekliyorum. Tabii ta o zamana kadar beni çoktan terk etmezsen." Bunu düşünmek bile tüylerimi ürpertmişti.

Beni seçeceğini biliyordum, buna mecburdu. İngiltere'ye gidip tüm bu saçmalıklardan yakamızı kurtarabilirdik. Tessa, bugün derslerini kaçırmasıyla ilgili tek bir kelime bile etmemişti, bundan dolayı da son derece memnundum çünkü bu da üzerinde kavga etmek istemediğim başka bir konuydu.

"Çok bencilsin," diye suçladı beni.

Hiç tartışmadım çünkü haklı olduğunu biliyordum. Yine de şöyle karşılık verdim: "Eh, bazılarına göre birini terk etmeyi planladığını söylememek de bencilliktir. Oraya gidince nerede yaşayacaksın? Kalacak bir yer buldun mu?"

"Hayır, yarın kalacak bir yerler bakacaktım. Çarşamba günü ailenle beraber gezmeye gideceğiz."

"Gideceğiz" derken kimi kastettiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı.

"Biz mi?"

"Gelirim demiştin..."

"Hâlâ şu Seattle teranesini atlatmaya çalışıyorum, Tessa." Tam bir göt gibi davrandığımı biliyordum ancak bu gerçekten de boktan bir durumdu. "Ha, bir de Zed'i arayıp yanına çağırdığını da unutmayalım," diye ekledim götlük seviyemi iki katına çıkararak.

Ben arabayı kullanırken Tessa'nın ağzını bıçak açmıyordu. Hâlâ uyanık olduğundan emin olmak için pek çok kez gözümü yoldan ayırıp ona bakmam gerekmişti.

"Şimdi de benimle konuşmuyor musun?" diye sordum en sonunda, evimizin... *evimin* otoparkına yaklaşırken.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." Ses tonu alçak ve yılgındı.

Tam arabayı park etmiştim ki aklıma dank etti. *Siktir.* "Baban hâlâ burada, değil mi?"

"Başka nereye gidebilir ki, bilmiyorum..." dedi bana hiç bakmadan.

Arabadan indik. "Şey, yukarı çıkalım da onu nereye bırakmamızı istediğini sorayım," dedim.

"Yok, onu ben götürürüm," diye geveledi.

Tessa hemen yanı başımda yürümesine rağmen, benden kilometrelerce uzaklıktaydı.

6. Bölüm

Tessa

Hardin'le tartışamayacak kadar hayal kırıklığına uğramıştım ve o da bağırıp çağırmadan konuşamayacak kadar kızgındı. Açıkçası bu olanları tahmin ettiğimden çok daha iyi karşılamıştı ama beni nasıl seçim yapmaya zorlayabiliyordu? Seattle'ın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve onun için fedakârlık etmem umurunda değilmiş gibi görünüyordu; en çok da bu, canımı yakıyordu. O hep benden uzak kalamayacağını söyler dururdu, bensiz yaşayamayacağından dem vururdu, oysa tüm o söylediklerine rağmen bana ültimatom vermişti ve bu hiç adil değildi.

Tam dairenin kapısına geldiğimiz sırada, "Bak, o herif eğer bizim eşyalarımızdan birini bile araklayıp kaçtıysa..." diye başladı Hardin.

"Yeter." İçimdeki bezginlik bu ufak sitemimden anlaşılıyor olacak ki Hardin daha fazla üstelemedi.

"Ben söylemiş olayım da."

Anahtarı kilite sokup çevirdim, bir an, Hardin'in söylediklerinin gerçek olma ihtimali aklımdan geçiverdi. Gerçekten de o adamı hiç tanımıyordum.

İçeri girdiğimizdeyse içimdeki tüm paranoya uçup gitmişti. Babam hâlâ kanepenin tarafında kıvrılmış uyuyordu. Ağzı ardına kadar açıktı ve aralık dudaklarından derin bir horlama duyuluyordu.

Hardin tek kelime etmeden yürüyüp yatak odasına geçti, ben de bir bardak su içip bir sonraki adımımı düşünmek için mutfağa yöneldim. İstediğim son şey Hardin'le kavga etmekti ama bencilliği beni öldürüyordu. Hardin'in çok değiştiğinin, fazlasıyla çabaladığının farkındaydım fakat ona şans üzerine şanslar vermiştim ve

hepsinin sonucu, Catherine Earnshaw'u bile çatlatacak türden bir bitmek bilmeyen ayrılıp barışmalar silsilesine dönüşmüştü. İlişki adını verdiğimiz bu gelgit dalgasında daha ne kadar başımı suyun üzerinde tutabileceğimi bilmiyordum. Ne zaman bu dalgalarla başa çıkabileceğimi zannetsem, Hardin'le bir başka çatışmaya girerek kendimi yine dipte buluveriyordum.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktım ve gidip babama baktım. Derdim başımdan aşkın olmasaydı son derece komik bulabileceğim bir şekilde hâlâ horul horul uyuyordu. Meseleyi ele almaya karar vererek yatak odasına yöneldim.

Hardin sırtüstü yatıyordu, kollarını başının altına almış, bakışlarını tavana dikmişti. Tam ağzımı açmak üzereydim ki sessizliği bozdu.

"Okuldan atıldım. Merak ediyorsan tabii."

Hızla ona döndüm, kalp atışlarım hızlanmıştı. "Ne dedin?"

"Aynen. Doğru duydun." Omuzlarını silkti.

"Çok üzgünüm. Bunu sana daha önce sormam gerekirdi." Ken'in, oğlunu bu karışıklıktan kurtarabileceğine o kadar inanmıştım ki bunu duyunca yıkıldım.

"Mühim değil. Zed'le ve Seattle'a taşınma planlarıyla meşguldün sen, unuttun mu?"

Yatağın kenarına, Hardin'den mümkün olduğunca uzak bir noktaya oturdum ve ağlamamak için elimden geleni yaparak dilimi ısırdım. Ama boşunaydı. "Sana dava açıp açmadığını öğrenmeye çalışıyordum. O hâlâ..."

Dalga geçercesine kaşlarını kaldırarak sözümü kesti. "Duydum onun söylediklerini. Ben de oradaydım, hatırladın mı?"

"Hardin, bu tavırlarından bıktım artık. Kızgın olduğunu biliyorum ama bu kadar saygısız davranmayı bir kenara bırakmalısın." Sözlerimin yerini bulmasını umarak tane tane konuştum.

Bir an afallasa da kendini çabucak toparladı. "Pardon?"

Sert olmayı beceremesem de elimden gelen en sakin ifadeyi takınmayı çalıştım. "Duydun beni: Benimle öyle konuşmayı bırak."

"Önce okuldan atıldığım, sonra seni Zed'le bastığım ve üstüne bir de senin Seattle'a gideceğini öğrendiğim için çok özür dilerim. Bence birazcık da olsa kızmaya hakkım var."

"Evet, var ama bir hayvan gibi davranmaya hakkın yok. Ben bu konuyu adamakıllı konuşabileceğimizi ve birer yetişkin gibi anlaşabileceğimizi ummuştum... bir kerecik de olsa."

"Bu ne demek şimdi?" Yattığı yerden doğruldu ancak ben ona yanaşmadım.

"Şu demek: Altı ay boyunca bir ayrılıp bir barıştıktan sonra, en sonunda bir problemi, içimizden biri evi terk etmeden veya etrafı kırıp dökmeden halledebiliriz sanmıştım."

"Altı ay mı?" Hardin'in ağzı açık kaldı.

"Evet, altı ay." Tuhaf bir biçimde gözlerine bakmaktan kaçınmıştım. "Şey, tanıştığımızdan beri yani."

"Bu kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim."

"Evet, oldu." *Bana bir ömür gibi gelmişti.*

"O kadar da uzun zaman geçmiş gibi gelmiyor..."

"Senin için sakıncası var mı? Birbirimizle çok uzun süredir mi görüşüyoruz?" En sonunda yeşil gözlerine bakabilmiştim.

"Hayır, Tessa, sadece, düşününce insana tuhaf geliyor sanırım. Hiçbir zaman gerçek bir ilişkim olmamıştı, o yüzden altı ay bence uzun bir süre."

"Aslında tüm o süre boyunca hep birlikte değildik. Zamanımızın çoğunu ya kavga ederek ya da birbirimizi atlatmaya çalışarak geçirdik," diye hatırlattım.

"Noah'yla tam olarak ne kadar süre birlikte oldun?"

Bu sorusu beni şaşırtmıştı. Noah ile olan ilişkim hakkında çok nadir konuşmuştuk, zaten o konuşmalar da Hardin'in kıskançlıkları yüzünden yarıda kesilip beş dakikadan daha kısa sürmüştü.

"Kendimi bildim bileli hep çok iyi arkadaştık ancak lise döneminin ortalarında çıkmaya başlamıştık. Sanırım teknik olarak onun öncesinde de çıkıyorduk fakat bunun tam olarak farkında değildik." Ondan bir tepki bekleyerek Hardin'i dikkatlice izledim.

Noah hakkında konuşmak, onu özlememe sebep olmuştu fakat bu romantik bir özlem değildi, daha çok, ailenizi uzun zaman görmediğinizde duyulan bir özlem gibiydi.

"Ha." Ellerini dizlerinin üzerine koydu, bir an içimden uzanıp ellerini tutmak geldi. "Hiç kavga ettiniz mi?" diye sordu.

"Bazen. Ama kavgalarımız genellikle hangi filmi izleyeceğimiz veya beni almaya geç gelmesi yüzünden çıkardı.

Bakışlarını ellerinden ayırmadan, "Bizim kavgalarımız gibi değildi yani?" diye sordu.

"Hiç kimsenin bizim gibi kavga ettiğini sanmıyorum." İçini rahatlatmaya çalışarak gülümsedim.

"Başka ne yapardınız? Onunla birlikteyken yani," dedi. O anda Hardin'in yerinde; parlak yeşil gözleriyle neredeyse elleri titreyecek kadar ürkek, küçük bir oğlan çocuğunun oturduğuna yemin edebilirdim.

Hafifçe omuz silktim. "Ders çalışmanın ve yüzlerce film izlemenin dışında fazla bir şey yapmazdık aslında. Sanırım daha çok sıkı birer dost gibiydik."

"Onu sevmiştin," diye hatırlattı bana o küçük çocuk.

"Seni sevdiğim gibi değil," dedim ona daha önce defalarca söylediğim gibi.

"Onun için Seattle'dan vazgeçer miydin?" Tırnaklarının kenarındaki nasırları yoldu. Bakışlarını bana çevirdiğinde içindeki güvensizlik âdeta gözlerinde parıldıyordu.

Demek Noah hakkında konuşmamızın sebebi buydu: Bu noktada bir kez daha Hardin'in eksik özgüveni onun düşüncelerini ele geçirmişti, böyle zamanlarda aklına gelen ilk kişiyi veya herhangi bir şeyi kendisiyle kıyaslamamı isterdi.

"Hayır."

"Neden?" diye sordu. Eline uzanıp içindeki o çocuksu kaygıyı yatıştırmaya çalıştım.

"Çünkü seçim yapmama hiç gerek kalmazdı da ondan. O benim planlarımı ve hayallerimi bilirdi, o yüzden arada kalmazdım."

"Seattle'da benlik hiçbir şey yok," dedi iç geçirerek.

"Ben... ben varım."

"O yetmez ki."

Öyle mi... Ona yüz çevirdim.

"Boktan bir şey söylediğimi biliyorum ama bu gerçek. Orada yapacak hiçbir şeyim yok ama senin şu yeni işin var ve yeni arkadaşlar da edineceksin..."

"Senin de yeni bir işin olabilir. Christian sana bir iş verebileceğini söylemişti, ayrıca ikimiz birlikte yeni arkadaşlar edinebiliriz."

"Ben, onunla çalışmak istemiyorum ve senin kendine arkadaş olarak seçeceğin insanlar da benim tercih edeceğim arkadaşlar olmayacaktır. Oraya gidersek her şey çok farklı olacak."

"Orasını bilemezsin. Ben Steph'le arkadaşım örneğin."

"Bunun tek sebebi ikinizin aynı odayı paylaşması. Oraya taşınmak istemiyorum, Tessa, özellikle de artık okuldan atıldığım için. Gidip İngiltere'de üniversiteyi bitirmek bana daha mantıklı geliyor."

"Önemli olan, sadece sana mantıklı gelmesi değil."

"Arkamdan iş çevirip yine o Zed'le buluştuğunu düşünürsek, pek de karar verecek taraf değilsin."

"Gerçekten mi? Çünkü ikimiz, henüz yeniden birlikte olmaya karar vermemiştik. Ben senin yanına tekrar taşınmayı kabul etmiştim, sen de bana daha iyi davranacaktın." Ayağa fırladım ve beton zeminde volta atmaya başladım. "Ama asıl sen arkamdan iş çevirdin ve gidip Zed'i dövdün, bu da okuldan atılmana sebep oldu. O yüzden karar veremeyecek durumda olan biri varsa o da sensin."

"Sen bunu benden saklıyordun!" Sesini yükseltti. "Beni terk etmeyi planlıyordun ve bunu bana söylemedin!"

"Biliyorum! Bunun için üzgünüm ama burada kimin *daha* haksız olduğunu tartışmak yerine, neden bir çözüm bulmaya veya bir şekilder uzlaşmaya çalışmıyoruz?"

"Sen..." Hardin bir an durdu ve yataktan kalktı. "Sen var ya..."

"Ne?" diye direttim.

"Bilmiyorum ya, sana o kadar kızgınım ki doğru düzgün düşünemiyorum bile."

"Bu şekilde öğrendiğin için senden özür dilerim fakat sana daha fazla ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Gitmeyeceğini söyle."

"O kararı şimdi vermeyeceğim. Şu anda yapamam."

"Ne zaman vereceksin o zaman? Sürekli bekleyip..."

"Beklemeyip ne yapacaksın öyleyse? Gidecek misin? 'Bu günden sonra senden bir daha ayrı kalmak istemiyorum,' diyen adama ne oldu peki?"

"O meseleyi mi açacaksın şimdi? Senin için o sıçtığımın dövmesini yaptırmadan önce Seattle konusunu açacak düzgün bir zaman kollayamadın mı? Daha durumun gerçekliğini bile sindirebilmiş değilim." Bana meydan okuyarak bir adım attı.

"Sana anlatacaktım!"

"Ama anlatmadın."

"Bunu daha kaç kere söyleyip duracaksın? Bütün gün böyle devam edebiliriz ama artık enerjim kalmadı. Tükendim," dedim.

Dolaptan siyah bir sweatshirt alıp üstüne geçirdikten sonra botlarını giydi.

"Nereye gidiyorsun?" diye hesap sordum.

"Buradan uzağa," dedi burnundan soluyarak.

Hardin yatak odasının kapısını açarken, "Hardin gitmek zorunda değilsin," diye seslendim fakat beni duymazdan geldi.

Babam oturma odasında uyumasaydı Hardin'in peşinden koşar ve onu kalmaya zorlardım.

Fakat dürüst olmak gerekirse onu kovalamaktan yorulmuştum.

7. Bölüm

Hardin

Tessa'nın babası artık uyanmış, kanepede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, boş bakışlarla pencereden dışarıyı izliyordu.

"Seni bir yere bırakmamı ister misin?" diye sordum. Onu herhangi bir yere götürme fikrinden müthiş bir heyecan duyduğum falan yoktu tabii. Ancak bu adamı Tessa'yla yalnız bırakmayı da hiç istemiyordum.

Sesimi duyunca sanki onu ürkütmüşüm gibi bir anda başını bulunduğum yöne çevirdi. "Ha, tabii, mahzuru olmaz, değil mi?" diye sordu.

"Yok," diye hızlıca geçiştirdim.

"Tamam, yalnız Tessie'ye veda etmek istiyorum," dedi yatak odamıza doğru bakarak.

"Tamam. Ben arabada bekliyorum o zaman."

Dışarı çıktım. Bu ihtiyar ahmağı nereye bırakacağımı hiç bilmiyordum ancak onun bizimle kalmasının ne Tessa'ya ne de bana bir faydası vardı. Kendime çok kızmıştım. Ortada suçlanacak tek kişinin Tessa olmadığını biliyordum fakat kızgınlığımı insanlara yansıtmaya alışıktım ve o kız da hep benim yanımda olduğundan öfkemin en kolay hedefi haline geliyordu. Bu da farkında olduğum üzere, beni acınası bir pislik durumuna sokuyordu. Richard'ı beklerken gözlerimi evimizin girişinden ayırmadım. Eğer o herif bir an önce çıkmazsa, onu burada bırakıp çekip gidecektim. Ama sonra düşününce onu gerçekten de Tessa'yla yalnız bırakmak istemediğimi hatırladım.

En sonunda Yılın Babası kapıdan çıktı ve kollarını sıvadığı gömleğini düzeltti. Tessa'nın ona verdiği kıyafetlerimi giymesini

beklerdim ancak o dünkü kıyafetlerini yıkatıp giymişti. Lanet olasıca Tessa fazla iyi biriydi.

Arabanın kapısını açtığında, bu adamın herhangi bir konuşma başlatmaması umuduyla radyonun sesini sonuna kadar açtım.

Umutlarım boşa çıkmıştı. "Sana dikkatli olmanı söyledi," dedi arabaya biner binmez, ardından da bana nasıl yapılacağını öğretirmiş gibi emniyet kemerini taktı. Hareketleri, uçak hosteslerininkini andırıyordu. Hafifçe başımı sallayıp arabayı sokağa sürdüm.

"Bugünkü toplantınız nasıl geçti?" diye sordu.

"Ciddi misin, sen?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

"Sadece merak ettim." Parmaklarıyla dizinin üzerinde ritim tuttu. "Tessa'nın da seninle gelmesine sevindim."

"Peki."

"Annesine o kadar çok benziyor ki."

Ona sert bir bakış attım. "Ne alakası var be! O kadına hiç benzemiyor." *Bu herif kendisini arabadan attırmaya çalışıyor herhalde?*

Kahkahayı bastı. "Sadece iyi yanları benziyor, tabii. Epey inatçı, tıpkı Carol gibi. O istediğini mutlaka elde eder fakat Tessie ondan çok daha tatlıdır, kibardır."

İşte yine Tessie teranesi başlamıştı.

"Kavga ettiğinizi duydum. Sesinize uyandım."

Gözlerimi devirdim. "Ta öğle vakti kanepemizdeki uykunu böldüğümüz için bizi affet, olur mu?"

Yine kıkırdayarak karşılık verdi. "Anlıyorum seni, tüm dünyaya kızgınsın. Ben de öyleydim. Kahretsin, hâlâ kızgınım da. Ama artık senin zırvalarına katlanacak birini bulduğunda o kadar öfkeli davranmayı bırakman gerekir."

Öyle mi ihtiyar? Peki, beni öfkeden deliye döndüren kişi, kızın olacak o hatunsa ne yapmamı önerirsin? "Bak, önceden düşündüğüm kadar kötü biri olmadığını kabul ediyorum ama senden tavsiye istemiyorum, o yüzden bana bilgiçlik taslamakla vaktini boşa harcama."

"Sana tavsiye vermiyorum, kendi tecrübelerimden bahsediyorum. İlişkinizi bitirdiğinizi görmeyi hiç istemem."

Bitirdiğimiz bir şey yok, seni ahmak. Ben sadece haklılığımı kanıtlamaya çalışıyordum. Tabii ki onunla olmak istiyordum, olacaktım da

ancak Tessa'nın inadı bırakıp benimle gelmesi gerekiyordu. Mantıklı davranmaya çalışmasını bir yana bırakırsak, Tessa'nın Zed'i tekrar meselemize karıştırması beni öfkeden delirtmişti.

Kahrolası radyonun sesini tamamen kıstım. "Sen, ne beni ne de Tessa'yı adamakıllı tanıyorsun. Bütün bunları neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü senin ona iyi geldiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim tüm iğneleyicilik kanallarımı açarak. Çok şükür ki yaşadığı yakaya yaklaşıyorduk, o yüzden bu korkunç muhabbet yakında sonlanacaktı.

"Evet, gerçekten."

Bunu kimseye itiraf edecek değildim ancak o anda aklıma bir şey dank etmişti; Tessa'ya iyi geldiğimi söyleyen birine denk gelmiş olmak beni bir şekilde memnun etmişti. Her ne kadar bu iltifat, ayyaş ve götün teki olan babasından gelmiş olsa da bu iltifatı kabul edecektim.

"Onu tekrar görecek misin?" diye sordum ve hemen peşinden ekledim: "Bir de tam olarak seni şu an nereye götürüyorum?"

"Dün tanıştığımız dükkâna yakın bir yerlerde beni bırakırsın; oradan sonra yolumu kendim bulurum. Ve evet, kızımı tekrar görmek istiyorum. Telafi etmem gereken o kadar çok haltım var ki..."

"Tabii, elbette var," dedim ona katılarak.

Dövmecinin yanındaki otopark bomboştu, henüz öğle vakti olduğundan, böyle olması normaldi.

"Beni sokağın sonunda bırakır mısın?" diye rica etti.

Başımı sallayıp dükkânı geçtim. Sokağın sonunda adamakıllı bir tek bar ve köhne bir çamaşırcı vardı.

"Beni bıraktığın için teşekkürler."

"Ne demek."

"İçeri gelmek ister misin?" diye sordu Richard ufak barı başıyla işaret ederek.

O anda, Tessa'nın evsiz ve ayyaş babasıyla birer duble içmek, aklıma gelen en akıllıca şey değildi.

Ne yazık ki doğru kararlar veren biri olarak nam salmamıştım. "Sıçarım böyle işe," diye söylendim ve arabadan inip adamın peşinden bara girdim. Zaten aklımda gidecek başka yerim mi vardı ki?

İçersi karanlıktı ve her yanı küf ve viski kokuyordu. Ufak bar tezgâhına kadar Richard'ı takip ettim ve aramızda boşluk bırakarak bir tabure çektim. Orta yaşlı bir kadın üzerinde, yirmili yaşlardaki kızının kıyafetleri olması için *dua* ettiğim kıyafetlerle bize doğru yürüdü. Tek kelime etmeden içi buz ve viski dolu ufak bir bardağı tezgâhın üzerinden kaydırıp Richard'a yolladı.

"Ya sana?" diye sordu bana, sesi çatlak ve neredeyse benimkinden de kalındı.

"Onunkinden."

Tessa'nın bunu yapmamam gerektiğini söylerkenki sesi neredeyse kulaklarımda çınlıyordu. O sesi ve Tessa'yı zihnimden uzaklaştırdım.

Bardağımı kaldırdım, kadeh tokuşturup ikimiz de içkilerimizden birer yudum aldık. "Madem bir işin yok, sarhoşluk masraflarını nereden çıkarıyorsun?" diye sordum.

"Her günün sonunda bu mekânı temizliyorum, dolayısıyla içkiler beleşe geliyor," diye cevap verdi. Utandığı sesinden belli oluyordu.

"Neden ayık kalıp adam gibi para kazanmıyorsun o zaman?"

"Ne bileyim? Çabalayıp durdum işte..." Efkârlı gözlerle bardağına baktı, bakışları bir an benimkilerin aynasıydı sanki. O bakışlarda kendi gölgemin izdüşümünü görüyordum. "Artık kızımı daha sık görebilirsem, işler daha kolaylaşır diye umuyorum."

Başımı sallamakla yetinerek ona laf sokmaya çalışmadım. Buz gibi bardağımı sıkıca kavramakla yetindim. Viskinin o tanıdık, geniz yakıcı etkisini içimde hoş karşılayıp bardağın kalanını başıma diktim. Boş bardağı, cilası aşınmış bar tezgâhında kaydırdığımda barmen kadınla bakışlarımız kesişti ve bana bir duble daha doldurdu.

8. Bölüm

Tessa

"*Baban* mı?" dedi Landon telefondan, inanamayarak. Babamın geri döndüğünü ona söyleme fırsatı bulamadığımı unutmuştum.

"Aynen, onunla dün karşılaştık..."

"Nasılmış? Ne dedi sana? Neye benziyordu?"

"O biraz..." Sebebini bilmiyordum ancak babamın hâlâ bir alkolik olduğunu Landon'a söylemeye utanmıştım. Beni asla bu konuda yargılamayacağını biliyordum ama yine de çekinmiştim.

"Yoksa hâlâ..."

"Evet, öyle. Onu gördüğümüzde sarhoştu zaten ama onu yanımıza aldık, gece de bizimle kaldı." Başparmağımla saçımın bir buklesini kıvırdım.

"Hardin buna izin mi verdi?"

"Bir şey demeye hakkı yoktu; burası benim de evim sonuçta," diye parladım. Ama sonra kendimi kötü hissettim ve özür diledim. "Affedersin, sadece Hardin'in her şeyi kontrol ettiğini düşünmekten bıkmaya başladım."

"Tessa, kampustan çıkıp yanma gelmemi ister misin?" Landon çok kibar biriydi; bunu onun konuşmasından bile anlayabilirdiniz.

"Hayır, sadece biraz duygusalım o kadar." İç çektim ve yatak odasında etrafa bakındım. "Aslına bakarsan, sanırım ben oraya geleceğim. Hâlâ son dersime yetişebilirim." Şu anda yoga ve biraz da kahve bana ilaç gibi gelecekti.

Telefonda Landon'ı dinlerken yoga için hazırlanmaya koyuldum. Tek ders için ta kampusa kadar arabayla gitmek gereksizdi ama evde oturup, Hardin'in kaçtığı delikten dönmesini bekleyecek de değildim.

"Profesör Soto neden bugün gelmediğini sordu, bir de Ken, Soto'nun Hardin için bir karakter tanıklığı ifadesi yazdığını söyledi. Artık o ne demekse?" dedi Landon.

"Soto mu yazmış? İfade konusunu bilmiyorum... profesör daha önce Hardin'e yardım etmek istediğini söylemişti ama ciddi olduğunu düşünmemiştim. Demek ki Hardin'i seviyor."

"Seviyor mu? Hardin'i mi?" Landon kahkahalara boğuldu ve ben de elimde olmadan ona eşlik ettim.

Saçımı atkuyruğu yaparken telefonu lavaboya düşürdüm. Kendi kendime sövüp telefonu tekrar kulağıma koymaya çalışırken son anda Landon'ın bir sonraki dersinden önce kütüphaneye gideceğini söylediğini duydum. Onunla vedalaştıktan sonra telefonu kapadım ve Hardin'e nerede olacağımı söylemek için mesaj yazmaya başladım. Sonra vazgeçip telefonu kapadım.

Hardin, Seattle meselesi hakkında elbet yola gelecekti; buna mecburdu.

Okula vardığımda, rüzgârın etkisi şiddetlenmiş, gökyüzü grinin çirkin bir tonuna bürünmüştü. Kahvemi aldıktan sonra, yogaya kadar hâlâ otuz dakikam vardı. Kütüphane kampusun öbür tarafındaydı, o yüzden oraya gidip Landon'ı görecek kadar vaktim yoktu. Bir anda kendimi Profesör Soto'nun sınıfının önünde buldum. Dersi her an...

Düşüncelerim, o anda sınıftan koridora akın eden öğrenci kalabalığıyla dağılıvermişti. Çantamı omzuma alıp kalabalığı yararak içeri girdim. O esnada profesörün sırtı bana dönüktü ve deri ceketini sırtına geçiriyordu.

Dönünce de beni tebessümle karşıladı. "Bayan Young."

"Merhaba, Profesör Soto."

"Seni buraya getiren nedir? Bugün kaçırdığın dersin konu başlığını mı öğrenmek istiyordun?"

"Hayır, Landon söyledi zaten. Ben buraya size teşekkür etmek için geldim." Spor ayakkabılarımın topuklarının üzerinde huzursuzca kıpırdandım.

"Ne için?"

"Hardin'in lehine ifade verdiğiniz için. Size pek düzgün davranmadığını biliyorum, o yüzden bu yaptığınıza müteşekkirim."

"Hiç önemli değildi, gerçekten. Herkes eğitim eşitliğini hak eder, dik kafalılar bile." Güldü.

"Sanırım haklısınız," dedim ona gülümseyerek ve daha sonra ne diyeceğimi bilemeyerek sınıfta etrafa bakındım.

"Ayrıca Zed başına gelenleri hak etmişti," dedi aniden.

Ne?

Tekrar ona döndüm. "Ne demek istiyorsunuz?"

Profesör Soto, kendini toparlamadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey, ben sadece... Eminim Hardin'in onun yakasına yapışmak için iyi bir sebebi vardı, o kadar. Gitsem iyi olacak, yetişmem gereken bir toplantım var ama uğradığın için sağ ol. Çarşamba günü derste görüşürüz."

"Çarşamba günü gelemeyeceğim; bir geziye gidiyorum."

Hafif bir el hareketiyle bu söylediğimi geçiştirdi. "Eh, iyi eğlenceler o zaman. Döndüğünde görüşürüz." Beni az önceki şaşkınlığımla baş başa bırakarak hızla yanımdan geçip gitti.

9. Bölüm

Hardin

Hiç beklenmedik bir şekilde içki masası arkadaşım olan Richard, bara geldiğimizden bu yana dördüncü kez tuvalete kaçmıştı. İçimden bir his, barmen Betsy'nin ona biraz meyli olduğunu söylüyor, bu da beni hiç yoktan huzursuz ediyordu.

"Bir tane daha?" diye sordu kadın.

Başımı sallayarak iriyarı kadına, istemediğimi belirttim. Daha saat öğlen ikiyi geçiyordu ve eser miktarda buzla sek viski yerine, dört kadeh başka bir şey içmiş olsaydım bunun bana pek bir zararı olmazdı.

Düşüncelerim karmakarışıktı ve sinirim hiç yatışmamıştı. Kime ya da neye daha çok kızacağımı şaşırdığımdan artık her şeyde bir mantık aramaktansa genel olarak her boka öfkelenmeye karar verdim.

"Al bakalım." Richard hemen yanımdaki tabureye çökerken barmen içkimi yolladı. İlk başta onunla aramda boş bir tabure bırakmış olmamın önemini Richard'ın anladığını sanmıştım. Fakat yanılmışım.

Sakallarının sert kıllarını sıvazlayarak bana döndü. Çıkardığı ses mide bulandırıcıydı. "Bana bir tane daha mı söyledin?"

"Şu sakalları kesmelisin," diye kısmen sarhoş bir biçimde fikrimi söyledim.

"Bunları mı?" dedi yine aynı şeyi yaparak.

"Evet, onları. Çok kötü görünüyorlar," dedim.

"Bence sorun yok... beni sıcak tutuyorlar." Bir kahkaha patlattı, ben de ona katılıp gülmemek için içkimden bir yudum aldım.

"Betsy!" diye seslendi. Kadın başıyla onayladı ve boş bardağını tezgâhtan aldı. Richard bana döndü. "Neden içtiğini bana anlatacak mısın?"

"Yok." Elimdeki viski bardağını sallayıp havada bir daire çizdim, içkinin içinde bir başına yüzen buz tanesi cam bardağa çarpıp tıkırdadı.

"Peki, soru sormak yok o zaman. Yalnızca demleneceğiz," dedi keyifle.

Ona duyduğum kinin büyük kısmı eriyip gitmişti. Ancak aklıma, annesinin serasında saklanan on yaşındaki o sarışın kız çocuğunun halini getirince nefretim tekrar depreşti. O kızın masmavi gözlerini korkuyla kocaman açışını zihnimde canlandırdım... bir de üzerindeki sıçtığımın hırkasıyla gelip günü kurtaran o sarışın oğlanı.

"Tek bir sorum var," diye diretti Richard beni düşüncelerimden uyandırarak.

Önce derin bir nefes aldım ve sonra içkimden daha derin bir yudum alıp kendimi aptalca bir şey yapmaktan alıkoymaya çalıştım. Kız arkadaşımın alkolik babasıyla demlenmekten daha aptalca bir şey yani. Ah, şu ebeveynler ve onların boktan soruları yok mu?.. "Bir tane sadece," dedim.

"Bugün harbiden de okuldan mı atıldın?"

Bu soruyu düşünerek, Pabst marka biralarının neon tabelasına baktım, keşke dört kadeh... hayır, *beş* kadeh içmeseydim dedim kendi kendime. "Hayır. Ama Tessa atıldığımı sanıyor," diye itiraf ettim.

"Peki, niye öyle sanıyor?" *Meraklı Puşt.*

"Çünkü ona atıldığımı söyledim." Bakışlarımı ona çevirdim ve boş gözlerle şöyle dedim: "Bu gecelik bu kadar günah çıkartma yeter."

"Keyfin bilir." Gülümsedi ve benimle kadeh tokuşturmak için bardağını uzattı fakat kendimi geri çektim ve başımı iki yana salladım. Richard'ın attığı kahkahadan bile zaten kadehimi onunkiyle tokuşturmayacağımın farkında olduğu anlaşılıyordu. Üstelik ben onu ne kadar sinir bozucu buluyorsam, Richard da beni o kadar eğlenceli buluyordu.

Onunla hemen hemen aynı yaşlarda bir kadın, yanına geldi ve Richard'ın yanındaki tabureye oturdu. Kadın narin kolunu Richard'ın

omzuna doladı, o da kadını sıcak bir biçimde karşıladı. Kadın bence hiç de evsizlerle takılacak birine benzemiyordu fakat Richard'ı iyi tanıdığı belli oluyordu. Richard muhtemelen gününün büyük bir kısmını bu dandik barda geçiriyordu. Bu boşluğu fırsat bilip cep telefonumu çıkardım ve Tessa'dan herhangi bir mesaj veya çağrı olup olmadığına baktım: Hiçbir şey yoktu.

Benimle konuşmaya kalkışmamasından ötürü hem rahatlamış hem de biraz sinirlenmiştim. Rahatlamamın sebebi sarhoş olmamdı, sinirlenmemse şimdiden o kızı özlemeye başlamamdandı. Boğazımdan aşağı inen her bardak viski, Tessa'yı daha çok istemememe ve onun yokluğunun yarattığı boşluğun giderek büyümesine sebep oluyordu.

Siktir, bu kız ne yaptı bana böyle?

Beni çıldırtıyordu, her seferinde tepemi attırmaya çalışıyordu. Sanki resmen bir kenarda oturup beni delirtmenin yeni yollarını tasarlıyordu. Kim bilir, belki de hakikaten öyle yapıyordu. Herhalde şimdi yatakta bağdaş kurmuş oturuyordu, kucağında da o siktiğimin ajandası vardı; bir tane dişlerinin arasına, bir tane de kulağının arkasına koyduğu o tükenmez kalemleriyle beni zıvanadan çıkarmak için yapacağı veya söyleyeceği şeylerin listesini yapıyordu.

İlişkimiz başlayalı altı ay olmuştu, altı koca ay. Bu epey zaman eder, bir kişiyle beraber geçirmeye katlanabileceğimi sandığım tahmini süreden çok daha uzun bir süreydi. Altı ayın tamamında birlikte olmadığımızı ve o ayların çoğunu da ondan kaçarak geçirdiğimi; hayır, *harcadığımı* da göz önüne almak gerekiyordu.

Richard'ın sesi düşüncelerimi dağıttı. "Bu Nancy."

Kadına başımla selam verdim ve bakışlarımı tekrar bar tezgâhının ahşap yüzeyine kaydırdım.

"Nancy, bu kibar genç adamın adı da Hardin. Tessie'nin erkek arkadaşı," dedi gururla.

Kızıyla çıktığım için neden benimle gurur duyuyordu ki?

"Tessie'nin erkek arkadaşı mı var? O da burada mı? Nihayet onunla tanışmayı çok isterim. Richard bana onun hakkında o kadar çok şey anlattı ki!"

"Burada değil," diye homurdandım.

"Ne yazık; peki doğum günü partisi nasıl geçti? Geçen hafta sonuydu, değil mi?" diye sordu kadın.

Ne?

Richard bana bir bakış attı, o kadına daha önce söylediği bir yalana eşlik etmem için bana işaret ediyor olmalıydı. "Evet, güzeldi," diye yanıtladı benim yerime, içkisinin geri kalanını kafasına dikmeden önce.

"Ne güzel," dedi Nancy ve sonra barın kapısını işaret etti. "Hah, işte geldi!"

Bir anda gözlerim kapıya yöneldi ve bir anlığına onun Tessa'dan bahsettiğini sandım fakat bu mantıksızdı. Onunla hiç tanışmamıştı. Bardan içeri fazlasıyla sıska, sarışın bir kız girdi ve bize doğru yürümeye başladı. Bu köhne mekân fazla kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Boş bardağımı havaya kaldırdım. "Bir tane daha."

Gözlerini devirip, "Göt herif," diye fısıldadıktan sonra barmen bana yeni bir viski koydu.

"Bu benim kızım Shannon," dedi bana Nancy.

Shannon, kirpikleri örümcek bacaklarını andıran gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Makyajı oldukça abartılıydı.

"Shannon, bu da Hardin." Konuşan Richard'dı fakat kızı selamlamak için herhangi bir harekette bulunmadım.

Bundan aylar önce bana denk gelseydi, muhtemelen bu çaresiz kızcağıza biraz ilgi gösterirdim. Hatta şu içerideki berbat tuvalette, aletime ağzıyla muamele çekmesine bile müsaade edebilirdim ancak şu anda bana öyle bakmayı kesmesinden başka hiçbir şey istemiyordum.

"Onu üzerinden çıkarmadıkça daha fazla aşağı indiremezsin," dedim giydiği bluzun eteklerini iğreti bir biçimde çekiştirip durarak, sıska cüssesiyle kotarabildiği bir gram göğüs dekoltesini gösterme çabasına atıfta bulunarak.

"Pardon, *anlayamadım*?" diye iç geçirdi ellerini sıska kalçalarının üzerine koyarak.

"Dediğimi duydun."

"Tamam, tamam. Önce bir sakin olalım," dedi Richard ellerini havaya kaldırarak.

Bunun üzerine Nancy ile kaşar kızı kendilerine bir masa bulmak için yanımızdan ayrıldılar.

"Rica ederim," dedim Richard'a ama o başım iki yana sallamakla yetindi.

"Sen de amma huzursuz piçin tekiymişsin be," dedi. Ben daha karşılık veremeden ekledi. "Ben de böylesini severim zaten."

***

Üç kadeh daha devirdikten sonra bar taburesinde artık doğru düzgün oturamıyordum. Hayatını alkolle idame ettiren Richard'sa resmen benimle aynı dertten mustaripti çünkü bana fazla yaslanmaya başlamıştı.

"Sonra ertesi gün oradan çıktım, ta üç kilometre yürümek zorunda kaldım! Tabii üstüne bir de yağmur bastırdı..."

Konuştukça konuştu, en son ne zaman gözaltına alındığını anlatıyordu. Ben de içmeye devam edip hiç benimle konuşmuyormuş gibi yaptım.

"Sırrını saklayacaksam, en azından neden Tessie'ye okuldan atıldığını söylediğini bana anlatman gerekiyor," dedi son olarak.

Bir şekilde bu konuyu açmak için iyice sarhoş olmamı beklediğini anlamıştım. "Böyle bilirse onun için daha kolay olur," diye itiraf ettim.

"Nasıl?"

"Çünkü onun benimle İngiltere'ye gelmesini istiyorum ve o bu konuda hiç hevesli değil."

"Anlamadım." Burun kemerini kaşıdı.

"Kızın beni terk etmek istiyor ve buna müsaade edemem."

"Seninle İngiltere'ye gelsin diye de ona okuldan kovulduğunu söyledin?"

"Kısmen."

Önce elindeki içkiye sonra da bana baktı. "Bu harbiden çok aptalca."

"Biliyorum." Hakikaten de bunu sesli söyleyince insana aptalca geliyordu fakat o lanet kafamın içinde düşününce bir şekilde mantıklı görünmeyi başarıyordu.

"Hem sen kim oluyorsun da bana akıl veriyorsun?" dedim en sonunda.

"Hiç kimseyim. Sana tek diyeceğim, eğer böyle gitmeye devam edersen sonunda benim gibi olacaksın."

Ona siktirip gitmesini ve kendi işine bakmasını söylemek istedim ancak kafamı kaldırıp ona baktığımda bara ilk oturduğumuz sırada fark ettiğim benzerliğimizi gördüm.

"Sakın ona söyleme," diye uyardım.

"Söylemem." Sonra Betsy'ye döndü. "Birer duble daha."

Kadın ona gülümsedi ve içkilerimizi hazırlamaya başladı. Sanırım bir tanesini daha kaldıramayacaktım.

"Benden pas. Şu an suratında fazladan bir göz görüyorum," dedim ona.

Richard omuzlarını silkti. "Artanı bana kalır."

Çok boktan bir sevgiliyim, dedim kendi kendime, Tessie–*siktir,* Tessa şu an acaba ne yapıyordur diye düşündüm.

"Ben çok boktan bir babayım," dedi Richard.

Konuşmakla düşünmek arasındaki farkı ayırt edemeyecek kadar sarhoştum, o yüzden onun söylediği cümle bir rastlantı mıydı yoksa düşüncemi sesli mi belirtmiştim bilmiyordum...

"Yana kaysanıza," dedi Richard'ın sağ yanından gelen aksi bir erkek sesi.

O yana baktığımda içki arkadaşımdan daha uzun sakallara sahip olan kısa boylu bir adam gördüm.

"Başka tabure kalmadı ahbap," diye sakince karşılık verdi Richard.

"Ee, kalkıp gidin o zaman," diye tehdit etti adam.

Siktir, yine mi? Şimdi olmaz.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," dedim adamı tersleyerek.

Adamsa Richard'ın yakasına yapışıp onu sertçe havaya kaldırmak gibi bir hata yaptı.

10. Bölüm

Tessa

Yoga dersinden çıkıp arabama yürümem normalden çok daha uzun sürmüştü. Meditasyon yaparken, Hardin'in okuldan atılması ve Seattle'a taşınma konusunun ruhumda bıraktığı yüklerden kurtulmuştum fakat sınıfın duvarlarının dışına çıktığımda bu ağırlık on katına çıkarak tekrar üzerime çökmüştü.

Otoparktan çıktığım sırada, yan koltukta duran cep telefonum titredi. Hardin.

"Efendim?" Arabayı durdurdum ve vitesi park konumuna getirdim.

Telefonda, karşı taraftan çatlak bir kadın sesi duyuldu ve o an âdeta kalbim duruverdi. "Tessa'yla mı görüşüyorum?"

"Buyurun?"

"Güzel, şu an yanımda baban ve..."

"Erkek... Erkek arkadaşı..." diyen Hardin'in arkadan homurtusunu duydum.

"Evet, bir de *erkek arkadaşın* var," dedi kadın inceden dalga geçen bir sesle. "Sana zahmet, birileri polis çağırmadan bu ikisini alıp buradan götürmeni isteyecektim."

"Polis çağırmak mı? Nerede onlar?" Vitesi değiştirip tekrar sürüş moduna getirdim.

"Lamar Caddesi'ndeki Dizzy barı; burayı biliyor musun?"

"Hayır, Google'dan bakarım ama."

"Hıh. Bakarsın tabii."

Kadının tavrını görmezden gelip telefonu kapadım ve aceleyle barın yol tarifini araştırdım. *Öğlenin üçünde Hardin'le babam bir barda ne halt ediyorlar? Hardin'le babam ne bok yemeye birlikteler ki zaten?*

Durumdan hiçbir şey anlamamıştım... hem polis çağırma işi de neyin nesiydi? Ne yapmışlardı ki? Keşke bunu telefondaki kadına sorsaydım. En azından *birbirlerine girmediklerini* umuyordum. Bu hepimizin isteyeceği son şeydi.

Bara vardığımda hayal gücüm doruğa çıkmıştı ve artık en son ya Hardin'in babamı ya da onun Hardin'i öldürdüğünden korkmaya başlamıştım. Ufak barın dışında polis aracı falan yoktu ki bu da iyiye işaretti, sanırım. Binanın hemen önüne park ettim ve aceleyle içeri girdim, o esnada içimden keşke bir sweatshirt yerine tişört giyseydim dedim.

"İşte benim kızım!" diye bağırdı babam sevinçle.

Yalpalaya yalpalaya bana gelişinden küp gibi sarhoş olduğunu anlamıştım.

"Görmen lazımdı, Tessie!" Ellerini çırptı. "Hardin az önce fena dayak attı!"

"Nerede o..." diye söze başladım ancak tam o anda tuvaletin kapısı açıldı ve Hardin, kanlı ellerini kırmızı lekelere bulanmış bir kâğıt havluya silerek dışarı çıktı.

"Ne oldu?" diye bağırdım ona odanın öbür yanından.

"Bir şey yok... sakin ol."

Yanma giderken ağzım açık kalmıştı. "*Sarhoş* musun sen?" diye sordum, sonra gözlerine bakmak için hafifçe yana eğildim, kıpkırmızı olmuşlardı.

Yan tarafına baktı. "Olabilir."

"Buna inanamıyorum." Hardin elimi tutmaya yeltenince kendimi geri çekip kollarımı kavuşturdum.

"Hey, babanın arkasını kolladığım için asıl sen bana teşekkür etmelisin. Eğer ben olmasaydım, yerde yatan o olacaktı," dedi yerde oturmuş, elindeki buz torbasını yanağına bastıran adamı işaret ederek.

"Sana hiçbir şey için teşekkür etmeyeceğim, ben... gidip öğle vakti körkütük sarhoş olmuşsun! Hem de babamla. Senin derdin ne be?" Hışımla yanından geçip gittim ve babamın oturmaya devam ettiği barın arka kısmına yöneldim.

"Sakın ona kızma, Tessie; o seni seviyor." Babam onu savunuyordu. *Burada ne haltlar dönüyor böyle?*

Hardin peşimden gelirken yumruklarımı sıkıp belime koydum ve bağırdım: "Ne yani, ikiniz sarhoş olup artık en iyi arkadaş olmaya mı karar verdiniz? İkinizin de kesinlikle zıkkımlanmaması gerekiyordu!"

"Bebeğim," dedi Hardin kulağıma, bana sarılmaya çalışarak.

"Hey," dedi barın arkasındaki kadın, dikkatimi çekmek için tezgâha vurarak. "Bunları buradan götürmen gerek."

Ona başımla onay verdim ve başıma kalan o iki salağa sinirle baktım. Babamın yanağı pembeleşmişti, tahminimce ona da vurmuşlardı, Hardin'in de elleri çoktan şişmeye başlamıştı.

"Ayılabilmeniz için bu gecelik eve gelebilirsiniz ama bu davranışınızı bir daha asla kabul etmem." İkisini de birer çocuk gibi azarlamak istiyordum. "İkinize de söylüyorum."

Kötü kokan o dar mekândan çıktım, bizimkiler daha kapıdan çıkmayı beceremeden arabanın yanına varmıştım bile. Babam kolunu onun omzuna koymaya çalışırken Hardin de ona ters ters bakıyordu. Sinirle arabama bindim.

Hardin'in kendini dağıtması asabımı iyice bozmuştu. Sarhoşken nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordum ve daha önce onu bu kadar sarhoş gördüğümü de hiç sanmıyordum. Porselenleri paramparça ettiği gece bile bu kadar kötü olmamıştı. Hardin'in partilerde sudan başka hiçbir şey içmediği günleri özlüyordum. Elimizde sorunlardan oluşan koca bir liste vardı ve onun alkole başlaması ateşe körükle gitmekten başka bir şey değildi.

Anlaşılan babam artık sinirli sarhoş modundan, bitmek bilmeyen fıkralar anlatan versiyonuna terfi etmişti; yaptığı şakaların çoğu da bayağı ve iğrençti. Eve gidene kadar kendi yaptığı esprilere gülüp durmuştu, her seferinde Hardin de ona eşlik ediyordu. Bu günün sonunu hiç böyle hayal etmemiştim. Hardin'in babama ısınmasını sağlayan şeyin ne olduğunu bilmiyordum fakat ikisi de gün ortasında sarhoş olmuşlardı ve bu "arkadaşlıklarından" hiç hazzetmemiştim.

Eve döndüğümüzde, babamı Hardin'in Frosted Flakes mısır gevreğiyle baş başa bıraktım ve yatak odasına yöneldim; görünen o ki Hardin'le girdiğimiz pek çok tartışmanın başlayıp bittiği yer orasıydı.

Ben yatak odasının kapısını kapar kapamaz Hardin, "Tessa," diye söze başladı.

"Sakın," dedim soğuk bir edayla.

"Kızma bana... sadece bir iki kadeh bir şeyler içtik." Hardin'in ses tonu şakacıydı ama ben hiç havamda değildim.

"'Bir iki kadeh' mi? İlişkimi düzeltmeye çalıştığım ve belki ona içmeyi bıraktırmayı düşündüğüm alkolik babamla bir şeyler içtiniz, öyle mi?"

"Bebeğim..."

Başımı iki yana salladım. "Sakın 'bebeğim' diye başlama bana. Bu durumdan hiç hoşlanmadım."

"Kötü bir şey olmadı ki." Beni kendine çekmek için parmaklarını koluma doladı ancak kendimi geri çekince yatağa yuvarlandı.

"Hardin, yine birileriyle kavga etmişsin!"

"Büyük bir şey değildi. Kimin umurunda ki?"

"Benim. Benim umurumda."

Yatağın köşesinde oturduğu yerden başım kaldırıp bana baktı, yeşil gözleri kıpkırmızıydı, şöyle dedi: "Öyleyse neden beni terk ediyorsun? Madem o kadar umurunda?"

Kalbim göğüs kafesimin içinde biraz daha sıkıştı.

"Seni terk etmiyorum; senden benimle gelmeni istiyorum." İç çektim.

"Ama ben istemiyorum," diye sızlandı.

"Biliyorum ama elimdeki tek fırsat bu, bir de sen varsın tabii."

"Seninle evlenirim." Elime uzandı fakat geri çekildim.

Nefesim kesildi. O dediğini doğru duyduğumdan emin değildim. "*Ne?*" Hardin'in bana yaklaşmasına mani olmak için ellerimi kaldırdım.

"Eğer beni seçersen seninle evlenirim dedim." Ayağa kalkıp bana doğru bir adım attı.

Bu kelimeler, kanında dolaşan alkolün etkisiyle anlamsızmış gibi görünmelerine rağmen, beni heyecanlandırmaya yetmişti. "Sarhoşsun sen," dedim.

Yalnızca sarhoş olduğu için evlenmekten bahsedebiliyordu, aslında bu durum, evlilikten hiç bahsetmemesinden daha kötüydü.

"Ne olmuş? Hâlâ dediğimde ciddiyim."

"Hayır, değilsin." Başımı iki yana salladım ve bana dokunmasına yine müsaade etmedim.

"Evet ciddiyim, şimdi değil tabii ama ne bileyim... belki altı yıl falan sonra, ha?" Hardin düşünceli bir tavırla başparmağıyla alnını kaşıdı.

Gözlerimi devirdim. Kıpır kıpır olan kalbime rağmen onun, "altı yıl falan sonra" gibi muğlâk bir zaman zarfında bana evlenme teklif etmesi, gerçekliğin tekrar Hardin'in düşüncelerine hâkim olmaya başladığını işaret ediyordu. Sarhoş haliyle beni aksine inandırmaya çalışsa da cümlesinin sonunda kullandığı o minik zaman detayı her şeyi ele veriyordu. "Bakalım yarın da aynı şeyi düşünecek misin?" diye sordum, yarın bu konuyu çoktan unutmuş olacağından emin olarak.

"Yine o taytı giyecek misin peki?" Hardin'in dudaklarına hınzır bir gülümseme yerleşti.

"Hayır, sakın ola bu lanet taytlardan konuşmaya başlama."

"Ee, onu giyen sensin. Taytına ne kadar bayıldığımı biliyorsun." Başını eğip bacaklarının arasına baktı, orayı işaret ettikten sonra başını tekrar kaldırıp kaşlarını bir yukarı bir aşağı oynattı.

Hardin'in sarhoşken büründüğü muzip ve oyuncu tavrının biraz sevimli bir yanı vardı... ama gardımı düşürmeye yetecek kadar değildi.

"Gel buraya," diye yalvardı yalandan kaşlarını çatarak.

"Hayır. Sana hâlâ kızgınım."

"Hadi, Tessie, kızma artık." Güldü ve ellerinin tersiyle gözlerini ovuşturdu.

"Eğer ikinizden biri bir daha bana öyle seslenirse yemin ederim..."

"Tessie, ne oldu, Tessie? Yoksa Tessie ismini sevmiyor musun, Tessie?"

Hardin'in gülümsemesi yayıldı, ona bakmaya devam ettikçe içimdeki kararlılığın solmaya başladığını hissettim.

"Üzerindeki taytı ben çıkarabilir miyim?"

"Hayır. Bugün yapacak çok işim var ve bu işlerden hiçbiri de kıyafetlerimi çıkarmanı içermiyor. Sana da benimle gel derdim fakat babamla dağıtmayı seçmişsin, o yüzden yalnız gitmem gerekecek."

"Bir yere mi gideceksin?" Hardin'in sesi yumuşak fakat boğuktu, içkiden ötürü kalınlaşmıştı.

"Evet."

"Ama o taytı giymeyeceksin, değil mi?"

"Evet, giyeceğim. Ne istersem onu giyerim." Bir sweatshirt alıp kapıya yöneldim. "Daha sonra geri geleceğim; sakın aptalca bir şey yapma çünkü ne seni ne de babamı nezaretten çıkarmakla uğraşırım.

"Utanmaz seni... Dediğin hoşuma gitti ama o iyi laf yapan ağzını kullanabileceğin başka bir yer biliyorum." Yaptığı bu kaba göndermeyi görmezden gelince mızmızlandı. "Benimle kal."

Hardin'in beni kalmaya ikna etmesine daha fazla müsaade etmeden hızlıca odadan ve sonra da evden çıktım. Kapıya vardığımda hâlâ, "Tessie," diye seslendiğini duydum ve kıkırdamamak için elimle ağzımı kapadım. Benim sorunum da buydu işte: İş Hardin'e gelince beynim doğruyla yanlış arasındaki farkı bir türlü ayırt edemiyordu.

11. Bölüm

Tessa

Arabama vardığımda, şimdiden keşke yatak odasında Hardin'le ve onun oyuncu tavırlarıyla baş başa kalsaydım diye iç geçirmeye başlamıştım.

Ama yapacak çok işim vardı. Seattle'da apartman dairesi tutmak için o kadını geri aramam, Hardin'in ailesiyle geziye çıkmak için birkaç parça eşya almam ve en önemlisi Seattle konusu için kafamı boşaltmam gerekiyordu. Çaresizce, Hardin'in söylediklerini fazla düşünmemeye ve fikrimi değiştirmemeye çalışıyordum fakat bu tahmin ettiğimden de zordu.

Eğer beni seçersen seninle evlenirim.

O kelimeleri duyduğum anda şaşırmış, gerçekten de şoke olmuştum. Hardin bunları söylerken oldukça sakindi, ses tonu o kadar doğaldı ki sanki akşam yemeğinde ne yiyeceğimizden bahsediyordu. Gerçi ben işin aslını biliyordum; iyice çaresizleştiğinin farkındaydım. Bu teklifinin ardındaki yegâne sebebi, alkol ve beni Seattle'a taşınmaktan vazgeçirmek için Hardin'in içine düştüğü çaresizlikti. Öyle olsa bile, bu cümleyi kafamda çevirip durmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Bu acınası bir şeydi, biliyorum fakat dürüst olmak gerekirse şu an hissettiklerim, umutlanmak ile şu anda yaşadığım duyguların karışımı gibi bir şeydi.

Target'a[1] vardığımda henüz apartman dairesi işini konuşmak için Sandra'yı aramamıştım (sanırım kadının adı buydu). İnternet sitesindeki fotoğraflarından oldukça hoş bir eve benziyordu. Şu an

1 ABD'li perakende mağazası (ç.n.)

oturduğumuz yer kadar büyük değildi ancak yeterince iyiydi, ayrıca tek başıma kirasını ödeyebilecektim. Benim o hep sevdiğim, duvarlarında kitaplıkları veya çıplak tuğlalı duvarları yoktu ama idare ederdi.

Seattle için hazırdım. Geleceğim için bu adımı atmaya hazırdım; kendimi bildim bileli bu anı bekliyordum.

Seattle'ı ve kendi durumumu düşlerken mağazada dolanmaya başladım ve sonunda alışveriş sepetimi rastgele şeylerle doldurduğumu fark ettim, hiçbiri yapacağım yolculuk için gerekli değildi. Bulaşık makinesi için tablet deterjan, diş macunu, yeni bir faraş. Madem taşınacaktım neden bunları alıyordum ki? Faraşı yerine koydum ve onunla beraber sebepsiz yere sepetime attığım birkaç çift renkli çoraptan da vazgeçtim. Eğer Hardin de benimle gelmezse her şeye yeniden başlamam ve yeni tabak çanaklar almam, her şeyi yenilememem gerekecekti. Tutacağım dairenin dayalı döşeli olduğunu bilmek benim için müthiş bir rahatlıktı, yapılacaklar listemden onlarca şeyi çıkarmamı sağlayacaktı.

Target'taki alışverişi bitirdikten sonra ne yapacağımı tam olarak bilemiyordum. Apartmana, Hardin'le babamın yanına dönmeyi hiç istemiyordum ancak gidecek başka bir yerim de yoktu. Landon, Ken ve Karen'la beraber üç gün geçirecektim zaten, o yüzden şimdi evlerine gidip onlara rahatsızlık vermek de istemiyordum. Şu anda gerçekten birkaç arkadaşa ihtiyacım vardı. Veya en azından bir arkadaşa. Kimberly'yi arayabilirdim fakat o da muhtemelen kendi taşınma planlarını yapmakla meşguldü. Şanslı kız. Onu Seattle'a gönderen Christian'ın şirketiydi ancak Christian'ın kıza bakışından anladığım kadarıyla onun peşinden her yere gidebilirdi.

Telefonumun rehberinde Sandra'nın ismini ararken neredeyse Steph'in ismine basıyordum.

Sonra onun ne yaptığını merak ettim. Şimdi takılmak için o kızı arasam, muhtemelen Hardin kafayı yerdi. Ama sonra, gün ortasında bu kadar içip ortalığı dağıttığı için, bana ne yapacağımı söyleyecek konumda olmadığını hatırladım. Kızı arayacağım, diye karar verdim kendi kendime. Aradığımda da telefonu hemen açtı.

"Tessa! Nerelerdesin?" dedi yüksek bir sesle, arkadaki sesleri bastırmaya çalışırken.

"Hiç. Target'ın otoparkında pinekliyorum."

"Ooo, eğlencenin bokunu çıkarıyorsun desene?" Kahkaha attı.

"Pek değil. Sen ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey; bir arkadaşımla öğle yemeğine gideceğim."

"Ha, peki. O halde sonra sen beni ararsın," dedim.

"İstersen bize katıl; kampusun hemen dışındaki Applebee'de olacağız."

Applebee bana Zed'i hatırlatmıştı ancak oranın yemekleri harikuladeydi ve bugün doğru düzgün bir şey yememiştim.

"Olur, benim gelmem sorun olmaz, değil mi?" diye sordum.

Arka fonda bir araba kapısının kapandığını duydum. "Olmaz tabii! Kaldır kıçını da gel buraya hemen. On, on beş dakikaya orada olacağız."

Kampusa dönerken Sandra'yı aradım ve telesekreterine mesaj bıraktım. Onu aradığımda doğrudan kadının sesiyle değil de telesekreter mesajıyla karşılaşmanın verdiği rahatlığı görmezden gelemezdim fakat neden böyle hissettiğime de anlam verememiştim.

Oraya vardığımda Applebee oldukça kalabalıktı ve Steph'in parlak kızıl saçlarını seçmeye çalışarak etrafa bakındığımda onu mekânda görememiştim, bu yüzden gidip rezervasyonlara bakan garson kıza adımı verdim.

"Kaç kişisiniz?" diye sordu kız dostane bir gülümsemeyle.

"Üç, sanırım?" Steph, arkadaşımla geleceğim, demişti dolayısıyla tek kişiyi kastettiğini tahmin ediyordum.

"Güzel, boş bir masamız var." Kız bana gülümsedi ve arkasındaki stanttan bana dört tane menü uzatıp, "her ihtimale karşı size şunu da vereyim," dedi.

Garsonu, restoranın arkasına doğru takip edip Steph'in gelmesini beklemeye koyuldum. Hardin'den gelen bir şey var mı diye arada telefonuma baktım fakat hiçbir şey yoktu; muhtemelen şimdiye kadar çoktan sızıp kalmıştı. Başımı telefonumdan kaldırdığımda o alev rengi, pembemsi saçlarını görür görmez içimdeki adrenalin tavan yaptı.

12. Bölüm

Hardin

Bir şeyler atıştırmak için dolabın kapağını açtım. Midemdeki alkolü bastıracak bir şeyler yemem gerekiyordu.

"Bize bayağı kızdı," dedi Richard beni izlerken.

"Hem de nasıl." Elimde olmadan, Tessa'nın yüzünün öfkeyle kızarışını ve minik ellerini yumruk yapıp beline koyuşunu anımsayıp gülümsedim. Tepesi fena atmıştı.

Bu durum hiç komik değildi aslında... ama *komikti işte.* Yine de komik olmaması gerekiyordu.

"Benim kız, kindar biri midir?" diye sordu Richard.

Ona bir süre baktım. Bir babanın kendi kızının huyları hakkında, onun erkek arkadaşına danışması oldukça tuhaf bir durumdu. "Hiç değildir. Mutfaktaki bütün mısır gevreklerimi bitirmişsin be," diye sitem ettim boş gevrek kutusunu sallarken.

Güldü.. "Haklısın, sanırım," dedi.

"Evet, genelde öyleyimdir." Aslında bu dediğimin gerçeklerle zerrece alakası yoktu. "Yalnız, şimdi çıkagelmen senin için fazlasıyla boktan olmuştur herhalde, o kız bir hafta sonra buradan taşınıp gidecek çünkü," dedim mikrodalgaya bir saklama kabı koyarken. Kabın içinde ne olduğunu bilmiyordum ama açlıktan ölüyordum ve yemek pişiremeyecek kadar sarhoştum, yemek yapmak için Tessa da yanımda yoktu. *O beni terk ettiğinde ne bok yiyeceğim, peki?*

"Boktan oldu tabii," dedi yüzünü ekşiterek. "Tek tesellim Seattle'ın fazla uzakta olmaması."

"İngiltere uzak ama."

Uzun bir aradan sonra şöyle dedi: "İngiltere'ye falan gitmez o."

Ona, hadi oradan bakışı attım. "Sen ne bileceksin ki? Onu tanıyalı kaç gün oldu, iki mi?" Mikrodalganın o uyuz biplemesi araya girmeseydi hakikaten patlamak üzereydim.

"Ama Carol'ı çok iyi tanıyorum ve o asla İngiltere'ye gitmezdi."

Yine dünkü gıcık ayyaşa dönüşmeye başlamıştı.

"Ne Tessa annesi gibi biri ne de ben senin gibiyim."

"Öyle olsun," dedi omuzlarını silkerek.

13. Bölüm

Tessa

Molly.

Bu restorana gelişinin tamamen tesadüf olması için içimden dua ettim ancak sonra Steph de onun arkasında belirince oturduğum yerde sinip kaldım.

Steph, "Selam, Tessa!" deyip karşıma oturdu, sonra "arkadaşı" yanına otursun diye yana kaydı. *Neden Molly'yle beraber yemek yemeye davet etmişti ki bu kız beni?*

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu." dedi Molly, bana sırnaşarak.

İkisine de ne diyeceğimi bilmiyordum. Hemen kalkıp oradan ayrılmak istiyordum ancak bunun yerine yarım yamalak bir gülümseme kotarıp yalnızca söyle dedim: "Aynen."

"Sipariş verdin mi?" diye sordu Steph, en büyük ve *tek* düşmanımı buraya davet etmiş olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek.

"Yok." Telefonumu çıkarmak için çantama uzandım.

"Hemen babacığını aramana gerek yok, seni ısıracak halim yok ya." Molly sırıttı.

"Hardin'i aramayacağım ki," dedim ona. Ama aslında ona sadece mesaj atacaktım; bu ikisinin arasında keskin bir fark vardı.

"Tabii canım," diye karşılık verdi gülerek.

"Kesin," diye parladı Steph. "Uslu duracağım demiştin, Molly."

"Sen niye buraya geldin ki?" diye sordum, tüm dünyada herkesten çok nefret ettiğim kıza.

Omuz silkti. "Acıktım," dedi sakin bir tavırla, hissettiklerimle dalga geçtiği her halinden belliydi.

Sweatshirt'ümü kaptığım gibi ayağa kalkmaya hazırlandım. "Gitsem iyi olacak."

"Olmaz, otur! Lütfen, zaten buradan taşınacaksın ve bir daha seni göremeyeceğim," dedi Steph dudaklarını büzerek.

"Ne?"

"Birkaç güne buradan gitmiyor musun?"

"Kim söyledi sana bunu?"

Steph bana yanıt vermeden önce ikisi birbiriyle bakıştı. "Galiba Zed söyledi; gerçi ne önemi var ki? Bana sen anlatırsın sanmıştım."

"Anlatacaktım da araya bir sürü şey girdi. Zaten sana anlatmak için buraya..." dedim ve sonra da cümleme devam etmekte tereddüt yaşadığımı belirtmek istercesine Molly'ye baktım.

"Keşke bana daha önce söyleseydin. Buradaki ilk arkadaşın bendim." Steph, beni üzen fakat aynı zamanda da bana biraz komik gelen bir biçimde altdudağım öne çıkardı. O sırada garsonun içki siparişlerimizi almaya gelmesiyle içim rahatladı.

Steph ile Molly meşrubat siparişi verirken Hardin'e mesaj yazdım.

Muhtemelen sızmışsındır ama yine de yazayım dedim. Steph'le öğle yemeğine çıktık. Yanında Molly'yi getirmiş :/

Gönder tuşuna basıp kızlara döndüm.

"Ee, gideceğin için heyecanlı mısın? Hardin'le ne yapacaksınız?" diye sordu Steph.

Omuzlarımı silkip etrafa bakındım. Şeytanın öz kızının önünde ilişkimin gidişatını tartışacak değildim.

"Ben varken de konuşabilirsin. Güven bana, o iç bayıcı hayatın hiç ilgimi çekmiyor," dedi Molly dudak büküp suyundan bir yudum alarak.

"Güveneyim mi?" diye sorup güldüm, bu sırada telefonum titredi.

Eve gel, diye yazdı Hardin.

"Bak, Hardin'le sen çok tatlısınız, tamam da artık ilişkinizi iplediğim falan yok bilesin," dedi Molly. "Artık kendi ilişkimin derdindeyim."

"Ne güzel. Senin adına sevindim," dedim her kimse o salak için üzülerek.

"Adı geçmişken, Molly, bu gizemli adamla ne zaman tanışacağız?" diye sordu Steph arkadaşına.

Molly elini şöyle bir savurarak onu geçiştirdi. "Bilmiyorum, daha değil."

Garson kız içeceklerimizle geri döndü ve yemek siparişlerimizi aldı. O yanımızdan ayrılır ayrılmaz, Molly bana, yani gerçek avına döndü. "Onu bunu bırak da sen, Zed'e ne kadar kızdın onu söyle? Adam, Hardin'i hapse attırmayı planlıyor," deyince neredeyse içtiğim suyu püskürtecektim.

Hardin'in hapse gireceğini düşünmek bile damarlarımdaki kanı dondurmaya yetiyordu. "Ben de buna engel olmaya çalışıyorum zaten."

"Sana kolay gelsin o zaman. Zed'in altına yatmayı düşünmüyorsan, yapabileceğin bir şey yok," dedi ve yine sırıttı, neon yeşili ojeli tırnaklarını masaya vurarak ritim tuttu.

"Söz konusu bile olamaz," diye hırladım.

Yiyecek bir şeyler yaptım sana. Harbiden boktan bir şey olmadan eve gel, seni ben de kurtaramam çünkü.

Beni mi kurtaracaktı? Kimden? Molly ile Steph'ten mi? Steph benim arkadaşımdı, ayrıca Molly'nin icabına bakabileceğimi de daha önce kanıtlamıştım, bunu kolaylıkla halledebilirdim. Uyuz bir karıydı ve ona katlanamıyordum ama ondan eskisi kadar da korkmuyordum.

Hardin'in yazdığı saçma sapan mesajdan hâlâ sarhoş olduğunu anlayabiliyordum.

Ben cevap vermeyince, *Ciddiyim, kalk git oradan*, diye yazdı bir sonraki mesajında.

Telefonumu çantaya atıp dikkatimi önümdeki kızlara verdim.

"Zaten onunla bir kere yaptın, ne fark eder ki?" dedi Molly.

"Pardon canım?" dedim.

"Bak, seni yargılamıyorum. Ben de zamanında Hardin'e verdim. Zed'e de öyle," diye bana hatırlattı.

O kadar sinirlenmiştim ki çığlık atmak istiyordum. "Ben Zed'le yatmadım," dedim dişlerimi sıkarak.

"Hı-hıı..." dedi Molly, Steph ona pis bir bakış attı.

"Birileri size... Zed'le yattığımı mı söyledi?" diye sordum onlara.

"Hayır," diye yanıtladı Steph, Molly daha ağzını açamadan. "Ya zaten yeterince Zed hakkında konuştuk. Şu Seattle işi nasıl gidiyor onu bilmek istiyorum ben. Hardin de gelecek mi seninle?"

"Elbette," diye yalan söyledim. Hardin'in benimle Seattle'a gelmeye yanaşmadığını kabullenmek istemiyordum, özellikle de Molly'nin önünde.

"Yani ikiniz de artık burada olmayacak mısınız? Bu çok tuhaf olacak," dedi Steph biraz kaşlarını çatarak. WCU'da başıma gelen onca şeyden sonra yeni bir üniversiteye başlamak da oldukça tuhaf olacaktı. Fakat açıkçası aradığım şey de buydu; yeni bir başlangıç. Bu şehrin tamamı ihanetler ve sahte arkadaşlıkların hatıralarıyla kirlenmişti benim için.

"Bu hafta sonu hep beraber bir araya gelelim, son bir kez toplanalım," dedi Steph.

Hayıflandım. "Yok, yok parti falan olmaz."

"Hayır, hayır parti değil, sadece bizim grup." Steph bana yalvaran gözlerle baktı. "Haydi dürüst olalım; muhtemelen bir daha birbirimizi hiç göremeyeceğiz, Hardin'in de eski arkadaşlarıyla en azından son bir kez daha takılmaya hakkı var."

Tereddüde düşüp bakışlarımı ondan kaçırdım, restoranın bar kısmına göz gezdirdim.

Molly'nin sesi aramızdaki suskunluğu bozdu. "Ben gelmem, merak etme."

Tekrar onlara baktım, tam o esnada yemeklerimiz geldi.

Ancak bütün iştahım kaçmıştı. *Gerçekten de insanlar Zed'le yattığımı mı sanıyor? Hardin de bu asılsız dedikoduyu duydu mu acaba? Zed gerçekten de Hardin'i hapse mi attıracak?* Başıma ağrılar girmişti.

Steph ağzına birkaç tane patates kızartması attı ve lokmalarını çiğnemeye devam ederken şöyle dedi: "Hardin'le konuş da bana haber ver sonra. Birimizin evinde toplanabiliriz. Tristan'ın veya Nate'in evinde. Böylelikle öyle rastgele dallamalar içeri adım atamaz."

"Sorarım... ama gelir mi gelmez mi bilmiyorum." Gözlerim telefonumun ekranına kaydı. Üç cevapsız arama, bir tane de mesaj vardı: *Telefonuna baksana.*

Yemekten sonra kalkacağım, sakinleş. Biraz su iç, diye cevap yazdım tabağımdaki patates kızartmalarını çatalımla dürterken.

Fakat ortamdaki gerginlik Molly'yi azdırmaya başlamıştı, taşmaya başlayan kaynar bir tencere misali lafları sıralamaya başladı. "Eh, aslında buluşma fikri *onun da hoşuna gider.* Sen gelip o çocuğu bozmadan çok önceleri arkadaştık biz onunla."

"Onu bozmadım."

"Evet, bozdun. Artık çok farklı biri... kimseyi arayıp sormuyor bile."

"Arkadaşlarıymış," dedim burun kıvırarak. "Onu da kimse aramıyor ki. Hardin'i arada arayan tek kişi Nate."

"Onun sebebini gayet iyi biliyoruz..." diye söze başladı Molly.

Ancak Steph elini havaya kaldırıp onun sözünü kesti. "Yeter; ah, Yüce Tanrım," diye homurdandı şakaklarını ovuşturarak.

"Önümdekileri paket yaptırıp eve gideceğim. Buraya gelmek kötü bir fikirdi," dedim Steph'e. Zaten Molly'yi buraya getirirken aklından ne geçirmişti, hiç bilmiyordum; en azından beni bu konuda uyarabilirdi.

Steph bana sempatik bir bakış attı. "Üzgünüm, Tessa. Molly artık Hardin'in aletinin peşinden koşmayı bıraktığı için ikiniz en sonunda anlaşabilirsiniz sanmıştım." Bunun üzerine Molly'ye sert bir bakış attı, o da yalnızca omuz silkmekle yetindi.

"Bence *gayet* iyi anlaşıyoruz, hem de eskisinden daha iyi," dedi Molly.

Ağzının ortasına bir tane geçirip o kendini beğenmiş yüz ifadesini silmek istedim. Ancak Steph'in çalmaya başlayan telefonunun melodisi, şiddet içerikli düşüncelerimi böldü.

Steph'in yüzüne şaşkın bir ifade yerleşti. Sonra şöyle dedi: "Hardin, beni arıyor," dedi ve telefonu bana gösterdi.

"Ay, her yerden taciz mi ediyor seni?" Molly patates kızarmasının son lokmasını ağzına attı.

Dilimi tutup garsondan yemeğimi paketletmesini istedim. Tabağımdakilere dokunmamıştım bile ancak restoranın ortasında çıngar çıkarmak istemiyordum.

"Lütfen cumartesi gününü bir düşün. Parti yapmak yerine akşam yemeği gibi bir şeyler tertipleyebiliriz," diye önerdi Steph. Sonra bana en güzel gülümsemesini takındı. "Ne olur?"

"Durumuma bakarım ancak cumartesi sabahı bir geziye çıkacağız."

Dediğime katılırcasına başını salladı. "Zamanı sen söylersin."

"Sağ ol. Sana haber veririm," deyip hesabımı ödedim.

Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti ancak bir bakıma Steph de haklıydı, onları bir daha göremeyecektik. Hardin, Seattle olmasa da sonuçta mutlaka başka bir yere gidecekti çünkü okuldan kovulduğu için burada kalamazdı. Ayrıca eski arkadaşlarını son bir kez olsun görse iyi ederdi.

"Seninki yine arıyor," dedi bana Steph, epey eğlendiğini gizleme gereği duymadan.

"Yolda olduğumu söyle." Ayağa kalkıp kapıya yöneldim.

Biraz sonra arkamı döndüğümde Steph ile Molly konuşmaya koyulmuşlardı, Steph'in telefonu masada, ikisinin önünde duruyordu.

14. Bölüm

Hardin

"Tessa, kafam ne kadar güzel olursa olsun, beni geri aramazsan oraya gelip seni alacağım," diye tehdit savurdum ve telefonu kanepeye öyle sert fırlattım ki arkaya doğru sekip beton zemine düştü.

"Geri gelecektir," diye beni yatıştırmaya çalıştı babası, olanca yardımseverliğiyle.

Adama, "Orasını biliyorum!" diye bağırıp telefonumu yerden kaptım. Neyse ki ekranı çatlamamıştı. Ayyaş moruğa pis pis baktıktan sonra yatak odasına gittim.

Bu herif yine götümün dibinde ne arıyor? Ve Tessa ne bok yemeye yanımda değil? O kızın Molly'yle aynı mekânda bulunması kesinlikle hayra alamet değildi.

Tam da anahtarlarım, arabam yokken ve kanımdaki alkol düzeyi yasal limitleri çoktan aşmışken gidip onu nasıl bulacağımı düşünmeye koyulmuştum ki ön kapının açıldığını duydum.

"Şey, Hardin... biraz uzanıyor," dedi Richard yüksek sesle ve yersiz bir neşeyle. Sanırım bana bir şekilde Tessa'nın geldiğinin sinyalini vermeye çalışıyordu.

O içeri dalmadan gidip odanın kapısını açtım ve elimle içeriyi işaret ederek onu buyur ettim. Bir gram olsun gözü korkmuşa veya gözlerimdeki sert bakışa aldırmışa benzemiyordu.

"Seni aradığımda neden açmıyorsun?" diye hesap sordum.

"Çünkü sana biraz sonra kalkacağımı söylemiştim. Öyle de yaptım zaten."

"Açsaydın telefonu keşke. Meraklandım."

"Meraklandın mı?" Belli ki kelime seçimim onu şaşırtmıştı.

"Evet meraklandım. Ne bok yemeye Molly'yle buluştun ki?"

Çantasını sandalyenin arkasına astı. "Mevzu benden çıkmadı. Steph beni öğle yemeğine davet etmişti, o karıyı da yanında getirmiş işte."

Ağzına sıçtığımın Steph'i. "Ne bok yemeye böyle bir şey yapmış ki? Sana kötü davrandı mı?

"Her zamanki şirretliği dışında, hayır." Kaşlarını kaldırıp beni izlemeye koyuldu.

"Steph onu getirmekle kaltaklık etmiş resmen. Ne söylediler peki?"

"Ne bileyim? Ama galiba insanlar arkamdan dedikodu yaymaya başlamışlar." Kaşlarını çattı ve ayakkabılarını çıkarmak için sandalyeye oturdu.

"Ne? Nasıl dedikodular?"

Bu soruyu sorarkenki kastım şuydu: Tam olarak kimi öldüreceğim?

Ha'siktir, hâlâ sarhoştum. Bu nasıl mümkündü ki? İçmemin üzerinden en az üç saat geçmişti halbuki. Hayal meyal, birilerinin ayılma süresinin, içtiğin her kadeh için birer saat olduğunu söylediğini anımsadım, dolayısıyla daha en az dokuz on saat harap halde olacaktım. Tabii o süreyi de doğru hatırlıyorsam.

"Duydun mu söylediğimi?" Tessa'nın sesi sakin, hatta endişeliydi.

"Hayır, özür dilerim," diye mırıldandım.

Yanakları kızardı. "Sanırım insanlar Zed'le benim... şey *anla* işte."

"Senin ne?"

"Bizim... yattığımızı düşünüyorlar." Gözleri bitkin, sesi yumuşaktı.

"Kim diyor bunu?" İçimde yavaşça kaynamaya başlayan öfkeye rağmen, ses tonumu Tessa'nınkiyle aynı tutmaya özen gösteriyordum.

"Anlaşılan ortada böyle bir dedikodu varmış; Steph ile Molly bunun hakkında konuşuyorlardı."

Onu teselli mi etsem yoksa öfkemin beni ele geçirmesine mi izin versem, bilemiyordum. Bunları yapmak için bile çok sarhoştum.

Ellerini kucağına koydu ve yere baktı. "İnsanların benim hakkımda öyle düşünmelerini istemiyorum."

"Dinleme sen onları, hepsi de siktiğimin geri zekâlıları. Ortalıkta böyle bir dedikodu varsa eğer, bunun ortadan kalkmasını

sağlayacağım." Tessa'yı kendime çekip yatakta yanıma oturttum. "Sen sakın endişelenme."

"Bana kızmadın mı?" diye sordu masmavi gözlerini benimkilere dikerek.

"Hayır," dedim. "Kızmamın sebebi, seni aradığımda açmaman, sonra Steph de telefonuna bakmadı. Ama şu dedikodu meselesine kızdığım falan yok, en azından sana yani. Milletin bu söylentiyi uydurmasının sebebi muhtemelen götlük yapmak istemeleri." Steph ile Molly'nin saçmalıklarıyla Tessa'yı incittiklerini düşünmek gerçekten de beni uyuz etmişti.

"Steph'in neden Molliy'yi de peşinden sürüklediğini de anlamış değilim, tabii o kaşar da seninle yattığını yine bana hatırlatmadan edemedi tabii." Utandı. Ben de utandım.

"Yatakta haşadını çıkardığım günleri yâd etmekten başka şeyi olmayan kaltağın teki işte."

"Hardin," diye sızlandı Tess, detaylı yorumumu duyunca.

"Affedersin, ne demek istediğimi anladın sen."

Bileziğinin klipsini çözdü ve onu masaya bırakmak için ayağa kalktı. "Hâlâ sarhoş musun sen?"

"Birazcık."

"Birazcık mı?"

Gülümsedim. "Birazcıktan biraz fazla."

Gözlerini devirerek, "Sana tuhaf bir haller geldi," dedi ve masasının çekmecesinden o lanet olasıca ajandayı çıkardı.

"Nasıl yani?" Yanma gidip arkasına geçtim.

"Önce sarhoş oluyorsun sonra da içinden iyilik fışkırıyor. Sadece telefonuna bakmamama sinirlenmen gibi, şimdi de kalkmış..." yüzünü çevirip bana baktı, "*anlayışlı* bir şekilde, evet, sanırım doğru kelime bu, şu Molly konusunda anlayışlı davranıyorsun."

"Ya ne yapmamı bekliyordun?"

"Ne bileyim... bana bağırabilirdin? Sarhoşken sinirlerine hâkim olmakta çok başarılı değilsin sonuçta," dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sanırım beni üzmemeye çalışıyordu ancak bu konuyu kolayca geçiştirmeyeceğini de belli ediyordu.

"Sana bağıracak falan değilim; ben sadece onlarla bir araya gelmeni istememiştim. Nasıl olduklarını bilirsin, özellikle de Molly. Kimsenin seni incitmesini istemiyorum." Sonra kelimelerin üstüne basa basa ekledim. "Hiçbir şekilde."

"İncitemediler zaten fakat... Biliyorum, bu aptalca bir şey ama bir kez olsun bir arkadaşımla normal bir öğle yemeği yemek istemiştim."

Ona Steph'in düzgün bir arkadaş tercihi olamayacağını söylemek geçti içimden ama sonra Landon ile benden başka arkadaşı olmadığını hatırladım... bir de şu Noah vardı tabii.

Ve Zed.

Eh, artık Zed yoktu. O mesele kapanmıştı ve o çocuğun en azından bir süre etrafta dolanmayacağından emindim.

15. Bölüm

Tessa

Gerçek şu ki, Hardin'in mantıklı davranışları hem beni şaşırtmış hem de biraz olsun rahatlamamı sağlamıştı. Bacak bacak üstüne atıp oturmuş ve ellerinden destek alarak arkasına yaslanmıştı. Keyfi yerinde olduğundan, Seattle konusunu şimdi mi açsam yoksa beklesem mi, bilemedim.

Ama beklersem, bu konuda konuşmaya ne zaman hazır olacağını da tanrı bilirdi.

Ona bakınca, o yeşil geözleriyle onun da bana baktığını fark ettim ve hafiften konuyu açmaya karar verdim. "Steph bir veda partisi vermek istiyor," dedim vereceği tepkiyi ölçerek.

"Nereye gidiyormuş? LSU[2]'ya mı?"

"Hayır, parti benim için," diye açıkladım ve onlara Hardin'in de benimle Seattle'a geleceğini söylediğim o ufak detayı, bilerek konunun dışında bıraktım.

Bana bir bakış attı. "Onlara taşınacağım mı söyledin?"

"Evet. Neden söylemeyeyim ki?"

"Henüz kesin karar vermediğinden olmasın?"

"Hardin, ben Seattle'a gideceğim."

Sakin bir tavırla omuz silkti. "Düşünmek için hâlâ vaktin var."

"Her neyse... şu parti olayına ne diyorsun? Parti tadında bir akşam yemeği olabileceğini söyledi, yemekhane yerine, Nate ile Tristan'ın evinde toplanabiliriz," diye açıkladım fakat Hardin'in hâlâ kafası iyiydi ve beni pek dinlemiyor gibiydi. Önümüzdeki hafta

---

2 Louisiana Devlet Üniversitesi. (ç.n.)

için yaptığım taşınma planına baktım. Umarım Sandra o daire için bana kısa sürede geri dönüş yapardı, yoksa oraya gittiğimde kalacak yerim olmayacaktı ve günlerimi bavulumla bir motel odasında kapalı kalarak geçirecektim. *Iyy*, motel odaları.

"Hayır, gitmeyeceğiz," dedi beni şaşırtarak.

Ona döndüm. "Ne? Neden? Sonuçta sadece akşam yemeği, o kadar da kötü olamaz. Doğruluk mu Cesaret mi? Veya Emmece Gömmece oyunları oynanmayacak sonuçta."

Hardin kıkırdadı ve yüzünde bariz bir neşeyle başım kaldırıp bana baktı. "Onun adı Emme *Gömme*, Tess."

"Sen ne demek istediğimi anladın! Bizim, daha doğrusu benim onları son görüşüm olacak. Arkadaşlık anlayışları tuhaf olsa da sonuçta arkadaşım sayılırlar." Bu grupla aramdaki "arkadaşlığın" nasıl başladığını hiç hatırlamak istemiyordum.

"Neyse, bunu sonra konuşuruz. Bu saçmalık başımı ağrıtıyor," diye homurdandı.

Pes ederek iç çektim. Sesinin tonundan bile bu tartışmayı devam ettirmeyeceği açıktı.

"Gel buraya." Yatağa oturup kollarını açtı.

Ajandayı kapayıp yanına gittim; bacaklarının arasında durduğumda Hardin'in elleri kalçalarıma gitmişti bile. Çarpık bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bana kızgın falan değil miydin sen?"

"Bunalmaya başlıyorum, Hardin," diye itiraf ettim.

"Neden bunalıyorsun?"

Kollarımı iki yana savurdum. "Her şeyden. Seattle, başka bir kampusa geçiş yapmam, Landon'ın gitmesi, senin okuldan kovulman..."

"Yalan söyledim," dedi düz bir biçimde ve yüzünü karnıma yasladı.

Nasıl yani? "Ne?" Parmaklarımı saçma geçirip bana bakması için başını kaldırdım.

Omuz silkti. "Atılma konusunda yalan söyledim."

Geri çekildim, beni tekrar kendine çekmeye çalıştı fakat buna müsaade etmedim. "Niçin?"

"Bilmiyorum, Tessa," dedi ve ayağa kalktı. "Seni dışarıda Zed'le görünce çok sinirlendim, bir de şu sıçtığımın Seattle meselesi var tabii."

Ağzım açık kaldı. "Sırf bana kızdın diye okuldan atıldığını mı söyledin?"

"Aynen. Şey, bir sebebi daha var yalnız."

"*Neymiş* o sebep?"

İç çekti. "Kızacaksın ama." Gözleri hâlâ kan çanağı gibiydi fakat görünüşe göre hızla ayılmaya başlıyordu.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Evet, muhtemelen. Anlat sen yine de."

"Benim için üzülüp benimle İngiltere'ye geleceğini düşünmüştüm."

Hardin'in bu itirafı karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Kızmalıydım. *Kızmıştım da.* Tepem fena halde atmıştı. Hiç utanmadan, beni pişmanlığa sürükleyip onunla İngiltere'ye gitmeye zorlamaya çalışmıştı. Daha en başında bana dürüst olmalıydı... ama genelde yalanları sonradan ortaya çıktığı için, bu kez gerçeği kendi ağzından duymak sinirimi *biraz olsun* yatıştırmıştı.

Sorgulayan gözlerle bana baktı. "Tessa?.."

Ona bakınca *neredeyse* gülümsüyordum. "Ben bunu başka birinden duymadan itiraf etmen cidden beni şaşırttı."

"Beni de." Elini boynuma götürüp aramızdaki mesafeyi daralttı, tüm parmaklarıyla çenemi sarmıştı. "Lütfen kızma bana. Ben götün tekiyim."

Öfkeyle nefes verdim ancak bana dokunma şekli hoşuma gitmişti. "Bu berbat bir savunmaydı."

"Kendimi savunduğum falan yok. Götün tekiyim. Bunun bilincindeyim fakat seni seviyorum ve tüm bu teranelerden yıldım artık. Önünde sonunda öğreneceğini biliyordum, özellikle de babamın ailesiyle çıkacağımız o korkunç gezi söz konusuyken."

"Yani, bunu öğreneceğimi bildiğin için mi itiraf ettin?"

"Aynen."

Kafamı hafifçe geriye attım ve ona baktım. "Okuldan atılmadığını benden gizleyip yine de acıma duygumu sömürerek beni İngiltere'ye gitmeye zorlayacaktın, öyle mi?"

"Teknik olarak..."

Buna ne cevap vereceğim ben? Ona kafayı yediğini, babam olmadığını ve beni manipüle etmeye çalışmaktan vazgeçmesini söylemek

istiyordum, oysa bir ahmak gibi ağzım bir karış açık kalakalmıştım. "Bana yalanlar söyleyip yönlendirmeye çalışarak istediğini yaptıramazsın."

"Sıçtım batırdım, biliyorum," dedi yeşil gözlerindeki endişeli bakışlarla. "Niye böyle biri olduğumu bilmiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum ve çok çaresizim."

Hardin'in yüzündeki ifadeden, son birkaç gündür nasıl davrandığını hiç kavrayamadığı anlaşılıyordu. "Hayır, bilmiyorsun. Bilseydin bana yalan söylemezdin."

Hardin ellerini kalçalarıma götürdü. "Tessa, özür dilerim gerçekten. Ama kabul etmen lazım ki şu ilişki denen saçmalıkta ikimiz de kendimizi biraz daha törpüledik."

Haklıydı; bunu karmakarışık bir biçimde yapmış olsak da hakikaten aramızdaki iletişim eskisinden çok daha iyiydi. Normal bir ilişkiden çok uzaktık fakat normallik zaten hiç bize göre değildi.

"Peki ya şu evlilik meselesi? Onun da mı benimle gelmene faydası olmaz?"

Kalbim göğüs kafesimde kontrolsüzce atıyordu, Hardin'in de kalp atışlarını duyduğundan emindim. Sadece şunu diyebildim. "Bunu sarhoş olmadığın bir zamanda yine konuşuruz."

"O kadar sarhoş değilim."

Gülümsedim ve yanağına hafifçe vurdum. "Böyle bir konuşma için fazla sarhoşsun."

Gülümseyerek beni iyice kendine çekti. "Sandpoint'ten ne zaman döneceksiniz?"

"Sen gelmeyecek misin?"

"Bilmem."

"Ama gelirim demiştin? Daha önce hiç beraber yolculuğa çıkmadık."

"Seattle var," deyince güldüm.

"Aslında sen oraya davetsiz gelmiştin ve ertesi gün de gitmiştin."

Elini saçımda dolaştırdı. "Teknik ayrıntılar bunlar."

"Gerçekten senin de gelmeni istiyorum. Landon yakında taşınıyor." Tek başına bu bile bana acı veriyordu.

"Ee?" diye sordu başını iki yana sallayarak.

"Ee'si sen de gelirsen baban çok sevinir."

"Ha, o mu? O sadece bana boktan bir para cezası ve okuldan uzaklaştırma verdikleri için biraz kendine kızıyor o kadar, azıcık çuvallasam o da kıçıma tekmeyi basar."

"Öyleyse neden benimle beraber Seattle kampusuna geçiş yapmıyorsun?"

"Bu gecelik Seattle kelimesini bir defa daha duyacak halim kalmadı; uzun bir gün geçirdim ve şu anda başımda cehennem ıstırabı gibi bir ağrı var..." Alnıma bir öpücük kondurdu.

Ondan uzaklaşarak hafifçe başımı geri çektim. "Babamla birlikte sarhoş oldun ve okuldan atılman konusunda bana yalan söyledin, o yüzden ne zaman istersem Seattle hakkında konuşuruz," dedim sert bir ses tonuyla.

Bana gülümseyerek karşılık verdi. "Ama sen de önce o taytı giyip beni tavladın ve hemen ardından dışarı çıktın, üstelik aramalarıma da karşılık vermedin." Başparmağını altdudağımda gezdirdi.

"Beni o kadar çok aramana gerek yoktu. İnsan bunalıyor. Molly'ye bile kendine tacizci dedirttin," dedim fakat Hardin'in nazik dokunuşlarıyla gülümsemeden edemedim.

"Öyle mi dedi?" Parmaklarıyla dudaklarımın kenarlarında gezinmeye devam ederken, dudaklarım istemsizce aralanıverdi.

"Öyle," dedim nefes nefese.

"Hımm..."

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Elimi indirip Hardin'in elini kalçamdan çektim çünkü parmakları taytımın bel kısmından aşağı kaymaya başlamışlardı.

Gülümsedi. "Ne yapıyormuşum?"

"Sana kızmayayım diye dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Çalışmalarım nasıl sonuç veriyor peki?"

"Yeterli değil. Ayrıca babam burada ve o yan odadayken seninle seks yapmamın imkânı yok." Uzanıp oyuncu bir tavırla kıçına bir şaplak attım.

Ama bu yalnızca onu biraz daha kışkırtmama sebep oldu. "Ha, geçenlerde seni şurada becerirken," yatağı işaret etti, "annem yan odada kanepede uyuyordu onu mu diyorsun?" Bana hafifçe sürtundu.

"Bir de babamların evindeyken seni banyoda düzmüştüm, hatta o evde Karen, Landon ve babam aşağıdayken de seninle yapmışlığımız var, hatırladın mı?" Eğilip usulca baldırlarımı okşadı. "Yok, yok, sen şeyi anlatıyorsun; hani bir keresinde işteydin, ben de seni masaya yatırmıştım..."

"Tamam! Tamam! Anladık, anladık." Kıpkırmızı olunca Hardin de kahkahayı bastı.

"Haydi, Tessie, uzan şuraya."

"Manyaksın sen." Güldüm ve ondan uzaklaştım.

"Nereye gidiyorsun?" dedi dudak büzerek.

"Babamın ne yaptığına bakacağım."

"Niye? Yoksa ortalık sakinse buraya dönüp benimle..."

"Hayır! Off... gidip uyusana sen!" diye bağırdım. Bu muzip tavırlarına bayılıyordum ama sonunda itiraf etmesine rağmen yalan söylemiş olması ve Seattle konusunu daha *konuşmadan* böylesine inatçı davranması çok sinir bozucuydu.

Applebee'de öğle yemeğinden eve dönerken, mesajlarına cevap vermediğim için Hardin'in çok kızacağından emindim. Meseleleri konuşarak çözebileceğimizi ve okuldan atıldığı konusunda yalan söylediğini itiraf edeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Belki de Steph, Hardin'e yolda olduğumu söyleyerek onu telefonda telkin etmişti, böylelikle sakinleşecek vakti olmuştu. Ancak tekrar düşününce, restorandan çıkarken arkamı dönüp onların oturdukları yere baktığımda, Steph'in telefonunun masanın üzerinde olduğunu görmüştüm...

"Steph'i aradığında telefona bakmadı demiştin, öyle değil mi?" diye sordum.

"Evet, niye?" Şaşkın şaşkın bana baktı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silktim. "Sadece merak ettim."

"İyi de neden?" Sesi çatladı.

"Sana yolda olduğumu söylemesini tembihlemiştim,bunu niye yapmadığını merak ettim yalnızca."

"Ha." Bakışlarını benden kaçırdı ve gardırobun çekmecesinin kulpuna uzandı. Steph'in ona yolda olduğumu söylememesi, bundan

bahsettiğimde Hardin'in gözlerini benden kaçırması... bu muhabbet gitgide tuhaflaşıyordu.

"Ben içeri geçiyorum. İstersen bize katılabilirsin."

"Gelirim. Önce bir üstümü değiştireyim," dedi Hardin.

Başımla onaylayıp kapının kolunu çevirdim.

"Baban ne olacak, peki? Adam senin hayatına daha yeni girdi, onu bırakıp gidecek misin?" Hardin'in bu sözleri beni salona gitmekten alıkoydu. Bunu daha önce düşünmemiş değildim tabii ancak Hardin'in âdeta bir füze misali bu soruyla beni arkamdan vurması hiç içime sinmemişti.

Odadan çıkmadan önce kendime gelebilmek için birkaç saniye duraksadım. Oturma odasına geçtiğimde, babam yine uyuyakalmıştı. Günortasında hiç ara vermeden demlenmek onun için son derece yorucu olmalıydı. Televizyonu kapadım ve su almak için mutfağa yöneldim. Babamı görünce, Hardin'in şehri bu kadar erken terk etmem hakkında söyledikleri tekrar kafamda dönüp durmaya başladı. Ancak mesele şu ki, dokuz senedir görmediğim babam için kendi geleceğimi askıya alacak değildim. Eğer şartlar daha farklı olsaydı, taşınma meselesini tekrar gözden geçirmeyi düşünebilirdim ancak sonuçta beni terk eden babamdı.

Yatak odasının kapısına geri döndüğümde içeriden Hardin'in sesini duydum.

"Bugün ne haltlar yediniz öyle?" dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Kulağımı kapıya dayadım. Aslında içeri girmem gerekiyordu ama bu konuşmaya şahit olmamam gerektiği hissine kapıldım. Dolayısıyla bu muhabbeti mutlaka dinlemeliydim.

"Umurumda değil, bunun hiç olmaması gerekiyordu. Üzdünüz kızı, bir de sana demiştim ki..." Cümlenin devamını duyamadım.

"Bak sakın bu işin içine sıçma," diye parladı Hardin.

Kiminle konuşuyordu? Bir de onlardan ne yapmalarını istemişti? Konuştuğu Steph miydi? Yoksa daha fenası, Molly miydi? Hardin'in kapıya yaklaşan adımlarını duydum ve hızla banyoya kaçıp kapıyı kapadım. Saniyeler sonra kapının tıklatıldığını duydum. "Tessa?"

Kapıyı açtım. Bocalamış gibi göründüğümü biliyordum. Kalbim küt küt atıyordu ve midemde bir düğüm oluşmuştu. "Ah, selam. Ben de tam işimi bitiriyordum," diyebildim ancak sesim çok cılız çıkmıştı.

Hardin bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Peki..." Koridora baktı. "Baban nerede? Uyumuş mu?"

"Ha, evet," dedim, bunun üzerine Hardin'in dudaklarındaki tebessüm dev bir gülümsemeye dönüştü.

"Eh, yatak odasına gel bari," dedi elimi tutarak, arkasını döndü ve nazikçe beni peşinden sürükledi.

Hardin'in peşinden yatak odasına giderken paranoya tanıdık, eski bir dost gibi düşüncelerime sızmaya başladı.

16. Bölüm

Tessa

Aklımda, sağduyudan yana ve mikroskobik ebatlardaki küçük bir kısım, beynimin geri kalanına uyarı sinyalleri göndermeye çalışıyordu. Beynimin geri kalanınıysa Hardin işgal ediyordu ve diğer her şey onunla alakalıydı. Mantıklı olan bu kısım, tabii ondan geriye ne kaldıysa, Hardin'e birtakım sorular yöneltmem gerektiği konusunda beni uyarıyordu, az önce duyduklarımı öylece unutmamam gerektiğini söylüyordu. Genelde hep öyle yapıyordum çünkü.

Dediğim gibi, bunları söyleyen mikroskobik ebatlardaki bir kısımdı. Haliyle de daha büyük olan kısım aradaki savaştan galip çıkmıştı. Hardin'le gerçekten kavga etmek istiyor muydum veya yanlış anlamış olabileceğim bir şey yüzünden onu haksız yere suçlamak ister miydim? Hardin yalnızca, öğle yemeğine Molly'yi de davet ettiği için Steph'e kızmış olabilirdi. Okuldan atılması konusunda bu kadar dürüst davranmışken neden şimdi bana yalan söyleyecekti ki?

Hardin tekrar yatağa oturdu, ellerimi avuçlarının arasına alıp dizinin üzerine oturmam için beni kendine çekti. "Evet, bütün ciddi konuları konuştuk ve baban da mışıl mışıl uyuyor. Sanırım oyalanacak başka şeyler bulmamızın vakti geldi..." Sırıtışı komik ve bulaşıcıydı.

"Sen yalnızca seks mi düşünürsün?" diye cevap verdim ve onu göğsünden muzipçe ittim.

Yatağa sırtüstü uzandı, bir elini belime, diğerini de kalçama koyup beni üstüne çekti. Üzerine tüneyip bacaklarımı onun iki yana iyice açtım, Hardin beni kendine çekti, yüzlerimiz birbirine değecek kadar yakındı.

"Hayır, arada başka şeyleri de düşünürüm. Misal, şu araladığın dudaklarını düşünürüm..." Dudaklarını benimkilere hafifçe değdirdi. Beni öperken, nefesinde bir tutam nane tadı almıştım; dudaklarımız birleşirkenki baskı o kadar yoğundu ki beynime bir dizi elektrik dalgası göndermeye yetmiş fakat bir yandan da o kadar nazikçe beni öpüyordu ki bundan daha fazlasını istememe sebep olmuştu.

"Bir de yüzümü senin bacaklarının arasına gömdüğümü düşünürüm, o sırada sen..." diyecek oldu ama hemen uzanıp elimle ağzını kapadım. Bunun üzerine hemen dilini çıkarıp avcumu yalaması, elimi hızla çekmeme neden oldu.

"Iyy." Burnumu buruşturdum ve ıslak avcumu Hardin'in siyah tişörtüne sildim.

"Sessiz olacağım," dedi yumuşak bir sesle, kalçalarını hafifçe yataktan kaldırıp kasıklarını benimkine bastırırken. "Tabii, sen bundan daha fazlasını söyleyebilirsin."

"Ama babam..." diye hatırlattım fakat artık bu dediğimin pek inandırıcı bir yanı kalmamıştı.

"Kim takar ki? Burası bizim evimiz, beğenmiyorsa çekip gidebilir."

Ona yarı ciddi bir ifadeyle baktım. "Kabalık etme."

"Etmiyorum. Ama seni istiyorum ve ne zaman istersem seninle birlikte olabilmeliyim," deyince gözlerimi devirdim.

"Burada benim de söz hakkım olmalı; sonuçta benim bedenimden bahsediyoruz." Kalbim deliler gibi atmıyormuş, ben de onun için yanıp tutuşmuyormuşum gibi davrandım.

"Tabii ki öyle. Ama şunu yapınca biliyorum ki..." Elini bedenlerimizin arasından kaydırıp taytımla iç çamaşırımın arasından içeri soktu. "Gördün mü? Yemekten bahsedince senin buna hazır olacağını gayet iyi biliyordum..."

Dudaklarımı onunkine bastırıp Hardin'in terbiyesiz ağzını susturmaya çalıştım. Parmaklarıyla klitorisimi hafifçe okşarken sebep olduğu nefes verişlerimi içine çekti. Bana neredeyse hiç dokunmuyor, inadına işkence ediyordu.

"Lütfeeen..." diye tısladım, bunun üzerine baskısını artırıp parmağını ustaca içime soktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye alay etti benimle ve yavaşça parmağıyla git gel yapmaya başladı.

Bu hareketi hemen yanda kesip yanına uzanmam için beni kendine çekti. Daha ben yakınmaya fırsat bulamadan yattığı yerden doğrulup oturdu ve o bayıldığı taytımı belinden tutup sertçe kalçalarımdan aşağı indirdi. Popomu hafifçe yukarı kaldırıp ona yardımcı oldum, peşinden külotumu da sıyırıverdi.

Tek kelime etmeden kalkıp yatağın başucuna gitmemi işaret etti. Dirseklerimden destek alarak doğruldum ve yatak başlığına yaslandım. Önümde yüzükoyun uzandı, bacaklarımı iki yana ayırdı.

Bana bakıp haince sırıttı. "En azından ses çıkarmamaya çalış."

Gözlerimi devirmeye başlamıştım ki Hardin'in sıcak nefesini tenimde hissettim, ilk başta usul usul soluk alış verişleri yaklaştıkça hızlanmaya başladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan dilini içime kaydırınca kırlentlerden birini kapıverdim; sarı olanıydı, Hardin bulduğu her fırsatta ne kadar çirkin olduğunu söyleyip dururdu. Yastığı alıp yüzüme bastırdım; Hardin'in dili gitgide hızlanırken dudaklarımdan dökülen istemsiz inlemeleri susturmak için onu kullandım.

Bir anda yastığı suratımdan çekip aldı. Hardin, "Hayır, bebeğim, beni izleyeceksin," diye talimat verince onu usulca onayladım. Başparmağını dudaklarına götürdü ve ardından diliyle tenimde gezinmeye başladı. Elini kasığımda hareket ettirerek beni en hassas noktamdan vurdu. Bacaklarım kasıldı; Hardin'in klitorisime yaptığı dokunuşlar bana eşsiz hisler yaşatıyordu, parmağının ucuyla tüy kadar hafif dokunuşlar yaparak yavaş yavaş daireler çiziyor, beni delirtiyordu.

Az önce bana verdiği emre uyup, bacaklarımın arasına yerleşmiş olan Hardin'e baktım: Saçları darmadağın olmuş ve geriye savrulmuşlardı, alnının üzerinde yükselen bir dalgayı andırıyorlardı. Yalnızca saçının tek bir buklesi aşağı düşmüştü, o da Hardin tekrar başını aşağı daldırdığında geri savruldu. Hardin'in ağzıyla içimde ilerleyişini; yarısını görüp, yarısmıysa hayal gücüme bırakmıştım, bu durum da içimdeki arzuyu şiddetli bir biçimde yükseltiyordu. Ayrıca kendimi salıvermeye adım adım yaklaşırken artık daha fazla sessiz kalamayacağımı biliyordum, neden diye sormayın, *biliyordum* işte. Bir elimle ağzımı kaparken diğeriyle Hardin'in saçını tutuyordum,

kalçalarımı hafifçe kaydırarak diliyle buluştum. Bu bana fena halde iyi gelmişti.

Saçını çekiştirip dururken, Hardin'in bacaklarımın arasında inlediğini hissettim, bu da beni sona daha da yaklaştırmaya başlamıştı...

"Daha sert," dedi Hardin nefes nefese.

Ne dedi?

Parmaklarımı saçlarına doladığım elime uzandı ve elini benimkinin üzerine koyup saçlarını kökünden çekiştirdi... Benden saçını mı çekmemi istiyordu?

"Yapsana," dedi istekli bir bakışla, ardından parmaklarıyla hızlıca daireler çizip, dilini de işin içine katmak için başını aşağı indirdi. Ben Hardin'in saçını sertçe çekince başını kaldırıp bana baktı ve ardından gözkapakları titreşerek kapandı. Tekrar araladığında gözlerine, ışıl ışıl yanan yeşim taşlarını andıran bir bakış oturmuştu. Görüşüm bulanıklaşıp hemen ardından tamamen kararana kadar gözlerini benden ayırmadı.

"Hadi, bebeğim," diye fısıldadı.

Elini bacaklarından aşağı kaydırdığını fark ettim ve daha fazla kendimi tutamadım. Eliyle sertleşen aletini sıvazlayışını izledim, benimle beraber kendini orgazma yaklaştırıyordu. Bu hareketinin bende uyandırdığı duyguya hiçbir zaman alışamayacaktım. Onu kendini tatmin ederken izlemek, hızlanan nefes alıp verişlerinin sıcaklığını tenimde hissetmek...

"Tadın çok güzel, bebeğim," dedi inleyerek ve bacaklarının arasında gidip gelen elini hızlandırdı. Boşalmaya başladığımda dişlerimi avuç içime geçirdiğimi neredeyse hiç hissetmemiştim, hâlâ Hardin'in saçını çekmeye devam ediyordum.

Sonra gözlerimi kırpıştırdım. Ardından tembel tembel gözlerimi kırpıştırmaya devam ettim.

Kendime gelmeye başladığımda, Hardin'in başını karnıma yasladığını fark ettim. Gözlerimi açtığımda gözlerinin kapalı olduğunu gördüm, göğsü bir inip bir kalkıyordu, soluk alıp verişleri sakinlemişti.

Onu omuzlarından tutup kaldırdım ve apışarasına arasına uzanmaya yeltendim.

Durdu ve bana baktı. "Ee... şey, ben tamamım," dedi bana.

Ona öylece baktım.

"Çoktan geldim diyorum..." Sesi bitkinlikten boğuklaşmıştı.

"Ha."

Yarı sarhoş, uyuşuk bir gülümseme koyverdi ve yataktan doğrulup kalktı. Geniş adımlarla gardıroba gitti ve alt çekmeceyi açıp içinden beyaz bir spor şortu çıkardı.

"Bir duş alıp üstümü değiştirmem lazım sonuçta." Kot pantolonunun ağını işaret etti, kumaşının koyu rengine rağmen ortadaki ıslak kısım belli oluyordu.

"Tıpkı eski günlerdeki gibi ha?" dedim gülümseyerek, o da bana bakıp gülümsedi.

Hardin yanıma gelip önce alnıma, sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Elinin hünerini kaybetmemişsin," dedi kapıya doğru yürürken.

"O *benim* elim değildi," diye hatırlattım ona. Hayır anlamında başını iki yana sallayıp odadan çıktı.

Yatağın ucundaki kıyafetlerime uzandım ve içimden babamın hâlâ uyuyor olması veya şans eseri *uyanıksa* da Hardin'i banyo yolunda kıstırmaması için dua ettim. Saniyeler sonra banyonun kapısının kapandığını duydum ve giyinmeye koyuldum.

İşimi bitirdiğimde telefonumu kontrol edip Sandra'dan sesli mesaj var mı, diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Bunun yerine ekranın köşesinde yeni bir kısa mesajımın olduğunu gösteren minik bir zarf işareti vardı; belki de kadın meşguldü, o yüzden bana mesaj atmaya karar vermişti.

Mesaj ikonuna tıklayıp okudum: *Seninle konuşmam gerek.*

Gönderenin ismini görünce ofladım: Zed.

Mesajı hemen silip telefonu masanın üzerine bıraktım. Ancak sonra merakıma yenik düşüp Hardin'in cep telefonunu aramaya koyuldum. Telefonunu en son karıştırdığım gün aklıma geldi ve kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Bunun sonu hiç iyi bitmemişti.

Ancak bu sefer benden bir şey gizlemediğini biliyordum. Bunu yapmazdı. Artık ikimiz de öncekinden çok daha farklı bir konumdaydık. Çocuk benim için dövme bile yaptırmıştı... beni bırakacak hali de yoktu. Endişelenecek hiçbir şeyim yoktu. *Değil mi?*

Telefonunu masada bulamayınca gardıroba bakındım, sonra Hardin'in telefonunu da banyoya götürmüş olabileceği aklıma geldi. Çünkü bu normal bir şeydi, değil mi?

Endişelenecek hiçbir şeyim yok; stres yüzünden paranoyakça davranıyorum o kadar, dedim kendi kendime.

Çünkü endişe adı verilen tavşan deliğinden içeri girmeden önce kendi kendime onun telefonunu kurcalamamam gerektiğini hatırlattım, zira aynısını o bana yapsaydı çok sinirlenirdim.

Gerçi muhtemelen bunu zaten yapıyordu ancak henüz bana yakalanmamıştı.

Yatak odasının kapısı tıkırdayıp açıldı, ben de sanki bir iş çevirirken yakalanmışım gibi olduğum yerde zıplayıverdim. Hardin içeri girdi, üstü ve ayakları çıplaktı, altına spor şortunu giymiş, siyah boxer'ının lastik çizgisi üstten belli oluyordu.

"İyi misin, sen?" diye sordu ıslak saçlarını beyaz bir havluyla kurularken. Saçlarının ıslakken simsiyah görünmesine bayılıyordum; yeşil gözleriyle yaptıkları kontrast rüyalarıma girecek cinstendi.

"Evet. Duşun kısa sürdü," dedim sandalyeye otururken. "Epey kirlenmişsindir diye düşünmüştüm," dedim sesimdeki hafif titremeye dikkat etmesin diye.

"Seni görmek için sabırsızlandım," dedi hiç de inandırıcı olmayan bir sesle.

Gülümsedim. "Acıktın, değil mi?"

"Evet," diye itiraf etti neşeli bir gülümsemeyle. "Acıktım."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Baban hâlâ uyuyor... biz yokken de burada mı kalacak?"

Heyecan dürtüsü içimdeki tüm endişelerin önüne geçti. "Bizimle gelecek misin yoksa?"

"Evet, galiba. Eğer düşündüğüm kadar vasat geçerse yalnızca tek gece kalırım."

"Olur," dedim anlayışla. Ancak içimden neşe saçıyordum çünkü onun aramızdan erken ayrılamayacağını gayet iyi biliyordum. Hardin, her şeyden şikâyet etme konusundaki namına leke sürmek istemediği için böyle demişti.

Hardin dudaklarını yalayınca, bacaklarımın arasındaki halini tekrar hatırladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Gözlerime bakıp başını salladı. "Tabii?" Yatağa oturdu.

"Şey oldun ya... ya anladın işte, onun sebebi saçını çekmem miydi?"

"Ne?" hafifçe kıkırdadı.

"Saçını çekmem hoşuna gitti mi?" diye sordum kızararak.

"Hem de nasıl."

"Ha." Şu an yüzümün büründüğü kırmızılığı hayal bile edemiyordum.

"Tuhaf mı buldun? Saçımın çekilmesinden hoşlanmamı mı yani?"

"Yok, yalnızca merak etmiştim," dedim dürüstçe.

"Herkesin seks sırasında hoşuna giden bir şey vardır; bu da benimkilerden bir tanesi. Gerçi şimdiye kadar bundan haberim yoktu." Gülümsedi, bu konuda konuşmamızdan hiç rahatsız olmamıştı.

"Harbi mi?" Benimle beraber kendisi hakkında yeni bir şey öğrenmesinden son derece heyecanlanmıştım.

"Aynen," dedi. "Yani saçımı çeken başka kızlar da oldu tabii ancak seninle olunca bayağı farklıydı."

"Ha," dedim onuncu kez ancak bu seferki epey mekanik bir tonda çıkmıştı.

Muhtemelen verdiğim tepkiyi anlamayan Hardin, o yemyeşil gözlerindeki merak dolu bakışlarla bana baktı. "Peki, benim henüz yapmadığım ama *senin* hoşuna giden başka bir şey var mı?"

"Yok, yaptığın her şeye bayılıyorum," dedim uysal bir sesle.

"Evet, biliyorum ama mutlaka senin aklında olup da bizim yapmadığımız bir şey vardır?"

Başımı iki yana salladım.

"Hiç utanmana gerek yok, bebeğim... herkesin bir fantezisi vardır sonuçta."

"Benim yok." En azından olmadığını sanıyordum. Hardin dışında başka bir tecrübem olmamıştı ve birlikte yaptıklarımız dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Mutlaka vardır," dedi gülümseyerek. "Tek yapmamız gereken ne olduğunu bulmak."

Midemde âdeta kelebekler uçuştu ve ne diyeceğimi bilemedim.

Babamın sesi araya girdi. "Tessie?" Aklıma gelen ilk şey, sesinin koridordan değil de oturma odasından gelmesine sevinmek olmuştu.

Hardin'le ikimiz ayaklandık.

"Lavaboya gideceğim," dedim.

Hardin hain bir sırıtışla başını sallayıp babamın yanına gitmek için oturma odasına yöneldi.

Banyoya girdiğimde Hardin'in cep telefonu lavabonun kenarında duruyordu.

Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ancak kendime engel olamadım. Hemen arama kayıtlarına baktım fakat hiçbir şey yoktu. Tüm aramalar temizlenmişti. Ekranda hiçbir şey yoktu. Şansımı tekrar deneyip kısa mesaj bölümüne girdim.

Yine boştu. Hardin her şeyi silmişti.

17. Bölüm

Tessa

Hardin'in telefonunu alıp banyodan çıktığımda, Hardin'le babamı mutfak masasında otururlarken buldum.

"Açlıktan ölüyorum burada, bebeğim," dedi Hardin onların yanına geldiğimde.

Babam bana utangaç bir edayla baktı. "Ben de mi yesem..." diye söze başladı sanki ne istediğinden emin değilmiş gibi.

Ellerimi Hardin'in oturduğu sandalyenin üst kısmına koydum, o arkasına yaslanınca hâlâ nemli olan saçları parmaklarıma değdi. "O zaman sana kendine yiyecek bir şeyler hazırlamanı öneririm," dedim telefonu onun önüne bırakarak.

Başını kaldırıp tamamen doğal bir ifadeyle bana baktı. "Olur..." dedi ve ayağa kalkıp buzdolabına yöneldi. "Sen aç mısın?" diye sordu.

"Applebee'den paket yaptırdıklarım var."

"Onu içmeye götürdüğüm için bana kızgın mısın?" diye sordu babam.

Ona baktım ve ses tonumu yumuşatmaya karar verdim. Onu eve davet ettiğimde babamın nasıl bir halde olduğunu biliyordum. "Kızmadım ama bunu alışkanlık haline getirmeyin."

"Getirmeyiz. Hem zaten sen buradan taşınacaksın," diye hatırlatınca, yalnızca yalnızca iki gündür tanıdığım bu adama öylece bakakaldım.

Sorusunu yanıtsız bıraktım. Bunun yerine Hardin'in yanına, buzdolabının oraya gittim ve buzluğun kapısını açtım.

"Ne yemek istersin?" diye sordum.

Bitkin gözlerle bana baktı, şüphesiz nasıl bir ruh halinde olduğumu kestirmeye çalışıyordu. "Biraz tavuk veya başka herhangi bir şey de olur... istersen dışarıdan da söyleyebiliriz?"

İç çektim. "Haydi, bir şeyler sipariş edelim." Hardin'e ters davranmak istemiyordum ama aklım hâlâ telefonunda silinmeden önce neler olduğuna dair ihtimallere takılmıştı.

Yemek sipariş etmeye karar verildiğinde Hardin ile babam Çin yemeği mi yoksa pizza mı söyleyecekleri konusunda tartışmaya girdiler. Hardin pizza yemek istiyordu ve babama yemeğin parasını kimin ödeyeceğini hatırlatarak tartışmanın galibi oldu. Babam kendi payına, Hardin'in çiğliklerini umursamıyormuş gibi görünüyordu. Ya onun dediklerine gülüp geçiyor ya da ona ortaparmağını gösteriyordu.

Bu ikiliyi izlemek oldukça tuhaf bir manzaraydı. O bizi terk ettikten sonra arkadaşlarımı ve onların babalarını gördüğümde sık sık kendi babamı hayal ederdim. Kafamda çocukluğumu birlikte geçirdiğim bir adam imajı yaratmıştım, bu kişi sadece biraz yaşlanmıştı; evsiz bir ayyaş değildi. Onu hep içinde önemli dokümanlarını taşıdığı Bond çantasıyla hayal ederdim, sabahları arabasına giderken bir elinde de kahve fincanı olurdu. Babamın hâlâ içtiğini, alkol yüzünden mahvolduğunu ve kalacak bir yerinin bile olmadığını hayal bile edemezdim. Annemle bu adamın, bırakın yıllarca evli kalmayı, tek bir sohbet bile edebileceklerini bile düşünemiyordum.

"Annemle nasıl tanışmıştınız?" dedim aniden düşüncelerimi kelimelere dökerek.

"Lisedeyken," diye yanıtladı.

Hardin telefonunu aldı ve pizza söylemek için mutfaktan çıktı. Tabii ya pizzacıyı ya da arama kaydını hemen sildiği o kişiyi arayacaktı belki de.

Mutfak masasında babamın karşısına oturdum. "Evlenmeden önce ne kadar flört ettiniz peki?" diye sordum.

"Sadece iki yıl kadar. Biz erken evlendik."

Bu soruları sorarken rahatsız olmuştum ama cevapları annemden alamayacağımı biliyordum. "Niçin?"

"Annenle bu konuyu hiç konuşmadınız mı?" diye sordu babam.

"Hayır, senin hakkında hiç konuşmazdık. Konusunu açmaya kalksam bile o hemen kapatırdı," dedim ve babamın yüz ifadesinin ilgiden utanmaya dönüşünü izledim.

"Ha."

"Üzgünüm," dedim tam olarak neden özür dilediğimi bilemeyerek.

"Yok. Ben anladım. Onu suçlayamam." Gözlerini bir an kapadı ve sonra tekrar açtı. Hardin mutfağa gelip yanıma oturdu. "Soruna gelince, annenle bu kadar erken evlenmemizin sebebi sana hamile kalmasıydı, bir de büyükbabanla büyükannen benden nefret ediyordu, annenle beni ayırmaya çalışmışlardı. Biz de kaçtık." Olayın hatırasıyla keyiflenerek gülümsedi.

"Büyükannemlerin rızası olmadan mı evlendiniz?" diye sordum gülerek.

Büyükbabam ile büyükannem, huzur içinde yatsınlar, biraz... tutucu insanlardı. *Epey* tutuculardı. Onlara ait olan çocukluk anılarımda, güldüğüm için yemek masasında beni susturmaları ve halılarına ayakkabılarımla basmamamı tembihlemeleri vardı. Doğum günlerimde bana sade bir tebrik kartı atar ve içine bir tane de on yıllık tasarruf fonu sıkıştırırlardı; sekiz yaşında bir çocuk için bu pek de ideal bir hediye değildi.

Annem âdeta büyükannemin klonuydu, sadece ondan biraz daha az aksiydi. Gerçi o da kendini geliştirmek için çabalıyordu; gecesini gündüzüne katıp hatırladığı kadarıyla kendi annesi gibi kusursuz olmaya çalışırdı.

Veya, dedim aniden kendi kendime, *annesinin kendi hayallerinde yarattığı kusursuzluğuna erişmeye çalışıyordu.*

Babam kahkaha attı. "Bir bakıma evet, sırf onlara inat olsun diye nikâhı bastık. Gerçi annen hep evlenmek isterdi. Beni kilisenin mihrabına resmen sürükleyerek götürmüştü." Yine güldü, Hardin de gülmeden önce bana bir bakış attı.

Ona kaşlarımı çatarak baktım, onu evlenmeye zorlayacağıma dair haince bir yorum yapmak üzere olduğunu biliyordum. Tekrar babama döndüm. "Sen evliliğe karşı mıydın?" diye sordum.

"Hayır. Daha doğrusu hiç hatırlamıyorum; tek bildiğim on dokuz yaşımda baba olacağımı öğrenince fena halde tırsmıştım."

"Tırsmaya hakkın var tabii. O iş sana neler yapmış görüyoruz işte," diye laf soktu Hardin.

Ona çok pis bir bakış attım, babamsa gözlerini devirmekle yetindi.

"Evlenmek tavsiye edeceğim bir şey değil fakat bununla başa çıkabilen bir sürü genç ebeveyn var." Pes edercesine ellerini havaya kaldırdı. "Ama ben onlardan biri değilim."

"Ha," dedim. Bu yaşımda anne olmayı hayal bile edemiyordum.

Gülümsedi, elinden geldiğince her sorumu yanıtlamaya hazır olduğu belliydi. "Başka sorun var mı, Tessie?"

"Yok... sanırım hepsi bu kadardı," dedim. Onun yanmdayken kendimi tam olarak rahat hissedemiyordum, gerçi tuhaf bir biçimde şu an karşımda annem olsaydı daha çok rahatsız olacaktım.

"Aklına başka soru gelirse sor bana, hiç çekinme. Yemek gelene kadar gidip bir duş almamın mahsuru var mı?"

"Yok tabii ki. Buyur," dedim.

Sanki onu iki günden daha fazla süredir tanıyordum. O karşımıza çıktığından beri pek çok şey olmuştu; Hardin'in atıldım deyip okuldan atılmamış olması mesela. Veya Zed'in otoparkta karşıma dikilmesi, Step ve Molly'yle yediğim öğle yemeği, bir de Hardin'in ansızın siliniveren arama kayıtları... hepsi üst üste gelmişti. Hayatımdaki bu aşırı stresli ve sürekli üst üste yığılmaya devam eden dertler, yakın zamanda yakamı bırakacak gibi görünmüyordu.

"Senin neyin var?" diye sordu Hardin, babam koridora gidip gözden kaybolunca.

"Hiçbir şey." Ayağa kalktım ve birkaç adım attım, Hardin belime dokunup beni durdurdu ve kendine çevirdi.

"Ben malımı bilirim. Anlat bana, canını ne sıkıyor?" diye ısrar etti uysal bir tavırla, iki elini de kalçama koydu.

Boş bakışlarla ona baktım. "Sen."

"Ben... *ne?* Anlat," diye ısrar etti.

"Tuhaf davranıyorsun, üstelik tüm mesajlarınla arama kayıtlarını da silmişsin."

Yüz ifadesi aniden sertleşti ve elini burnuna götürdü. "Sen niye benim telefonumu karıştırdın?"

"Çünkü şüpheli tavırların vardı ve..."

"Sen de her bokumu kurcalayayım dedin, öyle mi? Sana daha önce bunu yapmamanı söylememiş miydim?"

Bakışlarında meydan okuyan bir ifade vardı.

"Özelini karıştırmamam gerektiğini biliyorum ama sen de bana bunun için sebep vermemelisin. Hem madem saklayacak bir şeyin yok, neden umursuyorsun ki? Benim telefonumu karıştırsan önemsemezdim. Benim saklayacak bir şeyim yok." Telefonumu cebimden çıkarıp ona uzattım. Sonra birden ya Zed'in attığı mesajı *silmediysem*, diye evham yapıp panikledim. O sırada Hardin, sanki ona sunduğum güvenim, bir tür sivrisinekmiş gibi elini havaya savurdu.

"Manyaklığını örtbas etmek için bahane uydurup duruyorsun," dedi. Sözleri içimi yakmıştı.

Ona verecek cevabım yoktu. Şey, aslında ona diyecek çok şeyim vardı ancak ağzımdan tek bir kelime bile dökülmedi. Hardin'in ellerini kalçamdan çektim ve hışımla mutfaktan çıktım. Sözde, ters giden şeyleri sezebilecek kadar beni iyi tanıdığını söylemişti. Eh, ben de Hardin'i, bir şeyler çevirirken yakalanmak üzere olduğunu sezebilecek kadar iyi tanıyordum. Bu ister küçük bir yalan isterse de bekâretim üzerine girilen bir iddia olsun, her seferinde aynı şey oluyordu: Önce Hardin şüpheli hareketlerde bulunuyor, sonra ben onunla yüzleştiğimde öfkelenip savunmacı bir moda geçiyor ve nihayet bana sert sözler sarf ediyordu.

"Sakın bana arkanı dönüp gitme," diye hırladı arkamdan.

"Sakın peşimden geleyim deme," dedim yatak odasına girerken.

Fakat bir saniye sonra yatak odasının kapısında bitiverdi. "Her bokumu kurcalamanı sevmiyorum."

"Ben de bunun *gerekli* olduğunu bilmeyi sevmiyorum."

Kapıyı kapadı ve sırtını yasladı. "Bu gerekli değil; telefondakileri silmemin sebebi şu... kazara oldu. Evham yapmanı gerektiren bir şey yok."

"Ben mi evham yapıyorum? Bir 'manyak' gibi mi demek istiyorsun?"

İç çekti. "Öyle demek istemedim."

"Öyleyse demek istemediğin şeyleri söyleme. Çünkü artık hangisinin gerçek hangisinin gerçekdışı olduğunu bilmiyorum."

"Öyleyse sen de her bokumu kurcalamayı bırak. Çünkü ben de artık sana güvenip güvenmemem gerektiğini bilmiyorum."

"İyi." Masaya oturdum.

"İyi," diye tekrar etti ve yatağa oturdu.

Ona inansam mı inanmasam mı karar veremiyordum. Söylediği hiçbir şey birbirini tutmuyordu fakat bir bakıma da mantıklı şeylerdi. Belki de mesajlarını ve aramalarını hakikaten kazara silmişti ve belki gerçekten de Steph'le *telefonda* konuşmuşlardı. Kulak misafiri olduğum o konuşmanın ufak tefek kısımları hayal gücümü besleyip duruyordu ancak bunu doğrudan Hardin'e sormak istemiyordum çünkü onları gizli gizli dinlediğimi bilmesini istemiyordum. Zaten bana arada ne konuştuklarını da hayatta anlatmazdı.

"Aramızda gizli saklı olmasın istiyorum. Bunu aşmış olmamız gerekirdi," dedim.

"*Hay sıçayım*, biliyorum. Gizli saklı bir şey de yok; gerçekten deli saçmalıyorsun."

"Bana deli demekten vazgeç. Bunu söyleyecek en son kişi sensin." Kelimeler daha ağzımdan çıkmadan pişman olmuştum fakat Hardin aldırmışa benzemiyordu.

"Üzgünüm, tamam mı? Sen deli değilsin," dedi ve ardından gülümsedi. "Alt tarafı telefonumu karıştırıyorsun o kadar."

Zoraki bir tebessümle karşılık verip Hardin'in aslında iyi olduğuna ve benim paranoyaklık yaptığıma kendimi ikna etmeye çalıştım. En kötü ihtimalle Hardin benden bir şeyler saklıyordu. Nasılsa önünde sonunda bunu öğrenecektim, dolayısıyla şu an bu konuda saplanıp kalmanın bir anlamı yoktu. Şimdiye kadar arkamdan çevirdiği her şeyi öğrenmiştim nasılsa.

Kendimi ikna edene kadar içimden bunları tekrarlayıp durdum.

Babam yan odadan seslenince, Hardin, "Sanırım pizza geldi. Bütün gece bana somurtmayacaksın, değil mi?" dedi.

Fakat bana cevap verme fırsatı bırakmadan odadan çıkıp gitti.

Oturduğum yerde dönüp masada telefonumu bıraktığım yere baktım. Meraklanıp onu kontrol ettim, yine şaşırmamıştım; Zed'den bir mesaj daha gelmişti. Bu kez mesajını okumaya bile zahmet etmedim.

• • •

Ertesi gün eski ofisteki son günümdü, işyerime arabayı daha yavaş sürerek gittim. Yolumun üzerindeki her sokağı, her binayı özümsemek istiyordum. Bu paralı stajyerlik işi hayallerimin vücut bulmuş haliydi. Seattle'da Vance için çalışacağımı biliyordum ancak şu an önünden geçtiğim yerler her şeyin başlangıcıydı, yani kariyerimin ilk adımlarını attığım yerdi.

Asansörden indiğimde Kimberly masasında oturuyordu. Oturduğu yerin yanında bir sürü kahverengi koli kutusu üst üste dizilmişti.

"Günaydın!" diye şakıdı.

"Günaydın." Benim ses tonum onunkinin neşesiyle boy ölçüşemezdi. En fazla gergin ve tuhaf çıkabilirdi.

"Buradaki son haftan için hazır mısın?" diye sordu strafor bardağa kahvemi doldururken.

"Evet, aslında son *günüm*. Haftanın geri kalanında gezide olacağım," diye ona hatırlattım.

"Ay, tabii ya, neredeyse unutmuşum. Vaay! Son günün! Sana kart falan alsaydım keşke." Gülümsedi. "Gerçi, onu haftaya yeni ofisimizde sana verebilirim."

Güldüm. "*Sen* gitmeye hazır mısın? Ne zaman taşınıyorsun?"

"Cuma günü! Yeni evimizi çoktan dizdik, sadece oraya yerleşmemizi bekliyor."

Kimberly ile Christian'ın yeni evlerinin, şimdiki evlerine göre son derece şirin, büyük ve modern olduğundan emindim. Kimberly'nin parmağındaki nişan yüzüğü ışıkta parıl parıl parlıyordu, o güzel şeyi ne zaman görsem ondan gözlerimi alamıyordum.

"Ben de hâlâ kendi apartman dairem için kadının beni aramasını bekliyorum," deyince Kimberly dönüp bana baktı.

"Ne? Daha senin kalacak yerin yok mu?"

"Var, ona gerekli evrakları çoktan yolladım. Ancak kira kontratıyla ilgili bazı detayları halletmemiz lazım."

"Ama yalnızca altı günün kaldı," dedi Kimberly benim yerime telaşlanmış görünerek.

"Biliyorum, halledeceğim," diyerek içini rahatlatmaya çalıştım, bunun doğru olduğunu umarak.

Eğer bu taşınma işini birkaç ay önce olsaydı, atacağım her adımı en ince detayına kadar hesaplardım fakat bu aralar hiçbir şeye odaklanamayacak kadar stresliydim, Seattle işi de buna dahildi.

"Tamam, eğer bir şeye ihtiyacın olursa mutlaka bana söyle," dedi ve ardından dikkatini masasında çalmaya başlayan telefonuna verdi.

Ofisime döndüğümde yerde birkaç boş koli kutusu gördüm. Pek fazla kişisel eşyam yoktu, o yüzden toparlanmak fazla uzun sürmeyecekti.

Yirmi dakika sonra son kolinin de kapağını kapayıp bantlamıştım, o esnada kapının hafifçe tıklatıldığını duydum. "İçeri gelin," dedim yüksek sesle.

Bir an için acaba gelen Hardin mi diye düşündüm fakat arkamı döndüğümde Trevor'ın üzerinde açık renkli bir kot ve beyaz bir tişörtle kapıda dikildiğini gördüm. Onu takım elbiseli görmeye çok alıştığım için Trevor'ı ne zaman gündelik kıyafetlerle görsem hazırlıksız yakalanıyordum.

"Büyük yolculuk için hazır mısın?" diye sordu tepeleme doldurduğum kolilerden birini yüklenmek için hamle yaparak.

"Evet, neredeyse. Ya sen?" Kolinin başına gidip onu benim için kaldırıp masanın üzerine koydu.

"Sağ ol," dedim. Ona gülümseyip ellerimi yeşil elbisemin beline sildim. "Hazırım. Bugün buradaki işlerim biter bitmez yola çıkacağım."

"Harikasın. Oraya en son gittiğimizde, Seattle'a taşınmaya hazır olduğunu biliyordum zaten."

Utanma hissi yanaklarımı ateşe verirken aynısının Trevor'a da olduğunu gördüm. Trevor'ın "Oraya en son gittiğimizde," derken kastettiği olayda; beni Seattle'da bir restoranda güzel bir akşam yemeğine götürmüştü, sonra ben onunla öpüşmeyi reddetmiştim, ondan sonra da Trevor, Hardin tarafından itilip kakılmış ve onun tehditlerine maruz kalmıştı. O meseleyi neden hatırladığımı hiç bilmiyordum.

Trevor bana boş gözlerle baktı. "Epey ilginç bir hafta sonu olmuştu, değil mi? Her neyse, sen de çok heyecanlısın herhalde. Hep Seattle'da yaşamak istiyordun."

"Evet, sabırsızlanıyorum."

Trevor ofisimde etrafa bakındı. "Hiç beni ilgilendirmez, biliyorum ama Hardin de seninle Seattle'a gelecek mi?"

"Hayır." Ağzını, beynimden önce bu soruyu yanıtlamıştı. "Şey, henüz bilmiyorum. Gelmek istemediğini söylüyor ama umarım fikrini değiştirir..." Bir şeyler gevelemeye devam ettim, kelimelerimi çok hızlı bir biçimde sarf ediyordum, Trevor da biraz huzursuz olmuş görünüyordu, ellerini kot pantolonunun cebine sokup en sonunda sözümü kesti.

"Neden seninle gelmek istemesin ki?"

"Gerçekten hiç bilmiyorum ama umarım benimle gelir." İç çektim ve deri iskemleme oturdum.

Trevor mavi gözleriyle benimkilere baktı. "Seninle gelmezse kafayı yemiş demektir."

"O zaten her türlü kafayı yemiş," dedim gülerek, odaya yayılan gerilimi dağıtmaya çalıştım.

O da güldü ve başını iki yana salladı. "Neyse, ben de toparlanmayı bitireyim de yola koyulayım. Nasılsa Seattle'da *görüşürüz*."

Gülümseyerek odamdan dışarı çıktı, nedense içimde küçük bir pişmanlık vardı. Telefonuma uzanıp Trevor'm ofisime uğradığını yazan bir mesaj attım. Bir kez olsun Hardin'in kıskançlığı işime yarayabilirdi; belki Trevor'ı fazlasıyla kıskanırsa, Seattle'a benimle gelmeye ikna olabilirdi?.. Pek mümkün görünmüyordu ama Hardin'in fikrini değiştireceğine dair son umuduma da elimde olmadan sıkı sıkıya sarılıyordum. Zaman geçip gidiyordu; altı gün Hardin'in plan yapmasına yetecek kadar uzun bir süre değildi. Üniversiteye geçiş yapmak için dilekçe vermesi gerekiyordu, gerçi Ken'in okuldaki mevkii göz önüne alınırsa bu çok da sorun olmayacaktı.

Seattle'a gitmek için hazır olsam da altı gün bana da yeterli gelmiyordu. Ama yetmeliydi. Orası benim geleceğimdi ve benimle uzlaşmaya gönüllü olmadığı için hayatımı Hardin'ne bağlı kalarak kuramazdım. Ona adil bir plan sunmuştum: İlk önce Seattle'a ta

şınacaktık, eğer orası tutmazsa İngiltere'ye gidebilirdik. Oysa o, bu fikri düşünmeye bile yanaşmamıştı. Ailesiyle planladığım şu balina gözlem turunda, Hardin'in benimle gelmeye ikna olabileceğini umuyordum; Landon, Ken ve Karen ile beraber yeni şeyler deneyecektik, böylelikle eğlenceli ve olumlu şeyler yapmanın o kadar da zor olmadığını görecekti.

Sonra yine yine dolaşıp Hardin'den bahsettiğimi fark ettim ve hiçbir şeyin o söz konusuyken kolay olmadığını düşündüm. Masada duran telefonum çalmaya başlayarak beni Seattle hakkındaki stres dolu düşüncelerimden uyandırdı. "Misafirin var," dedi Kimberly telefondan, Hardin'i göreceğimi düşünerek yüreğim hopladı.

Aradan yalnızca birkaç saat geçmsine rağmen ne zaman Hardin'den ayrı kalsam onu özlüyordum. "Hardin'e birazdan geleceğimi söyler misin? Beni aramayı bile üşenmesine çok şaşırdım," dedim.

Kimberly dilini şaklattı. "Hımm, gelen Hardin değil yalnız."

Belki de Hardin babamı buraya getirmişti? "Gelen, sakallı, ihtiyarca bir adam mı peki?"

"Yok... genç bir çocuk... Hardin gibi," diye fısıldadı.

"Yüzünde morluklar var mı?" diye sordum, cevabı bilmeme rağmen.

"Aynen; onu göndereyim mi?"

Zed'i zorla göndermek istemiyordum ve Hardin benden uzak durmasını söylemesine rağmen, çocuk yanlış bir şey de yapmamıştı. "Hayır, sorun değil. O benim arkadaşım. Birazdan onu çağırabilirsin."

Neden iş yerime kadar geldi ki? Muhtemelen sebebi, mesajlarını görmezden gelmemdi ancak arabayla kırk dakikalık bir yolu tepip buralara gelmesine neden olacak kadar acil durumun ne olduğunu anlayamamıştım.

Telefonu kapadım ve Zed'in buraya geldiğini Hardin'e söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldım. Telefonumu masanın çekmecesine atıp kapadım. Şu an en son istediğim şey Hardin'in buraya gelmesiydi, kesin sinirlerine hâkim olamaz ve ofisteki son günümü de bana zehir ederdi.

Üstelik şu anda ihtiyacım olan *son* şey, Hardin'in tekrar tutuklanmasıydı.

18. Bölüm

Tessa

Ofis odamın kapısını açtığımda, Zed karşı koridorda bir ölüm meleği gibi dikiliyordu. Siyahlı kırmızılı ekose bir sweatshirt, koyu renk kot pantolon ve spor ayakkabı giymişti. Yüzündeki şişlik pek inmemişti ancak gözlerinin ve burnunun etrafındaki çürükler, koyu mordan yeşilimtırak maviye dönmüştü.

"Selam... Buraya böyle geldiğim için özür dilerim," dedi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum ve masama geçtim.

Bir an kapıda öylece dikildikten sonra içeri girdi. "Yok. Şey, aslında evet, dünden beri seninle konuşmaya çalışıyordum ama mesajlarıma hiç cevap vermedin."

"Biliyorum; Hardin'le yeterince sorunumuz var zaten, bu yüzden daha fazla sorun yaratmak istemedim. Ayrıca, artık seninle konuşmamı da istemiyor."

"Ne yani, artık senin kiminle konuşacağına da o mu karar veriyor?" Zed masamın hemen karşısındaki sandalyeye oturdu, ben de masanın diğer yanındaki koltuğuma oturdum. Oturma şeklimiz şu anda aramızda geçen diyaloga resmi ve daha ciddi bir hava katmıştı. Bu durum rahatsız edici değildi ancak fazla resmi görünüyordu.

Zed'in sorusunu yanıtlamadan önce pencereden dışarı baktım.

"Hayır, öyle bir şey yok. Hardin'in biraz fazla baskıcı olduğunun ve olayları farklı bir şekilde ele aldığının farkındayım ama artık seninle arkadaşlık etmemi istemediği için de onu suçlayamam. Ben olsam, bir şeyler hissettiği biriyle görüşmesini istemezdim," dedim ve Zed'in gözleri kocaman açılıverdi.

"Ne dedin sen?"

Hay aksi. "Hiçbir şey. Demek istediğim..." Hava boğucu bir hal almıştı ve duvarların neredeyse üzerime üzerime geldiğine yemin edebilirdim. Neden böyle demiştim ki? Söylediklerim doğru olmamakla beraber, halihazırdaki duruma da hiçbir faydası yoktu.

"Bana hissettiğin bir şeyler mi var?"diye sordu söylediği kelimenin her bir hecesinde gözleri parlayarak.

"Hayır, yok... şey, eskiden vardı diyelim. Bilmiyorum," diye lafı geveledim. Düşünmeden konuştuğum için kendimi tokatlamak istiyordum.

"Bir şeyler hissetmiyorsan sorun değil ama bu konuda yalan söylememelisin."

"Yalan söylemiyorum; eskiden sana bir şeyler hissediyordum. Belki hâlâ bir şeyler vardır, cidden bilmiyorum. Kafam çok karışık. Sen hep doğru şeyleri söylüyor, her seferinde de benim yanımda oluyorsun. Bu durumda sana bir şeyler hissetmiş olmam son derece mantıklı olurdu. Sana değer verdiğimi daha önce de söylemiştim ama ikimiz de bunun boşa kürek çekmek olduğunu biliyoruz.

"Niyeymiş?" diye sordu. Asıl derdimi anlaması için onu daha ne kadar reddetmem gerektiğini bilmiyordum.

"Çünkü sonu yok. Asla seninle birlikte olamam. Başka biriyle de. Ondan başka kimseyle olmam."

"Seni kendi ağına düşürdüğü için söylüyorsun bunları."

Zed'in, Hardin hakkında söylediklerini dinlerken içimde yavaş yavaş kabarmaya başlayan öfkeyi bastırmaya çalıştım. Zed'in ondan hoşlanmamak için son derece haklı sebepleri vardı ancak mesele Hardin'le olan ilişkime gelince, bu konuda hiçbir gücümün veya kontrolümün olmadığını ima etmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

"Hayır, bunları onu sevdiğim için söylüyorum. Her ne kadar bunları sana açık açık söylemek istemesem de bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum. Çünkü sana daha fazla umut vermek istemiyorum. Tüm bu karmaşaya rağmen neden hâlâ onunla birlikte olduğumu anlamadığını biliyorum ama ben onu çok seviyorum, hem de her şeyden çok. Hardin beni ağma falan da düşürmüş değil, ben onunla olmak istiyorum."

Bu doğruydu. Zed'e söylediğim her şey doğruydu. Hardin benimle Seattle'a gelsin ya da gelmesin, her şekilde bu ilişkiyi yürütmeyi deneyecektik. Skype kullanabilirdik, o İngiltere'ye gidene kadar hafta sonları buluşabilirdik. Umarım Hardin o zamana kadar benden ayrı kalmak istemediğini anlardı.

Belki araya mesafe girmesi Hardin'in kalbini ve hareketlerini yumuşatırdı. Onu benim yanıma taşınmaya ikna edecek şey bu olabilirdi. Geçmişimiz, birbirimizden ayrı kalmaya pek yatkın olmadığımızı kanıtlanmıştı; bilerek veya bilmeyerek, yine bir şekilde sonunda bir araya geliyorduk. Gündüzlerimin ve gecelerimin bu adamın etrafında dönmediği tek bir an bile hatırlamıyordum. Yüzlerce kez Hardin'siz bir hayat kurmayı düşünmüştüm ama bu mümkün değildi.

"Hardin'in, senin gerçekten ne istediğini veya senin için iyi olanı düşünmene fırsat verdiğini sanmıyorum," dedi Zed, kararlı ama çatlayan sesiyle. "O kendinden başka kimseyi düşünmez."

"İşte, tam burada yanılıyorsun. İkinizin arasında bazı sorunlar olduğunu biliyorum ama..."

"Hayır, aramızdaki sorunların hiçbirini bilmiyorsun sen," dedi Zed çabucak. "Eğer bilseydin..."

"O beni seviyor, ben de onu seviyorum," diye sözünü kestim. "Arada kaldığın için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm; seni hiç incitmek istememiştim."

Kaşlarını çattı. "Hep böyle diyorsun da incinen taraf yine ben oluyorum."

İnsanların benimle yüzleşmelerinden başka hiçbir şeyden nefret etmezdim, özellikle de değer verdiğim birinin canının yanması söz konusuyken. Fakat Zed'e bunları söylemem gerekiyordu, böylelikle o defteri kapayabilecektim... Ayrıca bu defteri hangi kategoriye koyacağımı da tam kestiremiyordum. *Şartlar mı? Yanlış anlaşılma mı? Kötü zamanlama mı?*

Gözlerimdeki içtenliği anlamasını umarak Zed'e baktım. "Niyetim bu değildi. Özür dilerim."

"Benden özür dileyip durmak zorunda değilsin. Buraya gelmeye karar vermeden önce de zaten bunu biliyordum. İdari binanın önündeyken de hislerini açıkça belirtmiştin zaten."

"Niye geldin öyleyse?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Seninle konuşmak için." Odada şöyle bir etrafa bakındı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Boş ver gitsin. Ben de niye buraya geldiğimi bilmiyorum." İç çekti.

"Emin misin? Birkaç dakika önce epey kararlı görünüyordun."

"Hayır. Dediğin gibi, bunun bir sonu yok. Buraya geldiğim için özür dilerim."

"Sorun değil, özür dilemene gerek yok," dedim ona.

İkimiz de hep bunu söylüyoruz, diye düşündüm.

Yerdeki kolileri işaret etti. "Yine de gideceksin, değil mi?"

"Evet, neredeyse hazırım."

Bizi çevreleyen havanın boğuculuğu artık dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı, ikimiz de birbirimize ne diyeceğimizi bilmiyorduk. Zed pencereden dışarıya, gümüşi gökyüzüne bakarken ben de onun arkasındaki halıya diktim gözlerimi.

En sonunda ayağa kalktı ve konuşmaya başladı, gerçi sesindeki hüzünden söylediği kelimeleri zar zor anlayabiliyordum. "Gitsem iyi olacak sanırım. Buraya geldiğim için tekrar özür dilerim. Seattle'da sana iyi şanslar dilerim, Tessa."

Ben de ayağa kalktım. "Her şey için özür dilerim. Keşke her şey farklı olsaydı."

"Keşke. Öyle olmasını nasıl isterdim bilemezsin," dedi ve sandalyesinden uzaklaştı.

Bu hali içimi acıtmıştı. Zed bana her zaman çok iyi davranmıştı, bense ona umut verip sonra onu reddetmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Hardin'e dava açıp açmamaya karar verdin mi?" Bu soruyu sormanın sırası değildi tabii ama onu bir daha göreceğimi veya ondan haber alabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Evet, açmayacağım. Unuttum gitti. Daha fazla kurcalamaya gerek yok. Hem, beni bir daha görmek istemediğini söylersen davadan vazgeçeceğimi söylememiş miydim sana?"

Birden, Zed bana öyle bakmaya devam ederse gözyaşlarıma hâkim olamayacağımı hissettim. "Söylemiştin," dedim alçak sesle. Kendimi, *Büyük Umutlar*'da Pip'in duygularıyla oynayıp duran Es-

tella karakteri gibi hissediyordum. Benim hikâyemdeki Pip de şu anda tam karşımda durmuş, karamel renkli gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Bu da gerçekten üstlenmek istemediğim bir roldü.

"Her şey için özür dilerim. Keşke arkadaş kalabilseydik," dedim.

"Keşke, ama senin kimseyle arkadaş olmana izin yok." Zed iç geçirdi ve parmaklarını altdudağında gezdirdi, tam ortasına geldiği sırada da dudağını hafifçe çekiştirdi.

Az önce söylediğine karşılık vermemeye karar verdim; asıl mesele bana "izin verilmesi" falan değildi. Gerçi bir yandan da bu konuyu Hardin'le konuşmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazmıştım; insanların, onun yüzünden benim hakkımda edindikleri önyargılar beni gerçekten rahatsız ediyordu ve Hardin'in bunu anladığından emin olmalıydım.

Sanki bir işaretmiş gibi ofis telefonum aniden çalmaya başlayıp Zed'le aramdaki sessizliği bozuverdi. Parmağımla Zed'e çıkmamasını işaret ederek telefonu açtım.

"Tessa..." Hardin'in sesi telefonun öbür ucunda duyuldu. *Hassiktir.*

"Selam," dedim sesim titrerken.

"İyi misin sen?"

"Evet, iyiyim."

"Sesin hiç iyi gelmiyor ama," dedi. *Neden beni bu kadar iyi tanımak zorunda ki?*

"İyiyim," dedim içini rahatlatmak için. "Biraz dalgınım o kadar."

"Tamam. Neyse, şu babanla ne yapacağımı söyle bana. Sana mesaj attım ama bakmadın bir türlü. Yapacak bir sürü işim var var ve bu herifi evde mi bırakayım mı bırakmayayım mı, bilmiyorum."

Zed'e baktım. Pencerenin yanına geçmişti ve bana bakmıyordu. "Ne bileyim, onu da yanına alsan olmaz mı?" Kalbim küt küt atıyordu.

"Yok, hayatta olmaz."

"O zaman bırak evde kalsın," dedim hemen telefonu kapamayı dileyerek. Zed'in buraya geldiğini Hardin'e anlatacaktım fakat bunu şimdi söylersem nasıl kızacağını hayal bile edemiyordum, ayrıca bunu onun kendi başına öğrenmesini de hiç istemiyordum.

"Tamam o zaman, sen eve gelince icabına bakarsın."

"Peki, tamam, evde görüşürüz..."

Ofisimin içinde bir anda müzik çalmaya başladı ve bu sesin Zed'in telefonundan geldiğini anlamam bir saniyemi aldı. Zed elini cebine atıp telefonu susturdu ancak Hardin'in bunu fark etmesine engel olamamıştı.

"O neydi? Kimin telefonu o?" diye sordu Hardin hışımla.

Damarlarımdaki kan hızla buz kesildi, sonra bir an duraksayıp ne diyeceğimi düşündüm. Zed'in buraya geldiğini Hardin'e söylerken korkmuş veya gerilmiş gibi görünemezdim. Ben yanlış bir şey yapmamıştım; Zed kendisi gelmişti ve şimdi de gidiyordu. Trevor'ın odama gelmesinden zaten kıl kapıyordu ama Trevor benim iş arkadaşımdı ve ne zaman isterse bana uğramaya hakkı vardı.

"O sıçtığımın Trevor'ı mı orada yoksa?"

"Hayır, Trevor değil. Zed geldi," dedim nefesimi tutarak.

Telefondan ses gelmedi. Ekrana bakıp hattın kesilip kesilmediğini kontrol ettim. "Hardin?"

"Hı," dedi nefes vererek.

"Duydun mu beni?"

"Evet, Tessa, duydum."

Ee? Neden telefonda bas bas bağırmaya veya onu öldürmekle tehdit etmeye başlamamıştı?

"Sonra konuşuruz. Söyle ona gitsin hemen. Lütfen," diye rica etti uysal bir sesle.

"Olur..."

"Sağ ol, eve geldiğinde görüşürüz," dedi Hardin ve telefonu kapadı.

Telefonu elimden bıraktığımda, biraz ürkmüş görünen Zed bana şöyle dedi: "Affedersin, sana kızacak şimdi."

"Hayır, kızmayacak. Bir şey olmaz," diye yanıtladım. Bunun doğru olmadığını biliyordum ancak söylemesi bile iyi geliyordu. Hardin'in, Zed'in ofisime gelmesine verdiği tepki beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu kadar sakin karşılamasını beklemiyordum. Aksine, yola çıktığını ve buraya geldiğini söylemesini bekliyordum. Umarım öyle bir şey yapmazdı.

Zed tekrar kapıya yöneldi. "Tamam. Eh, gideyim artık."

"Zed, uğradığın için teşekkür ederim. Muhtemelen seni bir daha göremeyecektim."

Bana bakınca gözlerinde bir duygu parıltısı belirdi ancak ben bunun hangi duygudan kaynaklandığım çözemeden hemen o parıltı sönüverdi. "Seninle tanışmam hayatımda çok fazla karmaşaya sebep oldu ama pişman değilim. Yine de bu saçmalıklara göğüs gererdim; Hardin'le kavga etmeye, arada kaybettiğim dostluklara, her şeye. Senin için hepsine göğüs gererdim, bilesin," dedi. "Benim bahtsızlığım herhalde; bir türlü sevdiği biri olmayan hiçbir kıza denk gelemiyorum."

Sözleri her seferinde beni duygulandırırdı. Her daim samimi bir insandı ve bu huyuna hayrandım.

"Hoşça kal, Tessa," dedi.

Son sözleri arkadaşça bir vedadan daha fazla anlam yüklüydü ancak bunu düşünmemeliydim. Yanlış bir şey söyler veya yaparsam, bu onu tekrar umutlandırmaktan başka işe yaramazdı.

"Hoşça kal, Zed." Yarım yamalak gülümsedim, bana yaklaştı.

Bir an beni öpeceğini sanıp telaşlandım ama öpmedi. Alnıma küçük bir öpücük kondurmadan önce kollarını dolayıp küçücük bir an bana sımsıkı sarıldı. Hemen ardından benden uzaklaştı ve kapının mandalını tutup ona bir tür baston misali yaslandı.

"Dikkatli ol, tamam mı?" dedi kapıyı açarken.

"Olurum. Seattle o kadar da kötü bir yer değil." Gülümsedim. İçim artık son derece rahattı, nihayet Zed defterini kapamayı başarmıştım.

Kaşlarını çattı ve odadan çıkmak için arkasını döndü. Kapıyı arkasından kaparken usulca şöyle dediğini duydum: "Ben Seattle'dan bahsetmiyordum."

19. Bölüm

Tessa

Zed kapıyı kapayıp gidince –temelli– gözlerimi kapayıp koltuğuma yaslandım. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Bütün duygularım birbirine girmiş, içimde bir karmaşa bulutu gibi dönüp duruyorlardı. Bir yanım Zed'le aramdaki gelgitlerin en sonunda durulmasından dolayı rahatlamıştı. Ancak ondan daha ufak olan bir kısmımsa Zed'i kaybettiğim için üzülüyordu. Hardin'in sözde arkadaşlarının içerisinde hep benim yanımda olan bir tek Zed vardı ve onu bir daha göremeyecek olmamı bilmekse çok acayip bir histi. Kendimi toparlamaya çalışırken, gözyaşlarım geçtikleri yerleri yakarcasına yanaklarımdan süzülüyordu. Bunun için ağlamamalıydım. Zed defterini kapayıp bir daha açılmamak üzere tozlu raflara kaldırdığım için mutlu olmam gerekirdi.

Bu durumun içime sinmemesinin sebebi Zed'le birlikte olmak istemem veya onu sevmem değildi, zaten Hardin varken onu hayatta seçmezdim. Tek mesele, ona değer vermemdi ve keşke işler farklı bir biçimde sonlansaydı. İlişkimizin tamamen platonik kalmasını becerebilseydim, belki o zaman onu tamamen hayatımdan kesip atmama gerek kalmazdı.

Buraya neden geldiğini bilmiyordum ama hem benim kafamı karıştıracak hem de Hardin'i daha fazla sinirlendirecek şeyler söylemeden buradan gittiği için mutluydum.

Ofis telefonum çaldı, aramayı yanıtlamadan önce boğazımı temizledim. "Efendim," derken sesim son derece acınasıydı.

Karşı taraftan Hardin'in sesi sert ve gür çıkıyordu. "Gitti mi o?"

"Evet."

"Ağlıyor musun sen?"

"Ben sadece..." diyecek oldum.

"*Ne?*" diye üsteledi.

"Ne bileyim, sadece bittiği için mutluyum." Tekrar gözlerimi sildim.

Hardin iç çekti ve telefonun diğer ucundan, "Ben de öyle," diyerek beni şaşırttı.

Artık gözyaşı dökmüyordum fakat sesim hâlâ iğrençti. "Teşekkür ederim..." duraksadım, "bana bu konuda anlayışlı davrandığın için."

Bu beklediğimden de iyi geçmişti ancak henüz rahatlasam mı yoksa endişelensem mi, bilemiyordum. Rahatlamayı tercih edip Vance'teki son günlerimi mümkün olduğunca huzurlu geçirmeye karar verdim.

Saat üçe doğru Kimberly ofisimin kapısında, arkasında da ofiste daha önce hiç görmediğim başka bir kızla beliriverdi.

"Tessa, bu Amy, benim yerime geçecek," dedi Kimberly, suskun gibi duran fakat son derece etkileyici birine benzeyen kızı tanıtırken.

Okuma yaptığım yerden kalktım ve Amy'ye dostane bir biçimde gülümsemeye çalıştım. "Merhaba, Amy. Ben, Tessa. Burayı seveceksin."

"Teşekkür ederim! *Şimdiden* sevmeye başladım zaten," dedi kız heyecanla.

Kim kahkaha attı. "Şey, binayı gezermiş gibi yaparken senin ofisine de uğrayalım dedik."

"Ah, tabii. Desene şimdiden senin yerini doldurmasını öğretiyorsun," diye takıldım Kimberly'ye.

"Hey! Patronla nişanlı olmanın da avantajları var sonuçta," diye karşılık verdi Kim de.

Yanındaki Amy de güldü ve sonra Kimberly yeni kızı alıp başka bir koridora götürdü. Buradaki son günüm nihayet bitiyordu ancak içimden zaman keşke daha yavaş aksaydı diyordum. Burayı özleyecektim, biraz da Hardin'in yanına eve gidecek olmaktan ötürü gergindim.

Bana ilk ofisim olarak ev sahipliği yapmış olan bu odaya son bir kez baktım. Gözlerim en başta ortadaki çalışma masasına kaydı. Hardin'le o masanın üstünde yaptıklarımıza dair hatıralar, içimde bir duygu seli yaratırken midemin kasılmasına sebep olmuştu. Bu

olanlar biraz aşırıya kaçmıştı: Her an birilerinin içeri dalma ihtimali varken ofiste seks yapmak. Hardin o kadar aklımı almıştı ki başka bir şey düşünemez olmuştum... Hoş, bu durum genel olarak hayatımın işleyiş biçimine dönüşmüştü.

Eve dönerken Conners'a uğrayıp yalnızca bu akşamki yemeğe yetecek kadar market alışverişi yaptım. Ertesi sabah yola çıkacaktık çünkü. Bu gezi için hem heyecanlı hem de çok gergindim. Ailesiyle çıkacağımız bu iki günlük yolculuk sırasında umarım Hardin sinirlerine hâkim olabilirdi.

Bu pek mümkün görünmediği için, en azından bineceğimiz teknenin beşimize yetecek kadar büyük olmasını ve birbirimize nefes alabileceğimiz kadar alan sunmasını diledim.

Apartmana döndüğümde, ön kapının kilidini açtım ve kapıyı ayağımla araladıktan sonra yerden market poşetlerini alıp içeri girdim. Oturma odası darmadağındı; kahve sehpasının üzeri boş su şişeleri ve yiyecek ambalajlarıyla doluydu. Babamla Hardin, kanepenin iki ayrı ucuna oturmuşlardı.

"Günün nasıl geçti, Tessie?" diye sordu babam bana bakmak için başını kaldırarak.

"Güzeldi. Ofisteki son günümdü," dedim bunu zaten bilmesine rağmen. Masaya ve yere attıkları çöpleri toplamaya başladım.

"Güzel bir gün geçirmene sevindim," dedi babam.

Benimle hiç oralı olmayan Hardin'e baktım. Bakışlarını televizyona sabitlemişti.

"Akşam yemeğini hazırlayıp duşa gireceğim," dedim. Babam peşimden mutfağa geldi.

Market poşetlerini boşaltırken kıyma paketini ve tako kutusunu tezgâha bıraktım, babam dikkatle bana bakıyordu. Sonunda söze başladı: "Arkadaşlarımdan biri beni daha sonra buradan alabileceğini söyledi, mahzuru yoksa tabii. Yarından sonra birkaç gün burada olmayacağınızı biliyorum."

"Olur, tabii. Senin için daha iyi olacaksa yarın sabah seni bırakabiliriz," diye öneride bulundum.

"Yok, yok, zaten yeterince cömert davrandınız bana. Ama geziden döndüğünüzde bana haber vereceğine söz ver, olur mu?"

"Olur... seninle nasıl irtibata geçeceğim peki?"

Ensesini sıvazladı. "Lamar Caddesi'nden aşağı dolansan yeter bence? Genelde o civarda oluyorum."

"Olur, öyle yaparım."

"Gidip arkadaşımı arayayım da hazır olduğumu söyleyeyim," diyerek mutfaktan çıktı.

Hardin'in, babamın telefonu olmadığı için numaraları ezberinde tutmasıyla alay ettiğini duydum, sonra da babamın *benim zamanımda cep telefonu falan yoktu,* diye lafa başlayınca gözlerimi devirmekle yetindim.

Kıymalı tako yapmak son derece kolaydı ve üzerinde fazla düşünmemi gerektirmiyordu. Hardin'in gelip benimle mutfakta konuşmasını çok isterdim ama sanırım babamın gitmesini beklemenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Sofrayı kurup ikisini yemeğe çağırdım. İlk önce Hardin içeri girdi, adamakıllı gözlerimin içine bakmıyordu bile, sonra peşinden babam geldi.

Hardin sofraya otururken babam şöyle dedi: "Chad birazdan beni almaya gelir. Burada kalmama izin verdiğiniz için size çok teşekkür ederim çocuklar. İkiniz de o kadar cömertsiniz ki." Önce Hardin'e sonra bana baktı. "Çok sağ olun, Tessie'ciğim, H-Bombası," diye ekledi. Hardin'in babama gözlerini deviriş şeklinden, H-Bombası lakabının ikisinin arasındaki özel bir espri olduğuna kanaat getirdim.

"Hiç sorun değildi, gerçekten," dedim babama.

"Ben de birbirimizi tekrar bulmamıza çok sevindim," dedi ve hemen ardından insanüstü bir oburlukla önündeki yemeği yemeye koyuldu.

"Ben de öyle..." Gülümsedim, hâlâ bu adamın benim babam olduğuna inanamıyordum. Dokuz senedir görmediğim, aklımda onunla alakalı bir sürü kötü düşüncemin olduğu bu adam, şimdi mutfağımda karşıma oturmuş, erkek arkadaşım ve benimle beraber yemek yiyordu.

Ondan kabaca bir yorum bekleyerek Hardin'e baktım fakat tek kelime dahi etmeyip sessizce yemeğini yemeye devam ediyordu. Ondaki bu suskunluk beni deli ediyordu. Keşke bir şeyler söyleseydi... Ne olursa olsun...

Bazen sessizliği bağırıp çağırmasından bile beterdi.

20. Bölüm

Hardin

Yemekten sonra Tessa babasına son kez ve biraz da soğuk bir biçimde veda etti ve duş almak için banyoya gitti. Ben de onunla beraber duşa girmek istiyordum fakat babasının arkadaşının bu herifi almaya gelmesi bütün lanet gece boyunca sürmüştü.

"Seninki *yarın* mı gelecek, yoksa..." diye girmiştim söze.

Richard en az yirmi kere kafa sallayıp durmuş sonra da biraz endişeli bir ifadeyle pencereden dışarı bakmıştı. "Hı, hı, birazdan gelirim demişti. Herhalde kayboldu."

"Tabii," demiştim.

Gülümsemişti. "Yoksa beni özlemeyecek misin?"

"Ben olsam, o kadar ileri gitmezdim."

"Eh, belki ben de Seattle'dan bir iş bulurum ve böylelikle ikinizi de görmüş olurum."

"Kimse Seattle'a *gitmiyor*."

Bana bilgiç bir tavırla bakmış, "Tabii," diyerek birkaç saniye önce söylediğim lafı tekrarlamıştı.

Kapının çalınmasıyla Richard'la aramdaki bu tuhaf muhabbet sonlanmıştı, o kapıya bakmaya giderken ben de ayağa kalkmıştım. Kapıdan çıkmaya niyetlenmezse onu dışarı çıkarmaya çalışacaktım.

"Beni aldığın için sağ ol, adamım," dedi Tessa'nın babası, arkadaşına. Adam kapı eşiğinden öteye gitmemişti ancak kafasını içeri sarkıtmıştı. Uzun boyluydu, yağlı ve uzun siyah saçlarını geriye tarayıp iğrenç bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yanakları çökmüş, giysileri yırtık pırtıktı ve kemikli parmaklarındaki tırnaklarında kara kara kirler vardı.

Ne boktan bir herifti.

Richard'a saygıyla ve kulak tırmalayıcı sesiyle, "Burası senin kızın evi mi?" diye sorduğunda sesinin görüntüsüyle ne kadar uyumlu olduğunu fark ettim.

Bu adam ayyaş değildi.

"Aynen. Güzel değil mi? Onunla gurur duyuyorum." Richard gülümseyince adam da arkadaşının söylediğini başıyla onaylayarak omzuna hafifçe vurdu.

"Bu kim?" diye sordu adam.

İkisi de dönüp bana baktı. Richard'ın yüzüne bir tebessüm yayıldı. "Ha, bu mu? Hardin, Tessie'min erkek arkadaşı."

"Süpermiş, ben *Chad*," dedi, kendini sanki tanımam gereken, bu civarlardan önemli birisiymiş gibi tanıtarak.

Adam ayyaş değildi. Daha fenasıydı.

"Pekâlâ," dedim adamın oturma odamızda gezinen bakışlarını takip ederken. Tessa'nın duşta olup bu ucubeye denk gelmemiş olması beni rahatlamıştı.

Banyonun kapısının açıldığını duyduğumda kendi kendime lanet okudum. Çok erken konuşmuştum. Chad uzun kollu sweatshirt'ünü sıvayıp kollarını kaşıdı, o anda kendimi Tessa'nın yerine koydum ve sıçtığımın yer fayanslarına paspas atmak istedim.

"Hardin?" çınladı kızın sesi koridordan.

"Artık gitseniz iyi olur," dedim önümdeki pejmürde ikiliye, elimden gelen en tehditkâr ses tonumu takınarak.

"Onunla tanışmak isterim," dedi Chad, gözünde karanlık bir parıltıyla, ben de o an kendimi tutup bu iki kemik yığınını koridordan geçirip pencereden aşağı atmamaya çalıştım.

"Hayır. İstemezsin," dedim.

Richard bana baktı. "Tamam... tamam... gidiyoruz," dedi ve arkadaşına dışarı çıkmaları yönünde işaret etti. "Sonra görüşürüz, Hardin. Tekrar teşekkürler. Ha, bu arada nezaretten uzak dur." Pis pis sırıtıp bana son kapak lafını da koyduktan sonra evden çıktı.

"Hardin?" diye seslendi tekrar Tessa, oturma odasına girdiği sırada.

"Az önce çıktılar."

"Sorun nedir?" diye sordu.

"*Sorun neymiş?* Hımmm... bir bakalım. Zed seni ofisinde ziyarete geldi ve o ayyaş baban az önce acayip tipli bir lavuğu evimize getirdi." Kısa bir duraksamanın ardından ekledim. "Babanın sadece içki içtiğinden emin misin?"

"Ne?" Tişörtünün –şey, daha doğrusu *benim* tişörtümün– yakası hafiften aşağı kaymış, Tessa'nın çıplak omzunu ortaya çıkarmıştı. Yakasını düzeltip kanepeye oturdu. "'Sadece içki mi içiyor?' derken neyi kastediyorsun?"

Tessa'ya bakınca, babasının yalnızca evsiz bir ayyaş olmadığını, aynı zamanda da bir uyuşturucu müptelası olabileceği hakkında içine kurt düşürmek istemedim. Onu almaya gelen herif kadar kötü birine benzemiyordu ama yine de bu boktan iş hakkında içimde tuhaf bir his vardı. Öyle olsa bile, şöyle demekle yetindim. "Aman ne bileyim. Boş ver, sadece sesli düşündüm o kadar."

"Peki..." diye uysalca yanıtladı.

Eğer ben de Tessa'yı iyi tanıyorsam, babasının uyuşturucu kullandığı ihtimalini henüz düşünmemişti ve az önceki imamı tahmin etmesinin imkânı yoktu.

"Bana kızdın mı?" diye sordu, son derece yumuşak ve ürkek bir sesle.

Her an öfke patlaması yaşamamı beklediğini biliyordum. Bu konuşmayı yapmaktan geri durmamın bir sebebi vardı. "Hayır."

"Emin misin?" O güzel, iri gözleriyle ona bir şey söylemem için yalvarırcasına bana baktı.

O bakışlar bana yeterdi zaten.

"Hayır, değilim. Bilmiyorum. Aslında gerçekten kızgınım ama bu yüzden seninle kavga etmek istemiyorum. Değişmeye çalışıyorum, anlıyorsun ya? Lanet kafamı toparlayıp her mevzuda sana patlamamaya çalışıyorum." Ensemi sıvazlayarak iç çektim. "Bu o kadar da *küçük* bir mesele değil tabii. Sana defalarca ve defalarca o Zed'le görüşmemeni söyledim fakat sen hep aksini yaptın." Buz gibi gözlerle baktım ona; bunun sebebi ona kötülük etmek istemem değildi, yalnızca, "Aynısını ben yapsaydım ne hissederdin?" dediğimde bana vereceği tepkiyi ölçmekti.

Tessa bakışlarımın altında büzülüp kalmıştı. "Çok kötü hissederdim. Onunla görüşmekle hata yaptığımı biliyorum," dedi kendini hiç savunmadan.

Şey, bunu hiç beklemiyordum. Her zamanki gibi bana bağırıp çağırmasını ve o bok kafalı Zed'i savunmaya geçmesini beklemiştim. "Evet, haklısın," deyip iç çektim. "Ama ona bu işin bittiğini söylediysen, benim için de bu mevzu kapanmıştır. Onu senden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım fakat o durmak nedir bilmedi. O yüzden onu kendinden uzaklaştırması gereken kişi sensin."

"Bitti. Yemin ederim, onu bir daha görmeyeceğim."

Tessa başını kaldırıp bana baktı, ben de öğleyin onunla yaptığımız telefon görüşmesini, birbirleriyle vedalaştıktan sonraki ağlayışını hatırlayıp ürperdim.

Ben, "Cumartesi günkü partiye gitmiyoruz," deyince de Tessa iyice hüzne boğuldu.

"Neden peki?"

"Çünkü bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Aslında bunun kötü bir fikir olduğunu *biliyordum.*

"Ben gitmek istiyorum." Dudaklarını iyice sıktı.

"Gitmiyoruz," dedim.

Biraz diklenir gibi oldu fakat sonra tekrar sindi. "Gitmek istersem, giderim."

Hay sıçayım, o öylesine inatçı bir kız ki. "Bunu sonra konuşsak olur mu? Hâlâ şu siktiğimin tekne gezintisi bokuna gelmemi istiyorsan, halletmemiz gereken bir sikim iş var."

Muzip bir tavırla gülümsedi. "O cümlenin içine daha fazla küfür sığdırabilir misin peki?"

Beni pohpohladığı için onu dizime yatırdığımı hayal ederek ben de ona gülümsedim. Muhtemelen bundan hoşlanırdı; onu kucağıma yüzükoyun yatırır, poposuna bir temiz şaplak indirirdim, çok sert vurmazdım tabii... yalnızca tenini hafifçe pembeleştirmeye yetecek kadar...

"Hardin?"

Sapıkça düşüncelerimi bölünce, bu fantezileri zihnimden uzaklaştırdım... en azından şimdilik. Şu anda aklımdan geçenleri söylesem, muhtemelen utanıp elleriyle yüzünü gizlerdi.

21. Bölüm

Tessa

Kolunu bu kez daha sertçe sarstım. "Hardin! Uyanman lazım, *hemen*. Yoksa geç kalacağız."

Ben çoktan giyinmiş ve hazırlanmıştım, bavullarımız arabaya yüklenmişti ve Hardin'e yeterince uyuması için vakit tanımıştım. Kahretsin, dün gece bütün bavul toplama işini bile ben yapmıştım, zaten bu konuda pek iyi bir iş çıkarabileceği de söylenemezdi.

"Git... meyeceğim ben," diye homurdandı.

"Lütfen kalk artık!" diye sızlanıp kolunu çekiştirdim. Tanrım, keşke o da benim gibi bir sabah insanı olsaydı. Yastıkla yüzünü kapayınca ben de yastığı elinden alıp yere fırlattım. "Hayır, git başımdan."

Farklı bir yaklaşım denemeye karar vererek elimi boxer'ının önüne koydum. Dün gece kot pantolonuyla uyuyakalmıştı ve onu uyandırmadan pantolonunu çıkarmak için epeyce cebelleşmiştim. Oysa şimdi Hardin tamamen korunmasız ve yönlendirilebilir bir haldeydi.

Tırnaklarımla belinin hemen üzerindeki dövmeli bölgede gezindim... Kılını bile kıpırdatmadı. Ardından elimi komple iç çamaşırına daldırdığımda gözlerini açıverdi. "Günaydınlar," dedi şehvet dolu bir gülümsemeyle.

Elimi hızla çekip ayağa kalktım. "Kalk bakalım."

Dramatik bir edayla esnedi ve başını eğip iç çamaşırına baktıktan sonra,"Görünüşe göre... çoktan... kalkmışım zaten," dedi. Başını oradan kaldırmayınca, uyuyor taklidi yaptığını gördüm, sonra hemen ardından yalandan horlamaya başladı. Hiç işime gelmiyordu ancak son derece şirin ve komikti; umarım haftanın geri kalanında da bu

halini korurdu. Ben en fazla günün geri kalanına kadar dayanabileceğini sanıyordum.

Tekrar boxer'ına elimi atmamla gözlerini neşeli yavru bir köpek misali açıverdi, "Oldu, canım," dedim ve elimi yine hızla geri çektim.

"Hiç adil değil ama," diye sızlandı.

Buna rağmen ayağa kalktı ve dünkü kot pantolonunu giydi. Gardıroba gidip siyah bir gömlek çıkardı, sonra benimle göz göze gelince gömleği aldığı yere bırakıp yerine beyazını aldı. Parmaklarını saçlarında gezdirip bir güzel dağıttıktan sonra da tekrar eliyle tarayarak düzeltti.

"Dişimi fırçalayacak kadar vaktim var mı?" diye sordu, ses tonu alaycı ve uyku mahmuruydu.

"Evet, elini çabuk tut. Dişlerini fırçala da yola çıkalım artık," diye tembihledim ve hızlıca evin içinde dolanıp her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettim.

Birkaç dakika sonra Hardin oturma odasına döndü ve sonunda evden çıktık.

Oraya vardığımızda Ken, Karen ve Landon bizi evlerinin önündeki yolda bekliyorlardı.

Pencereyi indirdim. "Kusura bakmayın, biraz geciktik," diye özür diledim, onların yanına park ederken.

"Hiç mühim değil! Yol uzun olduğundan hep birlikte tek araba gideriz diye kararlaştırdık," dedi Karen gülümseyerek.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadı yanımdaki Hardin.

"Haydi gelin." Karen, yolun diğer kısmını kaplayan siyah cipi eliyle işaret etti. "Ken bunu bana doğum günümde almıştı ve daha hiç kullanamadık."

"Hayır... asla, hayır," dedi Hardin sesini biraz daha yükselterek.

"Bir şey olmaz," dedim ona alçak sesle.

"Tessa..." diye başladı.

"Hardin, ne olur daha da zorlaştırma, lütfen," diye yalvardım. Bir ihtimal işe yarar diye gözlerimi baştan çıkarıcı bir biçimde kırpıştırdım.

Bana bakınca gözlerindeki ifade en sonunda yumuşayıverdi. "Tamam. Hay sıçayım, şansın var da seni seviyorum," dedi.

Elini sıktım. "Teşekkür ederim." Sonra tekrar Karen'a döndüm. "Tamam," dedim gülümseyerek ve arabayı durdurdum.

Hardin bavullarımızı Karen'in cipinin bagajına yükledi ve bir an olsun somurtmayı bırakmadı.

"Çok eğlenceli olacak!" diye kahkaha attı Landon arabaya bindiğim sırada.

Hardin, hayatta Landon'ın yanına oturmayacağı hakkında dırdırlandıktan sonra arkada yanıma oturdu. Ken aracı caddeye sürerken, Karen da radyoyu açtı ve çalan şarkıya hafifçe eşlik etti.

"Resmen boktan bir komedi filminden bir sahnenin içinde gibiyim," dedi Hardin, elimi tutup kucağına koyarken.

22. Bölüm

Tessa

"Wisconsin!" diye haykırdı Karen ve yanımızdan geçen bir kamyonu işaret edip ellerini çırptı. Buna karşılık Hardin'in yüzündeki dehşet ifadesini görünce elimde olmadan kahkaha attım. "Ha'siktir. Yüce Tanrım," diye ofladı başını koltuğa yaslayarak.

"Keser misin şunu? Kadın gayet eğleniyor," diye payladım onu.

"Teksas!" diye bağırdı Landon.

"Şu kapıyı açın da kendimi aşağı atayım," diye ekledi Hardin. "Ay çok dramatiksin," diye takıldım ona bakarak. "Ne olmuş yani, kadın, plaka numarasından eyalet tahmin etmece oynuyorsa? Bence sen de arada bir bağ kurabilirsin, sen de arkadaşların da saçma sapan oyunlar oynamaya bayılırsınız, Doğruluk mu Cesaret mi gibi."

Hardin ukalaca bir cevap veremeden, ön taraftan Karen bize seslendi: "Tekneyi ve kulübeyi göreceğiniz için o kadar heyecanlıyız ki!"

Ona baktım. "Kulübe mi?" diye sordum.

"Evet, canım, su kenarında ufak bir kulübemiz var. Eminim çok beğeneceksin, Tessa," dedi kadın.

Tahmin ettiğim gibi teknede uyumak zorunda olmayacağımızı öğrenmek beni çok rahatlatmıştı.

"Umarım güneşli olmaya devam eder; şubat ayı için hava çok güzel. Yazın çok daha güzeldi. Belki hep beraber bir daha gideriz, ha?" diye sordu Ken dikiz aynasından bize bakarak.

"Olur tabii," dedik Landon'la ağız birliği yaparak.

Hardin gözlerini devirdi. Anlaşılan yolculuk boyunca somurtkan çocuk modundan çıkmayacaktı.

"Seattle'a taşınmak için her şeyini hallettin mi, Tessa?" diye sordu Ken. "Dün Christian'la konuştum, o da senin gelmeni sabırsızlıkla bekliyormuş."

Hardin'in bakışlarının üzerimde olduğunu hissettim ancak bunun bana engel olmasına izin vermeyecektim. "Geri döndüğümüzde toparlanmaya başlamayı planlıyorum ama şimdiden yeni üniversiteden ders seçimleri yaptım bile," dedim.

Ken, "Onların kampusu benimkiyle kıyaslanamaz bile," diye takılnca, Karen da güldü. "Yok, yok, hakikaten orası *güzel* bir okul. Eğer bir sıkıntın olursa mutlaka bana haber ver."

Beni desteklemesine sevinerek gülümsedim. "Teşekkür ederim, veririm."

"Aklıma gelmişken," diye söze devam etti Ken, "Seattle kampusundan bize yeni bir profesör gelecek. Dinler tarihi profesörlerimizden birinin yerini alacak."

"Ya, hangisinin yerine?" diye sordu Landon bir kaşını kaldırarak bana bakarken.

"Soto'nun, şu genç olanın." Ken tekrar dikiz aynasından bize baktı. "Senin şimdiki profesörün o değil miydi?"

"Aynen, öyle," diye yanıtladı Landon.

"Nereye gidecekmiş hatırlamıyorum ama sanırım tayinini istemiş," dedi Ken.

"İyi etmiş," diye laf soktu Landon sezdirmemeye çalışarak fakat ben bunu yakalamıştım ve ona gülümsedim. Hiçbirimiz Profesör Soto'nun tarzından ve akademik bir titizliğe sahip olmayışından hazzetmiyorduk. Gerçi bize günlük tutturması hoşuma gitmişti.

Karen'ın sesi yumuşaktı ve ansızın düşüncelerimle arama girmişti. "Peki kendinize kalacak bir yer tuttunuz mu?"

"Hayır. Bir daire bulmuştum ya da öyle sanıyordum ancak onunla ilgilenen kadın sanki yer yarıldı da içine girdi. Halbuki tam bana göreydi, hem cebime uygun hem de ofisime yakındı," dedim Karen'a.

Hardin yanımda biraz kıpırdanacak oldu, Seattle'a benimle gelmeyeceğini de söylemek istiyordum fakat bir taraftan da bu yolculuğu fırsat bilip onu aksi yönde ikna etmeye de çalışıyordum, bu yüzden sessiz kalmayı seçtim.

"Biliyor musun, Tessa, benim de Seattle'da birkaç tanıdığım var. Pazartesiye kadar sana bir yer ayarlatabilirim, istersen tabii," diye öneride bulundu Ken.

"Olmaz," dedi Hardin çabucak.

Ona baktım. "*Aslında, bu hiç fena* olmaz," dedim Ken'in aynadan yansıyan bakışlarına karşılık vererek. "Yoksa ben kalacak yer bulana kadar otellere servet harcamam gerekecek."

Hardin elini sallayarak babasını geçiştirdi. "Bir şey olmaz. Sandra yakında arar nasılsa."

Bak bu çok tuhaf işte, dedim kendi kendime ve Hardin'e baktım. "Kadının adını nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ne?" Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Eh, yanımda en az yüz kere adını söyledin."

"Ha," dedim ve bunun üzerine Hardin elini baldırımda gezdirip nazikçe etimi sıktı.

"Şey, birilerini aramamı istersen söyle bana, olur mu?" dedi tekrar Ken.

Aradan yirmi dakika ya geçmiş ya geçmemişti ki Karen heyecanlı bir ifadeyle bize döndü. "Casusçuluk oynamaya ne dersiniz?"

Landon'ın yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "Aynen, Hardin, Casusçuluk mu oynasak?"

Hardin bana yaslanıp başını omzuma koydu ve kollarını bana doladı. "Ben böyle iyiyim. Yani, kulağa çok hoş geliyor ama benim biraz kestirmem lazım. Eminim Tessa ile Landon seve seve oynarlar."

Oyunla onun alay etmesine rağmen, insanların içinde bana yakın davranması hoşuma gitmiş ve gülümsememe sebep olmuştu. Bir keresinde babasının evindeyken yemek masasının altından yalnızca elimi tuttuğunu hatırladım, o güne kıyasla şu ana bakarsak ailesinin önünde hiç çekinmeden bana sarılması büyük bir gelişmeydi.

"Tamam! Önce ben başlıyorum," dedi Karen. "Benim gördüğüm şey... böyle... mavi bir şey!" diye viyakladı. Hardin kulağımın dibinde hafifçe kıkırdadı. "Ken'in gömleğinden bahsediyor," diye fısıldadı ve bana iyice sokuldu.

"Navigasyon ekranı mı?" diye tahmin yürüttü Landon.

"Hayır."

"Ken'in gömleği mi?" diye sordum.

"Evet! Tessa, şimdi sıra sende."

Hardin, *Nasıl bildim ama,* der gibi hafifçe bana bir çimdik attı ancak o sırada dikkatimi Karen'in kocaman gülümsemesine vermiştim. Bu sıkıcı oyunlarla epey eğleniyordu ama bu kadın o kadar tatlıydı ki onun oyununa katılmadan edemiyordum.

"Tamam, bir şey görüyorum." Hardin'e baktım. "Kapkara bir şey."

"Hardin'in ruhu!" diye bağırdı Landon ve kahkahayı bastı.

Hardin tek gözünü açıp üvey kardeşine orta parmağını gösterdi.

"Bildin!" diye haykırdım kıkırdayarak.

"Madem öyle, siz ikiniz çenenizi kapayın da ben ve kapkaranlık ruhum biraz uyuyabilelim," dedi gözlerini tekrar yumarak.

Biz onu duymazdan gelip oyuna devam ederken birkaç dakika sonra Hardin'in soluk alıp verişleri ağırlaştı ve boynuma doğru hafifçe horlamaya başladı. Bir an bir şeyler sayıkladı ve aşağı kayıp başını kucağıma koydu, öbür elini de belime sardı. Landon da ona uyup orta koltuğa uzandı ve Hardin gibi o da uyumaya koyuldu. Karen bile arada dalıp gidiyordu.

Pencereden dışarı bakıp önünden geçtiğimiz zengin manzarayı izlerken, ortamdaki sessizliğin tadını çıkardım.

"Bayağı yaklaştık, sadece birkaç kilometre kaldı," dedi Ken.

Onu anladığımı belirten bir baş işareti yaptıktan sonra Hardin'in yumuşak saçlarında parmaklarımı gezdirdim. Ona dokununca hafifçe gözkapakları titredi fakat uyanmadı. Parmaklarımla hafifçe sırtını okşamaya devam ettim, huzur içinde uyurken kollarını sıkıca bedenime sarışının görüntüsünü aklıma kazıdım.

Kısa bir süre sonra etrafı devasa çam ağaçlarıyla çevrili, dar bir caddeye saptık. Bir sokağa girip bir köşeyi dönerken sessizce pencereden dışarıyı seyrettim; bir anda manzarama sahil şeridi girdi. Burası çok güzel bir yerdi.

Işıltılı, masmavi deniz kıyıyla buluşuyor, muazzam bir renk kontrastı yaratıyordu. Normalden daha sert bir Washington kışı geçiren kuru çimenler boz bir renge bürünmüşlerdi. Yazın buranın ne kadar güzel olduğunu hayal bile edemiyordum.

"İşte geldik," dedi Ken park ederken.

Arabanın ön camından baktığımda kocaman, ahşap bir kulübe gördüm. Belli ki Scott ailesinin, "ufak bir kulübe" tanımı benimkinden son derece farklıydı. Şu an baktığım yapı, iki kat yüksekliğindeydi ve tamamen koyu kiraz ağacından yapılmıştı, zemin katının etrafı da beyaz sundurmalı bir verandayla çevrelenmişti.

"Hardin, uyan." İşaretparmağımı çenesinde gezdirdim.

Gözlerini açtı ve hızla kırpıştırdı, bir anlık şaşkınlıktan sonra yattığı yerden kalkıp doğruldu ve gözlerini elinin tersiyle ovuşturdu.

"Tatlım, geldik," dedi Ken eşine. Kadın başını kaldırdı, peşinden de oğlu uyandı.

Hâlâ biraz uyku sersemi olan Hardin, bavullarımızı içeri taşıdı, Ken de ona kalacağımız odayı gösterdi. Ben, Karen'ın peşinden mutfağa giderken Landon da çantalarını odasına çıkardı.

Oturma odasının katedral tipi tavanının ufak bir benzeri de mutfağa yapılmıştı. Bu odanın özgünlüğünün nereden geldiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı fakat mutfağı da görünce buranın Scott'ların İngiltere'deki evlerinin daha ufak ancak daha zarif bir versiyonu olduğunu fark ettim.

"Burası çok güzelmiş," dedim Karen'a. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Ben teşekkür ederim, canım. Nihayet burada bize eşlik edecek birilerini bulmak çok güzel." Bana gülümsedi ve buzdolabını açtı. "İkinizi de burada görmekten çok mutluyuz. Hardin'in bir aile gezisine geleceği hiç aklıma gelmezdi. Kısa sürecek biliyorum ama bu yolculuk Ken için dünyalara bedel," dedi benden başka kimsenin duymaması için alçak sesle konuşarak.

"Ben de gelmesine çok sevindim, sanırım bundan çok keyif alacak." Bu temennimi sesli söylersem gerçeğe dönüşebileceğini ümit ederek söylemiştim.

Karen sıcak bir tavırla kolumu tuttu. "Seattle'a gittiğinde hakikaten seni özleyeceğim. Hardin'le fazla vakit geçiremedim ama onu da özleyeceğim, tabii."

"Yine de size yakın olacağım, orası sadece birkaç saat uzaklıkta," dedim içini rahatlatmaya çalışarak. Tabii bir bakıma da kendiminkini de.

Bu kadını ve Ken'i çok özleyecektim. Bir yandan da Landon'ın yaklaşan gidişini de aklıma getirmemeye çalışıyordum. O New York'a gitmeden ben çoktan Seattle'a yerleşmiş olacaktım, yine de bu kadar uzakta olmasına alışamayacaktım. Seattle'dayken en azından onlarla aynı eyalette olacaktım. Fakat New York uzaktı, çok uzaktı hem de.

"Umarım. Landon da gidince korkarım bir başıma kalacağım. Yirmi yıldır onun annesiyim..." Gözleri dolmaya başladı. "Kusura bakma, sadece, onunla o kadar gurur duyuyorum ki." Parmaklarını gözlerine bastırıp gözyaşlarını sildi ve şu anda kapıldığı histen kurtulmak için etrafta bir meşgale arar gibi mutfağa bakındı. "Siz üçünüz yolun aşağısındaki dükkâna gidebilirsiniz, o arada Ken de tekneyi hazırlar."

"Tabii ki, hallederiz," dedim üç adam da odadan içeri girerlerken.

Hardin arkamda bitiverdi. "Bavulları açıp yerleştirmen için yatağın üzerine koydum. Biliyorsun, bana bırakırsan her şeyi yanlış yaparım."

"Sağ ol," dedim o işe hiç bulaşmamış olmasına minnettar olarak. Hardin, eşyalarını dolap çekmecelerine gelişigüzel tıkmaktan hoşlanırdı ve bu da beni çıldırtırdı. "Karen'a, baban tekneyi hazırlarken şu aşağıdaki dükkâna gidebileceğimizi söylüyordum ben de."

"Olur," dedi omuzlarını silkerek.

"Sen de geliyorsun," dedim Landon'a dönerek, o da başıyla onayladı.

"Landon nerede olduğunu biliyor; yolun hemen aşağısında. Yürüyebilirsiniz veya arabayı da alabilirsiniz. Anahtarlar kapıya asılı," dedi Ken ve ardından yola koyulduk.

Bugün hava bize merhametli davranıyordu ve güneş de yılın bu erken zamanında havanın beklenenden çok daha sıcak olmasını sağlıyordu. Gökyüzü masmaviydi. Dalgaların sahile vurduğunu duyuyor ve her seferinde rüzgâr estiğinde denizin tuzunun kokusunu alabiliyordum. Caddenin sonundaki ufak dükkâna yürümeye karar verdik, üzerimdeki kot pantolon ve kısa kollu bluzla gayet rahattım.

"Burası o kadar güzel ki sanki kendi dünyamızın içinde gibiyiz," dedim Hardin ile Landon'a.

"Zaten *kendi* dünyamızdayız. Siktiğimin şubatında kimsenin plaja gelmeye götü yemez," dedi Hardin.

"Şey, bence bu gayet güzel bir şey," dedim tavırlarına aldırış etmeyerek.

"Neyse," dedi Landon ve o sırada çakıllı yoldan yürürken taşları tekmeleyen Hardin'e baktı. "Dakota, ufak bir prodüksiyon şirketinin seçmelerine katılacak."

"Cidden mi?" dedim. "Bu süper!"

"Evet, kız bu konuda bayağı heyecanlı. Umarım istediği rolü alır."

"Ama okula daha yeni başlamadı mı? Rolü bir amatöre verirler mi?" Hardin'in sesi sakin ve meraklıydı.

"Hardin..."

"Amatör olsun veya olmasın Dakota'ya o rolü verecekler çünkü o muhteşem bir dansçı ve hayatı boyunca da bale yaptı," diye karşılık verdi Landon.

Hardin muzip bir biçimde ellerini iki yana açtı. "Asabileşme hemen, sadece söylüyorum."

Fakat Landon sevgilisini korumaya kararlıydı. "Eh, söyleme işte, o kız yetenekli ve rolünü de alacak."

Hardin gözlerini devirdi. "Tamam be... kahretsin."

"Onu destekliyor olman çok güzel bir şey." Landon'a gülümseyip Hardin'le arasında yükselmeye başlayan tansiyonu dağıtmaya çalıştım.

"Ne yaparsa yapsın onu hep desteklerim ben. Ta New York'lara kadar taşınmamın sebebi de bu zaten." Landon, Hardin'e baktı, Hardin ise çenesini sıktı.

"Hah, demek bu tatil komple böyle geçecek? İkiniz beni araya alıp ağzıma mı sıçacaksınız? Beni yok sayın, o zaman. Bu boktan yere gelmek istememiştim zaten," dedi Hardin, ardından tükürerek.

Üçümüz de yürümeyi bıraktık ve Landon'la ben Hardin'e döndük. Onu nasıl sakinleştireceğimi düşünürken Landon aniden şöyle dedi: "Ee, gelmeseydin o zaman. Şu aksi tavırların olmadan da gayet güzel vakit geçiriyoruz zaten."

Landon'ın bu sert çıkışını duyunca gözlerim kocaman açıldı, bir an içimden Hardin'i savunmaya geçmek geldi ancak sessiz kaldım. Ayrıca Landon pek çok bakımdan haklıydı. Hardin'in sebepsiz yere

bize karşı tavır alıp gezimizi mahvetmeye niyetlenmesine hiç gerek yoktu.

"Pardon? Sırf manitan amatör dedim diye o tükürdüğüm 'tavırları' yapan sensin bir kere."

"Yok, sen götlüğe daha biz arabadayken başlamıştın," dedi Landon.

"Aynen öyle çünkü anan, sıçtığımın radyosunda duyduğu her şarkıya eşlik etmekten geri kalmadı ve eyalet isimlerini haykırıp durdu," Hardin'in sesi keskin bir biçimde yükseliyordu, "ben de o sırada *manzaranın tadını çıkarmaya çalışıyordum.*"

Hardin, Landon'ın üzerine yürüyünce araya girdim. Landon derin bir nefes alıp Hardin'e bakarak ona meydan okudu. "Annem bizi eğlendirmeye çalışıyordu!"

"Öyle mi? Belki de o..."

"Kesin şunu çocuklar. Biz buradayken böyle kavga edip duramazsınız. Kimsenin buna tahammül edeceğini sanmıyorum, o yüzden kesin artık," diye yalvardım en iyi arkadaşımla erkek arkadaşım arasında taraf tutmamaya çalışarak.

Gergin geçen birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar. Aksiymiş gibi davranmaya son derece çaba göstermelerine rağmen birbirlerine kardeş gibi davrandıklarını görünce neredeyse gülecektim.

"Peki," dedi en sonunda Landon, iç çekerek.

"Olur," diye oafladı Hardin.

Yürüyüşümüzün geri kalanı, Hardin'in taşları tekmelemesi ve Landon'ın hafifçe şarkı mırıldanması dışında sessiz geçmişti. Bu fırtına sonrası sessizlikti... veya öncesi.

Veya sanırım ikisinin arasında bir şeydi.

"Teknede ne giyeceksin?" diye sordum Landon'a, kulübenin önüne geldiğimizde.

"Şort giyerim herhalde. Şimdilik hava sıcak ama sanırım yanıma eşofman da alacağım."

"Ha." Keşke hava daha sıcak olsaydı da mayo giyebilseydim. Bir mayom bile yoktu fakat Hardin'in önünde bikini alışverişi yapma fikri beni gülümsetmişti.

Onu bana kaba saba ve sapıkça şeyler söylerken hayal edebiliyordum; muhtemelen soyunma kabinine benimle beraber dalacaktı.

Ona engel olacağımı hiç sanmıyordum.

Bu tarz şeyler düşünmeyi bırakmalıydım, özellikle de Landon hava durumundan bahsederken en azından onu dinliyormuş gibi yapmalıydım.

"Tekne manyak bir şey, epeyce büyük," dedi Landon.

"Yaa..." dedim yaltaklanarak. Tekne gezi yaklaştığı için sinirlerim beni ele geçirmeye başlamıştı.

Landon ile ben mutfağa girip marketten aldıklarımızı çıkardık, Hardin ise tek kelime etmeden yatak odasına yöneldi.

Landon omzunun üzerinden ağabeyinin nereye gittiğine baktı. "Konu Seattle'dan açılınca epey hassaslaşıyor. Hâlâ seninle gelmeye razı olmadı, değil mi?"

Kimsenin bizi duyamayacağından emin olmak için etrafa bakındım. "Hayır, tam olarak değil," dedim ve utanarak altdudağımı ısırdım.

"Hiç anlamıyorum," dedi Landon poşetlerin içine göz gezdirerek. "Seattle'da onu seninle gelmemeye iten ne var? Geçmişinde orada kötü bir şeyler mi yaşadı?"

"Hayır... şey, benim bildiğim bir şey yok..." diyecek oldum ancak sonra Hardin'in mektubu aklıma geldi. Seattle'da yaşadığı herhangi bir zorluktan bahsetmemişti. Acaba bunları bana anlatmamış mıydı?

Hiç sanmıyordum. Ve öyle olmamasını umuyordum. Artık daha fazla sürprizle karşılaşmaya hazır değildim.

"Eh, illa ki bir sebebi olmalı çünkü sensiz tuvalete bile gidemez, bu yüzden onsuz taşındığını hayal bile edemiyorum. Seni yakınında tutmak için elinden gelen her şeyi yapar... *cidden* her şeyi yapar," dedi Landon kelimenin üzerine basarak.

"Ben de öyle." Hardin'in neden bu kadar inatçı olduğunu bilemeyerek iç çektim. "Bu arada tuvalete bensiz gittiği de oluyor, tabii. Arada sırada," diye takıldım.

Landon da benimle beraber güldü. "Bu çok nadir bir şey olmalı; zaten onda da seni izleyebilmek için giydiğin kıyafetlere gizli kamera falan yerleştirmiştir."

"Kameralar benim tarzım değil. Ben daha çok izleme cihazı kullanan bir adamım." Hardin'in sesi irkilmeme sebep olmuştu, arkamı dönüp baktığımda mutfağın kapısına yaslandığını gördüm.

"Kastettiğim şeyi kanıtladığın için teşekkür ederim," dedi Landon fakat Hardin kıkırdayıp başını iki yana salladı. Tanrı'ya şükür daha iyi bir havaya girmişti.

"Şu tekne nerede? Arkamdan bana bok atmanızı dinlemekten sıkıldım."

"Bok atmıyorduk, şakalaşıyorduk," dedim ve yanına gidip ona sarıldım.

"Sorun değil, sen yanımda yokken ben de aynısını yapıyorum," dedi alaycı bir ses tonuyla, gerçi bu sözlerinde az da olsa doğruluk payı olduğundan şüphelenmiştim.

23. Bölüm

Tessa

"İskele biraz sallanıyor ama yeterince sağlamdır. Tadilat yapılması için buraya birilerini getirtmem lazım..." dedi Ken neşeyle, biz onun peşinden teknenin demirlendiği yere giderken.

Evlerinin arka bahçesi doğrudan denize iniyordu ve manzarası muhteşemdi. Sahilde sıralanan kayalıkları dalgalar dövüyordu, içgüdüsel olarak Hardin'in arkasına geçtim.

"Neyin var?" diye sordu alçak sesle.

"Bir şey yok. Sadece biraz gerginim."

Arkasını dönüp yüzüme baktı, iki elini de kot pantolonumun arka ceplerine soktu. "Bu sadece deniz, bebeğim, bir şey olmaz."

Bana gülümsedi fakat benimle alay mı ediyor yoksa söylediklerinde samimi miydi, anlayamamıştım. Ancak dudaklarını yanağıma değdirince içimdeki şüphe de kaybolup gitti.

"Suyu sevmediğini unutmuşum." Beni biraz daha kendine çekti.

"Suyu severim ama... yalnızca yüzme havuzlarını."

"Peki ya ırmaklar?" Gözleri neşeyle parladı.

Hatırlayınca gülümsedim. "Sadece tek bir ırmağı ama."

O gün de çok gerilmiştim. Hardin'inse beni suya girmeye ikna etmek için bana rüşvet vermesi gerekmişti. Suya girmeyi kabul etmem karşılığında bitmek tükenmek bilmeyen sorularıma cevap vermeyi kabul etmişti. O günler çok eskide, mazide kalmış gibiydi fakat devam eden gizemler serisi hâlâ geleceğimizi işgal ediyordu.

Hardin elimi tutarken, yol boyunca ailesini takip ettik. İskelenin sonunda son derece göz korkutucu ebatlarda bir tekne vardı. Gemilerden pek anlamazdım ancak sanırım bu tip botlara tombaz

kayık[3] adı veriliyordu. Yat olmadığını biliyordum ama şimdiye kadar gördüğüm bütün balıkçı teknelerinden de büyüktü.

"Çok büyük," diye fısıldadım Hardin'e.

"Şişşt, ailemin önünde benimkinden bahsetmez misin lütfen," diye takıldı bana.

Bu alaycı fakat somurtkan havası çok hoşuma gitmişti; gülümsemesi de her zamanki gibi bulaşıcıydı. Sonra ayaklarımın altında iskelenin tahtaları çatırdadı, panikle Hardin'in elini sertçe sıktım.

"Adımlarınıza dikkat edin," diye seslendi bize Ken, ardından tekneyi iskeleye bağlayan merdiveni tırmandı.

Hardin merdivenden çıkarken bana yardım etmek için belimden tuttu. Tırmandığım bu şeyin, devasa bir teknenin merdiveni değil, yalnızca bir oyun bahçesindeki ufak bir merdiven olduğunu hayal etmeye çalıştım. Beni oradan kaçıp, sallantılı iskeleden geri döndükten sonra kulübedeki yatağımın altına saklanmaktan alıkoyan tek şey, Hardin'in bana güven veren dokunuşuydu.

Ken, her birimizin güverteyi çıkmasına yardımcı oldu ve oraya vardığımda teknenin ne kadar güzel olduğunu fark ettim. Beyaz badanalı ahşap ve karamel renkli deri kaplamalarla süslenmişti. Oturma kısmı oldukça genişti ve bizden başka birkaç kişinin daha rahatça sığabileceği kadar büyüktü.

Ken, Hardin'e tekneye binmesine yardım etmeye kalkınca oğlu eliyle onu reddetti. Güverteye çıktığında etrafına bakındı ve kuru bir sesle, "Teknenin, annemlerin evinden daha iyi olduğunu görmek güzel," dedi.

Ken'in gururlu gülümsemesi soluverdi.

"Hardin," diye fısıldadım elini sertçe çekiştirerek.

"Pardon," diye ofladı.

Ken ilk başta iç geçirdi ancak teknenin öbür tarafına yürümeye başlamadan önce oğlunun özrünü kabul etmiş gibi görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Hardin bana yaslanırken.

"Evet, ama biraz kibar davran, lütfen. Zaten midem bulanıyor."

---

3 Türkçede "tombaz kayık" olarak da bilinen bu tekneler özellikle nehir ve göllerde gezi, araç taşıma, bilimsel inceleme, ambulans, yangın söndürme gibi değişik işlevlerde kullanılır.(ç.n.)

"Kibar olurum. Özür diledim işte." Kanepelerden birine oturdu, ben de yanına oturdum.

Landon, market torbasını aldı ve eğilip içinden meşrubat ve atıştırmalıkları çıkarmaya koyuldu. Teknenin eni boyunca göz gezdirip bakışlarımı suya kaydırdım. Çok güzeldi ve güneş ışınları da suyun üstünde dans ediyordu.

"Seni seviyorum," dedi Hardin kulağıma doğru eğilerek.

Hafif bir uğultuyla teknenin motorları çalışınca Hardin'e biraz daha sokuldum. "Seni seviyorum," dedim hâlâ suya bakarken.

"Eğer yeterince açılırsak birkaç yunus görebiliriz, hatta şanslıysak belki de bir balina!" dedi Ken yüksek sesle.

"Balinaya denk gelirsek bu tekneyi anında alabora eder," diye laf attı Hardin. Bu düşünceyle yutkundum. "Siktir, affedersin," diye özür diledi.

Kıyıdan açıldıkça sakinleştiğimi fark ettim. Bu tuhaf bir duyguydu: Bunun tam tersinin olmasını beklemiştim fakat karadan bu kadar uzaklaşmanın çok farklı bir dinginliği vardı.

"Burada çok yunus görür müsünüz?" diye sordum, sodasını yudumlayan Karen'a.

Gülümsedi. "Hayır, yalnızca bir defa gördük. Ama yine de deniyoruz!"

"Bugün havanın haline inanamıyorum, sanki haziranda gibiyiz," dedi Landon tişörtünü başının üstünden sıyırırken.

"Bronzlaşmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum bembeyaz göğsünü fark ederek.

"Ya da hayaletimsi görünümünden mi kurtulmaya çalışıyorsun diyelim?" diye ekledi Hardin.

Landon gözlerini devirdi ancak onun bu sözüne aldırmadı. "Aynen, şehirde bronzlaşmaya da ihtiyacım olmayacak nasılsa."

"Su buz gibi olmasaydı, sahile yaklaşınca denize girebilirdik," dedi Karen.

"Belki yaz gelince," diye ona hatırlattım o da bana neşeyle başını salladı.

"En azından kulübede jakuzimiz var," dedi Ken.

Anın tadını çıkarırken Hardin'e baktım, sessizce uzaklara bakıyordu.

"Bakın! Orada!" Ken arka tarafı işaret etti.

Hardin'le ben hemen arkamızı döndük ve ne gösterdiğini anlamamız birkaç saniyemizi aldı. Bunlar suyun üzerinden zıplayarak geçen birkaç yunustu. Tekneye uzaklardı ancak dalgalarla senkronize bir biçimde hareket ettiklerini görebileceğimiz kadar yakındaydılar.

"Şanslı günümüzdeyiz!" dedi Karen gülerek.

Rüzgâr saçımı yüzüme savurdu ve bir anlığına görüşümü engelledi, o an Hardin elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına yerleştirdi. Her seferinde doğal bir tepki olarak yaptığı ufak dokunuşlarla, midemde kelebeklerin uçuşmasına sebep oluyordu.

"Çok güzeldi," dedim yunuslar tamamen önümüzden geçtikten sonra.

"Evet, gerçekten çok güzeldi," dedi şaşırmış bir ses tonuyla.

Tekne kullanmak, sahilin bu kısmındaki yaz mevsiminin güzelliği, spor dalları ve konusu tam açılacakken Hardin'in müdahale ettiği Seattle hakkındaki iki saatlik uzun bir sohbetin sonunda Ken bizi tekrar kıyıya ulaştırmıştı.

"O kadar da kötü değilmiş, ha?" diye Hardin'le birbirimize sorduk aynı anda.

"Sanırım değilmiş," dedi gülerek beni merdivenden iskeleye indirirken.

Güneş, Hardin'in burnunu ve yanaklarını kızartmıştı, saçları da rüzgârın etkisiyle dağılıp karmakarışık olmuştu. O kadar sevimliydi ki âdeta canımı yakıyordu.

Hepimiz kulübenin arka bahçesine doğru yürümeye koyulduk, o an tek düşünebildiğim denizdeyken hissettiğim o huzuru daha ne kadar koruyabileceğimdi.

Kulübeden içeri girdiğimizde Karen bize seslendi. "Öğle yemeği hazırlayacağım, eminim herkes acıkmıştır," diyerek mutfağa girip gözden kayboldu.

O yanımızdan giderken hepimiz sessizce bekledik.

En sonunda Hardin babasına sordu: "Burada yapacak başka ne var?"

"Şey, kasabanın orada güzel bir restoran var, yarın akşam yemeğini orada yeriz diyorum. Eski moda bir sinema salonuyla bir kütüphane de..."

"Yani, bir avuç boktan ve sıkıcı yer var, öyle mi?" dedi Hardin, sözleri sertti ancak ses tonu şakacıydı.

"Burası güzel bir yer, bence bir şans vermelisin," dedi Ken, sesinde alınmaya dair hiçbir belirti bulunmadan.

Dördümüz mutfağa girip orada biraz oyalandık, o sırada Karen masaya bir tabak dolusu sandviç ve meyve koydu. Bugün fazlasıyla bana yakın davranan Hardin'se elini belime koymuştu.

Galiba burası ona iyi gelmişti.

Öğle yemeğinden sonra Karen'a mutfağı temizlemesinde ve limonata yapmasında yardım ettim, öbür yandan Landon ile Hardin modern edebiyatın ne kadar da berbat olduğunu tartışıyorlardı. Landon'ın Harry Potter'dan bahsetmesiyle elimde olmadan gülmeye başladım. Bu, Hardin'in neden kitap okumadığını ve asla okumayacağını anlatan yaklaşık beş dakikalık bir konuşma yapmasına sebep olmuş, Landon'ıysa çaresiz bir biçimde onun fikrini değiştirme çabasına itmişti.

Limonatanın yapımı bittikten ve keyifle içildikten sonra, Ken hepimize döndü ve şöyle dedi: "Karen'la ben bir-iki saatliğine bir arkadaşımızın, biraz ilerideki kulübesine gideceğiz, isterseniz siz de gelebilirsiniz."

Hardin bana odanın öbür ucundan bakınca bir cevap vermesini bekledim. En sonunda, "Ben almayayım," dedi hâlâ bana bakarken.

Landon bir bana bir de Hardin'e baktı. "Ben gelirim," dedi kuru bir sesle. Ancak Ken ile annesine katılmak için ayağa kalkmadan önce, onu Hardin'e bakıp sırıtırken yakaladığıma yemin edebilirdim.

24. Bölüm

Hardin

Bir an için babamlar hiç gitmeyecek sanmıştım fakat onlar çıkar çıkmaz Tessa'yı kolundan tuttuğum gibi kanepeye, yanıma oturttum.

"Onlarla gitmek istemedin mi?" diye sordu bana.

"Hayatta olmaz... hem niye gitmek isteyeyim ki? Seninle burada kalmayı tercih ederim. Özellikle de başbaşayken," deyip ensesine dökülen saçlarını okşadım. Tenine dokunmamla biraz ürperip hafifçe kımıldandı. "Oraya gidip bir oda dolusu sıkıcı tiple oturup boktan ve sıkıcı muhabbetlerini mi dinlemek istiyordun yoksa?" diye sordum çenesinin altını okşarken.

"Hayır." Nefes alıp verişi şimdiden değişmeye başlamıştı.

"Emin misin?" diye ona takıldım, burnumu boynunda gezdirip başını yana eğmesi için hafifçe onu ittirirken.

"Bilmiyorum, daha eğlenceli olabilirdi," dedi.

Boynunu öperken kıkırdadım, derisinde nefesi vurdukça tüylerinin ürperdiği yerleri öptüm.

"Bok eğlenceli olurdu. Bizim odada jakuzi var bir kere, unuttun mu?"

"Evet ama ne yararı var? Mayom bile yok ki..." diyecek oldu.

Usul usul boynunu öperken mayoyla nasıl görüneceğini hayal ettim.

Siktir.

"Bir şey giymene gerek yok ki," diye fısıldadım.

Başını çevirip bana deliymişim gibi baktı. "Tabii ki var! Jakuziye çıplak girecek halim yok ya."

"Niye olmasın?" Bu kulağıma epey eğlenceli gelmişti.

"Çünkü ailen burada."

"Neden her seferinde bunu bahane edip duruyorsun..." Elimle onun kucağına doğru bir hamle yaptım ve kot pantolonunun fermuarının bulunduğu alana hafifçe bastırdım. "Bazen bunun hoşuna gideceğini düşünüyorum."

"Ne gibi mesela?" diye sordu nefes nefese.

"Birine yakalanma ihtimali mesela."

"Bu kimin hoşuna gider ki?"

"Pek çok kişinin... yakalanma hissinin yarattığı gerilim yani, anlarsın ya?" Bacaklarının arasına iyice bastırdım, dizlerini kapamaya yeltendi, Tessa'nın aklı istediği şeyle istememesi gerektiğini düşündüğü şey arasında sürekli gidip geliyordu.

"Hayır, bu hiç de... Bilmiyorum, böyle bir şey hiç hoşuma gitmez," dedi yalan söyleyerek. Bundan pekâlâ da emindim.

"Hı hıı..."

"Sevmiyorum işte!" dedi sesini yükseltip kendini savunmaya geçerek. Yanakları utançtan kıpkırmızı olmuş, gözlerini de kocaman açmıştı.

"Tess, bunun hoşuna gitmesinde yanlış bir şey yok. Hatta son derece seksi bir şey," dedim içini rahatlatmak için.

"Benim hoşuma gitmiyor."

Tabii, Tessa. "Tamam, peki, senin hoşuna gitmiyor." Yenik bir ifadeyle ellerimi havaya kaldırdım, Tessa da bir an elimi çektiğim için hafifçe inledi. Bunun hoşuna gittiğini hayatta kabul etmeyeceğini biliyordum ama hey, yine de şansımı denemeye değerdi.

"Benimle jakuziye gelecek misin gelmeyecek misin?" diye sordum ve elimi çekerek.

"Seninle yukarı gelirim... ama asla jakuziye girmem."

"Keyfin bilir." Gülümseyip ayağa kalktım. Önünde sonunda onun da gireceğini biliyordum; yalnızca diğer pek çok kızdan daha fazla ikna edilmeye ihtiyacı vardı. Aklıma gelmişken, şimdiye dek çıplak ya da giyinik, hiçbir kızla jakuziye girmemiştim.

Tessa minik eliyle bileğimi tutarak, önümüzdeki birkaç gün boyunca bize ev sahipliği yapacak odaya kadar peşimden yukarı çıktı.

Evin balkonu da yatak odasına bağlıydı, orayı görür görmez bu odada kalmam gerektiğini düşünmüştüm. O jakuziyi odada gördüğümden beri Tessa'yı mutlaka ona sokmam gerektiğini biliyordum.

Yatak da kötü bir fikir değildi; biraz küçüktü ancak bizim uyku pozisyonumuz için büyük bir yatağa ihtiyacımız yoktu zaten.

"Burayı hakikaten çok sevdim, öyle huzurlu ki," dedi Tessa, yatağa oturup ayakkabılarını çıkarırken.

Balkonun çift kanatlı kapısını açtım. "Eh, işte." Babamla karısı ve Landon burada olmasalardı, burası pekâlâ daha güzel bir yer olabilirdi.

"Yarın, babanın bahsettiği o restorana giderken giyecek hiçbir şeyim yok," dedi Tessa.

Omuzlarımı silktim ve eğilip jakuzinin musluğunu açtım. "Gitmeyelim o zaman."

"Ben gitmek istiyorum. Ama bavul hazırlarken, dışarıda bir yerlere gideceğimizi bilmiyordum."

"Bu onların planlama hatası," dedim çalıştıklarından emin olmak için jakuzinin motor aksamlarını kontrol ederken. "Biz de yalnızca kot giyeriz. Gündelik giyinebileceğimiz bir yere benziyor."

"Bilemiyorum."

Ben, "Eh, kot giymek istemezsen, bu çöplükte bir dükkân bulur, oradan sana bir şeyler bakarız," deyince gülümsedi.

"Neden bu kadar neşelisin?" diye sordu Tessa bana bir kaşını kaldırarak.

Parmağımı suya daldırdım. Yaklaşmıştım; su *hızlıca* ısınmaya başlamıştı. "Bilmem... neşem yerinde işte."

"Tamam... bunun için endişelenmeli miyim, peki?" diye sordu, balkonda bana katılmak için odadan çıkarken.

"Hayır." *Tabii ki evet.* Jakuzinin yanındaki hasır sandalyeyi işaret ettim. "Bari ben şu sıcacık suyun tadını çıkarırken, en azından gelip yanımda otur."

Sandalyeye otururken kahkaha atıp başını salladı. Tişörtümü başımdan sıyırıp pantolonumu çıkarırken, masum gözlerle bana bakışını izledim. İç çamaşırımı henüz çıkarmamıştım; o işi Tessa'ya bırakma niyetindeydim.

"Gerçekten bana katılmak istemediğinden emin misin?" diye sordum bacağımı kaldırıp küvetin kenarına otururken. *Siktir, su çok sıcak.* Birkaç saniye sonra yanma hissi kayboldu, ben de sırtımı küvetin sert plastik yüzeyine yasladım.

"Eminim," dedi ve etrafımızı çevreleyen ağaçlara baktı.

"Bizi kimse göremez. Görecek olsalardı küvete çıplak girmemizi önerir miydim sanıyorsun?" diye sordum. "Bilirsin 'kıskanç' adamımdır ben."

"Ya erken dönerlerse?" diye sordu alçak sesle, burada onu duyacak birileri varmış gibi.

"Bir iki saate geliriz, demişlerdi."

"Evet ama..."

"Hayatın tadını çıkarmayı az çok öğrenmeye başlamıştın sanıyordum oysa?" diye takıldım güzel hatunuma.

"Öyle yapıyorum."

"Şu sandalyede oturmuş surat asıp duruyorsun, bense o sırada manzaranın tadını çıkarıyorum," dedim.

"Surat asmıyorum," dedi suratını biraz daha asarak.

Ona bakıp sırıttım, bunun onu daha da tahrik edeceğini biliyordum. "Tamam," dedim. O dudaklarını büzerken ben de gözlerimi kapadım. "Burada o kadar yalnızım ki. Kendi başımın çaresine bakmam gerekebilir."

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Déja vu oldu," diye laf attım, dere kıyısında geçirdiğimiz o anıyı bugün ikinci defa hatırlayarak.

"Ben..."

"Gir şu lanet küvete işte," dedim gözlerimi hiç açmadan ve ses tonumu değiştirmeden. Bunu sanki kaçınılmaz bir durummuş gibi belirtmiştim çünkü ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk.

"Tamam, giriyorum!" dedi bıkkınlıkla, kendini bunu yapmak istemediğine inandırmaya çalışırcasına.

Bu düşündüğüm kadar zor olmamıştı. Gözlerimi açtığımda neredeyse nefesim kesilecekti. Tişörtünü sıyırıyordu ve tabii ki o lanet kırmızı sutyenini giymişti.

"Çıkar o sutyeni," dedim.

Yine etrafına bakınınca başımı iki yana salladım. Şu an bizi bu balkonda görebilecek tek şey, ağaçlar ve denizdi.

Ben, "Çıkar bebeğim," dedim dil dökmeye devam edince, başını sallayıp sutyeninin askılarını omuzlarından aşağı indirdi.

Ona hiç doyamayacaktım. Ona ne kadar dokunsam, becersem, öpsem, sarılsam da... hiçbiri yetmeyecekti, hep daha fazlasını isteyecektim. Mesele hiçbir zaman seks olmamıştı, zaten bunu hep yapıyorduk; asıl mesele birlikte olduğu ilk kişi olmam ve bu lanet balkonda yanımda soyunacak kadar bana güveniyor olmasıydı.

Öyleyse neden hep boka sarıyordum? Bu kızla olan ilişkimin içine sıçmak istemiyordum.

Kot pantolonu da sandalyenin üzerindeki tişörtünün ve sutyenine katıldı... her biri itinayla katlanıp konulmuştu tabii.

"O külot da çıkacak," diye hatırlattım.

"Olmaz, seninki hâlâ duruyor," diye parladı küvete ayağını sokarken. "Ay!" diye cırladı, ayağını tamamen suya sokmadan çıkarırken. Büsbütün küvete girdiğinde iç çekip bedenini suya alıştırdı.

"Gel buraya." Ona uzanıp kucağıma oturttum.

Sanırım bu rahatsız plastik oturaklar en sonunda işe yarayacaklardı. Bedenini benimkine yaslayışının yarattığı his, jakuzinin motorlarıyla birleşince külotunu hemen çıkarıp atmak istedim.

"Seattle'a gidersek her gün böyle olabiliriz," dedi ve kollarını boynuma doladı.

"Nasıl yani?" Şu an yapmak istediğim son şey o siktiğimin şehri hakkında konuşmaktı. O lanet memleketi haritadan silmenin bir yolunu bulsam, bunu hemen yapardım.

"Bunun gibi işte." İkimizi işaret etti. "Sadece biz olacağız, ne başka bir sorun ne de senin Molly gibi arkadaşların olacak etrafımızda, kötü geçmişimizi unutacağız. Her şeye baştan başlayabiliriz, Hardin, birlikte."

"Bu o kadar da basit bir iş değil," dedim.

"Evet, o kadar basit; artık Zed falan yok."

"Buraya benimle yiyişmek için geldiğini sanmıştım, Zed'den bahsetmek için değil," diye takıldım ona ancak bu Tessa'nın gerilmesine sebep olmuştu.

"Özür dilerim, ben..."

"Sakin ol, şaka yapıyorum. Şey, şu Zed meselesine gelirsek," bedenini kendime çektim, tam anlamıyla kucak kucağa oturur bir vaziyete gelmiştik ve çıplak göğsü benimkine değiyordu. "Sen benim her şeyimsin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye daha önce defalarca sorduğum soruyu tekrarladım.

Bu sefer bana cevap vermedi. Dirseklerini omuzlarıma koyup parmaklarını saçıma dolayarak beni öptü.

Bana susamıştı. Tam da tahmin ettiğim gibi.

25. Bölüm

Hardin

Tessa'nın öpücükleri derinleşirken, yarı çıplak bedenini daha da kendime çekmeye çalıştım. Ellerimi tutup bacaklarının arasına götürdü.

Görünüşe göre burada vakit kaybetmeye hiç gerek yoktu.

"Şunu çıkarsaydın keşke," dedim ince ve sırılsıklam olmuş iç çamaşırının kenarını çekiştirirken.

Nefesi kesilmiş bir halde güldü ve hemen akabinde parmağımı onun içine sokmamla keskin bir soluk aldı. Tessa'nın inleyişleri ağzımı onunkine bastırınca kesilivermişti. Altdudağımı dudaklarının arasına alıp emerek içine çekince neredeyse kendimden geçiyordum. O kadar seksi ve baştan çıkarıcıydı ki böyle olmaya *çalışmasına* bile gerek yoktu.

Kalçalarını hafifçe oynatıp elimin üzerinde gidip gelmeye başlayınca bileğinden kavradım ve onu kucağımdan indirip yanıma oturttum. Hâlâ parmaklarımla onu tatmin ederken bacaklarını iki yana araladım.

Şu lanet olasıca külot cidden canımı sıkıyordu.

Parmaklarımı içinden çıkarıp iç çamaşırını yakaladığımda Tessa önce irkildi sonra da dudak büzdü, külotunu elimden geldiğince hızlı bir biçimde indirdim, o da bir ayağıyla silkelenip çamaşırı suya bıraktı. Bir an, jakuzi motorlarının, kızın iç çamaşırını küvetin öbür yanına sürükleyişini izledim; Tessa ile aramızdaki o son bariyerin böyle usulca su akıntısına kapılıp gidişini görmek bir bakıma hipnotize ediciydi.

Ama sonra Tessa çabucak bileğimi yakaladı ve beni ona tekrar dokunmaya zorladı.

"Ne istiyorsun?" dedim onun ağzından duymak için üsteleyerek.

"Seni." Tatlı bir biçimde gülümsedi ve sonra aslında ne kadar edepsiz biri olduğunu gösterircesine bacaklarını daha çok araladı.

"Dön arkanı o zaman," dedim.

Ona cevap verme şansı bırakmadan Tessa'yı olduğu yerde döndürdüğümde bir anda ciyaklayıverdi. Bir an panikledim ancak sonra onun minik vajinasının doğrudan küvetin su püskürten motorlarına maruz kaldığını fark ettim. İnlemesi tabii ki normaldi. Birkaç dakika sonra da çığlık çığlığa kalacaktı.

Tessa'nın arkasında diz çöktüm; onunla bu şekilde birleşmeye bayılıyordum. Bu pozisyondayken onu daha çok hissedebiliyor, pürüzsüz sırtına dokunabiliyor ve derisinin altında hareket eden her bir kası görebiliyordum. Yavaşça darbelerimi indirmeye başladığım sırada nefes nefese kalışını izledim.

Uzun saçlarını bir kenara atıp ona sokuldum ve acele etmeden daha derinlerine inmeye başladım. Belini bana doğru kaldırmıştı, göğüslerini ellerimle kavrayıp yavaşça içine girip çıkmaya başladım.

Siktir, bu o kadar güzel bir histi ki şimdiye kadar yaşadıklarımızdan çok daha iyiydi. Bunun sebebi ben santim santim Tessa'nın derinlerinde ilerlerken etrafımızı çevreleyen sıcak su akımı olmalıydı. Tessa inleyince ben de hâlâ jakuzi motorlarının ona su püskürttüğünden emin olmak için aşağı baktım. Gözlerini sımsıkı kapamıştı ve ağzıysa ardına kadar açıktı. Küvetin kenarını tutmaktan parmaklarının boğum yerleri neredeyse bembeyaz olmuşlardı.

Daha hızlı hareket edip darbelerimi derinleştirmek istesem de işkence gibi gelen yavaş tempoyu da artırmamaya çalıştım.

"Har... dinnn," diye inledi.

"Hassiktir, neredeyse her santimini hissedebiliyorum." Bu kelimeler ağzımdan çıktığı anda panikleyip kendimi geri çektim.

Prezervatif.

Siktiriboktan bir prezervatif takmayı bile akıl edememiştim. Bu kız bana ne yapmıştı böyle?

"Sorun ne?" dedi nefes nefese, yüzü inceden nemlenmişti.

"Kondom takmamışım ki!" Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdim.

"Ya," dedi uysal bir tonla.

"Ya mı? Ya, ne demek şimdi?"

"Ee o zaman?" diye önerdi şaşkın bakışlarla.

"Mesele o değil!" Küvetin içinde ayağa kalktım. Tessa hiçbir şey söylemedi. "Hatırlamasaydım, seni gebe bırakabilirdim."

Anlayışlı bir biçimde başını salladı. "Evet, tabii ki ama hatırladın sonuçta."

Bu konuda niye bu kadar sakin ki? Seattle'a taşınmak için büyük bir plan yapıyordu; bir bebek bu planın içine kesinlikle sıçabilirdi. *Dur bir dakika...*

"Yoksa sen bunu mu planlıyordun? Seni hamile bırakırsam, seninle geleceğimi mi sanıyordun?" Lanet bir komplo teorisyeni gibi konuşuyordum ama söylediklerim de son derece mantıklıydı.

Tessa önünü döndü ve kahkahalara boğuldu. "Ciddi olamazsın!" Sonra kollarını boynuma dolamaya çalışınca geri çekildim.

"Ciddiyim."

"Haydi ama bu delice bir düşünce. Gel buraya, bebeğim." Beni tekrar yakalamaya çalıştı ancak kendimi yine kurtarıp jakuzinin öbür tarafına kaçtım.

Söylediklerimin onu incitmiş olduğu, Tessa'nın yüzündeki ifadede lanet bir neon tabela gibi belli oluyordu, bunun üzerine göğüslerini elleriyle örttü. "Kondom takmayı unutan *sensin* bir kere, bir de tutmuş beni, senden hamile kalarak tuzağa düşürmekle mi suçluyorsun?" İnanamayarak başını iki yana salladı. "Ağzından çıkanları *kulağın duysun*."

Şey, buna yeltenen ilk manyak hatun sen olmazsın. Ona biraz daha yaklaşmak için yana kaydım ancak Tessa hemen dizlerinin üzerinde doğruldu ve oturağa geçti. Hiçbir şey söylemeden ruhsuz ruhsuz ona baktım.

Bana bakarken gözleri doldu ve ayağa kalkıp küvetten çıktı. "Ben duş alacağım," dedikten sonra yatak odasına doğru gözden kayboldu, banyoya giderken önüne çıkan iki kapıyı da çarparak kapadığını duydum.

"Hassiktir!" diye bağırdım avcumla köpüklü suya vururken, içimden küvetteki suyun da bana karşılık vermesini diliyordum. Çünkü *gerçekten de* ağzımdan çıkanı kulağımın duyması gerekiyordu, bu kız öyle sıradan sürtüğün teki değildi. O Tessa'ydı. Benim neyim vardı böyle? Saçmasapan bir paranoyaya kapılmıştım. Bu sıçtığımın Seattle'ı yüzünden içine düştüğüm suçluluk duygusu bana kafayı yedirtecekti. Zaten kafamdan da geriye pek bir şey kalmamıştı.

Bunu hemen telafi etmeli veya en azından telafi etmeyeçalışmalıydım. Bunu ona borçluydum, özellikle de az önce Tessa'yı dünyanın en salakça şeyiyle suçlamışken.

İronik bir biçimde, neredeyse keşke kondom meselesini hiç hatırlamasaydım diyecek bir hale gelmiştim.

Yok, o kadar da değil. Ben sadece Tessa'nın beni bırakmamasını istiyordum ve aklıma da onu yanımda tutacak başka bir şey gelmiyordu. Ama bunun çaresi bebek yapmak olamazdı tabii, orası kesindi. Onu apartman dairemize kilitlemek dışında hemen hemen her şeyi denemiştim. Gerçi bu fikir de birkaç defa aklımdan geçmedi değil ancak Tessa'nın bundan pek hoşnut kalacağını sanmıyordum. Ayrıca muhtemelen D vitamini eksikliği yaşardı. Bir de yogaya gidemezdi... oraya gidemezse o taytları bir daha giymezdi.

Millet geri dönmeden, hemen içeri gidip onu utandırdığım ve ahmaklık ettiğim için Tessa'dan özür dilemeliydim. Belki de şansım yaver gider ve babamlar birkaç saatliğine ormanda yollarını kaybederlerdi.

Ama ondan önce yapmam gereken başka bir şey vardı. Küvetten çıkıp odaya girmeliydim; dışarısı buz gibiydi ve kıçımda da sadece sırılsıklam olmuş boxer'ım vardı. Cep telefonumla odamızın bitişiğindeki banyo kapısına bakınıp durdum. Duş hâlâ açıktı, o yüzden balkona çıkmadan önce telefonumu kapıp sandalyenin arkasından kendime bir battaniye aldım.

Telefon rehberime bakıp Samuel ismini buldum; burada çok zekice bir aldatmaca yapmıştım. O kadının numarasını niye kaydetmiştim, zaten hiç bilmiyordum; bir şekilde bir kapana kısılacağımı ve o karıyı geri aramak zorunda kalacağımı önceden tahmin etmiş olmalıydım. Kadının ismini farklı kaydetmemin sebebi, Tessa'nın her

haltımı kurcalamaya yeltenebileceği ihtimalini önceden bilmemdi. Arama geçmişimi silmemin sebebini sorduğunda ve Molly'ye telefonda bağırdıklarımı duyduğunda Tessa'nın beni yakaladığını sanmıştım.

Ancak nedense, Tessa, bu kadın yerine, Molly'nin ismini arama kayıtlarımda görmeyi tercih ederdi diye düşünüyordum.

26. Bölüm

Tessa

Hardin'in, beni hamile kalmaya çalışmakla suçlayacak kadar yüzsüz olabileceğine inanamıyordum, ufak bir ihtimal de olsa böyle bir şeyi ona veya kendime yapabileceğimi *düşünmesi* bile delilikti. Söylediği her şey başlı başına absürd ve aptalcaydı.

O kondom meselesini açana kadar her şey o kadar güzel ve muhteşem gidiyordu. Alt tarafı suyun içinden çıkıp gidip bir tane almalıydı; bavulunun üst kısmında bir yığın prezervatifi olduğunu biliyordum. Ben düzgünce bavulları hazırlarken, Hardin'in onları bavuluna tıkıştırdığını görmüştüm.

Herhalde şu Seattle keşmekeşi yüzünden kızgın olduğu için bu kadar aşırı tepki vermişti, muhtemelen ben de aşırı vermiştim. O kaba sözleri ve jakuzideki o mutlu anımızı baltalaması yüzünden sıcak bir duşa ihtiyacım vardı. Saniyeler içinde sıcak su gerilen kaslarıma etki etmeye başladı, sinirlerimi yatıştırdı ve zihnimi boşalttı. İkimiz de aşırı tepki vermiştik, onunki benden biraz daha fazlaydı ve tartıştığımız şeyse son derece gereksizdi. Şampuana uzandım. Ancak o anda Hardin'den uzaklaşmak için acele ederken banyo malzemelerinin olduğu çantayı yanıma almayı unuttuğumu anladım. Şahane.

"Hardin?" diye seslendim. Duş ve jakuzinin seslerinden beni duyabileceğinden emin değildim fakat yine de çiçekli banyo örtüsünü çektim ve her ihtimale karşı ona bakındım. Hardin birkaç saniye sonra da koridorda belirmeyince havlumu alıp vücudumu sardım. Üzerimden sular damlarken yatak odasına geçtim, yatağın üzerinde duran bavullara uzandığım sırada Hardin'in sesini duydum.

Dediklerini tam olarak anlayamıyordum ancak ses tonundaki sahte kibarlığı sezmiştim, bu da nazik davranmaya ve öfkesini gizlemeye çalıştığını anlatıyordu. Anlaşılan bu telefon konuşması, kendisi gibi davranamayacağı kadar önemliydi.

Parke zeminin üzerinde küçük adımlarla ilerledim ve Hardin telefonun hoparlörünü açtığı için karşı taraftaki kişinin şöyle dediğini duydum: "Çünkü ben bir emlakçıyım ve işim boş dairelere yerleştirecek birilerini bulmaktır."

Hardin iç çekti. "Peki, yerleşebileceğim başka boş daireniz yok mu?" diye sordu.

Durun bir dakika, Hardin bana bir daire mi bulmaya çalışıyordu? Bunu düşünmek bile beni hem şok etmiş hem de heyecanlandırmıştı. En sonunda Seattle'a taşınma fikrine ısınmaya başlamıştı ve beni kendinden uzaklaştırmak yerine bana yardım etmeye çalışıyordu. Bir kerelik de olsa.

Karşı taraftaki kadın sesinin son derece tanıdık geldiğini fark ettim, şöyle cevap verdi: "Arkadaşınız Tessa'nın, ona daire bulmak için vakit harcanmaması gereken biri olduğu izlenimi bırakmıştınız bende ama."

Ne? Bekle... yoksa o...

Bunu yapmış olamaz.

"Şöyle bir şey var... o aslında anlattığım kadar kötü biri değil. Dairelerin hiçbirinde çöplerini bırakmadı veya kirasını ödemeden kaçmaya falan kalkmadı," dedi ve midem bir anda kalkıverdi.

Bunu *yapmıştı.*

Kapıyı çarpıp balkona daldım. "Seni manyak, bencil piç kurusu!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım, aklıma gelen ilk kelimelerle.

Hardin dönüp bana baktı, yüzü bembeyaz olmuş, ağzı açık kalmıştı. Elinden telefonunu düşürdü ve tıpkı onu yemeye gelen korkunç bir canavarmışım gibi bana bakakaldı.

Sandra, "Alo?" deyince Hardin telefonuna uzanıp onu susturmaya çalıştı.

Her yerimi hiddet kaplamıştı. "Nasıl yaparsın? Bunu nasıl yaparsın?"

"B... Ben," diye kekeledi.

"Sakın! Sakın mazeret arayıp vaktimi boşa harcama! Aklından ne halt geçiyordu senin?" diye bağırdım bir kolumu şiddetle Hardin'e doğru savurarak.

Ben hışımla yatak odasına dönerken o da yalvar yakar peşimden geldi. "Tessa, dinle beni."

Arkamı döndüm, yaralanmıştım fakat güçlüydüm, incinmiştim ama sinirden deliye dönmüştüm. "Hayır! Sen beni dinle, Hardin," dedim dişlerimin arasından, bağırmamaya çalışarak. Ama bunu yapamadım. "Her şeyinden bıktım, hayatımda senin etrafında dönmeyen her şeyi sabote etmenden bıktım artık!" diye bağırdım yumruklarımı iki yanımda sıkarak.

"Ama ben öyle..."

"Kapa çeneni! Kapa o lanet çeneni! Hayatımda gördüğüm en *bencil, en kibirli*.... sen var ya.... off!" doğru düzgün düşünemiyordum; ağzımdan öfkeli sözler dökülüyor, yumruklarımı havaya savuruyordum.

"Daha önce aklım neredeydi bilmiyorum ama şimdi bunları düzeltmeye çalışıyordum."

Buna aslında hiç şaşırmamalıydım. Sandra'nın aniden ortadan kaybolmasında Hardin'in parmağının olduğunu tahmin etmeliydim. Benim hayatımla ve kariyerimle ne zaman oynamayı bırakması gerektiğini bilmiyordu ve artık bundan bıkmıştım.

"Kesinlikle; işte tam da bundan bahsediyordum. Hep bir şeyler yapıyorsun. Hep bir şeyler gizliyorsun. Sürekli, yaptığım her şeyi kontrol etmenin yeni yollarını buluyorsun ve artık ben buna katlanamıyorum! Bu kadarı fazla." Elimde olmadan odada volta atıp duruyordum ve Hardin de beni temkinli bakışlarla izliyordu. "Ara sıra aşırı korumacı davranmana ve bazen benimle kavga etmene katlanabilirim. Kahretsin, hatta günün yarısını tam bir göt gibi davranarak geçirmene de dayanabilirim çünkü içinde bir yerlerde benim için iyi olduğunu sandığın şeyi yaptığını hep biliyorum. Ama bu olmaz. Sen benim geleceğimi mahvetmek istiyorsun ve buna *hayatta müsaade etmem*."

"Çok üzgünüm," dedi. Bunu gönülden söylediğini biliyordum ancak yine de...

"Lanet olsun, hep üzgünsün zaten! Hep aynı boku yiyorsun; bir halt ediyorsun, bir şeyler saklıyorsun veya bir şeyler söylüyorsun,

sonra ben ağlamaya başlayınca sen de üzgünüm diyorsun ve *bam!* Her şey affediliveriyor." Parmağımla sertçe onu işaret ettim. "Ama bu sefer öyle olmayacak."

Hardin'in suratının tam ortasına bir tokat atma isteğiyle yanıyordum fakat öfkemi çıkartabileceğim başka bir şey bulmak için etrafa bakındım. Yataktaki fırfırlı yastıklardan birini kaptım ve yere fırlattım. Sonra ikinci bir tane daha. Bu yaptığımın içimde yanan öfkeye pek bir faydası yoktu ancak Karen'in herhangi bir eşyasına zarar verirsem de kendimi çok daha kötü hissedecektim.

Bu çok yorucu bir şeydi. Kırılıp dağılmadan daha ne kadar dayanabilirdim, bilmiyordum.

Kırılmayacaktım. Kırılmaktan artık bıkmıştım, hep böyle yapıyordum. Kırılan parçalarımı toplayıp onları tekrar güzelce bir araya getirmeliydim ve onları Hardin'in ayaklarının dibinde tekrar un ufak bir halde bulmadan, kırılan parçalarımı saklamalıydım.

"Bu kısır döngüden usandım ben. Sana daha önce de söyledim ama beni dinlemedin. Kısır döngüyü devam ettirmenin hep yeni yollarını bulup duruyorsun ama bitti. Yeter artık, bitti!"

Daha önce ona hiç bu kadar kızmış mıydım, bilmiyordum. Evet, daha kötü şeyler de yapmıştı ancak ben hep üzerine temiz bir sayfa açmıştım. Daha önce böyle bir noktaya hiç gelmemiştik, bu noktadan sonra artık benden bir şeyler saklamaz sanıyordum ve Hardin'in kariyerimle uğraşmaması gerektiğini anladığını zannediyordum. Elde ettiğim o şans benim için her şey demekti. Ömrüm boyunca vaktimi kendine ait hiçbir şeyi olmayan bir kadını izleyerek geçirmiştim. Annem kendisi için hiçbir şey yapmamıştı. Ben öyle olmamalıydım. Bunu yapmam lazımdı. Henüz genç olmama rağmen annemin aksine, ayaklarımın üzerinde durabildiğimi kanıtlayabilmek için o fırsata ihtiyacım vardı. Annemin kendi elindeki fırsatları kaçırışı gibi, kimsenin bunu benden almasına izin veremezdim.

"Bitti... ilişkimiz mi?" Hardin'in çatlayan sesi titriyordu. "Az önce bitti dedin..."

Neyi bitirdiğimi bilmiyordum. Bitirdiğim şey Hardin olmalıydı ancak o soruya hemen yanıt vermemem gerektiğini bilecek kadar

da kendimi iyi tanıyordum. Normalde şu an ağlamam ve Hardin'i öperek affetmem gerekiyordu... ama bu gece olmazdı.

"Tükendim artık ve dayanamıyorum. Sürekli aynı şeyleri yaşayıp duramam! Kalacak hiçbir yerim olmadan Seattle'a gitmeme izin verecektin, sırf beni oraya taşınmaktan alıkoymak için!"

Hardin karşımda sessizce duruyordu, ben de öfkemin dinmesini umarak derin bir nefes aldım ancak bir türlü dinmek bilmedi. İçimdeki öfke gittikçe kabardı ve resmen etrafı kıpkırmızı görmeye başladım. Yataktaki yastıkların geri kalanını elime aldım ve onların yere düşünce kırılan birer vazo olduğunu farz ederek yere fırlattım, geride arkamı başkasının temizleyeceği bir dağınıklık bıraktığımı hayal ettim. Problem şuydu ki o dağınıklığı temizleyecek olan yine bendim, Hardin bana kıyamayarak cam kırıklarının elime batmaması için kendini asla feda etmezdi.

"Çık dışarı!" diye bağırdım ona.

"Hayır, özür dilerim, tamam, ben..."

"Siktir git, dedim. *Hemen,*" dedim tükürerek, Hardin de bana kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi bakakaldı.

Belki de hakikaten kim olduğumu bilmiyordu.

Kamburu çıkmış bir vaziyette odadan çıktı, ben de balkona geçmeden önce kapıyı ardından çarpıp kapadım. Balkondaki hasır sandalyeye oturdum ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak deniz manzarasına baktım. Hiç gözyaşı dökmedim, aklımda sadece hatıralar vardı. Hatıralarım ve pişmanlıklarım.

27. Bölüm

Hardin

Bitkin düştüğünü biliyordum; ne zaman bir şeyi sıçıp batırsam bunu onun gözlerinde görebiliyordum. Zed'le kavga etmem, okuldan atılmam hakkında yalan söylemem... yaptığım her ters hareketin onda negatif bir karşılığı oluyordu; bunu fark etmediğimi sanıyordu ancak gayet farkındaydım.

Sandra'yı neden hoparlöre almıştım ki sanki? Eğer öyle yapmasaydım, yediğim o boku örtbas edebilir ve sonrasında hatamı düzetince yaptıklarımı Tessa'ya anlatabilirdim. Böylelikle hiç üzülmemiş olurdu.

Tessa'nın yaptığım şeyi öğrenmesi halinde ne yapacağını hiç hesaba katmamıştım. Tabii taşınma konusunda onun fikrini değiştirmeyi başaramadığım gibi nerede kalacağını da düşünmemiştim. Kontrol manyağı olduğundan, kalacak yer bulamayınca taşınmayı da erteler sanmıştım.

Aferin, yine sıçtın batırdın Hardin.

Aslında bütün bunları iyi niyetle yapmıştım, şey ilk başta niyetim öyle değildi fakat şimdi işler değişmişti. Seattle'da kalacağı daire işini baltalamam çok kötü bir hareketti, biliyordum ancak çaresiz kalmıştım ve Tessa'yı beni terk etmemeye ikna etmeye çalışıyordum. Seattle'da ne olacağını biliyordum ve sonucunun da iyi olmayacağından gayet emindim.

Tabiatıma bağlı kalarak, merdivenlerin yanındaki duvara bir tane geçirdim.

"Siktir!"

Neyse ki duvarın sıvasının alçıpan olmadığını keşfettim. Harbi masif ahşaptan yapılmıştı ve çok daha can yakan bir sertliğe sahipti.

Öbür elimle yumruğumu sıvazlarken aptalca tepkiler vermeyi bırakmam gerektiğini kendime tembihledim. Darbe herhangi bir yere zarar vermediği için bu defa şanslıydım, tabii elim moraracaktı ancak bu yeni bir şey değildi.

Bu kısır döngüden bıktım ben. Sana daha önce de söyledim ama beni dinlemedin. Basamaklardan haldır huldur indim ve huysuz bir velet gibi kendimi kanepeye attım. Hakikaten de öyle biriydim, salak bir çocuktum ben. O da ben de bunun farkındaydık, hatta siktiğimin yerinde herkes bunu biliyordu. Bu gerçeği pekâlâ bir tişörte bastırıp üzerime giyebilirdim.

Yukarı çıkıp tekrar kendimi affettirmeyi denemeliydim ancak dürüst olmak gerekirse, bundan biraz korkuyordum. Tessa'yı daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim.

Buradan çekip gitmem gerekiyordu. Eğer Tessa beni bu mutluluk sıçan aileyle aynı arabaya binmeye zorlamasaydı şimdi çoktan eve dönmüş ve bu saçma sapan tatili sonlandırmış olurdum. Ta en başından buraya gelmeyi istememiştim zaten.

Sanırım tekne gezisi fena değildi... fakat bu tatil başlı başına saçmalıktı, bir de şimdi Tessa benden nefret ederken burada olmamın hiçbir anlamı kalmamıştı. Ne yapacağımı bilemeyerek tavana boş boş bakmaya başladım. Burada öylece oturamazdım ve aksini yaparsam da kendimi üst katta, Tessa'yı daha çok sıkarken bulacaktım.

Yürüyüşe çıkmaya karar verdim, normal insanlar sinirlendiklerinde öyle yapar, duvarları yumruklayıp otu boku kırıp dökmezlerdi.

Tabii herhangi bir şey yapmadan önce de üzerime bir şeyler giymem gerekiyordu ama tekrar yukarı çıkamazdım çünkü bu sefer Tessa harbiden beni keserdi.

Oflayarak ayağa kalktım. Tessa'nın hareketleri kafamı o kadar karıştırmasaydı, birazdan yapacaklarımı daha özenli bir biçimde düşünürdüm.

Landon'ın odasının kapısını açtım ve o anda gözlerimi devirdim. Kıyafetlerini düzgünce yatağın üzerine dizmişti; herhalde annesiyle babam, onu peşlerinden sürüklemeden önce bu giysileri tertiplice yerlerine kaldırmayı planlamıştı.

Landon'ın çirkin ötesi kıyafetlerinin etrafında çaresizce dolanıp yakası olmayan giyecek lanet bir üst aradım. En sonunda düz, mavi bir tişört ve siyah bir eşofman altı bulabildim.

Hay sikeyim. Landon'ın kıyafetlerine kalmıştım. Umarım Tessa'nın öfkeli hali uzun sürmezdi çünkü ilk defa başıma geleceklerden bihaberdim. Bana sinirlendiğinin yarısı kadar bile tepki vereceğini düşünmemiştim; beni şaşırtan kullandığı kelimeler değildi, tartışma esnasında bana attığı o bakışlardı. O bakışlar bana o kadar çok şey söylemiş ve beni korkutmuştu ki söylediklerinin hiçbiri bakışlarıyla boy ölçüşemezdi.

Yirmi dakika öncesine kadar bizim odamıza ait olan o kapıya şöyle bir baktım ve basamaklardan aşağı inip dış kapıya yöneldim.

Daha park yolunu yarılamamıştım ki en sevdiğim üvey biraderim çıkageldi. En azından yanında başka kimse yoktu.

"Babam nerede?" diye sordum.

"Sen benim kıyafetlerimi mi giyiyorsun?" diye karşılık verdi büsbütün şaşkın bir ifadeyle.

"Şey, evet. Pek seçim şansım yoktu, o yüzden fazla büyütme meseleyi." Omuzlarımı silktim, bana bakıp gülümsemesinden tam da olayı büyütmeyi planladığını anlamıştım.

"Olur... Olur da yine ne halt ettin bakalım?"

O ne demek şimdi? "Bir halt ettiğimi de nereden çıkardın?"

Şüpheci bir biçimde kaşını kaldırdı.

"Tamam... bir takım haltlar yedim, hatta çok büyük bir bok yedim diyelim," dedim öfkeyle. "Ama sıçıp sıvamanı dinleyecek halim yok, o yüzden takma sen bu konuyu."

"Olur." Omuzlarını silkip yanımdan uzaklaştı.

Ondan birkaç söz duymayı bekliyordum, bazen verdiği tavsiyeler işime yarıyordu. "Bekle!" diye ona seslenince hemen arkasını döndü. "Ne yaptığımı sormayacak mısın?"

"Demin bana üzerinde konuşmak istemediğini söyledin," diye yanıtladı.

"Evet... ama şey." Ne diyeceğimi bilmiyordum, o da bana arada kalmışım gibi bakıyordu.

"*Sormamı* mı istiyorsun yani?" Halinden memnun görünüyordu ama neyse ki bu konuda fazla pislik peşinde değildi.

"Olayın sebebi benim..." diye söze başladım ama tam o anda Karen ile babamın evin bahçesine girdiklerini gördüm.

"Hangi olayın?" diye sordu Landon dönüp onlara bakarak.

"Boş ver." İç çektim ve sinirle elimi ıslak saçlarımda gezdirdim.

"Selam, Hardin! Tessa nerede?" diye sordu Karen.

Sanki Tessa'dan beş metreden fazla uzaklaşamıyormuşum gibi, niye herkes bu soruyu bana soruyordu?

Göğsüme oturan sızı bana bunun doğru olduğunu hatırlattı: *Ondan ayrı kalamıyordum.*

"İçeride, uyuyor," diye yalan söyleyip Landon'a döndüm. "Ben biraz yürüyeceğim, ona biraz göz kulak olur musun?" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi babam, aralarından geçtiğim sırada.

"Dışarı," dedim fazla uzatmadan ve adımlarımı hızlandırdım.

Birkaç sokağı geçip bir dur tabelasının önüne geldiğimde, nereye gittiğim veya geldiğim yere nasıl döneceğim hakkında hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim. Uzunca bir süredir yürüdüğümün farkındaydım ancak bu sokakların hepsi kafa karıştıracak kadar birbirlerine benziyorlardı.

Artık resmen buradan nefret ediyordum.

Saçlarını rüzgârda savuran Tessa'yı izlerken burası bana o kadar da kötü gelmemişti; gözlerini ışıltılı sudan ayırmadan bakarken, dudaklarına nasıl da ufak ve memnuniyet dolu bir gülümseme oturmuştu? Kıyının uzağındaki dalgalar kadar sakin ve rahatlamış görünüyordu, o dalgalar ki teknemiz gelip onların huzurunu bozana kadar sabit ve el değmemiş bir haldeydiler. Şimdi aynı deniz arkamızda kükrüyor, dalgalar öfkeyle teknemizin iki yanını dövüyorlardı. Önünde sonunda sakinleşeceklerdi elbet, ta ki bir başka tekne gelip onların sakinliğini bozana kadar.

Aniden arkamdan gelen bir ses, kafamda Tessa'nın teninde gün ışığının dans ettiği görüntüsünü dağıtıverdi. "Kayıp falan mı oldun sen?"

Arkamı döndüğümde karşımda benimle yaşıt olduğunu tahmin ettiğim bir kız görünce şaşırdım. Kumral saçları Tessa'nınki kadar uzundu. Gecenin bir yarısı tek başınayadı. Etrafa bakındım. Ormanın ve çakıllı yolun dışında hiçbir şey yoktu.

"Ya sen?" diye cevap verdim uzun kollu bluzunu fark ederek.

Gülümseyerek bana yaklaştı. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerin ortasında benim gibi bir yabancının kayıp mı olduğunu sorduğuna göre, beyin hücreleri biraz eksik olmalıydı.

"Hayır, kaçıyorum ben," dedi saçını kulağının arkasına atarak.

"Kaçıyor musun? Yirmi yaşındayken mi? Kaçmak için büyük değil misin sence?" O kıçını da alıp caddeden aşağı yürümeye devam etse iyi olurdu. Çünkü şu an istediğim son şey, yirmili yaşlarındaki kokoş kızını arayan öfkeli bir babaya denk gelmekti.

"Yok," dedi gülerek. "Üniversiteden ailemi ziyaret etmeye geldim, neredeyse sıkıntıdan patlayacaktım."

"Ya, senin adına sevindim. Umarım peşine düştüğün özgürlük yolu seni Shangri-la'ya ulaştırır," diye cevap verdim ve ondan uzaklaşmaya başladım.

"Yanlış tarafa gidiyorsun," diye seslendi arkamdan.

"Umurumda değil," dedim.

Arkamdaki çakıllı yolda kızın ayak seslerini duyunca homurdandım.

28. Bölüm

Tessa

Hardin'le sürekli kavga etmekten bıkıp usanmıştım. Şu anda ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilmiyordum. Aylardır çıktığımız yolda onun peşinden gidiyordum ve o yolun hiçbir yere varmayacağından gayet emindim. Daha yolun en başında ikimiz de kaybolmuştuk.

"Tessa?" Landon'ın sesi yatak odasını aşıp balkona ulaştı.

"Buradayım," diye cevap verdim, içten içe şort ile sweatshirt giydiğim için sevinerek. Ne zaman bunu yapsam Hardin bana takılmaktan geri durmazdı fakat şimdi sakin bir mevsimdeydik; hava ne çok sıcak ne de çok soğuktu.

"Selam," dedi Landon balkona gelip yanımdaki sandalyeye otururken.

"Selam," diye karşılık verdim, bakışlarımı tekrar denize çevirmeden önce ona bakarak.

"İyi misin?"

Cevap vermek için bir an bekledim. İyi miydim? *Hayır.* İyi olacak mıydım? *Evet.*

"Evet, sanırım bu kez iyiyim." Dizlerimi karnıma çekip kollarımı doladım.

"Konuşmak ister misin?"

"Yok. Dramımla tatilimizi zehir etmek istemiyorum. Ben iyiyim, gerçekten."

"Tamamdır. Ama eğer konuşmak istersen, dinlerim haberin olsun."

"Biliyorum." Ona baktığımda bana güven verici bir biçimde gülümsedi. O olmasa ne yapardım, bilmiyordum.

Bir anda Landon'ın gözleri kocaman oldu ve bir şeyi işaret etti. "O şey..."

Ben de onun baktığı yere döndüm.

"Yüce Tanrım!" Oturduğum yerden fırladım ve jakuzinin içinde yüzen kırmızı külodumu kaptığım gibi sweatshirt'ümün cebine sakladım.

Landon kahkahasını bastırmak için altdudağım ısırdı ancak ben kendiminkine mani olamadım. İkimiz de kahkahalara boğulduk; o gerçekten gülüyordu, bense utancımdan. Ama Hardin'le günlük kavgalarımızdan sonraki ağlama krizlerindense Landon'la gülmeyi yeğlerdim.

29. Bölüm

Hardin

Bu küçük kasabanın etrafında dolaştıkça çakıltaşı ve ağaçtan başka hiçbir şey görememekten artık sıkılmaya başlamıştım. Şu tuhaf kız da peşimden gelmeye devam ediyordu ve Tess'le girdiğim kavganın ağırlığı hâlâ üzerimdeydi.

"Bütün kasaba boyunca arkamdan mı geleceksin?" diye sordum bana sakız gibi yapışan kıza.

"Hayır, ailemin kulübesine dönüyorum."

"Kulübene tek başına dön o zaman."

"Çok kibarsın," diye homurdandı alaycı bir sesle.

"Harbiden mi?" Suratımı görmemesine rağmen gözlerimi devirdim. "Herkes nezaketin en güçlü özelliğim olduğunu söyler halbuki."

"Sana yalan söylemişler," dedi kız arkamdan kıkırdayarak.

Önüme gelen bir taşa tekme savurdum ve içimden Tessa'nın temizlik alışkanlığına teşekkür ettim, eğer kulübeye girmeden önce bana ayakkabılarımı çıkarttırmamış olsaydı, şu an Landon'ın spor ayakkabılarına talim edecektim. Onunkilerin tipleri hiç düzgün değildi. Ayrıca onun ayaklarının benimkilerden küçük olduğundan da emindim.

"Ee, nerelisin?" diye sordu kız.

Onu duymazdan gelip yoluma devam ettim. Sanırım bir sonraki dur işaretini geçtikten sonra sola dönmem gerekiyordu. Kesinlikle doğru yolda olduğuma kalıbımı basardım.

"İngiltere mi?"

"Aynen," dedim. Sonra en iyisi yolu ona sormak, dedim kendi kendime. "Ne taraftan?"

Arkamı döndüğümde sağ tarafı işaret ettiğini gördüm. Tabii ya, yanılmıştım.

Kızın gözleri buz mavisiydi, giydiği eteğin uçları ayaklarının dibindeki çakıltaşlarına sürtünüyordu. Bir an bana Tessa'yı... daha doğrusu onunla ilk tanıştığımız zamanki halini anımsatmıştı. Benim Tessam artık öyle çirkin şeyler giymiyordu. Ayrıca tamamen yepyeni bir kelime haznesine sahip olmuştu; pek çok olayda arkamdan küfretmesine sebep olduğum için bunun mimarı bizzat bendim.

"Sen de mi ailenle geldin?" Sesi alçak ve hatta oldukça tatlıydı.

"Hayır... şey, sayılır."

"Aileden mi sayılıyor onlar?" Gülümsedi; kızın cümlesinin sonuna "onlar" eklemesi de bana Tessa'nın konuşma tarzını hatırlatmıştı.

Tekrar ona döndüm ve onun gerçek olduğundan, *Noel Gecesi Kâbusu* tarzı lanet olası bir sanrı yaşamadığımdan emin olmaya çalıştım; bana bir çeşit ders vermeye gelen bir hayaletle yüz yüze olmadığımı varsayıyordum.

"Onlar benim ailem ve bir de kız arkadaşım var. Bu arada kız arkadaşım var benim," diye onu uyardım. Bu kızın benim gibi biriyle ilgileneceğini hiç sanmıyordum ancak sonuçta Tessa için de zamanında öyle düşünmüştüm.

"İyi..." dedi kız.

"İyi." Aramıza biraz mesafe koymak için adımlarımı sıklaştırdım. Sağa döndüm, o da peşimden geldi. Aramızdan bir kamyon geçtikten sonra ikimiz de çimenlik bir alana geldik, kamyon geçince bana yetişmişti.

"O nerede peki? Kız arkadaşın yani?" diye sordu.

"Uyuyor." Babama ve Karen'a söylediğim yalanın aynısını kullanmak bana mantıklı gelmişti.

"Hımm..."

"Hımm, ne?" dönüp ona baktım.

"Bir şey yok." İleriye baktı.

"Yolun başından beri beni takip ediyorsun. Söyleyecek bir şeyin varsa söyle haydi," dedim uyuz bir biçimde.

Aşağı bakıp elinde bir şeyi çevirdi. "Ben de senin bir şeyden kaçtığın veya saklandığın hissine kapılmıştım... bilmiyorum, boş ver gitsin."

"Saklanmıyorum; kız bana siktir ol git dedi, ben de öyle yaptım." Bu çakma Tessa ne biliyordu ki zaten?

Başını kaldırıp bana baktı. "Sana niye tekmeyi bastı?"

"Sen hep böyle meraklı mısındır?"

Gülümsedi. "Evet, öyleyimdir," dedi başını sallayarak.

"Meraklılardan nefret ederim."

Tessa haricinde tabii ki. Onu ne kadar çok sevsem de beni sorgulamaya başladığı zamanlarda ağzını bantlamak geçiyordu içimden. Tessa hiç şüphesiz şimdiye kadar tanıdığım en meraklı insandı.

Aslında bu yalandı. Ben onun meraklı tavırlarını çok seviyordum; eskiden bundan nefret ederdim ama artık anlamaya başlamıştım. Ben de onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum... ne düşündüğünü, ne yaptığını, ne istediğini. Beni dehşete düşüren bir biçimde, artık Tessa'dan daha fazla soru sorar olduğumu keşfetmiştim.

"Ee, anlatacak mısın?" diye ısrar etti kız.

"Adın ne senin?" diye sordum geçiştirerek.

"Lillian," dedi ve elinde tuttuğu şeyi yere bıraktı.

"Ben de Hardin."

Saçım kulağının arkasına attı. "Bana kız arkadaşından bahsetsene."

"Niye?"

"Üzgün görünüyorsun, bunu bir yabancıyla konuşmaktan başka insana ne iyi gelir ki?"

Onunla konuşmak istemiyordum; çünkü ürpertici bir biçimde Tessa'yı andırıyordu ve bu da beni huzursuz ediyordu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Güneş burada erken batıyordu ve gökyüzü neredeyse simsiyahtı.

"İçine atmak daha mı iyi peki?" diye sordu mantıklı bir önermeyle. Fazla mantıklıydı hem de.

"Bak, sen... iyi birine benziyorsun fakat ne ben seni tanıyorum ne de sen beni tanıyorsun, dolayısıyla aramızda böyle bir konuşma olmayacak."

Kız kaşlarını çatarak iç çekti. "Peki."

En sonunda uzaktan babamın kulübesinin tanıdık çatısını görmüştüm. "Evet, şurası benimki," dedim gitmeye hazırlanarak.

"Cidden mi? Bekle bir dakika... Senin baban Ken mi?" Minik eliyle alnına vurdu.

"Evet?" dedim şaşkınlıkla.

İkimiz de bahçeye giden yolun üzerinde durduk. "Ne kadar da salağım, tabii ya! Nasıl daha önce aksanından anlayamadım?" kahkaha attı.

"Ben bir şey anlamadım," dedim ona bakarak.

"Bizimkiler arkadaşlar, sanırım birlikte üniversiteye mi ne gitmişler. Son birkaç saatimi şanlı günlerini yâd etmelerini dinleyerek geçirdim."

"Hımm, amma ironik oldu," dedim gülümseyerek. Birkaç dakika önce bu kızın yanında hissettiğim rahatsızlık artık kaybolmuştu.

Parlak bir biçimde gülümsedi. "Öyleyse birbirimize o kadar da yabancı değilmişiz."

30. Bölüm

Tessa

"Kurabiye," dedik Landon'la aynı anda.

Karen da gülümseyerek, "Kurabiye yapalım o zaman," dedi ve dolabın kapağını açtı.

Karen durmak nedir bilmiyordu, sürekli bir şeyler pişiriyor, kızartıyordu. Şikâyet ettiğimden değil hani, kadının aşçılığı muhteşemdi.

"Hava da iyice kararadı. Umarım oralarda kaybolmaz," dedi Ken. Landon da *Hardin İşte*, dercesine omuzlarını silkmekle yetindi.

Hardin neredeyse üç saattir ortalarda yoktu ve ben de telaşlanmamak için elimden geleni yapıyordum. İyi olduğunu biliyordum; ona bir şey olsaydı mutlaka hissederdim. Bunu nasıl açıklayabilirim, bilmiyorum ama içimde bir yerlerde bunu sezebiliyordum.

Dolayısıyla onun başına bir şey gelmesi beni endişelendirmiyordu. Beni asıl meraklandıran, üzüntüsünü fırsat bilip yakındaki bir bara gitmesiydi. Benden biraz uzaklaşmasını istediğim kadar, evin kapısından sallana sallana girip nefesinin içki koktuğunu görmek de canımı yakardı. Benim sadece biraz yalnız kalmaya, düşünecek ve sakinleşecek kadar zamana ihtiyacım vardı. İşin düşünme kısmına henüz geçmemiştim tabii; ne pahasına olursa olsun, bu kısımdan uzak durmaya çalışıyordum.

"Belki bu akşam veya yarın hep birlikte jakuziye gireriz diye düşünüyordum?" dedi Karen.

Landon içtiği sodayı bardağına geri tükürdü, ben de hemen oradan bakışlarımı kaçırıp gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Landon'ın küvette yüzen iç çamaşırımı görme hadisesi henüz yeni yaşanmıştı ve yanaklarımın kızararak ısındıklarını hissedebiliyordum.

"Karen, şekerim, onların bizimle beraber jakuziye girmek isteyeceklerini hiç sanmıyorum," dedi Ken gülerek, bunun hakikaten biraz tuhaf kaçabileceğini düşünen Karen da gülümsedi.

"Sanırım haklısın," dedi kadın gülerek ve kurabiye hamurunu ufak topaklara ayırmaya başladı. Burnunu buruşturduktan sonra: "Şu hazır şeyleri hiç sevmiyorum," dedi.

Karen'ın hazır kurabiye malzemelerinden nefret ettiğinden emindim ama benim için cennette olmak gibiydi. Özellikle de kırılıp darmadağın olacağımı hissettiğim sırada.

Landon ile ben, Dakota ve beraber oturacakları ev hakkındaki sohbetimizi yarılamıştık ki annesi ve Ken en sonunda bize bakmaya geldiler. Yolda buraya gelirken, o sırada evden çıkan Hardin'i gördüklerinden bahsettiler. Anlaşılan, onlara uyuduğumu söylemişti, o yüzden ben de Hardin'in yalanını devam ettirebilmek için elimden geleni yaptım ve Landon geldiğinde yeni uyandığımı söyledim.

Evden çıktığından beri Hardin'in nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini merak edip durmuştum. Bir yanım onu hiç görmek istemiyordu fakat ondan daha büyük olan diğer yanımsa, Hardin'in zaten kırılgan olan ilişkimizi neden daha fazla uçuruma sürükleyecek başka bir şey yaptığını merak ediyordu. Seattle'a taşınmam konusunda bana müdahale etmeye kalktığı için ona hâlâ çok kızgındım ve bu konuda ne halt edeceğimi de hiç bilmiyordum.

31. Bölüm

Hardin

"Kızın tutacağı ev işini sabote mi ettin?" diye sordu Lillian ağzını kocaman açarak.

"Bayağı boktan bir iş olduğunu söylemiştim sana," diye hatırlattım ona.

Ailesinin kulübesine doğru yürüdüğümüz sırada başka bir arabanın farları yanımızdan geçip gitti. En başından beri babamın evine dönmeye niyetliydim fakat Lillian bu noktaya kadar son derece iyi bir dinleyici olduğunu kanıtlamıştı. Bu yüzden kulübesine gidene kadar ona eşlik edip sohbetimizi tamamlamamızı isteyince onu kıramadım. Benim yokluğum Tessa'ya biraz sakinleşmesi için zaman kazandıracak ve umarım geri döndüğümde benimle konuşmaya hazır olacaktı.

"Ama bana olayın bu kadar karmaşık bir seviyede olduğunu söylememiştin. Açıkçası sana sinirlendiği için o kızı suçlayamıyorum," dedi. Tabii ki o da Tessa'nın tarafını tutmaya hazırdı.

Son altı aydır Tessa'ya yaşattığım saçmalıkları bilse, hakkımda kim bilir neler düşünürdü.

"Ee, bu konuda ne yapacaksın, peki?" diye sordu kapıyı açarken. Bana içeri girmem için işaret etti, sanki başından beri öyle yapacakmışız gibi.

İçeri girdiğimde, evin son derece şatafatlı olduğunu gördüm. Babamınkinden bile daha büyüktü. Bok gibi zengin tiplerdi.

"Yukarıdadırlar," dedi içeri girdiğimizde.

"Kimler?" diye sordu bir kadın, annesi olduğunu zannettiğim kadına yüzünü dönmeden önce Lillian gülümsedi. Kadın tıpkı ona

benziyordu, aralarındaki tek fark yaşlarıydı. "Bu kim?" diye sordu kadın.

Tam o sırada üzerinde polo gömleği ve hâki pantolonlu orta yaşlı bir adam oturma odasına girdi.

Hay sıçayım, şahane. Lillian'ı evine bıraktığım anda geri dönmeliydim. Tessa burada olduğumu bilse ne düşünürdü? Umursar mıydı ki? Zaten bana epey kızmıştı ve bir de mazimizde Molly'yi kıskanması gibi bir detay vardı. Yine de bu kız Molly gibi değildi; onunla hiçbir alakası yoktu.

"Anne, baba, bu Hardin, Ken'in oğlu."

Adamın yüzünde devasa bir gülümseme belirdi. "Ben de seninle tanışabilecek miyim diye merak ediyordum!" dedi kokoş İngiliz aksanıyla gürleyerek. O aksanla da babamı üniversiteden nasıl tanıdığını açıklıyordu.

Yanıma gelip omzuma hafifçe vurdu. Ben biraz geri çekilince inceden kaşlarını çattı, aslında benden böyle bir tepkinin gelmesini bekliyor olmalıydı. Babam onu benim hakkımda uyarmış olmalıydı. Bu aklıma gelince neredeyse gülecek oldum.

"Tatlım," dedi adam karısına dönerek. "Bu Trish'in oğlu."

"Annemi tanıyor musunuz?" diye sordum, ben de kadına dönerken.

"Evet, anneni daha sen doğmadan önce tanırdım," dedi kadın gülümseyerek. "Hepimiz arkadaştık, beşimiz birden," diye ekledi.

"*Beşiniz mi?*" diye sordum.

Lillian'ın babası, eşine döndü. "Sırası değil, tatlım."

"Her neyse, sen de tıpkı annene benziyorsun! Ama gözlerin babana çekmiş. Amerika'ya taşındığımdan beri onu hiç göremedim. O nasıl?" diye sordu kadın.

"İyi, yakında evleniyor."

"Gerçekten mi?" diye cırladı kadın. "Ona tebriklerimi iletirsin, bunu duymak ne güzel."

"Olur," diye cevap verdim. Bu insanlar biraz fazla gülümsüyorlardı. Aynı anda üç Karen'la bir odada kısılıp kalmak gibiydi. Aradaki tek fark, bu çiftin daha az uyuz ve daha çok içten görünmeleriydi. "Şey, ben gitsem iyi olur," dedim Lillian'a, bu karşılaşmanın fazlasıyla tuhaf olduğunu o da fark etmişti.

"Yo, hayır. Gitmene gerek yok... biz yukarı çıkarız," dedi Lillian'ın babası, sonra kolunu eşinin beline dolayıp yukarıya kadar ona eşlik etti.

Lillian arkalarından baktıktan sonra bana döndü, "Kusura bakma, onlar biraz..."

"Yapmacık mı?" diye onun için cümlesini tamamladım. Bu adamın bembeyaz sırıtışının ardındaki kolpalığı anında sezmiştim.

"Evet, hem de nasıl." Gülmeye başlayıp kanepeye oturdu.

Ben de tuhaf bir şekilde kapı girişinde kalakaldım.

"Burada bulunman kız arkadaşın için sorun olur mu?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum, muhtemelen." Homurdanıp sinirle parmaklarımı saçımda gezdirdim.

"Onun da aynı şeyi yapmasını ister miydin? Kızın, daha yeni tanıştığı bir herifle takıldığını bilsen ne hissederdin?" Bu kelimeler onun dudaklarından döküldüğü anda, göğsüme öfke dolmaya başladı.

"Etrafı kıpkırmızı görürdüm," diye hırladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sırıttı ve kanepeye, yanma oturmamı işaret ederek hafifçe mindere vurdu.

Derin bir nefes aldım ve geniş adımlarla oraya gidip kanepenin öbür tarafına oturdum. Bu kızın tavırlarını nasıl okumam gerektiğini bilmiyordum; fena halde kaba ve biraz sinir bozucuydu.

"Kıskanç bir tipsin o zaman?" diye sordu gözlerini büyüterek.

"Sanırım öyleyim," diye cevap verdim omuzlarımı silkerek.

"Bahse girerim kız arkadaşın seni öpmemden hiç hoşlanmaz." Bana sokulunca kanepeden fırlayıp kalktım. Kahkahayla gülmeye başladığı sırada çoktan kapıya giden yolu yarılamıştım.

"Ne yapıyorsun be?" Sesimi fazla yükseltmemeye çalıştım.

"Sadece takılıyorum. Meraklın değilim, güven bana." Gülümsedi. "Senin de öyle olmaman içimi rahatlattı tabii. Otur yanıma şimdi."

Tessa ile huyları çok benzese de ne onun kadar tatlı ne de onun kadar masumdu. Kanepenin karşısındaki sandalyeye kuruldum. Bu hatuna güvenebilecek kadar tanımıyordum onu. Burada kalmamın tek sebebi, babamın kulübesinde beni bekleyen şeyle henüz yüzleşmek istememiştim. Lillian'a gelince, büsbütün bana yabancı olsa da Lan-

don'ın aksine, üçüncü bir şahıs olmasına rağmen bir anda Tessa'nın en iyi arkadaşı olup çıkmıştı. Beni yargılamak için herhangi bir sebebi olmayan biriyle konuşmak da bana biraz iyi gelmişti. Ha bir de bu kız biraz çatlaktı, o yüzden devrelerimiz birbiriyle uyuşuyordu.

"Şimdi şu kız için bile Seattle'da yüzleşmek istemediğin şey nedir, anlat bana?"

"Kesin bir şey yok. Orada mazimde bazı kötü anılar yaşadım fakat bu ondan da öte bir şey; Tessa'nın orada her şeyi yoluna koymasına takılıyorum," diye cevapladım, söylediğimin ne kadar manyakça bir şey olduğunun tamamen bilincinde olarak. Ama açıkçası hiç umurumda değildi; bu kız bir saat boyunca benim peşimden gelmemiş miydi? Ortada manyak biri varsa, o da Lillian'dı.

"Ve bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Tabii ki onun yolunu bulmasını isterim. Ancak ben de bunun bir parçası olmak istiyorum." Aradan sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen çaresizce Tessa'yı özleyerek iç geçirdim. Hatta bana bu kadar kızması, onu daha çok özlememe sebep oluyordu.

"Yani Seattle'a gitmek istememenin sebebi, o kızın hayatının içinde yer almak mı? Dediğin akla hiç yatmıyor ki," dedi bariz bir şeye dikkat çekerek.

"Anlamamana saygı gösteririm çünkü Tessa da bunu anlamıyor fakat o benim elimdeki tek şey. Cidden hayatımda değer verdiğim tek şey bu kız ve onu asla kaybedemem. Onsuz ben bir hiçim."

Bu zırvaları, bu kıza neden anlatıyorum, peki?

"Son derece acınası şeyler söylediğimi biliyorum."

"Hayır, acınası değilsin." Bana hoşgörülü bir biçimde gülümseyince bakışlarımı kaçırdım. Şu an ihtiyacım olan tek şey hoşgörüydü.

Üst kata çıkan merdivenlerin ışığı sönünce dönüp Lillian'a baktım. "Gideyim mi, artık?" diye sordum.

"Hayır, eminim babam seni eve getirdiğim için çok sevinmiştir," dedi sesinde tek bir iğneleme kırıntısı olmadan.

"Niyeymiş o?"

"Eh, Riley'yi onlarla tanıştırdığımdan beri ondan ayrılmam için dua edip duruyor."

"Çocuktan mı hoşlanmadı, öyle bir şey mi?"

"Kızdan diyelim."

"Ne?"

Lillian, "O kızı hiç sevmiyor," deyince neredeyse kendime hâkim olamayıp gülücektim.

Babasının, ilişkisini kabul etmemesine çok üzülmüştüm ama itiraf etmem gerekirse, içim de fena halde rahatlamıştı.

32. Bölüm

Tessa

O sırada Landon bana, tuttukları daire kampusa çok yakın olduğu için, oraya her gün rahatlıkla yürüyebileceklerini anlatıyordu. Araba kullanmalarına gerek yoktu ve her gün metroya binmek zorunda da kalmayacaktı.

"Oh, o kocaman şehirde araba kullanmaya mecbur kalmayacağına o kadar sevindim ki. Tanrı'ya şükür," dedi Karen elini oğlunun omzuna koyarak.

Landon başını iki yana salladı. "Ben iyi bir şoförüm, Tessa'dan bile daha iyiyim," diye takıldı bana.

"Ben o kadar da kötü değilim, Hardin'den daha iyiyim en azından," diye karşılık verdim.

"Al sana *övünülecek* bir şey işte," dedi Landon neşeyle.

"Beni meraklandıran *senin* şoförlüğün değil. O deli gibi kullanan taksiciler yok mu!" dedi Karen, anne tavuğu andıran bir tavırla.

Tezgâhın üzerindeki tabaktan bir kurabiye daha aldım ve tekrar ön kapıya baktım. Epeydir oraya bakıp Hardin'in dönmesini beklemiştim. Dakikalar geçtikçe kızgınlığım endişeye dönüşmeye başlamıştı.

"Tamamdır, haber verdiğin için teşekkürler. Yarın görüşürüz," dedi Ken telefondakine. Sonra yanımıza geldi.

"Arayan kimdi?"

"Max. Hardin, Lillian'la beraber onların kulübedeymiş," diye cevap verdi Ken ve mideme bir şeyler oturdu.

"Lillian mı?" Sormadan edememiştim.

"Max'in kızı; senin yaşlarında."

Hardin'in komşuların kulübesinde, onların kızıyla ne işi vardı? O kızı tanıyor muydu? Onunla daha önce çıkmışlar mıydı?

"Biraz sonra gelir, eminim," dedi Ken kaşlarını çatarak, ardından bana baktı, anladığım kadarıyla bu bilgiyi bana vermeden önce alacağı tepkiyi hiç düşünmemişti. Adamcağızın kendini rahatsız hissetmesi benim de rahatsız olmama sebep olmuştu.

"Evet," dedim öksürürcesine, tezgâhın başındaki tabureden inip ayağa kalktım. "Ben en iyisi... yatağa döneyim," dedim onlara, kendimi bir arada tutmaya çalışırken. Öfkemin tekrar yükselmeye başladığını hissediyordum ve iyice köpürüp taşmadan önce onların yanından uzaklaşmalıydım.

"Ben de seninle yukarı geleyim," dedi Landon.

"Yok, ben iyiyim, gerçekten. Bu sabah erken kalktık, saat de geç oluyor zaten," dedim onu rahatlatmak istercesine. Landon da beni onaylayarak başını salladı ancak bahanemi yutmadığı her halinden belliydi.

Basamakları çıkarken içeriden, "Bu herif tam bir salak," dediğini duydum.

Evet, Landon. Haklısın, aynen öyle.

Gardıroba gidip pijamalarımı giymeden önce balkonun kapısını kapadım. Aklıma düşünceler hücum ederken ne giyeceğime odaklanmak çok zordu. Hardin'in giydiği kıyafetlerin yerini tutacak kadar hiçbir şeyin albenisi yoktu ve sandalyenin kolunda asılı duran beyaz tişörtü giymeye bir türlü yanaşmıyordum. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra şu an üzerimdeki şortum ve sweatshirt'ümle kalmaya karar verip yatağa uzandım.

Hardin'in yanında olduğu bu gizemli kız da kimdi? Seattle'daki dairem yerine bu kızın durumuna daha çok sinirlenmem çok gülünçtü. Aldatma yoluna giderek ilişkimizi tehlikeye atma niyetindeyse, bu Hardin'in bileceği işti. Evet, içimde bir arada duran son parçamı da darmadağın ederdi bu ve atlatabileceğimi hiç sanmıyordum ancak şimdi bunun üzerinde duracak değildim.

Hayatımın hiçbir noktasında bunu kafamda canlandıramıyordum. Hardin'in beni gerçekten aldatacağı düşüncesini hayal bile edemi-

yordum. Geçmişte bana yaptığı onca şeye rağmen bunun olmasının imkânı yoktu. Bana yazdığı o mektuptan, onu affetmem için yalvarıp yakarmasından sonra bu olamazdı. Evet, beni çok fazla kontrol altında tutmak istiyordu, hayatıma müdahale etme konusunda nerede duracağını bilmiyordu fakat yaptığı hareketlerden, daha çok beni yanında tutmak istediği anlaşılıyordu. Aldatarak bunu sağlayamazdı.

Bir saat boyunca tavana bakıp oradaki ahşap kalasları sayarak geçirdiğim sürede bile Hardin'e hissettiğim kırgınlık bir türlü geçmek bilmemişti.

Onunla konuşmaya henüz hazır mıydım, bilmiyordum ancak geldiğini duyana kadar uyuyamayacağımın da farkındaydım. O geri gelmedikçe, kalbimde kıskançlığın yarattığı baskı daha da artıyordu. Elimde olmadan ortada bir çifte standardın döndüğünü fark ettim. Ben herifin tekiyle olsaydım, Hardin kendini kaybeder ve muhtemelen etrafımızdaki ormanı tümüyle ateşe verirdi. Bu saçma fikir aklıma gelince içimden gülmek geldi ancak içimde neşe kırıntısı kalmamıştı. Bunun yerine uykumun gelmesi için içimden yalvararak gözlerimi tekrar kapadım.

33. Bölüm

Hardin

"Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu Lillian.

"Tabii." Omuzlarımı silkip saate baktım.

Ayağa kalkıp gümüş içki servis arabasına gitti. Şişelerin içindekilere baktıktan sonra aralarından birini seçti ve hızlıca dönüp bana gösterdi, bu hareketi bana bir yarışma programı hostesininkini hatırlatmıştı. Tahminimce duvara monte edilmiş TV'den daha pahalı olan konyak şişesinin kapağını açtı ve sonra dönüp yapmacık bir sevecenlikle baktı. "Sonsuza dek bir korkak gibi yaşayamazsın, biliyorsun."

"Kapa çeneni."

"Ona o kadar çok benziyorsun ki." Kıkırdadı.

"Tessa'ya mı? Hiç de bile. Hem nereden bileceksin ki zaten?"

"Yok, Tessa'ya değil. Riley'ye."

"O nasıl oluyor?"

Lillian, koyu renkli içkiyi kavisli bir kadehe doldurdu ve kanepeye dönüp oturmadan önce bana uzattı.

"Senin içkin nerede?" diye sordum.

Asil bir tavırla başını salladı. "Ben içki içmem."

Tabii ki içmiyordu. Ayrıca benim de gerçekten alkol almamam gerekiyordu ancak konyağın hafif tatlı ve yoğun aroması, kafamdaki bu baş ağrıtıcı düşünceyi silip attı.

"Nerem Riley'ye benziyor, anlatacak mısın yoksa anlatmayacak mısın?" Meraklı gözlerle ona baktım.

"Benziyorsunuz işte; onda da aynı kindar, *tüm dünyaya kızgınım*, tripleri var." Abartılı bir emo yüz ifadesi yaptı ve bağdaş kurup oturdu.

"Eh, belki de kızın hakikaten kızmak için bir sebebi vardır," dedim onu hiç tanımadan, Lillian'ın sevgilisini savunmaya geçerek. Ardından konyak kadehinin yarısını kafaya diktim. Epey sert ve yıllandıkça kusursuzlaşmış bir içkiydi, ayak tabanlarıma kadar içimin yandığını hissedebiliyordum.

Lillian cevap vermedi, onun yerine düşünceli bir tavırla dudaklarını büzüp arkamdaki tavana baktı."Şu Dr. Phil[4] çakması, sen konuş-ben dinlerim, 'Kumbaya'[5] saçmalıklarına hiç merakım yoktur, bilesin," dedim. Lillian tamam der gibi başını salladı.

"Zaten seninle beraber 'Kumbaya' söyleriz diye ummuyordum ama bence en azından Tamara'dan özür dilemek için bir plan yapsan iyi edersin."

"Onun adı Tessa," diye parladım bu anlık hatasına sinirlenerek.

Gülümsedi ve kumral saçlarını omzuna koydu. "Tessa, özür dilerim. Tamara adında bir kuzenim var da sanırım bir an o aklıma geldi."

"Özür dileyeceğimi de nereden çıkardın bu arada?" Cevap vermesini beklerken dilimi damağımda şaklattım.

"Dalga geçiyorsun, değil mi? O kıza bir özür borçlusun sen!" dedi yüksek sesle. "En azından onunla Seattle'a gideceğini söylemelisin."

Homurdandım. "Yeter ama, Seattle'a falan gideceğim demedim ki *ben*." *Tessa ile bu karşıma yeni çıkan sıçtığımın İki Numara'lı Tessa'sının beni Seattle konusunda zorlayıp durmaları da nedir?*

"Eh, öyleyse umarım o seninle gelir," dedi kurnaz bir sesle.

Anlayabileceğimi sandığım bu kıza şöyle bir baktım. "Ne dedin sen?" Konyak kadehini hemen bıraktım, o anda kahverengi içki, beyaz masaya sıçradı.

Lillian bir kaşını kaldırdı. "Dedim ki umarım o seninle gelir çünkü Tessa'nın dairesi anlaşmasının içine ettin ve hâlâ onunla taşınmaya niyetli değilsin."

---

4 Amerikalı meşhur psikolog ve TV şovmeni. (ç.n.)

5 İlk kaydı 1920'li yıllarda yapılmış dini temalı bir parçadır. Amerikan kültüründe pozitif yaklaşımlara tepki olarak görülür. (ç.n.)

"İyi ki şu söylediklerini hiçbir tarafıma takmıyorum," dedim ve gitmek için ayaklandım. Lillian'ın haklı olduğunu biliyordum ama bu saçmalıklardan artık gına gelmişti.

"Hayır, takıyorsun ama kabul edemiyorsun: Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranan insanlar aslında her şeyi dert eden insanlardır."

Kadehi masadan aldım ve kapıya yönelmeden önce başıma diktim. "Hakkımda bir bok bilmiyorsun," dedim dişlerimi sıkarak.

Lillian ayağa kalktı ve sakin adımlarla bana yaklaştı. "Evet, biliyorum. Dediğim gibi sen de tıpkı Riley gibisin."

"Eh, o kıza resmen acıyorum çünkü sana..." Tam kıza sövmeye başlayacaktım ki kendimi tuttum. O bana yanlış bir şey yapmamıştı; tam tersine bana yardım etmeye çalışmıştı, o yüzden öfkemi hak etmiyordu.

İç çektim. "Kusura bakma, tamam mı?" Dönüp oturma odasına yöneldim ve kanepeye çöktüm.

"Gördün mü, özür dilemek o kadar da zor değilmiş?" Lillian gülümsedi ve gümüş renkli içki servis arabasına gitti, konyak şişesini alıp oturduğum yere getirdi.

"Senin hakikaten bir içkiye daha ihtiyacın var." Bana gülümsedi ve boş kadehimi aldı.

Üçüncü kadehten sonra şöyle mırıldandım: "Tessa içmemden nefret ediyor."

"Sarhoş olmandan mı?"

"Yok," dedim refleks olarak. Ama Lillian'ın gerçekten de konuyla ilgilendiğini görünce sorusunu tekrar aklımdan geçirdim. "Bazen."

"Hımm..."

"Sen niye içmiyorsun?" diye sordum.

"Ne bileyim, içmiyorum işte."

"Peki, erkek arkadaş..." diye başlayıp sonra kendimi düzelttim, "kız arkadaşın içiyor mu?"

Başını salladı. "Evet, bazen. Ama eskisi kadar değil."

"Ya." Şu Riley ile benim düşündüğümden fazla ortak noktamız vardı.

"Lillian?" diye seslendi babası ve sonrasında basamakların çatırdadığını duydum.

Bir an doğrulup içgüdüsel olarak kızdan uzaklaştım, Lillian da dönüp babasına baktı. "Efendim, baba?"

"Saat neredeyse sabahın biri oldu. Misafirin evine geç kalmasın?" dedi.

Sabahın biri mi? *Siktir.*

"Tamam." Lillian başını salladı ve bana döndü. "Galiba arada sırada benim yetişkin biri olduğumu unutuyor," diye fısıldadı, kızın sesinden sinirlendiğini anlayabiliyordum.

"Benim de gitmem lazım zaten. Tessa kesin beni öldürecek," diye yakındım. Ayağa kalktığımda bacaklarımın normaldeki kadar sağlam olmadıklarını fark ettim.

"Yarın yine bekleriz, Hardin," dedi babamın arkadaşı kapıya vardığımda.

"Sen git kızdan özür dile ve Seattle'ı tekrar düşün," diye hatırlattı Lillian.

Ama ben onu duymazdan gelmeye kararlıydım, kapıdan çıkıp basamaklardan indim ve kaldırımla çevrili dış bahçeye geçtim. Bu kızın babasının yaptığı işi gerçekten öğrenmek isterdim; çünkü herif hakikaten bok gibi zengindi.

Dışarısı zifiri karanlıktı. Resmen, salak gibi yüzümün önünde sallayıp durmama rağmen ellerimi bile göremiyordum. Bahçeden çıktığımda babamın evinin dışındaki ışıklar görüşümü aydınlattı ve bana oranın bahçesine, sonra da verandasına giden yolu gösterdiler. Ön kapının sineklığı açılırken gıcırdadı, ben de bu duruma küfrettim. İstediğim son şey, babamın uyanıp nefesimdeki konyak kokusunu alımasıydı. Sonra bir de o da içmek isteyebilirdi.

İçimdeki Tessa, bu küçümser düşüncemden ötürü anında beni paylaşı ve ben de burnumu çimdikleyip başımı iki yana sallayarak onu aklımdan atmaya çalıştım.

Ayakkabılarımı ayağımdan çıkarmaya çalışırken neredeyse bir lambayı deviriyordum. Kendimi sabit tutabilmek için duvarın köşesine tutundum ve en sonunda botlarımı Tessa'nın ayakkabılarının yanına bırakmayı becerdim. Basamakları elimden geldiğince ağır adımlarla

çıkarken avuçlarım terlemeye başlamıştı. Sarhoş değildim ancak epey çakırkeyif olmuştum ve Tessa'nın buna daha da sinirleneceğini biliyordum. Birkaç saat önce bana siktir çekerken epey tepesi atmıştı, şimdi de bu kadar geç kalıp, bir de üstüne kafayı çekiğim için iyice sinirden delirecekti. Açıkçası şu an... ben biraz ondan korkuyordum. Bana öylesine kızmıştı ki küfredip beni evden göndermişti.

Beraber kaldığımız odanın kapısı hafif bir gıcırtıyla açıldı, elimden geldiğince sessiz hareket edip onu uyandırmadan odada yolumu bulmaya çalıştım.

Ancak hiç şanslı değildim.

Komodinin üzerindeki abajur tak diye açılıverdi ve Tessa ruhsuz ve sert bakışlarla bana baktı.

"Özür dilerim... seni uyandırmak istememiştim," diye af diledim.

Dolgun dudaklarında memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Uyumuyordum," dedi ve o anda göğsüm daralmaya başladı.

"Geç oldu biliyorum, özür dilerim," dedim kelimelerim birbirine karışarak.

Gözlerini kısarak bana baktı. "İçtin mi sen?"

Yüzündeki ifadeye rağmen gözleri parlıyordu. Abajurun yumuşak ışığının suratına vuruşu, yatağı geçip ona dokunma hissi uyandırıyordu bende.

"Evet," dedim ve öfke perimin canıma okumasını beklemeye koyuldum.

Tessa iç çekti ve ellerini alnına götürüp, atkuyruğu yaptığı saçından dökülen perçemleri toparladı. Halime hiç de şaşırmışa veya sinirlenmişe benzemiyordu.

Aradan geçen otuz saniyeden sonra hâlâ onun sinirden patlamasını bekliyordum.

Ama hiçbir şey olmadı.

Dirseklerine yaslanmış bir halde öylece yatakta oturmuş bana umutsuz gözlerle bakıyordu, bense gariban bir halde odanın ortasında dikilip duruyordum.

"Bir şey demeyecek misin?" diye sordum en sonunda, bu ürpertici sessizliği bozma umuduyla.

"Hayır, demeyeceğim."

"Hı?"

"Ben bitkinim, sen de sarhoşsun; gerçekten bana diyecek bir şey kalmıyor," dedi ruhsuz bir sesle.

Hep gerginlik içinde onun bana patlamasını beklemiştim ancak en sonunda saçmalıklarıma katlanmaktan bezdiği bir noktaya ulaşmıştık. Dürüst olmak gerekirse, bunun aramızdaki şeyin sonu olacağından ölümüne tırsıyordum.

"Sarhoş değilim, sadece üç kadeh içtim. O kadarıyla bana bir bok olmaz bilirsin," deyip yatağın kenarına oturdum. Benden uzak durmak için yatak başlığına doğru gerilediğini görünce omurgamdan aşağı adeta soğuk bir duş yemiş gibi oldum.

"Neredeydin?" sesi sakindi.

"Yan kulübede."

Daha fazla bilgi vermemi bekleyerek bana dik dik bakmaya devam etti.

"Lillian adında bir kızın yanındaydım, babalarımız aynı üniversiteye gitmişler, oturup konuştuk biz de işte; laf lafı açtı sonra..."

"Ah Tanrım." Tessa bir anda gözlerini kapadı ve elleriyle kulaklarını kapayıp dizlerini karnına çekti.

Hemen ona uzandım, tek elimle Tessa'nın iki bileğini de kavrayıp onları kibarca karnına indirdim. "Yok, yok, öyle değil. *Siktir ama.* Biz *senin* hakkında konuşuyorduk," dedim ona, ardından da Tessa'nın o bilindik göz devirme ve ona anlattığım hiçbir şeye inanmama tribinin gelmesini bekledim.

Gözlerini açıp başını kaldırdı. "Ne olmuş bana?"

"Şu Seattle saçmalığı işte."

"O kızla konuşabiliyorsun ama bana gelince susuyorsun, öyle mi?"

Tessa'nın sesi öfkeli değildi, sadece meraklıydı ve ben de çok boktan bir kafa karışıklığına doğru sürüklenmeye başlamıştım. O kızla konuşmak istediğim falan yoktu tabii, karı resmen beni buna zorlamıştı ancak bir bakıma onunla konuşmuş olduğumdan dolayı da memnundum.

"Mesele öyle değil... beni evden atan sensin," diye önümde duran kıza hatırlattım; yüzü Tessa'ya benziyor fakat tavırlarının onunla hiçbir alakası yoktu.

"Bunca zamandır onun yanında mıydın, peki?" Dudağı titredi ve dişlerini geçirip buna mani olmaya çalıştı.

"Hayır, yürüyüşe çıktığım sırada ona rastladım." Dağınık saçını yanağından almak için ona uzandığımda kendini geri çekmedi. Tenine dokunduğumda çok sıcak olduğunu fark ettim, loş ışıkta yanakları parlıyordu. Yüzünü avcuma yasladı, başparmağımla onun elmacıkkemiğini okşarken gözlerini kırpıştırarak kapadı. "O da tıpkı senin gibi biri."

İşler hiç de tahmin ettiğim gibi gitmiyordu. Şimdiye Dünya Hardin'in Ağzına Sıçma Savaşı'nın patlak vermesi gerekirdi.

"Onu sevdin, o zaman?" diye sordu gri renkli gözlerini hafifçe açıp benimkilere bakarken.

"Evet, fena biri değil." Omuz silktim, tekrar gözlerini kapadı.

Onun sakin huylu tavırlarıyla, yıllanmış konyak birleşince kendimden geçmiş, tamamen kafası allak bullak olmuş bir Hardin'e dönüşmüştüm.

"Yoruldum," dedi ve uzanıp elimi yanağından çekti.

"Kızmadın mı, bana?" diye sordum. Zihnimde bir yerlerde mızırdanan bir şeyler vardı ancak bir türlü su yüzüne çıkmak nedir bilmiyordu. Sıçtığımın konyağı yüzünden.

"Yoruldum sadece," diye cevap verdi ve yastıklara yaslandı.

Pekâlâ...

Uyarı çanları... Kızın sesindeki ruhsuzluktan kıllanıp zihnimde hiç *fırtına sirenleri* falan çalmamıştı. Bana söylemediği bir şeyler vardı ve ben bunu söylemesini istiyordum.

Ancak Tessa tekrar uykuya dalarken –veya en azından uyuyor numarası yaparken– bu gecelik zihnimdeki sessiz alarmları duymazdan gelmek zorunda olduğumu fark ettim. Saat geç olmuştu. Onu fazla zorlarsam beni bir daha kovabilirdi ve buna dayanamazdım. O olmadan uyuyamazdım, ayrıca Sandra meselesinden sonra beni yanına yaklaştırmasına bile minnettar olmalıydım. Buna ek olarak içtiğim onca konyağın beni mala çevirmesine de minnettardım, böylelikle bütün gece uykusuz kalıp Tessa'nın beyninde kopan fırtınaları dert etmeyecektim.

34. Bölüm

Tessa

Uzakta güneş doğarken, gün ışığı odadan içeri girmeye başlamıştı. Bakışlarım perdesi açık balkon kapısından karnıma doğru kaydı; Hardin koluyla bedenimi sarmıştı. Aralık kalan dolgun dudaklarının arasından hafif horlama sesleri geliyordu. Onu yataktan mı atsam yoksa alnına dökülen koyu kumral saçlarını okşayıp dudaklarımı onun kızaran tenine mi bastırsam bilemiyordum.

Dün geceki her şeyden ötürü Hardin'e fena halde kızmıştım. Sabahın bir buçuğunda kulübeye gelme arsızlığını göstermişti, bir de üzerine aynen korktuğum gibi, nefesi de leş gibi içki kokuyordu. İçine kapıldığım bu karmakarışık örümcek ağına bir tel daha eklenmişti tabii; bir de şu kız vardı, Hardin'in bana çok benzediğini söylediği ve onunla saatler boyunca baş başa kaldığı o kız. Bana sadece oturup konuştuklarını söylemişti. Zaten yalnızca konuştuklarına inanmıştım ancak beni rahatsız eden şey; Hardin'in Seattle'la ilgili herhangi bir şeyi benimle konuşmayı reddederken, bu konuyu gidip elin kızıyla rahatlıkla konuşabilmesiydi.

Ne düşüneceğimi bilmiyor ve her seferinde düşünmek zorunda kalmaktan da nefret ediyordum. Her seferinde çözülmesi gereken bir problem vardı, sürekli aşılması gereken bir tartışma konusu cereyan ediyordu. Bense bıkmıştım. Hepsinden yorulmuştum. Hardin'i aklımın aldığından daha çok seviyordum ancak böyle bir ilişkiyi daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Aramızda ne zaman bir problem olsa, eve sarhoş halde döneceğinden endişelenerek ömrümü geçiremezdim. Ona bağırıp çağırmak, kafasına bir yastık fırlatmak ve onun ne kadar da adi biri olduğunu söylemek istiyordum. Ancak

en sonunda, biriyle sürekli aynı konuda kavga edip durdukça, önünde sonunda tükendiğimizi anlamıştım.

Hardin'in benimle Seattle'a gelmek istememesi konusunda ne yapacağımı bilmiyordum ancak bu yatakta kalakalmanın da bana hiçbir faydasının olmadığının da biliyordum. Hardin'in kolunu kaldırdım ve üzerime verdiği ağırlığından sıyrılıp kolunu nazikçe yanındaki yastığa bıraktım. Uykusunda homurdandı ancak neyse ki uyanmadan sadece biraz kımıldanmıştı.

Komodinin üzerinden telefonumu aldım ve sessiz adımlarla balkon kapısına yöneldim. Fazla ses çıkarmadan açtıktan sonra rahat bir nefes alarak tekrar arkamdan kapadım. Hava düne göre çok daha serindi, tabii bunun sebebi daha sabahın yedisi olmasıydı.

Bir elimde telefon, Seattle'da yaşama konusunu düşünmeye başladım, bu noktada pek mümkün görünmüyordu. Seattle'a transfer olma sürecim beklediğimden daha zorlu geçiyordu ve dürüst olmak gerekirse de bazen yaşadığım güçlükler yüzünden oraya gitmeye hiç değmeyecekmiş gibi hissediyordum. Tabii hemen akabinde böyle düşündüğüm için de kendime kızdım. Zaten Hardin'in yapmaya çalıştığı şey de buydu; oraya taşınmamı elinden geldiğince zorlaştırarak, beni yapmak istediklerimden vazgeçirmek ve yanında kalmaya ikna etmek.

Açıkçası, öyle bir şey asla olmayacaktı.

Telefonumun internet tarayıcısını açıp sabırsızlıkla Google'ın yüklenmesini bekledim. Ufak ekrana bakıp ortasında *yükleniyor* yazan dairenin dönüp durmasını beklemeye koyuldum. Antikaya dönmüş olan telefonumun geç açılmasına sinirlenip yatak odasına geri döndüm ve Hardin'in cep telefonunu sandalyeden alıp tekrar balkona çıktım.

Uyanır da beni elimde telefonuyla görürse çok kızacaktı. Ancak arama kaydıyla veya mesajlarıyla ilgilenmiyordum. Yalnızca internetini kullanıyordum.

Evet, fena biri değil. Seattle'da kendime daire bakarken, Hardin'in, şu Lillian denen kızla ilgili söyledikleri kafamda dönüp duruyordu.

Başımı iki yana sallayarak dünden hatırladığım bu detayı kafamdan atıp, ilanlar arasında gördüğüm ve keşke param yetseydi dediğim, lüks bir apartman dairesine hayranlıkla bakakaldım. Bir sonraki

ilana geçtim, bu tek yatak odalı, ötekinden daha ufak bir dubleks daireydi. Dublekslerde rahat edebileceğimi hiç sanmıyordum; insanların benim kapıma gelene kadar koca bir lobiden geçmek zorunda kalmalarını istemezdim, özellikle de Seattle'da tek başıma yaşayacaksam. Parmağımı ekranda kaydırıp birkaç ilan arasında gezinirken en sonunda çok katlı bir binada, tek yatak odalı, orta büyüklükte bir daire buldum. Bütçemi biraz aşıyordu fakat fazla değildi. Gerekirse oraya yerleşene kadar market alışverişi yapmazdım.

İlandaki numarayı cep telefonuma kaydettim ve diğer ilanlara bakmaya devam ettim. O sırada bir anda aklıma, Hardin'le beraber bu ilanlara baktığımıza dair imkânsız bir hayal geldi. İkimiz yatakta bacak bacak üstüne atıp oturabilirdik, o uzun bacaklarını önüne uzatır ve sırtını da yatak başlığına yaslardı. Ben ona apartman dairesini gösterirken, Hardin de gözlerini devirip bu kiralık daire arama işinin ne kadar da sıkıcı bir iş olduğundan dem vururdu. Ama yine de onu gülümserken yakalayabilirdim, gözlerini dudaklarıma dikmiş olurdu. Sonra bana telaşlandığımda ne kadar şirin olduğumu söyler, kucağımdan dizüstü bilgisayarı alıp bir kenara koyarken de ikimize mutlaka bir daire bulacağını söyleyerek içimi rahatlatırdı.

Böyle olsa her şey ne kadar da basit olurdu? Fazla kolaydı bence. Altı ay öncesine kadar hayatımdaki her şey kolayca ilerlemiyor muydu zaten? Yurttaki işlerimde annem bana yardım ediyordu, ben de daha Washington Central Üniversitesi'ne gelmeden her şeyimi ayarlayıp bir düzene sokmuştum.

Annem... onu özlemeden edemiyordum. Babamla tekrar karşılaştığımızdan haberi yoktu. Bunu bilse zaten çok sinirlenirdi. Bundan emindim.

Daha bu fikirden kendimi vazgeçiremeden kendimi annemin telefon numarasını tuşlarken buldum.

"Efendim?" diye açtı telefonu yumuşak bir sesle.

"Anne?"

"Başka kim olacaktı ki?"

Şimdiden onu aradığıma pişman olmuştum. "Nasılsın?" diye sordum sakince.

İç çekti. "İyiyim. Evle uğraşmaktan dolayı biraz meşguldüm." Arka fonda tabak tencere takırtıları duyuluyordu.

"Nasıl gidiyor?" *Babamı gördüğümü biliyor mu acaba?* Bilmiyorsa da bunu ona söylemenin sırası olmadığına hızlıca kanaat getirdim.

"Pek bir şey yok, açıkçası. Bu aralar epey fazladan mesai yapıyorum, kiliseye yeni bir rahip geldi... ha, bir de Ruth vefat etti."

"Ruth Porter mı?"

"Evet, arayacaktım seni," dedi buz gibi soğuk ses tonunu hafifçe yumuşatırken.

Noah'ın büyükannesi Ruth, şimdiye kadar tanışma şerefine eriştiğim en tatlı kadındı. Her zaman çok kibardı ve Karen da dâhil bu gezegende en iyi çikolata parçalı kurabiye yapan iki insandan biriydi.

"Noah nasıl, peki?" diye sormaya cesaret ettim. Büyükannesiyle çok yakındı ve bu durumun onun için çok zor olduğunu biliyordum. Aile büyüklerimden hiçbiriyle yakın olma şansı bulamamıştım; babamın anne ve babası öldüklerinde ben onları hatırlayamayacak kadar küçüktüm, anneminkilerse pek kimseyi yanlarına yaklaştıran tipler değildi.

"Kaybı ona epey ağır geldi. Bence onu bir aramalısın, Tessa."

"Ben..." diye söze başladım, Noah'ı arayamayacağımı belirtmek isteyerek ancak kendime mani olamadım. Neden onu arayamazdım ki? Arayabilirdim ve arayacaktım da. "Ben... onu hemen arıyorum."

"Gerçekten mi?" şaşkınlığı annemin sesinden belli oluyordu. "Şey, en azından saat dokuza kadar bekle," diye tavsiye etti. Bunu söyleyiş şekli elimde olmadan beni gülümsetmişti. Onun da telefonun karşı ucundan bana gülümsediğini biliyordum. "Okul nasıl gidiyor?"

"Pazartesi Seattle'a gideceğim," diye itiraf ettim ve arka fonda bir şeylerin devrildiğini duydum.

"Ne?"

"Sana söylemiştim, unuttun mu?" *Ona söylemiştim, değil mi?*

"Hayır, söylemedin. Çalıştığın şirketin oraya taşınacağından bahsetmiştin ama bana oraya temelli geçiş yapacağını hiç söylemedin."

"Özür dilerim, şu Seattle işi ve Hardin yüzünden o kadar meşguldüm ki."

Annemin bu soruyu sorarken sesi son derece kontrollüydü, "O da seninle geliyor mu?"

"Şey... bilmiyorum." İç çektim.

"Sen iyi misin? Sesin üzgün geliyor."

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Bir süredir aramız çok iyi değil biliyorum ama ben hâlâ senin annenim, Tessa. Hayatında ters giden bir şey varsa bana söyleyebilirsin."

"İyiyim ben, gerçekten; yalnızca bu taşınma ve yeni kampusa geçiş yapma konusunda biraz gerginim o kadar."

"Ha, o kadar mı? Orada çok başarılı olacaksın, sen hangi kampusa gidersen git, başarılı olursun. Nerede olsan başarırsın," dedi güven verici bir sesle.

"Biliyorum ama bu kampusa çok alıştım, bir de profesörlerden birkaçını tanıyordum ve arkadaşlarım... bir iki tane de arkadaşım vardı." Landon'ı aradan çıkarırsak çok özleyeceğimi sandığım pek arkadaşım yoktu. Belki biraz Steph... ama en çok Landon'ı özleyecektim.

"Tessa, yıllardır bunun üzerinde çalışmıyor muyduk? Şimdi kendine bir bak; bu kadar kısa bir sürede başardın işte. Kendinle gurur duymalısın."

Kullandığı kelimelerden ötürü çok şaşırmıştım ve zihnim onları algılamak için harekete geçmişti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Seattle'daki yeni evine yerleşir yerleşmez bana haber de seni ziyarete geleyim çünkü belli ki yakın zamanda senin eve döneceğin yok," dedi.

"Olur," dedim annemin sertleşen ses tonunu duymazdan gelerek.

"Seni sonra ararım. Şimdi işe gitmek için hazırlanmalıyım. Noah'ı aramayı sakın unutma."

"Biliyorum, birkaç saate onu arayacağım."

Telefonu kapadığımda balkondaki bir hareketlenme dikkatimi çekti, başımı kaldırıp baktığımda Hardin'i gördüm. Her zamanki siyah tişörtünü ve kot pantolonunu giymişti. Ayakları çıplaktı ve gözlerini de bana dikmişti.

"O kimdi?" diye sordu.

"Annem," diye cevap verdim ve sandalyede oturduğum yerde dizlerimi karnıma çektim.

"Neden aramış?" Boş sandalyeyi arkasından tuttu ve onu bir gıcırtıyla sürükleyerek yakınıma çekip oturdu.

"Ben aradım," dedim ona bakmadan.

"Telefonum niye burada?" Onu kucağımdan çekip aldı ve ekranına baktı.

"İnternetini kullanıyordum."

"Ya," dedi bana inanmamış gibi.

Madem saklayacak bir şeyi yok niye bunu o kadar umursuyor?

"Annenle konuşurken, arayacağım dediğin kişi kimdi, peki?" diye sordu jakuzi küvetinin köşesine oturarak.

Başımı çevirip ona baktım, "Noah," diye yanıtladım, kuru bir sesle.

Hardin gözlerini kıstı. "Hayatta olmaz."

"Gayet de olur."

"Niye onu arıyorsun ki?" Ellerini dizlerinin üzerine koyup öne eğildi. "Çok gereksiz."

"Kızın biriyle saatlerce takılıp eve sarhoş gelebiliyorsun ama bana gelince..."

"O senin *eski sevgilin*," diye sözümü kesti.

"Peki, ben o kızın senin eski sevgililerinden biri olmadığını nereden bileceğim?"

"Çünkü benim hiç eski sevgilim yok, unuttun mu?"

Sinirle öfledim; eski kararlılığımdan eser kalmamıştı ve tekrar kızmaya başlıyordum. "Tamam, şimdiye kadar *becerdiğin o kızlardan*, diyelim. Her neyse," diye devam ettim, sesim alçaktı ve tane tane konuşuyordum, "kimi arayıp kimi arayamayacağımı bana söyleyemezsin. Eski sevgilim olsun ya da olmasın."

"Bana kızmadığını sanıyordum."

İç çektim, delice bakan yeşil gözlerinden kaçınıp denize baktım. "Kızgın değilim. Gerçekten değilim. Sen tam, sana yakışan şeyi yaptın."

"Neymiş o?.."

"Saatlerce ortadan kaybolup sonra nefesin içki kokarak geri dönmek..."

"Bana gitmemi söyledin."

"Bu sarhoş bir biçimde geri dönmen anlamına gelmiyor."

"Aynen geliyor!" diye homurdandı. "Dün geceki gibi sessiz kalmayacağını biliyordum."

"Sessiz kalmak mı? Bak işte senin problemin de bu; benden hep sessiz kalmamı bekliyorsun. Ama aştım bunu."

"Neyi aştın?" Bana doğru eğildi, yüzü bana çok yakındı.

"İşte bunu..." elimi dramatik bir biçimde salladım ve ayağa kalktım. "Hepsini aştım artık. Sen git ne halt etmek istiyorsan onu yap. İstersen gidip dizinin dibinde oturacak, yaptığın saçmalıkları görmezden gelip sessiz kalacak birilerini bul kendine... çünkü ben bunu daha fazla yapmayacağım." Ona sırtımı döndüm.

Hardin birden ayağa fırladı ve parmaklarını koluma dolayıp nazikçe beni kendine çekti. "Dur," diye emretti. İri ellerinden birini belime, diğerini de koluma doladı. Ondan sıyrılıp kurtulmayı düşündüm ama sonra Hardin beni göğsüne bastırdı. "Benimle savaşmayı bırak. Hiçbir yere gitmeyeceksin."

Ben kolumu pençesinden kurtarmaya çalışırken, dudaklarını sımsıkı kapamıştı.

"Bırak beni ve git yerine otur," diye ofladım. Pes etmek istemiyordum ancak aynı zamanda da buradaki hiç kimsenin tatilini de berbat etmek istemiyordum. Aşağı inersem, Hardin kesin peşimden gelecek ve kendimizi onun ailesinin önünde devasa bir kavganın ortasında bulacaktık.

Beni hemen bıraktı, ben de gidip tekrar sandalyeme kuruldum. Hardin karşıma oturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak bir şeyler beklermiş gibi bana bakmaya başladı.

"Ne var?" diye hırladım.

"Beni terk ediyorsun, yani?" diye fısıldadı, bu da benim sert tavrımın biraz yumuşamasına sebep olmuştu.

"Seattle'a gitmemi kastediyorsan, evet."

"Pazartesi mi?"

"Evet, pazartesi. Seninle bunu defalarca ve defalarca tartıştım. Kurguladığın o ufak kumpasın beni gitmekten alıkoyacağını zannettiğini de biliyorum," dedim onu haşlayarak. "Ama olmadı, yapacağın hiçbir şey de buna mani olamaz."

"Hiçbir şey mi?" Başını kaldırıp bana kalın kirpiklerinin arasından baktı.

Seninle evlenirim, demişti sarhoşken. Şimdi de o lafın arkasında mıydı? Bnu şu anda ona ne kadar sormak istesem de yapamazdım. Ayıkken vereceği cevaba kendimi hazır hissetmiyordum.

"Hardin, seni Seattle'dan bu kadar soğutan şey nedir?" diye sordum onun yerine.

Gözlerini hızla benden kaçırdı. "Mühim bir şey değil."

"Hardin, sana yemin ederim, eğer benden sakladığın bir şey varsa, seninle bir daha asla konuşmam," dedim sözümün arkasında olarak. "Dürüst olmak gerekirse, bu iş kabak tadı vermeye başladı."

"Bir şey yok, Tessa. Orada özellikle umursamadığım bir takım eski arkadaşlarım var ve onlar benim eski hayatıma aitler."

"*Eski hayat* mı?"

"Senden önceki hayatım yani: İçkiler, partiler, önüme çıkan her karıyla yatmalar..." dedi. Yüzümü buruşturunca, "Affedersin," diye mırıldandı ancak sözüne devam etti. "Öyle büyük bir sırrım yok, yalnızca kötü anılarım var. Ama oraya gitmek istememin asıl sebebi bu değil."

Hardin'in sadede gelmesi için bekledim ancak başka bir şey söylemedi. "Peki, sebebini söyle o zaman. Çünkü anlamıyorum."

Duygusuz bir yüz ifadesiyle gözlerimin içine baktı. "Neden bir açıklamaya gerek duyuyorsun ki? Ben oraya gitmek istemiyorum, senin de oraya bensiz gitmeni istemiyorum."

"Eh, bu yeterli bir açıklama olmadı. Oraya gidiyorum ben," dedim ve başımı iki yana salladım. "Bir de ne var biliyor musun? Artık oraya benimle gelmeni de istemiyorum."

"*Ne?*" Hardin'in gözleri kararmıştı.

"Gelmeni istemiyorum." Bunu elimden geldiğince sakin bir biçimde söyledim ve sandalyemden kalktım. Bu konuşmayı bağırıp çağırmadan yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. "Bunu

bana zehir etmeye çalıştın ama kendimi bildim bileli orası benim hayalimdi, sen de benim hayallerimi yıkmaya kalktın. Heyecanla beklemem gereken bir şeyi, artık katlanamadığım bir hale soktun. Şu anda heyecanla hayallerime kavuşmak için hazırlanıyor olmam gerekiyordu. Ancak bunun yerine senin sayende ne orada kalacak bir yerim var ne de bana destek olacak bir şeyim var. Bu yüzden hayır, senin gelmeni istemiyorum."

Hardin bir an bir şey söylemek için ağzını açacak oldu ama vazgeçip ayağa kalktıktan sonra ahşap zeminde yürümeye başladı. "Sen..." diye söze başladı ama sonra düşüncelerini toparlarmışçasına duraksadı.

Ama Hardin olmak demek, değişen hiçbir şeyin olmaması demekti; o yüzden daha sert ve çirkin bir yolla bana karşılık verdi. "Sen... Sen şunun farkında mısın, Tessa? Seattle gibi bir yeri senden başka hiç kimse *sikine takmaz*. Bir insan nasıl olur da hayatı boyunca *siktiğimin Seattle, Washington'una* taşınmayı düşler ki? *Harbiden* çok hırslıymışsın," diye uludu. Sinirle derin bir nefes aldı. "Ha, bu arada unuttuysan söyleyeyim, o fırsatı elde etmenin tek sebebi benim. Bu boktan yerde, üniversitenin ilk senesinde olan birine maaşlı stajyerlik verirler mi sanıyorsun? Bok verirler! Millet mezun olduktan sonra bile maaşlı stajyerliği zor buluyor."

"O dediğin bokun konuyla alakası bile yok," dedim aymazlığına gözlerimi devirerek.

"Konu ne peki, seni nankör..."

Ona doğru bir adım attım ve ben daha ne yaptığımı anlayamadan tokadı savurdum. Ancak Hardin'in refleksleri daha hızlıydı ve beni bileğimden yakalayıp yanağına birkaç santim kala durdurdu.

"Sakın," diye beni uyardı. Sesi sertti ve öfkeyle titriyordu, bense içimden keşke onu tokatlamama engel olmasaydı diyordum. Öfkesine hâkim olmaya çalışırken nane kokan nefesi yanağıma vuruyordu.

Elinden geleni ardına koyma, Hardin, diye meydan okudu düşüncelerim. Onun öyle sinirle solumasından veya kullandığı terbiyesiz kelimelerden gözüm korkmuyordu. Bunları ona misliyle yedirmeye hazırdım.

"Sonuçlarına katlanmadan insanlarla böyle konuşamazsın." Sözlerim sakin ve hatta biraz tehditkârdı.

"Sonuçlar mı?" Bana alev alev yanan gözlerle baktı. "Hayatımda sonuçlara katlanmaktan başka hiçbir şey bilmiyorum ben."

Stajyerlik hakkı kazanmamda kendine pay çıkarmasına çok sinirlenmiştim; ben onu kendime çekerken beni itip uzaklaştırmasından, kendimi itip uzaklaştırırken de beni zorla kendine çekmesinden nefret ediyordum. Hardin'in içimdeki öfkeyi büyütüp ona tokat atmaya kalkışmama sebep olmasından ve onun bana elimde var olup olmadığını bile bilmediğim bir şeyin kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, hâlâ bileğimi tutuyordu, gücünü sadece onu bir kez daha tokatlamama mani olmak için kullanıyordu, bir de yüzündeki ifadeden, tehlikeli bir biçimde incinmiş olduğunu fark ettim. Gözlerindeki bakışların ardında meydan okuyan bir ifade vardı ve bu da midemi bulandırıyordu.

Elimi alıp göğsüne götürdü, bakışlarını gözlerimden ayırmadan şöyle dedi: "Sen sonuçlara katlanmak nedir hiç bilmiyorsun."

Sonra yürüyüp benden uzaklaştı, gözlerinde hâlâ o bakış vardı, elim de öylece yanıma düşüverdi.

35. Bölüm

Hardin

Kendini ne bok sanıyor bu kız? Sırf Seattle'a onunla gitmek istemiyorum diye bana böyle boktan laflar söyleyebileceğini mi sanıyordu? Onunla gitmemi istememesi de ne demekti?

Beni Seattle'a çağırmamıştı bile, bir de üstüne bana tokat atmaya mı kalkışıyordu? Hiç sanmıyorum. Konuşurken etrafı yalnızca kıpkırmızı görüyordum ve bana vurmaya yeltenmesi de beni şaşırtmıştı. Hem de çok. Tessa'yı, kocaman açtığı kahverengi gözleri öfkeyle yanarken bırakıp gitmiştim ancak bu zırvalıktan elimden geldiğince uzaklaşmam gerekiyordu.

Kendimi kasabadaki ufak bir kahvecide buldum. Kahvenin tadı katrandan halliceydi ve yediğim o acayip kekse daha beterdi. Hiçbir şeyi doğru düzgün olmayan bu küçük kasabadan dibine kadar nefret ediyordum.

Üç paket toz şeker açtım ve o berbat kahvenin içine döküp plastik bir kaşıkla karıştırdım. Saat sabahın körüydü.

"Günaydın," diye tanıdık bir ses karşıladı beni. Duymak istediğim bir ses değildi tabii ki.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordum gözlerimi devirerek, Lillian arkamdan bana yaklaşırken.

"Eh, *sen* hakikaten de sabah insanı değilsin," dedi tatlı bir sesle ve karşıma oturdu.

"Git başımdan," diye ofladım ve ufak kafede etrafa bakındım. Kasanın başındaki sıra ta kapıya kadar uzanıyordu ve neredeyse tüm masalar doluydu. Sırada bekleyen onca insana muhtemelen bir iyi-

lik yapıp siktir olup Starbucks'a gitmelerini söylemeliydim belki de çünkü burası rezaletti.

Lillian bana bakıyordu. "Kızdan özür dilemedin, değil mi?"

"Tanrım, burnunu her şeye sokuyorsun sen de." Burnumu çimdikledim, o da buna gülümsedi.

"Onu bitirecek misin?" Önümde duran taş gibi keki işaret etti.

Tabağı ona kaydırdım, Lillian da kekten bir parça aldı. "Ben olsam yemezdim," diye uyardım ama beni dinlemedi.

"O kadar da kötü değilmiş," dedi yalan söyleyerek. Yüzünden anladığım kadarıyla ağzındaki lokmayı geri tükürmek istiyordu ama yine de kendini zorlayıp keki yuttu.

"Peki, Tamara'dan neden özür dilemediğini bana söyleyecek misin?"

"Sıçtırtma Tamara'na, onun adı Tessa, eğer bir daha ona..."

"Yuh, sakin ol. Şaka yaptım, şakaydı! Sadece sana takılıyorum," dedi kıkırdayarak, uyuzluk yapmaktan gurur duyuyor gibiydi.

"Ha. Ha." Kahvenin geri kalanım kafama diktim.

"Her neyse, niye özür dilemedin?"

"Bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun," diye ısrar etti.

"Sana ne bundan?" Ona doğru eğildim, kız da sandalyesine geri yaslandı.

"Ne bileyim... çünkü anladığım kadarıyla o kızı seviyorsun, ayrıca sen benim arkadaşımsın."

"*Arkadaşın* mıyım? Seni tanımıyorum bile ve sen de beni tanımıyorsun," dedim.

Yüzündeki normal ifade bir an bozulur gibi oldu ve sonra yavaşça gözlerini kırpıştırdı. Eğer ağlamaya falan kalkışırsa gidip birilerini yumruklayacaktım. Sabahın köründe bu kadar drama görmeyi kaldıramazdım.

"Bak, kafa kızsın, tamam. Ama bu iş..." Kendimle onu işaret ettim, "...arkadaşlık falan değil. Benim hiç arkadaşım yoktur."

Başını hafifçe yana eğdi. "Arkadaşın yok mu? Bir tane bile mi?"

"Yok, sadece partilerde takıldığım insanlar ve bir de Tessa var."

"Arkadaş edinmelisin bence; en azından bir tane bul."

"Seninle arkadaş olsak ne fark edecek ki? Biz sadece yarın öğleye kadar burada kalacağız."

Omuzlarını silkti. "O zamana kadar arkadaş oluruz biz de."

"Anlaşılan senin de fazla arkadaşın yok."

"Fazla yok. Riley onları pek sevmez."

"Ve? Bu neden önemli peki?"

"Çünkü onunla kavga etmek istemiyorum, o yüzden arkadaşlarımla fazla takılmam."

"Kusura bakma ama Riley de tam bir kaltakmış."

"Ona öyle deme." Lillian'ın yanakları kızardı ve onunla tanıştığımızdan beri ilk defa yüz ifadesinde sakinlik veya çokbilmişlik dışında farklı bir duygu gördüm.

Sakince önümdeki fincanla oynadım, onu gıcık edebildiğime içten içe sevinmiştim. "Öylesine söylüyorum bunu. Ben olsam, hiç kimsenin, kiminle arkadaş olacağıma karışmasına izin vermezdim."

"Yani sen bana şimdi Tessa'nın senin dışında takılabildiği arkadaşları olduğunu mu söylüyorsun?" Bir kaşını kaldırıp bana baktı, ben de sorusunu düşünmek için bakışlarımı başka bir tarafa kaçırdım.

Tessa'nın arkadaşları vardı... Mesela Landon. "Evet."

"Sen sayılmazsın."

"Yok, ben değil. Landon var."

"Landon senin üvey kardeşin; o da sayılmaz."

Steph bir bakıma Tessa'nın arkadaşıydı ancak tam olarak değil ve Zed... o da artık bir problem değildi. "Onun yanında bir tek ben varım," dedim.

Lillian bana bakıp sırıttı. "Tam da düşündüğüm gibi."

"Ne fark eder ki? Buradan bir kez kurtulup baştan başladık mı Tessa kendine yeni arkadaşlar bulabilir. Birlikte yeni arkadaşlar edinebiliriz."

"Tabii canım. Ama problem şu ki ikiniz de farklı yerlere gideceksiniz," diye bana hatırlattı.

"O da benimle gelecek. Öyle görünmediğinin farkındayım ama sen onu tanımıyorsun. Ben tanıyorum ve Tessa'nın bensiz yaşayamayacağını biliyorum."

Lillian başını kaldırdı ve bana düşünceli gözlerle baktı. "Biliyor musun, birileri olmadan yaşayamamak ile onları sevmek arasında büyük bir fark vardır?"

Bu hatunun ağzından çıkanları kulağı duymuyordu, söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum artık; madem seninle arkadaş olacağız, o zaman bana Regan'la olan ilişkini anlat."

"Riley," diye beni düzeltti keskin bir ses tonuyla.

Hafifçe kıkırdadım. "İnsan uyuz oluyor, değil mi?"

Lillian muzip bir tavırla bana bakıp kaşlarını çattı ama sonra bana kız arkadaşıyla nasıl tanıştığını anlatmaya başladı. Lillian'ın üniversiteye oryantasyon döneminde eşleşmişlerdi. Riley ilk başta ona kaba davranıyordu ancak sonra ikisini de şaşırtacak bir biçimde, ona yakınlık hissettiğini itiraf etmişti. Görünüşe göre bu Riley denen kızın kıskanç ve sinirli bir tabiatı vardı. Kulağa bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Aramızda patlak veren kavgaların çoğu Riley'nin kıskançlıkları yüzünden çıkıyordu. Her seferinde ondan ayrılacağımdan korkuyordu. Sebebini bilmiyorum ancak kadın ya da erkek, herkesten ilgi gören taraf Riley'di ve her türlüsüyle de birlikte olmuştu." İç çekti. "Yani, herkese hakkını vermişti diyebiliriz."

"Sen yapmadın mı?"

"Hayır, şimdiye kadar hiçbir erkekle çıkmadım." Burnunu buruşturdu. "Şey, sekizinci sınıfta bir keresindeyken olmuştu çünkü kendimi buna mecbur hissetmiştim. Arkadaşlarım hiç sevgilim olmadığı için üstüme gelip duruyordu."

"Onlara neden söylemedin, peki?" diye sordum ona.

"Bu o kadar da basit değildi."

"Basit olmalı ama."

Gülümsedi. "Evet, öyle olmalı. Ama kolay değil. Her neyse, Riley ve başka bir kız dışında hiç kimseyle flört etmedim." Sonra Lillian'ın yüzündeki tebessüm soluverdi. "Pek çok kişiyle flörtleşmişti."

Gündüzümün geri kalanını ve öğleden sonramın tamamı aynen bu şekilde geçmişti; oturup bu kızın problemlerini dinlemiştim. Düşündüğüm kadar sorunlu olmamıştı gerçi. Bu tür sorunları olan tek kişi ben olmadığımı bilmek güzel bir şeydi. Lillian bana Tessa ile Landon'ı çok anımsatıyordu. Eğer ikisi tek bir kişi olarak birleşselerdi,

bu kesinlikle Lillian olurdu. Bunu kabullenmekten nefret ediyordum ancak Lillian'la takılmaktan memnundum. Kahveci dükkânına yabancılar gelip gidiyordu, ne zaman içeri sarışın bir kadın girse, elimde olmadan başımı kaldırıp o yana bakıyor, o yabancı sarışının *benimki* olmasını umuyordum.

Ortamda komik bir müzik duyuldu. "Babam arıyor..." dedi Lillian ve telefonuna baktı. "Siktir, saat neredeyse beş olmuş," dedi telaşla. "Gitmemiz gerek. Şey, benim gitmem gerek yani. Hâlâ akşama ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Ne için?" diye sordum ona, ayağa kalktığı sırada.

"Akşam yemeğine. Seninkilerle yemek yiyeceğiz, bilmiyor musun?"

"Karen benim..." diye başladım fakat sonra vazgeçtim. Zaten Lillian da bunu biliyordu.

Ben de masadan kalktım ve Lillian'ı küçük bir mağazaya kadar takip ettim; içeride rengârenk elbiseler ve süslü püslü takılar vardı. Mekân naftalin ve deniz tuzu kokuyordu.

"Seçecek hiçbir şey yok," diye homurdandı, cırtlak pembe, fırfırlı bir elbiseyi kaldırarak.

"Çok çirkinmiş," dedim, o da elbiseyi geri asarken başıyla beni onayladı.

Elimde olmadan şu an Tessa ne yapıyordur, diye düşündüm. Acaba nerede olduğumu merak ediyor muydu? Eminim Lillan ile birlikte olduğumu tahmin ediyordu, bu zaten doğruydu, ayrıca endişeleneceği bir durum da yoktu ortada. Tessa da bunu biliyordu.

Durun... hayır, bilmiyordu. Ona Lillian'ın bir kız arkadaşı olduğunu söylememiştim.

"Tessa senin eşcinsel olduğunu bilmiyor," dedim ona, siyah boncuklu bir elbiseyi bana gösterdiği sırada.

Bana şöyle bir bakıp tekrar elbiseyi gösterdi, dün gece bana konyak şişesini gösterirkenki tavrına benziyordu.

"Sana moda tavsiyesi falan vermeyeceğim, o yüzden boşuna uğraşma," diye homurdandım.

Lillian bana bakıp gözlerini devirdi. "Neden ona söylemedin o zaman?"

Önümde duran tüylü kolyemsi şeyi kurcaladım. "Ne bileyim, aklıma gelmedi."

"Ah, cinsel eğilimimin senin dikkatini çekmemiş olmasından ötürü ne kadar gururum okşandı bilemezsin," dedi yapmacık bir minnettarlıkla ve parmaklarını açıp elini boynuna götürdü. "Ama bence ona söylemelisin." Gülümsedi. "Az daha tokadı sana yapıştıracak olmasına hiç şaşırmamalı."

Tokat olayını Lillian'a anlatmamam gerektiğini biliyordum.

"Kapa çeneni. Tamam, ona söylerim..." Gerçi bunu Tessa'ya söylemezsem, benim yararıma bile olabilirdi. "Belki söylerim," diye düzelttim.

Lillian yine gözlerini devirdi. Bu kızın göz devirme sıklığı neredeyse Tessa'nınki kadar yoğundu.

"Zor bir kız olabilir ama ben ne yaptığımı biliyorum, tamam mı?" En azından bildiğimi sanıyordum. İstediğimi elde etmek için hangi bam teline basmam gerektiğinin farkındaydım.

"Akşam için senin de hazırlanman lazım; gideceğimiz yer mide bulandırıcı bir biçimde şatafatlı," diye beni uyardı Lillian, askısındaki başka bir elbiseyi çevirerek gözlemlerken.

"Hayatta olmaz. Benim geleceğimi nereden çıkardın zaten?"

"Neden canım? Senin şu küçük hanımefendiyi biraz sakinleştirmek istersin, değil mi?"

Kullandığı kelime bir anlık beni sinirlendirmişti. "*Küçük hanımefendi* mi? Ona öyle deme."

Beyaz bir gömlek alıp kucağıma tutuşturdu. "En azından düzgün bir gömlek giy yoksa babam gece boyunca sana çemkirip durur," dedi ve giyinme kabinine girdi.

Birkaç dakika sonra Lillian üstündeki siyah elbiseyle kabinden çıktı. Bir hayli yakışmıştı, kız da seksi ve uzun boyluydu ama hemen o anda Tessa'nın o elbiseyle nasıl görüneceğini düşlerken buldum kendimi. Elbise onda daha dar dururdu: Tessa'nın göğüsleri Lillian'ınkilerden çok daha büyüktü, ayrıca kalçaları da daha genişti, bu yüzden Tessa o elbiseyi daha iyi doldururdu.

"Buradaki diğer boktan kıyafetlerden çok daha iyi," dedim yarım yamalak bir iltifatla, Lillian ise yine gözlerini devirdi ve kabinin perdesini çekip aradan da orta parmağını gösterdi.

36. Bölüm

Tessa

Boy aynasına şöyle bir bakıp Landon'a, "Sence bu iyi olmuş mu?" diye sordum.

"Evet, gayet iyi," diye cevap verdi gülümseyerek. "Yalnız arada benim erkek olduğumu hatırlasak olur mu?"

Önce iç çektim sonra da güldüm. "Biliyorum. Affedersin. Tek arkadaşım olman benim hatam değil."

Koyu renkli ışıltılı elbise giydiğimde bir tuhaf hissetmiştim; kullanılan malzeme sertti ve hareket ettiğimde kumaşının minik boncukları beni biraz kaşındırıyordu. Kasabadaki küçük butikte seçecek pek bir şey yoktu ve tamamen tül oluşan o cırtlak pembe elbiseyi de hayatta giymezdim. Bu akşamki o korkunç yemek için giyecek bir şeyler bulmalıydım ve Hardin'in de bana kot pantolon giymemi önermesini de asla göze almayacaktım.

"Sence biz restorana gitmeden önce eve dönmeyi akıl eder mi?" diye sordum Landon'a.

Hardin kavgamızdan sonra her zamanki gibi çekip gitmişti ve hâlâ geri dönmemişti. Beni ne aramış ne de mesaj çekmişti. Muhtemelen bizim problemlerimizi konuşmaktan memnun olan o gizemli kızla birlikteydi. Biliyorsunuz, hani kendi kız arkadaşı yerine daha rahat konuşabildiği o kız var ya işte. Hardin'in öfkesini düşününce, sırf bana nispet olsun diye o kızla bir şeyler kırıştırırsa hiç şaşırmayacaktım.

Hayır... bunu yapamazdı.

"Cidden bilmiyorum," dedi Landon. "Umarım vaktinde gelir. Eğer gelmezse annem düş kırıklığına uğrayacaktır."

"Evet." Saç topuzuma bir tane daha toka taktım ve banyo tezgâhından maskaramı aldım.

"O sadece inatçı biri, illa ki yola gelecektir."

"Ama *biz* yola gelir miyiz, orasını hiç bilmiyorum," dedim ve maskara fırçasını kirpiklerime sürmeye başladım. "Artık kırılma noktama ulaştım, hissedebiliyorum. Başka bir kızın yanına gittiğini söylediğinde nasıl hissettim biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye sordu Landon, ifadesiz bir yüzle bakarak.

"Sanırım çalkantılı aşk hikâyemizin sonuna geldik," diye espri yapmaya çalıştım fakat soğuk kaçtı.

"Senin söylemen çok acayip," dedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Biraz sinirliyim, o kadar. Artık hissizleştim sanırım. Sürekli sil baştan aynı şeyleri yaşayacak dermanım kalmadı. Hardin'in artık kayıp bir vaka olduğunu düşünmeye başladım ve bu da benim kalbimi kırıyor," dedim kendime ağlamayı yasaklayarak.

"Kayıp vaka diye bir şey yoktur. Sadece insanlar kendilerini öyle sanır, o yüzden denemeye bile tenezzül etmezler çoğu zaman."

"Hazır mısınız çocuklar?" diye seslendi Karen oturma odasından. Landon da ona birkaç dakikaya aşağı ineceğimizi söyledi. Yeni aldığım bileği bantlı topuklularımı ayağıma geçirdim. Maalesef göründükleri kadar rahat değillerdi. Böyle zamanlarda her gün espadril giyemediğime üzülüyordum.

Hepimizin arabaya doluştuğu sırada hâlâ Hardin ortalarda yoktu. "Daha fazla bekleyemeyiz," dedi Ken, hayal kırıklığına uğramış bir biçimde kaşlarını çatarak.

"Bir şey olmaz, ona da paket yaptırırız," diye önerdi Karen olanca tatlılığıyla. Kadıncağız, kocasının kızgınlığına çare olamayacağını biliyordu ancak elinden geldiğince çabalıyordu.

Landon dönüp bana baktı, ben de ona iyi olduğumu gösteren sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Çocuk yol boyunca kafamı dağıtmaya çalışarak okulda tanıdığımız diğer öğrencilerden bahsetti ve onların sınıftaki halleriyle alakalı ufak espriler yaptı. Özellikle de dinler tarihi dersindeki tiplere takılmıştı.

Ken arabayı park ederken restoranın oldukça lüks olduğunu gördüm. Bina, loca sayılabilecek kadar büyük bir ahşap kulübeden oluşuyordu, mekânın içi de dışının ahşap görünümüyle tezat oluşturacak bir tasarıma sahipti. İçerisi modern ve şıktı, her yer siyah beyazdı,

duvarlarda ve zemin kaplamalarındaysa gri ton geçişleri kullanılmıştı. Beklenmedik bir şekilde, üstüme giydiğim elbise restorandaki en parlak şey oluvermişti; ışıltılı boncuklarına ışık vurduğunda, tıpkı karanlıktaki birer elmas gibi parlıyorlardı, bu da herkesin dikkatini çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Scott," dedi Ken, rezervasyon kürsüsünün arkasında duran güzel kadına.

"Davetlilerinizin geri kalanı çoktan geldiler," dedi kadın gülümseyerek. Kusursuz dişleri neredeyse gözleri kör edecek kadar beyazdı.

"Davetliler mi?" Landon'a döndüm, o da omuzlarını silkti.

Kadını odanın karşı köşesindeki bir masaya doğru takip ettik. Elbisemden dolayı herkesin bana bakmasından rahatsız olmuştum. O cırtlak pembe ucubeyi satın alsaydım, eminim daha az dikkat çekerdim. Orta yaşlı bir adam, yanından geçtiğimiz sırada içkisini devirdi, Landon da adamın yanından geçerken beni kendi yanına çekti. Elbisem o kadar da uygunsuz değildi; dizlerimin hemen üzerinde bitiyordu. Asıl problem bu elbisenin benden daha küçük göğüs genişliğine sahip olanlar için yapılmış olmasıydı, içine dikilmiş olan sutyen adeta destekleyici görevi görüyor ve göğüs dekoltemi maksimum seviyeye çıkarıyordu.

"Nerede kaldınız yahu?" dedi yabancı bir erkek sesi. Kaynağını bulmak için Karen'a doğru döndüm.

Ken'in arkadaşı olduğunu zannettiğim bir adam ayağa kalkıp onun elini sıktı. Gözlerimi sağa kaydırdığımda, adamın eşini gördüm; Karen'ı selamlıyordu. Onun yanındaysa genç bir kız vardı. *İşte o kız.* İçgüdüsel olarak hemen onu sezmiştim ve onu görür görmez de mideme bir yumru oturmuştu. Kız güzeldi, aşırı güzeldi.

Üstüne üstlük bir de benimle tıpatıp aynı elbiseyi giyiyordu.

Tabii ya.

Kızın parlak ve masmavi gözlerini ta bulunduğum yerden seçebiliyordum, bana bakıp gülümsediğinde onun çok daha güzel olduğunu fark ettim. Çığ gibi büyüyen kıskançlığım yüzünden o kadar odağım şaşmıştı ki beyaz gömleğiyle hemen onun yanında oturan Hardin'i neredeyse göremeyecektim.

37. Bölüm

Hardin

"Aman Tanrım..." diye yüksek sesle fısıldadı Lillian. Tessa'yla bu sabah yaşadığım kavga hakkındaki düşüncelerim bir anda dağılmıştı, başımı kaldırıp Lillian'ın ağzını açık bırakan şeyin ne olduğuna baktım.

Tessa

O elbise... onu içinde hayal ettiğim o lanet elbiseyi giymişti. Üstelik zaten iri olan göğüslerini giydiği elbise de iyice... *hassiktir.* Hızlıca gözlerimi kırpıştırdım, o masaya gelmeden kendimi toparlamaya çalıştım. Bir an için halüsinasyon gördüğüme kendimi inandırmıştım; Tessa hayal ettiğimden de seksi görünüyordu. Yanından geçtiği her herif dönüp ona bakıyordu; hatta dallamalardan biri elindeki içkiyi bile dökmüştü. Masanın kenarını tutup o göt lalesinin Tessa'yla konuşmaya yeltenmesini bekledim. Eğer bunu yaparsa onun ağzına...

"Tessa *bu mu?* Aman Tanrım." Lillian'ın resmen salyası akmıştı.

"Ona öyle bakmayı kes," diye uyardım onu. Lillian güldü.

İçkisini döken herif, yanındaki karısından biraz yana kaykılıp gözleriyle benim hatunu kesmeye devam etti.

"Rahat ol," dedi Lillian, nazikçe ellerime dokunarak. Yara izleriyle kaplı ellerimin üst kısmı, masayı sımsıkı tutmaktan bembeyaz olmuşlardı.

Landon, Tessa'yı kendine çekip o evli pezevenkten uzaklaştırdı; yürüdükleri sırada kız ona gülümseyince Landon da onu daha çok yakınına çekti. *O ne demekti şimdi?*

Tessa, Landon'ın arkasında ayakta dururken Lillian'ın anne ve babasıyla Karen ve Ken o olağan selamlaşma seremonilerine başladılar; *o kadar çok elitiz ki daha dün görüşmemize rağmen bok varmış gibi el sıkışıyoruz.* Daha ben anlamadan Tessa'nın bakışları Lillian'a kilitlendi; önce gözleri kocaman açıldı, sonra da onu baştan aşağı süzdü. Tessa onu kıskanmıştı.

Güzel. Ben de kıskanmasını istiyordum zaten.

38. Bölüm

Tessa

Hardin'i o kızın yanında otururken gördüğümde telaş her yanımı sarmıştı; masanın karşı ucunda Landon'ın yanına oturduğumda bile beni görmezden gelmişti.

"Merhabalar, sizi de tanıyabilir miyiz acaba?" diye sordu Ken'in arkadaşı gülümseyerek. Ses tonundan kendini etraftaki herkesten büyük gören tiplerden biri olduğunu anlamıştım.

"Selam, ben Tessa," dedim ve kısaca gülümseyip başımı salladım. "Landon'ın arkadaşıyım."

Bakışlarım o sırada dudaklarını sıkan Hardin'e gitti. Eh, besbelli bu adamın kızını eğlendiriyordu, neden şimdi onların neşelerini kaçıracaktım ki?

"Seninle tanışmak çok güzel, Tessa. Ben Max ve bu da Denise." Adam yanında oturan kadını işaret etti.

"Tanıştığıma sevindim," dedi Denise. "Siz ikiniz çok tatlı bir çift olmuşsunuz."

Bunun üzerine Hardin öksürmeye başladı. Daha doğrusu buna boğulmak diyelim. Ona bakmak istemiyordum fakat... kendime mani olamamıştım. Ona baktığımda, gözlerini kısıp ters ters beni izlediğini gördüm.

Landon güldü. "Ah, biz birlikte değiliz." Bir şeyler söylemesini bekleyerek Hardin'e baktı. Tabii ki buna bir karşılık vermeyecekti. Hardin'in yanındaki kız ortama hafiften yabancılaşmış ve biraz huzursuz olmuş gibi görünüyordu. Güzel. Hardin kızın kulağına eğilip bir şeyler söyledi, o da buna karşılık gülümsedi ve başını iki yana salladı. *Ne haltlar dönüyordu orada?*

"Ben Lillian, çok memnun oldum," diye tanıttı kendini kız dostane bir tebessümle.

Kaltak.

"Ben de," diyebildim. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu ve etrafı net göremiyordum. Eğer Hardin'in ailesi ve Ken'in arkadaşlarıyla aynı masada oturuyor olmasaydık, Hardin'in suratına içkimi fırlatırdım. İçkiden gözü yanınca da bu sabahki gibi ona tokat atmama müdahale edemezdi bu kez. Garson gelip önümüze birer menü bıraktı, boş kadehime su doldurulmasını bekledim. Ken ile Max, şişelenmiş su ile şebeke suyu arasında tercih yapmak zorunda olmanın tuhaflığı üzerine bir sohbete giriştiler.

"Ne istediğine karar verdin mi?" diye sordu Landon birkaç dakika sonra. Landon'ın, Hardin ve onun yeni arkadaşından dikkatimi ayırmaya çalıştığını biliyordum.

"Ben... Ben bilmiyorum," diye fısıldayıp elle yazılmış cafcaflı menüye baktım. Şu anda bir şeyler yiyebileceğimi hiç sanmıyordum; midem bulanıp duruyordu, hatta nefes alıp verişimi bile kontrol edemiyordum.

"Buradan gitmek ister misin?" dedi Landon kulağıma. Masanın karşısından Hardin'e baktım, bir an bakışlarımız buluştu fakat sonra o tekrar Lillian'a döndü.

Evet. Buradan defolup gitmek ve Hardin'e onu bir daha hayatta görmek istemediğimi söylemek istiyorum.

"Hayır. Hiçbir yere gitmeyeceğim," dedim ve sandalyeme yaslanarak yerimde doğruldum.

Yakışıklı bir garson masamıza geldiğinde, "Aferin," dedi Landon bana moral vermek için.

"En iyi beyaz şarabınızdan bir şişe alacağız," dedi Max garsona, genç adam da başını salladı. Tam garson masadan uzaklaşacakken Max ona seslendi.

"Dur, henüz bitirmedik," dedi. Max uzunca bir liste halinde de aperatif siparişi verdi. Seçtiği yemeklerden hiçbirinin adını daha önce duymamıştım ama fazla yiyebileceğimi de sanmıyordum.

Çaresizce masada Hardin'in oturduğu tarafa bakmamaya çalışıyordum ancak bu zordu, fena halde zordu. Neden yanında bu kızı

getirmişti ki? Hardin de üzerine düzgün bir şeyler giymişti; eğer bu masanın altında kot pantolon giymiyorsa, kalbimden geriye kalanların nasıl kırılacağını düşünün. Hardin'e siyah kot ve tişörtten başka bir şey giymesi için en az bir saat yalvarmam gerekirken, şimdi karşımda beyaz gömleğiyle yanındaki kızla oturuyordu.

"Menüye bakmanız için size birkaç dakika daha vereyim, ayrıca yemekler hakkında herhangi bir sorunuz olursa, benim adım Robert," dedi garson. Garsonla bakışlarımız kesişince genç adamın ağzı hafifçe açıldı ve sonra hemen gözlerini kaçırdı ancak sonra yine bana bakakaldı. Hepsi giydiğim o elbise ve o lanet dekoltesi yüzündendi. Ona minik bir tebessüm ettim, garson da ensesinden başlayıp yanaklarında biten bir kızarıklık eşliğinde karşılık verdi.

Onun Hardin'e bakacağını tahmin ediyordum fakat oturuş şeklimizden Landon'la çiftmişiz gibi anlaşılıyordu, Hardin'se Lillian'la. Midem tekrar kalktı.

"Dostum, sen siparişleri alıp gitsene artık?" dedi Hardin düşüncelerimi bölerek.

"Ç... çok pardon," diye kekeledi Robert ve aceleyle masamızdan ayrıldı.

Bütün gözler bir anda Hardin'e kaymıştı, kimse onun yaptığı bu kabalığı onaylamamıştı. Karen utanmışa benziyordu, Ken de öyle.

"Meraklanmayın, geri gelecektir. Bu onun işi sonuçta," dedi Max omuz silkerek. Hardin'in bu tavrı onun için *kabul edilebilirdi.*

Kaşlarımı çatarak Hardin'e baktım fakat oralı olmamıştı; kızın o lanet, masmavi gözlerine kaptırmıştı kendini. Ona bakarken Hardin bana bir yabancı gibi gelmişti, sanki sevgi dolu bir çiftin özel anlarına burnumu sokuyormuşum gibi hissetmiştim. Bunu düşünmek bile midemdeki safranın boğazıma hücum etmesine sebep olmuştu. Yutkundum, o sırada elinde buz kovaları ve şarapla geri dönen garson Robert'ı görünce içim rahatladı. Bu sefer çocuk yanında bir de komiyle gelmişti, tahminimce bunun sebebi ya moral desteği ya da kendini koruma içgüdüsüydü.

Servis sırasında Hardin sürekli Robert'ı izliyordu, ben de onun bu küstah tavrına gözlerimi deviriyordum: Zavallı çocuğa pis pis bakıyor, *beni* de hiç tanımıyormuş gibi davranıyordu.

Robert, gergin bir edayla kadehimi ağzına kadar doldurdu, ben de ona sessizce teşekkür ettim. Bu sefer bana daha az utangaç bir şekilde gülümsedi ve Landon'ın kadehine yöneldi. Ken ile Karen'ın düğünü dışında Landon'ı daha önce içerken hiç görmemiştim, o zaman da sadece bir kadeh şampanya içmişti. Hardin'in hal ve tavırlarına bu kadar takık olmasaydım, kadehime konan şarabı reddeder ve Ken ile Karen'ın önünde içmezdim ama oldukça uzun bir gün geçirmiştim ve şarap olmadan bu geceyi atlatabileceğimi hiç sanmıyordum.

Ken, eliyle kadehini kapayıp, "Hayır, teşekkür ederim," dedi Robert onun yanına geldiğinde.

Başımı kaldırıp, haince bir laf sokmaya hazırlanıp hazırlanmadığını gözlemlemek için Hardin'e baktım ancak bir kez daha onun Lillian'la sessizce sohbet ettiğini gördüm.

Şimdi kafam çok karışmıştı; Hardin neden böyle yapıyordu? Evet, kavga etmiş olabilirdik fakat bu kadarı çok fazlaydı.

Kadehimden büyük bir yudum alınca şarabın oldukça serin ve taze olduğunu hissetmiş, dilimde bıraktığı o leziz tadı çok beğenmiştim. Şarabın hepsini kafama dikmek gelmişti içimden ancak kendimi ağırdan almam gerekiyordu. Şu an en son ihtiyacım olan şey, sarhoş olup herkesin önünde duygusala bağlamaktı. Hardin şaraba hayır dememişti ama Lillian içmiyordu. Hardin gözlerini devirerek ona takıldı, ben de mekânın o güzel cilalı parkelerinin üzerinde gözyaşlarından bir yığın halinde eriyip gitmeden gözlerimi onlardan kaçırdım.

"Sonra Max duvara tırmanmaya kalktı; bizimki o kadar sarhoştu ki kampusun güvenlik elemanlarının gelip onun başına çökmeleri gerekti!" dedi Ken ve masamızdaki herkes kahkahalara boğuldu.

Hardin dışındaki herkes tabii ki.

Çatalımı tabağımdaki makarnanın içinde döndürüp bir ısırık daha aldım. Eriştelerin ne kadar leziz ve taze olduklarına, onu çatalımın arasına doladığımda nasıl göründüklerine verdim kendimi. Öbür türlü Hardin'e odaklanmak zorunda kalacaktım.

"Sanırım bir hayranın var," dedi Denise bana. Başımı kaldırıp kadının baktığı yöne baktığımda Robert'ı gördüm, bir taraftan tabakları temizlerken diğer yandan da gözü üzerimdeydi.

"Fazla ilgi göstermeyin şuna; o asla erişemeyeceği bir şeyi isteyen basit bir garson işte," dedi Max çarpık bir gülümsemeyle. Bu küstahlığıyla beni çok şaşırtmıştı.

"*Baba*," dedi Lillian, babasına sert bir bakış atarak.

Ancak adam, tabağındaki bifteği kesmeden önce kızına yalnızca gülümsemekle yetindi. "Kusura bakma, tatlım, ben sadece bir gerçeği açıklığa kavuşturuyordum... Tessa kadar güzel bir kızın, hizmet sektöründe çalışan birilerine bakmaması gerekir."

Max keşke bu dediğiyle kalsaydı ancak bizim rahatsız olmamızdan hiç etkilenmemiş olacak, çatalımı sertçe tabağıma bırakana kadar aşağılayıcı yorumlarına devam etti.

"Sakın," dedi Hardin bana, geldiğimizden bu yana ilk kez benimle konuşarak.

Şoke olmuş bir biçimde ona baktım, sonra ihtimallerimi düşünerek tekrar Max'e döndüm. Herif tam bir görgüsüz gibi davranıyordu, ben de neredeyse koca bir kadeh şarap içmiştim. Hardin'in dediği gibi çenemi tutsam iyi olurdu.

"İnsanlarla böyle konuşamazsın," dedi Lillian babasına bakarak, adam da buna karşılık sadece omuz silkti.

"Tamam, tamam," diye homurdandı, elindeki bıçağı hafifçe sallayıp ağzındaki bifteği çiğneyerek. "Kimseyi kırmak istememiştim."

Max'in yanında oturan Denise, utanarak ağzının kenarını kumaş peçeteye sildi. "Daha çok şaraba ihtiyacım var," dedim Landon'a, o da bana gülümseyerek baktı ve yarısı dolu kadehini bana pasladı. Jestine karşılık gülümsedim ve şöyle dedim: "*Robert'ın* masamıza gelmesini beklerim ben. Yine de çok teşekkürler."

Restoranda etrafa bakınırken Hardin'in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Kalabalığın içinde sarışın garsonu göremedim, o yüzden şarap şişesini kendim aldım ve kadehimi doldurdum. İçimden, Max'in bu hareketime takılmasını bekliyordum ancak o kendini tutmuştu. O sırada Hardin masanın öbür tarafından bana soğuk soğuk bakıyordu, Lillian'sa annesiyle konuşuyordu. Kendi dünyama

çekildiğimde, yanımda Hardin'in oturduğunu ve elini bacağıma götürdükten sonra kulağıma eğilip edepsiz bir şaka yaptığım, benim de buna gülerek yanaklarımın kızardığını hayal ettim.

Tabağımdaki yemeğin hepsini silip süpürdükten ve ikinci kadeh şarabımı da bitirdikten sonra biraz başım dönmeye başlamıştı. O sırada haliyle Landon, Ken ve Max ile beraber spordan konuşuyorlardı. Üzeri desenli masa örtüsüne bakakaldım, siyah ve beyaz kıvrımları arasında suretler veya resimler bulmaya çalıştım. Örtünün deseninde H harfini andıran bir figür buldum ve tekrar tekrar parmağımı üzerinde gezindim. Bir an duraksayıp hemen başımı kaldırdım, parmağımla çizdiğim harfin Hardin'in de dikkatini çekmiş olabileceğinden kuşkulandım.

Ancak Hardin benimle hiç ilgilenmiyordu, bakışlarını o kızdan ayırmıyordu.

"Biraz hava almam lazım," dedim Landon'a ve ayağa kalktım. Sandalyemi geri çekerken ahşap parkeler gıcırdadı, Hardin bir an daldığı sohbetten başını kaldırıp bana baktı fakat hemen kendini toparladı ve sadece önünde duran suyu arıyormuş gibi yaptıktan sonra yeni hatunuyla koyu muhabbetine kaldığı yerden devam etti.

39. Bölüm

Tessa

Giydiğim topuklular ahşap zeminde takırdıyordu, alkolün verdiği sersemlikle restoranın arka kapısına ulaşmaya çalışıyordum. Evin yakınında bir yerde olsaydık, hemen buradan gider, bavullarımı toplayıp Seattle'da bir apartman dairesi bulana kadar bir otele yerleşirdim.

Hardin'in bana böyle adilikler yapmasından bıkıp usanmıştım; bu son derece acı ve utanç vericiydi ve artık iyice çöküyordum. Bunun sebebiyse *Hardin'di* ve o da bunun farkındaydı. Böyle davranmasının sebebi de buydu zaten. Bana daha önce de söylemişti: Bu şekilde davranarak beni can evimden vurabileceğini sanıyordu.

Alarm falan çalmamasını umarak restoranın arka kapısını ittirdiğimde gece ayazı bir anda beni sarmaladı. Havanın soğuğu adeta bir battaniye gibi beni örtmüş ve rahatlatmıştı, içerideki boğucu havadan ve masadaki sıkıcı davetlilerin ortama yaydıkları o tuhaf gerilimden beni kurtarmıştı.

Dirseklerimi taş bir pervaza yasladım ve ormanı seyre daldım. Dışarısı neredeyse zifiri karanlıktı. Restoran, orman arazisinin tam ortasına kurulmuştu ve gözlerden ırak bir atmosferi vardı. Böyle bir ortam bana her zaman çok iyi gelirdi ancak şu an öyle hissettirmiyordu, zaten kendimi yeterince kapana kısılmış hissediyordum.

"Siz iyi misiniz?" diyen bir ses duydum arkamdan.

Sesin kaynağına döndüğümde, elinde üst üste konmuş tabaklar taşıyan Robert'ın kapının eşiğinde durduğunu gördüm.

"Şey, evet, sadece biraz nefes almaya ihtiyacım vardı," dedim.

"Ah, yalnız dışarısı biraz soğuk," dedi tebessümle. Kibar ve aslında son derece çekici bir gülümsemesi vardı. Gülümsemesine karşılık verdim. "Evet, biraz öyle."

İkimiz de sessiz bir şekilde öylece ayakta bekledik. Biraz tuhaf bir durumdu. Fakat hiçbir şey o masada oturmak kadar tuhaf değildi benim için.

Birkaç saniye sonra Robert konuştu. "Sizi daha önce buralarda hiç görmemiştim." Kibarca elindeki tabakları bir masanın üzerine bıraktı ve yürüyüp bana yaklaştı. Yalnızca birkaç metre yakınımda durup o da pervaza dirseklerini yasladı.

"Tatil için geldim. Buraya ilk gelişim."

"Burayı bir de yazın görmelisiniz. Şubat ayı yılın en kötü zamanıdır. Şey, kasım ve aralık dışında tabii... hatta belki de ocak." Kekelerken yanakları kızarmıştı. "S... siz ne demek istediğimi anladınız." Sonra kıkırdanmayı andıran bir ses çıkardı.

Onun bu hallerine ve kıpkırmızı yanaklarına gülmemek için kendimi tutarken, "Eminim burası yazın çok güzeldir," dedim.

"Güzelsin." Bir anda gözleri kocaman açıldı. "Yani *güzeldir.* Çok güzeldir, burası," diye kendini düzeltti ve elini yüzünde gezdirdi.

Dudaklarımı iyice sıkarak ona gülmemeye çalıştım ancak kendime engel olamadım. Ağzımdan ufak bir kıkırdama kaçırdım ve bu da onun öncekinden daha çok dehşete düşmesine sebep oldu.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum utangaçlığının fazla üzerine gitmemeye çalışarak. Yanıma gelmesi bana iyi gelmişti; bir nebze olsun göz korkutucu olmayan birinin yanında olmak güzeldi. Hardin girdiği her ortamı sahiplenmeye çalışırdı ve onun havada yarattığı ağırlık da her zaman boğucuydu.

Bu soru onu biraz da olsa rahatlatmıştı. "Evet, doğma büyüme buralıyım. Ya siz?"

"WCU'da okuyorum. Haftaya da Seattle'daki kampusa başlayacağım." Bu sözleri söylemek için çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissettim kendimi.

"Vay canına, Seattle. Etkileyici!"

Garson çocuk gülümsedi ve ben de tekrar kahkaha attım. "Özür dilerim, şarap beni sürekli gülme krizine sokar," dedim yüzüm kızararak. O da bana sırıtarak baktı.

"Şey, en azından bana gülmemenize sevindim." Gözleriyle yüzümü süzünce başımı öbür yana çevirdim. O da dönüp restorana baktı. "Erkek arkadaşınız sizi aramaya başlamadan içeri dönmelisiniz."

Arkamı dönüp pencereden bu zarif mekânın içine baktım. Hardin'in yüzü hâlâ Lillian'a dönüktü.

"İnan bana, beni arayan kimse yok," dedim iç çekerek, kalbim bana ihanet edip daha derinlere çökerken dudağımı büktüm.

"Yanında siz olmayınca epey dalgın görünüyor," dedi Robert içimi rahatlatmaya çalışarak.

Konuşacak kimsesi olmadan etrafına bakakalmış olan Landon'a baktım. "Ha! O benim erkek arkadaşım değil. Benimki şu masanın karşısında oturan, dövmeli çocuk." Robert'ı, Hardin ile Lillian'a bakarken izledim, genç adamın yumuşak yüz hatları kafa karışıklığıyla hafiften gerilmişti. Hardin'in beyaz gömleğinin yakasının arasından vücudundaki dövmelerin siyah mürekkepleri belli oluyordu. Beyaz giymek ona çok yakışıyordu; açık renkli kumaşın altından tenindeki dövmelerin belli olması hoşuma gidiyordu.

"Şey, peki o sizin erkek arkadaşınız olduğunun farkında *mı?*" diye sordu Robert bir kaşını kaldırarak.

Hardin'in sırıttığını görünce bakışlarımı ondan kaçırdım; öyle tebessüm ettiğinde yanağındaki gamzeler ortaya çıkardı ve eskiden yalnızca bana o şekilde gülümserdi. "Ben de aynı şeyi merak etmeye başladım."

Ellerimi yüzüme götürüp başımı iki yana salladım. "Biraz karışık bir durum," diye geveledim.

Kendini koy verme hemen; sakın Hardin'in oyununa gelme. Bu kız olmaz.

Robert omuzlarını silkti. "İnsana bir yabancıyla dertleşmekten başka ne iyi gelir ki?"

İkimiz de artık orada oturmadığım masaya baktık. Landon dışında hiçbiri bunu fark etmemişti bile.

"Yapacak işin yok mu senin?" diye sordum boşta olmasını umarak. Robert genç bir çocuktu, benden yaşça büyüktü ancak en fazla yirmi üç yaşında olmalıydı.

Kendinden oldukça emin bir ifadeyle gülümsedi, "Var tabii, yalnız mekân sahibiyle aram çok iyidir." Sanki beni alakadar etmeyen, kendi içinden bir espri yapıyor gibiydi.

"Ya."

"Peki, o senin erkek arkadaşınsa yanındaki kız kim?"

"Adı Lillian'mış." Kendi ses tonumdaki haset duygusunu sezebiliyordum. "Ben onu tanımıyorum, yanında oturan o beyefendi de öyle... hoş, eskiden tanımıyordu sanırım ancak şimdi bayağı bir tanışıklar."

Robert'ın bakışları benimkilerle buluştu. "Onu buraya sırf seni kıskandırmak için mi getirdi?"

"Bilmem; hiç işe yaramıyor oysa. Şey, kızı *kıskandım* tabii... ona bir baksana. Benimle aynı elbiseyi giymiş ve ona daha çok yakışmış."

"Hayır; hiç de değil," dedi usulca, ben de ona gülümseyerek teşekkür ettim.

"Daha düne kadar çok iyi anlaşıyorduk. Yani öyle sayılır diyeyim. Sonra bu sabah kavga ettik... ama zaten hep ediyorduk. Biz hep kavga ederiz zaten, o yüzden bu seferkinin niye bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum ama farklıydı işte. O kadar faklı ki; şimdiye kadarki hiçbir tartışmamıza benzemiyordu ve şimdi o da tanıştığımız zamanlarda yaptığı gibi beni görmezden geliyor." Bana mavi gözleriyle meraklı bir biçimde bakan bu yabancıdan çok kendi kendime konuştuğumu fark ettim. "Deli gibi konuştuğumu biliyorum. Şarap yüzünden olmalı."

Dudaklarının kenarları kıvrılarak bir tebessüme dönüştü ve bana hayır anlamında başını iki yana salladı. "Hayır, son derece mantıklı konuşuyorsun." Robert'ın gülümsemesi içimden minik bir kahkahanın kopmasına sebep oldu. Benim oturduğum masayı başıyla işaret ederek, "Sana bakıyor," dedi.

Hemen kafamı kaldırıp o yana baktım. Robert'ın dediği gibi Hardin'in gözleri benim ve yanımdaki yeni psikoloğumun üzerindeydi, bakışları beni yakıp geçerken resmen ağırlığıyla irkilmiştim.

"İyisi mi sen içeri dön," diye uyardım onu. Hardin'in her an masadan fırlayıp koşturarak buraya gelmesinden ve Robert'ı balkondan ormana fırlatmasından endişe ediyordum.

Gerçi hiç öyle yapmamıştı. Bunun yerine olduğu yerde kaldı, bana son bir kez daha bakarken bir eliyle şarap kadehini tutuyordu, boşta kalan öbür elini Lillian'ın sandalyesinin arkasına koydu. *Aman Tanrım.* Bu duygusuz davranışı karşısında göğsüm sıkışmıştı.

"Üzgünüm," dedi Robert.

Neredeyse yanımda durduğunu unutmuştum.

"Sorun değil, gerçekten. Buna alışmalıyım bence. Altı aydır onunla bu tip oyunlar oynayıp duruyorum." Bu gerçeği düşünerek olduğum yerde sinip kalmıştım, ilk ayda olmasa da ikinci veya üçüncü aylarda neden dersimi alamamış olduğuma kızarak kendi kendime küfrettim... Ancak yine de burada, dışarıda bir yabancıyla yan yana dikilmiş, Hardin'in utanmadan başka bir kızla flörtleşmesini izliyordum. "Sana bunları neden anlattım hiç bilmiyorum. Kusura bakma."

"Hey, bunu isteyen bendim," diye kibarca hatırlattı bana. "Ayrıca bolca şarabımız da var, eğer istersen tabii." Gülümsemesi nazik ve şakacıydı.

"Daha fazla şaraba ihtiyacım olacağı kesin." Başımı sallayıp pencereye sırtımı döndüm. "Bu tarz durumlarla çok karşılaşır mısın? Erkek arkadaşlarından yakınan yarı sarhoş kızlarla yani?"

Kıkırdadı. "Hayır, aksine bifteklerinin yeterince az pişmiş olmadığından yakman ihtiyar ve zengin adamlara denk gelirim hep."

"Benim masamdaki herif gibi, kırmızı kravatlı olan var ya." Max'i işaret ettim. "Tanrım, adam tam bir hödük."

Robert da bana katılarak başını salladı. "Evet, aynen öyle. Kabalığımı mazur gör ama 'içinde çok fazla zeytin var' diye salatasını geri gönderen bir adam hödüğün dik âlâsıdır."

İkimiz de kahkaha attık, gülerken elimin tersiyle ağzımı kapadım, bir yandan da gülmenin daha çok gözyaşı dökmeme sebep olacağından endişe ettim.

"Aynen! Bir de bu konuda çok ciddiydi, o olaydan hemen sonra zeytin hakkındaki son derece kararlı ve uzun konuşmasını dinlemek zorunda kaldık." Sesimi kalınlaştırıp o uyuz kızın uyuz babasını

taklit ettim. *"Salataya çok fazla zeytin koyarsanız, rokanın o narin ve toprakşı tadını bastırır."*

Robert öne eğilerek katıla katıla gülmeye başladı. Ellerini dizine koyup başını kaldırdı ve Max'in sesine benimkinden çok daha yakın olan bir tonla konuştu, *"Dört tane zeytin alabilir miyim? Üç tane koyulunca yetmiyor, beş tane de fazla geliyor... başka türlü insanın damak tadına bir türlü uymuyor!"*

Kendimi gülmeye kaptırıp elimle artık karnıma ağrı girdiğini işaret ettim. Bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordum ancak aniden bir kapı açılma sesi duydum ve Robert'la ben içgüdüsel olarak gülmeyi kesip başımızı o yöne çevirdik... bir de ne görelim, Hardin kapının eşiğinde dikiliyordu.

Elbisemi düzeltip doğruldum. Elimde olmadan sanki kötü bir şey yapmışım gibi toparlandım ancak öyle yapmadığımın da farkındaydım.

"Muhabbetinizi bölmüyorum, değil mi?" diye hırladı Hardin tüm dikkati üzerine çekerek.

"Evet," diye cevap verdim, sesimin umduğum kadar net çıktığını dileyerek. Gülmekten dolayı hâlâ nefesim düzensizdi, zihnim şaraptan ötürü bulanıktı ve kalbim de Hardin yüzünden acılar içindeydi.

Hardin, Robert'a baktı. "Görünüşe göre öyle."

Robert'in yüzünde hâlâ tebessüm vardı, Hardin, gözünü korkutmak için elinden geleni yapmasına rağmen genç adamın gözleri neşeyle parlıyordu. Hardin karşısında hiç istifini bozmamış, hatta gözünü bile kırpmamıştı. Her daim nazik olmak üzerine *eğitilmesine* rağmen, *o çocuk* bile Hardin'in saçmalıklarından bıkmıştı. İçeride yemek yiyenlerin işitme mesafelerinin uzağında olduğumuz bir yerde, Robert, Hardin'in bu absürd tavırlarıyla eğlendiğini göstermekten hiç çekinmemişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordum Hardin'e. Yüzünü bana döndüğünde dudaklarını sıktığını gördüm.

"İçeri gir," diye emretti fakat ona başımı sallayarak itiraz ettim. "Tessa, oyun oynama benimle. Gidiyoruz."

Koluma uzandı, ancak kendimi kurtarıp olduğum yerde kaldım. "Hayır dedim. *Sen* git içeri... arkadaşın seni özlemiştir," diye tısladım.

"Sen..." Hardin dönüp Robert'a baktı. "Asıl en çok senin içeri dönmen lazım. İçkilerimizin tazelenmesi gerek," dedi ve mümkün olan en aşağılayıcı biçimde parmaklarını şaklattı.

"Açıkçası benim mesaim bitti. Ama içkilerinizi halletmesi için başkasını bulabileceğinizden eminim," dedi Robert omuzlarını silkerek.

Hardin'in duruşunda anlık bir tereddüt oldu; genelde ona karşılık verilmesine alışkın değildi, özellikle de bir yabancıyla karşı karşıyayken.

"Pekâlâ, tekrar söyleyeyim o zaman..." Robert'a doğru bir adım attı. "Ağzına sıçtırtmadan kızın yanından uzaklaş. O sıçtığımın komik papyonundan seni yakalayıp kafanı pervaza çakmadan önce siktiğim yerinde, git kendine yapacak başka bir iş bul."

"Hardin!" dedim onu ayıplayarak, hemen ikisinin arasına girdim.

Ancak Robert hiç oralı değildi. "Hiç durma," dedi alçak ve kendinden emin bir sesle. "Ama burası küçük bir kasabadır, bilesin. Babam buraların şerifi olur, büyükbabamsa yargıçtır. Amcamı da zamanında darptan içeri tıkmışlıkları var. O yüzden kafamı kırmak konusunda şansını denemek istiyorsan eğer," omuzlarını silkti, "buyur bir dene."

Ağzım şaşkınlıktan ardına kadar açılıp kalmıştı ve bir türlü kapayamıyordum da. Hardin onu yiyecek gibi bakıyordu fakat bir yandan da ihtimallerini gözden geçiriyor gibiydi; bir bana, bir Robert'a, bir de restoranın içine baktı.

"Haydi gidelim," dedi bana Hardin en sonunda.

"Gitmiyorum," dedim kendimi geri çekerek. Robert'a döndüm ve "Bize bir dakika verir misin, lütfen?" dedim.

Robert yavaşça başını sallayıp içeri girmeden önce Hardin'e son bir kez pis pis baktı.

"Şimdi bir de elin garsonuna mı vereceksin?" diye sordu Hardin sıntırken bakışlarının altında ezilmemeye çalışırarak daha da geriledim.

"Keser misin artık şunu? İkimiz de bunun sonunu gayet iyi biliyoruz. Sen bana hakaret etmeye devam edeceksin. Ben de çekip gideceğim. Sen peşimden geleceksin ve bir daha kabalık etmeyeceğini söyleyeceksin. Sonra ikimiz de kulübeye dönüp beraber yatacağız."

dedim gözlerimi devirerek fakat Hardin hiçbir şey anlamamış gibi görünüyordu.

O her zamanki haliyle, hemen kendini toparladı. Kıs kıs gülerek başını geriye attı ve sadece, "Yanılıyorsun," demekle yetindi. Kapıya doğru yürümeye başladı. "Artık öyle yapmayacağım. Sen işlerin nasıl döndüğünü unutmuşsun: Benim dediğim bir şeye senin tepen atar ve ardından çekip gidersin, bense sadece sikecek birini bulamadığım için senin peşinden gelirim. Sen de..." diye ekledi adice bir bakışla, "sen de hep buna tav olursun."

Ağzım dehşetle açık kalmıştı, onun bu hainçe sözlerine karşılık bedenimi bir arada tutmak istercesine ellerimi karnıma götürdüm. "Neden?" dedim soluğum kesilerek. Nefesimi toparlamaya çalışırken sanki etrafımdaki o soğuk hava uçup gitmişti.

"Ne bileyim? Benden uzak kalamıyorsun belki de. Muhtemelen sebebi de seni benden daha iyi düzen birini bulamayacağındır." Ses tonu alçak ve zalimdi.

"Neden... şimdi?" dedim bir önceki sorumu düzelterek. "Demek istediğim bunu neden şimdi yapıyorsun? Seninle İngiltere'ye gelmeyeceğim için mi?"

"Hem evet hem hayır."

"Senin uğruna Seattle'dan vazgeçmediğim için bana kazık mı atacaksın?" Gözlerim yanıyordu ancak ağlamayacaktım. "Yanında *o kızı* getirip," masada oturan Lillian'ı işaret ettim, "bir de bana bu iğrenç sözleri mi söylüyorsun? Bunu aştığımızı sanıyordum. Hani bensiz yaşayamazdın? Hani bana hak ettiğim gibi davranmak için elinden geleni yapıyordun?"

Bir an gözlerini benden kaçırdı, bu fark edilmesi oldukça zor olan zaman diliminde, Hardin'in nefret dolu bakışlarının arkasındaki daha derin bir duyguya denk gelmiştim.

"Birileri olmadan yaşayamamak ile onları sevmek arasında büyük bir fark vardır," dedi.

Ve bunu diyerek çekip gitti, ona duyduğum saygıdan geriye ne kaldıysa da alıp peşinde götürdü.

40. Bölüm

Hardin

Onu incitmek istiyordum, masada otururken başımı çevirip onu gülerken gördüğümde hissettiğim gibi, ona da kendini bok gibi hissettirmek istiyordum. Benden ona ilgi göstermemi bekleyerek karşımda oturması gerekirken, o arka tarafta bok varmış gibi katıla katıla gülüyordu. Lillian'la yakın olmam hiç umurunda değilmiş gibi davranmıştı. O boktan garsona ve onun dediklerine kendini kaptırıp gitmişti.

Bu yüzden zihnim nefret dolu bir düşünceden ötekine gidip geliyordu; aralarından da Tessa'yı en derinden vuracak olanı seçmeye çalışmıştım. Lillian'ın bu sabah kurduğu o cümle aklıma gelmiş ve öfkemi dindirmişti, bu yüzden kendime mani olmadan bunu hemen Tessa'ya söyleyeyim demiştim. *Birileri olmadan yaşayamamak ile onları sevmek arasında büyük bir fark vardır.*

Neredeyse o sözleri geri alacaktım... neredeyse. Tessa bu lafları hak ediyordu, her bir kelimesini hem de. Bana Seattle'a gelmemi istemediğini söylememesi gerekirdi. Ona kazık attığımı söylemişti. Aksine ben hep onun yanındaydım. Eline geçen her fırsatta beni yanından uzaklaştırmaya çalışan bizzat kendisiydi.

Masaya geldiğimde, "Ben gidiyorum," dedim herkese. Altı çift göz aynı anda bana kilitlenmişti, Landon da arka kapıya baktıktan sonra bana gözlerini devirdi. "O dışarıda," dedim Landon'a iğneleyici bir tavırla. İsterse gidip onun lanet gönlünü almaya çalışabilirdi... ben bunu asla yapmayacaktım.

"Bu sefer ne yaptın?" diye sordu bana herkesin önünde.

Ona sert bir bakış attım. "Kendi işine bak sen."

"Hardin," diye uyardı beni babam. *O* da mı? Anlaşılan sıçtığımın mekânında herkes bana düşman olmuştu. Tabii eğer babam benimle didişmek istiyorsa buyursun gelsin.

"Ben de geliyorum," dedi Lillian ayağa kalkarak.

"Otur," diye tersledim. Ama o beni duymazdan geldi ve ben restoranı aşıp ön kapıdan çıkarken peşimden geldi.

"Ne halt ettin yine?" diye sordu dışarı çıktığımızda.

Adımlarımı bozmadan, omzumun üzerinden dönerek ona bağırdım. "Ben bir halt etmedim, onu bir herifle bastım, o kadar."

"Öyleyse ne olmuş? Benim bir tehdit unsuru olmadığımı söyleyince ne yaptı, peki?" Topuklarının üzerinde biraz tökezledi ancak tam olarak nereye gideceğime karar vermeye çalıştığımdan dolayı durup ona yardım edemedim. Bu sıçtığımın yerine gelirken kendi arabamı da getirmem gerektiğini biliyordum ama hayır, Tessa mutlaka araya girmeliydi. *Orada büyük bir sürpriz var.*

"Ona söylemedim."

"Niye söylemedin? Şu an ne düşünüyordur, biliyor musun?"

"Onun ne düşündüğü sikimde değil. Umarım şu an seni becereceğimi sanıyordur."

Lillian yürümeyi bıraktı. "Neden? Madem onu seviyorsun, neden böyle düşünmesini istiyorsun?"

Ah, şahane, şimdi de Lillian bana tavır almıştı. Arkamı dönüp yüzüne baktım. "Çünkü öğrenmesi gereken bir şey var..."

Elini kaldırıp beni susturdu. "Dur bakalım. Orada dur bakalım çünkü sen o kıza hiçbir şey 'öğretemezsin'. Bana kalırsa bir şeyler 'öğrenmesi' gereken biri varsa o da sensin. Ne dedin o zavallı kızcağıza?"

"Bu sabah bana dediğin şeyi; birisi olmadan yaşamak ile onu sevmek arasında fark olduğunu söyledim."

Anlamayarak başını iki yana salladı. "Sen bunu ona, *onsuz* yaşayamadığını fakat onu sevmediğini belirten biçimde mi söyledin?"

"Evet... sana dedim ya işte?" İki numaralı Tessa'nın bir an önce buradan gitmesi gerekiyordu çünkü tıpkı orijinal Tessa gibi benim sinirlerimi oynatmaya başlamıştı.

"Vay be," dedi gülmeye başlayarak.

O da mı bana gülüyor? "Ne var? Bu kadar komik olan ne?" dedim neredeyse ona bağırarak.

"Hiçbir halta *kafan basmıyor* senin," dedi benimle alay ederek. "Sana bu sabah bunları söylerken, seni kastetmiyordum, ben Tessa'yı anlatıyordum. O kızın sensiz yaşayamayacağını sanman, onun seni sevdiği anlamına gelmiyor demek istemiştim."

"Ne?"

"O kızı öyle parmağının ucunda oynatıyorsun diye, seni terk etmez, sensiz yaşayamaz mı sanıyorsun? Aslında sen onu bir kapana hapsetmişsin, *işte* bu yüzden seni terk edemiyor; seni sevdiği için değil, sensiz yaşayamayacağı algısını ona hissettirdiğin için seni bırakamıyor."

"Hayır... o beni seviyor." Tessa'nın beni sevdiğini biliyordum, bu yüzden her an restorandan çıkıp peşimden gelebilirdi.

Lillian ellerini iki yana savurdu. "*Seviyor mu?* Onun canını kasten yakmaya çalışırken seni niçin sevsin ki?"

Bu kızın zırvalarından bana artık gına gelmişti. "Sen hiç kimseye böyle vaaz verecek bir konumda değilsin." Tıpkı onun yaptığı gibi ben de vahşice kollarımı havaya savurdum. "Sen burada Tessa ile bana ilişki terapisti ayakları yapmaya çalışırken, kız arkadaşın da muhtemelen şu an başkalarıyla yatıp kalkıyordur," diye hırladım.

Lillian'ın gözleri büyüdü ve benden bir adım uzaklaştı... Tessa da yalnızca birkaç dakika önce aynısını yapmıştı. Mavi gözleri dolup karanlıkta parlamaya başladı. Başını iki yana salladı ve restoranın otoparkına doğru yürümeye koyuldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendim rüzgârın ardından.

"İçeri giriyorum. Tessa senin hayvanlıklarına katlanabilecek kadar aptal olabilir ama ben öyle değilim."

Bir anneredeyse... *arkadaşım* sandığım bu kızın peşinden gidecek oldum. Bilemiyorum, onu iki gündür tanımama rağmen ona güvenebileceğimi zannetmiştim.

Kimsenin arkasından gitmeyecektim. Ne Tessa'nın ne de İki Numaralı Tessa'nın. Her ikisinin de canı cehenneme... onlara ihtiyacım yoktu.

41. Bölüm

Tessa

Göğsüm ağrıyordu, boğazım kurumuştu ve başım dönüyordu. Hardin resmen bana beni sevmediğini ve sırf benimle yatabilmek için peşimden koştuğunu söylemişti. Bana söylediği o lafların en kötü tarafı da aslında Hardin'in bunları yürekten söylememiş olduğunu bilmemdi. Beni sevdiğini biliyordum; bundan emindim. Kendi tarzıyla beni her şeyden çok seviyordu. Son altı ay içinde bunu bana defalarca kanıtlamıştı. Ancak bana kanıtladığı bir şey daha vardı; o da beni incitmekten asla geri durmayacağıydı, sırf egosu zarar gördü diye bana kendimi zayıf hissettirmekten asla çekinmiyordu. Beni adam gibi sevseydi, kasten yaralamaya çalışmazdı.

Beni sadece bir seks objesi olarak gördüğünü sanmıyordum. Hakikaten de beni bir oyuncak gibi kullanmayı düşünmüyordu her-halde, öyle değil mi? Onunla birlikteyken, Hardin'in yalanlar ile doğrular arasında keyfine göre kolayca gidip gelebildiğini görmüştüm. Dolayısıyla bu söyledikleri gerçek olamazdı. Ama öyle bir inançla söylemişti ki gözlerini bile kırpmamıştı. Dürüst olmak gerekirse artık hiçbir şeyden emin değildim. Girdiğimiz onca savaşa, dökülen onca gözyaşına, surlarımızda açılan onca gediğe rağmen Hardin'in beni sevdiğine dair ufak bir inanç vardı içimde.

O inanç olmadan hiçbir şeyimiz olmazdı. Hardin olmayınca da benim hiçbir şeyim olmazdı. Her ikimizin de mantıksız ve aniden parlamaya meyilli ruh hallerimiz, genç yaşımızla da birleşince katlanılması zor bir hale dönüşüyordu.

Birileri olmadan yaşayamamakla onları sevmek arasında büyük bir fark vardır; bu sözleri hatırlayınca yine yüreğim paramparça oluyordu.

Bu mekânın havası çok bunaltıcı ve boğucuydu, müşterilerin kahkahaları da sinir bozucuydu. Bir çıkış yolu aradım. Balkona giden cam kapılar kapalıydı; onları aralayıp serin havayı içime çektim. Orada oturup karanlığı seyrederken, gecenin sessizliğinin keyfini çıkarıp zihnimin yatışmasını bekledim.

Kapının açıldığını duyduğumda Robert çoktan yanımda bitmişti. "Sana bir şey getirdim," dedi ve elindeki şarap şişesini gösterip neşeyle salladı. Omzunu bir yana yaslayınca, yakışıklı yüzünde bir tebessüm belirdi.

Gülümseyerek karşılık verdiğimde kendi kendime şaşırmıştım; içimden bir köşeye kıvrılıp çığlık çığlığa ağlamak geçerken, ona gerçekten gülümsemiştim.

"Merhamet şarabı mı getirdin?" diye sordum şişenin beyaz etiketini elimle işaret ederken. Bu şarabın, birkaç saat önce Max'in sipariş ettiği şişenin aynısı olduğunu fark ettim; bir servet değerinde olmalıydı.

Şarabı bana uzatırken gülümsedi. "Başka ne tür şarap var ki piyasada?" diye sordu. Şarap şişesi soğuktu ancak şubat ayazı yüzünden ellerim neredeyse uyuşmuştu.

"Kadehler," dedi tebessümle, ellerini önlüğünün derin ceplerine sokarken. "Gerçek şarap kadehi bulamadım, o yüzden bunları getirdim." Bana ufak bir karton bardak uzattı, Robert şişenin tıpasını açarken ben de bardakları tuttum.

"Teşekkür ederim." Şarap bardağa doldu, Robert şişeyi çektiği anda hemen içkiyi dudaklarıma götürdüm.

"İstersen içeri de girebiliriz? Şu an kapalı olan birkaç salonumuz daha var, orada da oturabiliriz," dedi Robert ve şarabını yudumladı.

"Bilemedim." Bakışlarımı bizim masaya kaydırırken iç geçirdim.

"Seninki gitti," dedi iyi niyetli olduğu anlaşılan ses tonuyla. "Yanındaki kız da," diye ekledi. "Konuşmak istersen seni dinlerim?"

"Hayır, pek istemiyorum," diye cevap verdim omuz silkerek. "Sen bana şu şarabı anlat." Daha sıradan ve iç baymayan başka bir konuya geçmek isteyerek.

"Bu arkadaş mı? Şey, pekâlâ, sanırım kendisi oldukça yıllanmış ve lezzeti kusursuz bir mahsuldür?" Kahkaha atınca ben de ona

katıldım. "Ben yalnızca onu içme konusunda iyiyim, üzerinde pek uzmanlaşamadım."

"Tamam, boş ver şarabı o zaman," dedim. Bardağı kafama dikip şarabın kalanını elimden geldiğince hızlı bir biçimde tükettim.

"Ah, şey," dedi Robert arkama bakarken. Yüzündeki gergin ifadeyi görünce mideme bir şeyler oturdu ve içimden Hardin'in geri dönüp üzerime daha fazla zehrini kusmaması için dua ettim. Arkamı döndüğümde Lillian'ın kapının eşiğinde durduğunu gördüm, dışarı çıkıp çıkmama konusunda tereddütlüydü.

"Ne istiyorsun?" diye sordum kıza. İçimdeki kıskançlığa hâkim olmaya çalışıyordum ancak damarlarımda dolaşan alkol terbiyemi takınmama engel oluyordu. Rüzgâr masadaki boş bardağımı devirince, Robert alıp tekrar şarapla doldurdu. İçimden bir his, garson çocuğun birazdan gerçekleşecek dramatik veya tuhaf durumdan kaçınmak için kendini meşgul etmeye çalıştığını söylüyordu.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" diye sordu Lillian.

"Konuşacak neyimiz var ki? Benim için her şey yeterince açık." Bardağımdaki soğuk şaraptan ağız dolusu bir yudum aldım.

Beklediğimin aksine, tavrıma karşılık vermedi. Bunun yerine Bize doğru yürüdü ve doğrudan, "Ben eşcinselim," deyiverdi.

Ne? Robert o masmavi gözleriyle bana bakmıyor olsaydı, ağzımdaki şarabı bardağımın içine tükürebilirdim. Bakışlarımı çocuktan alıp kıza döndüm ve yavaşça yutkundum.

"Bu doğru. Benim bir kız arkadaşım var. Hardin'le de yalnızca arkadaşız." Lillian kaşlarını çattı. "Tabii bize arkadaş denebilirse."

O bakışa yabancı değildim. Muhtemelen Hardin biraz önce ona aynen bunu söylemişti.

"Öyleyse neden..." diye söze başladım. *Bu kız doğru mu söylüyor?* "Ama neredeyse birbirinizin içine düşüyordunuz."

"Hayır, o sadece biraz... *bana yılışıyordu*, diyelim, kolunu sandalyemin arkasına atması gibi. Fakat Hardin bunu sadece seni kıskandırmak için yaptı."

"Neden öyle bir şey yapsın ki? Kasten yani?" diye sordum. Ama zaten bunun cevabını biliyordum; derdi tabii ki beni incitmekti.

"Sana benim durumumu anlatması gerektiğini ona söylemiştim. Aramızda bir şeyler olduğunu zannettiysen özür dilerim. Ama gerçekten öyle bir şey yok. Zaten benim bir ilişkim var, hem de bir *kızla*."

Gözlerimi devirdim ve tekrar şarap doldurması için bardağımı Robert'a uzattım. "Ama öyle takılırken epey rahat görünüyordun," diye sertçe laf soktum Lillian'a.

Dürüst ve yalvaran gözlerle bana bakarak şöyle dedi: "Kesinlikle öyle bir niyetim yoktu. Aslında Hardin'in yaptıklarına hiç dikkat etmemiştim. Seni incittiysem, gerçekten çok özür dilerim."

Bu kızı suçlayacak bir şeyler arayıp durdum ancak hiçbir bahane bulamadım. Lillian'ın eşcinsel olması beni çok rahatlatmıştı ve keşke bunu daha önce öğrenseydim fakat tüm bunlar Hardin'le ilgili hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Hatta onun yaptıklarını daha kötü bir hale sokuyordu çünkü kasten beni kıskandırmaya çalıştıktan sonra bir de bana, ağza alınmayacak sözler sarf etmekle çıtayı iyice yükseltmişti. Lillian'la fingirdeştiğini görmek, beni sevmediğini söylemesi kadar canımı yakmamıştı.

Robert bardağımı doldurdu, Lillian'a bakarken şarabımdan minik bir yudum aldım. "Peki, fikrini değiştiren ne oldu da gelip bana bunları anlattın? Sana kabalık etti, değil mi?"

Yarım yamalak tebessüm etti ve gelip yanımıza oturdu. "Evet, aynen öyle yaptı."

Ben, "Bu konuda çok başarılıdır," deyince Lillian da başıyla beni onayladı. Kızın biraz gergin olduğunu fark ettim ancak kendime şu an problemimin o değil, Hardin olduğunu hatırlattım.

"Başka bardağın var mı?" diye sordum Robert'a, o da bana başım salladı gururla gülümseyerek. Bu sırada karnımda kelebekler uçuşur gibi oldu; muhtemelen şarap yüzündendi.

"Cebimde yok ama içeriden bir tane daha alıp gelebilirim," diye önerdi kibarca. "Zaten içeri girsek iyi olur; dudakların şimdiden morarmaya başlamış."

Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerim dudaklarına kaydı. Dolgun ve pembeydiler; son derece yumuşak görünüyorlardı. Neden bu çocuğun dudaklarına öyle bakakalmıştım ki? Bunu bana şarap yapmıştı. Aslında ben Hardin'in dudaklarına bakmak isterdim fakat

görünüşe göre bir süredir o dudaklarını sadece bana kötü sözler sarf etmek için kullanır olmuştu.

"Hardin içeride mi?" diye sordum Lillian'a, başını sallayarak hayır dedi. "Peki öyleyse, haydi içeri girelim. Landon'ı o masadan kurtarmam gerek, özellikle de şu Max denen elemandan," dedim hiç düşünmeden, sonra birden Lillian'a baktım. "Kahretsin, affedersin."

Bir kahkaha patlatarak beni şaşırttı. "Sorun değil, inan bana. Babamın uyuzun teki olduğunu ben de biliyorum," dedi Lillian.

Karşılık vermedim. Hardin'le ilişkime tehdit olmayabilirdi ve tatlı birine de benziyordu fakat bu onu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

"İçeri girecek miyiz, yoksa..." diye lafı geveleyerek, kösele ayakkabılarının topuklarının üzerinde sallandı Robert.

"Gireceğiz," dedim şarabımın kalanını kafaya dikerek, ardından içeri girdim. "Ben gidip Landon'ı alayım. Burada içki içmene izin vereceklerine emin misin? Üzerinde üniformayla yani?" diye sordum yeni arkadaşıma. Başının derde girmesini istemiyordum. Çakırkeyif olmuştum ve Robert'ın şerif babasının gelip onu gözaltına aldığını hayal etmek beni güldürmüştü.

"Ne var?" diye sordu garson çocuk, yüzüme merakla bakarak.

"Yok bir şey," dedim yalan söyleyerek.

İçeri girdiğimizde Lillian'la ben grumuzun masasına yöneldik. Ellerimi Landon'ın sandalyesinin arkasına koydum, başını kaldırıp bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu sessizce, Lillian da o sırada ailesiyle konuşuyordu.

Omuz silktim. "Evet, kısmen." Dört, beş bardak şaraba yüklenip kendimi sarhoşluk sınırına getirmeseydim daha iyi olamazdım. "Bizimle takılmak ister misin? Şurada bir köşeye çekilip biraz şarap içeceğiz... hatta bayağı şarap içeceğiz," dedim gülümseyerek.

"Kiminle? O kız da mı gelecek?" Landon, masanın öbür yanındaki Lillian'a baktı.

"Evet, şey... fena biri değil." Herkesin önünde bu kızın mahrem mevzusunu ağzımdan kaçırmak istemiyordum.

"Ken'e, Max'lerin kulübesine onlarla maç izleyeceğimi söylemiştim ama burada kalmamı istersen kalırım."

"Hayır..." Onun da yanımda kalmasını istiyordum fakat Landon'ın planlarını benim için bozmasını da istemiyordum. "Sorun değil. Sadece onlardan biraz uzak kalmak istersin diye düşünmüştüm," diye fısıldadım, o da bana tebessüm ederek karşılık verdi.

"İsterim tabii ama ben de gideceğim için Ken çok heyecanlandı çünkü Max karşı takımı tutuyor. Sanırım ikimizi atışırken izlemekten keyif alacağını falan sanıyor." Landon bunları dedikten sonra bana hafifçe yaklaştı, böylece söylediklerini yalnızca ben duyacaktım. "Şu herifle takılma konusunda ciddi misin, sen? Düzgün birine benziyor ama muhtemelen Hardin onu öldürmeye çalışacaktır."

"Bence o başının çaresine gayet iyi bakar," dedim. "Size iyi seyirler dilerim." Eğilip Landon'ı yanağından öptüm.

Sonra hemen kendimi geri çektim ve elimle ağzımı kapadım. "Kusura bakma. Neden böyle yaptım bil..."

"Sorun değil," dedi Landon gülerek.

Masadakilere baktığımda herkesin kendi sohbetine daldığını görünce içim rahatladı. Neyse ki bu utanç verici sevgi gösterimi kimse fark etmemişti.

"Dikkatli ol, tamam mı, Tessa? Bir de bana ihtiyacın olursa mutlaka beni ara."

"Ararım. Sen de oradan sıkılırsan yanımıza gelirsin."

"Gelirim." Gülümsedi. Ken'le maç izlerken hiç sıkılmayacağını biliyordum. Landon, hayatındaki tek baba figürü olan o adamla vakit geçirmeyi seviyordu, Hardin'se onun bu hevesini hiç paylaşmıyordu.

Lillian'ın masanın öbür ucundan, "Baba, ben bir yetişkinim," diye ofladığını duydum.

Max otoriter bir tavırla başını iki yana salladı. "Senin öyle sokaklarda başıboş gezmenin hiçbir gereği yok; sen de bizimle kulübeye geleceksin. O kadar." Bu adamın, herkesin hayatının üzerinde mutlak kontrol sağlamayı seven insanlardan olduğu belliydi. Sert mizaçlı yüzündeki adice sırıtış da bunu kanıtlıyordu.

"Olur," diye yanıtladı düş kırıklığına uğrayan kızı. Lillian dönüp annesine baktı ancak o sessiz kalmayı yeğledi. Bir kadeh daha şarap

içmiş olsam, onlara kendilerine gelmelerini söylerdim fakat Ken ile Karen'ı üzmek istemiyordum.

"Tessa, sen de bizimle gelmek ister misin?" diye sordu Karen.

"Hayır, burada biraz daha kalmak istiyorum, bir mahzuru yoksa tabii?" Umarım böyle dememe kırılmamıştı. Önce Lillian'a, sonra da uzaklarda, arkamda bir yerlerde duran Robert'a baktığını gördüm. İçimden bir his, bu kadının Lillian'ın cinsel tercihinden bihaber olduğunu söylüyordu, Hardin'in ona yakınlık göstermesinden de açıkça rahatsız olmuştu. Karen'ı çok seviyordum.

"Bizim için sorun değil; sen eğlenmene bak," diye onayladı gülümseyerek.

"Pekâlâ." Gülümsemesine karşılık verdim ve Max ile karısına veda etmeden masalarının başından ayrıldım.

"Gidebiliriz, kızın gelmesine izin vermediler," dedim Robert'ın yanına geldiğimde.

"İzin vermediler mi?"

"Babası tam bir öküz. Gerçi buna biraz da sevindim çünkü o kıza pek ısınamadım. Bana birilerini hatırlatıyor. Ama tam olarak kimi hatırlattığını çıkaramadım..." Robert'ı restoranın boş bölümüne doğru takip ederken, cümlemin devamını tamamlamadan salıverdim. Kapalı bölümde oturacak sadece birkaç masa vardı, onların üzerinde de yedekleme amacıyla bekletilen masa mumları, tuzluk ve biberlikler duruyordu.

Oturduğumuz sırada Zed'in darmadağın yüzü zihnimde beliriverdi. Robert'a, "Benimle takılmak istediğinden gerçekten emin misin? Hardin belki geri döner, insanlara saldırmak gibi bir huyu var..." dedim.

Robert bir sandalye çekip gülümsedi. "Eminim," diye yanıtladı.

Karşıma oturup strafor bardaklarımıza beyaz şarap doldurduktan sonra kadehlerimizi tokuşturduk. Bardaklarımızı birbirine vurduğumuzda, cam kadehlerin o kendine has çınlamasından mahrum bardak, imal edildiği yumuşak malzeme yüzünden hafifçe büküldü. Bu şatafatlı restoranın geri kalanının aksine, burası güzel ve rahattı.

42. Bölüm

Hardin

Eve dönmek için araç bulmaya çalışırken, buradan üniversitenin olduğu yere kadar, civardaki bütün taksi duraklarına telefon ettim. Mesafeden dolayı hiçbiri gelmeyi kabul etmedi tabii ki. Otobüse de binebilirdim ancak toplu taşıma hiç bana göre değildi. Steph'in, Tessa'nın AVM'ye veya markete otobüsle gidip geldiğini anlattığında içimin nasıl ezildiğini hatırladım. O zamanlar Tessa'yı hiç sevmesem de... daha doğrusu sevmediğimi sansam da... otobüste bir yığın acayip tiple tek başına oturduğunu düşündüğümde paniğe kapılırdım.

Sırf Tessa'yı uyuz etmek için ona laf attığım veya dalga geçtiğim o zamanlardan bu yana çok şey değişmişti. Hoş, restoranın balkonunda ona posta koyup gittiğimde yüzünün aldığı ifadeyi düşünürsek... belki de hiçbir şey değişmemişti. Ben hiç değişmemiştim.

Sevdiğim kıza resmen işkence ediyordum. Yaptığım şeyin tek açıklaması buydu ve bir türlü de dur durak bilmiyordum. Hepsi benim suçum değildi tabii; onun da hatası vardı. Seattle'a gitmek için beni zorlayıp durmuştu ve ben de o konuda geri adım atmayacağımı açıkça belirtmiştim. Benimle savaşmak yerine, pılını pırtını toplayıp İngiltere'ye gelmeliydi. Okuldan atılsam da atılmasam da burada kalmayacaktım; Amerika'dan bıkmıştım, burası bana boktan şeyler dışında hiçbir şey katmamıştı. Sürekli babamla burun buruna olmaktan, buradaki her şeyden gına gelmişti.

Karanlığın içinden bir kadın sesi, "Nereye gittiğine baksana, ahmak," diye haykırdı beni korkutarak.

Tam onunla kafa kafaya çarpışacaktım ki yana çekildim. *"Asıl* sen gittiğin yere bak," diye parladım hiç durmadan. *Hem bu hatunun Max'in evinin önünde ne işi var zaten?*

"*Pardon*, anlamadım?" diye diklendi, tam arkamı dönüp baktığımda, kulübenin verandasındaki hareket sensörü devreye girdi ve bahçe ışıkları açılıverdi. Ona iyice baktım; esmer tenli, kıvırcık saçlıydı, yırtık bir kot pantolon ve motorcu botları giyiyordu.

"Dur tahmin edeyim: Riley sensin, değil mi?" Önümde dikilen kıza bakıp gözlerimi devirdim.

Bir elini beline koydu. "Peki, sen kimsin?"

"Aynen, Riley senmişsin. Lillian'a bakıyorsan, burada değil."

"Nerede? Ayrıca onu aradığımı nereden biliyorsun?" diye hesap sordu atarlı kız.

"Daha demin becerdim de ondan."

Bir anda gerildi, başını eğince yüz ifadesi gölgelerin içine karıştı. "Ne dedin sen?" dedi ve öne doğru bir adım attı.

Başımı yana eğdim ve ona dik dik baktım. "Tanrı aşkına, taşak geçiyorum tabii ki. Seninki, yolun aşağısındaki restoranda ailesiyle yemek yiyor."

Riley başını kaldırıp durdu. "Pekâlâ, sen onu nereden tanıyorsun?"

"Daha dün tanıştık. Babalarımız üniversiteden arkadaşlar, sanırım. Buraya geldiğinden haberi var mı?"

"Hayır, ben de ondan haber almaya çalışıyordum," dedi kız ve etrafımızı çevreleyen ormanlığı işaret etti. "Ama Tanrı'nın bile umursamadığı bir yerin ortasında kaldığı için telefonu çekmiyor herhalde. Veya muhtemelen o dallama babası, benimle konuşmasına izin vermiyordur."

İç çektim. "Hakikaten de öyle bir herif. Ama cidden sizi görüştürür mü sanıyorsun?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Sen niye her boka bu kadar burnunu sokuyorsun?" Sonra da gururlu bir tavırla sırıttı. "Hem de nasıl görüştürecek. O herif dallamanın teki olduğu kadar tırsak biri, benden de ödü kopuyor."

Uzakta, karanlığın içinde bir araba farı belirdi, çimenliğe doğru bir adım attım. "İşte geldiler," dedim kıza.

Biraz sonra araba otoparka gelip durdu. Lillian resmen arabadan dışarı fırladı ve kendini Riley'nin kollarına attı.

"Sen nasıl geldin buraya?" diye sordu ciyaklayarak.

"Arabayla," dedi kız arkadaşı kuru bir sesle.

"Beni nasıl buldun peki? Telefonum bir haftadır çekmiyordu." Burnuyla kız arkadaşının boynuna sokuldu ve o anda Riley'nin dışarıdan çizdiği sert kız imajının bir anda eriyip gitmeye başladığını gördüm. Şefkatle Lillian'ın sırtını okşadı.

"Burası ufak bir yer, bebeğim. Bulmak çok zor olmadı." Lillian'ın yüzüne bakmak için kendini biraz geri çekti. "Buraya geldim diye baban ağzıma sıçmaz, değil mi?"

"Hayır. Şey, belki. Ama biliyorsun, seni buradan gitmeye zorlamaz."

Zoraki bir biçimde öksürdüm, karşımda onların kavuşmalarına tanık olurken kendimi biraz tuhaf hissetmiştim. "Şey, pekâlâ, ben gitsem iyi olur," dedim ve uzaklaşmaya hazırlandım.

"Güle güle," dedi Riley. Lillian tek kelime bile etmedi.

Birkaç dakika sonra babamın kulübesinin bahçe kapısına ulaştım ve otoparka yürüdüm. Tessa her an buraya gelebilirdi ve Karen'ların cipi buraya gelmeden eve girmeliydim. Muhtemelen iki gözü iki çeşme ağlıyordu, bense onu yatıştırıp beni dinlemesi için özür dilemenin bir yolunu bulmalıydım.

Ben daha verandaya varamadan, Karen ile Lillian'ın annesi arabadan inmişlerdi. "Diğerleri nerede?" diye sordum ona, gözlerimle Tess'i ararken.

"Ah, şey, babanla Landon maç izlemek için Max'le beraber gittiler."

"Peki, Tessa?" Göğsümde bir panik dalgası yükseliyordu.

"Hâlâ restoranda."

"Ne?" *Sıçarım öyle işe.* Bunun böyle olmaması gerekiyordu.

"O çocukla birlikte, değil mi?" diye sordum önümde duran iki kadına, gerçi sorumun cevabını biliyordum. Tessa, babası şerif olan o sarışın herifin yanındaydı.

"Evet, onunla," dedi Karen. Bu kuş uçmaz kervan geçmez yerde onunla kapana kısılmış olmasaydım, bıyık altından bana güldüğü için canına okurdum.

43. Bölüm

Tessa

"Özetlemek gerekirse hayat hikâyem böyle," diye sözünü bitirdi Robert gülümseyerek. Gülümsemesi sıcak ve samimiydi; neredeyse çocuksuydu fakat son derece çekiciydi.

"Bu bayağı... ilginçti," dedim bardağımı doldurmak için masadaki şarap şişesini alırken. Şişenin dibi görünmüştü.

Bana, "Yalancı," diye takılınca şarabın etkisiyle gülme krizine girdim. Robert'ın hayat hikâyesi kısa ve tatlıydı. Ne çok düz ne de çok heyecanlıydı, yalnızca normaldi. Anne ve babasıyla büyümüştü; annesi sınıf öğretmeni, babasıysa şerifti. İki kasaba ötedeki ufak bir yüksekokuldan mezun olduktan sonra tıp fakültesine gitmeye karar vermişti. Bu restoranda çalışmasının sebebi, Washington Üniversitesi'ndeki tıp programına girebilmek için kontenjan açılmasını beklemesiydi. Bir başka sebebiyse, buranın civardaki en pahalı mekânı olmasıydı, epey iyi para kazanıyordu

"Keşke onun yerine WCU'ya gitseydin," dedim, Robert da başını salladı. Masadan kalktı ve muhabbetimize ara vererek işaretparmağını havaya kaldırdı. Geri dönmesini beklerken sırtımı sandalyeme yasladım. Başımı arkaya atıp yukarı baktım. Restoranın bu ufak kısmının tavanı; bulutlar, şatolar ve minik melek resimleriyle bezenmişti. Hemen tepemde bulunan melek kız silueti uyurken resmedilmişti, yanakları pespembeydi ve altın sarısı bukleleri alnına dökülüyordu. Mışıl mışıl uyurken, beyaz kanatlarını iyice yaymıştı. Onun yanındaysa bir oğlan çocuğu olduğunu varsaydığım bir melek daha vardı, simsiyah kanatlarını açmış, uyuyan kızı seyre dalmıştı.

Hardin.

"Hayatta olmaz," dedi Robert aniden, düşüncelerimi bölerek. "Oraya gitmek istesem de benim aradığım program onlarda yok. Ayrıca tıp fakültesi, Seattle'daki ana kampusun bir parçası. WCU'nun yanında Seattle kampusu çok daha ufak kalıyor." Başımı kaldırdığımda elinde yeni bir şarap şişesi olduğunu gördüm.

"Daha önce hiç oraya gittin mi? Kampusa yani?" diye sordum, gideceğim yeni yer hakkında daha fazla şey öğrenmeye heveslenerek. Tavandaki ürpertici bebek meleklere bakmayı bırakmak içinse daha fazla hevesliydim.

"Evet, bir defa. Ufak bir yer ama güzel."

"Pazartesi günü oraya gideceğim ama kalacak hiçbir yerim yok." Güldüm. Planlama yapma konusunda başarısız olmamın hiçbir komik yanı yoktu ama şu an içimden gülmek gelmişti.

"Bu pazartesi mi? Bugün perşembe, pazartesi'ye ne kaldı ki?"

"Kesinlikle." Başımı salladım.

"Yurt bakmaya ne dersin?" diye sordu şişenin mantarını açarken.

Okula giderken yurtta kalmak bir kez bile olsun aklımın köşesinden geçmemişti. Hardin'in benimle geleceğinden o kadar emindim... daha doğrusu umutluydum ki... oralara bakmayı düşünmemiştim bile.

"Kampusta yaşamak istemiyorum, özellikle de kendi başıma yaşamanın tadına vardıktan sonra."

Robert başını salladı ve içkilerimizi doldurmaya başladı. "Haklısın, özgürlüğü bir kez tattın mı asla geri dönmek istemezsin."

"Kesinlikle. Hardin Seattle'a gelseydi..." Kendimi durdurdum. "Boş ver gitsin."

"Uzak mesafeli ilişki yöntemini mi denemeyi düşünüyordunuz?"

"Hayır, o hiç işe yaramazdı," dedim göğsüme saplanan ağrıyı hissederken. "Kısa mesafe bile bizim için zar zor işliyor." Zırlamaya başlamadan konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Zırlamak," ne kadar da tuhaf bir kelimeydi.

"Zırlamak," dedim altdudağımı başparmağım ile işaretparmağım arasında çekiştirirken.

"Kendince eğleniyorsun, öyle mi?" dedi Robert gülümseyerek, bardağımı ağzına kadar şarapla doldurup önüme bıraktı. Hâlâ kah-

kahalarla gülerken ona başımı salladım. "İtiraf etmem gerekirse ne zamandır iş yerimde bu kadar çok eğlenmemiştim," dedi.

"Ben de öyle," dedim ona katılarak. "Şey, burada çalışıyor olsaydım tabii." Ağzımdan çıkan kelimeler gitgide anlamsızlaşmaya başlamıştı. "Ben genelde pek içmem; şey, gerçi şimdiye kadar hiç bu kadar içmemiştim, dolayısıyla alkol dayanıklılığım pek yoktur. O yüzden epey hızlı sarhoş olurum," diye şakıdım bardağımı yüzüme doğru kaldırarak.

"Ben de öyle. Pek içen bir adam olduğum söylenemez ama böylesine güzel bir kızın kötü bir gece geçirdiğine tanık olunca, bazı istisnalarda bulunabilirim," dedi cüretkâr bir sesle ama hemen yanakları kızardı. "Aslında öyle demek istemedim... of...." Elleriyle yüzünü kapadı. "Senin yanındayken kendimi tutamıyorum bir türlü."

Masaya yaklaşıp ellerini yüzünden çektim; Robert hafifçe irkildi ve o masmavi gözleriyle bana baktığında, bakışlarının son derece berrak olduğunu gördüm.

"Sanki aklından geçen düşünceleri okuyabiliyorum," dedim sesli bir biçimde, hiç düşünmeden.

"Belki de okuyabilirsin," diye fısıldadı ve diliyle dudaklarını ıslattı.

Beni öpmek istediğini biliyordum; bunu onun yüz ifadesinden okuyabiliyordum. Bunu onun samimi bakışlarından anlayabiliyordum. Hardin'in bakışlarında o kadar çok sakınma vardı ki onun hissettiklerini anlamak için her seferinde çok çabalamam gerekiyordu. Hissettiklerini anlasam da bunu istediğim yolla yapamazdım. Robert'a iyice yaklaştım, ufak masa hâlâ aramızdayken o da bana sokuldu.

"Hardin'i bu kadar sevmeseydim seni öperdim," diye fısıldadım, kendimi geri çekmeden ve Robert'a da daha fazla yaklaşmadan. Sarhoş da olsam, Hardin'e öfkeli de olsam, bunu yapmaya yüreğim el vermiyordu. Başka bir adamı öpemezdim. Bunu istiyordum ama yapamazdım.

Robert'ın dudağının sol yanı hafifçe yukarı kalktı ve çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "Ben de senin onu bu kadar sevdiğini bilmesem, beni öpmene müsaade ederdim."

"Peki..." Başka ne diyeceğimi bilmiyordum, körkütük sarhoştum ve bir acayip olmuştum, Hardin ile Zed dışında başka birinin yanında da nasıl davranacağımı bilmiyordum çünkü o ikisi birbirlerine kısmen benziyorlardı. Robert ise daha önce tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu. Landon hariç tabii. Landon ince ve kibar biriydi, Hardin dışında biriyle öpüşmekten son anda vazgeçtiğim için kafam karmakarışık olmuştu.

"Özür dilerim." Tekrar sandalyeme oturdum, o da aynısını yaptı.

"Sakın dileme. Benimle öpüşüp sonra pişmanlık duymak yerine, hiç öpüşmemeni yeğlerim."

"Çok garip birisin," dedim. İçimden keşke farklı bir kelime kullansaydım dedim fakat artık çok geçti. "İyi anlamda tabii," diyerek kendimi düzeltmeye çalıştım.

"Sen de öyle." Kıkırdadı. "Seni o elbisenin içinde ilk defa gördüğümde, şu karaktersiz ve züppe zengin kızlardan biri sanmıştım."

"Eh, kusura bakma, zengin olmadığımdan son derece eminim." Kahkaha attım.

"Veya züppe," diye ekledi.

"Karakterim de fena değildir hani." Omuz silktim.

"İdare eder işte," diye bana takıldı gülümseyerek.

"Fena halde iyi birisin."

"Niye iyi olmayayım ki?"

"Ne bileyim?" Elimdeki bardağı kurcalamaya başladım. "Kusura bakma, aptalca konuştuğumun farkındayım."

Bir an şaşırmış gibi göründü. "Aptalca konuşmuyorsun. Ayrıca sürekli benden özür dilemek zorunda değilsin."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Strafor bardağın kenarlarını yolduğumun hayal meyal farkına vardım; önümdeki masada ufak ve beyaz strafor parçaları duruyordu.

"Söylediğin her şey için sürekli özür diliyorsun. Son bir saatte en az on defa 'özür dilerim' dedin. Yanlış bir şey yapmadın, o yüzden de af dilemeni gerektiren bir şey yok."

Sözleri karşısında utanmıştım ancak Robert'in gözlerindeki bakışlar son derece içtendi, sesindeyse rahatsızlıktan veya önyargıdan eser yoktu. "Kusura bakma..." dedim tekrar refleks olarak. "Bak işte!

Bunu niye yapıyorum, hiç bilmiyorum." Serbest kalan saç buklelerimden birini alıp kulağımın arkasına götürdüm.

"Bir tahminde bulunabilirim ama söylemeyeceğim. Özür dilemene gerek yok, bunu bil yeter," diye basitçe belirtti.

Derin bir nefes alıp bıraktım. Her seferinde onu üzme endişesine kapılmadan biriyle konuşabilmek beni çok rahatlatmıştı.

"Her neyse, şu Seattle'da bulduğun yeni işi anlat bakalım," dedi. Konunun değişmesinden dolayı minnettar kalmıştım.

44. Bölüm

Hardin

"*Sen* nereye gittiğimi sandın ki?" diye bağırdım Karen'a, yürüdüğüm sırada. Sinirle kollarımı havaya savurdum.

Verandanın basamaklarının yarısına kadar indi ve bana şöyle dedi: "Burnumu sizin işlerinize sokmak istemem, Hardin, yine de oraya gidip olay çıkarmanın size hiçbir faydası olmayacak. Onu görmek istediğini biliyorum ama..."

"Hiçbir şey bilmiyorsun," diye parlayınca, babamın karısı ürkerek başını hafifçe geri çekti.

"Üzgünüm, Hardin ama bu gecelik o kızı rahat bıraksan iyi edersin," dedi annemmiş gibi.

"Ya, öyle mi? Gidip beni boynuzlasın diye mi?" Sinirle saçlarımı çekiştirdim. Akşam yemeğinde Tessa zaten bir veya bir buçuk kadeh şarap içmişti, ayrıca Tanrı biliyor ya, alkolle arası hiç iyi değildi.

"Madem onun hakkında böyle düşünüyorsun..." diyecek oldu Karen ancak kelimelerini yuttu. "Boş ver sen, her zaman yaptığın gibi git onun peşinden." Bir an Max'in karısına baktı, ardından diz hizasındaki elbisesini düzeltti. "Sadece dikkatli ol, canım," dedi zoraki bir gülümseme takınarak, ardından arkadaşıyla beraber verandanın basamaklarından yukarı çıktı.

Baş ağrısından kurtulunca, restorana yürüyerek gitmekle ilgili orijinal planıma devam ettim. Tessa'yı saçından tuttuğum gibi oradan alıp geri getirecektim... bunu fiziksel olarak yapmayacaktım tabii ki ama *mutlaka* benimle dönecekti. Her şey iyice boka sarmıştı ve bunun tek sebebiyse sıçtığımın prezervatifini takmayı unutmamdan kaynaklanmıştı. İçine girdiğimiz bu karmaşayı başlatan şey bu olmuştu.

Sandra'yı önceden arayıp şu daire mevzusunu düzeltebilirdim veya gidip Tessa'ya kalacak başka bir yer ayarlayabilirdim... ama bunlar da gereksizdi. Seattle işi kesinlikle olmayacaktı. Tessa'yı ikna etmem tahmin ettiğimden de uzun sürmüştü ve şimdi her şey büsbütün karman çorman olmuştu.

Ben hâlâ Tessa'nın, Karen ve Lillian'ın annesinin adı her neyse, onlarla beraber arabadan inmemiş olmasının şokundaydım. Üzgün ve benimle konuşmaya hazır olduğuna kendimi o kadar inandırmıştım ki. O garson yüzünden olmalıydı; Tessa'yı benimle gelmek yerine restoranda kalmaya nasıl ikna edebilmişti? Kız onda ne bulmuştu ki?

Bir dakikalığına düşüncelerimi toplamak isteyerek durdum ve bahçenin etrafını süsleyen büyük kayalardan birinin üzerine oturdum. Belki de orayı basmak pek iyi bir fikir değildi. Belki de oraya Landon'ı gönderip Tessa'yı getirtmeliydim. Tessa benden çok onun sözünü dinlerdi. Fakat sonra aklıma gelen bu fikre lanet okudum çünkü Landon'ın asla buna yanaşmayacağını biliyordum; o da annesinin tarafını tutup beni zayıfmışım gibi göstererek kızı rahat bırakmamı söyleyecekti.

Fakat bunu yapamazdım. Gerçi yirmi dakika boyunca buz gibi bir kayanın üzerinde oturup pineklemenin de duruma hiçbir faydası yoktu. Tek düşünebildiğim, balkondayken Tessa'nın benden kaçınırkenki hali ve o garsonla gülüşürken ne kadar umursamaz olduğuydu.

Ne diyecektim ki? Yanındaki eleman, onu götürmeme mani olacak türden bir dallamaya benziyordu. Onun ağzına bir tane çakmak zorunda değildim zira yeterince bağırıp çağırırsam, Tessa kavga çıkmasın diye benimle gelmeye ikna olabilirdi. Ancak bu gece şimdiye kadar hiç de tahmin ettiğim davranışlar sergilememişti.

Yaptıklarım o kadar çocukçaydı ki;ona karşı davranışlarım, duygularını manipüle etmeye çalışmam... Hepsinin farkındaydım ancak bunu değiştirebilmek için ne yapacağımı bilmiyordum. Onu seviyordum... Tessa'yı köpek gibi seviyordum. Ancak onu yanımda tutmak için kullanabileceğim yöntemlerin büyük bir bölümünü tüketmeye başlamıştım.

Aslında sen onu bir kapana hapsetmişsin, işte bu yüzden seni terk edemiyor; seni sevdiği için değil, sensiz yaşayamayacağı algısını ona hissettirdiğin için seni bırakamıyor.

Lillian'ın bu sözleri, oturduğum yerden kalkıp otoparkın çıkışına doğru yürüdüğüm sırada bozuk bir plak misali zihnimde dönüp duruyordu. Dışarısı fena halde soğuktu, üzerimdeki aptal gömlekse incecikti. Tessa da akşam yemeğine gelirken yanına ceket almamıştı ve üzerine giydiği elbise... *o elbise* de çok açıktı ve kesinlikle onunla üşüyecekti. Belki de içeri gidip ona bir ceket götürmeliydim...

Peki ya o pislik, Tessa'ya kendi ceketini verirse? Kıskançlık dürtüsü her yanımı sarmıştı, bunu düşününce sinirle yumruklarımı sıktım.

... onu bir kapana hapsetmişsin, işte bu yüzden seni terk edemiyor, seni sevdiği için değil...

Lanet olasıca İki Numaralı Tessa'sı ve onun o boktan psikolojik tahlilleri... O daha neden bahsettiğinin farkında bile değildi. Tessa beni seviyordu. Bunu mavi gözleriyle bana bakarken görebiliyordum. Tenimdeki dövmelerin üzerinde parmaklarını gezdirdiğinde hissedebiliyordum. Dudakları benimkilerle buluştuğunda onun tadını alabiliyordum. Kapana kısılmakla âşık olmanın, sevgiyle bağımlılığın ne anlama geldiklerini biliyordum.

Beni tekrar ele geçirmeye çalışan panik dalgasına yutkunarak karşı koymaya çalıştım. Bana âşıktı. Beni seviyordu. Tessa beni seviyordu. Bunun doğru olmadığını nasıl karşılayacağımı bilmiyordum. Beni sevmesine ve yanımda olmasına ihtiyacım vardı. Daha önce hiç kimseyi kendime bu kadar yaklaştırmamıştım; her zaman beni koşulsuz olarak seveceğini bildiğim tek insan oydu. Bazen annem bile saçmalıklarıma katlanamıyordu ama Tessa beni hep affediyordu ve ne yaparsam yapayım, ona ihtiyacım olduğunda yanımda oluyordu. O inatçı, uyuz ve uzlaşmaz kız benim her şeyimdi.

"Yine ne işler peşindesin, ucube?" diyen bir ses duydum karanlığın içinden.

"*Dalga* mı geçiyorsun benimle?" diye homurdanıp arkamı döndüğümde, Riley'nin Max'in kulübesinin bahçesinden çıkıp bulunduğum tarafa yürüdüğünü gördüm. Daha dikkatli olmalıydım, geldiğini bile fark etmemiştim.

"Otoparkta oturup etrafı dikizleyen sensin bir kere," diye karşılık verdi kız.

"Lillian nerede?"

"Seni ilgilendirmez. Tessa nerede asıl?" dedi sırıtarak. Lillian onunla kavga ettiğimizi anlatmış olmalıydı. *Şahane.*

"Seni ilgilendirmez. Burada ne arıyorsun?"

"*Ya sen*?" Riley'nin tavırları cidden sıkıntılıydı.

"Kaltak gibi davranmak için para mı veriyorlar sana?"

Abartılı bir biçimde birkaç kez başını salladı. "Evet. Doğrusunu istersen veriyorlar." Ona kaltak dediğim için kafamı koparabileceğini tahmin etmiştim ama söylediklerimi ciddiye bile almamıştı; kaltak olduğunun farkında olmalıydı. "Dışarı çıkmamın sebebi de Lillian'ın az önce uyumuş olması. *Onun* babası, *senin* baban ve o hıyar erkek kardeşinle bir arada kalınca az kalsın kusuyordum."

"Ee, sen de şubat ayının ortasında, zifiri karanlıkta yürüyüşe çıkayım mı dedin?"

"Paltomu giydim en azından." Söylediğini desteklemek istercesine kıyafetinin etekliğini çekiştirdi.

"Arabayla gelirken, yolda bir bar görmüştüm, gidip orayı bulacağım."

"Neden arabana atlayıp gitmiyorsun o zaman?"

"Çünkü *içmek* istiyorum. Hafta sonunu nezarette geçirmek isteyecek birine benziyor muyum sence?" Yanımdan geçerken kaşlarını çattı. Yürürken arkasını dönüp bana baktı. "Sen nereye gideceksin?"

"Tessa'yı almaya; onun yanında... neyse boş ver." İnsanlara derdimi anlatmaktan bıkmıştım.

Bunun üzerine Riley durdu. "Kıza, Lil'in eşcinsel olduğunu söylememekle tam bir götlük yapmışsın."

"Tabii sana da anlattı," dedim.

"Bana her şeyi anlatır o. O hareketinle puştluğa çağ atlatmışsın resmen."

"Uzun hikâye."

"Seattle'a Tessa'yla beraber gitmek istememişsin, şimdi de..." Saçını savurup bir omzuna attı, "senin hatun muhtemelen restoranın tuvaletinde, o sarışın oğlanınkini ağzına almış..."

Tüm damarlarım öfkeyle kavrulurken kızın üzerine yürüdüm. "Ben dağıtmadan o çeneni kapa *hemen*. Sakın bir daha böyle şeyler söyleme." Ağzı en az benimki kadar bozuk olmasına rağmen sonuçta onun da bir kadın olduğunu hatırladım ve olayları şiddet noktasına getirmemeye çalıştım.

Ona patlamama hiç aldırmayan Riley, sakince bana cevap verdi, "Hoşuna gitmedi, değil mi? Madem öyle, bir daha kız arkadaşımı becermek hakkında öküzce bir yorum yapmadan önce bunu hatırlamak için elinden geleni yaparsın artık."

Soluk alıp verişlerimin dengesi şaşmış, iyice derinleşerek kontrolden çıkmıştı. Tessa'nın dolgun dudaklarıyla o garsonu öptüğünü düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Saçımı tekrar çekiştirip kendi etrafımda dolaşarak daire çizdim.

"Düşünmek bile seni delirtiyor, değil mi? Senin kızla o herifin bir arada olması yani?"

"Bak, gerçekten beni sinirlendirmekten vazgeçmelisin," diye onu uyardım ama omuz silkmekle yetindi.

"Ben olsam delirirdim. Bak, az önce öyle konuşmamalıydım belki, ama pisliği başlatan sendin unuttun mu?" Ben cevap vermeyince devam etti. "Haydi ateşkes yapalım. Ben sana bir içki ısmarlayayım, sen Tessa için ağlayıp sızlanırken, ben de Lillian'ın diliyle nasıl harikalar yarattığı hakkında böbürleneyim." Yanıma geldi ve gömleğimin kolunu çekiştirerek beni sokağa doğru sürüklemeye çalıştı. Durduğum yerden, ilerideki ufak barın, teneke çatısının rengârenk ışıklarını görebiliyordum.

Kolumu çekip ondan kurtardım. "Tessa'ya gitmem gerek."

"*Tek* bir kadeh, sonra ben de sana destek olarak yanında geleceğim." Riley'nin birkaç dakika önce sarf ettiği sözler zihnimde yankılandı.

"Niye? Neden benimle takılmak isteyesin ki?" Onunla göz teması kurduğumda tekrar omuzlarını silkti.

"Aslında hiç istemiyorum. Ama sıkıldım ve yanımda da bir tek sen varsın. Ayrıca bilmediğim bir nedenle Lil seni sevmiş görünüyor." Riley gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. "Harbiden anlayamıyorum ama seni *arkadaşı* gibi görüyor," dedi Riley, "arkadaş" kelimesini elinden geldiğince vurgulayarak. "O yüzden evet, senin şu mah-

volmuş ilişkini ipliyormuşum gibi yaparak onun gözüne girmeye çalışacağım ben de."

"Mahvolmuş?" Yol boyunca onu takip etmeye koyuldum.

"Onca sözden, gidip ona mı takıldın?" Başını iki yana salladı. "Sen benden de betersin."

Riley bir kahkaha patlattı, bense sessiz kaldım. Bu uyuz kız tekrar gömleğimin kolundan tuttu ve beni yol boyunca peşinden sürükledi. Ondan kendimi kurtarmayı akıl edemeyecek kadar düşüncelerime vermiştim kendimi.

Ne beni ne de Tessa'yı tanımazken, ilişkimizin mahvolduğunu nereden bilebilirdi ki?

Biz mahvolmamıştık.

Öyle olmadığımızı biliyordum. Lanetli olan bendim, Tessa değil. Ama Tessa bu laneti bozacaktı. O hep öyle yapardı.

45. Bölüm

Tessa

"Vay canına, buranın ısısı en az on iki derece düştü," dedi Robert kapıdan çıktığımız sırada. Soğuk hava adeta bir duvar gibi bana çarpmıştı, kendimi ısıtmak için kollarımı bedenime doladım. Robert bana kaşlarım çatarak baktı. "Keşke sana verebileceğim bir ceketim olsaydı... ayrıca seni evine arabayla bırakmak isterdim ancak içki içtim." Yalancıktan dehşete düşmüş bir ifade takındı. "Sanırım bu gece pek centilmence davranamadım."

"Hiç sorun değil, gerçekten," dedim gülümseyerek. "Şu anda fena sarhoşum, o yüzden üşümüyorum... Dediğim çok saçma oldu," dedim kıkırdayarak ve onu restoranın çıkışına doğru takip ettim. "Gerçi keşke farklı bir ayakkabı giyseydim."

"Benimkilerle takas edelim mi?" diye espri yaptı.

Nazikçe omzumu onunkine dokundurdum, o da buna karşılık bana gülümsedi; tahminen bunu gece boyunca yüzüncü kez yapmıştı. "Senin ayakkabıların, Hardin'in giydiklerinden çok daha rahat görünüyor; onun botları bayağı ağırdır, bir de onları hep kapının önüne öylece fırlatıp durur... aman neyse." Az önce anlattığım şeyden utanarak, çenemi tutmak için başımı iki yana salladım.

"Ben daha çok spor ayakkabı adamıyım," dedi Robert bunun normal bir şey olduğunu belirtmek istercesine.

"Ben de öyle. *Adamı* değilim tabii." Tekrar kahkaha attım. Zihnim şarap içinde yüzüyordu adeta, ağzımsa aklımdan geçen saçma sapan her şeyi söyleyiveriyordu. "Kulübelere ne taraftan gidiliyor, biliyor musun?"

Neredeyse bir park dubasına çarpacaktım ki Robert hemen yetişip beni dengeledi. "Hangi kulübeler? Kasabanın hemen hemen her yeri kulübelerden oluşuyor."

"Ah, şey, ufak bir tabelası olan bir sokak var, sonra üç veya dört kulübe geçtikten sonra başka bir sokağa geliyorsun işte?" Ken ile Karen'ın evinden restorana gidişimizi hatırlamaya çalıştım ancak hiçbir detayı düzgün anımsamıyordum.

"Bu anlattıklarından pek bir şey çıkaramadım," diye kıkırdadı, "ama istersen orayı bulana kadar yürüyebiliriz?"

"Tamamdır, eğer yirmi dakika içinde orayı bulamazsak gider bir otele yerleşirim." Homurdandım, oraya yürümek ve eve girdiğimde kaçınılmaz bir biçimde Hardin'le yaşayacağım tartışma gözümde büyüyordu. "Tartışma" derken de bayağı gürültülü, hırgür dolu ve belden aşağı bir söz düellosunu kastediyordum. Özellikle de Robert'la beraber şarap içtiğimi öğrenince iş daha da büyüyecekti.

Karanlığın içinde beraber yürürken birden dönüp Robert'a baktım. "Her seferinde insanların sana ne yapacağını söylemelerinden bıkmadın mı?"

"Açıkçası bunu kimse bana yapamaz ama yaparlarsa da bıkarım tabii."

"Şanslıymışsın. Ben her seferinde birileri bana ne yapacağımı, nereye gideceğimi, kiminle konuşacağımı ve nerede yaşayacağımı dikte ediyormuş gibi hissediyorum." Derin bir of çekip, nefesimin ayazda buhara dönüşmesini izledim. "Sinirlerimi yıpratıyor."

"Eminim öyledir."

Bir an başımı kaldırıp yıldızlara baktım. "Bu konuda bir şey yapmak istiyorum ama aklımda hiçbir şey yok."

"Belki Seattle'ın sana bu konuda yardımı olur."

"Belki... Ama şimdi bir şey yapmalıyım, buradan kaçıp uzaklaşmak veya birilerine fena halde sövmek gibi."

"Sövmek mi?" Bir kahkaha patlatıp ayakkabısının bağcığını bağlamak için yere eğildi. Ondan birkaç metre uzaklaşıp etrafıma bakındım. Şimdi elimde olmadan, zihnime, bir sürü pervasızca harekette bulunma fikri akın ediyordu.

"Evet, özellikle de bir kişiye sövmek."

"Bence ağırdan alsan iyi edersin. İnsanlara sövmek fazlasıyla vahşice bir tavır olabilir. Belki daha hafif bir şeyle başlamalısın," dedi. Onun benimle hafiften dalga geçtiğini anlamam birkaç saniyemi almıştı ama durumu anladığımda da bunun epey komik olduğunu gördüm.

"Ama ben ciddiyim. Şu an bir şeyler yapmak istiyorum... delice bir şeyler mesela?" Üstdudağımı ısırıp bu fikre kafa yordum.

"Şaraptandır... bayağı sert bir şeydi, sen de çok hızlı içtin."

İkimiz de gülmeye başladık ancak ben duramamıştım. Beni normale döndüren tek şey, yakındaki ufak bir binanın rengârenk ışıklarıydı.

"Burası bizim barımız," dedi Robert mekânı başıyla işaret ederken.

"Minicikmiş!" diye bağırdım.

"Kasabadaki tek bar olduğu için o kadar da büyük olmasına gerek yok. Oldukça eğlenceli bir yerdir. Barmenler falan arada tezgâhın üzerinde dans ederler."

"*Çıtır Kızlar*[6] filmindeki gibi mi?"

Robert'ın gülümsemesi ışıldadı. "Aynen, yalnız o filmdekinden tek farkı, dans eden kadınların yaşı kırkın üzerinde ve bir de giydikleri kıyafetler biraz daha edepli."

Gülümsemesi bana da sıçramıştı ve birazdan ne yapacağımızı biliyordum.

---

6 (İng.) *Coyote Ugly*. 2000 yılında vizyona giren, drama-müzikal komedi türündeki Hollywood filmi. (ç.n.)

46. Bölüm

Hardin

"Hayır, sana bir kadeh içeceğim dediysem, yalnızca bir kadeh içerim," dedim gözlerimi devirip parmağımla boş bardağımdaki buzla oynarken.

"Her neyse." Riley, barmene eliyle işaret etti ve iki içki daha ısmarladı.

"Sana dedim ki..."

"Diğerinin senin için olduğunu kim söyledi?" dedi küçümser bir bakışla. "Bazen bir kız yanında yedek içki bulundurmaya ihtiyaç duyar."

"İyi, sen keyfine bak o zaman. Ben şimdi gidip Tessa'yı bulacağım." Bar taburesinden kalkmaya yeltendim ancak Riley beni gömleğimden tuttu. Yine. "Bana dokunmayı kes."

"Birader, bok kafalı gibi davranmayı bırak artık. Ben de seninle geleceğim demiştim; bari bırak da önce şu içkileri bitireyim. O kıza ne söyleyeceğini biliyor musun, bir kere? Yoksa yine mağara adamı gibi mi davranacaksın?"

"Hayır." Tekrar yerime oturdum. Açıkçası ona ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Tessa'ya, *Ağzına sıçtırmadan hemen buradan kalkıp gidiyoruz*, dememin yeterli olacağını sanıyordum. "Sen olsan ne derdin?" diye sordum tereddütle.

"Eh, öncelikle..." Sözünü yarıda kesip iki elini kaldırarak barmene işaret yaptı, ardından içki kadehlerini önüne çekti, "Lillian'ı bir restoranda elin kızıyla... veya adamıyla baş başa bırakmazdım." Bardaklardan birinden büyük bir yudum aldı ve bana baktı. "O boktan yeri çoktan başlarına yıkmıştım bile."

Bu tavrından hiç hazzetmemiştim. "*Bana* orayı basmadan önce oturup birer içki içmemizi öneren sen değil miydin?"

Omuzlarını silkti. "Benim yöntemim doğru diyen oldu mu sana? Öylesine söylüyorum işte."

"Of, saçmalıyorsun. Bir bok bildiğin yok. Ben gidiyorum."

Kapıya doğru birkaç adım attığım sırada, ufak barın içinde çalan şu baş ağrıtan *country* müziği gitgide yükselmeye başladı, işte o anda birazdan gerçekleşmek üzere olan şeyi sezdim. Ta en başından bu siktiriboktan bara hiç girmemeliydim. Doğruca restorana gidip Tessa'yı bulmalıydım. Mekândaki müşterilerin hepsi hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladı, arkamı dönüp baktığımda orta yaşlardaki iki barmen kadının da bar tezgâhının üzerine çıktıklarını gördüm.

Tanık olduğum manzara çok acayipti. Bir bakıma eğlenceliydi fakat bu yine de çok garipti.

"Gösteriyi kaçıracaksın!" diye laf attı Riley.

Tam ona cevap verecektim ki arkamda bir ses duydum ve bir kez daha yine olacakları sezdim. Arkamı dönmemle beraber bir anda ağzım kuruyuverdi ve kanım aniden kaynamaya başladı. Çünkü o yana baktığımda, Tessa'nın yalpalayan adımlarla bu küçük barın kapısından içeri girdiğini gördüm. Yanında da *o herif* vardı.

O an içimden geçtiği gibi herifin üzerine atılmak yerine, geri çekilip bara döndüm ve Riley'nin ensesine doğru eğilip, "Geldi işte, yanında da o çocuk var. Bu Tessa," dedim.

Riley, barın üstünde dans eden yaşlı kadınlardan bakışlarını çevirip arkasını döndü. Ağzı açık kalmıştı. "Vay anasını, kız taş gibiymiş."

Ona pis pis baktım. "Kes şunu. Sakın ona o gözle bakmaya kalkma."

"Lillian, onun için hoş hatun demişti ama baksana şunun o koca mem..."

"Sakın o cümlenin sonunu getireyim deme." Tessa'ya baktım. Hakikaten de *taş* gibiydi. Zaten bunu biliyordum ancak daha önemlisi onun şu anda sarhoş olmasıydı, kahkahalarla gülerek masaların arasında kendine yer arıyordu. Tuvaletin yakınındaki masalardan birini seçip oturdu.

"Oraya gidiyorum," dedim Riley'ye. Ona yapacaklarımı ne bok yemeye anlatıyordum, hiçbir fikrim yoktu ancak bir yanım Riley benim yerimde olsa ne yapardı diye düşünmeden edemiyordu. Tessa'yı kızdırdığım konuların listesi epey kabarıktı ve artık o listeye yeni bir saçmalık eklemek istemiyordum. Gerçi onun bana kızmaya hiç hakkı yoktu, akşam yemeğinde tanıştığı rastgele bir herifle takılan oydu ve şimdi de sarhoş bir biçimde güle oynaya bu bara gelmişti. Yanında o adamla hem de.

"Neden biraz daha beklemiyorsun... bilirsin işte, onu biraz daha gözlemlersin," diye önerdi Riley.

"Ne kadar da salakça bir fikir... kızı o dingille takılırken başından sonuna kadar izleyeyim mi yani? O benim kadınım ve..."

Riley meraklı gözlerini bana dikti. "Ona benimsin dediğinde sana ayar oluyor mu?"

"Hayır. Sanırım, bu onun hoşuna gidiyor." En azından bir keresinde bundan hoşlandığını söylemişti: *Boynuma doğru sokulup, "Seninim, Hardin, seninim," diye inlemişti, kalçamı ileri geri oynatıp onun ta en derinlerine girerken.*

"Bunu söylediğimde Lil öylesine sinir olur ki anlatamam. Bazen onu kendi malımmış gibi gördüğümü falan düşünüyor olmalı," dedi Riley yanıma gelerek ancak o an gözüm Tessa'dan başkasını görmüyordu. Uzun saçını bir eliyle tutup omzunun üzerine atışını izlemek... Öfkem tırmanıyordu, içimdeki sinir büyüyor, gözlerim bulanık görmeye başlıyordu. Burada durduğumu nasıl olur da fark etmezdi? O bir mekâna girse, ben bunu hemen fark ederdim; sanki ortamdaki hava değişiverir ve sanki bedenim onun bedeninin yaklaştığını hissederdi. O garson bozuntusuna ilgisini o kadar vermişti ki herif muhtemelen ona alt tarafı, bir müşterinin bardağına nasıl düzgünce su doldurulur onu anlatıyordu.

Hâlâ Tessa'ya bakarken şöyle dedim: "Eh, Tess benim *kadınım*, sahiplenilmek hakkında da ne düşündüğü umurumda değil."

"İşte tam da gerçek bir dallamaya yaraşır bir biçimde söyledin bunu," dedi Riley ve Tessa'ya baktı. "Alttan almak zorunda kalacaksın gerçi. Lillian ile aralarında bir gram bile benzerlik varsa eğer, o kız senin bu tavırlarından bıkacak ve sen de boş yere ultimatom verdiğinle kalacaksın."

"Ne?" Bir an gözlerimi Tessa'dan ayırmıştım ve bu bana işkence gibi gelmişti.

"Lillian zamanında benim saçmalıklarımdan bıktı ve beni terk etti. Seninkine gelince..." bardağını kaldırıp Tessa'yı işaret etti, "arada sırada onun isteklerine kulak vermezsen o da sana aynı şeyi yapacaktır."

Lillian'ın, kız arkadaşından daha sağlam bir hatun olduğunu görmek çok müthiş bir şeydi. "Bak, sen bizim ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, o yüzden ne dediğinin de farkında değilsin." Tekrar Tessa'ya baktım, masada şimdi tek başına oturmuş, saçından dökülen bir buklesiyle oynarken müzikle hafifçe omuzlarını oynatıyordu. Bir saniye sonra garson arkadaşının yerini tespit ettim; bar tezgâhının öbür ucunda duruyordu, aralarına mesafe konduğunu görmek biraz sinirlerimi yatıştırmıştı.

"Bak, dostum," dedi Riley. "Detaylarınızı bilmeme gerek yok, seninle... yaklaşık bir saat falan geçirdim zaten. Anladığım kadarıyla dangalağın tekisin, senin kız da biraz ilgiye muhtaç biri..." Tam sıçıp sıvamak için ağzımı açmıştım ki Riley beni görmezden gelip söze devam etti. "Lillian da öyle biri, bu yüzden sinirlenme hemen. O ilgi isteyen bir kız ve sen de bunun farkındasın. Ama aynı zamanda da ilgi isteyen bir sevgiliye sahip olmanın en iyi yanını da biliyorsundur, değil mi?" Sinsice gülümsedi. "Düzenli seksin dışında tabii..."

"Sadede gel." Gözlerimi devirip tekrar Tessa'ya baktım. Bardaki kadınların danslarını bitirmelerini izlerken yanakları kızarmış, gözleri neşeyle kocaman açılmıştı. Her an beni burada dikilirken görebilirdi.

"Bu işin en iyi tarafı onların bize ihtiyaç duymalarıdır. Ancak o ihtiyaç senin tahmin ettiğin türden bir şey değil tabii. Bazen onlar da bizim yanlarında olmamızı isterler. Lillian beni kurtarmaya... veya her ne halt ediyorsa onu yapmaya kendini o kadar çok kaptırmıştı ki kendi isteklerini bile unutmuştu. Bense onun doğum gününü bile unuturdum. Onun için hiçbir bok yapmamıştım. Gerçi bir şeyler yaptığımı sanıyordum; çünkü sürekli dibindeydim ve arada sırada onu sevdiğimi söylüyordum fakat bunların hiçbiri yeterli olmadı."

Sırtımdan aşağı huzursuz edici bir ürperti yayıldı. Riley'yi içkisini bitirirken izledim. "Ama sonuçta Lillian seninle beraber, değil mi?"

"Evet. Ama bunun tek sebebi bana güvenebileceğini ona kanıtlamam ve benimle tanıştığı aylarda içimdeki o eski kaltaktan geriye eser kalmadığını göstermemdi." Dönüp önce Tessa'ya sonra da bana baktı. "Şu salak karıların internette dolaşan sloganını biliyor musun? Sanırım, 'Sen sevgilini ağlatırsan... bir başkası onu...' devamı *siker* gibi bir şeydi, tam olarak hatırlamıyorum. Ancak temel olarak, manitana değer vermezsen, bir başkası onun kıymetini bilir gibi bir laftı sanırım."

"Ona kötü davranmıyorum ben." *En azından bunu devamlı yapmıyorum.*

Söylediklerime inanamayarak kahkahalarla güldü. "Dostum, sadece sahip çık şu kıza. Bak, ben de azize falan değilim. Hâlâ Lillian'a hak ettiği gibi muamele etmiyorum ama ona sahip çıkıyorum. Burada oturmuş ona bok gibi davrandığının farkına varamadıysan bile, hâlâ ısrarla inkâr etme evresini yaşıyorsun aslında. Düzgün bir adam olsaydın, şu an bu kız orada yanındaki dingille oturmazdı; dingil dediğime bakma sen, çocuk senin tamamen zıttın ve taş gibi bir oğlan."

Riley'nin dediklerine itiraz bile edemiyordum; söylediklerinin büyük bir kısmında haklıydı. Yalnız Tessa'ya sürekli bok gibi davranmıyordum; damarıma basacak bir şey olmadığı sürece tabii. Şu anda yaptığı gibi mesela.

Bir de daha önce yaptıkları var.

Riley bana, "Bu tarafa bakıyor," dediğinde adeta kanım dondu. Başımı yavaşça çevirip Tessa'nın bulunduğu yöne baktım.

Alev alev yanan gözlerini benimkilere dikmişti. Bir beni bir de Riley'yi bakışlarıyla süzerken, Tessa'nın gözbebeklerinin bir an kırmızıya döndüğüne yemin edebilirdim. Hiç kıpırdamadan durdu, gözlerini bile kırpmadı. Yüzündeki ifade bir anda şaşkınlıktan yırtıcılığa dönüverdi ve bize doğru fırlatılan bu canice bakış karşısında donakaldım.

"Sana fena kızdı," diye güldü Riley yanımda dururken. Yedekte duran ikinci kadehini onun başından aşağı dökmemek için bütün gücümle kendime mani olmam gerekti.

Onun yerine, "Kapa çeneni," diye mırıldandım, içki bardağını aldım ve Tessa'ya doğru yürümeye başladım.

Yanına geldiğim sırada o kılkuyruk garson hâlâ barın öbür tarafındaydı.

"Vay, seni burada, bir barda, başka bir hatunla içerken göreceğimi hiç sanmıyordum. Sürprize bak sen," diye laf soktu Tessa, yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Neden buradasın?" diye sordum ona bir adım daha yaklaşarak.

Kendini geri çekti. "*Sen* niye buradasın?"

"Tessa," dedim onu uyararak fakat bana bakıp gözlerini devirdi.

"Bu gece olmaz, Hardin, çekemem." Oturduğu yüksek sandalyeden indi ve elbisesini düzeltti.

"Bana sırtını dönüp gitme." Bu kelimeleri emir kipiyle söylemiştim ama aslında ona yalvarmıştım. Koluna uzandım fakat beni itti.

"Niye gitmeyeyim? Sen de bana sürekli aynı şeyi yapmıyor musun?" Tekrar Riley'ye sert bir bakış attı. "İkimiz de buraya yanımızda başka kişilerle gelmişiz zaten."

Onu reddederek başımı iki yana salladım. "Asla. O Lillian'ın kız arkadaşı."

Tessa'nın omuzları aniden rahatlayarak gevşedi. "Ha." Gözlerimin içine baktı ve altdudağını ısırdı.

"Hemen gitmemiz gerek."

"Git o zaman."

"Sen ve ben," dedim bir önceki dediğimi açıklığa kavuşturarak.

"Gideceksem ancak eğlenceli bir yere giderim, buradan daha eğlenceli bir mekâna yani, gelip yine eğlencemi bozdun. Eğlence zabıtası gibsin adeta." Kendince yaptığı aptalca espriye güldü ve söze devam etti. "Hatta tam olarak öylesin! Eğlence zabıtasısın sen. Sana bir rozet yaptırıp göğsüne takmalıyım... gider milletin eğlencesini dağıtırsın," diye saçmaladı ve gülme krizine girdi.

Tanrım, hatun resmen dağıtmış.

"Ne kadar içtin sen?" diye bağırdım müzik sesini bastırmaya çalışarak. Müziğin dineceğini sanmıştım ancak görünüşe göre ihtiyar dansçılar tezahüratlara dayanamayarak tekrar sahneye çıkmışlardı.

Omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Birkaç tane, bir de bunu." Ona daha engel olamadan elimdeki kadehi kaptı, onu masasına koyup tekrar sandalyesine tünedi.

"İçme şunu. Resmen zom olmuşsun."

"Bu ses de ne?" Elini kulağına götürdü. "Eğlence zabıtasının sireni mi bu duyduğum? *Mıy, mıy, mıy.*" Bir an küçük bir çocuk gibi dudak büktü ve sonra gülmeye başladı. "Eğlencemi bozacaksan çek git buradan." Tessa kadehini ağzına götürdü ve peş peşe üç büyük yudum aldı. Saniyeler içinde bardağın yarısını içmişti.

"Miden bulanacak," dedim.

"Dır, dır, dır," diye alay etti, her kelimeyle başını eğip kaldırıyordu. Arkama doğru bakıp hafifçe sırıttı. "Robert'ı tanıyorsun, değil mi?"

Yan tarafa döndüğümde o göt lalesinin iki elinde de birer içki kadehiyle dikildiğini gördüm.

"Seni tekrar görmek ne güzel?" dedi Robert, yarım yamalak gülümseyerek. Gözleri kan çanağı gibiydi. O da sarhoştu.

Kızdan faydalanmaya kalkmış mıydı? Onu öpmüş müydü?

Derin bir nefes aldım. *Bu herifin babası şerif. Bu herifin babası şerif. Bu herifin babası şerif. Bu herifin babası, bu boktan kasabanın şerifi.*

Tekrar Tessa'ya döndüm ve çocuğa bakmadan omzumun üzerinden, "Git başımdan," dedim.

Tessa gözlerini devirdi. Damarlarına alkol karışınca ne kadar taşaklı birine dönüştüğünü unutmuştum. "Sakın gitme," dedi bana meydan okuyarak. Robert bunun üzerine masaya oturdu. "Eğlendirmen gereken bir misafirin yok mu senin?" diye benimle alay etti Tessa.

"Hayır, yok. Haydi eve dönelim." Sinirlerime zar zor hâkim olabiliyordum. Başka bir gece böyle bir şeye denk gelseydim, şimdiye çoktan Robert'ın suratını bu masadan kazıyor olurlardı.

"Orası kulübe, ev değil; biz evimizden saatlerce uzaktayız." Benden aldığı içkiyi bitirdi. Sonra bana iğrenmeyi, sarhoş umursamazlığını ve kayıtsızlığı bir şekilde birleştirmeyi başaran bir ifadeyle baktı.

"Açıkçası, pazartesi günü de dönecek bir evim olmayacak, senin sayende tabii."

47. Bölüm

Tessa

Öfkesine hâkim olmaya çalışan Hardin burnundan soluyordu. Robert'a bir bakış attım, inceden rahatsız olmuş gibi görünüyordu fakat Hardin'den bir gram bile gözü korkmamıştı.

"Bilerek beni sinirlendirmeye çalışıyorsan bunu başarıyorsun," dedi Hardin.

"Hayır, sadece buradan gitmeni istiyorum." Tam müzik sesi kesildiğinde de resmen bağırarak şöyle dedim: "Ben içmek, gençleşmek ve eğlenmek istiyorum!"

Herkes dönüp bana baktı. Onca ilgi üzerimdeyken ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden tuhaf bir biçimde elimi salladım. Birileri onaylar bir tavırla homurdandı ve bardakilerin yarısı kadeh kaldırdıktan sonra sohbetlerine döndüler. Müzik çalmaya devam etti ve Robert bir kahkaha attı. Hardin'se ona yiyecek gibi bakıyordu.

"Artık yeterince içtin sen," dedi Robert'm bana getirdiği ve şimdiden yarılanmış bardağa bakarak.

"Son dakika: Hardin, ben bir yetişkinim," diye laf attım çocuksu bir ses tonuyla.

"Kahretsin, Tessa."

"Ben gitsem iyi olur galiba..." Robert ayaklandı.

"E, yani," diye cevap verdi Hardin akabinde. Bense, "Hayır," diye itiraz ettim.

Sonra etrafımıza bakınca iç geçirdim. Robert'la geçirdiğim akşamın tadını çıkarıyor olsam da Hardin'in burada durup kaba sözler sarf etmeye, tehditler savurmaya, onu buradan gitmeye zorlamak için

aklına gelen ne varsa yapmaya devam edeceğini biliyordum. Belki de Robert için buradan gitmesi daha hayırlıydı.

"Özür dilerim. Ben giderim, sen burada kal," dedim Robert'a.

Anlayışla başını iki yana salladı. "Hayır, hayır... bu konuda canını hiç sıkma. Zaten fazlasıyla uzun bir gün geçirdim." Bu kadar rahat ve uysal davranması içimi rahatlatmıştı.

"Seni yolcu edeyim," dedim Robert'a. Onu bir daha görür müydüm bilmiyordum ama bu akşam bana çok kibar davranmıştı.

"Hayır, etmiyorsun," diye araya girdi Hardin ama ben onu duymazdan gelip Robert'a ufak barın kapısına kadar eşlik ettim. Dönüp masaya doğru baktığımda, Hardin'in gözlerini yumduğunu ve oraya yaslandığını gördüm. Umarım derin derin nefesler alıp veriyordu çünkü bu gece onun zırvalıklarını hiç çekemezdim.

Dışarı çıktığımızda Robert'a döndüm. "Gerçekten çok özür dilerim. Onun burada olduğunu bilmiyordum. Sadece eğlenceli bir gece geçirmek istemiştim."

Robert bana gülümsedi ve gözlerime daha iyi bakabilmek için hafifçe eğildi. "Her şey için özür dilemeyi bırakmanı söylememiş miydim sana?" Elini cebine attı ve ufak bir defterle kalem çıkardı. "Bir beklentim yok, yanlış anlama. Ama eğer bir gün olur da Seattle'da yalnız kalır ve çok sıkıldığını hissedersen, beni ara. Veya arama. Canın nasıl isterse." Kâğıda bir şeyler karalayıp bana uzattı.

"Pekâlâ." Tutamayacağım herhangi bir söz vermek istemiyordum ona. O yüzden yalnızca gülümsedim ve kâğıt parçasını elbisemin üst kısmından içeri soktum. "Affedersin!" diye cırladım, resmen onun gözünün önünde kendi göğüslerimi elle diğimi fark ettiğimde.

"Özür dilemeyi bırak artık!" Gülmeye başladı. "Özellikle de *bunun* için!" Önce barın girişine, sonra da karanlık, kapkaranlık gecenin içine doğru baktı. "Şey, artık gitmeliyim. Seni tanımak çok güzeldi; belki bir gün yine karşılaşırız?"

O kaldırımda yürümeye koyulurken başımı sallayıp ona gülümsedim.

"Dışarısı çok soğuk," dedi Hardin arkamdan gelerek. Korkudan ödümü patlatmıştı.

İç çektim ve önünden geçip bardan içeri girdim. Az önce oturduğum masayı, elinde devasa bir bira bardağı tutan kel bir adam kapmıştı. Onun yanındaki taburenin üzerinden çantamı aldım, o sırada adam da bana boş bir bakış attı. Daha doğrusu göğüslerime diyelim.

Hardin yine arkamda bitivermişti. "Gidelim artık, lütfen."

Bar kısmına geçtim. "Birkaç metrekarelik de olsa biraz boş alan bırakabilir misin bana? Şu anda seninle aynı mekânda bile bulunmak istemiyorum. Birkaç saat önce bana oldukça nefret içeren şeyler söyledin," diye hatırlattım ona.

"Hiçbirinin gerçek olmadığını biliyorsun," diye karşılık verdi. Kendini savunmaya geçmişti ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Fakat bunu yemeyecektim.

"Bu onları söyleyebilirsin anlamına gelmiyor ama." Bardayken Hardin ile beni gözetleyen şu kıza baktım; Lillian'ın kız arkadaşına. "Şimdi bunları konuşmak istemiyorum. Çok güzel bir gece geçiriyordum ve sen de içine ettin."

Hardin aramıza girdi. "Yani beni burada istemiyor musun?" Yaralı gözlerle bana baktı ve onların yeşil derinliklerinde gördüğüm bir şeyler beni geri adım atmaya zorladı.

"Bütün bu saçmalıkları başlatan sensin; o herifle buraya gelmen, sarhoş olman, sonra bir de..." diye başladı söze.

İç geçirdim. "Yine başlıyoruz." Hardin çifte standart yapmanın kralıydı. En sonuncusuysa şimdi yanımıza geliyordu.

"Tanrım, ikiniz de çenenizi kapayacak mısınız artık? Kamuya açık bir alanda bulunuyoruz." Hardin'in beraber oturduğu kız tartışmamızı böldü.

Hardin, "Şimdi olmaz," diyerek onu susturmaya çalıştı.

"Haydi, gel, Hardin'in saplantılı aşkı. Gidip barda bir yere oturalım," dedi bana Hardin'i duymazdan gelerek.

Barın arkasında bir masada oturup bana içki getirilmesi bir şey, bar tezgâhında bir tabureye oturup kendi içkimi ısmarlamaksa bambaşka bir şeydi. "İçki satın almak için yaşım tutmuyor," dedim kıza.

"Ah, yapma. Üzerinde bu elbise varken istediğin kadar içebilirsin." Göğsüme baktığını fark edince elbisemin hafifçe yukarı çekiştirdim.

"Buradan atılırsam, suç senin," dedim kıza, o da kahkahalarla başını geriye attı.

"Seni nezaretten alırım." Bana bakıp göz kırpınca, yanımda duran Hardin aniden gerildi. Gözlerinde tedirgin gözlerle kıza bakması, elimde olmadan beni güldürüyordu. Bütün gece Lillian'ı kullanarak beni kıskandırmaya çalışmıştı fakat şimdi Lillian'ın bana göz kırpan kız arkadaşı yüzünden kıskançlık krizine giren kendisiydi.

Bu çocuksu bir kısır döngüydü; o beni kıskanıyordu, ben onu kıskanıyordum, barın arkasındaki ihtiyar kadın ikimizi kıskanıyordu, herkes birbirini kıskanıyordu... öylesine sinir bozucuydu ki. Hoş, bu durum, özellikle de şu anda biraz komik bir hal almıştı fakat yine de sinir bozucuydu işte.

"Bu arada, adım Riley." Barın sonundaki bir tabureye oturdu. "Tahminimce, şu ayı sevgilinin bizi tanıştırmak gibi bir niyeti yoktu."

Kıza laf sokmasını bekleyerek Hardin'e baktım fakat o sadece gözlerini devirmekle yetindi, bu da onun için fazlasıyla ölçülü bir hareketti. Hardin ikimizin arasındaki tabureye oturmaya çalışınca taburenin oturak yerine elimi koydum ve Hardin'in koluna tutunarak oraya tünedim. Hardin'e dokunmamam gerektiğini biliyordum ama yine de bu barda oturmak ve bir felakete dönüşen bu minik tatilimizin son gecesini huzurla geçirmek istiyordum. Hardin, yeni bulduğum arkadaşımı da kaçırmıştı ve Landon da şimdiye kadar çoktan uyumuştu. Burası dışında kulübedeki odamda tek başıma oturmaktan başka bir seçeneğim yoktu. O yüzden bu barda kalmak en iyi seçenekti.

"Ne alırsınız?" diye bana sordu kızıl saçlı, kot ceketli barmen.

Riley, "Üç *shot* Jack istiyoruz. Bardakları önden soğutursan sevinirim," diyerek benim yerime cevap verdi.

Kadın birkaç saniyeliğine yüzümü inceleyince kalbim hızla atmaya başladı. En sonunda, "Hemen geliyor," dedi ve bar tezgâhının altından üç *shot* bardağı çıkarıp önümüze koydu.

"Ben içmeyecektim, sen gelmeden önce de sadece bir kadeh içtim," dedi Hardin kulağıma eğilerek.

"İstediğin kadar iç. Ben de içiyorum işte," dedim ona bakmadan. Yine de içimden fazla sarhoş olmaması için dua ediyordum. Çünkü nasıl davranacağını hiç bilmiyordum.

"Onu ben de görüyorum," dedi kendi tarzıyla beni azarlayarak.

Ona küçümseyerek baktım fakat en sonunda kendimi onun dudaklarını izlerken buldum. Bazen öylece oturup o konuşurken dudaklarının yavaşça hareket edişine bakakalıyordum; bu en çok sevdiğim şeylerden biriydi.

Hardin muhtemelen biraz yumuşadığımı fark etmiş olacak ki, "Hâlâ kızgın mısın bana?" diye sordu.

"Evet, hem de çok."

"Niye öyle davranmıyorsun o zaman?" Dudakları şimdi çok daha yavaş oynuyordu. Restoranda içtiğim o şarabın ismini öğrensem iyi olacaktı. Hakikaten çok iyiydi.

"Sana dedim ya, ben eğlenmek istiyorum," diye tekrar ettim. "*Sen* bana kızgın mısın?"

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı.

Gülümsedim. "Bu doğru değil."

"Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Masumane bir biçimde gülümsedim ve eliyle ensesini ovuşunu, baş ve işaretparmaklarıyla kendi kendine omuzlarına masaj yapmasını izledim.

Birkaç saniye sonra bardaklarımıza viski konmuştu, Riley kadehini Hardin ve bana doğru kaldırdı. "Yürümeyen ve ruh hastalığı kıvamındaki ilişkilerin şerefine." Gülümsedikten sonra başını geriye atıp *shot* bardağını fondip yaptı.

Hardin de onu izledi.

Ben de içkimi kafaya dikmeden önce derin bir nefes aldım ve sonra viskinin genzimi serin serin yakmasıyla keyiflendim.

"Bir tane daha!" diye haykırdı Riley, önüme bir *shot* bardağı daha yolladıktan sonra.

"Yapabilir miyim, bilmiyo... rum," dedim ağzım kayarak. "Hiçç-bu kadar sarhoş olmamışştım, hiçç."

Viski resmen beynimi ele geçirip içinde kamp kurmuştu, orayı kısa zamanda terk edecek gibi de değildi. Hardin beşinci bardaktaydı, bense üçten sonra saymayı bırakmıştım, Riley ise yakında alkol zehirlenmesinden yere yığılacaktı.

"Bu viskinin tadı çok güzelmiş," dedim dilimi soğuk içkinin içine sokarken.

Yanımda oturan Hardin gülmeye başladı, ben de onun omzuna yaslanıp elimi dizine koydum. Elime baktığını fark edince hemen kendimi geri çektim. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım; öyle yapmalıydım, biliyordum ancak bunu söylemesi kolaydı. Sorunlarımızla yarın ilgilenecektim.

"Gördünüz mü? İkinizin de biraz viski içip gevşemesi gerekiyormuş meğerse." Riley boş kadehini tezgâha vurunca kıkırdadım.

"Ne?" diye hırladı.

"Hardin'le birbirinize çok benziyorsunuz." Aptalca kıkırdamamı engellemek için elimle ağzımı kapadım.

"Alakamız bile yok," dedi Hardin, sarhoş olduğu zamanlarda hep ağır ağır konuşurdu. Riley de öyle.

"Evet... var! Tıpkı bir ayna gibi." Kahkaha attım. Başımı yan tarafa savurup Riley'ye, "Lillian burada olduğunu biliyor mu?" diye sordum.

"Yok. Şimdilik uyuyor." Dudaklarını yaladı. "Ama eve döndüğümde onu uyandırmaya niyetliyim."

Müziğin sesi tekrar yükselmeye başladı ve kızıl saçlı kadını bar tezgâhına tırmanırken gördüm, sanırım bunu bu gece dördüncü kez yapıyordu.

Hardin burnunu buruşturarak, "Yine mi?" diye sorunca bir kahkaha patlattım.

"Bence çok komik." Şu anda her şey bana çok komik geliyordu.

"Bence baydı artık, her yarım saatte bir sözümü kesip duruyorlar," diye ofladı Hardin.

"Bence sen de oraya çıkmalısın." Riley dirseğiyle beni dürttü.

"Nereye?"

"Bara, barın üstünde dans etmelisin."

Gülerek başımı iki yana salladım. Yanaklarım da kızarmıştı. "Hayatta olmaz!"

"Haydi ama. Hani genç olmak, eğlenmek diye sızlanıp duruyordun? Al sana fırsat. Çık şu bara da dans et."

"Dans etmeyi bilmiyorum ki." Bu doğruydu. *Slow* danslar dışında sadece bir defa Seattle'da bir gece kulübünde dans etmiştim.

"Kimse anlamaz ki; zaten millet senden daha sarhoş." Bir kaşını kaldırıp bana meydan okudu.

"Siksen olmaz," dedi Hardin.

Sarhoşluğumun verdiği sersemliğin içinde tek bir şeyi hatırlayabilmiştim: Hardin'in neyi yapıp neyi yapamayacağını söylemesine artık asla müsaade etmeyecektim.

Tek kelime etmeden eğilip topuklu ayakkabımın son derece rahatsız eden bilek bantlarını çözdüm ve ayaklarımdan çıkarıp attım.

Önce tabureye, oradan da barın tepesine tırmanışımı izleyen Hardin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne yapıyorsun?" Hardin ayağa kalktı ve arkamıza baktı; mekânda kalan birkaç müşteri, tezahürata başlamıştı. "Tess..."

Çalan şarkının sesi artmaya başladı ve bize içki servisi yapan kadın hınzırca gülümseyip elimi tuttu. "*Country* danslarından anlar mısın, tatlım?" diye bağırdı.

Hayır anlamında başımı salladım, tereddütle.

"Öğreteyim sana!" diye bağırdı.

Aklımdan ne haltlar geçiyordu benim? Sadece Hardin'e bir şeyler kanıtlayayım derken, bakın kendimi nerelerde bulmuştum? Figürlerini hiç bilmediğim bir dans... ya da onun gibi bir şey için, bir barın tepesine çıkmıştım. Country dansı tam olarak nasıl bir şeydir onu bile bilmiyordum. Eğer ta buralara kadar çıkacağımı bilseydim, daha iyi plan yapar ve daha önce burada dans eden kadınların hareketlerine daha çok dikkat ederdim.

48. Bölüm

Hardin

Riley başını kaldırmış, barda onun önünde ayakta dikilen Tessa'ya bakıyordu. "Lanet olsun, hakikaten de bunu yapacağını tahmin etmemiştim!" diye seslendi.

Ben de öyle ama neme lazım, Tessa bu gece benim tepemin tasını attırmaya yemin etmişti zaten.

Riley yüzü ışıl ışıl yanarak bana baktı. "Senin hatun da tam vahşiymiş hani."

"Hayır... öyle biri değil o," diye itiraz ettim sessizce. Tessa heyecandan taş kesilmiş gibiydi, kesinlikle verdiği o fevri kararı tekrar gözden geçiriyor olmalıydı. "İnmesine yardım edeyim." Elimi Tessa'ya uzattım ancak Riley koluma bir şaplak atıp elimi indirdi.

"Bırak yapsın be, oğlum."

Tekrar Tessa'ya baktım. İçkilerimizi hazırlayan kadın onunla konuşuyordu fakat ne dediğini tam olarak kestiremiyordum. Bu baştan aşağı rezillikti, kıçındaki o daracık elbiseyle barda dans etmesi yani. Tezgâhın önüne biraz eğilsem eteğinin altını görebilirdim, daha doğrusu bardaki herkes bunu yapabilirdi. Tahminimce Riley bunu çoktan yapmıştı. Barın iki yanını da gözümle şöyle bir kolaçan ettim, karşı taraftaki şişko heriflerden hiçbirinin şu anda Tessa'yı kesmediklerini anladım. Şimdilik.

Tessa yanındaki kadının hareketlerine bakıyordu, konsantre olmuş bir halde kaşlarını çatmıştı. Aniden bir "vahşileşme" dürtüsüyle tamamen kendisinin zıttı bir karaktere dönüşmüştü. Tessa, yaşlı hatun bacaklarından birini öne atarken onu taklit etti, ardından ikisi de diğer bacaklarını öne attılar, sonra peşinden hızlıca kalça hareketleri başladı.

"Arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar," dedi yanımda oturan Riley. Yedek içki bardaklarından birini bana uzattı.

Sarhoştum... çok sarhoştum ancak Tessa'yı dans ederken izlediğimde zihnim berraklaşıvermişti. Ellerini kalçasına götürüp en sonunda gülümsedi, artık bardaki hemen hemen herkesin ilgisinin kendi üzerinde olmasını umursamıyordu. Gözleri benimkilerle buluşunca bir anlığına dans figürleri aksadı, sonra kendini toparladı ve bakışlarını barın arka tarafına çevirdi.

Bardağını dudaklarına götürürken, "Çok seksi, değil mi?" diye sordu Riley gülümseyerek.

Evet, harbiden de Tessa'yı barda dans ederken izlemek oldukça seksi bir sahneydi ancak bu aynı zamanda da sinir bozucu ve beklenmedik bir şeydi. İlk başta içimden: *Hassiktir, bu çok ateşli,* dedim. Sonraysa kendimi buna fazla kaptırmamam gerektiğini, aslında onun sürekli benimle inatlaşmasından rahatsız olmam gerektiğini düşündüm. Ancak o ilk dediğim şeyden ve Tessa'nın hemen önümde dans ediyor olmasından dolayı doğru dürüst düşünemez olmuştum.

Elbisesinin eteklerinin kalçasının üzerinde süzülüşü, bir eliyle saçını toplarken yanındaki kadına ayak uydurmaya çalışarak gülümseyişi... onu bu şekilde, bu kadar kayıtsızken görmek hoşuma gitmişti. Tessa'yı böyle kahkahalarla gülerken pek görmüyordum. Terden ince bir tabakayla sırılsıklam olan teni, spot ışıklarının altında derisinin parlamasına sebep oluyordu. Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdanıp, üzerimdeki salak gömleğin eteklerini biraz daha aşağı çekerek pantolonumun ön kısmını örtmeye çalıştım.

"Eyvah," dedi Riley.

"Ne var?" diye hırladım, girdiğim transtan çıkarak onun bakışlarını barın arka tarafına doğru takip ederek. Arka tarafta iki adam Tessa'yı kesiyordu, *kesiyordu* derken; heriflerin o oyulası gözleri, lanet aletimden daha fazla pörtlemişlerdi diyebilirim.

Başımı kaldırıp tekrar Tessa'ya baktığımda, elbisesinin tehlikeli bir biçimde kalçalarından yukarıya doğru sıyrıldığını fark ettim; bacaklarını her ileri savurduğunda, eteği bir santim daha açılıyordu.

İşin boku çıkmaya başlamıştı.

"Sakin ol, dostum," dedi Riley. "Şarkı birazdan..." ve elini havaya kaldırdığı anda müzik susuverdi.

49. Bölüm

Tessa

Hardin aşağı inmeme yardım etmek için elini bana uzatırken şaşkınlıkla bakakalmıştım. Dans ettiğim süre boyunca sürekli kaş çatıp somurtmasına bakarsak şimdiye kadar çoktan bağırıp çağırmaya başlamış olması gerekiyordu. Daha kötüsü, yanıma çıkıp beni kolumdan tuttuğu gibi bardan indirdikten sonra diğer müşterilerle tekme tokat kavgaya girmesinden endişe ediyordum.

Ben serin bar tezgâhına otururken, "Bak, hiç kimse senin boktan bir dansçı olduğunu fark etmedi!" dedi Riley kahkahalarla gülerek.

"Aslında bu çok eğlenceliydi!" diye bağırdım yine tam müzik susarken. Güldüm ve bardan aşağı indim, Hardin de kollarıyla beni korumacı bir biçimde sardı ve dengemi sağlayıp, ayakta durabileceğimden emin olana kadar da beni bırakmadı.

"Bir sonraki şarkıda oraya sen çıkmalısın!" dedim Hardin'in kulağına. Başını iki yana salladı.

"Olmaz," dedi kuru bir sesle.

"Dudaklarını büzme, böyle hiç şirin değilsin." Elimi uzatıp dudaklarına dokundum. Gerçi altdudağım o şekilde dışarı çıkarması *epey* şirin bir manzaraydı. Ona dokunmamla beraber Hardin'in gözleri parlamaya benim de nabzım hızlanmaya başladı. Barın tepesinde dans etmekten adrenalin seviyem tavan yapmıştı, böyle bir şey yapabileceğim hayatta aklıma gelmezdi. Oldukça eğlenmiş olmama rağmen bunu bir daha asla yapmayacağımı biliyordum. Hardin bar taburesine oturdu ve ben de Riley ile onun arasında, benim boş taburemin yanında ayakta kaldım.

"Buna bayılıyorsun, değil mi?" Parmaklarım hâlâ Hardin'in dudaklarındayken bana gülümsedi.

"Dudaklarına mı?" diye sordum sırıtarak.

Başını iki yana salladı. Aynı anda hem şakacı hem de ciddi bir tavrı vardı ve bu da insanı sarhoş ediyordu; zaten Hardin de ben de fazlasıyla sarhoştuk. Bu işin sonu epey ilginç bitecek gibi görünüyordu.

"Hayır, beni sinirden delirtmeni kastediyorum. Beni delirtmeye bayılıyorsun." Ses tonu ciddiydi.

"Hayır. Aslında sen çok kolay sinirleniyorsun."

"Bir bar dolusu insanın önünde dans ediyordun demin." Yüzü, benimkinden yalnızca bir santim uzaktı ve nefesi naneyle viskinin ekşi bir karışımı gibi kokuyordu. "Bunun beni sinirlendirmesi gayet normal bir şey, Tessa. Seni oradan indirip omzuma attıktan sonra buradan çıkarmadığım için şanslısın."

"Beni dizine yatırabilecekken neden omzunda taşıyasın ki?" diye ona kur yapıp gözlerinin içine bakarak onu tamamen hazırlıksız yakalamıştım.

"N... ne?" diye kekeledi.

Ona güldükten sonra Riley'ye döndüm. "Sakın triplerine aldanma, dansına hasta oldu," diye kulağıma fısıldadıyınca başımı salladım. Hardin'in beni izlerkenki halini düşününce midemde bir kasılma oldu ancak beynim araya girerek, o edepsiz hayallerimi hükümsüz kılmaya çalıştı. Şimdiye kadar çoktan sinirden köpürmem gerekiyordu, onu görmezden gelmem veya Seattle'a taşınma planlarımı sabote ettiği için veya bana söylediği o kırıcı sözler için ona bağırıp çağırmalıydım. Fakat bu kadar sarhoş olmuşken sinirlenmemin imkânı yoktu.

En azından şimdilik bunlardan hiçbiri olmamış gibi davranmaya karar verdim ve Hardin'le birlikte, ortak bir arkadaşımızla içmeye gittiğimizi hayal etmeye çalıştım. Yalanlar, dramatik kavgalar yoktu, yalnızca eğlence ve barın üzerinde dans etmek vardı.

"Hâlâ bunu yapabildiğime inanamıyorum!" dedim ikisine dönüp.

"Ben de," diye homurdandı Hardin.

"Bunu bir daha hayatta yapmam, orası kesin." Elimle alnımı sildim. Terlemiştim ve küçük barın içi çok sıcaktı; hava çok basıktı, nefes almaya ihtiyacım vardı.

"Neyin var?" diye sordu Hardin.

"Bir şey yok, sadece burası çok sıcak." Elimle kendimi yellerken bana bakıp başını salladı.

"Sen bayılmadan buradan gidelim o zaman."

"Hayır, biraz daha kalmak istiyorum. Acayip eğleniyorum. Yani çok eğlenceli vakit geçiriyorum."

"Doğru dürüst cümle bile kuramıyorsun."

"Ee? Belki de cümle kurmak istemiyorumdur. Ya şimdi kendini kasmayı bırakırsın ya da buradan gidersin."

"Seni..." diye söze başladı ancak elimle ağzını kapadım.

"Şişş... yalnızca bir seferlik sus lütfen. Haydi, eğlenelim biraz." Öbür elimle tekrar bacağına dokundum fakat bu kez bacağını sıvazladım.

"Peki," dedi avcumun arasından.

Elimi ağzından çektim ancak sesini tekrar kısma gereği duyarsam diye, birkaç santim uzağında avcumu hazır bekletiyordum.

"Artık barda dans etmek falan yok," dedi kibar bir biçimde benimle pazarlık yapmaya çalışarak.

"Olur. Sen de dudak büzüp surat asmayı bırakacaksın," diye karşılık verdim.

Gülümsedi. "Peki."

"'Peki' demeyi keser misin?" diye sordum gülmemek için dudağımı ısırırken.

Başını salladı. "Peki."

"Çok uyuzcusun."

"Uyuzcu mu? Edebiyat öğretmenin, bu gramer hatanı duysa, kim bilir ne derdi?" Hardin'in gözleri koyu bir yeşim taşı rengine bürünmüştü, neşeyle ışıl ışıl parlıyorlardı, gözlerinin beyazıysa alkol yüzünden kıpkırmızıydı.

"Bazen çok komik oluyorsun," dedim ona doğru eğilerek.

Kolunu belime dolayıp beni bacaklarının arasına yaklaştırdı. "Bazen mi?" Saçlarımı öpünce kendimi onun kollarına bıraktım.

"Evet, ama bazen."

Kıkırdadı ama beni bırakmadı. Zaten beni bırakmasını istediğimi sanmıyordum. Aksini yapmalıydım biliyorum fakat beni

bırakmasını istemiyordum işte. Sarhoş ve muzip bir havadaydı ve bünyemdeki alkol miktarı da tüm mantık kavramlarını görmezden gelmemi sağlıyordu... her zamanki gibi.

"Bakın nasıl da iyi anlaşıyorsunuz." Sanki vitrinde duruyormuşuz gibi, Riley ellerini bize doğru uzattı.

"Çok uyuz bir hatun," diye ofladı Hardin.

"İkiz gibisiniz." Güldüm, o da bana bakıp başını iki yana salladı.

"Son çağrı!" diye seslendi yeni arkadaşım bar tezgâhının arkasından. Bundan bir saat önce adının Cami olduğunu öğrenmiştim, yaşı elliye merdiven dayamıştı ve geçtiğimiz aralık ayında ilk torunu dünyaya gelmişti. Her büyükannenin yaptığı gibi o da torununa ait bir sürü fotoğraf çıkarıp elime tutuşturmuştu, ben de onlara bakıp bebeğin ne kadar tatlı olduğunu söylemiştim. Hardin fotoğraflara göz ucuyla bakmakla yetinmişti. Trollerle alakalı bir şeyler mırıldanırken, Cami onun bu söylediklerini duymadan fotoğrafları hemen elinden aldım.

Bir sağa bir sola sallanmaya başlamıştım. "Bir tane daha içer, ondan sonra da paydos ederim."

"Şimdiye kadar nasıl sızmadığına hayret ediyorum!" diye hayranlıkla bağırdı Riley.

Ben buna hiç şaşırmamıştım: Hardin, içkilerimi ben daha yarısına gelemeden elimden alır ve kendi başına bitirirdi.

"Burada herkesten çok içtin *sen*, hat-ta onnndan bile fazzla," dedim ağzım kayarken, parmağımla barın en ucunda, başını tezgâha yaslayıp resmen sızmış bir adamı işaret ederek. "Keşke Lillian da bizimle gelseydi," dedim. Hardin bunu duyunca burnunu buruşturdu.

"Ondan nefret ettiğini sanıyordum?" diye soran Riley de tak diye bana döndü.

"Ondan nefret etmiyorum bir kere," diye düzelttim. "Onunla takılarak beni kıskandırmaya çalıştığın için hoşlanmadım sadece."

Riley bir anda gerildi ve bir bana bir Hardin'e baktı. "Ne?"

Hassiktir.

"Lafını açtın bir kere, tatlım," diye ısrar etti.

Sarhoş bir halde köşeye sıkışmıştım ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onu sinirlendirmek istemediğimden emindim en azından.

"Bir şey yok," dedi Hardin elini kaldırarak. "Tessa'ya bir götlük yaptım ve ona Lillian'ın eşcinsel olduğunu söylemedim. Bunu zaten biliyorsun."

Riley'nin omuzları gevşedi. "Ha, peki o zaman."

Tanrım, Hardin'in aynısı.

"Gördüğün üzere, yanlış bir şey olmadı, o yüzden rahat ol," dedi Hardin.

"Rahatım, inan bana," diye mırıldandı ve taburesini hafifçe yanıma kaydırdı. "Biraz kıskandırmadan kimseye zarar gelmez, değil mi?" Riley sarhoş gözlerindeki tuhaf bir ışıltıyla bana baktı. "Daha önce bir kızla öpüştün mü, Tessa?"

Kafa derim karıncalandı ve dramatik bir biçimde nefesim kesiliverdi. "Ne?"

"Riley, sen ne halt..." dedi Hardin ancak Riley onun sözünü kesti.

"Yalnızca bir soru soruyorum. Daha önce bir kızla öpüştün mü?"

"Hayır."

"Peki, öpüşmeyi hiç düşündün mü?"

Sarhoş olsam da olmasam da, yanaklarımın utançtan yavaş yavaş kızarmaya başladıklarını hissediyordum. "Ben..."

"Dürüst olmak gerekirse, bir kızla birlikte olmak çok daha iyi bir şey. Tenleri yumuşacık olur." Elini kolumda gezdirdi. "Tam olarak ne istediğini... nerene dokunmalarını istediğini bilirler."

Hardin uzanıp kızın elini çekti. "Bu kadar yeter," diye hırlayınca kolumu Riley'den kurtardım.

Riley gülme krizine girmişti. "Çok özür dilerim! Özür dilerim! Dayanamadım. Ama *o* başlattı." Katıla katıla gülerken başıyla Hardin'i işaret etti ve ardından durup kocaman gülümsedi. "Bana sataşmaman gerektiğini sana daha önce de söylemiştim."

Derin bir nefes verdim, bunu sadece Hardin'i gıcık etmek için yaptığını öğrenince son derece rahatlamıştım. Ağzımdan hafif bir kıkırtı kaçıverdi, o sırada da Hardin taş kesilmiş, öfkeden delirmiş... ve belki de biraz tahrik olmuş gibi görünüyordu?

"Madem derdin götlük yapmak, o zaman içkileri sen ödersin," dedi Hardin, upuzun adisyon kâğıdını önümden kaydırıp Riley'ye uzatarak.

Riley gözlerini devirdi ve elini arka cebine attı, kredi kartını çıkarıp hesap fişinin üzerine koydu. Cami hızlıca kartı pos makinesinden geçirdi ve ardından barın öbür ucunda sızıp kalan adamla ilgilenmeye gitti.

Çıkış kapısına geldiğimizde Riley, "Eh, resmen barı biz kapadık... Lil buna çok fena *kızacak*," dedi.

Ben dışarı çıkarken Hardin benim için kapıyı tuttu. Kapıyı neredeyse Riley'nin suratına kapatacaktı ancak son anda yetişip onu tuttum ve Hardin'e pis bir bakış attım. Bana gülüp, sanki hiç yanlış bir şey yapmamış gibi omuzlarını silkti, açıkçası ben de suratımdaki gülümsemeyi bir türlü atamıyordum. Tam bir hıyardı ama benim hıyarımdı.

Öyle mi gerçekten?

Kesin olan hiçbir şey yoktu ancak gecenin ikisinde yürüyerek kulübeye dönerken bunu kesinlikle düşünmek istemediğimi de çok iyi biliyordum.

"Lillian hâlâ uyuyor mudur?" diye sordum Riley'ye.

"Umarım uyuyordur."

Ben de bizim kulübedeki herkesin hâlâ uyuduklarını diliyordum. En son istediğim şey biz ön kapıdan içeri girdiğimizde, Ken veya Karen'ı ayakta bulmaktı.

"Ne o? Yoksa ondan azar yemekten falan mı korkuyorsun?" diye ona takıldı Hardin.

"Hayır... şey, evet. Onu üzmek istemiyorum. Zaten ilişkimiz pamuk ipliğine bağlı."

"Niye?" diye sordum hemen olaya burnumu sokarak.

"Bir önemi yok," dedi Hardin sözümü kesip Riley'yi kendi düşünceleriyle baş başa bırakarak.

Yürüyüşümüzün geri kalanı boyunca neredeyse tam bir sessizlik içindeydik. Yol boyunca adımlarımı sayarken, bir taraftan da barın üstünde dans ettiğim o anları hatırlayarak ara sıra kıkırdayıp duruyordum.

Max'in evinin önüne geldiğimizde Riley yanımızdan ayrılmadan önce biraz tereddüt etmişti. "Seninle tanışmak... güzeldi," dedi. Ağ

zından çıkan kelimeler dilinde ekşi bir tat bırakıyormuşçasına komik bir biçimde yüzünü buruşturması, elimde olmadan beni güldürmüştü.

Gülümsemeyi bırakmadan, "Seninle tanışmak da öyle; her şey çok eğlenceliydi," dedim. Bir an içimden ona sarılmak geldi ancak bu tuhaf bir davranış olurdu ve içimden bir his bunu yapmamdan Hardin'in hiç hazzetmeyeceğini söylüyordu.

Hardin temposunu bozmadan yürümeye devam ederek, "Güle güle," demekle yetindi.

Neredeyse kulübemize gelmiştik, o anda aslında ne kadar yorgun olduğumu ve eve yaklaşmış olduğuma ne kadar sevindiğimi anladım. Ayaklarım acıyordu ve üzerimdeki bu rahatsız elbisenin sert ve kaşındıran kumaşı muhtemelen tenimi tahriş etmişti.

"Ayaklarım ağrıdı," diye sızlandım.

"Gel, seni taşıyayım,"diye öneride bulundu Hardin.

Ne? Kıkırdadım.

Kendinden emin olamayarak bana gülümsedi. "Niye bana öyle bakıyorsun?"

"Az önce beni kucağına almayı önerdin."

"Ee?.."

"Bu hiç senin yapacağın bir şey değil, hepsi o kadar." Omuzlarımı silktim ama o bana doğru yürüdü ve bir kolunu bacaklarımın altından geçirip beni kucağına aldı.

"Senin için her şeyi yaparım, Tessa. O yüzden, alt tarafı lanet bir otopark boyunca seni taşımama hiç şaşırmaman gerek."

Hiçbir şey söylemeden güldüm. Kahkahalarla hem de. Kontrolsüz bir biçimde katılırken bedenim sarsılıyordu. Elimle ağzımı kapayıp kendimi durdurmaya çalıştım fakat buna bir gram bile faydası dokunmamıştı.

"Niye gülüyorsun, sen?" Yüz ifadesi taş gibiydi, ciddi ve göz korkutucuydu.

"Ne bileyim... bu çok komikti," dedim.

Verandaya geldiğimizde beni hafifçe yana kaydırıp kapının koluna elini attı. "Senin için her şeyi yaparım dememi komik mi buluyorsun?"

"Seattle'a taşınmak, benimle evlenmek veya çocuk yapmak dışında, benim için her şeyi yaparsın, değil mi?" Sarhoşken bile,ironi yapma yeteneğimi kaybetmemiştim.

"Yine başlama; bu konuşmayı yapmak için ikimiz de çok sarhoşuz."

"Vaaaaay," diye hiç de yetişkinlere yakışmayan bir biçimde ona takıldım, gerçi söylediği şeyin doğru olduğunu ben de biliyordum.

Merdivenleri çıkarken Hardin başını iki yana sallıyordu. Boynuna sarıldım, kaba saba davranmasına rağmen bana bakıp gülümsüyordu.

"Sakın beni düşüreyim deme," diye fısıldadım. O ise bir anda beni hafifçe bıraktı, gövdesinden aşağı biraz sarkıttıktan sonra beni tekrar kaldırdı. Ben de bacaklarımı onun beline doladım, Hardin'in bedenine yaslanmaya çalışırken hafifçe ciyaklamıştım.

"Şişş, eğer seni düşürecek olsaydım," diye beni tehdit etti, "bunu baş aşağı yapardım."

Elimden geldiği kadar korkmuş taklidi yaptım. Hardin'in yüzüne sinsi bir sırıtış yayılınca ben de başımı kaldırıp ona dilimi çıkardım, bunu yaparken yanlışlıkla dilimin ucu onun burnuna değmişti.

Ben bu konuda viskiyi suçluyordum.

Koridorun öbür ucundan bir ışık açılma sesi duydum ve Hardin hızla, birlikte kaldığımız odaya yöneldi. "Uyandırdın işte onları," dedi ve beni yatağa yatırdı. Eğilip ayakkabılarımı çıkardım; ağrıyan bileklerime masaj yaparken o korkunç topukluları da yere bıraktım.

"Senin hatan," dedim onun önünden geçip gardıroba giderken. Çekmeceyi açıp uyurken giymek için üstüme daha rahat bir şeyler aradım. "Bu elbise beni öldürüyor," diye inledim, fermuarı açmak için elimi sırtıma atarken. Ayıkken fermuarı açmak çok daha kolay gelmişti.

"Dur," dedi Hardin, bana yardım etmek için arkama geçip elimi bir kenara iterken. "Bu da ne?"

"Ne oldu?"

Derimin üzerinde gezinen parmakları tüylerimin diken diken olmasına sebep olmuştu. "Derin kıpkırmızı olmuş, elbise iz yapmış." Kürekkemiklerimin altındaki bir noktaya dokundu ve ardından elbiseyi aşağı doğru sıyırıp yere bıraktı.

"Çok rahatsızdı," diye sızlandım.

"Bunu ben de görebiliyorum." Aç gözlerle etrafımda dolanıyordu. "Benim dışımda hiçbir şeyin sende iz bırakmasına izin veremem."

Yutkundum. Sarhoş ve muzip bir havaya girmişti, karanlık gözleri de Hardin'in aklından geçenleri tam olarak ele veriyordu.

"Gel buraya," dedi bana iyice yaklaşarak. O tamamen giyinikti, bense yalnızca sutyenim ve külotumla kalmıştım.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz..." Ona söylemem gereken bir şey olduğunu biliyordum fakat bunun ne olduğunu bir türlü hatırlayamıyordum. Hardin bana öyle bakarken adımı bile zar zor anımsayabiliyordum.

"Olur," diye karşı hamle yaptı, ben de geri kaçtım.

"Seninle sevişemem."

Beni kolumdan yakaladı, boşta kalan eliyle de saçımı tutup kibarca çekerek, beni ona bakmaya zorladı. Nefesi yüzüme değiyordu, dudakları benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Niyeymiş peki?" diye sordu.

"Çünkü..." Zihnim ona verecek doğru düzgün bir cevap bulmaya çabalarken, bilinçaltım da Hardin'in üzerimdeki elbiselerin geri kalanını yırtıp atması için yakarmaya başlamıştı. "Sana kızgınım."

"Ya? Ben de sana kızgınım ama." Dudaklarını tenime değdirdi, çenemde gezindi. Dizlerim boşalmış, aklım ağırlaşıp bulanıklaşmıştı.

Kaşlarımı çatıp ona şöyle sordum: "Sen niye kızıyorsun ki? Ben sana hiçbir şey yapmadım." Ellerini belime kaydırırken midem kasılıverdi, belimin yan kısımlarını hafifçe sıkıp yoğuruyordu.

"O barda yaptığın küçük gösterin beni tımarhaneye postalamaya yeter de artardı bile, bir de o sikik garsonla kasabada gezip tozman var tabii; onun yanında kalmakla herkesin önünde bana saygısızlık ettin." Ses tonu tehditkârdı ancak boynuma doğru inen dudakları yumuşacıktı. "Seni çok istiyorum, o boktan bardayken de seni istiyordum. Seni öyle dans ederken görünce, içimden seni kolundan tutup tuvalete götürmek ve duvara yaslayıp becermek geçti." Bedenini benimkine yasladığında onun nasıl da sertleşmiş olduğunu hissettim.

Ben de onu istiyordum ama bütün suçu benim üzerime yıkmasına müsaade edemezdim.

"Sen..." Gözlerimi kapadım, bedenimde gezinen ellerine ve dudaklarına kapılarak kendimi kaybettim. "Asıl sen..." Cümle kurabilmeyi bir kenara bırakın, doğru düzgün düşünemiyordum bile. "Kes şunu."

Beni daha fazla okşamasına engel olabilmek için ellerini tuttum.

Birden Hardin'in gözleri parladı, ellerini iki yanına bıraktı. "Beni istemiyor musun yoksa?"

"Tabii ki istiyorum, hem de her zaman. Ama benim... şu an sana kızgın olmam gerekiyor."

"Yarın kızarsın," dedi o şeytani sırıtışıyla.

"Hep böyle yapıyorum, benim..."

"Şişş..." Dudaklarıyla ağzımı kapadı ve beni öpmeye başladı. Dudaklarımı araladım, bunu fırsat bilip saçımı bir kez daha çekti ve dilini ağzımdan içeri sokarken mümkün olduğunca beni kendi bedenine bastırdı.

"Dokun bana," diye yalvardı ellerime uzanırken. Dediğini yineletmeye gerek yoktu; ben de zaten dokunmak istiyordum ve onun da içini rahatlatması gerekiyordu. Sorunlarımızı işte böyle çözüyorduk; bu son derece sağlıksız bir şeydi, gerçi beni öyle öperken ve ellerimi ona sürmem için bana yalvarırken hiç de öyle gelmiyordu.

El yordamıyla gömleğinin düğmelerini çözmeye başladım, sabırsızca homurdandı, bunun üzerine ben de iki elimle onu iki yakasından tuttum ve düğmelerini koparırarak gömleğini açtım.

"O gömleği sevmiştim," dedim dudaklarımı onunkilerden ayırmadan. Gülümsedi.

"Ben tiksiniyordum."

Gömleğini omuzlarından sıyırıp yere attım. Hardin dilini ağzımın içinde yavaşça oynatırken, bu sert fakat tatlı öpücükleriyle kollarının arasında eriyip gidiyordum adeta. Hardin'in dudaklarının arasında öfkesini ve hayal kırıklığını tadabiliyordum fakat o bunu gizlemek için elinden geleni yapıyordu. O her zaman içindekileri saklardı.

"Beni yakında terk edeceğini biliyorum," dedi dudaklarını tekrar boynuma yönlendirirken.

"Ne?" dedikleri karşısında şaşırmıştım ve kafam karışmıştı, kendimi biraz geri çektim.

Kalbim onun için yanıyor, alkolün etkisiyle de Hardin'in hislerini daha iyi anlıyordum. Onu seviyordum, onu çok seviyordum. Fakat Hardin bana kendimi çok zayıf, çok savunmasız hissettiriyordu. Bir an olsun onun, endişeli, üzgün veya herhangi bir şeye kızgın olduğuna inansam; bütün duygularım yer değiştiriyor ve kendi derdimi unutup onun hissettiklerine odaklanıyordum.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı başparmağını yavaşça dudaklarımda gezdirirken. Altına giydiği siyah kot pantolonla çıplak göğsü ve karnı muazzam görünüyordu. Ve artık tamamen Hardin'in insafına kaldığımın da farkındaydım.

"Hardin, ne..."

"Bunları sonra konuşalım mı? Şu an seni hissetmek istiyorum." Beni yatağa götürdü, o arada ben de zihnimin çığlık çığlığa, ona teslim olmamamı, onu durdurmamı söylemesini kulak ardı etmeye çalışıyordum. Fakat bunu yapamıyordum. Ancak nasırlı elleriyle bacaklarımı okşayıp hafifçe araladıktan sonra işaretparmağıyla külotumun üzerinden beni tahrik etmeye başladığında, kendime engel olabilecek kadar güçlü değildim.

"Kondom," dedim nefes nefese. Kan çanağına dönen gözleriyle bana baktı.

"Kullanmasak ne olur? İçine boşalsam..."

Fakat cümlesinin sonunu getirmedi, ben de bundan memnundum zaten. Bana her ne diyecekse, bunu duymaya hazır olduğumu sanmıyordum. Üzerimden doğrulup ayağa kalktı, sendeleyen adımlarla yerde duran bavula yöneldi. Sırtüstü uzanıp tavanı izlemeye koyuldum, sarhoş düşüncelerimden kendimi kurtarmaya çabaladım. *Hakikaten de Seattle'a gitmeye mecbur muyum? Hardin'i kaybetmeme değecek kadar mühim bir yer mi?* Bunu düşünmenin bana verdiği acı neredeyse dayanılmaz bir şeydi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" dedi Hardin odanın öbür ucundan.

Yatakta doğrulduğumda elindeki ufak bir kâğıt parçasına baktığını gördüm.

"Ne bu?" diye sordu gözlerimin içine bakarak.

"Ne?" Yere baktığımda elbisemin, topuklu ayakkabılarımla beraber koyu renkli parkelerin üzerinde durduğunu gördüm. İlk başta bir

şey anlamamıştım ama daha da ileri baktığımda yerdeki sutyenimi fark ettim. *Kahretsin.* Yataktan fırladığım gibi, Hardin'in elinden o kâğıdı almaya çalıştım.

"Bana aptal numarası yapmaya kalkma sakın; o sikik herifin *numarasını* aldın, öyle değil mi?" Ağzı açık kalmıştı, kâğıdı başının üstünde havaya kaldırınca onu geri almak için hiç şansım kalmamıştı.

"Düşündüğün gibi değil, ben sinirliydim, o da bana..."

"Saçmalık!" diye bağırdı.

İşte başlıyoruz. O bakışı gayet iyi biliyordum. Hardin'in yüzünde o bakışı ilk gördüğüm zamanı hâlâ hatırlıyordum. Babasının evindeyken dolabı ittirdiğinde, aynen bu şekilde suratını öfkeyle buruşturduğuna ilk defa tanık olmuştum.

"Hardin..."

"Haydi git ara onu. Gelsin o becersin seni çünkü ben bunu bir daha yapmayacağım."

"Fevri davranma," diye yalvardım. Kavga edemeyecek kadar sarhoştum.

"*Fevri mi?* Elbisenin içinde başka bir herifin telefon numarasını buldum demin," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından.

"Sen de sütten çıkmış ak kaşık değilsin," diye ona laf soktum, sinirle volta atmaya başladığı sırada. "Bana bağıracaksan nefesini hiç boşuna harcama. Her gün seninle kavga etmekten bıktım artık," dedim oflayarak.

Öfkeyle parmağını bana doğrulttu. "Bunun sebebi sensin! Sürekli beni kızdıran sensin; benim böyle olmamın tek nedeni sensin ve sen de bunun farkındasın!"

"Hayır! Hayır, öyle değil." Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. "Her şeyi benim üzerime yıkamazsın. İkimiz de hata yapıyoruz."

"Hayır, o hataları yapan *sensin.* Yığınla hatan var ve artık bundan bıktım." Saçını çekiştirdi. "Böyle olmaktan memnun muyum sanıyorsun? Hayır tabii ki. Bunu bana sen yapıyorsun!"

Tek kelime bile etmedim.

"Hadisene, durma, ağla," dedi benimle alay ederek.

"Ağlamayacağım."

Gözleri büyüdü. " Vaaay, sürprize bak sen," diyerek birkaç saat önce barda ona söylediğim şeyin, elinden gelen en aşağılayıcı bir biçimde taklidini yapıp ellerini çırptı.

Güldüm. Bu da onun taklidi kesmesine sebep olmuştu.

"Niye gülüyorsun?" Uzunca bir süre bana dik dik baktı. "Cevap versene."

Başımı iki yana salladım. "Sen kafayı yemişsin. Fena halde kafayı yemişsin."

"Sen de bencil bir kaltaktan başka bir şey değilsin. Diyecek yeni bir şeyin var mı?" diye parlayınca kahkaham yarım kaldı.

Tek kelime etmeden yataktan kalktım, tek damla gözyaşı dökmeden, çekmeceden bir tişört ve şort aldım. Hardin bana bakarken hızlıca giyindim.

"Sen nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Rahat bırak beni."

"Hayır, gel buraya." Bana uzandığında içimden çaresizce ona tokat atmak geldi fakat beni durdurabileceğinin farkındaydım.

"Hayır, çek ellerini üzerimden!" diye silkelenip beni tutmasına engel olmaya çalıştım. "Bıktım. Bir ileri, bir geri yaşamaktan bıktım artık. Bezdim ve yıldım, artık böyle yaşamak istemiyorum. Sen beni sevmiyorsun, senin derdin beni sahiplenmek ama ben buna müsaade etmeyeceğim." Onun o parlak, yeşil gözlerine dosdoğru baktım. Bakışlarımı hiç ayırmadan, "Sen bozulmuşsun, Hardin. Seni ben düzeltemem," dedim.

Hardin'in yüz ifadesi, bana ve kendine yaptıklarını kavramasıyla birden darmadağın oldu, tüm duygularından arınmış bir biçimde karşımda dikildi. En sonunda ona ifadesiz bir yüzle baktığımı görünce omuzları çöküvermiş ve artık bana bakarken gözlerindeki o ışıltı kaybolmuştu. Ne benim ne de onun diyecek bir lafı vardı; kalplerimizin içinde kıracak hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Hardin'in yüzünün renginin atmasından da artık bunu en sonunda kavramış olduğunu anladım.

50. Bölüm

Tessa

Landon gözlerini ovuşturarak kapısını açtı. Yarı giyinikti, üzerinde sadece ekoseli bir pantolon vardı, gömleği veya çorapları yoktu.

"Burada yatabilir miyim?" diye sordum, o da tek bir soru sormadan uyku sersemi bir halde başını sallamakla yetindi. "Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Sorun değil," diye mırıldandı ve yalpalayarak yatağına yürüdü. "Al, bu senin olsun, diğeri çok sert." Fırfırlı kılıfıyla beyaz bir yastık uzattı.

Gülümsedim, yastığı göğsüme bastırıp yatağın ucuna oturdum. "İşte seni bu yüzden seviyorum. Şey, tek nedeni bu değil tabii ama onlardan biri işte."

"En iyi yastığı sana verdiğim için mi?" Gülümsemesi, uyku mahmurluğuyla daha sevimli bir hal almıştı.

"Hayır, seni seviyorum çünkü sen her zaman yanımdasın... *bir de* yumuşacık yastıkların var." Sarhoşken çok yavaş konuşuyordum... bu tuhaf bir şeydi.

Landon yatağa uzanıp yana kaydı, öbür uçta benim için fazlasıyla yer vardı. "Buraya senin peşinden gelmez değil mi?"diye sordu kısık bir sesle.

"Sanmıyorum." Bir anda Landon'ın esprileri ve yumuşak yastıklarıyla avunmuştum, daha dakikalar önce Hardin'le girdiğimiz söz düellosunun acısı dinivermişti.

Yan dönüp uzanırken yanımda yatan Landon'a baktım. "Onun kayıp bir vaka olmadığını söylediğini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım.

"Evet."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum." Duraksadı. "Tabii kötü bir şey yapmadıysa..."

"Hayır, şey... yeni bir şey yapmadı. Ben sadece... artık buna devam edebilir miyim, bilmiyorum. Sürekli başa dönüp duruyoruz. İlerleme kaydettiğimizi sandığım her andan sonra bir anda altı ay önce tanıdığım Hardin'e dönüşüveriyor. Bana ya bencil bir kaltak olduğumu söylüyor ya da resmen beni sevmediğini söylüyor ve ben onun bu sözleri inanarak söylemediğini biliyorum fakat ağzından çıkan her hece, beni bir öncekinden daha çok eziyor. Artık yavaş yavaş bunları kasten söylediğini düşünmeye başlıyorum. Bunları istemeden yapıyor olabilir ama kendini değiştireceğini de sanmıyorum."

Landon düşünceli gözlerle bana baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Sana kaltak mı dedi? Bu gece mi?"

Başımı salladım. O ise iç geçirip yüzünü sıvazladı.

"Ben de ona arada incitecek laflar söylüyorum." Hıçkırdım. Şarap ve viskinin ağır karışımı yarın sabah canıma okuyacaktı, bunu biliyordum.

"Sana asla böyle bir şey söyleyemez; o erkek, sense kadınsın. Bunun özrü olmaz, Tessa. Lütfen onun için mazeret bulup durma."

"Bulmuyorum... ben sadece..." Ancak tam olarak böyle yapıyordum. İç çektim. "Sanırım bütün bunların sebebi Seattle. Daha birkaç gün önce benim için kendine dövme yaptırıp bensiz yaşayamayacağını söylerken, şimdi bir anda beni sadece düdüklemek için peşimden koştuğunu söyler oldu. Ay, çok pardon! Özür dilerim, Landon!" Ellerimle yüzümü kapadım. Az önce bunları ona söylediğime inanamıyordum.

"Sorun değil, daha külotunu jakuziden yeni topladık, unuttun mu?" Sırıtıp havayı dağıtmaya çalışırken ben de yanaklarımın kızardığı karanlıkta belli olmasın diye dua ediyordum.

"Bu tatil resmen bir felaket oldu." Başımı iki yana sallayıp yüzümü soğuk yastığa gömdüm.

"Belki de olmamıştır; belki de ikinizin ihtiyaç duyduğu şey budur."

"Ayrılmamız mı?"

"Hayır... ayrıldınız mı yoksa?" Yanıma bir başka yastık daha bıraktı.

"Bilmiyorum." Yastığa daha fazla gömüldüm.

"Bunu istiyor musun, peki?" diye sordu kibarca.

"Hayır, ama bu bana *doğru* gelmiyor. Günaşırı böyle didişip durmamız hiç de adil değil. Ben de masum sayılmam; sonuçta hep ondan daha fazlasını bekledim." Annemin kusurları bana da geçmişti. O da herkesten daha fazlasını isterdi.

Landon biraz kımıldandı. "Ondan bir şeyler beklemenin yanlış bir tarafı yok, özellikle de istediklerin makul şeylerse," diye cevap verdi. "Elinde olanları görmesi gerek. Onun başına gelen en iyi şey sensin; bunu anlaması lazım."

"Her şeyin benim suçum olduğunu söyledi... böyle birine dönüşmesinin sebebi benmişim. Ondan istediğim tek şey bana kibar davranması, en azından *günün* belirli bir kısmında. Bir de ilişkimizin güvende olmasını istiyorum, hepsi bu kadar. Bu çok acınası bir şey gerçekten," diye homurdandım sesim titrerken. Damağımda hâlâ Hardin'in ağzındaki naneyle karışık viski tadı vardı. "Benim yerimde olsan, Seattle'a gider miydin? Elimde olmadan o işi boş verip burada kalmayı düşünmeye başladım, hatta Hardin'le İngiltere'ye de gidebilirim. Bana böyle davranmasının sebebi Seattle'sa, belki de ben..."

"Gitmekten vazgeçemezsin," diye lafımı böldü Landon. "Seninle tanıştığım ilk günden beri Seattle deyip duruyorsun. Hardin seninle gelmezse kendi kaybeder. Ayrıca sen gittikten sonra da ona en fazla bir hafta veriyorum, illa gelip kapında bitecektir. Bu konuda pes edemezsin; bu sefer senin ciddi olduğunu anlaması gerek. Bırak da seni biraz özlesin."

Ben gittikten bir hafta sonra Hardin'in kapıma geldiğini hayal ederek gülümsedim. Elinde zambaklarla çaresizce benden af dileyecekti. "Şu anda gelebileceği bir kapım bile yok," dedim.

"Bu Hardin'in halt yemesiydi, öyle değil mi? Emlakçı kadının seni aramaması yani?"

"Aynen."

"Biliyordum. Emlakçıların müşterilerine geri dönüş yapmadıkları görülmüş şey değildir. Oraya mutlaka gitmelisin. Kendine kalıcı bir daire bulana kadar Ken sana idareten oturabileceğin bir yer bulabilir."

"Peki, ya Hardin hiç benim yanıma gelmezse? Ya da daha kötüsü, orada kalmaktan nefret ettiği için bana daha çok kızarsa?"

"Tessa, bunları sana söylememin tek sebebi, seni düşünüyor olmam, tamam mı?" Ona karşılık vermem için duraksayınca ben de başımı salladım. "Seni her şeyden çok seven ancak bunu sana yalnızca yarım yamalak gösteren biri için Seattle'a taşınma fırsatını tepmek delilik olur."

Hardin'in bütün hatanın bende olduğunu, onun bu halde olmasından benim sorumlu olduğumu söyleyişini hatırladım. "Sence, Hardin bensiz daha mı mutlu olur?" diye sordum Landon'a.

Yattığı yerden biraz doğrulup şöyle dedi. "Tabii ki olamaz! Ama tahminimce yaşadığınız o berbat şeylerin yarısını bile bana anlatmamana rağmen, anladığım kadarıyla, bu iş yürümez." Elini koluma uzatıp beni telkin etmek istercesine hafifçe okşadı.

Kanımda dolaşan alkolün etkisiyle, Hardin'le olan ilişkime inancı olan tek kişinin, yani Landon'ın bile artık ilişkimizin kaderi hakkında pes edip havlu attığı gerçeğini görmezden geldim. "Yarın dünya bana zindan olacak," dedim konuyu değiştirmek amacıyla, ardından da ağlamama hususunda kendime verdiğim söze sadık kaldım.

"Evet, hem de nasıl," diye takıldı bana. "Resmen içki dolabı gibi kokuyorsun."

"Lillian'ın kız arkadaşıyla tanıştım. Bana sürekli kadeh yollayıp durdu. Ha, bir de barın tepesinde dans ettim."

Çok şaşırdı. "Bunu yapmış olamazsın!"

"Yaptım. Öyle utanç vericiydi ki. Riley'nin fikriydi bu."

"Bayağı... ilginç bir kızmış." Landon gülümsedi ve o sırada parmakuçlarıyla hâlâ tenime dokunduğunu fark etti. Elini hemen çekip kolunu başının altına aldı.

"O kız resmen Hardin'in dişi versiyonu," dedim gülerek.

"Öyle olmalı! Bu kadar uyuz davranmasına hiç şaşırmamalı!" diye takıldı. Sarhoşluğumun verdiği paranoyaklıkla bir an gözüm yatak odasının kapısına gitti, Landon'ın bu alaycı lafının üzerine Hardin'in kaşlarını çatarak kapıda belirmesinden endişe ettim.

"Bana her şeyi unutturuyorsun," dedim daha ağzımdan çıkanları beynim kavrayamadan.

"Buna çok memnun oldum." En iyi dostum bana gülümseyerek baktı ve yatağın ayakucundaki battaniyeyi aldı. İkimizin de üzerini örttü, sonra gözlerimi kapadım.

Sessizlik içinde dakikalar geçip gidiyordu, uyku beni kendi safına çekmeye çalışırken zihnim de ona karşı koymaya çalışıyordu. Landon'ın soluk alıp verişleri yavaşladı, ben de gözlerimi açmamaya çalışıp, yanımda nefes alan kişinin Hardin olduğunu hayal etmeye çalıştım; yoksa zihnim hiçbir şekilde uyumaya razı olmayacaktı.

Nihayet uykuya dalmadan önce, son bir kez aklımdan Hardin'in kaş çatışı ve bana söylediği o sert cümle geçiverdi: *Sen de bencil bir kaltaktan başka bir şey değilsin.*

"Hayır!"

Hardin'in sesini duyunca irkilerek uyandım. O anda Landon'ın odasında yattığımı ve Hardin'in de koridorun öbür ucunda yalnız olduğunu hatırlamam birkaç dakikamı aldı.

"O kızı rahat bırak!" diye koridorda çınladı Hardin'in sesi, birkaç saniye sonra.

O daha cümlesini tamamlamadan çoktan yataktan çıkmış ve kapıya ulaşmıştım.

Bu konuda pes edemezsin; bu sefer senin ciddi olduğunu anlaması gerek. Bırak da seni biraz özlesin.

Hemen koşup Hardin'in odasına gidersem, bana yaptığı her şeyi affetmiş gibi görüneceğimi biliyordum. Onu savunmasız ve korkmuş bir halde görecek, duymak istediklerini söyleyerek onu avutmaya çalışacaktım.

Paramparça olan kalbimi toparladım ve yatağa geri döndüm. Kulübe tekrar bir, *"Hayır!"* sesiyle yankılanırken başımı yastıkla örttüm.

"Tessa... sen yoksa..." diye fısıldadı Landon.

Ona, "Hayır," diye cevap verdim sesim titreyerek. Yüzüme kapadığım yastığı ısırdım ve kendi kendime verdiğim sözü çiğnedim. Ağlamaya başladım. Kendime ağlamıyordum. Döktüğüm gözyaşları Hardin içindi, yani sevdiklerine nasıl davranması gerektiğini bilemeyen o küçük oğlan çocuğunaydı. Ben yanında yokken kâbuslar gören ama yüzüme karşı beni sevmediğini söyleyen o çocuğa ağlıyordum. Artık, yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlaması gereken çocuğa.

51. Bölüm

Hardin

Durmak nedir bilmiyorlardı, ona dokunmayı kesmiyorlardı. Herifin kirli, kırışık elleri, kızın baldırlarında geziniyordu, adamlardan bir diğeri atkuyruğu yaptığı saçını tutup sertçe çektiğinde kız inliyordu.

"O kızı rahat bırak!" diye bağırmaya çalıştım fakat sesimi duyuramıyordum. Hareket etmeye çalıştım ancak çocukluk anılarımdan kalma bir merdiven basamağında adeta donakalmıştım. Kızın mavi gözleri kocaman açılmış, bana korku dolu ve ruhsuz bir biçimde bakıyordu, o esnada da yanağında bir morluk belirmeye başlamıştı.

"Sen beni sevmiyorsun," diye inledi. Gözlerini ayırmadan bana bakarken, heriflerden birinin eli ona uzandı ve boynundan tuttu.

Ne?

"Evet, evet seviyorum! Seni çok seviyorum, Tess!" diye haykırdım avazım çıktığı kadar ama o beni dinlemiyordu.

Adam onun boğazını sıkarken, kız başını iki yana sallayıp duruyordu, adamın arkadaşı da onun bacaklarının arasına elini attı.

"Hayır!" diye bağırdım son bir kez, ardından Tessa'nın görüntüsü gözlerimin önünde solmaya başladı.

"Beni sevmiyorsun..." Adamlar ona saldırırken Tessa'nın gözleri kıpkırmızı olmuştu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordum.

"Tess!" *Yatağın yan tarafına kolumu savurup ona dokunmaya çalıştım. Ona değdiğim an içimdeki bu panik duygusu kaybolacaktı, biliyordum, sonra da o heriflerin kızın boğazını sıkarkenki görüntülerini de zihnimden atabilecektim.*

Ama Tessa yanımda değil.

Geri gelmemişti. Yattığım yerden doğruldum ve abajurun düğmesine basıp odada etrafa bakındım. Kalbim küt küt atıyordu ve bedenim terden sırılsıklam olmuştu.

Tessa burada değil.

Yatak odasının kapısının hafifçe tıklatıldığını duydum, gıcırdayarak açılırken nefesimi tuttum. Lütfen bu gelen Tessa olsun...

"Hardin?" Karen'ın yumuşak sesi odada yankılandı. *Ha'siktir.*

"İyiyim ben," diye hırladım, bunu üzerine kapıyı iyice açtı.

"Bir şeye ihtiyacın varsa lütfen bana..."

"İyiyim dedim ya!" Elimi komodine doğru savurunca lambayı yere devirdim, peşinden de berbat bir şangırtı çıktı.

Karen tek kelime etmeden odadan çıkıp kapıyı ardından kapadı, karanlığın içinde yine bir başıma kalmıştım.

Tessa kollarını kendine yastık yapıp başını mutfak tezgâhına yaslamıştı. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı ve saçını tepeden toplamıştı. "Biraz *Tylol Hot* alıp su içmem lazım," diye homurdandı.

Landon da onun yanında oturuyor, önündeki mısır gevreğini kaşıklıyordu.

"Ondan var bende, sana getiririm. Arabayı yüklemeyi bitirir bitirmez yola çıkabiliriz. Ken hâlâ yatakta, gerçi dün gece uyumakta biraz zorlanmış," dedi Karen.

Tessa başını kaldırıp ona baktı ancak tek kelime etmedi. Ne düşündüğünü biliyordum. *Acaba herkes zavallı bir sürtük gibi ciyakladığımı duymuş mudur?*

Karen mutfak tezgâhının başına gidip bir çekmeceyi açtı ve içinden birkaç paket ilaç çıkardı. Üçünü de izlemeye koyulup, içlerinden bir tanesinin beni fark etmesini bekledim. Hiçbiri bunu yapmamıştı.

"Gidip bavullarımı hazırlayayım; *Tylol* için çok teşekkür ederim." Tessa oturduğu yerden kalkarken sesi yumuşaktı, gözleri bir an benimkilere denk geldi ama sonra hemen bakışlarını kaçırdı.

Onsuz sadece bir gece geçirmiştim ve şimdiden onu çok özlemiştim. Gördüğüm kâbusun anlık görüntülerini zihnimden bir

türlü atamıyordum, özellikle de Tessa yanımdan öylece ruhsuz bir tavırla geçtikten sonra. Beni teselli edecek hiçbir şey söylememişti.

Gördüğüm o rüya çok gerçekçiydi, Tessa da bana çok soğuk davranıyordu.

Birkaç dakikalığına peşinden gidip gitmeme konusunda kendimi yiyip durdum. Ancak basamakları çıkarken, ayaklarımın çoktan kararını vermiş olduklarını anladım. Yatak odasına girdiğimde Tessa dizlerinin üzerine çökmüş bavulun fermuarını açıyordu.

"Her şeyi toplayayım da gidelim," dedi arkasını bile dönmeden.

Ona başımı sallayınca aslında beni görmediğini hatırladım. "Ha, olur," diye geveledim. Şu anda ne düşündüğünü bilmiyordum, ne hissettiğini veya ona ne demem gerektiğini de bilmiyordum. Her zamanki gibi sıçtığımın yerinde hiçbir şeyi idrak edemez durumdaydım.

"Çok üzgünüm," dedim beklediğimden yüksek sesle.

"Biliyorum," diye cevap verdi çabucak. Kıyafetlerimi gardıroptan çıkarıp yerdekileri katlamaya başladığı sırada hâlâ sırtı bana dönüktü.

"Gerçekten çok üzgünüm. Söylediklerimin hiçbiri doğru değildi." Dönüp bana bakmasına ihtiyacım vardı, böylelikle rüyamın boş olduğuna kendimi inandırabilecektim.

"Doğru olmadıklarını biliyorum. Takma kafanı." İç çekti, omuzlarının öncekinden daha da düşmüş olduklarını gördüm.

"Emin misin?.. Sana ağza alınmayacak şeyler söyledim." *Sen bozulmuşsun, Hardin. Seni ben düzeltemem...* Bu Tessa'nın bana söyleyebileceği en ağır laflardan biriydi. En sonunda ne kadar da boktan bir adam olduğumu kavramış olmalıydı ve en önemlisi benim bu halimin bir çözümü olmadığım anlamıştı. Bu kızdan başka kimse de beni düzeltemezdi.

"Ben de ağır şeyler söyledim. O yüzden sorun yok. Şu an korkunç bir baş ağrım var; başka bir konuda konuşamaz mıyız?"

"Tabii." Dün gece kırdığım abajurun bir parçasını ayağımla iteledim. Bunca senedir babamla Karen'ın lambalarından en az beş altı tanesinin ağzına sıçmıştım.

Dün gece Karen'ı haşladığım için hafiften kendime kızıyordum ama bu konuyu ona açmak istemiyordum, zaten kadıncağız da o meseleyi üstelemeyecek kadar *kibar* ve *anlayışlıydı*.

"Banyodan eşyalarını getirebilir misin lütfen?" diye sordu Tessa.

Bu kulübede kalan son saatlerimi işte bunları yaparak geçirmiştim; Tessa'yı eşyalarımızı toparlarken ve lambanın kırıklarını temizlerken izlemiştim, tüm bunları yaparken bana bir an olsun bakmamış ve tek kelime dahi etmemişti.

52. Bölüm

Tessa

"Max ile Denise'i gördüğüm için o kadar sevindim ki; aradan çok uzun yıllar geçmiş!" dedi Karen, Ken arabanın kontağını çevirirken. Bavullar itinayla bagaja yerleştirilmişti, ben de yolculuk boyunca kafamı dinleyebilmek için Landon'ın kulaklıklarını ödünç almıştım.

"Güzeldi, evet. Lillian ne kadar da büyümüş?" dedi Ken, Karen'a gülümseyerek.

"Öyle. Çok güzel bir kız olmuş."

Elimde olmadan bu sözlerine gözlerimi devirdim. Lillian iyiydi, hoştu fakat Hardin'le onları işi pişirirlerken saatler boyunca izledikten sonra, bir daha o kızı umursar mıydım, emin değildim. Onu bir daha görebilme ihtimalimin çok az veya sıfır olduğunu bilmek beni rahatlatıyordu.

"Yıllar Max'i hiç değiştirmemiş," diye laf attı Ken, sesi kısık ve aşağılayıcıydı. En azından o adamın kibrinden ve kendini beğenmiş tavırlarından rahatsız olan tek kişi ben değildim.

"Biraz daha iyisin ya?" diye sordu Landon bana dönerek.

"Hiç sanmıyorum," dedim iç çekerek.

Başını salladı. "Yol boyunca uyuyabilirsin. Bir şişe su ister misin?"

"Ben veririm," diye araya girdi Hardin.

Onu duymazdan gelen Landon, koltuğunun önündeki soğutucu bölmesinin kapağını açtı ve bir şişe su çıkardı. Ona kısık bir sesle teşekkür edip kulaklıkları kulağıma taktım. Cep telefonum sürekli takılıp duruyordu, o yüzden onu sürekli kapayıp açıyordum. Müzikle bastıramazsam, bu yolculuk iyice çekilmez bir hal alacaktı.

Landon'ın bana internetten nasıl müzik indireceğimi göstermesinden önceki "büyük buhran" dönemine kadar bunu nasıl yapmamıştım, hiç aklım almıyordu.

Hardin'siz geçen o uzun günlere taktığım *büyük buhran* lakabına hafiften tebessüm ettim; niye gülüyordum, bilmiyordum, o birkaç gün hayatımın en berbat zamanlarından biriydi. Şu anda da benzer bir hisse kapılmıştım. Büyük buhranın tekrar gelip gelmediğinden emin değildim.

"Neyin var?" diye sordu Hardin kulağıma eğilerek. Refleks olarak ondan kaçındım. Kaşlarım çatıp bir daha bana dokunmaya yeltenmedi.

"Bir şey yok, sadece... telefonum artık takoza döndü." Aleti havaya kaldırdım.

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Müzik dinlemeye, bir de kısmetse uyumaya," diye fısıldadım.

Elimden telefonumu alıp ayarlarını kurcalamaya başladı. "En başta beni dinleyip yeni bir telefon alsaydın bunlar olmazdı," diye homurdandı.

O telefonumu düzeltmeye çalışırken, ben de dilimi ısırıp pencereden dışarı baktım. Yeni bir telefon istemiyordum, zaten yenisini alacak param da yoktu. Bir daire bulmam, yeni mobilyalar almam ve faturalarımı ödemem gerekiyordu. Aklımdaki son şey, daha yakın zamanda tonla para ödediğim bir şey için yüzlerce dolarlık yeni bir masrafa girmekti.

"Çalıştı sanırım. Yine olmazsa benimkini kullanabilirsin," dedi.

Onunkini mi kullanayım? Hardin gönüllü olarak bana kendi telefonunu mu veriyordu? Bakın bu yeni bir şeydi işte.

"Sağ ol," diye geveledim ve telefonun müzik listesinde gezindim. Kısa bir süre sonra, müzik kulaklarımdan içeri akın edip düşüncelerime girdi ve iç karmaşamı dağıtmaya başladı.

Hardin başını cama yaslayıp gözlerini kapadı, göz çukurlarının altındaki morluklar uykusuz kaldığını işaret ediyordu.

Bir an içimde bir pişmanlık doğmuştu fakat bunu geri iteledim. Dakikalar içinde müziğin rahatlatıcı etkisi beni uykuya çekiverdi.

• • •

"Tessa." Hardin'in sesi beni uyandırdı. "Aç mısın?"

"Hayır," diye homurdandım, gözlerimi açmak istemeyerek.

"Akşamdan kalmasın; bence bir şeyler yemelisin," dedi.

Sonra aniden midemdeki asidi bastırmak için bir şeyler yemem gerektiğini fark ettim. "Olur," dedim pes ederek. Zaten bugün kavga edecek dermanım kalmamıştı.

Dakikalar sonra kucağıma bir sandviç ve patates kızartması bırakılınca hemen gözlerimi açtım. Biraz yemeye başladım ve yarısına geldikten sonra başımı koltuğa yasladım. Ama telefonum yine takılmıştı.

Onu kurcalamaya başladığımı gören Hardin, kulaklık soketini çıkarıp kendi telefonuna taktı. "Al bakalım."

"Sağ ol."

Müzik uygulamasını benim için çoktan açmıştı. Önümde uzunca bir liste belirmişti, tanıdık gelen bir şeyler bulabilmek için listede gezindim. Tam pes edecekken, gözüm *T* diye isimlendirilmiş bir klasöre ilişti. Başımı çevirip Hardin'e baktım, şaşırtıcı bir biçimde gözlerini kapamıştı ve bana bakmıyordu. Klasöre girdiğimde içinde sevdiğim bütün parçaları gördüm, hatta ona hiç bahsetmediğim şarkılar bile vardı. Herhalde bunları benim telefonumda görmüştü.

Bu tarz ufak detaylar hep kendimi sorgulamama neden oluyordu. Onun benden gizlemeye çalıştığı bu minik, düşünceli jestleri hayatta en çok sevdiğim şeylerdi. Keşke bunları saklamaktan vazgeçseydi.

Bu kez beni uyandıran Karen'dı, kibarca beni dürtüp, "Uyan şekerim," demişti.

Başımı yana çevirdiğimde, Hardin'in uyuyakaldığını gördüm; bir elini koltukta aramızdaki boşluğa koymuştu, parmakuçları neredeyse bacağıma değiyordu. Uykusunda bile bana yakın kalmaya çalışıyordu.

"Hardin, uyan," diye fısıldadım, gözlerini tedirgin bir biçimde ardına kadar açtı Ve ovuşturmaya başladı fakat ben onun bu sakin tavrından gerilmiştim. Bu tarz hareketleri genelde fırtınadan önceki sessizliğe işaret ederdi.

Arabadan dışarı çıktığımızda Hardin bavullarımızı almak için arkaya yöneldi.

Karen bana sıkıca sarıldı. "Tessa, şekerim, geldiğin için tekrar teşekkür ederim. Çok güzel vakit geçirdik. Lütfen yine bizi ziyarete gelin ama o zamana kadar önce Seattle'ı fethet olur mu?" Bana sarılmayı bıraktığında gözlerinin yaşardığım gördüm.

"En kısa zamanda sizi görmeye geleceğim, söz veriyorum." Ona bir daha sarıldım. Karen bana her zaman çok kibar ve destekleyici davranmıştı, sanki daha önce hiç sahip olamadığım bir anneyi anımsatıyordu bana.

"İyi şanslar, Tessa, bir şeye ihtiyaç duyarsan da bana mutlaka söyle. Seattle'da bir sürü bağlantım var," dedi Ken gülümseyerek, ardından tereddütle kolunu omzuma koydu.

"New York'a gitmeden seni bir daha göreceğim, o yüzden sarılmamıza gerek yok," dedi Landon ve ikimiz de gülmeye başladık.

"Arabada olacağım," diye mırıldandı Hardin ve ailesine veda bile etmeden yanımızdan uzaklaştı.

Onun gittiğini gören Ken bana, "Kendisi için neyin iyi olduğunu gördüğünde aklı başına gelecektir."

Çoktan arabaya binmiş olan Hardin'e baktım. "Umarım öyle olur," dedim.

"İngiltere'ye dönmesi ona iyi gelmeyecektir. Orada bir sürü kötü hatırası, pişmanlıkları ve onlarca da düşmanı var. Ona iyi gelecek tek şey sensin, sen ve Seattle," diye beni teselli etti Ken. Başımı salladım. Keşke Hardin de bunu görebilseydi.

"Size tekrar teşekkür ederim," dedim Hardin'in yanına gitmeden önce onlara gülümseyerek.

Arabaya bindiğimde Hardin ağzını açmadı; yalnızca radyoyu açıp sesini kökledi, bu hareketinden konuşmak istemediğini anlamıştım. Böyle zamanlarda keşke aklının içinde olabilseydim diye geçiriyordum kafamdan, hislerini okumak o kadar zordu ki.

Parmaklarımla, Hardin'in Noel'de bana hediye ettiği bilezikle oynadım, arabayla giderken camdan dışarıyı izledim. Apartmanın önüne park ettiğimiz sırada aramızdaki tansiyonun katlamlamaya-

cak bir seviyeye yükseldiğini hissettim. Bu durum beni delirtirken, Hardin hiç oralı değilmiş gibi davranıyordu.

Tam arabadan inmek için hareketlenmiştim ki Hardin iri eliyle beni tutarak durdurdu. Öbür eliyle çenemi tutup başımı kendine çevirdi. "Özür dilerim. Lütfen bana kırgın kalma," dedi sessizce, ağzını bana doğru yaklaştırdı.

"Tamam," diye fısıldadım nane kokan nefesini içime çekerken.

"Bence tamam değil, bunu görebiliyorum. Kendini geri çekiyorsun ve bundan nefret ediyorum."

Haklıydı; her zaman tam olarak ne düşündüğümü tahmin edebiliyordu ancak aynı zamanda da hiçbir şeyden haberi yoktu. Bu son derece kafa karıştıran bir tezattı. "Artık seninle kavga etmek istemiyorum."

"Etme o zaman." Sanki bu o kadar kolaymış gibi öylece bana baktı.

"Etmemeye çalışıyorum ama bu tatil boyunca o kadar çok şey yaşandı ki. Hâlâ olanlara akıl erdirmeye çalışıyorum," diye itiraf ettim. Her şey Hardin'in benim Seattle'da daire bulmamı sabote ettiğini öğrenmemle başlamış, onun bana bencil bir kaltak olduğumu söylemesiyle sona ermişti.

"Tatilimizi zehir ettim, biliyorum."

"Bunu yapan tek sen değilsin. Ben de o garsonla asla..."

"Sakın cümleni bitirme," diye sözümü kesti ve çenemi bıraktı. "Bunu duymak istemiyorum."

"Tamam." Hardin'in yoğun bakışlarından gözlerimi kaçırdım, elini benimkinin üstüne koyup nazikçe sıktı.

"Bazen ben... şey, bazen bana... *siktir ya.*" İç geçirdikten sonra söze tekrar başladı. "Bazen ikimiz hakkında düşünmeye başladığımda birden paranoyaklaşıveriyorum, biliyor musun? Neden benimle birlikte olduğunu sorguluyorum, sonra aklıma seninle ilişkimizin yürümeyeceği ve seni kaybedeceğim geliyor. Ardından da böyle saçma sapan şeyler söylüyorum sana. Eğer şu Seattle meselesini unutursan, belki ikimiz de en sonunda mutlu olabiliriz; önümüze başka bir engel çıkmaz."

"Seattle bir engel değil, Hardin," diye cevap verdim yumuşak bir ses tonuyla.

"Öyle ama. Haklılığını kanıtlamak için o kadar ileri götürüyorsun ki konuyu." Hardin'in ses tonunun, telkin edicilikten buz gibi soğuk bir kıvama dönüşebildiğine tanık olmak o kadar garipti ki.

Camdan dışarı baktım. "Seattle konusunu artık konuşmasak? Değişen hiçbir şey yok: Sen gitmek istemiyorsun, bense istiyorum. Sürekli dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmekten sıkıldım."

Elini benden çekince ona döndüm. "Peki, ne yapmamızı önerirsin o zaman? Seattle'a ben olmadan mı gideceksin? Sence ne kadar dayanabiliriz? Bir hafta? Bir ay?" Bakışlarındaki soğukluk beni ürpertmişti.

"Eğer gerçekten gitmek isteseydik bunu yürütebilirdik. En azından Seattle'a bir gidip gerçekten de orayı isteyip istemediğime karar verene kadar. Eğer memnun kalmazsam İngiltere'ye gidebiliriz."

"Hayır, hayır, hayır," dedi omuz silkerek. "Sen Seattle'a gidersen birlikte falan olamayız. Olacağı bu."

"Ne? Neden?" Kelimeleri zar zor zihnimden bulup çıkardıktan sonra vereceğim bir sonraki yanıta hazırlandım.

"Çünkü ben arada uzun mesafe bulunan ilişkilere gelemem."

"Sen aynı eskiden 'çıkma' olayına da karşıydın, unuttun mu?" diye hatırlattım. Bana yaptıkları karşısında onu terk etmeyi düşünmem gerekirken, Hardin'e bir ilişkinin içinde kalması için resmen yalvarıyor olmam son derece sinir bozucuydu.

"Ama bak, sonunda ne oldu?" dedi alaycı bir tavırla.

"İki dakika önce resmen bana yaptıkların için özür diliyordun, şimdi de gelmiş sensiz Seattle'a gidersem ilişkimizi bitirmekle mi beni tehdit ediyorsun?" Ağzım açık bir halde onu izlerken, yavaşça bana başını salladı. "Pekâlâ, bakalım doğru anlamış mıyım? Eğer oraya gitmezsem benimle evleneceğini söylemiştin ama gidersem de benden ayrılacağını mı söylüyorsun?" Bana yaptığı teklifi gündeme getirmemeyi düşünüyordum ancak kelimelerin ağzımdan çıkmasına mani olamamıştım.

"Seninle evlenmek mi?" Ağzını ardına kadar açmış ve gözlerini kısmıştı. Bu konuyu açmamam gerektiğini biliyordum. "Ne..."

"Eğer seni seçersem benimle evleneceğini söylemiştin. O an sarhoştun biliyorum, ama belki de..."

"*Belki de*, ne? Seninle gerçekten *evlenir miydim?*" Bu kelimeleri söylediği anda, adeta arabanın içindeki tüm hava buhar olup uçuverdi, sessizlik içinde geçen her saniyede nefes almak daha da zor bir hale geldi.

Bu çocuğun önünde ağlayacak halim yoktu. "Hayır, tabii ki evlenmeyeceğini biliyordum da sadece..."

"Öyleyse neden açtın şimdi bu meseleyi? O an ne kadar sarhoş olduğumu ve yanımda kalmana ihtiyacım olduğunu biliyorsun; aklıma gelen ilk şeyi söyleyebilirdim sana."

Bu sözleri karşısında kalbim paramparça olmuştu, sesindeki küçümseme de cabası. Sanki ağzından çıkan her *zırvalığa* inandığımdan için beni suçluyordu. Tepkisinin beni aşağılamak olduğunu biliyordum ancak içimde ufak bir yanım –onun hâlâ beni sevdiğini düşünen yarım– Hardin'in evlilik teklifinin gerçek olduğuna beni inandırmıştı.

Yaşadığım şey yalnızca bir *déjá vu*'dan ibaretti. Bir keresinde yine onun arabasında otururken, onunla bir ilişkimin olabileceğine inandığım için benimle alay etmesine maruz kalmıştım. Şu anda yaşadığım acı, o zaman hissettiğimden çok daha fazlaydı ve içimden haykırmak geliyordu.

Gerçi bunu yapmadım, oturduğum yerde öylece, suskun ve utanmış bir vaziyette kalakaldım; Hardin'in her zaman yaptığı şeylere nasıl davrandıysam öyle yaptım.

"Seni seviyorum, seni her şeyden çok seviyorum, Tessa ama duygularını incitmek de istemiyorum, tamam mı?"

"Eh, bu konuda şahane bir iş çıkarıyorsun," diye laf soktum ve yanağımın içini ısırdım. "Ben içeri giriyorum."

İç çekti ve benimle aynı anda kendi kapısını açtı. Arka tarafa yönelip bagajı açtı. Bavulları taşımasında ona yardım etmeyi teklif etmek geçti içimden ancak şu anda onunla muhatap olmak istemiyordum, zaten bunu kendi başına yapmakta ısrar edecekti. Çünkü Hardin hep ıssız bir ada olmayı her şeyden çok isterdi.

Sessizce binadan içeri girdik, etrafta duyulan tek şey bizi yukarı taşıyan asansörün uğultusuydu.

Dairemize geldiğimizde Hardin anahtarı deliğe soktu ve, "Çıkarken kapıyı kilitlemiş miydin?" diye sordu.

İlk başta sorduğu şeyi anlayamadım ama sonra kendime gelip cevap verdim. "Hayır, sen kilitlemiştin. Öyle hatırlıyorum." Evden çıkmadan önce onu kapıyı kilitlerken gördüğümü hatırlıyordum; gözlerini devirip, hazırlanmamın ne kadar da uzun sürdüğünü söylediğini anımsıyordum.

"Çok tuhaf," dedi ve içeri girdi. Sanki bir şey arıyormuşçasına gözleriyle etrafı taradı.

Paniklemeye başladım. "Emin misin? Kaybolan bir şey yok gibi görünüyor." Koridora yöneldim fakat beni hızla geri çekti.

"Ben etrafa iyice bakmadan sakın içeri girme," diye emretti.

Ona olduğu yerde kalmasını ve benim gidip bakacağımı söylemeyi düşündüm ama bu aptalca bir şeydi; benim onu koruyacak olmam yani, gerçekte bunu yapacak olan Hardin'di. Başımı salladım, omurgamdan aşağı bir soğuk dalgası indi. *Ya gerçekten de içeride birileri varsa? Kim zorla dairemize girip hâlâ salonun tavanında asılı duran devasa düz ekran televizyonumuzu çalmadan giderdi ki?*

Hardin yatak odamıza doğru gidip gözden kaybolunca, onun sesini tekrar duyana kadar nefesimi tuttum.

"Ortalık temiz." Yatak odasından çıkınca derin bir nefes verdim.

"Birilerinin buraya girdiğinden emin misin?"

"Evet, ama neden hiçbir şey almadıklarını anlayamıyorum..."

"Ben de öyle." Gözlerimle odayı kolaçan ettiğimde bir farklılık yakaladım. Yatakta Hardin'in tarafındaki komodinin üzerindeki ufak kitap yığınında bir değişiklik olmuştu. Hardin'e verdiğim ve sayfalarının üzeri çizili kitabın en üstte olması gerekiyordu, o kitabı tekrar tekrar okuduğunu bilmek beni gülümsetiyordu çünkü.

"Bu boku yiyebilecek bir tek baban var!" diye bağırdı aniden.

"Ne?" Dürüst olmak gerekirse bu benim de aklıma gelmişti fakat bunu ilk söyleyen olmak istememiştim.

"Kesin odur! Burada olmadığımızı bilen ve eve gelip hiçbir bok çalmadan giden başka kim olabilir ki? Ancak o dangalak, sarhoş pezevenk yapar bunu!"

"Hardin!"

"Ara o herifi hemen," diye emretti.

Arka cebimdeki telefonuma uzandım fakat sonra durdum. "Ama onun telefonu yok ki."

Bu duyduğu en kötü şeymiş gibi elini havaya savurdu. "Ah, tabii ya. Telefonu yoktur ki onun. O fakir ve evsiz hıyarın teki."

"Kes şunu," dedim ona ters ters bakarak. "Buraya girenin o olduğunu düşünmen, gözümün önünde bu lafları etme hakkını vermiyor sana!"

"Peki." Kollarını indirdi ve eliyle dışarı çıkmamızı işaret etti. "Haydi, gidip onu bulalım o zaman."

Ev telefonuna yöneldim. "Olmaz! Polisi arayıp durumu ihbar etmeliyiz, babamı bulmak için insan avına çıkamayız."

"Polisi arayıp ne diyeceksin peki? Uyuşturucu müptelası babam, haneye tecavüzde bulundu fakat hiçbir şey almadı mı?"

Bir an durdum ve dönüp ona baktım. Resmen içimdeki öfkemin gözlerimden fışkırdığını *hissedebiliyordum*. "Müptela mı?"

Hızlıca gözlerini kırpıştırdı ve bana doğru bir adım attı. "Şey, alkolik demek istedim..." Gözlerini benden kaçırdı. Yalan söylüyordu.

"Ona neden uyuşturucu bağımlısı dediğini söyle hemen," diye buyurdum.

Başını iki yana sallayıp eliyle saçını taradı. Önce bana sonra da yere baktı. "Yalnızca bir varsayımdı bu, tamam mı?"

"Niye böyle bir varsayımda bulundun peki?" Gözlerim alev alev yanıyor, bunu düşünmek bile boğazımı yakıyordu. *Hardin ve onun muhteşem varsayımları.*

"Ne bileyim, belki de şu onu almaya gelen herif yüzünden. Herif gündelik olarak metamfetamin tüketen bağımlılara benziyordu." Gözlerinde şefkatle bana baktı. "Adamın kollarına hiç dikkat ettin mi?"

Adamın sürekli kollarının ön kısmını kaşıdığını hatırlıyordum ancak uzun kollu bir sweatshirt giymişti. "Babam uyuşturucu bağımlısı olamaz..." dedim sakince, ağzımdan çıkan kelimelerden ben de emin değildim ancak bu gerçekle yüzleşmeye hazır olmadığımı da biliyordum.

"Onu tanımıyorsun bile. Bak, ben bu konuyu hiç açmayacaktım." Bana yine bir adım attı ama kendimi geri çektim.

Altdudağım titredi, Hardin'e daha fazla bakamıyordum. "Sen de tanımıyorsun. Madem söylemeyecektin, neden şimdi onu karıştırdın?"

Omuzlarını silkti. "Ne bileyim?"

Baş ağrım iyice ağırlaşmıştı ve öylesine halsiz düşmüştüm ki her an bayılabilirdim. "Söylemenin ne gereği vardı o zaman?"

"Öylesine ağzımdan kaçtı işte, zaten ağzına sıçtığımın evine girmiş bir kere."

"Bunu da bilmiyorsun." Bilemezdi. *Bilebilir miydi yoksa?*

"Tamam, Tessa, sen nasıl istiyorsan öyle yap ve baban, ki kendisi bir *ayyaş olur*, tamamen masum biriymiş gibi davran."

Her zamanki gibi yüzsüzlüğü katlanılacak gibi değildi. Babamı içmeye çağıran o değil miydi? Koskoca Hardin Scott gidip birini içki içmeye davet ediyor, hatta öyle bir içiyorlar ki ertesi gününü bile hayal meyal hatırlıyor?

"Sen de ayyaşsın!" dedim ve hemen ağzımı kapadım.

"Ne dedin sen?" Yüzünde bir gram sevgi kırıntısı bile kalmamıştı. Yırtıcı bir hayvan misali beni izliyor, etrafımda dolanıyordu.

Kendimi kötü hissetmiştim fakat Hardin bu tavırları sadece sessiz kalmam için beni korkutmak amacıyla yapmıştı. Kendisinden ve nasıl biri olduğundan öylesine habersizdi ki. "Eğer sürekli aklına geliyorsa sen de bir alkoliksin demektir. Sen yalnızca çok üzgün veya sinirliysen içersin; ne zaman içmeyi bırakman gerektiğini bilmezsin, ayrıca sarhoşken de saldırgan oluyorsun. Sağı solu kırıp döktükten sonra kavga çıkarıyor..."

"Ben ayyaş değilim. Sen karşıma çıkana kadar alkolü komple bırakmıştım ben."

"Her şey için beni suçlayamazsın, Hardin." Benim de aynen böyle yaptığımı hatırlatan zihnimi duymazdan gelmeye çalıştım. Ne zaman sinirli veya üzgün olsam kendimi şaraba veriyordum.

"İçki meselesi için seni suçlamıyorum, Tessa," dedi oldukça yüksek sesle.

"İki gün sonra bunların hiçbirini dert etmek zorunda kalmayacaksın!" Sert adımlarla oturma odasına geçtim, Hardin de peşimden geldi.

"Bir durup beni dinler misin lütfen?" dedi hışımla, en azından bağırmıyordu. "Beni bırakıp gitmeni istemediğimi bal gibi biliyorsun."

"Ya, bence bunun aksini düşündüğünü kanıtlamak için epey iyi iş çıkardın halbuki."

"Bu da ne demek şimdi? Her dakika seni sevdiğimi söyleyip duruyorum!"

Bu kelimeleri bağırarak bana sarf ederken Hardin'in yüzünde bir an şüphenin belirdiğini yakaladım; bana sevgisini yeterince gösteremediğinin o da farkındaydı. "Buna sen bile inanmıyorsun. Buradan bakınca anlaşılıyor."

"Şunu söyle bana o zaman; senin saçmalıklarına katlanabilecek başka birini bulabilir misin peki? Sürekli sızlanmana, şirretliğine, her şeyin derli toplu olmasına gösterdiğin kafa ağrıtan titizliğine ve şu tavırlarına yani?" Elini havaya savurdu.

Bir kahkaha attım. Hardin'in suratına bakıp güldüm, elimle ağzımı kapamama rağmen kendime engel olamadım. "Benim tavırlarım mı? *Tavırlarım mı*? Sürekli bana saygısızlık eden sensin; resmen duygusal açıdan bir istismarcı, saplantılı, boğucu ve kaba bir adamsın. Hayatıma bir anda girip onu alaşağı ettin. Bir de o yerlere göklere koyamadığın ama bir bok olmayan kişiliğine boyun eğmemi istiyorsun. Öyle kendinden başka hiçbir şeyi iplemeyen, *sert adam* triplerine girmene rağmen, daha ben yanında yokken uyuyamıyorsun bile! Bütün kusurlarının şimdiye kadar görmezden geldim ama artık öylece dikilip benimle böyle konuşmana müsaade etmeyeceğim."

Ben beton zeminde volta atmaya başlayınca o da benim her hareketimi izlemeye koyuldu. Ona bu şekilde bağırmaktan biraz kendimi suçlu hissediyordum ama daha demin bana söylediklerini tekrar hatırlayınca öfkem tekrar alevleniverdi. "Ha, bu arada yeri gelmişken, bazen katlanması zor birine dönüşebilirim fakat bunun tek sebebi sen ve etrafımdaki herkes için sürekli endişelenmekle meşgul olmam ve seni sinirlendirmemeye çalışmamdır, öyle ki sırf bu yüzden kendimi unutabiliyorum. O yüzden *seni* uyuz ediyorsam veya ortada *hiçbir sebep yokken* sürekli beni azarlamana şirretlikle karşılık veriyorsam beni affet lütfen!"

Hardin'in yüz ifadesi darmadağın olmuştu. İki yanına düşürdüğü ellerini yumruk yapmıştı, yanaklarıysa kıpkırmızıydı. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum, tamam mı? Bu ilişki olayına daha önce hiç bulaşmadım, biliyorsun. Bunu ta en başında sana söylemiştim ve zor olacak demiştim. Şimdi bu konuda dırdır etmeye hiç hakkın yok."

"'Dırdır etmeye hakkım yok' öyle mi? Bu benim de hayatım ve ağzına sıçayım, istediğim kadar dırdır ederim," dedim hırlayarak. Hardin bu dediklerinde ciddi olamazdı. Bir an yüzündeki o ifadenin bana davranış şekli yüzünden özür dilemek istemesinden kaynaklandığını sanmıştım ama işin aslını bilmem gerekiyordu. Hardin'in en büyük problemi şuydu; iyiyken son derece tatlı ve dürüst oluyordu ve bu tarafını çok seviyordum; kötüye döndüğündeyse hayatımda rastlayabileceğim en nefret dolu insana dönüşüyordu.

Yatak odasına geri döndüm ve valizden kıyafetlerimi çıkarıp üst üste yığmaya başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtladım. *Senden uzaklara, en azından orasını biliyorum.*

"Senin problemin ne biliyor musun, Theresa? Okuduğun o lanet romanlara çok fazla kaptırmışsın kendini, onların hepten zırvalık olduğunu unutmuşsun. Etrafta Darcy gibi tipler yok, yalnızca Wickham'lar ve Alec d'Urbervilles'ler var, o yüzden şu uykundan uyan ve kahrolası bir roman kahramanı gibi davranmamı bekleme benden çünkü siksen bu olmayacak!"

Hardin'in sözleri her yanımı sardı ve ta tenimin en derinlerine işledi. Buraya kadardı. "İşte, aramızdaki ilişki tam da bu yüzden asla yürümeyecek. Canım çıkana kadar sana katlanmayı denedim durdum, bana ve başkalarına yaptığın onlarca iğrenç şeyi affettim, buna rağmen sen devam etmekten geri durmadın. Aslında bunu kendime yaptım. Ben kurban falan değilim, ben sadece kendini sevgiye fazlaca kaptırmış aptal bir kızım ama senin gözünde zerre kadar değerim yok zaten. Pazartesi buradan gitmemle beraber senin hayatın normale dönecek. Yine kimseyi sikine takmayan Hardin'e dönüşeceksin, acı çekense ben olacağım, hatta bu yüzden nefes bile alamayacağım. Ama dedim ya, bunu ben kendime yaptım. Beni par-

mağında oynatmana etimizin verdim, her şeyin böyle sonlanacağını bile bile sana kendimi teslim ettim. Daha önce seninle ayrı kaldığımızda bunları düşünmüştüm; yalnız kalmandansa benimleyken daha iyi olacağını sanıyordum ama öyle değilmiş Hardin. Sen benimleyken daha iyi olamıyorsun. Yalnızken hep daha iyisin. Hep de yalnız kalacaksın. Senin için kendisi dahil, her şeyden vazgeçmeyi göze alacak bir başka saf kızı ağına düşürsen bile, o da bir gün bir ileri bir geri yaşamaktan bıkacak ve seni kendi haline bırakacaktır. Ben..."

Hardin bana dik dik bakıyordu. Gözlerine kan oturmuştu, elleri titriyordu ve kendini kaybetmek üzere olduğunu anlamıştım. "Hadisene, Tessa! Beni terk ettiğini söyle. Hatta ne yap, biliyor musun, hiç söyleme. Sadece pılını pırtını topla ve buradan defolup git."

"Kendini tutmaya çalışma," dedim ona, öfkeliydim ama ona da içim acıyordu. "Kırılmamaya çalışıyorsun ama bir taraftan da bunu istediğini biliyorum. Gerçekte nasıl hissettiğini bir kere olsun gösterebilirsen..."

"Gerçekte nasıl hissettiğimi nereden bileceksin ki? *Git buradan!*" Cümlesinin sonunda sesi titremişti ve ben de kollarımı ona dolayıp, onu asla terk etmeyeceğimi söylemekten başka hiçbir şey istemedim.

Ama bunu yapamazdım.

"Tek yapman gereken, bunu bana söylemen. Lütfen, Hardin, sadece bana deneyeceğini, bu sefer gerçekten deneyeceğini söyle." Ona yalvarıyordum resmen; başka ne yapacağımı bilmiyordum çünkü. Buna mecbur olduğumu bilsem de onu terk etmek istemiyordum.

Benden birkaç adım uzakta öylece ayakta duruyordu, içine kapanmaya başladığını görebiliyordum. Benim Hardin'ime ait olan bütün ışıltısı yavaş yavaş soluyor, karanlığa gömülüyor, sevdiğim o adamı gitgide benden uzaklaştırıyordu. Nihayet gözlerini benden ayırıp kollarını göğsünde kavuşturduğunda, onun tamamen kaybolduğunu gördüm. Onu kaybetmiştim.

"Artık denemek istemiyorum. Ben neysem oyum, bu sana yetmiyorsa kapının nerede olduğunu biliyorsun."

"İstediğin bu o halde? Denemek bile istemiyorsun, öyle mi? Eğer gidersem bir daha dönüşü olmaz. Bana inanmayacaksın, biliyorum

çünkü hep bunu söyleyip duruyorum. Ama bu seferki gerçek. Sadece bana Seattle'a gitmemden korktuğun için bu tavırları takındığını söyle."

Arkamdaki duvara bakarak, "Eminim pazartesiye kadar kalacak bir yer bulursun kendine," dedi.

Ben ona karşılık vermeyince topuklarının üzerinde geriye dönüp odadan çıktı. Geri dönüp daha fazla kavga etmeyince şaşkınlıktan olduğum yerde donakaldım. Dakikalar geçtikten sonra Hardin'in kırdığı ve benden geri kalan neyim varsa topladım. Bavulumu son kez hazırladım.

53. Bölüm

Hardin

Ağzımdan sürekli zihnimin asla dile getirmek istemeyeceği sözler çıkıp duruyordu fakat öyle bir haldeydim ki sanki bu konuda hiçbir kontrolüm yoktu. Tessa'nın beni terk etmesini hiç istemiyordum. Onu kendime çekip kollarıma almak ve saçını öpmek istiyordum. Onun için her şeyi yapabileceğimi söylemek, onun için değişebileceğimi ve ölene kadar onu seveceğimi söylemek istiyordum. Oysa ben odadan öylece çıktım ve Tessa'yı orada bir başına bıraktım.

Yatak odasında dolanıp durduğunu duyabiliyordum. İçeri girip eşyalarını toplamasına engel olmam gerektiğini biliyordum ancak bunun ne anlamı kalmıştı ki? Pazartesi zaten buradan gidecekti; bunu şimdi yapsa ne fark ederdi? Bu arada bana uzun mesafeli ilişkiyi denememizi önermesini hâlâ aklım almıyordu. Benden saatlerce uzakta bir yerde kalması asla içime sinmezdi, onu sadece günde bir iki saat aramak, onunla aynı yatakta yatamamak bana zulüm gibi gelirdi. Bunu beceremezdim.

En azından ilişkimiz biterse, kendimi alkole vurmaktan veya içimden gelen her boku yemekten pişmanlık duymayacaktım... Ama kimi kandırıyordum ki; bunlardan hiçbirini yapmak istemiyordum. O olmadan ömrümün bir dakikasını geçirmektense, gider salondaki kanepede Tessa'nın yanma kıvrılır, *Friends* dizisini baştan sona bana zorla izletmesine izin verirdim.

Dakikalar sonra Tessa, peşinden çekçekli iki bavulunu sürükleyerek koridorda belirdi. Çantasını omzuna atmıştı, yüzü bembeyazdı. "Kitaplar dışında başka bir şeyi unuttuğumu sanmıyorum ama zaten onların yeni kopyalarını alabilirim," dedi kısık ve titrek bir sesle.

İşte bu; bu kızla tanıştığımdan bu yana başıma gelmesinden en çok korktuğum sahneye tanık oluyordum. Onu durduramazdım; Tessa hep benden daha iyisini hak etmişti, benden daha iyi biriyle birlikte olmalıydı. Ta en başından beri bunun farkındaydım. Ancak hep bir noktada haksız çıkmayı ummuştum.

"Peki," demekle yetindim.

"Peki." Yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. Evin kapısına ulaştığında duvardaki askılıkta duran anahtarlarına kolunu uzatınca çantası omzundan kayıverdi. Bana ne olmuştu bilmiyordum; onu durdurmalı veya ona yardımcı olmalıydım fakat taş kesilmiştim adeta.

Tessa dönüp bana baktı. "Pekâlâ, buraya kadarmış. Tüm o kavgalar, ağlamalar, koklaşmalar, kahkahalar, her şey bir hiç uğrunaymış," dedi yumuşak bir sesle. Kelimelerinde öfkeye dair hiçbir şey yoktu. Yalnızca boş... boş bir hissizlik.

Tek kelime edemeden sadece başımı sallayabildim. Eğer *konuşabilseydim*, bu ayrılığı ikimiz için de yüz kat daha zorlaştırırdım. Bunun farkındaydım.

Başını iki yana sallayıp kapıyı açtı, bir ayağıyla onu tutarken bavullarını dışarı çıkardı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken omzunun üzerinden dönüp bana baktı, o kadar alçak sesle konuştu ki neredeyse dediklerini duyamayacaktım. "Seni hep seveceğim. Umarım bunu biliyorsundur."

Lütfen konuşma artık Tessa. Lütfen.

"Günün birinde başka biri de seni sevecektir ve umarım seni benim kadar sevebilir," diye devam etti.

"Şişş," diye kibarca kaşlarımı çattım. Bunları duymaya dayanamıyordum.

"Her zaman yalnız olmayacaksın. Sana aksini söylediğimi biliyorum ama belki bir yardım falan alırsan, öfkeni kontrol etmeyi öğrenirsen, sen de..."

Boğazıma oturan yumruyu yutkundum ve kapının eşiğine doğru yürüdüm. "Git artık, git," dedim ve kapıyı yüzüne kapadım. Evin kapısı kalın bir ahşaptan yapılmış olmasına rağmen Tessa'nın keskin bir biçimde soluğunu bıraktığını duyabilmiştim.

Az önce resmen kapıyı kızın yüzüne çarpmıştım. *Ağzıma sıçayım, neyim var benim böyle?*

Paniklemeye başladım ve acının tüm bedenime yayılmasına etimizin verdim. Onu o kadar uzun süredir tutuyor ve kontrol etmekte zorlanıyordum ki, Tessa buradan gidene kadar zor dayanabilmiştim. Ellerimi saçıma götürdüm, dizlerimin üzerinde beton zemine kapaklandım, kendimle ne yapacağımı bilemez bir halde kalakaldım. Ben resmi rakamlara göre dünyanın en siktiriboktan adamıydım ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Aslında çözümü kulağa çok basit geliyordu: Alt tarafı o kızla gidip Seattle'a yerleşecek ve sonsuza dek mutlu mesut yaşayacaktım. Ancak hiçbir şey o kadar kolay değildi. Orada her şey farklı olacaktı: Tessa kendini yeni stajyerliğine ve yeni derslerine verecekti; yeni arkadaşlar edinecek, yeni şeyler tadacak, daha iyi şeylere tanık olup beni büsbütün unutacaktı. Artık bana ihtiyacı yoktu. Yaşaran gözlerimi sildim.

Ne? Hayatımda ilk defa ne kadar bencil bir herif olduğumu anladım. "Yeni arkadaşlar edinmek mi?" Bu kızın yeni arkadaşlar bulmasının ve yeni şeyleri tecrübe etmesinin nesi kötüydü ki? Ben de yanında oturup bu şeylerin tadına varabilirdim. Bu fırsattan onunla beraber istifade etmek yerine neden Seattle'a gitmekten onu alıkoymak için bu kadar ilerilere gitmiştim ki? Eldeki bu fırsat Tessa'nın hep istediği bir şeyin parçası olabilme fırsatı verirdi bana. Kızcağız benden tek bir şey istemişti, bense mal gibi davranıp bunu ona vermemiştim.

Hemen onu ararsam, arabasını buraya geri getirir ve ben de pılımı pırtımı topladıktan sonra birlikte Seattle'da beraber yaşayabileceğimiz herhangi bir yer bulabilirdik...

Hayır, öleceğini bilse bunu yapmazdı. Tessa bana onu durdurmam için bir şans vermişti zaten, bense denemeye tenezzül bile etmemiştim. Bana olan tüm inancının gözlerimin önünde ölüp gitmesini izlerken bile, beni rahatlatmaya çalışmıştı. Onu teselli eden ben olmalıydım oysa ben gidip onun yüzüne kapıyı çarpmıştım.

Her zaman yalnız olmayacaksın, demişti bana. Yanılıyordu: Ben hep yalnız kalacaktım ama Tessa kalmayacaktı. Benim asla bulamayacağım bir şekilde, o mutlaka onu seven birine denk gelecekti. Hiç

kimse bu kızı benden fazla sevemeyecekti ama belki sevilmenin nasıl bir şey olduğunu ona *hissettirebilirlerdi.* Birisi tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu, yaşatılan olanca zulme rağmen, sonuna dek ona bağlı kalmanın nasıl bir şey olduğunu gösterebilirlerdi; tıpkı Tessa'nın bana gösterdiği gibi.

Kız da bunu hak ediyordu zaten. Tessa'nın hak ettiğini elde etmesi, yani başka biriyle olma düşüncesi bile bana nefes almayı haram ediyordu. Ama belki de olması gereken buydu. Belki de pençelerimi ona geçirip, ömrünü benim için heba etmeye zorlamak yerine, Tessa'yı çok uzun zaman önce salıvermeliydim.

İkiye bölünmüştüm. Bir yarım bu gece veya yarın sabah onun geri geleceğini ve beni affedeceğini söylüyordu. Ancak diğer yarım, gerçekten de beni düzeltmeye çalışmaktan bıktığını söylüyordu.

Bir süre sonra yerden kalktım ve yatak odasına yöneldim. Oraya vardığımda neredeyse tekrar yere yığılacak gibi oldum. Onun için yaptığım bilezik, bir kâğıt parçasının üzerinde duruyordu, hemen yanında da e-kitabı ve *Uğultulu Tepeler*'in bir kopyası duruyordu. Bileziği aldım ve sonsuzluk simgesi biçiminde tasarlanmış kalp şeklindeki boncuğu parmaklarımın arasında çevirip, bileğime yaptırdığım o figürün aynısı olan dövmeye baktım.

Bunu neden buraya bıraktı ki? Çaresizce ona olan aşkımı göstermek istediğim bir ara, bunu ona ben hediye etmiştim. Onun sevgisine ve bağışlayıcılığına ihtiyacım vardı, Tessa da bunu bana vermişti. Dehşet içinde, bileziğin altındaki kâğıdın ona elimle yazdığım mektup olduğunu anladım. Açıp okumaya başladığımda, sanki göğsüm birden yarılmış ve içindekiler parke zemine dökülüvermişti. Bütün hatıralar bombok olan zihnime dolmaya başladı: Onu sevdiğimi ilk itiraf edişim, sonra bunu geri alışım, Tessa'nın yerine o sarışın hatunla randevulaşmam, mektubumu okuduktan sonra Tessa'yı kapımda görünce hissettiklerim... Okumaya devam ettim.

Sevmemen gereken yerde beni sevdin ve sana ihtiyacım var. Sana hep ihtiyaç duydum ve duyacağım. Geçen hafta beni terk etmenden sonra öleceğimi sandım. Kaybolmuştum. Sensiz büsbütün kaybolmuştum. Gözün

hafta birileriyle görüştüm. Bunu sana anlatmayacaktım ama seni bir daha kaybetmeyi göze alamam.

Parmaklarım titredi, kâğıdı düz tutmaya çalışırken neredeyse yırtacaktım.

Bensiz daha iyi olacağını biliyorum. Ben romantik biri değilim; sana ne şiir yazabilir ne de şarkı söyleyebilirim.

Nazik biri bile değilim.

Seni bir daha incitmeyeceğimin sözünü veremem ama yemin ederim, öleceğim güne kadar seni seveceğim. Ben berbat biriyim ve seni hak etmiyorum ancak bana olan inancını geri kazandırabilmeme müsaade edebileceğini umuyorum. Sende açtığım tüm yaralar için özür dilerim ve beni affetmezsen de anlayış gösteririm.

Tessa beni affetmişti. Bütün hatalarımı şimdiye kadar mazur görmüş fakat bu sefer acımamıştı. Bana olan inancını tazelemiş olmam gerekirken, art arda onu incitmeye devam etmiştim. Çabucak o acınası itirafımın belgesini yırtıp attım. Kâğıt parçaları havada dönüp durduktan sonra soğuk beton zemine yayılarak düştüler.

Al işte, her şeyi yok et böyle! O lanet şeyin Tessa için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum ve az önce onu bombok etmiştim.

"Hayır! Hayır, hayır, hayır!" Hemen yere oturdum ve deliler gibi kâğıdın parçalarını toplayıp onu bir araya getirmeye çalıştım. Ama parçalar o kadar unufak omuştu ki hiçbiri doğru düzgün yerine oturmuyordu, öte yandan sürekli onları dağıtıp duruyor, sağa sola savruluşlarını izliyordum. Tessa, beni bir arada tutmaya çalışırken de kendini böyle hissetmiş olmalıydı. Ayağa kalktım ve postalımla yırtık kâğıt parçalarını tekmeledim, ardından tekrar yere eğildim ve çabucak her birini toplayıp masanın üzerine bıraktım. Rüzgârda uçuşmasınlar diye de üzerilerine bir kitap koydum. Ağırlık yapması için nispet edercesine, gidip *Aşk ve Gurur* kitabını seçmek gibi bir hıyarlık yapmıştım.

Yatağa uzandım ve geri döndüğüne işaret olarak, evin kapısının tıkırdayarak açıldığını duymayı bekledim. Saatlerce ve saatlerce orada beklemiş olmalıyım, zira o tıkırtıyı hiç duyamadım.

54. Bölüm

Tessa

Steph'e yalan söylemiştim. Özellikle şu anda daha ben olanları idrak edememişken hiç kimseye ilişkimdeki problemlerden bahsetmek istemiyordum. Tam da bu yüzden Steph'i aramıştım: Landon meseleye çok yakındı, bir de onu tekrar rahatsız etmek istemiyordum. Elimde başka bir seçenek yoktu, en yakın arkadaşınız sevgilinizin erkek kardeşiyse, böyle sorunlarla karşılaşabiliyordunuz.

Şey, artık eski sevgilimdi tabii.

Bu yüzden Steph'in sesi telefondan endişeli gelince ona şöyle dedim: "Hayır, hayır. Ben iyiyim. Yalnızca... Hardin... babasıyla şehir dışına çıktı ve beni resmen dışarıda bıraktı, o yüzden pazartesi günü o dönene kadar kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Tam Hardin'e yakışır bir hareket," dedi. Yalanımın işliyor olması da beni rahatlattı. "Tamam, bana gelebilirsin. Her zamanki odada kalıyorum; tıpkı eski günlerdeki gibi olacak!" diye söze devam etti neşeyle, ben de buna karşılık elimden geldiğince gülmeye çalıştım.

Harika. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

"Daha sonra Tristan'la beraber alışveriş merkezine gideceğim ama istersen sen burada takılabilir veya bizimle de gelebilirsin. Sana kalmış."

"Seattle'a gitmeye hazırlanmak için yapacak çok işim var, o yüzden ben odada kalsam daha iyi olur, bir mahzuru yoksa tabii?"

"Yok, yok," dedi ve sonra ekledi. "Umarım yarın akşamki partiye hazırsındır!"

"Ne partisi?" diye sordum.

Ha... şu parti. Kafam o kadar meşguldü ki Steph'in buradan taşınacağım için planladığı partiyi unutmuştum. Hardin'in "doğum günü" partisindeki gibi onun tayfası muhtemelen ben oraya gitsem de gitmesem de içip dağıtacaktı ama Steph cidden oraya gitmem için çok ısrar ediyordu. Ayrıca madem ona zahmet verip yanında kalacaktım, teklifini reddetmek ayıp olurdu.

"Haydi ama son bir kerecik! Hardin kesin sana olmaz demiştir ama..."

Ben, "Hardin bana ne yapacağımı söyleyemez," deyince Steph bir kahkaha attı.

"Biliyorum! Yine de öylesine söylüyorum işte, bir daha birbirimizi göremeyeceğiz sonuçta. Sen de ben de buradan taşınıp gideceğiz," diye hayıflandı.

"Tamamdır, bırak da bu konuda biraz düşüneyim. Yola çıktım, birazdan oraya geliyorum," dedim. Ancak doğrudan Steph'in yurt evine gitmektense etrafta arabayla biraz dolandım. Onun karşısına çıktığımda kendime hâkim olabileceğimden emin olmam gerekiyordu. *Ağlamak yok. Ağlamak yok.* Gözyaşlarıma teslim olmamak için bir kez daha yanağımı ısırdım.

Şimdiye kadar çoktan içimdeki acıya alışmış olduğum için şanslıydım. Resmen artık hissizleşmiştim.

Steph'in odasına vardığımda, giyinip kuşanma aşamasındaydı. Kapıyı bana gülümseyerek açtığı esnada üzerine kırmızı bir elbise ve fileli çoraplarını giymekle meşguldü.

"Seni çok özlemişim!" diye ciyakladı ve sarılmak için beni kendine çekti.

Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım fakat kendimi tuttum. "Ben de seni, gerçi görüşeli pek uzun zaman olmadı." Gülümsedim, o da bana başını salladı. Hardin'le beraber dövmeci dükkânının önünde buluşmamızın üzerinden sanki yıllar geçmişti fakat bu alt tarafı bir hafta önceydi.

"Sanırım öyle. Ama bana çok uzun geldi." Steph dolabından bir çift dizüstü çizme çıkardı ve yatağının ucuna oturdu. "Fazla geç kalmam. Rahatına bak... ama sakın etrafı temizlemeye falan kalkma!" dedi, gözlerimle darmadağın odayı incelediğimi fark edince.

"Temizlemeye kalkmayacaktım tabii ki!" diye yalan söyledim.

"Kesin bunu yapacaktın! Ve muhtemelen de yapacaksın." Güldü, ben de aynısını yapmaya kendimi zorladım. İşe yaramamıştı ve homurtuyla öksürük arası bir ses çıkartabilmiştim ancak, neyse ki Steph bunu görmezden gelmişti.

"Bu arada buraya geleceğini herkese söyledim. Millet çok heyecanlandı!" diye ekledi tam odadan çıkıp kapıyı ardından kapatırken. İtiraz etmek için ağzımı açacak oldum fakat Steph çoktan gitmişti.

Bu oda bana çok şeyi hatırlatıyordu. Bu durumu hem seviyor hem de bundan nefret ediyordum. Odadaki eski yerim hâlâ boştu, gerçi Steph yatağımın üzerini kıyafetler ve alışveriş torbalarıyla doldurmuştu. Parmaklarımı yatak başlığında gezdirirken, Hardin'le bu ufak yatakta ilk defa uyuyuşumuzu anımsadım.

Bu kampustan bir an önce gitmek için can atıyordum; bu kasabanın tamamından ve içindeki insanlardan kurtulmak istiyordum. WCU'ya geldiğimden beri kalp kırıklığından başka bir şey yaşamamıştım ve ta en başından burayı kazandığıma pişman olmuştum.

Hatta bu odanın duvarları bile bana Hardin'i hatırlatıyordu; ders notlarımı alıp etrafa savurmuştu, içimden onu tokatlamak gelmişti fakat o beni duvara yaslayıp sertçe öpmüştü. Parmaklarım onun dudaklarına gitmiş, onların etrafında gezinirken Hardin'i bir daha öpemeyeceğim düşüncesiyle tir tir titremişlerdi.

Bu gece bu odada kalabileceğimi hiç sanmıyordum. Zihnim sürekli anıları kafamda döndürüp duracaktı; hatıralar peşimi bırakmayacak, gözlerimi her kapadığımda onları görecektim.

Dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulma umuduyla dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Seattle'da kalacak bir yerler bakınmaya çalıştım. Tam da şüphelendiğim gibi hiçbir umut kalmamıştı. Bulabildiğim tek apartman dairesi, Vance Yayıncılık'ın yeni ofisine yarım saat araba sürüşü mesafesindeydi ve bütçemi biraz aşıyordu. Yine de her ihtimale karşı numarasını telefonuma kaydettim.

Bir saat kadar araştırmayı sürdürdükten sonra, gururumu yenip Kimberly'yi aradım. Christian ve onun yanında kalıp kalamayacağımı sormak istemiyordum ama Hardin bana başka bir seçenek bırakmamıştı. Kimberly her zamanki gibi bunu memnuniyetle karşıladı tabii,

Seattle'daki yeni evlerinde beni ağırlamaktan ne kadar mutluluk duyacaklarıyla, oranın eski evlerinden daha büyük olduğuyla hava atıp durdu.

Kimberly'ye yanlarında en fazla iki hafta kalacağımı ve pencerelerinin önünde sundurma bulunmayan, uygun fiyatlı bir daire bulana kadar kendime vakit kazandırmak istediğimi söyledim. Sonra aniden Hardin'le giriştiğimiz onca dramanın içinde evin ne kadar da dağınık olduğunu hatırladım, biz yokken birileri oraya zorla girmişti. Bunu yapanın babam olmadığını düşünmek istiyordum ama buna inanabilir miydim, bilmiyordum. Eğer bunu yapan *oysa* sonuçta hiçbir şey çalınmamıştı, belki de geceyi geçirmek için kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve gidecek başka hiçbir yeri de yoktu. İçimden Hardin'in, peşine düşüp onu haneye tecavüzle suçlamaması için dua ediyordum. Bunun ne yararı olurdu ki? Belki ben daha erken davranıp babamı bulmalıydım fakat saat geç olmuştu ve dürüst olmak gerekirse şehrin o yakasına tek başıma gitmekten biraz korkuyordum.

Gece yarısı uyandığımda, Steph'in sendeleyerek odadan içeri girdiğini duydum, kendi ayağına takılıp yatağının üzerine yuvarlanmıştı. Masanın başında uyuyakaldığımı hatırlamıyordum, başımı kaldırdığımdaysa boynumun fena halde tutulduğunu fark ettim. Elimle oraya dokunduğumda daha kötü acıdı.

"Yarınki partini sakın unutma," diye mırıldandı Steph ve oracıkta sızıp kaldı.

O horlamaya başlarken, yatağının ucuna gittim ve çizmelerini ayağından çıkardım. Usulca bana iyi bir arkadaş olduğu ve odasında kalmama izin verdiği için ona teşekkür ettim. Homurdanarak kulağa anlamsız gelen bir şeyler söyleyip yatakta döndü ve tekrar horlamaya koyuldu.

Bütün günü eski yatağımda uzanıp kitap okuyarak geçirmiştim. Başka herhangi bir yere gitmek veya kimselerle görüşmek istemiyordum, özellikle de Hardin'e rast gelmekten çekiniyordum. Buraların yakınında olmak için hiçbir sebebi yoktu ama kırık kalbim ve paranoyaklığım yüzünden hiçbir şeyi şansa bırakmak istemiyordum.

Steph de öğlen saat dörde kadar uyanmak bilmemişti.

"Pizza söyleyeceğim, sen de yer misin?" diye sordu, dün geceden kalma kalın sürmesini, çantasından çıkardığı ıslak bir mendille temizlerken.

"Evet, lütfen," dedim. Midem gurulduyordu, bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırladım.

Önümüzdeki iki saat boyunca Steph'le oturup onun Louisiana'ya taşınma süreci üzerinde konuşup durduk, bir de Tristan'ın ailesinin, sırf Steph yüzünden oğullarının okul değiştirmek zorunda kalmasından dolayı hiç memnun olmamalarını çekiştirdik.

"Önünde sonunda buna alışacaklardır, seni seviyorlar sonuçta." dedim Steph'i cesaretlendirerek.

"Evet kısmen. Ama ailesi WCU'ya ve aile geleneği bıdı bıdılarına öylesine kafayı takmışlar ki." Gözlerini devirdi, ben de Tristan'ın ailesinin neden WCU'ya giderek bir gelenek oluşturmaya çalıştıklarını hiç sormadan ona sadece gülmekle yetindim.

"Eh, parti meselesine gelelim. Ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sordu haince sırıtarak. "Yoksa eski günlerin hatırına benim gardırobumdan bir şeyler mi ödünç almak istersin?"

Başımı iki yana salladım. "Bunca şeyden sonra buna ikna olduğuma hâlâ inanamıyorum..." Neredeyse Hardin'le aramızda geçenleri ağzımdan kaçıracaktım fakat lafı hemen çevirdim. "... eskiden de o partilere gitmem için ısrar edip dururdun."

"Ama bu son. Ayrıca Seattle kampusunda bizim kadar *cool* tipler bulamazsın." Takma kirpiklerini kırpıştırarak bana bakınca homurdandım.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Bu odanın kapısını açmıştım ve neredeyse kalp krizi geçirecektim. Üstüne alınma." Gülümsedim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. "Partilerin epey büyük olduğunu söylemiştin, annemse ortamı görünce bayılacak gibi olmuştu. Odamı değiştirmemi istemişti fakat ben karşı gelmiştim..."

"İyi ki değiştirmemişsin, yoksa Hardin'le çıkamazdın," dedi sırıtarak, ardından da benden bakışlarını kaçırdı. Bir an, odamı değiştirseydim ve Hardin'i bir daha hiç görmeseydim nasıl olurdu

diye düşündüm. Birlikte yaşadığımız onca şeye rağmen hiçbirinden pişmanlık duymuyordum.

"Bu kadar nostalji yeter, haydi hazırlanalım!" diye bağırdı, dibimde ellerini çırptıktan sonra beni kollarımdan tutup yataktan kaldırırken.

"Ortak duş sisteminden niye nefret ettiğimi şimdi hatırladım," diye homurdandım saçımı havluyla kurularken.

"O kadar da kötü değiller," diye güldü Steph. Bense bizim evdeki banyoyu düşünerek gözlerimi deviridm. Her şey bana Hardin'i hatırlatıyordu ve yüzümdeki bu sahte gülümsemeyi devam ettirebilmek için elimden geleni yapıyordum ancak içim resmen yanıp kavruluyordu.

En sonunda makyajımı bitirip saçıma maşa yaptım, ardından Steph, yeni aldığım sarılı siyahlı elbisenin fermuarını çekerek giyinmeme yardım etti. Beni şu anda ayakta tutan tek şey, bu partinin gerçekten de eğlenceli olabileceği ve en azından iki saatliğine huzur bulabileceğimdi.

Tristan bizi almaya geldiğinde saat sekizi biraz geçiyordu; Steph arabayı benim kullanmamı istemiyordu çünkü gece boyunca önümü göremeyecek kadar bana içirmeyi planlıyordu. Bu fikir benim aklıma da biraz yatmıştı. Eğer önümü göremeyecek hale gelirsem gözlerimi her kapadığımda Hardin'in gamzeli gülüşü veya kaşlarını çatışı zihnimde belirmeyecekti. Yine de bu, gözlerimi kapadığımda onu hayal etmeme engel olamayabilirdi.

Yolcu koltuğunda oturan Nate, "Hardin bu gece nerede peki?" diye sorunca elim ayağım birbirine dolandı.

"Burada değil. Babasıyla şehir dışına çıktılar," diye yalan söyledim.

"Pazartesi günü Seattle'a gitmeniz gerekmiyor mu?"

"Evet, plan öyle zaten." Avuç içlerimin terlemeye başladığını hissettim. Yalan söylemekten hem nefret ediyordum hem de bu konuda çok kötüydüm.

Nate arkasını döndü ve bana tatlı bir biçimde gülümsedi. "Şey, o zaman ikinize de iyi şanslar diliyorum. Keşke gitmeden onu da görebilseydim."

İçimdeki yanma artmaya başlamıştı. "Sağ ol, Nate. Söylediğini ona iletirim."

Yurdun yemekhanesine geldiğimiz anda partiye katıldığıma şimdiden pişman olmuştum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ancak düzgün düşünemiyordum ve kafamı dağıtmam gerektiğini hissediyordum. Bu kafa dağıtmalık bir şey değildi halbuki. Bu, bana yaşadığım ve kaybettiğim her şeyi tekrar anımsatacak olan devasa bir hatıraydı.

Her seferinde buraya geldiğime pişman olmam fakat sonrasında yine dönüp dolaşıp kendimi bu lanet mekânda bulmam oldukça ironikti.

"Gösteri zamanı," dedi Steph ve kolunu benimkine dolayıp vahşice gülümsedi.

Bir an gözleri parlayınca, özellikle bu kelimeyi seçmesinin başka bir anlam ifade edip etmediğini düşünmeden duramadım.

55. Bölüm

Hardin

Babamın ofisinin kapısını çalarken midem bulanıyordu. İşlerin buraya vardığına inanamıyordum, buraya gelip ona akıl danışacağımı hayal bile edemezdim. Sadece beni dinleyecek birilerine ihtiyacım vardı; benim nasıl hissettiğimi bilen veya en azından buna yakın olan birilerine...

Odanın içinden onun bana seslendiğini duydum. "İçeri gel, canım." Girmeden önce tereddüt ettim, bu konuşmanın son derece sinir bozucu geçeceğini ancak bunun gerekli olduğunu biliyordum. Babamın büyük masasının karşısındaki sandalyeye oturdum, yüzündeki ifadenin meraktan şaşkınlığa dönüşmesini izledim.

Ağzından küçük bir kahkaha kaçtı. "Kusura bakma, seni Karen sandım." Ama sonra halimi görünce durdu ve dikkatle beni izlemeye koyuldu.

Başımı sallayıp bakışlarımı ondan kaçırdım. "Niye geldim buraya bilmiyorum ama gidecek başka bir yerim de yok." Başımı elime yasladım, babam da maun ağacından yapılma çalışma masasının köşesine oturdu.

"Bana gelmene çok sevindim," dedi alçak sesle. Vereceğim tepkiyi ölçüyordu.

"Tam olarak sana geldim diyemeyiz," diye hatırlattım. Onun kapısına geldiğim doğruydu ancak babamın şu anda büyük bir uyanış veya o tarz bir bok yaşamadığımı anlaması gerekiyordu, gerçi bir bakıma bu da muhtemeldi. Yutkunup hafifçe başını salladığını gördüm, gözleriyle benim dışımda odanın her bir yerini tarıyordu.

"Bu kadar gergin olmana gerek yok; huzursuzluk çıkarıp sağı solu kırıp dökecek değilim. Buna hiç halim yok." Babamın arkasındaki duvarda asılı duran sıra sıra plaketlere baktım.

Bana cevap vermeyince derin bir iç geçirdim.

Tabii ki bu *tavrım* onu harekete geçirmişti; bu pes ettiğime dair bir işaretti.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır, istemem," dedim duvarındaki raflarda bulunan kitaplara bakarken.

"Peki..."

İç geçirdim, bu anın kaçınılmaz olduğunu hissediyordum. "Gitmek istemiyorum ama sanırım bunu yapacağım."

Babam bir an anlamamış gibi bana baktı ve eminim, kahverengi gözleri büyürken, beni dikkatlice izleyip işin içinde bir bit yeniği aramaya başlamıştı bile.

"İnan bana," dedim. "Eğer gidecek başka bir yerim olsaydı, buraya uğramazdım ama Landon peşin hükümlü dallamanın teki ve hep o kızın tarafını tutuyor." Bu söylediklerimin yarısının bile doğru olmadığının farkındaydım ama Landon'ın tavsiyelerine şu anda hiç ihtiyacım yoktu. Daha önemlisi son birkaç günde tam bir göt gibi davranıp Tessa'ya bir sürü boktan laf ettiğimi ona itiraf etmek de istemiyordum. Genelde babamın fikirlerini hiç umursamazdım ancak şu an için nedense Tessa dışında herkesin fikirlerinden daha mühim geliyordu.

Babam acı bir tebessümle baktı. "Biliyorum, oğlum."

"Güzel."

Tam olarak nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum ve dürüst olmak gerekirse beni buraya getiren şeyin ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Bütün göstergeler bir bara gidip demlenmem gerektiğini işaret ediyordu ancak bir şekilde kendimi babamın kapısında bulmuştum... hayır, *babamın* otoparkında diyelim. Eskiden Tessa'nın, ebeveynlerine doğrudan isimleriyle hitap etmek yerine, "anne" ve "baba" demesi beni delirtirdi ancak şimdi bu sözler benim de ağzıma yapışmıştı. Ömrüm boyunca yaptığım gibi ona "Ken" veya "göt lalesi" diye hitap etmek yerine "baba" dediğim için kendini şanslı saymalıydı.

"Eh, tahmin edeceğin üzere, Tessa en sonunda beni terk etmiş bulunuyor," diye itiraf ettim, başımı kaldırıp babama bakarak. Sözüme devam etmemi beklerken tüm gücüyle yüz ifadesini sakin tutmaya çalışıyordu ancak cümleme ek olarak, "Ben de hiç ona engel olmadım," demekle yetindim.

"Geri dönmeyeceğinden emin misin, peki?" diye sordu.

"Evet, eminim. Onu durdurmam için bana pek çok fırsat tanıdı ama artık ne beni arıyor ne de mesaj atıyor," duvardaki saate baktım. "Aradan yaklaşık yirmi sekiz saat geçti ve şu an onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Ken ile Karen'ın evlerine gittiğimde, Tessa'nın arabasını onların otoparkında bulmayı bekliyordum. Buraya gelmemin asıl sebeplerinden biri de buydu açıkçası. Başka nerede olacaktı ki? Umarım onca yolu tepip ta annesinin evine kadar gitmemişti.

"Gerçi bunu daha önce de yapmıştın," diye söze başladı babam. "İkiniz de bir şekilde sürekli..."

"Sen beni dinliyor musun? Kız bir daha geri dönmeyecek dedim," diye homurdanarak sözünü kestim.

"Dinliyorum tabii. Sadece bu seferkinin niye önceki kavgalarınızdan farklı olduğunu merak ediyorum."

Ona sertçe bakınca bana boş gözlerle karşılık verdiğini gördüm ve ben de hemen kalkıp onun bu şatafatlı ofisini terk etme dürtüme mani olmaya çalıştım. "Farklı işte. Bunu nereden bildiğime emin değilim; muhtemelen buraya geldiğim için ahmağın teki olduğumu düşünebilirsin ama çok yoruldum, baba. Bu halde olmaktan bıktım artık, bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum."

Siktir. Çaresiz ve zavallı görünüyor olmalıyım.

Ağzını açacak oldu ama sonra vazgeçip hiçbir şey söylemedi.

"Bu yüzden seni suçluyorum," diyerek sözüme devam ettim. "*Bunun* tek suçlusu sensin. Çünkü başımda sen olsaydın... ne bileyim, belki insanlara nasıl bok gibi davranmamam gerektiğini öğretirdin. Ben büyürken evde bir erkek olsaydı, belki böyle boktan birine dönüşmeme engel olurdu. Tessa ile aramda geçenlere bir çözüm bulamazsam benim sonum da tıpkı senin gibi olacak. Daha doğrusu, böyle birine dönüşmeden önceki haline." Yeleğini ve muazzam ütülü

gömleğini işaret ettim. "Senden nefret etmeyi bırakmanın bir yolunu bulamazsam, bir daha hiç..."

Bu cümleyi onun önünde tamamlamak istemiyordum. Ona demek istediğim şey şuydu; ondan nefret etmeyi bırakamazsam, Tessa'yı ne kadar çok sevdiğimi ona asla gösteremeyecek ve hak ettiği gibi, ona düzgün davranmayı beceremeyecektim.

Kelimelere dökemediğim sözlerim, bu basık ahşap kaplamalı çalışma odasının içinde, musallat olan ıstıraplı bir ruh misali kala-kalmıştı. Oysa ne babam ne de ben bu ruhu defetmeyi biliyorduk.

"Haklısın." Nihayet bana hak vermesi beni şaşırtmıştı.

"Haklı mıyım?"

"Evet, haklısın. Nasıl bir adam olman gerektiğini gösteren baban olsaydı, hem bu tarz durumlarla hem de genel olarak hayatla başa çıkmak için daha donanımlı olurdun. Kendimi en çok suçladığım şeyse, senin bu..." Doğru kelimeyi bulup çıkarmaya uğraşırkenki haline bakarken hafifçe ona doğru eğildiğimi fark ettim. "... *davranışların*. Senin bu halde olman benim hatam. Bunun sorumlusu benim, hepsi benim yaptığım hatalar yüzünden. İşlediğim günahların pişmanlığını ömrüm boyunca taşıyacağım, o günahlardan dolayı da çok, çok üzgünüm oğlum." Sözlerini tamamlarken sesi titremişti ve ben de aniden... aniden...

Fena halde midemin bulandığını hissettim. "Şey, affedilmen güzel bir şey ancak yaptıklarının sonucu işte *karşında* duruyor! Ben ne yapacağım peki?" Tırnaklarımın etrafındaki ölü derileri soyarken, ilk kez yumruk yaptığım ellerimin yara bere içinde olmadıklarını fark ettim. Bu da bir şekilde içimdeki öfkenin biraz yatışmasını sağlamıştı. "Yapabileceğim bir şey olmalı," dedim uysal bir sesle.

"Biriyle konuşmak iyi gelir," diye önerdi.

Fakat cevabı yetersizdi ve öfkemi yeniden alevlendirmişti. *Hadi ya? Demek biriyle konuşmak iyi gelir, bak sen şu işe?* Babamla aramız-daki boşluğa doğru elimi savurdum. "Şu an ne halt ediyoruz peki? Konuşuyoruz ya işte."

"Ben daha profesyonel birini kastetmişim," diye sakince cevap verdi. "Çocukluğundan beri tutunduğun çok fazla öfke var içinde. Bu öfkeden kurtulmanın bir yolunu bulamazsan veya sağlıklı bir biçimde

onlarla başa çıkamazsan, korkarım hiçbir ilerleme kaydedemeyeceksin. Sana bunun yöntemlerini anlatacak kişi ben olmamalıyım; en başta tüm bu acılarının sebebi benim ve daha sinirli olduğun zamanlarda da sana yardımı olsa bile, söylediklerimden şüphe duyacaksın."

"Yani buraya gelmem vakit kaybı, onu mu diyorsun? Yapabileceğin hiçbir şey yok mu?" Buraya gelmek yerine bara gitmem gerektiğini biliyordum. Şimdiye kadar çoktan ikinci viski-kolamı devirmiştim.

"Vakit kaybı falan değil. Daha iyi bir insan olmak için verdiğin mücadelede gerçekten de büyük bir adımdı." Tekrar benimle göz teması kurdu ve bu konuşmayı yapmak yerine içebileceğim viskinin tadı ağzıma geldi. "Tessa bunu bilse seninle gurur duyardı," diye de ekledi.

Gurur mu? Kim benimle, ne için gurur duyardı ki? Belki babamın kapısına dayanmama şaşırırdı ancak bundan gurur duymak... hiç sanmıyorum.

"Bana ayyaş olduğumu söyledi," diye itiraf ettim hiç düşünmeden.

"Haklı mı peki?" diye sordu yüzünde belirgin bir endişeyle.

"Hiç bilmiyorum. Öyle biri olduğumu sanmıyorum ama emin de değilim."

"Alkolik olduğundan emin değilsen, çok geç olmadan bunun cevabını öğrenmelisin."

Babamın yüz ifadesine dikkatle baktığımda, bakışlarında gerçekten benim için kaygılandığını gördüm. Benim yerime kaygılandığını. "Sen niye içmeye başlamıştın?" diye sordum merakla. Bu sorunun cevabını öğrenmeyi hep istemiştim ama soracağım hiç aklıma gelmezdi.

İç geçirdi ve elini kısacık saçlarına götürdü. "Şey, o zamanlar annenle aramız epey bozuktu ve bir gece evden çıkıp sarhoş olduğumda da her şey iyice tepetaklak olmaya başladı. "Sarhoş" derken eve bile yürüyememiştim, kıpırdayamayacak hale gelmeme rağmen, alkolün verdiği duyguyu çok sevdiğimi anlamıştım. İçimdeki tüm acıyı dindirdiğini fark edince alışkanlık haline geliverdi. Annenle ve seninle vaktimi geçireceğim yerde, evin karşısındaki o lanet barda daha fazla zaman öldürmeye başlamıştım. Bir noktadan sonra alkol almadan yaşayamaz hale gelmiştim ama zaten içince de *yaşadığım* söylenemezdi. Bu, kaybetmeye başladığım bir savaşa dönüşmüştü."

Babamın alkolik olmadan önceki haline dair hiçbir şey hatırlamıyordum; ben doğmadan önce bile öyle olduğunu sanıyordum. "Kaçmana neden olacak kadar sana acı veren şey neydi, peki?"

"Orası önemli değil. Asıl önemli olan, günün birinde uyanıp içkiyi bırakmaya karar vermemdi."

"Bizi terk ettikten sonra tabii," diye hatırlattım ona.

"Evet, oğlum, ikinizi de terk ettikten sonra. Siz bensiz daha rahat ederdiniz. Ne babalık ne de kocalık vazifelerimi yerine getirebilecek halim kalmıştı. Annen seni çok iyi yetiştirdi, keşke bunu tek başına yapmak zorunda kalmasaydı ama ben etrafta olmayınca her şey daha iyi gitmiş gibi görünüyor."

Öfkem içimde kaynayıp köpürmeye başladı, parmaklarıma sandalyenin kolçaklarına iyice bastırdım. "Ama Karen'a kocalık, Landon'a da babalık edebiliyorsun sonuçta."

İşte sonunda ona söylemiştim. Hayatım boyunca şerefsiz ayyaşın teki olan ama nasıl olduysa sonradan tekrar evlenip yeni bir oğul sahibi olan ve yepyeni bir hayata başlayan bu adama karşı içimde çok büyük bir kırgınlık vardı. Şimdi zengin biri olmasını söylemiyorum bile; ben büyürken cebimizde beş kuruş paramız yoktu. Karen ile Landon, aslında annemle benim sahip olmamız gereken her şeye sahiplerdi.

"Böyle göründüğünü biliyorum, Hardin ama bu doğru değil. Karen'la, içkiyi bıraktıktan iki sene sonra tanıştım. Landon çoktan on altı yaşına basmıştı ve benim ona babalık yapmama gerek yoktu. O da evde başında bir erkekle büyümemişti, o yüzden beni benimsemesi zor olmadı. Yeni bir aile kurup seni "dışlamak" gibi bir niyetim yoktu; senin yerine hiç kimseyi koyamazdım. Sen beni hiç istememiştin; bu yüzden de seni suçlamıyorum ama oğlum, hayatımın büyük bir kısmını karanlıkta, kör edici bir yalnızlığın içinde geçirdim. Karen da bu karanlıkta bana ışık olmuştu, tıpkı Tessa'nın sana olduğu gibi."

Tessa'nın adı geçince kalbim duracak gibi oldu. Bombok geçen çocukluğumun anılarını tekrar yaşamaya o kadar kendimi kaptırmıştım ki bir an Tessa'yı unutmuştum.

"Karen'ın hayatıma girmesine minnet ve şükran duymamak elimde değil, Landon da buna dahil tabii," diye devam etti Ken.

"Seninle, Landon'la aramızdaki gibi bir ilişkimiz olması için her şeyimi verirdim; kim bilir, belki bir gün o da olur."

Bu uzun itirafının ardından babamın soluk soluğa kaldığını fark ettim, bense şaşkınlıktan ağzımı açamıyordum. Şimdiye kadar, aramızda hiç böyle bir konuşma geçmemişti, daha doğrusu Tessa dışında kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. O kız her zaman benim hayatımda bir istisnaydı.

Babama ne diyeceğimi bilmiyordum. Hayatımın içine sıçıp, annem yerine alkolik olmayı seçtiği için onu affedemiyordum ama affetmeye çalışma konusunda da ciddiydim. Bunu yapamazsam bir daha asla normale dönemeyecektim. Aslında, bir daha "normal" olup olamayacağımı da bilmiyordum ama en azından bir haftalığına etrafı kırıp dökmeden veya birilerinin ağzını yüzünü dağıtmadan yaşamak istiyordum.

Evi terk etmesini söylediğimde Tessa'nın yüzündeki aşağılayan ifade zihnimde hâlâ taptazeydi. Ancak her zaman yaptığımın aksine, bununla savaşmak yerine onu benimsemeyi seçtim. Tessa'ya ne yaptığımı hatırlamam gerekiyordu, artık eylemlerimin sonuçlarından kaçmayacaktım.

"Hiçbir şey söylemedin," dedi babam düşüncelerimin bölerek. Tessa'nın yüzünün aklımdaki görüntüsü solmaya başladı, onu yitirmemeye çalışmama rağmen yine de kaybolup gidiverdi. Beni avutan tek şey, önünde sonunda bu görüntünün tekrar yakama yapışacak olmasıydı.

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Söylediklerin bana biraz ağır geldi; ne düşünmem gerektiğini bile bilmiyorum," diye itiraf ettim. Sözlerimdeki dürüstlük beni ürpertmişti, öylece oturup babamın ortamı biraz daha acayipleştirmesini bekledim.

Ama öyle yapmadı. Yalnızca bana hak vererek başını salladı ve ayağa kalktı. "Kalmak istersen Karen sana akşam yemeği hazırlayabilir."

"Hayır, ben pas geçeceğim," diye geveledim. Eve gitmek istiyordum. Ancak evdeki en büyük sorun, Tessa'nın orada olmamasıydı. Üstelik bunun sorumlusu da bendim.

Tam oradan çıkarken koridorda Landon'a rastladım ama onu görmezden geldim ve bana akıl vermeye başlamadan kendimi dışarı

attım. Ona Tessa'nın nerede olduğunu sormalıydım; çaresizce bunu öğrenmeye çalışıyordum. Ama kendimi de tanıyordum ve Tessa her neredeyse onu bulup eve dönmeye ikna etmeye kalkışacağımı biliyordum. Babamın, neden bana babalık yapamadığını anlatması, doğru yolda attığım ilk adımdı ancak mucizevi bir biçimde, kontrol manyağı bir puşt gibi davranmama engel olamayacaktı. Ve eğer Tessa da şu anda benim istemediğim bir yerde kalıyorsa; Zed'le mesela...

Zed'in yanında mı yoksa? Ha'siktir, hakikaten de onun yanına gitmiş midir? Hiç sanmıyordum ancak Tessa'ya da fazla arkadaş edinme fırsatı tanımamıştım. Ve eğer Landon'ın yanında değilse...

Hayır, Zed'le değildi. Bu olamazdı.

Asansörle kendi daireme çıkarken kendimi bu konuda ikna etmek için uğraşmaya devam ettim. Bir yarım, evimize zorla giren pisliğin geri dönmüş olmasını diliyordu; şu anda öfkemi çıkarabileceğim birini bulsam çok güzel olurdu.

Sırtımdan aşağı, oradan da tüm bedenime yayılan bir soğukluk hissettim. Ya o hırsız içeri girdiğinde Tessa yalnız başına olsaydı? Kâbuslarımda gördüğüm, Tessa'nın o gözü yaşlı ve hırpalanmış yüzü zihnimde tekrar canlandı ve bedenim kaskatı kesildi. Birileri onu incitmeye kalkarsa, bu onların son hatası olurdu.

Ben ikiyüzlü götün tekiydim! Burada durmuş, onu incitmeye kalkan kim olursa öldürmekle tehdit ediyordum ancak elimden gelen tek şey buydu.

Biraz su içip, boş dairede birkaç dakika dolandıktan sonra sıkılmaya başladım. Kendimi meşgul etmek için Tessa'nın kitap koleksiyonunu düzenlemeye başladım. Geride çok fazla kitap bırakmıştı ve bu yüzden canının ne kadar yandığım biliyordum. Ne kadar zehirli bir adam olduğuma bir kanıt daha.

Emma'nın iki farklı basımının arasına sıkışmış olan deri kaplı bir defter ilişti gözüme, parmaklarımı kitapların arasına sokup onu çıkardım. Sayfalarını çevirmeye başladığımda, her yanının Tessa'nın el yazısıyla kaplı olduğunu gördüm. Bu, haberim olmadan tuttuğu bir günlük olabilir miydi?

İlk sayfasına güzel bir yazıyla *Dünya Dinler Tarihine Giriş* yazılmıştı. Defteri elime alıp yatağa oturdum ve okumaya başladım.

56. Bölüm

Tessa

Logan bana mutfağın öbür tarafından seslendi ancak onu duymadığımı anlayınca bulunduğum tarafa yöneldi. "Gelmen süper oldu. Geleceğini hiç sanmıyordum!" dedi kocaman bir gülümsemeyle.

"Kendi veda partimi kaçıracak değildim herhalde," dedim titrek ellerimin arasında tuttuğum kırmızı pet bardağı şerefe dercesine havaya kaldırarak.

"Burada olmanı özlemişiz; Molly'yi ne zamandır gırtlaklayacak birileri çıkmadı." Güldü ve başını geriye atıp elindeki içki şişesini kafaya dikti. Yutkunduktan sonra gözlerini kırpıştırıp boğazını temizledi. Başını iki yana salladığı sırada, boğazının nasıl da yandığını düşünürken resmen içim acımıştı.

"Bunu yaptığın için hep benim kahramanım olarak kalacaksın," diyerek bana takılıp şişeyi uzattı.

Başımı iki yana sallayıp elimde yarısı dolu bardağı ona gösterdim. "Birilerinin çıkıp aynısını yapması an meselesidir, eminim." Bir an durup o anı düşleyerek gülümsedim.

"Aman! İti an çomağı hazırla," dedi Logan arkama bakarak.

Arkamı dönmek istemiyordum. "Ne oldu ki?" diye homurdandım dirseğimi tezgâha yaslarken. Logan şakayla karışık tekrar şişeyi bana uzatınca bu kez onu geri çevirmedim.

"Afiyet olsun." Gülümsedi ve beni içki şişesiyle baş başa bırakıp yanımdan ayrıldı.

O sırada Molly görüş menzilime girdi ve beni selamlayarak bardağını kaldırdı. "Taşınmana çok üzülsem de," dedi, sesine yumuşak ve tatlı bir ton vermeye çalışarak, "seni bir daha görmeyeceğim

için çok seviniyorum. Gerçi Hardin'i çok özleyeceğim... o çocuğun diliyle neler yaptığını bir bilsen..."

Gözlerimi devirip kapak olabilecek bir laf düşünmeye çalıştım ama bulamadım. Damarlarım kıskançlıktan adeta buz kesmişti ve hemen şuracıkta onu tekrar boğazlamayı düşündüm.

"Ah, git başımdan," dedim en sonunda. Bir kahkaha koyverdi. Son derece uyuz bir sesi vardı.

"Ah, haydi ama Tessa. Üniversitedeki ilk düşmanın bendim, bu da bir şey sayılmaz mı?" Bana göz kırpıp kalçasını benimkine çarptıktan sonra yanımdan geçip gitti.

Bu parti hakikaten de çok kötü bir fikirdi; buraya geri dönmeme konusunda dersimi almış olmam gerekirdi, özellikle de yanımda Hardin yokken. Steph gözden kaybolmuştu, Logan da en azından birkaç dakikalığına bana eşlik etme kibarlığını göstermişti ancak şimdi musallat olacak başka bir kız bulmuştu. Kızı yandan görebiliyordum, oldukça kokoş ve balıketliydi. Fakat bana doğru döndüğünde onu önden de gördüm ve kızın yüzünün yarısının dövmelerle kaplı olduğunu fark edince dehşete düştüm. *Ayy.* Bardağıma biraz daha içki doldururken, o dövmelerin kalıcı olup olmadıklarını merak ettim. Bütün geceyi elimdeki bu şişeyle geçirmeyi ve onu azar azar tüketmeyi planlıyordum. Yoksa foyam ortaya çıkacaktı ve birileri ona her baktığında zırlamaya başlayan o uyuz kızlardan birine dönüşecektim.

İçeride ağır ağır dolanıp Steph'in kızıl saçlarını görmek için etrafa bakınmaya çalıştım ama hiçbir yerde göremedim. Nihayet Nate'in tanıdık yüzünü görünce onun da başka bir kızla muhabbet ettiğini gördüm ve onu ellememeye karar verdim. Kendimi çok dışlanmış hissediyordum. Bu kalabalıkla hiçbir şekilde uyuşmamamla birlikte, Hardin'le benim için düzenlenen bu "veda partisinde" bizim gidişimiz hiç kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Belki de Hardin yanımda olsaydı ona daha çok ilgi gösterirlerdi, sonuçta onların arkadaşı *oydu.*

Neredeyse bir saat kadar mutfak tezgâhının başında oturduktan sonra en sonunda Steph'in, "İşte buradasın!" diye haykırdığını duydum. O zamana kadar koca bir kâse çerez ve iki kadeh içki bitirmiştim. Taksi çağırıp çağırmama konusunda kendimle münakaşa

ediyordum ancak Steph nihayet ortaya çıkmıştı, dolayısıyla kendimi biraz daha burada kalmaya zorlayacaktım. Tristan, Molly ve Dan onun arkasındaydı, ben de elimden geldiğince sakin bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyordum.

Hardin'i özlemiştim.

"Gittiğini falan sandım!" diye seslendim müziği bastırmaya çalışarak, Hardin olmadan buraya gelmemin ne kadar yanlış olduğunu düşünen beynimi duymazdan geldim. Son bir saattir, Hardin'in üst kattaki eski yatak odasına girmemem konusunda kendimi uyarıp duruyordum; oraya girmeyi o ve bu rahatsız edici insan güruhundan kaçmayı o kadar çok istiyordum ki... ne bileyim işte. Sürekli kendimi üst kata çıkan merdivenlere bakarken yakalıyordum ve bu durum beni yavaş yavaş öldürüyordu.

"Olur mu hiç! Sana içki getirdim." Steph gülümseyip elimdeki kadehi aldı. İçinde pembe bir içecek olan başka bir kadehle değiştirdi. "Burada votka-vişne var, yahu!" dedi şaşkın bakışlarımı görünce. Zoraki bir kahkaha attım ve kadehi dudaklarıma götürdüm.

"Bizimle geçirdiğin son partinin şerefine!" diye tezahürat yaptı Steph ve etrafındaki pek çok yabancı insan da kadehlerini havaya kaldırdı. Bardağı kafama diktiğimde vişne suyunun tatlı aroması ağzıma dolarken, Molly'nin bakışlarını benden kaçırdığını fark ettim.

"Zamanlamaya bak sen," dedi Molly, Steph'e. Hemen arkamı döndüm. Gelenin Hardin olmasını isteyip istemediğimden emin değildim ama siyahlar içindeki Zed'in mutfaktan içeri girdiğini görünce içine düştüğüm ikilem kayboluverdi.

Şaşkınlıktan hafifçe ağzım açık kaldı ve hemen Steph'e döndüm. "Onun gelmeyeceğini söylemiştin." Şu anda istediğim son şey, hayatımı berbat ettiğim şeyleri bana anımsatacak başka hatıralardı. Zed'e çoktan veda etmiştim ve onunla arkadaşlığımdan kaynaklanan yaralarımı tekrar açmaya hazır değildim.

"Kusura bakma," dedi omuz silkerek. "Öylesine gelmiş işte. Benim haberim yoktu." Tristan'a yaslandı.

Alkolden aldığım cesaretle Steph'e sert bir bakış attım. "Sen bu partiyi benim için verdiğinden emin misin?" diye sordum. Nankörce konuştuğumu biliyordum ancak Steph'in, Molly ile Zed'i buraya

davet etmesi beni cidden rahatsız etmişti. Hardin burada olsaydı, Zed mutfaktan içeri girdiği anda kendini kaybederdi.

"Tabii ki senin için! Bak, buraya geldiği için özür dilerim. Ona senden uzak durmasını söyleyeceğim," diyerek içimi rahatlatmaya çalıştı ve Zed'e yöneldi fakat hemen koluna yapıştım.

"Hayır, sakın. Ona kabalık etmek istemiyorum, bir şey olmaz."

Zed, yanındaki sarışın kızla sohbete dalmış, mutfağın derinliklerine doğru ilerliyordu. Kız ona kahkahalarla gülerken o da tebessüm ediyordu ancak başını kaldırıp benim orada olduğumu gördüğünde suratı asılıverdi. Gözleri hemen Steph ile Tristan'a gitti ancak ikisi de bakışlarını ondan kaçırdı ve Molly ile Dan'i de peşlerine takıp mutfağı terk ettiler. Bir kez daha tek başıma kalmıştım.

Zed eğilip sarışın kızın kulağına bir şeyler söylediğini gördüm, hemen ardından kız ona gülümsedi ve yanından ayrıldı.

"Selam." Zed tereddütle gülümsedi ve yanıma geldiğinde sıkılgan tavırlarla kıpırdanıp durdu.

"Selam," diye cevap verdim kadehimden bir yudum daha alırken.

İkimiz de aynı anda, "Burada olduğunu bilmiyordum," deyince huzursuz bir kahkaha attık.

Gülümseyerek, "Önce sen," dedi.

Bana kin gütmediğini görünce içim rahatlamıştı.

"Buraya geleceğinden hiç haberim yoktu, dedim demin."

"Ben de senin geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Steph benim için veda partisi düzenlediğini söyleyip duruyordu ama şimdi, bunu sadece kibarlık olsun diye söylediğini anlıyorum."

Bir yudum daha aldım. Votka-vişne az önce içtiklerimden çok daha sert bir karışımdı. "Sen... buraya Steph'le beraber mi geldin?" diye sordu bana biraz daha yaklaşarak.

"Evet, Hardin burada yok, merak ettiğin buysa."

"Yok, ben..." Boş kadehi tezgâha bıraktığımda bakışları elimdekine odaklandı. "O nedir?"

"Vişneli votka. İronik oldu, değil mi?" dedim ama o gülmemişti. En sevdiği içkinin bu olduğunu düşününce tepkisi beni şaşırtmıştı.

Şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu ve bir benim yüzüme bir kadehe bakıp durdu.

"Bunu sana Steph mi verdi?" Ses tonu ciddiydi... hem de çok ciddi... sonra kafam ağırlaşmaya başladı.

Çok ağırlaşmıştı. "Evet... neden?"

"Siktir." Hemen tezgâhta duran kadehi kaptı. "Sakın bir yere ayrılma," diye emredince, yavaşça başımı salladım. Kafamın biraz ağırlaşmaya başladığını hissediyordum. Mutfaktan çıkarken Zed'e odaklanmaya çalıştım ancak tepemde sürekli dönüp duran ışıklar yüzünden dikkatim dağılıyordu. İnsanların tepesinde dans edip dururken öylesine güzel ve dikkat dağıtıcıydılar ki...

Dans eden ışıklar mı? Dans ediyorlardı... Dans etmeliydim.

Hayır, oturmalıyım.

Tezgâha yaslandım ve bir anda eğilip bükülmeye başlayan duvara odaklandım, sürekli kıvrılıp duruyor, ardından insanların tepesinde dans eden ışıklara karışıyordu... Yoksa bu ışıldayan şeyler dans eden insanlar mıydı? Ne olursa olsun, çok güzel bir manzaraydı... Bir o kadar da dikkat dağıtıcı... Gerçek şuydu ki o anda tam olarak ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

57. Bölüm

Hardin

Bu küçük defterin sayfalarını karıştırırken, okumaya nereden başlamam gerektiğine bir türlü karar veremiyordum. Bu Tessa'nın din dersinde tuttuğu bir günlüktü; ne halt olduğunu anlamam birkaç dakikamı almıştı; ilk sayfasındaki kocaman başlığa, her bölümün başındaki tarihe rağmen, içinde dinle alakalı hiçbir şey yoktu. Ayrıca Tessa'nın yazdığı deneme yazılarına göre çok daha üslupsuzdu ve biraz daha bilinç akışı tarzına yakındı.

Acı. Bu kelime dikkatimi çekince okumaya başladım.

Acı çekmek, insanları tanrılarından uzaklaştırır mı? Uzaklaştırırsa, neden?

Acı çekmek hemen hemen herkesi herhangi bir şeyden uzaklaştırabilir. Acı sizi, şimdiye kadar hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri yapmaya zorlayabilir, mutsuzluğunuzdan Tanrı'yı sorumlu tutmak gibi.

Acı... son derece basit bir kelime gibi görünür ancak pek çok anlamla yüklüdür. Acının, bir insanın hissedebileceği en güçlü duygu olduğunu öğrendim. Diğer bütün duyguların aksine, acı, bütün insanların ömürlerinin bir noktasında mutlaka *karşılaşacakları olan duygudur. Bunun yanında acının hiçbir pozitif tarafı, başka açıdan bakıp özümseyebileceğiniz hiçbir yanı yoktur... yalnızca acının kendi dayanılmaz ağırlığı vardır. Yakın zamanda acıyla epey tanış oldum; bu ıstırap katlanılamaz bir hale geldi. Bazen yalnız kaldığımda, ki bu aralar pek sık yaşıyorum, hangi acı türünün daha kötü olduğuna karar vermeye çalıştığımı fark ediyorum. Bu sorunun cevabını bulmak tahmin ettiğim kadar kolay olmadı. Ağır ağır ve düzenli olarak insanın içine işleyen acı; böyle bir acı, sürekli aynı*

kişi tarafından incitilirseniz hissediliyor, gerçi buna müsaade eden bizzat kendim olduğum için bu acı durmak nedir bilmiyor... asla sona ermiyor.

Yalnızca, beni nadiren göğsüne bastırıp sardığında; asla tutamayacağı sözler verdiğinde, içimdeki acı sönüveriyor. Tam özgürlüğe alışırken, kendimde açtığım yaralardan kurtulmuşken, daha sert bir darbeyle geliveriyor.

Bu yazdıklarının dinle uzaktan yakından alakası yoktu; bunlar benim hakkımdaydı.

Tenimi yakıp kavuran ve kaçınılmaz olan acı türünün en kötüsü olduğuna kanaat getirdim. Bu acı tam da siz rahatlamaya başlarken geliveriyor. Tam rahat bir nefes aldığınızı düşündüğünüz, derdinizin dünde kaldığını zannettiğiniz anda bu acı, yüzünüze bir tokat gibi iniveriyor ve o derdin yarın, hatta ömrünüz boyunca yakanızı bırakmayacağını hatırlatıyor. Böyle bir acıyı, elinizdeki her şeyi bir başka şeye, bir başka insana yüklediğinizde hissedersiniz; onlar size gözlerini bile kırpmadan ihanet ettiğinde canınız öyle bir yanar ki nefes bile alamazsınız, içinizde sizden geriye kalan o minicik kırıntılar devam etmeniz için yalvarırken onlara tutunmaya çalışırsınız.

Ha'siktir.

Bazen insanlar inançlarına sarılır. Eğer yeterince şanslıysanız, inancınızı bir başka insana emanet eder ve sizi bu acının içinden çekip çıkarabileceklerine güvenirsiniz. Acı o meşum yerlerden biridir, oraya bir kez düştünüz mü savaşıp dışarı çıktığınızı zannedersiniz ancak acının sizi ebediyen gözüne kestirdiğini ve ondan asla kaçamayacağınızı anlamanız an meselesidir. Eğer siz de benim gibiyseniz, sırtınızı yaslayacak hiç kimseniz yoktur; sizi elinizden tutup bu cehennemden sağ salim çıkabileceğinize inanmanızı sağlayacak kimseniz olmamıştır. O zaman postallarınızın bağcıklarını bağlar, kendi elinizden tutup kendinizi bu çukurdan dışarı çıkarırsınız.

Gözüm sayfanın başındaki tarihe takıldı. Bu yazı benim İngiltere'de olduğum dönemde yazılmıştı. Daha fazla okumaya devam edemezdim. Bu lanet defteri kapayıp bir daha onu açmamalıydım fakat yapamıyordum işte. Bu sırlar kitabının içinde başka nelerin yazılı olduğunu bilmiyordum. Artık Tessa'ya en fazla bu kadar yaklaşabileceğimden korkuyordum.

Başlığında *İnanç* yazan diğer sayfaya geçtim.

İnancın sizin için anlamı nedir? Daha yüce bir şeye inancınız var mı? İnancın insanların yaşamına iyi şeyler getirebileceğine inanıyor musunuz?

Bu herhalde bir öncekinden daha iyiydi; bu yazı kalbime saplanan bıçağı deşip göğsümdeki acıyı artırmaz diye umuyordum. Bu konunun benimle bir alakası olamazdı.

Benim için inanç, kendinizden başka bir şeye bağlılık duymaktır. İnandıkları şeyler dinle alakalı olsun olmasın, İnanç hususunda iki ayrı insanın ortak görüşleri olabileceğini sanmıyorum. Ben kendimden daha yüce varlığa inanıyorum; bu şekilde yetiştirildim. Her pazar günü annemle beraber kiliseye giderdik, çarşamba günlerimizin çoğu da orada geçerdi. Artık kiliseye gitmiyorum, belki de gitmeliyim ama hâlâ dini görüşlerim konusunda ne yapacağıma karar vermedim, artık bir yetişkinim ve ne yapacağıma annem karar veremez.

İnanç hakkında düşündüğümde aklıma doğrudan din gelmiyor. Belki de gelmesi gerekir ancak öyle düşünmüyorum. Aklıma yine hayatımdaki o adam geliyor; aklıma o geliyor, her yolum ona çıkıyor. Bütün düşüncelerimde o var. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Ancak durum böyleyken, birlikteliğimizin sonunun iyiye varacağına inancım tamdır. Evet, oldukça zor ve aşırı korumacı bir tabiata sahip, hatta bazen üzerimde tahakküm kurmaya meyilli... şey, bazen değil genelde tahakkümcü bir yapısı var ancak ona inancım tam, bana olan davranışları ne kadar kırıcı olursa olsun, niyetinin iyi olduğunu biliyorum. Onunla ilişkim boyunca hayal bile edemeyeceğim şekillerde birtakım sınavlardan geçtim ancak her saniyesine değmişti. Bir gün onun içindeki beni kaybetme korkusunun kaybolup gideceğine ve geleceğimize beraberce dört elle sarılacağımıza inancım tamdır; çünkü tek istediğim bu. Bunu asla dillendirmese de aslında onun da bunu istediğinin farkındayım. Onun için döktüğüm her gözyaşına, çıkardığı her anlamsız tartışmaya katlanmayı göze aldığım bu adama o kadar büyük bir inancım var ki... onun da kendine inanmaya başladığı güne tanık olabilmek için bütün o çileleri çekmeye hazırım.

Bu arada, günün birinde Hardin'in gönülden ve dürüst bir biçimde benmerkezci yaşadığı bu duygusal sürgününe bir son vereceğine ve sorunlarıyla mücadele etmenin uygun bir yolunu bulacağına da inanıyorum. O gün gelip çattığında, nihayet bir kötü adam olmadığını anlayacak. Kendini kötü adam gibi göstermeye o kadar çok çabalıyor ki, aslında bu

kahraman olduğunun henüz farkına varabilmiş değil. Zaman zaman hem kahramanım hem de işkencecime dönüşebiliyor ancak çoğu zaman ilkine daha yakın davranıyor. O beni kendimden kurtarmıştı. Hayatımı özümde hiç var olmayan bir insana dönüşmeye çalışarak harcamıştım ve Hardin bana kendim olabilmenin de iyi bir şey olduğunu göstermişti. Artık annemin bana dayattığı kimliğe ve nasıl biri olmam gerektiği düşüncesine bağlı yaşamıyorum ve Hardin'e bu noktaya erişebilmeme yardımcı olduğu için gönülden minnet duyuyorum. Eminim bir gün, aslında ne kadar mükemmel bir insan olduğunu görecektir. Öylesine mükemmel ve kusursuz bir insan ki bu yüzden onu çok seviyorum.

İçindeki kahramanlığı bilindik yöntemlerle göstermemesine rağmen en azından çabalıyor, bense en azından bu kadarını ondan görmeyi umabilirim. Çabalamaya devam ederse, sonunda mutlu olmak için kendine izin verebileceğine inanıyorum. O kendi inanmayı öğrenene kadar ona inanmaya devam edeceğim.

Defteri kapadım ve parmaklarımla burnumun üst kısmını sıkarak içimde köpüren duyguları bastırmaya çalıştım. Tessa ortada hiçbir halt yokken bana inanmıştı. En başında benimle neden vaktini harcadığını hiç anlayamamıştım ancak içinden geldiği gibi kâğıda aktardığı düşüncelerini okuyunca, göğsüme saplanan o bıçak göğsümden çekilip alınmış, ardından bir kez daha en derinlerime saplanıvermişti.

Tessa'nın da benim gibi olduğunu fark etmek beni hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Onun dünyasında dönen her şeyin... aslında benim etrafımda *döndüğünü* bilmek beni mutlu etmişti ancak o dünyanın içine sıçtığımı kendime hatırlatınca, içimdeki mutluluğun gelmesiyle kaçıp gitmesi bir olmuştu. Daha iyi biri olmayı hem ona hem de kendime borçluydum. Öfkemi yenmeyi Tessa'ya borçluydum.

Yeterince tuhaf değilmiş gibi, bir de babamla yaşadığım o tuhaf konuşmanın ağırlığının omuzlarımdan kalktığını hissediyordum. O iğrenç, can yakan hatıralarımın hepsini affettiğimi veya aniden babamla sıkı birer dosta dönüştüğümüzü, beraber TV'de maç izleyebileceğimizi falan söylemiyorum tabii ancak artık eskisine göre daha az nefret ediyordum ondan. Babama, kabul etmek istemediğim kadar çok benziyordum. Tessa'yı onun kendi iyiliği için terk etmeye

çalışmıştım ancak bunu yapacak kadar güçlü değildim. O yüzden bir bakıma babam, zamanında benden daha güçlü davranmıştı. O beni harbiden de terk edip bir daha ardına bile bakmamıştı. Eğer Tessa'yla çocuğumuz olsaydı, ikisinin de hayatının içine sıçacağımın ve onları bırakıp gitmek isteyeceğimin farkındaydım.

Tükürürüm öyle işe. Çocuk yapma düşüncesi bile midemi kaldırmıştı. Akla gelebilecek en kötü baba ben olurdum ve Tessa hakikaten de kendi başına ona daha iyi bir ebeveyn olurdu. Çocuk yapmak bir yana, ona hak ettiği sevgiyi bile veremiyordum.

"Yeter artık," dedim yüksek sesle ve iç çekip ayağa kalktım. Mutfağa gidip bir dolabın kapağını açtım. Rafta duran yarısı dolu votka şişesi adeta beni çağırıyor, kapağını açmam için bana yalvarıyordu.

Gerçekten de sikik ayyaşın tekiydim. Mutfak tezgâhına eğilmiş, elimde yarı dolu bir votka şişesiyle öylece kalakalmıştım. Kapağını çevirip açtım ve şişeyi dudaklarıma götürdüm. Tek bir yudum alıp içimdeki suçluluk duygusunu dağıtacaktım. Bu tek yudumla Tessa yakında eve dönecektir diye kendi kendimi kandıracaktım. Daha önce içimdeki acıyı yatıştırmakta işe yaramıştı ve yine yarayacaktı. Sadece tek bir yudum.

Gözlerimi kapadım ve başımı geriye attım, Tessa'nın yaşlı gözlerini arkamda hissettim. Gözlerimi açtım, lavabonun musluğunu açtım ve votkayı eviyeye boşalttım.

58. Bölüm

Tessa

İnsanların ağızları açılıyor, dudakları tek bir ses dahi çıkarmadan hareket ediyordu. Müzik adeta duvardan duvara sekiyor, zihnimde bir çınğırak gibi çınlıyordu.

Ne kadar zamandır burada böyle duruyorum? Mutfağa ne ara geldim? Bunları hiç hatırlamıyordum.

"Selam." Dan kayarak önüme geçti, ben de tezgâha yaslandığım yerde hafifçe titredim. Yüzü bana biraz orantısız gelmişti; ona daha dikkatlice bakıp odaklanmaya çalıştım.

"Selam..." Cevap vermem çok uzun sürmüştü.

Gülümsedi. "İyi misin, sen?"

Başımı salladım. Veya öyle yaptığımı zannettim. "Biraz acayip hissediyorum," diye itiraf ettim ve odada Zed'i bulmak için etrafa bakındım. Umarım yakında geri dönerdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, kendimi biraz... tuhaf hissediyorum. Sanki sarhoşum ama bir o kadar da ağırlaştım... ama bir yandan da içimde bir enerji patlaması varmış gibiyim." Elimi yüzümün önünde sallayıp durdum... sanki üç tane elim vardı.

Dan güldü. "*Bayağı* içmişsin o zaman."

Yine başımı salladım. Yere baktım. Bir kızın adeta kaplumbağa hızıyla ağır ağır önümden geçip gidişini izledim. "Zed geri gelecek mi?" diye sordum.

Dan etrafına bakındı. "Nereye gitti ki?"

"Steph'e bana verdiği içkiyi sormaya." Tezgâha daha çok yaslandım. Muhtemelen bedenimin yarısını oraya dayamıştım. Hiç farkında değildim.

"Öyle mi? Hımm, onu bulmana yardım edebilirim." Omuz silkti. "Galiba yukarı çıkmıştı."

"Olur," dedim. Dan'den hoşlandığımı pek sanmıyordum ancak Zed'i gerçekten bulmam gerekiyordu çünkü kafam gittikçe ağırlaşıyordu.

Dan kalabalığı yararak merdivenlere yönelirken yavaşça peşinden gittim. Müziğin sesi artık katlanılamayacak kadar yükselmişti ve merdivenleri tırmanırken kafam bir öne bir arkaya gidip geliyordu.

"Yukarıda mı?" diye sordum Dan'e.

"Aynen. Galiba şu odadaydı." Başıyla koridorun sonundaki kapıyı işaret etti.

"Orası Hardin'in odası," dedim. Omuzlarını silkti. "Bir dakikalığına bir yere oturabilir miyim? Sanırım artık daha fazla yürüyemeyeceğim." Ayaklarım ağırlaşmıştı ancak sanki zihnim iyice keskinleşiyordu ve tüm bunlara bir türlü anlam veremiyordum.

"Tabii, olur, şuraya oturabilirsin." Dan koluma girip beni Hardin'in odasına götürdü. Tökezleyerek yatağın ucuna oturdum, o anda hatıralar bir anda cisimleşip etrafımda canlanıverdi: Hardin'le yatakta, şimdi oturduğum yerde oturuyorduk. Onunla ilk kez burada öpüşmüştük. Ona yakın olma isteğimle aklım başımdan gitmişti. Benim karanlık adamım. O gün ilk defa Hardin'in daha yumuşak ve kibar haline tanık olmuştum. Yanımda fazla kalmamıştı fakat onunla tanıştığıma memnun olmuştum.

"Hardin nerede?" diye sordum başımı kaldırıp Dan'e bakarak.

Yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ancak sonra kayboldu, güldü. "Ah, Hardin burada değil, sen gelmeyeceğini söylememiş miydin?" Kapıyı kapayıp arkasından kilitledi.

Neler dönüyor burada? Zihnimde ihtimaller canlanıverdi ancak bedenim artık hareket edemeyeceğim kadar ağırdı. Uzanmak istiyordum fakat içimdeki uyarı dürtüsü buna karşı koymam gerektiğini söylüyordu. *Sakın uzanma! Gözlerini açık tut!*

"K-kapıyı aç," dedim ve ayağa kalkmaya çalıştım, o anda oda etrafımda dönmeye başladı.

Sanki içime doğmuş gibi aniden kapı çaldı. Dan kapımn kilidini çevirip kapıyı açtığında, Steph'i gördüm ve içim rahatladı.

"Steph!" diye inledim. "O... o bir şeyler yapmaya çalışıyor." Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum ama Dan bir şeylerin peşindeydi.

Steph ona sinsi bir gülümsemeyle sırıtan Dan'e baktı. Sonra bana döndü ve, "Ne yapıyor?" diye sordu.

"Steph..." dedim. Beni bu lanet odadan çıkarmasını istiyordum.

"Mızmızlanmayı bırak!" diye hırladı ve o anda nefesim kesildi.

"Ne?" diyebildim zorlukla.

Ancak Steph sadece Dan'e bakıp gülümsedi ve yanında getirdiği çantayı karıştırmaya başladı. Tekrar inlediğimde durdu ve bana sertçe baktı. "Tanrım, sen çeneni hiç kapamaz mısın? Bir sürtük gibi dırdırlanıp sürekli şikâyet etmeni dinlemekten bıktım artık."

Beynim doğru düzgün çalışmıyordu; bunları bana söyleyen Steph olamazdı.

Bana bakıp gözlerini devirdi. "Ah, bir de masummuş gibi o dudaklarını salak salak büzmen yok mu, kes şunu artık." Çantasını birkaç saniye daha karıştırdıktan sonra devam etti. "İşte... buldum." Dan'e küçük bir şey uzattı.

Neredeyse gözlerim kararmıştı ancak duyduğum ufak bir bip sesi beni tekrar kendime getirdi... en azından birkaç saniyeliğine.

Küçük, kırmızı bir ışık görüyordum, minnacık bir vişne tanesini andırıyordu.

Tıpkı demin bana içirdikleri vokta-vişne gibi. Steph, Dan, Molly, Zed. Veda Partisi. Ah, olamaz.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. Steph yine güldü.

"Sana sızlanmayı kes dememiş miydim? Bir şeyin yok," diye homurdandı ve yatağa yöneldi. Dan'in elinde bir kamera vardı. O kırmızı ışık da kayıtta olduğunu gösteriyordu.

"U-uzak dur benden," diye bağırmaya çalıştım ama sesim bir fısıltıdan öteye geçememişti. Ayağa kalkmaya çalıştım ama yine yatağa yığılıverdim. Yattığım yer yumuşaktı... bir bataklık gibi beni içine çekiyordu.

"Ben de sandım ki..." diye söze başladım.

Fakat Steph ellerini omzuma koydu ve beni tekrar yatağa ittirdi. Kalkamıyordum. "Ne sandın? Arkadaşın olduğumu mu?" Yatakta dizlerinin üzerine çöktü ve üzerime eğildi. Steph'in parmakları elbisemin eteklerini kavradı ve bacaklarımdan yukarıya sıyırmaya başladı. "Zed ile Hardin arasında gidip gelerek orospuluk yapmakla o kadar meşguldün ki aslında senden ne kadar tiksindiğimi çakamadın bir türlü. Gerçekten umurumda olsaydın, Hardin'in seninle sadece bir iddia yüzünden çıktığını söylemez miydim sanıyorsun? Bir arkadaşın olsa seni uyarmaz mıydı?"

Haklıydı, aptallığım yine ayyuka çıkmıştı. Karşılaştığım ihanetin acısı, baş dönmemin etkisiyle on katına çıkmıştı ve şimdi Steph'e, yani o kızıl saçlı şeytana baktığımda, yüzünün hayal edebileceğim en şeytani ifadeyle çarpıldığını gördüm. Kapkara gözlerindeki parıltı her yerimi ürpertmişti.

"Ha, bu arada." Kahkaha attı. "Umarım Hardin'in doğum gününde kapma gelmesini beklerken eğlenmişsindir. Küçücük bir kısa mesaj göndererek neler yapabildiğime hayatta inanmazsın. Bir de şimdi video kamerayı gör istersen?"

Ona direnmeye çalıştım fakat bu imkânsızdı. Kollarına batırdığım parmaklarımdan kolayca kendini kurtardı ve elbisemi sıyırmaya devam etti. Gözlerimi kapayıp Hardin'in, kara zırhlı şövalyemin odadan içeri dalıp beni kurtarmaya geldiğini hayal ettim.

"Hardin... olanları öğrenecektir," diyerek cılız bir sesle onu tehdit ettim.

"Ha-ha, aynen; amaç o zaten. Şimdi sus bakalım."

Kapı tekrar çalınınca Steph'i üzerimden atmaya çalıştım.

"Kapa kapıyı... çabuk," dedi Dan ve başımı kaldırıp kapıya baktığımda Molly'nin de bize katıldığını görünce hiç şaşırmadım.

"Şunu soymama yardım et," dedi Steph.

Gözlerimi kırpıştırdım, başımla itiraz etmeye çalıştım ama hiçbir işe yaramıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Dan zorla bana sahip olacaktı, bunu biliyordum. Steph baştan beri bunu planlamıştı. Veda partisi falan değildi. Beni mahvetmek için tertiplenmişti. Hangi akla hizmetle Steph'in arkadaşım olduğunu sanmıştım ki.

Molly yatağa çıkıp yanıma gelince saçları yüzüme döküldü, o sırada Steph elbisemin arkasını daha iyi açabilmek için beni yan çevirdi.

"Ne... neden?" Sesim gitmişti yanaklarımdan süzülüp yatağı ıslatan gözyaşlarımı bile fark etmemiştim.

"*Neden* mi?" diye tekrarladı Dan, yüzüme iyice yaklaşarak. "Neden mi? Senin o aşağılık sevgilin zamanında kız kardeşimi düzerken bunu kayda almıştı; nedeni bu işte." Yüzüme vuran sıcak nefesi adeta çamuru andırıyordu.

"Yuh!" diye bağırdı Molly. "Ben sadece fotoğraflarını çekeceğimizi sanıyordum!"

"Öyle yapacağız... belki birkaç video da çekeriz," diye cevap verdi Steph.

"Hayatta olmaz! İmkânsız kızım; ona tecavüz etmesine izin veremezsin!" diye bağırdı Molly.

"Yok, o kadar da değil... Tanrım. Psikopat değilim herhalde. Alt tarafı kızı biraz mıncıklayacak ve sanki düzüşüyorlarmış gibi göstereceğiz, Hardin de kaydı görünce kafayı kıracak. Dan'in, bu masum ve kaşar sevgilisini becerdiğini görünce Hardin'in suratının alacağı şekli bir düşün," diye güldü Steph. "Bu işte ben de varım demiştin," diye hırladı Molly'ye. "Olur demiştin."

"Onu kızdırmaya varım ama bu saçmalığı kayda falan alamazsınız." Molly fısıldıyordu ancak onu gayet net duyuyordum.

"Tıpkı onun gibi konuşuyorsun," dedi Steph beni sırtüstü çevirip tamamen elbisemi çıkardıktan sonra.

"Dur," diye inledim. Steph gözlerini devirdi, Molly ise her an kusabilirmiş gibi bakıyordu.

"Bu iş artık çığrından çıkmaya başladı," dedi Molly panikleyerek.

Steph kızın omzundan tutup hışımla kapıyı gösterdi. "Eh, işte kapı. Ödleklik yapacaksan git aşağıda beni bekle, birazdan yanına geliriz."

Kapı yine çalınınca bu kez Tristan'ın sesini duydum. "Steph, orada mısın?" dedi kapının diğer tarafından. *O da mı bu işin içindeydi?*

"Siktir," diye mırıldandı Steph. "Evet, şey, Molly'yle konuşuyorum. Bir dakikaya dönerim!"

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama Steph eliyle yüzümü kapayıp beni susturdu. Elleri yapış yapıştı ve alkol kokuyordu.

Yardım istemek için dönüp Molly'ye baktım ama kafasını çevirdi. Korkak.

"Aşağı in, bebeğim. Hemen dönerim. Kız... kız biraz üzgün. Kız meseleleri işte, bilirsin?" diye yalan söyledi ve tüm bu karmaşanın içinde Tristan'ın kendi kız arkadaşının haince niyetlerinden habersiz olmasından dolayı elimde olmadan rahatlamıştım.

"Tamam!" diye bağırdı.

Steph alçak sesle, "Gel buraya," dedi Dan'i çağırarak. Sonra yanağımı okşadı. "Aç gözlerini."

Gözlerimi yarım yamalak açtım ve Dan'in elinin bacağımda gezindiğini hissettim. İçimi bir korku dalgası kaplayınca tekrar gözlerimi yumdum.

Dan, küçük kamerayı yüzüne yaklaştırdığında, "Ben aşağı iniyorum," dedi Molly en sonunda.

"İyi be, kapıyı kilitle ama," diye onu payladı Steph.

Dan, "Kenara çekil," deyince Steph yataktan indi. "Tut şunu."

Elimden geldiğince bana dokunanın Dan değil de Hardin olduğunu düşünmeye çalıştım ancak bu imkânsızdı. Dan'in elleri yumuşaktı, fazla yumuşaktı. Ben de tüm gücümü kullanarak onların başka bir şey, herhangi bir şey olduklarını düşünmeye çalıştım. Çocukluğumdan anımsadığım en yumuşak battaniyeyi düşünmeye çalıştım... Molly'nin odadan çıktığını işaret edercesine kapı kapanmıştı. Bir kez daha hıçkırdım.

Gözlerimi sımsıkı yumup, "Senin canına okuyacak," dedim soluğum kesilirken.

"Hayır, yapamaz," diye cevap verdi Dan. "Kimsenin bunu görmesini istemeyecek, o yüzden bir bok yapamaz." Parmaklarıyla iç çamaşırıma dokundu ve "Dünyanın işleyişi böyle," diye fısıldadı.

Tüm gücümü toplayıp onu üzerimden atmaya çalıştım ancak sadece yatağı biraz sarsmakla yetinmiştim.

Steph şeytani bir kahkaha attı. "Hardin götün teki, tamam mı?" diye bağırdı kamerayı yüzüme yaklaştırırken. "Ve önüne gelen herkesi düzüp duruyor: Dan'in kız kardeşini becerdi, beni becerdi, onlarca

kızı kandırıp becerdikten sonra onları bir kenara attı. Sen onun karşısına çıkana kadar tabii. Sana niye bu kadar meraklı olduğunu hiçbir zaman anlayamadım." Ses tonu tamamen tiksinti doluydu.

"Tessa!" Zed'in sesi bir yerlerde gürlüyordu. Kapının yumruklandığını duyduğumda Steph tekrar eliyle ağzımı kapadı.

"Gıkını çıkarma," diye emretti. Elini ısırmaya çalıştım. Üzerime eğilip beni tokatladı ama neyse ki bunu hissetmemiştim bile.

"Aç şu siktiğimin kapısını, Steph, içeri gireceğim!" diye bağırdı Zed.

Zed de mi onlarla bu kumpasa dahil olmuştu? Hardin haklı mıydı? Etrafımdaki herkes bana zarar vermeye mi çalışıyordu?

Bu fikir o kadar da imkânsız değildi: Bu üniversiteye geldiğimden beri kime güvendiysem bana kazık atmıştı. Hainlerin listesi kabarıp duruyordu.

Zed'in, "Kırarım o kapıyı, dalga geçmiyorum. Gidin Tristan'ı çağırın!" diye bağırdığını duydum. Steph hemen elini ağzımdan çekti.

"Dur!" diye bağırdı kapıya koşarak. Ama çok geçti. Kapı büyük bir çatırtıyla kırılıp açıldı ve Dan artık elini üzerimden çekmişti. Gözlerimi açtığımda Zed odadan içeri dalarken Dan benden uzaklaşmaya çalışıyordu.

"Burada ne haltlar dönüyor!" diye bağırdı hemen yanıma koşarak.

Zed'e ulaşmaya çalışırken birileri üzerime bir battaniye attı.

"Yardım et," diye yalvardım ve onun da bu kâbusun bir parçası olmaması için içimden dua ettim. Beni gerçekten duyduğunu umuyordum.

Zed hışımla Steph'in üzerine yürüdü ve elinden kamerayı kaptı. "Derdin ne senin?" Kamerayı yere atıp ayağıyla onu defalarca çiğnedi.

"Sakin ol, dostum, sadece şakaydı," dedi ve tam Tristan odadan girdiği sırada kollarını göğsünde kavuşturdu.

"*Şaka mı?* Kızın içkisine ilaç atmışsınız, sen elinde kamerayla soteye yatmışken Dan şerefsizi de ona tecavüz etmeye çalışıyor! Şaka falan değil bu!"

Tristan'ın ağzı açık kaldı. "Ne?"

Ortalığı karıştırma konusunda uzman olan Steph suçlayıcı bir biçimde parmağını Zed'e doğrulttu ve bağırıp çağırarak üste çıkmaya çalıştı. "Sakın onu dinleme!"

Zed başını iki yana salladı. "Hayır, adamım, bu doğru. Git Jace'e sor. Gidip ondan uyku hapı istemiş, hem baksana Tessa'nın haline! Kullandıkları kamera da şurada." Yeri gösterdi.

Battaniyeyi üzerime sararak yatakta tekrar doğrulmaya çalıştım. Başaramadım.

"Eşek şakasıydı alt tarafı. Kimse ona zarar vermeyecekti!" dedi Steph sahte bir gülüşle adiliğini saklamaya çalışarak.

Fakat Tristan, kız arkadaşına dehşetle bakıyordu. "Bunu ona nasıl yapabilirsin? Onun arkadaşı olduğunu sanıyordum!"

"Hayır, hayır, bebeğim, bu göründüğü kadar kötü değil. Dan'in fikriydi!"

Dan kollarını havaya savurdu ve o da suçu üstlenmekten kaçındı. "Alakası yok! Hayır, benim fikrim falan değildi! Sen demedin mi..." Steph'i işaret etti ve Tristan'a baktı. "Bu karı Hardin'e kafayı öyle takmış ki resmen sıçmış... onun fikriydi işte."

Başını iki yana sallayan Tristan arkasını dönüp odadan çıkmaya yeltendi, sonra fikrini değiştirmiş gibi yumruğunu havada savurdu ve Dan'in çenesinin ortasına bir tane geçirdi. Dan iki büklüm olup yere yığıldınca Tristan kapıya yöneldi. Steph hemen onun peşinden gitti.

"Yaklaşma bana! Bitti artık!" diye bağırdı Tristan ve gözden kayboldu.

Etrafında dönüp odadakilere bakan Steph, "Bokunu çıkardınız ama!" diye bağırdı.

Bu korku filmini çekmeyi planlarken Steph'in yaşadığı ironiyi düşününce içimden gülmek geliyordu, her şey elinde patlayınca suçu etrafa atmaya çalışıp durmuştu. Nefes nefese kalmış halde burada yatıyor olmasaydım ona *kahkahalarla* gülerdim.

Zed yüzünü bana yaklaştırdı. "Tessa... bir şeyin var mı?"

"Yok..." dedim. İtiraf etmem gerekirse şimdi başım öncekinden de çok dönüyordu. İlk başta sadece bedenim ağırlaşmıştı; şimdiyse zihnim hafiften bulanıklaşmıştı ancak ilacın etkisiyle bu bulanıklığın gitgide arttığını hissediyordum.

"Seni yalnız bıraktığım için özür dilerim. Daha dikkatli olmam gerekirdi." Battaniyeyle bedenimi sıkıca sardıktan sonra bir kolunu bacaklarıma, diğerini de omzuma dolayıp beni kucağına alarak yataktan kaldırdı.

Beni odadan çıkarırken bir an kendini toparlamaya çalışan Dan'in önünde durdu. "Umarım Hardin yediğin boku öğrenir ve ağzına yüzüne sıçar. Bunu hak ettin."

Zed beni kalabalık evin içinde taşırken insanların şaşkınlık nidalarını ve fısıldaşmalarını duyabiliyordum. Hiçbiri umurumda değildi. Tek istediğim buradan kaçıp gitmek ve bir daha ardıma bile bakmamaktı.

"Ne oluyor be?" Logan'ın sesini tanıdım.

Zed, "Lütfen yukarı çıkıp elbisesini ve çantasını getirir misin?" diye sordu usulca.

"Olur, tabii ki, dostum," diye yanıtladı Logan.

Zed arka kapıdan gerisin geri çıkarken soğuk hava bir anda tenime vurdu ve titrememe sebep oldu. En azından titrediğimi sanıyordum fakat ne yaşadığımdan emin değildim. Zed battaniyeyi daha sıkı sarmaya çalışıp duruyordu fakat üzerimdeki örtü sürekli kayıyordu. Kollarımı bile kımıldatamadığımdan benim de hiçbir faydam olmuyordu.

"Seni arabaya bindirir bindirmez Hardin'i arayacağım, tamam mı?" dedi Zed.

"Hayır, sakın," diye homurdandım. Hardin bana çok kızacaktı. Gözlerimi bile açmayı beceremezken istediğim son şey birinin bana bağırıp çağırmasıydı.

"Tessa, sanırım en iyisi ona haber vermem."

"Lütfen, yapma." Tekrar ağlamaya başladım. Şu anda görmek istediğim tek kişi Hardin'di ancak başıma gelenleri öğrenirse nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Odaya giren Zed değil de Hardin olsaydı kim bilir Dan ile Steph'e ne yapardı? Muhtemelen yapacağı şeyin sonunda kendini hapiste bulurdu.

"Sakın ona anlatma," dedim tekrar. "Hiçbirini, şişş."

"Önünde sonunda öğrenecektir. Video kamera kırılsa da pek çok kişi olaya tanık oldu."

"Hayır, lütfen."

Zed'in pes ederek iç çektiğini duydum, beni tek elle tutup öbür eliyle arabasının yolcu kapısını açtı.

Zed beni soğuk koltuğa yatırırken Logan da gelmişti. "Kızın eşyalarını getirdim. O iyi mi?" diye sordu kaygılı bir sesle.

"Evet, sanırım. Kıza ilaç vermişler."

"Yok artık!"

"Uzun hikâye. Sen hiç kullanmış mıydın?" diye sordu Zed.

"Evet, bir kere. Ama sadece yarım doz almıştım ve bir saat sonra da beton gibi sızıp kalmıştım. Dua et de halüsinasyon görmeye başlamasın. Bazı insanlarda çok acayip kafa yapıyor."

"Siktir," diye homurdandı Zed, dudağındaki pirsingi endişeyle parmaklarının arasında çevirirkenki halini hayal edebiliyordum.

"Hardin'in haberi var mı?"

"Henüz yok..."

İkisi de orada değilmişim gibi konuşmaya devam ettiler fakat nihayet arabanın kliması soğuk hava yerine sıcak hava üflemeye başlayınca rahatlamıştım.

"Onu eve götürmem lazım," dedi sonunda Zed. Birkaç saniye sonra da arabada yanıma oturdu.

Endişeli bir ifadeyle bana bakan Zed, "Madem ona söylememi istemiyorsun, o zaman seni nereye götüreyim? Benim eve de götürebilirim ama Hardin bunu öğrenince bu kez daha çok kızacaktır, biliyorsun," dedi.

Doğru düzgün cümle kurabilseydim Hardin'le ayrıldığımızı söyleyebilirdim ama bunu yapamadığım için inlemeyle hıçkırık arası bir ses çıkardım. "Annem," diyebildim zorlukla.

"Emin misin?"

"Evet... Hardin olmaz. Lütfen," dedim nefes nefese.

Başını sallayıp kontağı çevirdi. Telefonda konuşurken Zed'in sesine odaklanmaya çalıştım ancak dik oturma çabalarım sırasında ne konuştuğunu kaçırmıştım, sonra da kendimi koltuğa bırakıverdim.

Pes ettim, öylece gözlerimi kapadım.

59. Bölüm

Hardin

Sevgi bir insanın sahip olabileceği en değerli duygudur. Bu sevgi, ister tanrınıza ister başka birine olsun; tecrübe edebileceğiniz en muazzam, en yoğun ve en güzel duygudur. Kendinizden başka birini sevebildiğinizi keşfettiğiniz an muhtemelen hayatınızın en önemli anı olacaktır. En azından benim için böyleydi. Ben Hardin'i kendimden ve her şeyden çok sevdim.

Kahve sehpasının üzerindeki telefonum, son iki dakikadır beşinci kez titriyordu. Sonunda açıp beni arayan karıyı başımdan savmaya karar verdim.

"Ne istiyorsun?" diye hırladım hoparlöre.

"Şey..."

"Çıkar ağzındaki baklayı Molly, saçmalıklarınla harcayacak vaktim yok."

"Tessa'yla ilgili."

Ayağa fırladım, günlüğü yere düşürdüm. Kanım adeta buz kesmişti. "Ne diyorsun?"

"O... bak, sakın panikleme ama Steph onun içkisine bir şeyler attı ve Dan de..."

"Neredesin sen?"

"Yurt evinde." Ben telefonu kapamadan önce bu kelimeleri söylemişti. Anahtarlarımı kaptığım gibi evden dışarı fırladım.

Arabadayken yol boyunca kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Ne bok yemeye kampustan bu kadar uzak bir daire

tutmuştum ki? Bu başlı başına ömrümün en uzun on kilometrelik araba yolculuğu olmuştu.

Adi pislik Steph, Tessa'ya bir şeyler içirmişti... Ne haltlar karıştırıyordu? Ve Dan... O bok herif, parmağının ucuyla bile Tessa'ya dokunduysa artık ölü bir adamdı.

Posta kutuma gelecek en az dört trafik cezasını da göze alarak önüme çıkan bütün kırmızı ışıklarda geçtim.

Tessa'yla ilgili... Oraya varana kadar Molly'nin sesi zihnimde dönüp durmuştu. Kontağı kapamakla hiç uğraşmadım; arabam şu anda umurumda bile değildi. Öbek öbek bir araya toplanmış sarhoş dallamalar oturma odasını ve koridoru doldurmuşlardı, Tessa'yı ararken onları sağa sola iterek merdivenlerden aşağı indim.

Nate'i gördüğüm anda yakasına yapıştım ve hiç düşünmeden onu duvara yapıştırdım. "O nerede?"

"Bilmiyorum! Onu hiç görmedim!" diye bağırınca yakasını bıraktım.

"Steph kaltağı nerede peki?" diye sordum.

"Arka bahçededir... herhalde... onu pek göremedim."

Nate'i iterek salıverdim, tökezlerken bana ters ters baktı.

İçimde büyüyen panikle hızlıca arka bahçeye çıktım... Eğer Tessa bu soğukta burada Steph ve Dan'le birlikteyse... Steph'in kızıl saçları karanlıkta parlıyordu, bense hiç tereddüt etmeden deri ceketinin yakasından tuttuğum gibi onu havaya kaldırdım.

Elini arkaya atıp debelenmeye başladı. "Ne oluyor be!"

"Nerede o?" diye uludum deri ceketini yumruğumun içinde kavrarken.

"Bilmiyorum, sen söyle," dedi tükürerek. Onu çevirip yüzüne baktım.

"Sıçtırtma ağzına da bana onun nerede olduğunu söyle."

"Bana bir bok yapamazsın."

"Yerinde olsam benden gram şüphe duymazdım. Tessa'ya ne yaptınız, söyle *hemen!*" diye bağırdım suratına. Steph irkildi ve bir an yelkenlerini suya indirip itiraz ederek başını salladı. "Hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum ama muhtemelen şimdiye kadar sızmıştır."

"Sen hastalıklı, iğrenç orospunun tekisin. Yerinde olsam ben Tessa'yı bulmadan buradan uzardım. Hele onun iyi olduğunu bir göreyim, sonra senin peşine düşmekten beni alıkoyacak hiçbir şey kalmayacak!" Bir an Steph'in ağzını burnunu dağıtmak istedim fakat bunu gerçekte yapamayacağımı biliyordum. Steph ne kadar adi bir karı olsa da ona el kaldırırsam Tessa'nın vereceği tepkiyi hayal bile edemiyordum.

Topuklarımın üzerinde geriye dönüp içeri girdim. Oyun oynayacak vaktim yoktu.

"Dan nerede?" diye sordum merdivenlerin ortasında oturan rastgele sarışın bir kıza.

"O mu?" diye sordu ojeli parmağıyla merdivenlerin üst kısmını göstererek.

Kıza cevap bile vermeden basamakları ikişer ikişer çıktım. Ben onu yıkıp yere yatırana kadar Dan varlığımdan haberdar bile değildi. Onun peşinden birkaç kişiyi de devirmiştim. Dan'i yüzüstü çevirip tepesine çullandım ve gırtlağına yapıştım. *Sıçtığımın deja vu'su işte.*

"Tessa nerede lan?" diye sordum gırtlağını iyice sıkarak.

Dan'in suratı şimdiden pespembe olmuştu ve bana cevap vermek yerine çaresizce boğulma sesleri çıkarıp duruyordu. Daha çok sıktım.

"Onun kılına bile zarar verdiysen seni döve döve öldürürüm," dedim.

Ayaklarıyla tepindi, ben de başımı kaldırıp az önce yanında durduğu herife baktım.

"Tessa nerede?" diye sordum çocuğa, o da çaresizce ellerini havaya kaldırmakla yetindi.

"Ben... bilmiyorum, adamım. Yemin ederim!" diye ciyakladı ödlek herif. Ben arkadaşını gırtlaklamaya devam ederken o da gerisin geri topuklamaya başlamıştı.

Dan'in suratı pembeden mora dönüyordu. "Bana onun nerede olduğunu söylemeye hazır mısın?" diye sordum.

Deliler gibi başını salladı.

"Konuş o zaman!" diye bağırdım elimi gırtlağından çekerek.

"O... Zed'le." Onu bıraktığımda, nefesi kesilip öksürüklere boğulurken arada böyle mırıldanmıştı.

"*Zed mi?*" Gözlerim bir anda karardı ve tüm o korkularım bir anda vücut buluverdi. "Seni bu işe o ikna etti, değil mi?"

"Hayır. Zed'in bu olanlarla hiçbir ilgisi yok," dedi Molly koridordaki bir odadan çıkarak. "O yapmadı. Yani, Steph'in Tessa'ya bir şeyler yapacağını duymuştu ama bunun ciddi bir şey olduğunu düşündüğünü sanmıyorum."

Delirmiş gözlerle Molly'ye baktım. "Nerede o? Tessa nerede?" diye sordum yüzüncü kez. Onu görmediğim, iyi olduğundan emin olamadığım her saniye, pamuk ipliğine bağlı olan aklımı kaçırmama biraz daha beni yaklaştırıyordu.

"Bilmiyorum. Sanırım Zed'le beraber gitti."

"Ona ne yaptılar? Anlat bana hepsini, hemen." Ayağa kalktım ve Dan'i nefes nefese kalmış bir halde boğazını ovuştururken yerde bıraktım.

Molly itiraz ederek başını salladı. "Hiçbir şey yapamadılar; o engel oldu."

"O kim?"

"Zed. Ben aşağı inip yanlış bir şeyler olmadan Tristan ile Zed'i çağırdım. Steph resmen kafayı yemişti, Dan'i Tessa'ya tecavüz etmeye falan zorluyordu. Sadece öyle görünmesini istediğini söylemişti ama bilemedim, tam bir psikopat gibi davranıyordu."

"Tecavüz mü?" dedim hırlayarak. *Hayır.* "Dan ona... elini sürdü mü peki?"

"Biraz," dedi Molly hüzünle yere bakarak.

Şimdi yerde oturan Dan'e baktım. Postalım anında yanağına iniverdi, iki seksen yere yapıştı.

"Siktir, sakin ol! Onu öldüreceksin!" diye ciyakladı Molly.

"Çok da sikimdeydi," diye hırladım ve Dan'in kafatasını dümdüz edene kadar onu postalımla çiğnememek için kendimi zor tuttum. Dan'in yanağından ve dudağının köşesinden kan sızmaya başlamıştı. Kan getirebilmiştim; güzel.

"Tüm bunlar... bunların hiçbiri sikimde değil zaten."

"Öyleyse niye beni aradın? Tessa'dan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyorum, inan bana. Ama orada öylece durup herifin birinin ona tecavüz etmesini izleyemezdim."

"Eh..." neredeyse Molly'ye teşekkür edecektim ama onun nasıl da bir kaşar olduğunu hatırlayınca başımı sallamakla yetindim ve Tessa'yı bulmak için oradan ayrıldım.

Hem Zed'in burada ne işi vardı ki? O göt oğlanı her seferinde doğru yerde; yani tam da beni bir puşt gibi gösterecek anda ortaya çıkıveriyordu. Dolayısıyla yine her zamanki gelip Tessa'yı kurtarmıştı.

Çığırından çıkan kıskançlığıma rağmen Tessa'nın, Steph ve Dan'in benden intikam almak amacıyla kurdukları o sapıkça kumpastan kendini kurtardığından ve güvende olduğundan içim rahatlamıştı. Bunlar da yine Tessa'nın hayatındaki felaketlerin tamamen benden kaynaklandığına dair bir başka kanıttı.

Buraya kadardı... cehennem azabı denen şey bu olmalıydı. Sırf benim yüzünden düştüğü rezillik yani... Benim yüzümden ona tecavüz edeceklerdi neredeyse.

Tıpkı rüyalarımdaki gibi... buna engel olmak için bile gelememiştim. Benimle temasa geçen herkesi ve her şeyi mahvediyordum. Ben bir zehirdim adeta, Tessa ise yavaşça solmaya başlayan bir melekti, ona dair benim yok edemediğim son birkaç şeye tutunarak hayatta kalmaya çalışıyordu.

"Hardin!" Logan merdivenlerin ortasına geldiğimde beni karşıladı.

"Tessa ile Zed'in nerede olduklarını biliyor musun?" Bu sözler dilimde asidi andıran bir tat bırakmıştı.

"Yaklaşık on beş dakika önce buradan çıktılar; sanırım senin evine gidiyorlardı," dedi.

Demek kimseye ayrıldığımızdan bahsetmemişti. "O... o iyi miydi?" diye sordum Logan'ın bana cevap vermesini beklerken nefesimi tutarak.

"Bilmiyorum, kendinden geçmiş gibiydi. Ona ilaç vermişler."

"Siktir." Saçımı çekiştirdim ve ön kapıya doğru yürüdüm. "Ben onları bulmadan Zed'den haber alırsan ara beni," diye tembihledim.

Logan onaylayarak başını sallayınca arabama koştum. Neyse ki kimse çalmamıştı. Fakat birileri *bu durumdan* istifade edip arabamın ön camına birasını dökmüş ve boş bardağını da tamponun üzerine bırakmıştı. Şerefsizler.

Tessa'yı aradım ancak kendimi onun telesekreterine mırıldanırken buldum. "Aç şu telefonu, lütfen... aç şu telefonu."

Telefonuna bakamayacak bir halde olduğunu biliyordum ama en azından Zed onun yerine bunu yapabilirdi. Etrafta benim korumam olmadan dolaştığında bu kadar dengesiz davranması beni hasta ediyordu. Ellerimle direksiyona vurdum ve önümdeki yola baktım. Bütün bu olanlar bir faciaydı, bir de Tessa'nın hiç olmayack biriyle, Zed'le gitmiş olması daha beterdi. Dan ile Steph'e ne kadar güvenmiyorsam Zed'e de o kadar güvenmiyordum.

Gerçi bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı fakat yine de güvenmiyordum ona işte. Zed'in apartmanına geldiğimde yanaklarım sırılsıklamdı; bunun sebebi harbiden döktüğüm *gözyaşlarıydı*. Nasıl da bombok bir halde olduğumu hatırlatıyorlardı bana. Bütün bunlara ben sebep olmuştum; o kız benim yüzümden ilaçla uyutulmuş, neredeyse tecavüze uğramış ve herkesin içinde rezil olmuştu. Ben orada olsaydım kimse böyle bir götlük yapmaya cesaret edemezdi. Muhtemelen çok korkmuştu...

Zed'in apartmanının önüne park ettiğimde tişörtümü kaldırıp bana ihanet eden gözlerimdeki yaşları sildim. Arabasını etrafta görememiştim... *Hangi cehennemde bu puşt? Tessa nerede?*

Önce Tessa'yı, sonra Zed'i, ardından da tekrar Tessa'yı aradım fakat ikisi de telefonlarını açmıyordu. Eğer o herif, kız baygınken ona bir şey yapmaya kalkarsa, yapabileceklerimi aklım bile almıyordu.

Başka nereye giderler ki?

Landon'a mı?

"Hardin?" Landon'ın sesi uykulu geliyordu, ben de hoparlörü açtım.

"Tessa orada mı?"

Esnedi. "Yok... Buraya mı gelecekti?"

"Hayır, onu bulamıyorum da."

"Sen..." Bir an duraksadı. "Sen iyi misin?"

"Evet... hayır. Değilim. Tessa'yı bulamıyorum ve başka nereye bakacağımı da bilmiyorum."

"Senin onu bulmanı istiyor mu peki?" diye sordu sakince.

İstiyor muydu? Pek sanmıyordum. Ama yine de bu noktada onun doğru düzgün düşünebildiğini bile sanmıyordum. Basitçe özetlemek gerekirse bu yaşananlar sıradan şeyler değildi.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum, Hardin. Tahminimce eğer bulunmak istemiyorsa, asla gitmeyeceğin bir yeri seçmiştir."

"Annesinin evine," diye homurdandım ve bunu neden daha önceden düşünemedim diye dizime vurdum.

"Hah, resmen lafı ağzımdan aldın... oraya gidecek misin?"

"Evet." *Ama Zed hakikaten de onu annesine götürmek için iki saat yol teper miydi?*

"Oraya nasıl gideceğini biliyor musun peki?"

"Tam olarak bilmiyorum ama eve dönüp adresini alabilirim."

"Sanırım bana adresini yazmıştı... bir ara bana transfer evraklarını bırakmıştı. Bir bakayım, sonra seni ararım."

"Sağ ol." Sabırsızca bekledim ve arabamı en yakındaki otoparka götürdüm. Pencereden dışarı bakıp karanlığı özümsedim ve beni ele geçirmemesi için savaş verdim. Tüm dikkatimi Tess'i bulmaya vermeliydim, iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Ne olduğunu bana da anlatacak mısın?" diye sordu Landon beni geri arar aramaz.

"Steph... şu kızıl saçlı karı var ya? Tessa'nın içkisine ilaç atmış."

Landon şaşırdı. "Bekle, ne dedin sen?"

"Aynen dediğim gibi, çok boktan bir durumda kalmış, yanında yoktum, ona yardım edemedim. O yüzden şimdi Zed'in yanında," dedim.

"İyi mi peki?" Landon'ın sesinden epey telaşlandığı anlaşılıyordu.

"Bir bok bilmiyorum."

Burnumu tişörtüme sildim, Landon da Tessa'nın annesinin evini tarif etti.

Oraya gittiğimde annesi kafayı yiyecekti, özellikle de yaşananlar söz konusuyken, ama hiçbir şey umurumda değildi. Oraya gidince de zaten ne bok yiyeceğimi bilmiyordum ancak Tessa'yı mutlaka görmeli ve iyi olduğundan emin olmalıydım.

60. Bölüm

Tessa

"Ne oldu? Anlat çabuk!" diye bağırdı annem, Zed beni arabadan kucağında çıkarırken. Beni kollarında taşırken sarsılmış, içimde büyüyen bir utançla kendime gelmiştim.

"Tessa'nın eski oda arkadaşı içkisine bir şeyler karıştırmış, Tessa da onu buraya getirmemi istedi," dedi Zed dürüstçe. Bazı detayları kendine saklamasına sevinmiştim.

"Aman Tanrım! Bir kız niye böyle bir şey yapmaya kalksın ki?"

"Bilmiyorum, Bayan Young... Tessa uyandığında bunu size açıklayabilir."

Uyanığım zaten! Böyle çığlık atmak istiyordum ancak yapamıyordum. Etrafımda olup biten her şeyi duymak fakat bu konuşmaların arasına girememek çok tuhaf bir duyguydu. Ne kımıldayabiliyor ne de konuşabiliyordum, zihnim bulanıktı ve düşüncelerimin hepsi birbirine girmişti. Fakat tuhaf bir şekilde her şeyin farkındaydım. Gerçi her şey anbean değişiyordu: Bazen Zed'in sesi Hardin'inkine dönüşüyor ve yemin ederim gözlerimi açmaya çalıştığımda kahkahasını duyuyordum. Kendimi kaybediyordum. Bu uyuşturucu bana sanrı gördürüyordu ve bir an önce bunun bitmesini istiyordum.

Aradan bir süre geçti; ne kadar olmuştu, farkında değildim, bir kanepenin üzerine bırakıldığımı hissettim. Zed yavaşça ve hatta isteksizce beni oraya yerleştirip kollarını altımdan çekmişti.

"Onu buraya getirdiğin için çok teşekkür ederim," dedi annem. "Bu olanlar çok korkunç. Sence ne zaman uyanır?" Sesi çok sivriydi. Başım da dönmeye başlamıştı.

"Bilmiyorum. Sanırım ilacın etkisi en fazla önümüzdeki on iki saat kadar devam edecektir. Şimdiden aradan üç saat geçti bile."

"Nasıl bu kadar aptal olabildi?" diye çıkıştı annem Zed'e. Bir an "aptal" kelimesi zihnimde yankılandı ve sonra sönüp gitti.

"Kim, Steph mi?" diye sordu Zed.

"Hayır, Theresa tabii ki. Bu insanlarla bir arada bulunmak gibi bir aptallığı nasıl yapabildi?"

"Bu onun hatası değildi," diye yanıtladı Zed beni korumaya geçerek. "Bu sözde onun için düzenlenmiş bir veda partisiydi. Tessa da o kızı arkadaşı sanmıştı."

"Arkadaş mı? Yapma lütfen! Tessa'yı o kızla veya içinizden birileriyle arkadaş olmayacak kadar aklı başında sanırdım."

"Size saygısızlık etmek istemem fakat beni tanımıyorsunuz. Sadece kızınızı buraya getirebilmek için iki saatlik yoldan geldim," diye kibarca cevap verdi Zed.

Annem iç çekti, bense topuklarının mutfak zemininde çıkardığı tıkırtıya odaklandım.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu Zed anneme. Fark ettiğim kadarıyla bu kanepe Zed'in kollarından çok daha yumuşaktı. Hardin'in de kolları yumuşaktı fakat aynı zamanda da sıkıydı; o kaslarının derisinin altında oynamasını seyretmeye bayılırdım. Düşüncelerim yine bulanmıştı. Ayık olmak ile sersemlik arasında sürekli gidip gelmekten tiksinmiştim.

Annemin uzaktan, "Hayır. Onu getirdiğin için teşekkür ederim. Demin kabalık ettim, özür dilerim," dediğini duydum.

"Hemen arabama gidip elbisesini ve eşyalarını getireyim, sonra da evime dönsem iyi olur."

"Peki." Annemin topuklularının odanın öbür tarafına doğru tıkırdadığını duydum.

Zed'in arabasının motorunun kükremesini duymayı bekledim. Fakat ya duyulmadı ya da çoktan buradan gitmişti ve ben onu kaçırmıştım. Aklım çok karışık, kafamsa ağırdı. Ne kadar zamandır burada yattığımı bilmiyordum fakat çok susamıştım. Zed gitmiş miydi?

"*Senin* burada ne işin var?" diye çığlık attı annem, bulanık bilincimi bir anda ayağa kaldırarak.

"Tessa iyi mi?" diye sordu nefes nefese kalmış boğuk bir ses. Hardin.

O gelmişti. Hardin.

Tabii yine Zed'in sesiyle karıştırmadıysam. Hayır, onun Hardin olduğunu anlamıştım. Bir şekilde onu hissedebiliyordum.

"Asla bu eve giremezsin!" diye bağırdı annem. "Duymadın mı beni! Duymamış gibi geçip gitme öyle önümden!"

Evin kapısının sertçe kapandığını duydum ve annem bağırıp çağırmaya devam etti.

Sonra birden, sanırım Hardin'in elini yanağımda hissettim.

61. Bölüm

Hardin

Aramızdaki mesafe çok uzun olamazdı; on kilometrelik yol boyunca hep hız limitini aşarak gitmiştim. Zed'in arabasını küçük tuğla evin önüne park halinde görünce neredeyse kusuyordum. O herif verandadan dışarı çıktığında da bir anda gözüm kararadı.

Zed yavaşça arabasına giderken ben de onun yolunu kesmemek için sokağın kenarına park ettim. Böylelikle bir an önce buradan siktir olup gidebilecekti. *Zed'e ne diyecektim? Peki ya Tessa'ya? Kızcağız beni dinleyebilecek halde miydi ki?*

"Burada yollarımızın kesişeceğini biliyordum," dedi usulca, onun önünde belirdiğimde.

"Niye kesişmesin?" diye hırladım öfkeme hâkim olmaya çalışarak.

"Her şeyin senin suçun olmasından mesela?"

"Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Steph'in manyağın teki çıkması benim hatam mı?" *Evet, kesinlikle benim hatamdı.*

"Hayır, senin hatan ta en başta bu partiye Tessa'yı tek başına yollaman. Kapıyı kırıp odaya girdiğimde kızcağızın yüzünün halini bir görmeliydin." O hatırayı zihninden atmaya çalışır gibi başını iki yana salladı. Göğsüm kasıldı. Tessa ayrıldığımızdan bahsetmemişti galiba. *Belki de hâlâ beni olduğum gibi kabul ediyordur?*

"Ben... benim, oraya gittiğinden bile haberim yoktu, o yüzden defol git başımdan. Nerede o?"

"İçeride," dedi bana ölümcül bir bakış atarak.

"Sakın bana öyle bakmaya kalkma; senin burada bile olmaman gerek," diye hatırlattım ona.

"Ben olmasaydım, ona tecavüz edeceklerdi ve kim bilir başma daha neler gelecek..."

Elim bir anda deri ceketinin yakasına gitti ve onu arabasına yaslayıverdim. "Ne kadar denersen dene, onu ne kadar 'kurtarırsan' kurtar, o kız seni asla istemeyecek. Sakın bunu aklından çıkarma."

Onu son bir kez ittirdikten sonra önünden çekildim. Ona vurmak istiyordum, yüzsüz bir puşt gibi davrandığı için burnunu dağıtmak istiyordum ama Tessa evdeydi ve şu anda onu görmem her şeyden daha önemliydi. Arabasının yanından gerçerken içeride Tessa'nın çantasını ve... elbisesini gördüm.

Üzerinde elbiseleri yok muydu?

"Kıyafetlerini neden çıkarmış?" diye sormaya yeltendim. Kapının mandalını açtım ve Tessa'nın eşyalarını kucağıma aldım. Zed bana hemen cevap vermeyince, ondan acilen bir yanıt bekleyerek ters ters baktım.

"Onu soymuşlar," dedi öylece, yüz ifadesi üzgündü.

"Siktir," diye mırıldandım ve Tessa'nın annesinin evine giden patikada yürümeye başladım.

Verandaya vardığımda, Carol ön kapıda belirip yolumu tıkadı. "*Senin* burada ne işin var?"

Kızının hali perişanken aklına gelen ilk şey avazı çıktığı kadar bana bağırmaktı. Şahane.

"Onu görmem gerek." Kapının kolunu tuttum. Annesi bana itiraz ederek başını salladı ama yolumdan çekildi. Sanırım gerekirse onu bir kenara itmek pahasına içeri girebileceğimin farkındaydı.

"Asla bu eve giremezsin!" diye bağırdı.

Onu görmezden geldim ve yanından dolanıp içeri girdim. "Duymadın mı beni! Duymamış gibi geçip gitme öyle önümden!" Evin kapısı arkamdan sertçe kapanırken, gözlerimle ufak salona bakınıp hatunumu aradım.

Onu görür görmez de donakaldım. Dizlerini hafifçe bükmüş bir vaziyette kanepede yatıyordu, saçları sarı renkli bir hare gibi başının üzerinde toplanmıştı, gözleriyse kapalıydı. Carol başımın etini yemeye devam ediyor, beni polis çağırmakla falan tehdit ediyordu fakat onu iplemiyordum. Tessa'nın yanına gittim, eğilip yüzünü

onunkine yaklaştırdım. Hiç düşünmeden başparmağımla yanağını okşadım ve kızaran yanağını avcumun içine aldım.

"Tanrım..." Küfrettim ve yavaşça inip kalkan göğsünü dikkatle izledim.

"Of, Tess, çok özür dilerim. Bunların hepsi benim suçum," diye fısıldadım, beni duyabilmesini umuyordum. O kadar güzeldi ki sessiz ve sakindi, dudaklarını hafifçe aralamıştı, nefes kesici yüzünde masumiyet hâkimdi.

Tabii ki Carol hemen üstüme atılmayı bekliyordu, öfkesini bir anda üzerime kustu. "Orasını doğru bildin! *Tüm* bunlar senin hatan. Şimdi hemen evimden çek git yoksa seni polisle dışarı *attırırım!*"

Hiç ona dönmeden şöyle dedim: "İki dakika rahat verecek misin? Hiçbir yere gitmiyorum. Git de ara polisi. Gecenin bu saatinde gelip kapına dayansınlar, bütün mahallenin diline düşersin. Gerçi ikimiz de biliyoruz ki sen de böyle olsun istemezsin." Bana pis pis baktığını biliyordum, beni bıçakladığını hayal ediyordu herhalde. Fakat şu anda gözüm Tessa'dan başka hiçbir şeyi görmüyordu.

"İyi be," dedi Carol en sonunda burnundan soluyarak. "Sadece beş dakikan var."

Halının üzerinde uyuz edici bir biçimde ayak sürüyerek yürüyordu. *Gecenin bu saatinde neden böyle giyinmişti ki zaten?*

"Umarım beni duyabiliyorsundur, Tessa," diye söze başladım. Hızlı hızlı konuşuyordum fakat yanağının yumuşak derisini okşarken nazik davranmaya çalışıyordum. Gözlerime dolan yaşlar, onun bembeyaz tenine damlıyordu. "Çok özür dilerim. Tanrım, tüm bu olanlar için çok özür dilerim. En başta evi terk etmene müsaade etmemeliydim. Aklımdan ne geçiyordu benim öyle?"

"Gerçi benimle biraz gurur duyabilirsin. Dan'i bulduğum an onu gebertmedim; sadece suratına okkalı bir tekme oturttum... ha bir de onu biraz boğazladım ama hâlâ nefes alıyor puşt." İtiraf kısmına geçmeden önce biraz duraksadım. "Ve ben bu gece neredeyse kendimi alkole vuracaktım ama yapmadım. Durumumuzu daha da berbat bir hale getiremezdim. Umursamadığını biliyorum ama bu benim için önemli. Sadece sevgimi sana nasıl göstereceğimi bilmiyorum." Bir an durup, sesimle beraber gözkapaklarının titreyişini izledim.

"Tessa, beni duyabiliyor musun?" diye sordum umutla.

"Zed?" diye zar zor fısıldadı ve bir an şeytanın aklımla oynadığına size yemin edebilirdim.

"Hayır, bebeğim. Benim, Hardin. Zed değil." O adamın adının Tessa'nın dudaklarından son derece yumuşak bir biçimde çıkmasından rahatsız olmuştum.

"Hayır, Hardin." Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı ama gözleri hâlâ kapalıydı. "Zed?" diye tekrar edince elimi yanağından çektim.

Ayağa kalktığımda annesi ortalıklarda yoktu. Kızından özür dilemeye çalıştığım sırada tepemde dikilmemesine çok şaşırmıştım.

Ancak sonra onu içimden çağırmışım gibi bir anda odaya tekrar daldı. "Bitirdin mi?" diye sordu ısrarla.

Elimi kaldırdım. "Hayır, bitirmedim." Aslında söyleyeceklerim bitmişti; sonuçta Tessa, Zed'in adını sayıklıyordu.

Sonra annesi bir an tüm dünyanın kontrolü onun elindeymiş gibi davranmayı bırakıp uysalca, "Gitmeden önce onu odasında götürebilir misin? Bu kanepede böyle yatmasın," dedi.

"Şey, hani buraya gelmeme izin vermiyordun..." Kendimi tuttum, bu kadınla tanıştığımdan beri onuncu kez kavgaya girmemin hiçbir yararı olmayacağının farkındaydım. O yüzden başımı sallamakla yetindim. "Neyse, tabii götürürüm, odası nerede?"

"Sol tarafta, en sondaki kapı," diye cevap verdi ters bir biçimde ve tekrar gözden kayboldu. Tessa'nın kibarlığını kimden aldığını bilmiyordum fakat bu kadından almadığı kesindi.

İç geçirip Tessa'yı kollarıma alıp yavaşça kanepeden kaldırdım. Onu göğüs hizama kaldırdığımda dudaklarının arasından yumuşak bir inilti çıktı. Koridor boyunca yürürken hafiften başımı eğmek zorunda kaldım. Bu ev çok küçüktü, tahmin ettiğimden de küçüktü.

Soldan en sondaki kapı tam olarak kapatılmamıştı, ayağımla ittirip açtım. Daha önce içine hiç girmediğim bu odayı gördüğüm anda içimde beliren nostaljik duygular karşısında şaşırmıştım. Odanın karşı ucundaki duvar boyunca ufak bir yatak duruyor, minik odanın neredeyse yarısını kaplıyordu. Köşedeki çalışma masasının ebatları en az yatağınki kadardı. Bir an hayalimde Tessa'nın ergenlik çağlarını düşündüm, o büyük masanın başında saatlerce oturup bir sürü

ev ödevi yapmış olmalıydı. Kaşlarını çatmış, dudaklarını ciddi bir ifadeyle sıkarken ders çalışıyordu; gözlerinin önüne dökülen saçlarını hızlı bir el hamlesiyle kulaklarının arkasına atıyordu.

Onu tanımasam, yatağın pembe çarşafının ve üzerine serilmiş mor yorganın Tessa'ya ait olduğunu tahmin edemezdim. Bu yatak takımı Tessa'nın daha küçükken, Barbie bebekleriyle oynadığı bir dönemden yadigâr olmalıydı. Bir keresinde bana hayatının o çağlarının "hem en iyi hem de en kötü" yılları olduğunu söylemişti. Tessa'nın, sürekli Barbie'nin nerede çalıştığını, hangi üniversiteye gittiğini ve günün birinde çocuk yapmak isteyip istemediğini annesine sormak istediğini bana anlattığını hatırlıyorum.

Kollarımdaki yetişkin Tessa'ya bakarak usulca gülümsedim; küçüklüğünden miras kalan o merakı şimdilerde başıma bela olmuştu. Yorganı açtım ve Tessa'yı nazikçe yatağına yatırdım, başının altında tek bir yastık olmasına da dikkat ettim çünkü bizim evdeyken hep öyle uyurdu.

Evimiz... orası artık onun evi değildi. Tıpkı bu küçük ev gibi apartman dairemiz de Tessa'nın asıl ulaşmak istediği rüyasına giden yol boyunca uğradığı duraklardan biriydi sadece: Onun gerçek yuvası Seattle olacaktı.

Ufak ahşap gardırop, üst çekmecesini açtığım sırada gıcırdadı. Tessa'nın yarı çıplak vücudunu örtmek için ona giydirecek bir şeyler aradım. İnce ve eski bir tişört buldum, o sırada Dan'in Tessa'yı soyduğu aklıma geldi ve tişörtün kumaşını sinirle yumruğumun içinde sıktım. Nazikçe Tessa'yı kaldırdım ve tişörtü başından geçirdim. İyice dağılan saçlarını düzeltmeye çabalarken daha beter etmiştim. Tess tekrar inledi, parmakları titredi. Hareket etmeye çalışıyor fakat bir türlü kıpırdayamıyordu. Bundan nefret ediyordum. Boğazıma takılan yumruyu yutkundum ve o şerefsizin hatunuma el sürdüğüne dair düşünceleri aklımdan atmaya çalıştım.

Saygıdan ötürü başımı öbür yana çevirerek, Tessa'nın kollarını tişörtten içeri geçirdim ve onu giydirdim. Carol kapının eşiğinde duruyordu, yüzüne düşünceli fakat ters bir ifade çökmüştü ve ne zamandır orada beklediğini merak ediyordum.

62. Bölüm

Tessa

Kesin şunu artık! İçimden ikisine de bağırmak geliyordu. Böyle kavga etmelerine katlanamıyordum. Olanlara da yetişemiyordum. Zaman mevhumumu yitirmiştim. Her şey karman çormandı. Sürekli çarpıp duran kapılar ve annemle Hardin'in tartışmaları duyuluyordu; söylenenleri de duymak çok zordu. Fakat tüm bunların dışında daha çok beni içine çekmeye çalışan karanlığı hissediyordum.

Bir ara Hardin'e sordum. "Evet, Zed iyi mi? Onu incittin mi yoksa?" En azından düşünebiliyordum ve onları kelimelere dökebilmek için elimden geldiğince kendimi zorluyordum. Bu sözlerin ağzımdan çıkıp çıkmadığından, ağzımla zihnimin koordineli çalışıp çalışmadığından emin değildim.

"Hayır, benim, Hardin. Zed değil."

Demek ki yanımdaki Hardin'di, Zed değildi. Bir dakika, Zed de burada değil miydi ama?

"Hayır, Hardin, Zed'e zarar verdin mi?" Karanlık beni Hardin'in sesinin aksi yönüne doğru savuruyordu. Annemin sesi bir anda ortama çöktü ve etrafı onun kendine has otoriter havasıyla doldurdu fakat söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamıyordum. Net olarak duyduğum tek şey Hardin'in sesiydi. Sadece sözleri değil, sesinin tonu da bana gelişi de çok netti.

Bir ara, bedenimin altında bir hareketlenme hissettim. Bu Hardin'in kolu muydu? Tam olarak emin değildim fakat kanepeden kaldırıldığımda tanıdık bir nane kokusu geldi burnuma. Buraya neden gelmişti ve beni nasıl bulmuştu?

Sadece saniyeler sonra nazikçe yatağa bırakıldığımı fark ettim, sonra tekrar yerimden kaldırıldım. Hareket etmek istemiyordum. Hardin titrek elleriyle başımdan aşağı bir tişört geçirdi, o an bana dokunmaması için bağırmak istedim. O anda istediğim son şey birinin bana dokunmasıydı ama Hardin'in parmakları tenime değdiği anda Dan'den geriye kalan o iğrenç hatıralar bir anda siliniverdi.

"Tekrar dokun bana, lütfen. Acımı dindir," diye yalvardım. Bana karşılık vermedi. Elleriyle başıma, boynuma ve saçıma dokunmaya devam etti, elimi kaldırıp onunkine dokunmak istedim fakat ellerim çok ağırlaşmıştı.

"Seni çok seviyorum ve çok üzgünüm," dediğini duydum başımı tekrar yastığa yerleştirirken. "Onu evimize götürmek istiyorum."

Hayır, beni burada bırak. Lütfen, diye düşündüm kendi kendime. *Ama yanımdan gitme...*

63. Bölüm

Hardin

Carol kollarını kavuşturdu. "Hayatta olmaz."

"Orasını biliyorum." Annesine sövmeye kalkarsam Tessa'nın ne kadar da kızacağını düşünüp sakinleşmeye çalıştım. Ben tam kapıdan çıkarken Tessa'nın dudaklarından dökülen iniltiler yüreğimi dağlıyor, odasından, çocukluğundan kalma yatak odasından çıkmamı daha da ozrlaştırıyordu.

"Tüm bunlar olurken sen neredeydin?" diye sordu annesi.

"Evde."

"Neden engel olmak için yanında değildin?"

"Olanlarda benim de parmağım olmadığını nereden biliyorsun? Dünyada ters giden her şeyden beni sorumlu tutmak senin işin değil mi?"

"Yanlış seçimlerine ve daha da yanlış tavırlarına rağmen, Tessa'nın başına böyle bir şeyin gelmesine asla müsaade etmeyeceğini çok iyi biliyorum."

Bana iltifat mı etti şimdi? İmalı bir iltifat... ama olsun, kabulümdü. Özellikle de şartlar göz önüne alındığında bal gibi iltifattı işte. "Şey..." diye başladım söze.

Elini kaldırıp beni susturdu. "Sözlerim bitmedi. Dünyada ters giden her şeyden seni sorumlu tutmuyorum." Ufak yatakta yatan, uyuyan veya yarı baygın haldeki kızını işaret etti. "Sadece *bu kızın* dünyasında ters giden şeylerin sebebi sensin."

"Buna hayır diyemem." Yılgınlıkla iç çektim. Annesinin haklı olduğunu biliyordum; Tessa'nın hayatındaki hemen hemen her şeyi mahvettiğimi inkâr edemezdim.

Zaman zaman hem kahramanım hem de işkencecime dönüşebiliyor ancak çoğu zaman ilkine daha yakın davranıyor, diye yazmıştı günlüğüne. Kahraman mıydım? Hayatta kahraman çıkmazdı benden. Gerçi Tessa'nın kahramanı olmak için her şeyimi verirdim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Eh, en azından bir konuda hemfikiriz seninle." Dolgun dudaklarıyla yarım yamalak gülümsedi ama hemen onu bozup ayaklarına baktı. "Şey, istediğini yaptıysan gidebilirsin artık."

"Olur..." Tessa'ya son bir kez baktım ve tekrar annesine döndüm, gözlerini bana dikmişti yine.

"Kızımla ilgili aklında ne gibi planlar var?" diye sordu biraz otoriter bir sesle, belki biraz korkuyla da diyebilirim. "Uzun vadeli olarak aklından ne geçiyor bilmeliyim, çünkü ne zaman başımı çevirsem kızıma bir şey olduğunu görüyorum, bunlar da genelde kötü şeyler oluyor. Seattle'a gittiğinizde ne yapacaksınız?"

"Onunla Seattle'a gitmeyeceğim." Bu kelimeler ağzımdan dökülürken çok zorlanmıştım.

"Ne?" koridora yöneldi, ben de peşinden gittim.

"Ben gitmiyorum. Tessa bensiz gidecek."

"Bunu duyduğuma çok sevindim gerçi ama nedenini sorabilir miyim?" Kusursuz bir biçimde aldığı kaşlarını kaldırdı, bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Gitmiyorum işte, o kadar. Zaten onunla gitmemem Tessa için daha iyi olacak."

"Tıpkı eski kocam gibi konuştun." Yutkundu. "Bazen Tessa'nın sana bağlanmasından kendimi sorumlu tutuyorum. Korkarım bunun sebebi, babasının bizi terk etmeden önceki haline tıpatıp benziyor olman." Richard'dan bahsederken hissiz görünmek için manikürlü elleriyle saçını düzeltti.

"Babasının bizim ilişkimizde hiçbir etkisi yok; o adamı doğru düzgün tanımıyor bile. Birlikte geçirdikleri birkaç gün bunu gösterdi zaten. Babasını, erkek seçimini etkileyecek kadar hatırlamıyor bile."

"Birlikte birkaç gün mü geçirdiler dedin?" Carol'un gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıverince, ben de dehşetle yüzünün nasıl

solduğunu gördüm. Böylece, az önce bir gram da olsa birbirimizi anlamaya başlamışken durum tersine dönüvermişti.

Siktir. Ağzıma sıçayım. Ağzıma sıçayım. "O... şey, bir hafta önce babasıyla karşılaştık."

"Richard'la mı? Onu buldu mu?" Sesi titredi, elini boynuna götürdü.

"Hayır, kızın ona rastladı sadece."

Gergin parmaklarıyla boynundaki inci kolyeyle oynadı. "Nerede?"

"Öncelikle, bu olanları sana anlatmalı mıyım, onu bile bilmiyorum."

"*Pardon?*" Elleri iki yanına düştü ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Tessa sana babasını gördüğünü anlatmak isteseydi, sana kendisi söylerdi zaten."

"Bak, bu konu senin beni sevmemenden daha önemli, Hardin. O adamla *sık* görüşüyorlar mı?" Kadının mavi gözleri dolmaya başlamıştı, her an gözyaşlarına boğulacakmış gibiydi ama ben de bu kadını tanıyorsam, milyon yıl geçse de kimsenin önünde ağlamazdı, özellikle de benim önümde.

Tessa'ya ihanet etmek istemeyerek iç çektim ama annesiyle daha fazla zıtlaşmaya da niyetim yoktu.. "Birkaç gün bizde kaldı."

"Tessa bunları bana hiç anlatmayacaktı, değil mi?" Kadının sesi çatlamıştı, gergince kırmızı ojeli parmaklarıyla oynuyordu.

"Muhtemelen hayır. Rahatça dertleşilebilecek bir insan değilsin sonuçta," diye hatırlattım ona. Bir an, babasının bizim eve zorla girdiğini söylemek için uygun bir zaman olup olmadığını düşündüm.

"Sen öyle misin ki?" Sesini yükseltince ona yaklaştım. "En azından kızın iyiliğini düşünüyorum ben; senin için aynısını söyleyemeyiz!"

Medeni iki insan gibi konuşabilmemizin uzun sürmeyeceğini biliyordum zaten. "Ben onu herkesten daha çok düşünüyorum, senden bile!" diye parladım.

"Ben onun annesiyim; kimse onu benim kadar sevemez. Kendini böyle görmen yalnızca ne kadar saplantılı bir adam olduğunu gösterir!" Volta atarken ayakkabıları yerde takur tukur sesler çıkarıyordu.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence sana kocanı hatırlattığım için benden nefret ediyorsun. Sürekli her şeyi berbat ettiğini

hatırlattığım için beni sevmiyorsun ve böylelikle de kendinden nefret etmemiş oluyorsun... ama bir şey daha var, biliyor musun?" Devam etmeden önce kinayeli bir biçimde baş sallamasını bitirmesini bekledim: "Sen de bana çok benziyorsun. Richard'la benzerliğimden çok daha fazla hem de: Sen ve ben, kendi hatalarımız yüzünden sorumluluk almaktan kaçınıyoruz. Bunun yerine başkalarını suçluyoruz. Sevdiklerimizi izole ediyoruz ve onları zorla..."

"Hayır! Yanlışın var!" diye bağırdı.

Hıçkırarak ağlamaya başlayınca sözümü tamamlamaktan vazgeçtim. Hayatının geri kalanını bir başına geçireceğini söyleyecektim ona. "Hayır, yanlışım yok. Ve *buradan gidiyorum.* Tessa'nın arabası hâlâ okulun oralarda bir yerlerde, yarın gidip buraya getiririm, tabii eğer bunu sen yapmak istemiyorsan."

Carol gözlerini sildi. "Tamam, getir. Yarın saat beşte." Kızarmış gözleri ve akan rimeliyle başını kaldırıp bana baktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Seni hiç sevmiyorum."

"Sevsen de umumda olmaz zaten." Ön kapıya yöneldim, bir an içimden geri dönüp Tessa'yı da yanımda götürmek geldi.

"Hardin, senin hakkındaki düşüncelerime rağmen, kızımı sevdiğini biliyorum. Yine de hatırlatayım; eğer onu seviyorsan, onu gerçekten seviyorsan hayatına müdahale etmekten vazgeç. O altı ay önce şu lanetli okula bıraktığım kız değil artık."

"Biliyorum." Bu kadından nefret etmeme rağmen aynı zamanda ona acıyordum çünkü benim gibi o da acınası hayatının geri kalanında yalnız kalacaktı. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye sordum.

Şüpheyle bana baktı. "Ne gibi?"

"Ona buraya geldiğimi söyleme. Geldiğimi hatırlamazsa konusunu hiç açma." Tessa o kadar bilinçsizdi ki muhtemelen geldiğimi hatırlamayacaktı. Muhtemelen burada olduğumu da fark etmemişti.

Carol bana uzun uzun baktı, başını salladı. "Onu yapabilirim işte."

64. Bölüm

Tessa

Kafam tuğla kadar ağırdı, sarı perdelerin arasından sızan gün ışığıysa çok parlaktı.

Sarı perdeler mi? Gözlerimi tekrar açtım ve eski yatak odamın pencerelerini süsleyen o tanıdık perdeleri gördüm. O perdelerden ikimiz de nefret ediyorduk ama annemin odaya uyacak başka bir perde almaya parası yetmemişti, o yüzden onlarla yaşamayı öğrenmiştik. Yaşadığım son on iki saate dair hatıralar, zihnime parça parça geri dönmeye başlamıştı, hiçbirine anlam veremiyordum.

Her şey çok mantıksızdı. Başıma gelenleri anlamam saniyelerimi, hatta dakikalarımı almıştı.

Steph'in ihaneti geceden kalma en güçlü hatıramdı, şimdiye kadar tecrübe ettiğim en acı verici anılardan biri olacaktı. Bunu bana nasıl yapabilmişti? İnsan insana bunu yapar mıydı? Olanlar öylesine yanlış öylesine çarpıktı ki başıma gelebileceğini tahmin bile edememiştim. İlk başta Steph odaya girince içim rahatlamıştı ancak sonra, şimdiye kadar beni hiç arkadaşı olarak görmediğini söylediğinde içimdeki panik duygusu katlanarak artmıştı. İlaçla uyuşturulmuş bir halde olmama rağmen sesini çok net ve berrak bir biçimde hatırlıyordum. Beni sersemletmek veya daha kötüsü bayıltmak için içkime bir şeyler karıştırmıştı; tüm bunlarsa benden ve Hardin'den haksız yere intikam almak istemesindendi. Dün gece Steph benim için güvenilir bir limandan hızlı bir biçimde yırtıcı bir avcıya dönüşüvermişti; öyle korkmuştum ki aradaki bu değişimi idrak edebilmem epey zor gelmişti.

Arkadaşım olduğunu sandığım biri tarafından bir partide içkime ilaç atılmıştı. Bunun gerçeklik tarafı bana çok ağır gelmişti, yanaklarımdan süzülen yaşları öfkeyle sildim.

Dan ve elindeki kamerayı anımsayınca içimdeki öfke aşağılanmaya dönüştü. Elbisemi çıkarmışlardı... Karanlık odada parlayan ufak ve kırmızı kamera ışığını unutabileceğimi hiç sanmıyordum. Irzıma geçip bunu kayda aldıktan sonra herkese izletmeyi amaçlamışlardı. Midemin tekrar kalkmasına mani olmak için karnımı tuttum.

Hayatımın özeti haline gelen bu savaşta ne zaman mola verdiğimi zannetsem daha beter bir şeyle karşılaşıyordum. Kendimi bu hallere sokan da bizzat bendim. Hem de bunu yapan Steph'ti. Hâlâ aklım almıyordu. Eğer aklı yerindeyse, bunu sırf beni sevmediğinden ve Hardin'e ilgisi olduğu için yapmıştı. Neden bunu en başında söylememişti o zaman? Sırf bana kumpas kurabilmek için onca zaman niye arkadaşım gibi davrandı? Neden yüzüme gülümseyip, benimle alışverişe çıkıp, sırlarımı dinleyip, derdime ortak olduktan sonra arkamdan böyle bir iş çevirdi?

Yattığım yerde yavaşça doğruldum, hâlâ başım dönüyordu. Nabız atışlarım kulak zarımda inliyordu, midemde hâlâ ilacın kalıntılarının olması ihtimaline karşı banyoya koşup kendimi kusturmak istiyordum. Ama yapmadım, sadece gözlerimi kapadım.

Tekrar uyandığımda biraz daha kendime gelmiştim ve çocukluğumdan kalma bu yataktan kalkmayı becerebilmiştim. Üzerimde giydiğimi hiç hatırlamadığım bir tişörtüm vardı. Annem beni giydirmiş olmalıydı... fakat bu da pek makul görünmüyordu.

Eski gardırobumda kalan tek pijama altı son derece dardı ve rahatsız edici biçimde kısaydı. Üniversiteye başladığımdan beri kilo almıştım ama artık vücudumla daha barışık ve özgüvenliydim... Hem de hiç olmadığı kadar.

Sendeleyerek yatak odasından çıkıp koridora, oradan da mutfağa yöneldim. Annem tezgâha yaslanmış dergi okuyordu. Üzerine giydiği siyah elbisesi ütülüydü, ona yakışan uzun topuklu bir ayakkabı giymişti, saçlarıysa kusursuz bir biçimde maşa yapılmış, dalga verilmişti. Fırının üzerindeki saatin öğleden sonra dördü gösterdiğini fark ettim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu çekingen bir biçimde.

"Berbat," dedim homurdanarak, sıcak bir yüz ifadesi takınabilmekten yoksundum.

"Nasıl bir gece geçirdiğini geceyi göz önüne alırsak hiç şaşırmadım."

İşte başlıyoruz...

"Kahve içip biraz ilaç al; kendine gelirsin."

Başımı hafifçe salladım ve dolabın başına gidip bir fincan çıkardım.

"Bu akşam kiliseye gideceğim; sen gelmeyeceksin sanırım? Sabah ayinini de kaçırdın," dedi monoton sesle.

"Hayır, şu an kiliseye falan gidecek halim yok." Şu dünyada bir tek annem, tecavüz hapıyla uyutulduktan sonra kendine yeni gelmiş birine kiliseye gidip gitmeyeceğini sorabilirdi.

Mutfak masasından çantasını alıp bana döndü. "Peki, Noah ile Bay ve Bayan Porter'lara selamlarını iletirim. Saat sekiz civarında veya daha erken dönerim."

Noah'nın adını duyunca içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Büyükannesinin vefatını öğrendiğimden beri onu aramamıştım. Aramam gerektiğini biliyordum. Kilisedeki ayin bittikten sonra onu arayacaktım, telefonumu bulabilirsem tabii.

"Dün gece buraya nasıl geldim?"diye sordum kafamdaki yapbozun parçalarını birleştirmeye çalışırken. Zed'in Hardin'in eski odasına daldığını ve kamerayı kırdığını hatırlıyordum.

"Seni buraya getiren genç adamın adı Zed'di sanırım." Tekrar elindeki dergiye baktı ve boğazını temizledi.

"Ya."

Bundan nefret ediyordum. Olanlardan bihaber olmayı hiç sevmiyordum. Her şeyin kontrolüm altında olmasını istiyordum, dün geceyse ne bedenimin ne de düşüncelerimin kontrolü bendeydi.

Annem dergiyi tokadı andıran bir sesle sertçe masaya bıraktı. Boş gözlerle bana bakarak, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi ve ön kapıya yöneldi.

"Olur..."

Arkasını döndü, altımdaki dar pijamayı görüp son bir kez onaylamaz bir tavırla bana baktı ve sonra evden çıktı. "Ha, benim odamdaki gardıroba git de üstüne giyecek düzgün bir şeyler bul."

Ön kapının kapanmasıyla Hardin'in sesi zihnimde yankılandı. *Hepsi benim suçum*, demişti. Bunu söyleyen belki de o değildi; zihnim bana oyun oynuyor olabilirdi. Zed'i arayıp her şey için teşekkür etmeliydim. Yardımıma gelip beni kurtardığı için ona çok şey borçluydum. Bana yardım edip onca yol teperek beni buraya getirdiği için ona minnettardım. Eğer o gelmeseydi kameranın önünde kim bilir neler olacaktı?

Önümdeki yarım saat boyunca tuzlu gözyaşlarımı acı kahveme katık ettim. En sonunda zar zor masadan kalkıp banyoya giderek dün gece yaşanan o iğrenç hadisenin kalıntılarını bedenimden atmaya karar verdim. Annemin gardırobunda tel destekli sutyenden başka giyecek bir şeyler aramaya koyulduğumda kendimi çok daha iyi hissediyordum.

"Hiç *normal* kıyafetin yok mu senin?" diye homurdandım, askılar dolusu kokteyl elbisesini karıştırıp durdum. Tam çıplak dolaşmaya razı geldiğim bir anda, krem renkli bir kazak ve koyu renkli bir kot pantolon buldum kendime. Kot bana tam oluyordu ancak kazağın göğüs kısmı dardı, yine de giyilebilecek normal bir şeyler bulduğum için memnundum, şikâyet edecek halim yoktu.

Evin içinde telefonumu ve çantamı ararken, onları nereye koyduğuma dair hiçbir şey anımsamadığımı fark ettim. Neden zihnimi dün gecenin karmaşasından kurtarıp adam gibi düşünemiyordum ki? Tahminimce arabam Steph'lerin orada park halinde duruyordu; umarım lastiklerimi falan patlatmaya kalkmamıştı.

Eski yatak odama geçtim ve çalışma masamın çekmecesini açtım. Telefonum, el çantamın üzerinde duruyordu. Telefonun açma düğmesine basıp ana ekranın belirmesini bekledim. Açmamla beraber uyarı iletileri yağmaya başlamıştı. Telefonun ufak ekranında kısa mesajlar, telesekreter notları belirip duruyordu.

Hardin... Hardin... Zed... Hardin... bilinmeyen numara... Hardin... Hardin...

Onun ismini ekranda görünce midem altüst oldu. Olanlardan Hardin'in haberi vardı; muhakkak öyle olmalıydı. Birileri ona ne olduğunu anlatmıştı, bunca kısa mesaj atmasının tek sebebi bu olmalıydı. Onu arayıp en azından iyi olduğumu söylemeliydim, yoksa meraktan deliye dönerdi. İlişkimizin durumu ne olursa olsun, olanları duyduktan sonra çok üzülmüş olmalıydı... "Üzülmekten" çok daha fazlası elbette.

Telefon altı kere çaldıktan ve hat Hardin'in telesekreterine düştükten sonra kapadım ve saçımı düzeltmek için annemin odasına geçtim. Dış görünüşüm şu anda umursadığım en son şeydi ama yine de en azından tipimi düzeltmezsem, annemin hakaretlerine daha fazla maruz kalacağımı biliyordum. Kendime çekidüzen vermek, sürekli zihnimde belirip duran dün geceki anları da unutmamı sağlıyordu. Gözlerimin altındaki morlukları kapatıcıyla kapadım ve biraz maskara yapıp saçımı taradım. Saçım neredeyse kuruduğu için, en sevdiğim şey olan parmaklarımla saçıma doğal bir dalga vermek kolaylaşıyordu. İçime sinecek kadar iyi görünmüyorlardı ancak birbirine dolaşan saçlarımı açmakla uğraşacak halim kalmamıştı.

Ön kapının çalınmasıyla dalgın halimden sıyrılıverdim. *Bu saatte kim gelmiş olabilir ki?* Birden kapının ardındaki kişinin Hardin olabilme ihtimaliyle midem kasıldı.

"Tessa?" Kapı açılırken tanıdık bir ses duydum.

Noah içeri girmişti, oturma odasına geldiğimde ona rastladım. O tanıdık ve titrek gülümsemesini görünce hem içim rahatlamış hem de pişmanlık duymuştum.

"Selam..." Ayakta huzursuzca kıpırdanarak başını salladı.

Hiç düşünmeden kendimi onu kollarına attım, boynuna sarıldım. Başımı göğsüne yasladım ve ağlamaya başladım.

Güçlü kollarını bana sarıp beni tutarak ikimizin de yere yuvarlanmasına mani oldu. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben sadece... hiç iyi değilim." Maskaramı onun yavruağzı hırkasına bulaştırmak istemediğimden başımı göğsünden kaldırdım.

"Annen, buraya geldiğini söyledi." O bana sarılmaya devam ettikçe ben de özlemimi gideriyordum. "Ayin bittikten sonra da

oradan sıvışıp etrafta kimseler yokken sana bir merhaba diyeyim, dedim. Ne oldu sana böyle?"

"Açıklayamayacağım kadar çok şey. Biraz fazla duygusal davrandım," diye geveleyip geri çekildim.

"Üniversitede işler hâlâ istediğin gibi gitmiyor mu?" diye sordu sempatik, minik bir gülümsemeyle.

Başımı iki yana salladım ve peşimden mutfağa gelmesini etmesini işaret edip kahve hazırlamaya koyuldum. "Hayır, tam tersine. Seattle'a taşınıyorum."

"Annen anlattı," dedi masaya otururken.

"Baharda hâlâ WCU'ya gitmeyi düşünüyor musun?" Küçük bir kahkaha kopardım. "Sana o okulu hiç önermiyorum." Ancak gözlerimden yaşlar dökülürken espri yapmayı beceremiyordum.

"Aynen, planım bu. Şey... görüştüğüm bir kız var... San Francisco'ya gitmeyi düşünüyoruz beraber. Kalifornia'yı ne kadar severim, bilirsin."

Buna hazır olduğumu sanmıyordum; Noah'nın birileriyle görüşmesine yani. Aldırış etmem sanıyordum fakat onun bu dediğine karşılık söyleyebildiğim tek şeyin, "Ya?" olmasına çok şaşırmıştım.

Noah'ın mavi gözleri mutfağın floresan ışıklarının altında parladı. "Aynen, aslında aramız epey iyi gibi. Ağırdan alırım sanıyordum, bilirsin... onca şeyden sonra yani."

Nasıl ayrıldığımızı düşünerek daha çok pişmanlık duyduğum için cümlesini bitirmesini hiç istememiştim. Bu yüzden, "Ee, nasıl tanıştınız, peki?" diye sordum.

"Şey, Zooms diye bir yerde çalışıyor, alışveriş merkezi gibi bir mekân, sizin yakınlarınızda..."

"Sen şehirde miydin?" dedim sözünü keserek. Bunu bana söylememesi, bana uğramaması tuhaf gelmişti... ama nedenini de anlamıştım.

"Evet, Becca'yı görmek için. Seni arayacaktım ama aramızdaki olaylar o kadar acayipleşmişti ki..."

"Biliyorum, sorun değil," diye içini rahatlattım ve cümlesini bitirmesine müsaade ettim. Kızın adı Becca'ymış, bir yerlerden tanıdık geliyordu... Noah sözüne devam ederken hatırlamaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

"Şey, her neyse, sanırım ondan sonra bayağı bir yakınlaştık. Arada sıra bazı problemlerimiz oldu ve bir süre ona güvenemeyeceğimi sandım ama şimdi aramız oldukça iyi."

Anlattıklarını dinlerken kendi derdimi hatırlayarak iç çektim. "Bazen artık hiç kimseye güvenemeyeceğimi düşünüyorum." Noah kaşlarını çatınca hemen ekledim. "Senin dışında tabii. Senden bahsetmiyordum. O okula girdiğimden beri tanıştığım herkes bana bir şekilde yalan söyledi."

Hardin bile. Hatta özellikle Hardin.

"Dün gece böyle bir şey mi oldu?"

"Bir bakıma..." Annemin ona ne anlattığını merak ettim.

"Buraya gelmene sebep olduysa büyük bir şey olmalı." Başımı sallayarak sözlerini onayladım, Noah da masanın öbür tarafından uzanıp ellerimi tuttu. "Seni özledim," diye mırıldandı, ses tonuna hüzün hâkimdi.

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım; tekrar gözyaşlarımın döküldüğünü hissediyordum. "Büyük annenin ölümünü öğrendikten sonra seni aramadığım için çok özür dilerim."

"Sorun değil, meşgul olduğunu biliyordum." Şefkatle bakan gözlerle sandalyesine yaslandı.

"Bunun bahanesi olmaz, sana çok haksızlık ettim."

Başını sallayarak, "Etmedin," diye yalan söyledi.

"Ettim, biliyorsun işte. Evden ayrıldığımdan beri sana hep kötü davrandım ve bu yüzden çok özür dilerim. Bunların hiçbirini hak etmiyordun."

"Kendine yüklenmeyi bırak, ben artık iyiyim." Sıcak bir gülümsemeyle beni telkin etmeye çalıştı fakat içimdeki suçluluk kaybolmak nedir bilmiyordu.

"Yine de öyle davranmamalıydım."

Sonra ondan geleceğini hiç tahmin etmediğim bir soruyla beni şaşırttı. "Her şeyi başa sarabilseydin neyi değiştirdin?"

"Yaptığım her şeyi. Seni kendimden uzaklaştırıp arkandan iş çevirmezdim. Kendimi bildim bileli seni tanıyorum ama seni o kadar çabuk bıraktım ki. Bu büyük bir yanlıştı."

"Öyleydi," diye söze başladı, "ama artık sebebini anlıyorum. Biz birbirimiz için yaratılmamıştık... Şey, aslında birlikteyken kusursuzdu," dedi gülerek. "Ama asıl problemin de o olduğunu düşünüyorum."

İçimdeki suçluluk azalmaya başlarken mutfak da bana daha ferah gelmeye başlamıştı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Seni seviyorum, hep seveceğim. Ancak seni düşündüğüm türden bir sevgiyle sevmediğimi fark ettim, sen de zaten o adamı sevdiğin gibi sevemezdin beni."

Hardin'den bahsetmesiyle nefesim kesildi. Noah haklıydı, hem de söylediklerinin her kelimesinde. Fakat Noah'ya Hardin'le olanları anlatamazdım. Sırası değildi.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Becca seni mutlu ediyor, değil mi?"

"Evet. Muhtemelen tahmin ettiğinden daha farklı bir kızdır ama Hardin de sonuçta uğrunda beni terk edebileceğin bir adam değildi." Hafifçe kıkırdarken gülümsemesi yumuşaktı. "Sanırım ikimizin de farklı bir şeye ihtiyacı vardı."

Noah yine haklıydı. "Haklısın galiba." Onunla beraber güldüm ve neşeyle muhabbetimize devam ettik, ta ki kapı çalınıp konuşmamız bölünene kadar.

"Ben bakarım," dedi ve ben daha onu durduramadan ayağa kalkıp küçük mutfaktan çıktı.

65. Bölüm

Hardin

Saate bakıp dakikaları saymak beni yavaşça öldürüyordu. Saat beş olana kadar bu lanet sokakta oturup beklemektense saçlarımı tek tek yolmayı yeğlerdim. Tessa'nın annesinin arabasını ortalıkta göremiştim. Sokakta Tessa'nın arabasından başka hiçbir araç yoktu, o arabanın içinde de ben vardım. Landon arabasını bir üst sokağa park etmişti, dönüşte beni alacaktı. Neyse ki o da Tessa'nın iyiliğini en az benim kadar umursuyordu, o yüzden dönüşte bana yardımcı olmak için beni ikna etmesine gerek kalmamıştı.

"Git şu kapıyı çal yoksa bunu ben yapacağım," diye tehdit etti beni Landon.

"Çalacağım be! Sıçtırtma da bana birkaç saniye ver. İçeride kimse var mı, onu bile bilmiyorum daha."

"Kimse yoksa anahtarları posta kutularına bırakırsın, sonra da çekip gideriz işte." Bu benim de aklıma gelmişti fakat bunu yapmamamın bir sebebi vardı; Tessa'nın içeride olmasını istiyordum. Onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

"Şimdi gidiyorum oraya," dedim ve uyuz üvey kardeşimin suratına telefonu kapadım.

Tessa'nın annesinin evine giderken attığım on yedi adım, hayatımın en kötü anlarından biriydi. Dış kapıyı tıklattım ama sesimi duyurabildiğimden emin olamadım. Bir daha çaldım, bu sefer daha sert vurmuştum. Fazla sert kaçmıştı, çok fazla... Kapının alüminyum kaplaması yamulup boyalarını da biraz dökünce elimi kapıdan çektim. Siktir.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Tessa'nın, annesinin veya bu boktan gezegende herhangi bir insan evladının aksine karşıma Noah çıktı.

"Dalga geçiyorsun benimle herhalde," dedim.

Kapıyı yüzüme çarpmaya kalktı fakat araya postalımı soktum.

"Götlük yapma hemen." Kapıyı ittirince arkasından çekildi.

"Ne işin var burada?" diye sordu, yüzünü buruşturarak. Ben de *ona* aynı soruyu sormayı düşünüyordum. Tessa ile ayrılmamın üzerinden daha üç gün geçmemişti ve bu dangalak tekrar sürüne sürüne kızın hayatına girmişti.

"Arabasını getirdik," dedim arkasına bakınarak fakat bir bok göremedim. "O burada mı?" Buraya gelene kadar sürekli, beni görmesini istemediğimi veya dün gece onun evine geldiğimi hatırlamamasını istediğimi söyleyip durmuştum kendi kendime fakat şu anda yine kendimle çelişerek sıçıp batırmaya başlamıştım.

"Belki. Senin geleceğini biliyor muydu?" Noah kollarını kavuşturdu, ben de onu yere sermemek için tüm gücümle kendimi tuttum. Belki de onu çiğneyip geçtikten sonra içeri girip Tessa'yı bulmalıydım.

"Hayır. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim. Sana ne anlattı?" diye sordum verandaya doğru gerileyerek.

"Hiçbir şey. Bir şey anlatmasına da gerek yok zaten. Sen ona bir şey yapmasan, onca yolu tepip buralara gelmezdi."

Kaşlarımı çattım. "Yanılıyorsun, aslında sebebi ben değilim... bu kez." Söylediğim karşısında şaşırmış gibi görünüyordu, o yüzden bir süre daha tatlı tatlı konuşmaya devam ettim. "Bak, benden nefret ediyorsun, biliyorum ve buna hakkın da var ama öyle ya da böyle içeri girip *onu* göreceğim. O yüzden ya şimdi kenara çekilirsin ya da ben seni..."

"Hardin?" Sesi bir fısıltıyı andıran Tessa, Noah'nın arkasında belirdi.

"Selam..." Ayaklarım beni eve soktu, Noah da anlayışla yolumdan çekildi. "Sen iyi misin?" diye sordum, soğuk ellerimle yanaklarını tutarak.

Başını hemen geri çekti; soğuktandır, diye kendimi avutmaya çalıştım, oysa benden bir iki adım uzaklaştı.

"Evet, bir şeyim yok," diye yalan söyledi.

Peşi sıra ağzımdan sorular dökülmeye başladı. "Emin misin? Kendini nasıl hissediyorsun? Uyudun mu? Başın ağrıyor mu?"

"Evet, biraz iyiyim, biraz uyudum, evet," diye cevapladı tüm sorularıma başını sallayarak. Oysa ben ne sorduğumu unutmuştum bile.

"Sana kim söyledi?" diye sordu, yanakları kızarırken.

"Molly."

"Molly mi?"

"Evet, sen... şey benim eski odamdayken beni aramıştı." Sesimdeki telaşı bir türlü atamıyordum.

"Ha..." Gözlerini benden ayırıp uzak bir yere odaklanarak kaşlarını çattı.

Burada olduğumu hatırlıyor muydu? Bunu hatırlamasını istiyor muydum?

Evet, tabii ki istiyordum. "Ama sen iyisin, değil mi?"

"Evet."

Noah aramıza girdi ve sesinde tedirgin bir tonla sordu: "Tessa, *ne oldu* sana?"

Tessa'ya baktığımda olanları Noah'ya anlatmak istemediğini anladım. Bu da benim işime gelirdi.

"Bir şey olmadı, merak etme," dedim Tessa'nın yerine.

"Ciddi bir mesele mi?" diye üsteledi.

Ben, "Merak etme, dedim sana," diye uluyunca, Noah yutkundu. Tessa'ya döndüm. "Arabanı getirdim," dedim.

"Arabamı mı getirdin?" dedi. "Teşekkürler, Steph'in camını falan indirmiştir diye düşünüyordum." İç çekti, söylediği her kelimede omuzları biraz daha düşüyordu. Yaptığı bu esprinin kimseye bir faydası olmamıştı, özellikle de kendine.

"Zaten niye o kızın yanına gittin ki? Hem de Steph gibi birinin?" diye sordum.

Önce Noah'ya sonra bana baktı. "Noah, bize biraz izin verebilir misin?" diye rica etti tatlılıkla.

Noah başını salladı ve bana da bir uyarı olduğunu farz ettiğim bir bakış attıktan sonra bizi oturma odasında yalnız bıraktı.

"Neden onun yanına gittin? Lütfen, anlat bana," diye tekrarladım sorumu.

"Bilmiyorum. Gidecek başka bir yerim yoktu ki, Hardin."

"Landon'ın yanma gidebilirdin; o evde artık senin de bir odan var," dedim.

"Aileni sürekli bu işe karıştırmak istemiyorum. Bunu yeterince yaptım ve onlara haksızlık oluyor," dedi.

"Orada olduğunu tahmin edeceğimi de biliyordun, değil mi?" diye sordum. Cevap vermeyip bakışlarını ellerine çevirince, "Ama aklıma gelmezdi," dedim.

"Peki," dedi üzgünce.

Kahretsin, demek istediğim bu değildi. "Öyle demek istemedim. Sadece sana biraz nefes alacak zaman vermeye çalışıyordum."

"Ya," diye fısıldadı tırnaklarıyla oynayarak.

"Çok suskunsun."

"Ben sadece... bilmiyorum. Çok uzun bir gece geçirdim, sabahıysa farksızdı." Kaşlarını çattı. Yanına yaklaşıp, kaşlarının arasındaki o düz çizgiyi öpüp acısını ondan almak geldii içimden.

"Hayır, Hardin, Zed," diye seslenmişti bana, bilinçsiz bir biçimde yatarken.

"Biliyorum, hatırlıyor musun peki?" diye sordum, vereceği cevaba dayanıp dayanamayacağımı bilmeyerek.

Defolup gitmemi söylemesini, hatta bana küfretmesini bekliyordum ancak yapmadı. Bunun yerine usulca başını salladı ve kanepeye oturdu, eliyle yanına oturmamı işaret etti.

66. Bölüm

Hardin

Onun yakınına sokulmak, titreyen ellerini avuçlarımın arasına alıp o kötü hatıralarını dağıtmanın bir yolunu bulmak istiyordum. Bunca şeye maruz kalmış olmasından dolayı nefret doluydum ve bir kez daha onun güçlü duruşu karşısında ağzım açık kalmıştı. Sırtı dimdikti ve benimle konuşmaya hazırdı.

"Neden buraya geldin?" diye sordu usulca.

Cevap olarak, "*O* niye burada?" diye sordum başımla mutfağı işaret ederek. Bal gibi biliyordum ki Noah kulağını mutfağın duvarına yapıştırmış, konuşmalarımızı dinliyordu. O hıyara gerçekten katlanamıyordum fakat yaşananlar göz önüne alınınca konusunu hiç açmamam daha iyiydi.

Elleriyle oynarken, "Nasıl olduğuma bakmaya gelmiş," dedi.

"Onun ilgisine ihtiyacın yok." Bunun için zaten ben vardım.

"Hardin," kaşlarım çattı, "bugün olmaz. Lütfen."

"Affedersin..." Bir santim kadar geri çekildim, kendimi saniyeler önceki halimden biraz daha büyük bir pislik gibi hissediyordum.

"Niye buraya geldin?" diye sordu Tessa yine.

"Arabanı getirmek için. Beni burada istemiyorsun, değil mi?" Şu ana kadar bu ihtimal hiç aklıma gelmemişti. Bu da içimi ateş gibi yakmıştı. Buradaki varlığım, onun için her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

"Ondan değil... Sadece kafam çok karışık."

"Hangi konuda?"

Annesinin oturma odasının loş ışığı altında Tessa'nın gözleri parladı. "Sen, dün gece, Steph ve diğer tüm konularda. Steph için her şeyin bir oyun olduğunu ve bunca zamandır benden nefret ettiğini biliyor muydun?"

"Hayır, tabii ki bilmiyordum," dedim.

"Bana düşmanlık beslediğinden haberin yok muydu yani?"

Kahretsin. Ama dürüst olmaya kararlıydım, o yüzden, "Belki biraz, sanırım. Molly bir iki defa bundan bahsetmişti ama üzerinde pek durmamıştım, ayrıca Steph'in nefretinin bu boyutlarda olabileceğini hiç tahmin edemezdim ya da Molly'nin haklı çıkacağını," dedim.

"Molly mi? Molly ne zamandan beri beni umursar oldu?"

Akla kara meselesine gelmiştik. Tessa hep, her şeyi ak ve kara olarak ayırmayı severdi fakat her şeyin bu kadar basit olamayacağını bildiğimden bu düşüncesi beni biraz üzerdi. "Umursamıyor zaten, hâlâ senden nefret ediyor," dedim ve başımı eğdim. "Ama Applebee restoranındaki o saçmalıktan sonra beni aradı ve buna çok kızdım. Onun da Steph'in de bizim aramızı bozmalarını istemiyordum. Sadece meraklı bir kaltak olduğu için Steph'in burnunu bizim işlerimize soktuğunu sanıyordum. Psikopatın teki olduğunu bilmiyordum."

Tessa'ya baktığımda gözyaşlarını sildiğini gördüm. Ben kanepede biraz kımıldanıp aramızdaki mesafeyi kısaltınca irkildi. "Hey, sorun yok," dedim ve kolundan tutup onu göğsüme bastırdım. "Şişşş." Saçlarını okşadım, birkaç saniye benden sıyrılmaya çalışsa da sonra pes etti.

"Sadece her şeye baştan başlamak istiyorum. Son altı aydaki her şeyi unutmak istiyorum," dedi hıçkırıklara boğularak.

Başımı sallayıp onu onaylarken göğsüm sızlıyordu. Hiç içimden gelmese de ona katılıyordum. Çünkü beni unutmasını istemiyordum.

"Üniversiteden nefret ediyorum. Bunca sene oraya gitmeye can atmıştım ama meğerse hata üstüne hata yapmama sebep olmuş." Tişörtümü çekip beni kendine yaklaştırdı. Kendini daha da kötü hissetmemesi için sessiz kaldım. Evlerinin kapısını çaldığımda neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama Tessa'nın kollarımda ağlayacağını asla tahmin edemezdim.

"Fazla duygusal davranıyorum." Hemen kendini benden uzaklaştırdı, bir an onu tekrar kendime çekmeyi düşündüm.

"Hayır. Hayır, hiç de bile. Aslında yaşadıklarına rağmen son derece güçlü davranıyorsun. Bana hatırladıklarını anlat, lütfen bana bunu tekrar sordurma. Lütfen."

"Her şey çok bulanık, o kadar... tuhaftı ki. Her şeyin farkındaydım ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Hareket edemiyordum ama her şeyi hissedebiliyordum." Titredi.

"Hissediyor muydun? Nerene dokundu?" Bunu hiç bilmek istemiyordum.

"Bacaklarıma... beni soydular."

"Yalnızca bacaklarına mı?" *Lütfen yalnızca orası de.*

"Evet, sanırım. Çok daha kötüsü olabilirdi ama Zed..." Duraksadı. Derin bir nefes aldı. "Neyse, koydukları o ilaç bedenimi çok ağırlaştırmıştı... nasıl bir şey olduğunu anlatamam."

Başını salladım. "Ne demek istediğini biliyorum."

"Ne?"

Londra'nın barlarında sızıp kalmalarım, sokaklarında sallana sallana gezinmelerim geldi aklıma. Eskiden eğlence dediğim şeyler, şu anki eğlence anlayışımdan çok farklıydı. "Arada sırada kafayı dağıtmak için o haplardan alırdım."

"Sen de mi?" Ağzı açık kalmıştı ve bana bakışından hiç hoşlanmamıştım.

"Sanırım buna 'kafa dağıtmak' denmez." Lafı çevirdim. "Artık yapmıyorum."

Başını salladı ve bana tatlı, rahatlamış bir biçimde gülümsedi. Kazağının yakasını düzeltti, ona epey dar geliyordu.

"Nereden buldun bunu?" diye sordum.

"Kazağı mı?" Belli belirsiz gülümsedi. "Annemin... belli olmuyor mu?" Parmaklarıyla yünlü dokumasını çekiştirdi.

"Bilemedim. Noah'yı kapıda, seni de öyle giyinmiş görünce... bir an zaman makinesiyle yolculuk etmişim gibi hissettim," diye takıldım ona. Gözleri neşeyle parladı, tüm üzüntüsü anında uçup gitti ve gülmemek için altdudağım ısırdı.

Burnunu çekip önündeki ufak masaya uzanarak çiçek desenli bir kutudan mendil aldı. "Hayır. Zaman makinesi diye bir şey yoktur." Tessa başını yavaşça sallarken burnunu sildi.

Ha'siktir ama ya, ağlarken bile o kadar güzel ki! "Seni çok merak ettim," dedim.

Tebessümü soluverdi. *Hay sıçayım.*

"Kafamı karıştıran şey de bu," dedi. "Bana artık denemekten bıktığını söylüyorsun ama sonra gelip beni çok merak ettiğini söylüyorsun." Dudağı titrerken boş gözlerle bana baktı.

Tessa haklıydı. Bunu her zaman söylemem ama bu kez haklıydı. Günün her saatini onun için endişelenerek geçiriyordum. Ama şu anda, duygularını... bana duygularını göstermesine ihtiyacım vardı. Başka türlü içim rahat etmeyecekti.

Fakat sessizliğimi yanlış anlamıştı. "Sorun değil, sana kızgın falan değilim. Arabamı da buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim. Böyle bir şey yapman benim için çok önemli."

Ağzımı bıçak açmadan, kanepede öylece kalakaldım, bir süre hiç konuşamadım.

"Bir şey değil," diyebildim en sonunda omuz silkerek. Ama harbiden artık bir şeyler söylemem gerekiyordu, ne olursa.

Acı verici suskunluğumu bir süre daha izledikten sonra Tessa kibar ev sahibesi moduna girdi. "Eve nasıl döneceksin peki? Dur... hem sen buranın adresini nereden buldun?"

"Landon'dan. O söyledi."

Gözleri yine parladı. "Ya, o da geldi mi?"

"Evet, dışarıda bekliyor."

Birden yanakları kızardı ve ayağa fırladı. "Ay! O zaman boşa bekletiyorum sizi, çok özür dilerim."

"Hayır, bekletmiyorsun. Ona bir şey olmaz," diye kekeledim. *Buradan gitmek istemiyorum. Benimle gelmezsen tabii.*

"O da içeri gelseydi keşke." Kapıya baktı.

"Ona bir şey olmaz dedim ya." Sesim fazla sert çıkmıştı.

"Arabamı getirdiğin için tekrar teşekkürler..." Beni kibar yoldan göndermeye çalışıyordu. Onu çok iyi tanıyordum.

"Eşyalarını içeri getirmemi ister misin?" diye sordum.

"Yok, yarın sabahtan gideceğim, o yüzden arabada kalsalar daha iyi olur."

Neden ağzını her açtığında bana Seattle'a gideceğini hatırlatmasına şaşırıyordum ki? Fikrini değiştirmesini bekleyip durmuştum ama bunun olacağı yoktu.

67. Bölüm

Tessa

Hardin kapıya yönelirken, "Dan konusunda ne yaptın?" diye sordum.

Noah konuştuklarımızı duysa bile dün gece yaşananlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Koridorda onun önünden geçtiğimiz sırada Hardin hiç oralı olmamıştı. Noah ona ters ters bakıyordu, sanırım ne yapacağını bilmiyordu.

"Dan. Molly sana olanları anlattı demiştin. Ne yaptın?" O çocuğun peşine düşeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum Hardin'i. Molly'nin yardımının dokunmasına hâlâ şaşırıyordum; dün gece yatak odasına girdiğinde bu hiç aklıma gelmezdi. Olanları tekrar hatırlayıp ürperdim.

Hardin yarım yamalak gülümsedi. "Fazla bir şey yapmadım."

Dan'i bulduğum an onu gebertmedim; sadece suratına okkalı bir tekme oturttum...

"Onun suratına tekme attın..." dedim kafamdaki karışıklığı gidermeye çalışırken.

Hardin bir kaşını kaldırdı. "Aynen... Zed mi anlattı sana bunu?"

"Ben... hatırlamıyorum..." Bunları duyduğumu hatırlıyorum ama kimin söylediğini bir türlü hatırlayamıyorum."

Ben Hardin, Zed değil, demişti Hardin; zihnimde duyduğum sesi çok gerçekçiydi.

"Sen de buradaydın, öyle değil mi? Dün gece yani?" Ona doğru bir adım attım. Hardin duvara doğru geriledi. "Evet; *bunu* hatırlıyorum. Bana dedin ki; tam içki içmeye başlayacakken son anda..."

"Buraya geldiğimi hatırlamazsın sanıyordum," diye geveledi Hardin.

"Neden en başından söylemedin?" İlacın etkisiyle gördüğüm sanrılarla gerçekliği birbirinden ayırmaya çalışırken başıma ağrı girmişti.

"Ne bileyim? Aslında söyleyecektim ama tam da moralin yerine gelmeye başlamıştı ve gülümsüyordun, o yüzden her şeyi yine berbat etmek istemedim." Bir omzunu silkti ve annemin duvarında, cennetin altın kapılarını resmeden tabloya gözlerini dikti.

"Beni arabayla buraya getirdiğini söyleyince neyi mahvetmiş olacaktın ki?"

"Seni getiren ben değildim. Zed'di."

O kısmını az çok hatırlıyordum. Bu durum çok sinir bozucuydu.

"Sonrasında mı geldin? Ben ne yapıyordum?" Olayların nasıl geliştiğini anlamam konusunda Hardin'in yardımına ihtiyacım vardı. Kendi başıma bunu beceremeyecektim.

"Kanepede öylece yatıyordun; konuşamıyordun bile."

"Ya..."

"Onun adını söyledin," diye ekledi usulca, boğuk ses tonu zehir gibiydi.

"Kimin?"

"Zed'in." Bana verdiği cevap çok basitti fakat onun hislerini de anlayabiliyordum.

"Hayır." Bu sözümün hiçbir mantıklı tarafı yoktu. "Bu çok can sıkıcı." Çamura dönen zihnimde nihayet bir avuç mantık bulabilmiştim... Hardin'in Dan'e ne yaptığından bahsetmesi, onu duyup duyamadığımı sorması, benim Zed'e ne yaptığını sormam...

"Galiba sana Zed'e ne olduğunu sormaya çalışıyordum, sanırım ona zarar verip vermediğini merak etmiştim." Hafızam karman çormandı fakat yavaş yavaş kendine geliyordu.

"Birkaç defa onun ismini andın; sorun değil. Kendinde değildin." Gözlerini halıya dikti ve oradan ayırmadı. "Zaten beni yanında istemeni beklemiyordum senden."

"Onu da istemiyordum. Fazla bir şey hatırlamıyorum ama çok korkmuştum. Birini çağırsam bile, o kişinin yalnızca sen olacağını bilecek kadar tanıyorum kendimi," diye itiraf ettim hiç düşünmeden.

Neden böyle dedim ki şimdi? Hardin'le ben ayrılmıştık. Aslında bu bizim ikinci resmi ayrılığımızdı sayısız kez ayrılmışız gibi geliyordu bana. Belki de bu sefer bana şefkat göstermez göstermez kendimi onun kollarına bırakmadığım için öyle hissediyordum. Bu kez evi ve Hardin'in bana aldığı hediyeleri geride bırakıp gitmiştim; bu kez yirmi dört saatten kısa bir süre içinde temelli olarak Seattle'a taşınıyordum.

"Gel buraya," dedi kollarını açarak.

"Yapamam." Tıpkı Hardin'in gerginken yaptığı gibi ben de parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Evet, yapabilirsin."

Aramız nasıl olursa olsun, Hardin etrafımdayken onun sıcaklığı varlığımın derinliklerine işliyordu. İstersek birbirimize bağırıp çağıralım, istersek de gülüp şakalaşalım, birbirimize asla mesafe koyamaz veya orta bir yol bulamazdık. Bu benim için o kadar doğal bir şeye dönüşmüştü ki adeta içgüdülerime işlemişti. Onun kollarında huzur buluyordum, bayat esprileriyle neşeleniyordum ve bizi berbat durumlara sürükleyen her şeyi görmezden geliyordum.

"Artık birlikte değiliz," dedim usulca, daha çok bunu kendime hatırlatarak.

"Biliyorum."

"Öyleymişiz gibi davranamam." Altdudağımı ısırdım ve ona ilişki durumumuzu hatırlattığım sırada Hardin'in gözlerinde beliren hüznü görmezden gelmeye çalıştım.

"Senden bunu istemiyorum zaten. Tek istediğim yanıma gelmen." Kolları hâlâ açıktı, beni kendine çağırıyor, gitgide yakınına çekiyordu.

"Eğer bunu yaparsam, bitirmeye karar verdiğimiz o kısır döngüye geri dönmüş olacağım."

"Tessa..."

"Hardin, lütfen." Geri çekildim. Bu küçük oturma odası ondan kaçamayacağım kadar dardı ve onun karşısında iradem iyice zayıflıyordu.

"Peki." En sonunda iç çekti ve elleriyle saçını çekiştirdi; her zamanki hayal kırıklığı ifadesini takınmıştı.

"Buna ihtiyacımız var, sen de biliyorsun. Biraz birbirimizden ayrı kalmalıyız."

"Biraz mı?" İncinmiş görünüyordu, sinirlenmişti ve ben de ağzından çıkacak sözlerden korkmaya başlamıştım. Onunla kavga etmek istemiyordum, zaten bugün de kavga başlatmaya hakkı olduğu günlerden biri değildi.

"Evet, biraz yalnız kalmalıyız. Bir türlü anlaşamıyoruz ve her şey bizim aleyhimize işliyormuş gibime geliyor. Daha geçen gün tüm bunlardan bıktığını söyledin. Beni evden kovdun." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Tessa... hayatta..." Gözlerimin içine baktı ve lafını yarıda kesti. "Ne kadar?"

"Ne?"

"Ne kadar ayrı kalacağız?"

"Ben..." Buna ikna olacağını hiç tahmin edememiştim. "Bilmiyorum."

"Bir hafta? Bir ay?" Durumu netleştirmeye çalışıyordu.

"Bilmiyorum, Hardin. İkimizin de kafamızı toplamalıyız."

"Ben sensiz kafamı toplayamam, Tessa."

Sözleri göğsüme bir bıçak gibi saplanmıştı ve geriye kalan direncimi de kaybetmemek için bakışlarımı yüzünden çektim. "Ben de öyle, bunu sen de biliyorsun ama sürekli öfkelisin, senin yanındayken hep diken üzerindeyim. Öfken konusunda bir şeyler yapmalısın, senden tek istediğim kendime biraz vakit ayırmak."

"Yine her şey benim suçum öyle mi?" diye sordu.

"Hayır, ben de suçluyum. Sana çok bağımlı oldum. Biraz bağımsız olmayı öğrenmeliyim."

"Bu ne zaman sorun oldu ki?" Sesinden, ona bağımlılığımı hiçbir zaman sorun olarak görmediği anlaşılıyordu.

"Birkaç gece önce evdeki o korkunç kavgamızdan beri. Aslında daha önce başlamıştı; Seattle ve o geceki kavgamız da tuz biber ekti."

"Tamam, anladım," dedi. "Özür dilerim, pek çok şeyi bombok ettim, biliyorum. Şimdiden Seattle meselesinde boka sardık, belki de artık seni dinlemeye başlamam gerekiyor." Bir an, yeni edindiği bu ağırbaşlılığıyla afallayınca, uzandığı elimi tutmasına izin verdim. "Sana biraz nefes alacak vakit tanıyacağım, tamam mı? Yalnızca son

yirmi dört saat içinde epey boktan şeyler yaşadın. Başına bir dert daha açmak istemiyorum... en azından bir kerecik."

"Teşekkür ederim," diye yanıtladım.

"Seattle'a gittiğinde bana haber verir misin? Bir de kursağına bir şeyler girsin ve iyice dinlen lütfen." Yemyeşil gözlerindeki bakışlar yumuşak, sıcak ve iç rahatlatıcıydı.

İçten içe burada kalmasını istiyordum fakat bunun iyi bir fikir olmadığının farkındaydım.

"Olur. Teşekkür ederim... Gerçekten."

"Teşekkür etmene gerek yok." Ellerini siyah kotunun dar ceplerine soktu ve gözlerini yüzüme dikerek ne düşündüğümü anlamaya çalıştı. "Landon'a selamını iletirim," deyip kapıdan çıktı.

Ağır adımlarla Landon'ın arabasına gidişini izlerken elimde olmadan gülümsüyordum, arabanın yolcu koltuğuna oturmadan önce uzun bir süre annemin evine baktı.

68. Bölüm

Tessa

Landon'ın arabası gözden kaybolduktan sonra göğsüme ağır bir boşluk hissi oturmuştu. Verandadan geçip eve girdim ve kapıyı kapadım.

Noah, oturma odasıyla mutfak arasındaki antrede duruyordu. "Gitti mi?" diye sordu kibarca.

"Evet, gitti." Kendi sesim bana yabancı ve uzak gelmişti.

"Ayrıldığınızı bilmiyordum."

"Biz... şey... aramızı düzeltmeye çalışıyorduk."

"Konuyu değiştirmeden önce bana tek bir şeyi söyler misin?" Gözleriyle yüzümü inceledi. "Şu bakışını iyi tanıyorum; bir şeylere anlam vermeye çalışıyorsun."

Aylardır ayrı olmamıza rağmen Noah hâlâ beni çok iyi tanıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

Mavi gözlerini bana dikti. Uzunca ve cüret gerektiren bir süre boyunca bakışlarını ayırmadı. "Eğer eskiye dönebilme fırsatın olsaydı, bunu yapar mıydın, Tessa? Son altı ayını silmek istediğini söylediğini duydum... ama hakikaten bunu yapabilseydin, yapar mıydın?"

Yapar mıydım?

Kanepeye oturup sorusunu düşündüm. Her şeyi geri almak ister miydim? Altı ayda başıma gelen her şeyi silip atabilir miydim? O iddia meselesini, Hardin'le bitmek bilmeyen kavgalarımı, annemle aramızın bir anda bozuluşunu, Steph'in ihanetini, aşağılanmamı, her şeyi çöpe atar mıydım?

"Evet. Hem de hiç düşünmeden."

Sonra Hardin'in, avuçlarının arasında elimi tutuşunu hatırladım, dövmeli kollarıyla beni sarışını, göğsüne bastırışını... Bazen öyle katılarak gülerdi ki gözleri iyice kısılırdı; kahkahası, kulaklarımda, kalbimde ve evimizin her yerinde çınlardı, bunlar öylesine nadir mutlu anlardı ki kendimi bu kadar canlı hissettiğim başka hiçbir hatıram yoktu.

"Hayır, yapamazdım," dedim cevabımı değiştirerek.

Noah başını iki yana salladı. "Hangisi?" Kıkırdadı ve kanepenin karşısındaki koltuğa oturdu. "Bu kadar kararsız olduğunu bilmezdim."

Kararlılıkla başımı salladım. "Hiçbirini silmezdim."

"Emin misin? Bu senin için epey kötü bir sene oldu... yaşadıklarının yarısını bile bilmiyorum ayrıca."

"Eminim." Birkaç kez başımı salladım ve kanepenin kenarına tünedim. "Gerçi seninle ilgili bazı şeyleri daha farklı yapardım."

Noah hafifçe gülümsedi. "Evet, ben de öyle," dedi bana katılarak.

"Theresa." Omzuma dokunan bir el beni şiddetle sarstı. "Theresa, uyan."

"Kalktım." Homurdanarak gözlerimi açtım. Oturma odasındaydım. Annemin evinde. Üzerime örtülen battaniyeyi tekmeledim... Noah getirmişti, ben kanepeye uzandıktan sonra biraz daha konuşmuş ve birlikte TV izlemiştik. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Debelenerek annemin elinden kendimi kurtardım. "Saat kaç oldu?"

"Akşam dokuz. Seni daha önce uyandıracaktım." Dudaklarını büzdü.

Bütün gün uyuduğumu görmek onu delirtmiş olmalıydı. Tuhaf bir biçimde bu komiğime gitmişti.

"Kusura bakma, ne ara uyuyakaldığımı hiç hatırlamıyorum." Gerindim ve ayağa kalktım. "Noah gitti mi?" Mutfağa bakındım ama onu göremedim.

"Evet. Bayan Porter da seni görmeyi çok istedi ama bunun iyi bir zaman olmadığını söyledim," dedi ve mutfağa gitti.

Onu takip ettim, bir şeyler pişiyordu. "Teşekkürler." İçimden Noah'ya doğru düzgün veda etmek geçiyordu, özellikle de onu tekrar göreceğimi bildiğim için.

Annem fırının başına gitti ve omzunun üzerinden, "Hardin arabanı getirmiş, gördüm," dedi. Her halinden bundan hoşnut olmadığı anlaşılıyordu. Bir süre sonra fırının başından ayrıldı ve bana bir tabak marul ile ızgara domates getirdi.

Onun düzgün yemek diye sunduğu şeyleri hiç özlememiştim. Yine de tabağı elinden aldım.

"Hardin'in buraya geldiğini niye söylemedin bana? Bunu şimdi hatırlıyorum."

Omuzlarını silkti. "Söylememi istemedi."

Masaya oturup, annemin önüme "yemek" diye koyduğu şeyi çatalımla dürttüm. "Ne zamandır onun isteklerini umursuyorsun?" diye meydan okudum. Vereceği tepkiden dolayı gergindim...

"Umursamıyorum," dedi ve kendi tabağını hazırladı. "Bunu hatırlamaman senin için daha iyi olacağından lafını bile açmadım."

Çatalım parmaklarımın arasından kaydı ve keskin bir çınlamayla tabağıma düştü. "Benden bir şeyler saklaman benim için iyi bir şey değil," dedim. Sesimin tonunu yumuşak ve sakin tutabilmek için elimden geleni yapıyordum. Bunu pekiştirmek istercesine, masada kusursuz bir biçimde katlanmış halde duran peçetelerden birini aldım ve ağzımın kenarını sildim.

"Theresa, hayal kırıklıklarının acısını benden çıkarmaya kalkma sakın," dedi annem masada yanıma oturarak. "Bu adamın seni bu hale getirmesini sebebi senin hatan. Benim değil."

Annem, kırmızı rujlu dudaklarıyla kendinden emin bir şekilde sırıtınca masadan kalktım, peçeteyi tabağın üzerine fırlattım ve hışımla mutfaktan çıktım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, küçük hanım?" diye seslendi arkamdan.

"Yatağa. Sabah saat dörtte kalkmam lazım, önümde uzun bir yol var," diye bağırdım koridordan ve yatak odamın kapısını kapadım.

Çocukluğumdan kalma yatağıma oturdum... ve o anda odanın gri duvarları üzerime üzerime gelmeye başladı. Bu evden nefret edi-

yordum. Belki böyle hissetmemeliydim fakat aksini yapamıyordum. Buradayken her şey bende nefret uyandırıyordu; sanki azarlanmadan veya yaptıklarım düzeltilmeden nefes bile alamıyordum. Ömrüm boyunca kendimi ne kadar kafese kapatılmış ve kontrol altına alınmış hissettiğimi hiç fark etmemiştim, ta ki Hardin'le beraber özgürlüğün tadını alana kadar. Onunlayken akşamları pizza yemeyi, bütün günü yatakta çıplak geçirmeyi seviyordum. Katlanmış peçeteler yoktu. Bigudiler yoktu. O iğrenç sarı perdeler yoktu.

Kendimi Hardin'i ararken buldum, telefon daha ikinci kez çalmamıştı ki hemen açtı.

"Tess?" dedi nefes nefese.

"Ah, selam," diye fısıldadım.

"Ne oldu?" dedi burnundan soluyarak.

"Bir şey yok, sen iyi misin?"

"Haydi ama Scott. Geri gel buraya," diye bağıran bir kadın sesi duyuldu arkadan.

Kalbim göğüs kafesimin içinde deliler gibi atmaya başlarken ihtimaller zihnime hücum etti. "Ha, sen galiba... neyse seni rahat bırakayım."

"Hayır, sorun değil. O bekleyebilir." Arkadaki ses saniyeler geçtikçe uzaklaştı. Hardin, kızın yanından uzaklaşıyor olmalıydı.

"Gerçekten, sorun değil. Kapatayım ben, sizi... yaptığınız şeyden alıkoymayayım." Yatağımın yanındaki duvara baktım, yemin ederim üzerime çökecek gibi duruyordu. Başıma yıkılacaktı adeta.

"Olur," dedi nefes nefese.

Ne?

"Peki, hoşça kal," dedim çabucak ve telefonu kapadım, bir taraftan da boştaki elimle annemin halısına kusmamak için ağzımı kapıyordum.

Bunun mantıklı bir...

Bacağımın yanında duran telefonum titredi, ufak ekranda Hardin'in ismi belirdi. Kendime rağmen yine de o telefonu açtım.

"Şey, tahmin ettiğin şeyi yapmıyorum... sesimin nasıl anlaşıldığını bile fark etmemişim," dedi hemen. Sert bir rüzgâr uğultusu duydum, Hardin'in sesini bastırıyordu.

"Şey, sorun değil, gerçekten."

"Hayır, Tess, sorun," dedi. "Eğer şu anda başka biriyle birlikte olsaydım, gerçekten sorun oldurdu, olmazmış gibi davranmayı bırak."

Hardin'e hak vererek yatağıma uzandım. "Aklımdan herhangi bir şey yaptığınız geçmedi," dedim yalanla karışık. Bir şekilde Hardin'in doğruyu söylediğini biliyordum ama hayal gücüm var ya... o hâlâ aklımı karıştırıyordu.

"Güzel, belki de en sonunda bana güveniyorsun."

"Belki."

"Beni terk etmeseydin bunun konuya çok daha faydası olurdu." Ses tonu sertti.

"Hardin..."

İç çekti. "Neden aradın? Annen kaltaklık mı yaptı yine?"

"Hayır, öyle söyleme kadına." Gözlerimi devirdim. "Şey... sanırım biraz öyle yaptı ama büyük bir mesele değil. Ben sadece... seni niye aradığımı bilmiyorum aslında."

"Şey..." Duraksadı, arkadan bir arabanın kapısının kapandığını duydum. "Konuşmak ister misin, benimle?"

"Olur mu? Konuşabilir miyiz?" diye sordum. Daha birkaç saat önce ona biraz daha bağımsız olmak istediğimi söylemiştim, şimdi de tutmuş ilk üzüntümde onu arıyordum.

"Tabii."

"Sen neredesin, bu arada?" Mümkün olduğunca bu konuşmayı olağan bir şeymiş gibi göstermeliydim... Hardin ile aramda olan herhangi bir şeye olağan denebilirse tabii.

"Spor salonunda."

Neredeyse kahkaha atacaktım. "Spor salonu mu? Sen spora falan gitmezsin ki." Hardin, vücut çalışmadan kusursuz bir fiziğe sahip olabilen dünyadaki birkaç şanslı kişiden biriydi. Onun doğal iri yapısı kusursuzdu, geniş omuzlu ve uzun boyluydu, sözde bir de ergenlik döneminde sıska ve bodur olduğunu iddia ederdi. Kasları sert ancak abartılı değildi; bedeni yumuşaklıkla sertliğin kusursuz bir bileşeni gibiydi.

"Biliyorum. Kız ağzıma sıçıyor resmen. İnanmazsın ama utanıyorum şu an."

"Kim?" dedim biraz zoraki olarak. *Sakin ol, Tessa, belli ki demin duyduğun kadın sesini kast ediyor.*

"Ha, eğitmenimdi o. Şu doğum günümde bana aldığın kick box dersi zımbırtısını kullanmaya karar verdim."

"Harbi mi?" Hardin'in kick box yaptığı düşüncesi, hiç aklıma getirmememem gereken şeyleri hayal etmeme sebep olmuştu. Resmen bir anda terlemiştim...

"Evet," dedi biraz utanarak.

Başımı salladım ve üstsüz dövüşen görüntüsünü aklımdan atmaya çalıştım. "Nasıldı, peki?"

"Fena değil sanırım. Ben daha farklı egzersizleri severim. Ama işin artı yanı birkaç saat öncesine göre daha az gerginim."

Şu anda beni görmemesine rağmen, gözlerimi kıstım.

Yatak örtüsündeki çiçekli desenlerin üzerinde parmağımı gezdirdim. "Bir daha gidecek misin peki?" Nihayet Hardin, dersin ilk saatinin ne kadar tuhaf geçtiğini anlatmaya başladığında rahat bir nefes almıştım. Ensesine tokadı yiyene kadar kadına küfredip durmuştu, defalarca şaplak yedikten sonra eğitmenine saygı duymaya başlamış ve göt gibi davranmayı kesmişti.

"Bekle," dedim sonunda konuşarak. "Hâlâ orada mısın?"

"Hayır, evdeyim."

"Öylece... çıktın mı salondan? Kadına haber verdin mi?"

"Hayır, haber verse miydim?" diye sordu, herkes öyle davranırmış gibi.

Sırf benimle konuşabilmek için yaptığı işi öylece bırakması hoşuma gitmişti. Bundan keyif almamalıydım ancak elimde değildi. İçimi ısıtmıştı adeta ancak aynı zamanda da iç çekip şöyle dememe sebep olmuştu: "Şu yalnız kalma işinde pek iyi bir iş çıkaramadık."

"Hiç beceremiyoruz." Benimle konuşurken yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen nasıl sırıttığını hayal edebiliyordum.

"Biliyorum ama..."

"Biz kendimizce ilişkimize ara verebiliyoruz işte. Sonuçta arabama atlayıp yanıma gelmedin. Alt tarafı telefonla aradın."

"Sanırım öyle..." Bu çarpık fikrine katılıyordum. Hatta bir bakıma haklıydı. Ancak henüz bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum.

"Noah hâlâ orada mı?"

"Hayır, saatler önce gitti."

"İyi."

Tam odamın çirkin perdelerinin ardındaki karanlığa gözüm dalmıştı ki Hardin birden güldü ve şöyle dedi: "Hay sıçayım, telefonda konuşmak da ne tuhafmış."

"Niye?" diye sordum.

"Ne bileyim? Bir saattir konuşuyoruz sanırım."

Telefonu kulağımdan alıp görüşme süresine baktım, gerçekten de doğru söylüyordu. "Bana o kadar uzun gelmedi," dedim.

"Biliyorum, ben kimseyle telefonda konuşmam. Eve alınacak ıvır zıvır için beni araman veya arkadaşlarımla kısaca konuşmak dışında tabii. Ama onlar bile iki dakikayı geçmez genelde."

"Gerçekten mi?"

"Evet, niye uzatayım ki? Bu ergen tarzı flört işlerine hiç merak sarmamıştım; tüm arkadaşlarım saatlerce telefonda kız arkadaşlarının dırdırını çekip oje muhabbetlerini veya kızlar hangi boklardan konuşurlarsa işte onları dinleyip dururdu." O gülerken ben de Hardin'in şimdiye kadar hiç normal bir ergenlik yaşayamadığını düşünerek kaşlarımı çattım.

"Fazla bir şey kaçırmamışsın, emin ol," dedim içini rahatlatmak için.

"Sen kiminle konuşurdun peki? Noah'yla mı?" Sorusunun altındaki kıskançlık anlaşılıyordu.

"Hayır, ben de o saatlerce konuşma olayını hiç yapmadım. Kafamı romanlara gömmekle meşguldüm." Muhtemelen ben de normal bir ergenlik yaşamamıştım.

"Şey, o zamanlar inek olmana sevindim," dedi karnımda kelebeklerin uçuşmasına sebep olarak.

"Theresa!" Annemin defalarca bana seslenmesiyle silkelenip gerçekliğe döndüm.

"Ay, yatma vaktini mi geçirdin yoksa?" diye takıldı Hardin. Geçirdiğimiz son bir saatle birlikte; ilişkimiz, ayrılığımız, birbirimize zaman tanıyalım derken telefonda saatlerce konuşmamız çok daha karışık bir hal almıştı.

"Kapa çeneni," dedim ve anneme hemen geleceğimi söylerken telefonun hoparlörünü elimle kapadım. "Gidip ne istiyor, bir bakayım," dedim Hardin'e.

"Yarın gerçekten de gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Peki... kendine çok dikkat et o zaman," dedi.

"Sabah seni arayabilir miyim?" Bunu isterken sesim titremişti.

"Hayır, belki bunu bir daha yapmamalıyız," dedi ve göğsüm sıkıştı. "Şey, sıklıkla yani. Madem birlikte olmayacağız, dakika başı telefonda konuşmamızın bir anlamı yok o zaman."

"Peki." Sesim kısık ve yenikti.

"İyi geceler, Tessa," dedi ve hat kesildi.

Hardin haklıydı, bunu biliyordum. Ancak bilmek, acısını hafifletmiyordu. Onu hiç aramamalıydım.

69. Bölüm

Tessa

Saat sabahın beşine çeyrek vardı ve ilk defa annem dışarı çıkacakmış gibi hazırlanmamıştı. Üzerinde ipek bir pijama takımı vardı, geceliğine sarınmıştı, ayaklarında da üzerindekilerle takım bir çift terlik vardı. Saçlarım duştan ötürü hâlâ ıslaktı ama biraz vakit ayırmış ve makyaj yapıp düzgün bir şeyler giymiştim.

Annem bana baktı. "İhtiyacın olan her şey yanında, değil mi?"

"Evet, her şey arabamda," dedim.

"Tamam, şehirden çıkmadan önce benzin almayı unutma."

"Hallederim, anne."

"Biliyorum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum." Vedalaşıp ona sarılmak için kollarımı açtım, o ise kısa ve soğuk bir kucaklaşmayla karşılık verince kendimi geri çektim, yola çıkmadan önce kendime bir fincan kahve doldurmaya karar verdim. O ufak, aptalca umut hâlâ zihnimi meşgul ediyordu. Aptal olan yanım, sabaha karşı karanlığı yararak sokağımıza girecek bir çift araba farını bekliyordu. O arabanın içinden Hardin inecek, elinde bavullarıyla karşıma dikilip Seattle'a benimle gelmeye hazır olduğunu söyleyecekti.

Ama dediğim gibi, o yanım tam bir aptaldı.

Saat beşi on geçe anneme son bir kez sarıldım ve arabama bindim, neyse ki ileri görüşlülük edip klimayla arabanın içini ısıtmıştım. Kimberly ile Christian'ın evlerinin adresi telefonumun GPS'inde kayıtlıydı. Daha otoparktan çıkmadığım halde telefon sürekli donup mesafe hesabını baştan yapıp duruyordu. Hakikaten de gidip kendime

yeni bir telefon almamın vakti gelmişti. Hardin burada olsaydı, bir iPhone almak için daha iyi bir sebebimin olmadığını söylerdi.

Fakat Hardin burada değildi.

Yol uzun sürüyordu. Daha maceramın başındaydım ve şimdiden etrafım bir huzursuzluk bulutuyla çevrilmişti. Önünden geçtiğim her küçük kasaba bana biraz daha yabancı hissettiriyordu ve Seattle'ın daha fena olup olmayacağını sorgulamaya başlamıştım. Oraya temelli mi yerleşecektim yoksa WCU kampusuna veya annemin evine koşa koşa geri mi dönecektim?

Arabanın gösterge panelindeki saate baktım, sadece bir saattir yoldaydım. Aslında düşününce o bir saat epey çabuk geçmişti, tuhaf bir biçimde de zihnim biraz daha dinginleşmişti.

Saate tekrar baktığımda yirmi dakikanın göz açıp kapayana kadar geçtiğini fark ettim. Her şeyden uzaklaştıkça aklım biraz daha rahatlıyordu. Karanlık ve yabancı yollarda arabamı sürerken, telaşlı düşüncelerimin esiri olmadığımı fark ettim. Geleceğime odaklandım. O geleceği hiç kimse benden koparamayacak veya pes etmeme sebep olamayacaktı. Yolda sıklıkla kahve içmek, bir şeyler atıştırmak veya sırf taze sabah havasını içime çekebilmek için duruyordum. Yolun yarısına geldiğimde nihayet güneş tepede yükselmeye başlamıştı. Güneşten yayılan parlak sarı ve turuncu ışığa odaklandım, renkler birbirine karışıyor, güzel ve parlak bir günü müjdeliyorlardı. Günle birlikte içim de aydınlanmıştı, kendimi bir Taylor Swift parçasına eşlik edip parmaklarımla direksiyonda ritim tutarken buldum; parçada "yaklaşan beladan" bahsettiği sırada, şarkı sözlerindeki ironiyle gülmeye başladım.

Beni selamlayan Seattle şehir tabelasının önünden geçtiğim sırada midemde adeta kelebekler uçuşuyordu. Theresa Young artık resmi olarak Seattle'a geçiş yapmıştı, akranlarının henüz ne yapacaklarına karar veremedikleri bir yaşta, kendine yeni bir hayat kurmaya hazırlanıyordu.

Başarmıştım. Annemin hatalarını tekrarlamamış, başkalarının tayin ettiği bir geleceğe teslim etmemiştim kendimi. Tabii ki

başkalarının da bana yardımı dokunmuştu, buna minnettardım ancak onu bir üst seviyeye taşımak artık bana kalmıştı. Şahane bir stajyerlik mevkiim vardı; arabamı kişisel eşyalarımla tepeleme doldurmuş, sırnaşık arkadaşımla ona âşık olan nişanlısının yanma gidiyordum.

Bir dairem bile yoktu... kitaplarımdan başka hiçbir şeyim yoktu, sadece arka koltuğumdaki birkaç koli ve işim vardı.

Ama her şey yoluna girecekti.

Mutlaka öyle olacaktı.

Seattle'da mutluluğu bulacaktım... her şey hayal ettiğim gibi olacaktı. Mutlaka.

Katettiğim kilometrelerin her saniyesi anılar, vedalar ve kuşkularla doluydu.

Kimberly ile Christian'ın evleri, arkadaşımın anlattığından da büyüktü. Daha otoparkına gelince bir anda gerilmiş ve gözüm korkmuştu. Mülkün etrafı ağaçlarla çevriliydi, evin etrafındaki çalılıklar güzelce kırpılmıştı, havadaysa adını bilmediğim bir çiçeğin kokusu vardı. Kimberly'nin arabasının arkasına park ettim ve dışarı çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Evin ahşap kapısının üzerinde kocaman bir *V* harfi kabartması vardı; Kimberly kapıyı bana açarken böylesine abartılı bir dekor karşısında kıkırdıyordum.

Kimberly kapıyı açtıktan sonra baktığım yeri görünce bir kaşını kaldırdı. "Onu oraya biz koydurmadık! Yemin ederim. Burada bizden önce yaşayan ailenin soyadı Vermon'du!"

"Ben bir şey demedim," dedim omuzlarımı silkerek.

"Ne düşündüğünü biliyorum, çok çirkin duruyor. Christian gururlu bir adamdır ama o bile asla böyle bir şey yaptırmaz." Kırmızı ojeli parmağıyla kapıdaki V harfine vurdu, beni içeri davet ettiğinde yine bir kahkaha patlattım. "Yolculuk nasıl geçti? Haydi, gel içeri, dışarısı çok soğuk."

Giriş salonuna doğru onu takip ettim ve içerinin sıcak havasıyla ortamdaki şöminenin kokusunu içime çektim.

"Fena değildi... bayağı uzun sürdü," dedim ona.

"Umarım bir daha o kadar yolu tepmek zorunda kalmam," dedi Kimberly burnunu buruşturarak. "Christian ofisinde. Seni buraya yerleştirmek için işten bir günlük izin aldım. Smith de birkaç saate okuldan gelir."

"Bana evini açtığın için çok teşekkür ederim. Söz veriyorum, en fazla iki hafta kadar kalacağım."

"Sakın kendini strese sokma; en sonunda Seattle'dasın işte," dedi gözleri ışıldayarak. Ve en sonunda kafama dank etti: *İŞTE, Seattle'daydım!*

70. Bölüm

Hardin

"Dünkü kick box nasıl geçti?" diye sordu Landon, sesi gergindi, yerden kaldırdığı gübre çuvalının ağırlığıyla canı çıkarken, aptalca bir ifadeyle yüzünü buruşturmuştu. Yükünü bırakması gereken yere koyduğunda, ellerini beline attı ve dramatik bir biçimde gözlerini devirdi. "Şuna biraz da sen el atsan nasıl olur?"

"Bilmem ki," dedim oturduğum sandalyeden, sonra ayaklarımı Karen'ın serasındaki raflardan birinin üzerine uzattım. "Kick box fena değildi. Eğitmenim kadındı, o yüzden hayli sıkıcı geçti."

"Niye? Sürekli popona tekme yedin diye mi?"

"*Götüme* demek istedin değil mi? Hayır, tekmeleyemedi tabii ki."

"Nereden geldi aklına oraya gitmek? Tess'e sana o spor salonu kartını almamasını söylemiştim çünkü onu hayatta kullanmazdın."

Ona,"Tess" diye hitap ettiğinde göğsüm öfkeyle sıkıştı. Bundan hiç hazzetmemiştim. *Alt tarafı Landon işte,* dedim kendi kendime. Dert etmem gereken onca bok varken, Landon onların en sonuncusuydu.

"Çünkü sinirden kuduruyordum ve o lanet evin her yerini kırıp dökmek geçiyordu içimden. Gardıroptaki çekmeceleri birer birer yerlerinden sökerken o indirim kartını görünce hemen aldım, ayakkabılarımı giydim ve oraya gidiverdim."

"Çekmeceleri mi söktün? Tessa gebertir seni..." Başını iki yana salladı ve sonunda üst üste yığdığı gübre çuvallarının üzerine çöktü. Zaten Landon'ın annesine buradaki bok püsürü taşımalarında yardım edeceğime niye söz vermiştim, onu da bilmiyordum.

"Onları dağıttığımı görmeyecek ki... Nasılsa artık benim evimde kalmıyor," diye hatırlattım ve sesimi sakin tutmaya çalıştım.

Suçlu bir tavırla bana baktı. "Özür dilerim."

"Boş ver." İç çektim, ona sokacak bir lafım bile yoktu.

"Senin şu haline bakıp boşuna üzüldüğünü düşünüyorum çünkü hâlâ gidip onun yanına yerleşmek için bir şansın var," dedi Landon kısa süren bir sessizlikten sonra.

"Siktir lan." Başımı duvara yasladım, Landon'ın bana baktığını hissedebiliyordum.

"Bu yaptığın hiç mantıklı değil," diye ekledi.

"Sana göre."

"Ya da Tessa'ya. Veya diğer herkese göre."

"Kimseye kendimi anlatmak zorunda değilim."

"Niye buradasın o zaman?"

Ona cevap vermek yerine serada etrafıma bakındım, ben bile burada ne aradığımı bilmiyordum. "Gidecek başka bir yerim yok da ondan."

Bu hıyar, geçirdiğim her saniyede Tessa'yı özlemiyorum mu sanıyor? Gidip o kızın yanında olacağıma, burada oturup onunla çene çalmaktan memnun olduğumu mu düşünüyor?

Bana yan yan baktı. "Peki ya arkadaşların?"

"Tessa'yı ilaçla uyutmaya kalkan o şerefsizleri mi diyorsun? Yoksa iddia mevzusunu Tessa'ya itiraf etmem için bana kumpas kuran öbür dangalağı mı kastediyorsun?" Bahsettiğim kişileri parmaklarımla sayarak durumun dramatik etkisini artırmaya çalıştım. "Veya sürekli o kızı yatağa atmaya çalışan diğer herifi mi? Devam edeyim mi?"

"Bence etme. Doğrudan arkadaşlarının boktan adamlar olduğunu söylemen yeterdi," dedi uyuz bir sesle. "Ee, ne yapacaksın, peki?"

Landon'ı gırtlaklamak yerine bu barış ortamını korumanın daha hayırlı olacağına karar verdim ve sadece omuz silkmekle yetindim. "Şu an ne yapıyorsam onu..."

"Yani benimle takılıp böyle kös kös oturacak mısın?"

"Kös kös oturmuyorum ben. Senin dediğini yapıyorum işte, *kendimi iyileştirmeye* çalışıyorum," diye laf soktum, parmaklarımla alıntı işareti yaparak.

"Oraya gittiğinden beri hiç Tessa'yla konuştun mu?"

"Evet, bu sabah vardığını haber vermek için bana mesaj attı."

"Vance'lerin yanında mı kalıyor?"

"Sen niye arayıp bunu kendin öğrenmiyorsun?"

Hay sıçayım, Landon amma da uyuz bir çocuk? "Ben orada olduğunu biliyorum. Başka nereye gidecekti ki?"

"Şu Trevor denen herif var mesela," diye hızlıca tahmin yürüttü Landon. Suratındaki o sırıtış daha demin onu infaz etmekten vazgeçmeme pişman etmişti beni. Onu şöyle bir yere yapıştırsam belki bir yerine bir şey olmazdı, yerden alt tarafı yarım metre yüksekte oturuyordu. Geride morluk falan bile bırakmazdı...

"Sıçtığımın Trevor'unu unutmuşum," diye homurdandım, sertçe şakaklarımı sıvazlayarak. En az Zed kadar Trevor da beni delirtiyordu. Ancak iş Tessa'ya gelince Trevor'ın niyeti daha temiz gibiydi, beni sinirlendiren tarafı da buydu zaten. Çünkü bu durum Trevor'ı daha tehlikeli bir rakip yapıyordu.

"Peki, Kendini Geliştirme Proje'ndeki bir sonraki adımın ne olacak?" Landon gülümsedi ancak neşesi hemen soldu ve ifadesi ciddileşti. "Bunu yaptığın için seninle gerçekten gurur duyuyorum, farkında mısın? Bir kez olsun seni gerçekten çabalarken görmek çok güzel, sadece bir iki saatliğine düzgün davrandıktan sonra kızın seni affetmesiyle hemen eski haline dönmüyorsun. Kendinde yaptığın bu değişikliklere sahip çıktığını görmek onun için ne kadar önemli bir şey, bilemezsin."

Ayaklarımı yere indirdim ve sandalyede hafifçe salladım. Bu şekilde konuşması içimde bir şeyleri uyandırmıştı. "Sakın bana akıl vermeye kalkma. Daha bir bok yapmadım; dün bir, bugün iki." Benim için son derece acınası ve yalnız geçen iki gün.

Landon'ın gözleri şefkatle büyüdü. "Hayır, ben ciddiyim. Kendini hemen alkolün kucağına bırakmadın, henüz bir kavgaya karışmadın ve kendini tutuklatmadın, ayrıca babamla konuşmaya geldiğini de biliyorum."

Ağzım şaşkınlıkla açık kaldı. "Anlattı mı yoksa sana?" Vay şerefsiz.

"Hayır, tabii ki anlatmadı. Biliyorsun, ben de bu evde yaşıyorum, arabanı gördüm."

"Ha..."

"Bence, babanla konuşman Tessa'nın çok hoşuna gidecek bir davranıştı," diye devam etti.

"Duracak mısın artık?" diye yalvardım omuzlarımı düşürüp kamburumu çıkararak. "Sıçacağım ama, sen benim kafa doktorum falan mısın? Sanki benden daha iyiymişsin de, yolda bulduğun yaralı bir hayvanmışım gibi beni tedavi..."

"Neden bir kere olsun adam gibi sana iltifat edilmesini kabullenemiyorsun?" dedi Landon lafımı yarıda keserek. "Senden daha iyi olduğumu ima bile etmedim. Tek yapmaya çalıştığım, dostun olarak sana destek olmak. Yanında kimsen yok; bunu kendi ağzınla söyledin, Tessa'nın Seattle'a taşınmasına da etinizin verdin, dolayısıyla sana moral verecek kimsen kalmadı." Dosdoğru bana baktı ama ben gözlerimi ondan kaçırdım. "İnsanları kendinden uzaklaştırmayı bırakman lazım, Hardin. Beni sevmiyorsun biliyorum; nefretinin sebebi de babanla yaşadığın bazı sorunlardan beni sorumlu tutman. Ama seni ve Tessa'yı gerçekten umursuyorum ben, duymak istesen de istemesen de durum böyle."

"İstemiyorum," diye parladım. Neden her seferinde böyle boktan laflar etmek zorundaydı ki? Buraya gelmemin sebebi... Ne bileyim, belki de onunla konuşmak istememdi. Ama beklediğim konuşma *böyle* bir şey değildi... beni ne kadar çok umursadığını gözüme sokmasını istemiyordum.

Ayrıca beni niye umursasın ki zaten? Onunla tanıştığımdan beri Landon'a götlükten başka bir şey yapmamıştım ama ondan nefret etmiyordum. Gerçekten ondan nefret ettiğimi mi sanıyordu?

"Eh, işte bu da düzeltmen gereken tavırlarından biri," deyip ayağa kalktı ve seradan çıkıp beni yalnız bıraktı.

Önüme bir tekme savurdum ve ayağımı ahşap raf ünitesine geçirdim. Bütün sera bir çatırtıyla yankılandı, ayağa fırladım. "Hayır, hayır, hayır!"

Çiçek saksılarını, çömlekleri ve buna benzer rastgele bok püsürü yere düşmeden yakalamaya çalıştım. Saniyeler içinde hepsi, eksiksiz olarak her biri yere devrilmişti. Başıma gelene bak. Bunları kırmak aklımın ucundan bile geçmemişti halbuki. Oysa şimdi ayaklarımın

dibinde bir yığın toprak, çiçek ve kırık çömlek parçalarıyla kalakalmıştım.

Belki Karen gelmeden bu saçmalığı temizleyebilirdim...

Kadının, "Aman Tanrım," diye haykırdığını duydum. Kapıya döndüğümde kadıncağızın elindeki küçük malayla kalakaldığını gördüm.

Ha...siktiiiiiir.

Karen koşup kırık çanak çömlek yığınının başına gelirken, "Onları devirmek istememiştim, yemin ederim. Ayağım kayınca kazara rafı kırdım; her şey yere devrildi, gerçekten onları tutmaya çalıştım!" diyerek deliler gibi durumu izah etmeye çalışıyordum.

Elleriyle enkaz yığınını eşeledi, bir araya gelmesi imkânsız olan mavi renkli bir çiçek saksısının parçalarını birleştirmeye çalışıyordu. Karen tek kelime bile etmedi ama burnunu çektiğini duyabiliyordum, kolunu kaldırıp toprağa bulanan elleriyle yanağını sildi.

Birkaç saniye sonra şöyle dedi: "Küçüklüğümden beri bu saksı bendeydi. Fide ekmeyi ilk bununla öğrenmiştim."

"Ben..." Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Şimdiye kadar kırdığım onca boktan şey içinde, ilk defa bu seferki bir kazaydı. Kendimi bombok hissediyordum.

"Bu saksıyla evdeki porselen takımım büyükannemden geriye kalan tek şeyimdi," diye ağladı.

Porselen takımı. Onları da zamanında kırıp bir milyon parçaya ayırmıştım.

"Karen, çok özür dilerim, ben..."

"Hiç mühim değil, Hardin." İç çekti ve kırık saksının parçalarını toprağın üzerine bıraktı.

Hayır, mühimdi. Bunu onun kahverengi gözlerinde görebiliyordum. Canının ne kadar yandığını görebiliyordum ve Karen'ın gözlerinde gördüğüm üzüntüyle göğsümü sıkıştırmaya başlayan suçluluk duygusunun ağırlığı karşısında çok şaşırmıştım. Karen birkaç saniye daha kırık saksıya bakakaldı, ben de sessizce onu izledim. Küçük bir kızken nasıl göründüğünü hayal ettim, kocaman kahverengi gözleri vardı ve tıpkı şimdiki gibi o zaman da temiz bir kalbi vardı. Bahse girerim, küçükken herkese iyi davranan şu kızlardan biriydi, hatta

benim gibi götlere bile. Büyükannesini düşündüm, muhtemelen o da Karen gibi güzel bir insandı; torununun sahip bunca sene sahip çıkacağı değerli bir armağan vermişti ona. Benimse hayatımda kırılmadan muhafaza edebildiğim hiçbir şeyim olmamıştı.

"Ben gidip yemeği halledeyim. Birazdan hazır olur," dedi en sonunda.

Ardından gözlerindeki yaşı sildikten sonra, o da tıpkı oğlu gibi seradan çıkıp gitti.

71. Bölüm

Tessa

Smith'in, ben ev işleriyle meşgulken etrafta minik adımlarla dolanıp, sağı solu inceleyip, ardından da beni resmi bir el sıkışmayla karşıladıktan sonra birden soru yağmuruna tutmasının ne kadar tatlı olduğunu inkâr edemezdim. Yine böyle bir zamanda, ben kıyafetlerimi katlayıp dolaba kaldırmakla uğraşırken, Smith paytak paytak yürüyerek odaya girdi ve kısık bir ses tonuyla şöyle sordu: "Senin şu Hardin nerede?" Şu an gerçekten kendimi üzme niyetinde değildim.

Hardin'i WCU'da bırakıp buraya geldiğimi söylemek zorunda olmak beni biraz üzüyordu ancak bu ufaklığın şirinliği içimdeki acının bir kısmını yatıştırmaya yetmişti.

"Peki, WCU nerede?" diye sordu Smith.

Olanca çabamla gülümsemeye çalıştım. "Çok, çok uzak bir yerde."

Smith o güzel yeşil gözlerini kırpıştırdı. "Gelecek mi peki?"

"Sanmıyorum. Şey, Hardin'i seviyorsun öyle değil mi, Smith?" Hafifçe gülümsedim ve eski bordo elbisemin kollarını bir askıya geçirip dolabın içine astım.

"Biraz. O komik biri."

"Hey, ben de komiğim!" diye ona takıldım fakat Smith bana utangaç bir tebessümle karşılık vermekle yetindi.

"Pek sayılmaz," diye cevap dobralıkla.

Bu da beni daha çok güldürdü. "Hardin benim komik biri olduğumu düşünüyor," diye yalan söyledim.

"Öyle mi?" Smith hareketlerimi biraz gözlemledikten sonra bavulumdan kıyafetlerimi çıkarıp onları tekrar katlamamda bana yardım etmeye koyuldu.

"Evet. Ama bunu itiraf edebileceğini hiç sanmıyorum."

"Niyeymiş?"

"Ne bileyim?" Omuz silktim. Muhtemelen aslında komik ve eğlenceli bir insan olmamamdandı ve espri yapmaya çalıştığımda da işleri berbat ediyordum.

"Öyleyse, senin şu Hardin'e de ki gelip burada seninle beraber yaşasın," dedi ciddi bir ses tonuyla. Ferman buyuran küçük bir kralı andırıyordu.

Bu tatlı çocuğun sözleri karşısında bir anda kalbim sıkışıverdi. "Tabii, söylerim. Hayır, onları katlamana gerek yok," dedim minik elleriyle tuttuğu mavi bir gömleğe uzanırken.

"Ben kıyafet katlamayı seviyorum." Gömleği kurtarıp arkasına sakladı, benimse baş sallayıp pes etmekten başka çarem kalmamıştı.

"Bir gün çok iyi bir eş olacaksın," dedim gülümseyerek. Bana gülerek karşılık verdiğinde yanaklarında gamzeler belirdi. En azından beni artık eskisinden daha çok seviyordu.

"Ama ben evlenmek istemiyorum," dedi burnunu buruşturunca beş yaşındaki bu minik adama bakıp gözlerimi devirdim.

"Zamanı geldiğinde fikrini değiştirirsin," diye takıldım.

"Değiştirmeyeceğim." Böylece küçük sohbetimiz sona erdi ve elbiselerimi sessizce katlamaya devam ettik.

Seattle'daki ilk günüm bitmek üzereydi ve yarınsa yeni işyerimde çalışmaya başlayacaktım. Bu konuda son derece gergin ve endişeliydim. Yenilikler bana göre değildi, ödümü koparırlardı. Her şeyin benim kontrolüm altında olmasını ve yeni ortamlara elimde somut bir plan varken girmeyi tercih ederdim. Okulda yeni dersler seçmeyi bir yana bırakın, taşınma meselesi için bile doğru düzgün bir plan yapmaya vaktim olmamıştı ve dürüst olmak gerekirse de içimde eskisi kadar heves kalmamıştı. Ben kendimle didişirken Smith gözden kaybolmuş, kusursuz bir biçimde katlanmış bir elbise yığınını yatağın üzerine bırakmıştı.

Yarın işten sonra dışarı çıkıp Seattle'ı görmeliydim. Beni bu şehre âşık eden şeyleri yeniden hatırlamalıydım çünkü tanıdık her şeyden kilometrelerce uzaklıktaki bu yabancı yatak odasında kendimi çok yalnız hissediyordum.

72. Bölüm

Hardin

Logan'ın koca bir bardak birayı fondipleyip dibindeki köpüğü bile midesine indirişini izledim. Bardağı masaya bırakıp ağzını sildi. "Steph tam bir psikopat. Tessa'ya böyle bir şey yapabileceği hiç kimsenin aklma gelmezdi," dedi. Sonra da geğirdi.

"Dan biliyordu. Ve başkalarının da bundan haberdar olduğunu öğrenirsem..." diye onu uyardım.

Bana samimi bir biçimde bakıp başını salladı. "Başka kimse bilmiyordu. Şey... en azından bildiğim kadarıyla. Gerçi kimsenin bana bir bok anlattığı da yok ki." Uzun boylu, esmer bir hatun Logan'ın yanına geldi ve o da kolunu kızın omzuna attı.

"Nate ile Chelsea yakında gelirler," dedi kıza.

"Çiftler gecesi öyle mi?" diye homurdandım. "Artık kaçma vaktim geldi." Yerimden kalkmak için hareketlendim fakat Logan beni durdurdu.

"Çift falan yok. Tristan artık bekâr, Nate ise Chelsea'yla çıkmıyor, yalnızca sevişiyorlar."

Zaten buraya neden geldiğimi bile bilmiyordum fakat Landon benimle adamakıllı konuşmuyordu, Karen da akşam yemeği sırasında o kadar üzgündü ki o masada daha fazla oturmaya yüreğim elvermemişti.

"Dur tahmin edeyim: Zed de gelecek, değil mi?"

Logan başını iki yana salladı. "Sanmam. Sanırım o geceki saçmalıklara senden bile daha çok kızmış, çünkü o geceden beri hiçbirimizle tek kelime bile etmedi."

"*Hiç kimse* benden daha çok kızamaz," dedim dişlerimin arasından. Eski ahbaplarımla takılmamın *doğru yolu* bulmamda bana hiçbir yardımı dokunmuyordu. Aksine beni daha çok uyuz ediyordu. Kim Zed'in Tessa'yı benden daha fazla umursadığını söylemeye cüret edebilirdi ki?

Logan elini havaya savurdu. "Öyle demek istemedim... kusura bakma. Bir bira aç ve sakinleş." Başını çevirip barmene bakındı.

Başımı kaldırıp küçük barın karşısına baktığımda, uzaktan Chelsea olduğunu tahmin ettiğim kızla beraber Nate ile Tristan'ın bize yaklaştıklarını gördüm.

"Bira falan istemiyorum," dedim alçak sesle, sinirime hâkim olmaya çalışarak. Logan sadece bana yardım etmeye çalışıyordu fakat bu beni daha da kızdırmaktan öteye gitmiyordu. Herkes beni delirtiyor, her şey beni çıldırtıyordu.

Tristan omzuma bir şaplak attı. "Ne zamandır görüşemiyoruz," diye şakalaşmaya çalıştı ancak bu tavrı sadece garip kaçmakla kalmadı, ikimiz de bir gram bile gülümseyemedik. "Steph'in yediği haltlardan dolayı çok üzgünüm... Dürüst olmam gerekirse, ne işler karıştırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu," dedi sonunda ortamdaki havayı iyice garipleştirerek.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedim zoraki bir biçimde ve konuyu kapadım.

Küçük arkadaş grubum içip zerre umurumda olmayan saçma sapan şeyler hakkında konuştukları sırada kendimi Tessa'yı düşünürken buldum. *Acaba şimdi ne yapıyordur? Seattle'ı beğenmiş midir? Vance'in evinde tahmin ettiğimden daha fazla mı rahat etmiştir? Christian ile Kimberly ona iyi davranıyor mudur?*

Tabii iyi davranıyorlardır; Kimberly ile Christian her zaman iyi insanlar olmuşlardı. Bu yüzden asıl büyük soruyu kendime sormaktan çekiniyordum: Onu özlediğim kadar Tessa da beni özlüyor muydu?

"Sen de ister misin?" diye düşüncelerimi böldü Nate, yüzüme doğru bir *shot* bardağı sallayarak.

"Hayır, ben böyle iyiyim." Masada önümde duran sodayı işaret ettim, o da içkisini kafaya dikmeden önce bana omuz silkti.

Bu, şu anda yapmak istediğim en son şeydi. Arkadaşlarım bu ergence, kusana kadar veya zom olana kadar içme muhabbetinden keyif alabilirlerdi ama bana göre değildi. Onların kafalarının içinde sürekli daha iyi olmaları gerektiğini veya kendilerine çekidüzen vermeleri gerektiğini söyleyerek dır dır konuşan bir içsesleri yoktu. Karşılarına, kendilerine çekidüzen vermelerini sağlayacak kadar onları seven birileri hiç çıkmamıştı.

Senin için iyi biri olmak istiyorum, Tess, demiştim ona bir keresinde. O günden beri amma iyi iş çıkarmıştım.

"Ben gidiyorum," dedim herkese fakat masadan kalkıp oradan uzaklaştığımı bile fark etmemişlerdi. Artık beni zerre umursamayan insanlarla barlarda takılarak vaktimi boşa harcamamaya karar verdim. Herhangi birine bir garezim yoktu ancak hiçbiri beni ne doğru düzgün tanıyor ne de umursuyordu. Onlar yalnızca içip sıçan ve önüne çıkan her kızla yatan o eski halimi sevmişlerdi. Verdikleri o devasa partilerde rastlayabileceğiniz alelade, figüran tipli adamlardan biriydim sadece. Benim hakkımda bir bok bilmiyorlardı... hatta babamın bu sıçtığımın üniversitesinin dekanı olduğunun bile farkında değillerdi. Zaten dekan kelimesinin anlamını bile bildiklerinden şüpheliydim.

Kimse beni onun kadar iyi tanımıyordu, Tessa'dan başka hiç kimse beni yakından tanıma zahmetine girmemişti. Bana sürekli meraklı ve rastgele sorular sorup dururdu: *"Aklından ne geçiyor?" "Neden o programı bu kadar beğendin?" "Sence karşıda oturan şu adam ne düşünüyordur?" "Doğduğundan bu yana hatırladığın ilk anın ne?"*

Eskiden, Tessa'nın hakkımda her şeyi bilmek istemesini saçma bulduğumu sanırdım. Aslında bu bana kendimi... özel hissettiriyordu... veya birinin bu aptalca soruların cevabını vermemi gerçekten bekleyecek kadar beni umursadığını düşünüyordum. Beynimin neden tutarlı bir biçimde düşünemediğini bir türlü çözemiyordum; bir yanım kendimi toparlamamı ve o acınası kıçımı kaldırıp Seattle'ın yolunu tutmamı söylüyor, Vance'in kapısına dayanıp Tessa'ya bir daha onu asla bırakmayacağımı söylememem için ısrar ediyordu. Gerçi bu göründüğü kadar kolay bir iş değildi. Diğer yanımsa ötekinden çok daha büyük ve güçlüydü, o yanım girdiği her tartışmayı kazanır ve bana ne kadar da bitik bir adam olduğumu anlatırdı. Ben öylesine

bitik bir adamdım ki kendi hayatımı ve başkalarınınkini mahvedip duruyordum, aslında Tessa'ya dokunmayarak ona çok büyük bir iyilik yapıyordum. Yanımda bana yanlış yaptığımı söyleyecek bir Tessa olmayınca; güvenebileceğim tek şey o yanımdı. Çünkü geçmişte hep haklı çıkmıştı.

Landon'ın benim daha iyi bir insan olmam konusundaki planı kâğıt üzerinde kulağa hoş geliyordu peki ama sonra ne olacaktı? Hakikaten de sonsuza dek böyle kalacağıma inanabilir miydim? Sinirlendiğim zaman kafama bir şişe votkayı dikmekten vazgeçmekle, Tessa'ya layık bir insan mı oluyordum?

Bitik herifin teki olduğumu kabullenmeye bu kadar razı olmasaydım belki her şey daha kolay olurdu. Ne yapacağımı bilmiyordum ancak kafamdaki sorular da yatışmak nedir bilmiyordu. Bu gece için evime çekilip Tessa'nın en sevdiği TV dizilerini seyretmeye karar vermiştim... gerçekten de berbat dizilerdi ve hepsinin ucuz senaryoları ve boktan oyunculukları vardı. Hatta belki de o bölümdeki her şeyi anlamama rağmen, Tessa'nın dizide geçen sahneleri bana teker teker açıkladığını hayal edecektim. Bunu yapmasını çok seviyordum. Biraz uyuz edici bir şeydi fakat o dizilerdeki her küçük detay için bile öylesine tutkulu olmasına bayılıyordum. Mesela o kırmızı paltolunun kim olduğunu veya o gıcık olduğum, küçük, sevimli yalancı kızları kimin taciz edip durduğunu bana açıklarken...

Asansörden indiğimde gece plan yapmaya devam ediyordum. Önce o boktan dizileri seyredecek, sonra yemek yiyecek, ardından da bir duş alıp muhtemelen Tessa'nın dudaklarını hayal ederek kendimi tatmin edecektim. Bir taraftan da aptalca bir halt yememek için elimden geleni yapacaktım. Hatta belki de dün darmadağın ettiğim şeyleri toplayabilirdim.

Dairemin kapısına geldiğimde tekrar arkamı dönüp koridora baktım. Sıçtığımın kapısı niye aralıktı yine? Tessa geri mi dönmüştü yoksa yine evi mi soymuşlardı? Bu cevaplardan hangisinin beni daha çok sinirlendirdiğinden emin değildim.

"Tessa?" diye seslendim kapıyı ayağımla ittirirken fakat o anda Tessa'nın babasını iki büklüm olmuş bir halde, kanlar içinde yerde görünce midem ağzıma geliverdi.

"Bu da ne?" diye bağırdım ve kapıyı çarparak kapadım.

"Dikkat et," diye inledi Richard ve bakışlarını takip edip koridora baktım. Omzunun üstünde kıpırdanan birini gördüm.

Richard'ın tepesinde biri dikiliyordu. Omuzlarımı dikleştirdim ve buna mecbur kalma ihtimalime karşılık kendimi ileri atılmaya hazırladım.

Sonra Richard'ın arkadaşı olduğunu fark ettim... adı Chad'di sanırım. "Ona ne halt oldu ve burada ne bok yiyorsunuz?" diye sordum adama.

"Ben aslında şu kızla karşılaşırım diye umuyordum ama sen de bana yetersin," dedi sırıtarak.

Bu iğrenç herifin Tessa'mdan bahsediş şeklini duymamla beraber kan beynime sıçradı. "Hemen siktir olup git buradan, şunu da yanında götür." Chad'i evime sokan bok çuvalı kılıklı herifi işaret ettim. Kanıyla yerleri berbat etmişti.

Chad omuzlarını silkip boynunu esnetti. Anladığım kadarıyla böyle yaparak sakinliğini korumaya çalışıyordu fakat bu beni daha da kışkırtmıştı. "Sorun şu ki bu adamın bana epey yüklüce bir miktar borcu var, onu ödeyemeyecek halde olmasına rağmen hem de," dedi kirli tırnaklarıyla kollarındaki küçük kırmızı noktaları kaşıyarak.

Sıçtığımın müptezeli.

Elimi öne savurdum. "Bu benim sorunum değil. Buradan defolup gitmeni bir daha yinelemeyeceğim ve sana para falan da vermeyeceğim."

Fakat Chad sırıtmaya devam etti. "Sen kiminle konuştuğunu bilmiyorsun, çocuk!" Richard'ı tam kaburgasının altından tekmeledi. İhtiyarın dudaklarından acınası bir inleme çıktı ve yüzükoyun devrilip bir daha da kalkamadı.

Evime zorla giren lanet olası uyuşturucu bağımlılarıyla uğraşacak havada değildim. "İkiniz de benim sikimde değilsiniz. Eğer senden korktuğumu sanıyorsan çok büyük bir hata yapıyorsun," diye hırladım.

Bu hafta başıma daha başka ne gelebilir ki?

Durun, bekleyin. Bunun cevabını öğrenmeyi hiç istemiyordum.

Chad'e doğru bir adım attım ve tam da tahmin ettiğim gibi hemen geriledi. "Belki de kibarlık adına söylediğimi bir kez daha *yinelemeliyim*: Buradan derhal çıkın yoksa polis çağıracağım. Onların

buraya gelip seni kurtarmalarını beklediğimiz sırada da eğer salağın teki çıkagelir de aynı bu yaptığın gibi aptalca bir şey yapmaya kalkarsa, diye bir kenara sakladığım beysbol sopasıyla pestilini çıkarana kadar döveceğim." Portmantoya yöneldim ve duvara dayalı duran sopayı kaptım, söylediklerimde ciddi olduğumu gösterircesine havaya kaldırdım.

"Eğer bu evden onun borcunu tahsil edemeden çıkarsam, bu adama yapacaklarımın vebali tamamen senin boynuna olur. Kanı senin eline de bulaşacak, bilesin."

"Ona ne halt edeceğin zerre umurumda değil," dedim. Sonra birden, bu sözlerimde ciddi olup olmadığımı merak ettim.

"Tabii," dedi oturma odasında etrafına bakınarak.

"Ne kadar borcu var sana?" diye sordum.

"Beş yüz."

"Sana beş yüz papel falan vermeyeceğim." Babasının bir bağımlı olduğu hakkındaki kuşkularımın doğru çıktığını öğrenince Tessa'nın ne hissedeceğini tahmin edebiliyordum. İçimden de sırf bu heriften kurtulabilmek için cebimdeki cüzdanı Chad'in suratına fırlatmak geliyordu. Babası hakkında yanılmamış olduğum gerçeğinden nefret ediyordum; Tessa bu konuda bana pek inanmamıştı ama önünde sonunda gerçeği bütün çıplaklığıyla anlayacaktı. Ama şu anda sadece içinde bulunduğum durumdan kurtulmak istiyordum, o göt herif de buna dahildi. "Üzerimde o kadar nakit yok."

"İki yüz o zaman?" diye sordu. Bağımlılığı yüzünden bakışlarıyla resmen bana yalvarıyordu.

"Olur." Evime zorla girip bir de üstüne Tessa'nın babasını pestili çıkana kadar döven bu keş herife resmen para vermeyi kabul ettiğime bir türlü inanamıyordum. Üzerimde nakit olarak iki yüz dolar bile yoktu. Peki, ne yapacaktım? Bu ucubeyi peşime takıp bir ATM bulmak için etrafta mı dolanacaktım? Bu saçmalığın daniskasıydı.

Kim evine döndüğünde böyle bir saçmalıkla karşılaşırdı ki?

Ben. Başka kim olacak?

Tessa için. Bunu sadece onun için yapıyordum.

Cebimden cüzdanımı çıkardım ve bankadan yeni çektiğim seksen doları adamın önüne attım. Sonra beyzbol sopasını elimden

bırakmadan yatak odasına geçtim. Babamla Karen'ın bana Noel'de aldıkları kol saatini götürüp herife fırlattım. İskelete dönmüş bir insan enkazına benzeyen Chad, tipiyle tezat oluşturan bir çeviklikle saati havada yakaladı. Saati gerçekten çok istiyor olmalıydı... veya onun karşılığında takas edeceği şeyi.

"O saat beş yüz kâğıttan çok daha fazla eder. Şimdi siktir git buradan," dedim. Ancak açıkçası içimden gitmesini istemiyordum, aksine üzerime gelmesini ve o lanet kafatasını ikiye yarmayı istiyordum.

Chad bir kahkaha attı, sonra öksürdü ve ardından tekrar güldü. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Rick," diye onu tehdit etti ve kapıdan çıkıp gitti.

Adamın peşinden gittim ve sopayla onu işaret ettim. "Ha, bu arada, Chad? Eğer bir daha seni buralarda görürsem, *gebertirim.*" Ardından kapıyı o çirkin suratına çarptım.

73. Bölüm

Hardin

Postalımın ucuyla Richard'ın bacağını dürttüm. Öfkeden delirmiştim ve tüm bu olanlar onun suçuydu.

"Beni affet," diye homurdandı yerden kalkmaya çalışırken. Doğrulurken bir anda kasıldı ve tekrar parke zemine kapaklandı. Yapmak istediğim son şey, o acınası kıçını yerden kaldırması için ona yardım etmekti fakat şu anda onunla başka ne halt edeceğimi de bilmiyordum.

"Seni bir iskemleye oturtayım, kanepeme hayatta oturamazsın, önce duş alman gerek."

"Olur," diye mırıldandı ve onu kaldırmak için yere eğildiğimde gözlerini kapadı. Boyuna göre tahmin ettiğim kadar ağır değildi.

Onu bir mutfak sandalyesine sürükleyip oturttum ve hemen akabinde öne eğilip kollarını karnına sardı.

"Şimdi ne var? Seninle ne halt edeceğim ben?" diye sordum kısık bir sesle.

Tessa burada olsaydı ne yapardı? Onu tanıdığım kadarıyla, önce babasını sıcak bir banyoya sokar, ardından da onu yedirip içirirdi. Ben bunlardan hiçbirini yapacak değildim.

"Beni geri götür," diye öneride bulundu. Titrek parmaklarıyla yırtık tişörtünün yakasını düzeltti; üzerindeki benimkilerden bir tanesiydi, bunu ona Tessa vermişti. Buradan gittiğinden beri üzerinden çıkarmamış mıydı? Ağzına bulaşan kanı sakince silerken çenesine ve darmadağın olmuş saçlarına bulaştırdı.

"Nereye döneceksin ki?" dedim. Belki de eve girer girmez polisi aramalıydım ve Chad'e o saati vermemeliydim... o an doğru düşünememiştim, düşündüğüm tek şey, Tessa'yı bu olayın dışında tutmaktı.

Ama zaten Tessa olayın dışındaydı... buralardan çok uzaktaydı.

"Onu niye buraya getirdin? Ya Tessa burada olsaydı..." derken sesim cılızlaştı.

"O taşındı. Burada olmadığını biliyordum," diye konuştu zorlanarak.

Güçlükle konuşabildiğinin farkmdaydım ancak bazı cevaplara ihtiyacım vardı ve sabrımsa tükeniyordu. "Birkaç gün önce de buraya giren sen miydin?"

"Bendim. Ama sadece yemek yemek ve yık... yıkanmak için," dedi Richard nefes nefese.

"Yani onca yolu yemek yiyip duş almak için mi teptin?"

"Aynen, ilk seferinde otobüsle gelmiştim. Ama Chad..." derin bir nefes aldı ve ağırlığını öbür yanına verirken acıyla inledi, "...beni buraya getirmeyi teklif etti ancak biz içeri girer girmez bana saldırdı."

"Sen nasıl girebildin ki içeri?"

"Tessie'nin yedek anahtarını almıştım."

Ya kendi başına almıştır... ya da Tessa ona vermiştir, diye geçirdim içimden.

Mutfak eviyesini işaret etti. "Çekmecede duruyordu."

"Bakalım doğru anlamış mıyım? Evimin yedek anahtarını çaldın ve canın ne zaman duş almak isterse buraya gelip gitmeye başladın. *Sonra* o Chad denen müptezeli evime soktun ve bir de üstüne ona borçlu olduğun için ondan dayak yedin?" Bu *Uzman Müdahalesi* programı tadındaki sahneye nasıl düşmüştüm böyle?

"Evde kimse yoktu. Kötü bir şey olacağını hiç düşünmemiştim."

"İşte, hiç düşünmüyorsun zaten, asıl sorun orada! Ya eve benim yerime Tessa gelseydi? Seni bu halde görünce kim bilir ne hissederdi, hiç düşündün mü?" Şu anda tamamen kendi tarzımın dışına çıkmıştım. Bana kalsa aklıma gelen ilk şey; bu ahmak ihtiyarı yakasından tutup evden... *evimden* dışarı atıp koridorda kan revan içinde tek başına bırakmak olurdu. Tabii ki bunu yapamıyordum çünkü bu herifin kızına sırılsıklam âşıktım ve eğer onu öylece evden

atıp kendi haline bırakırsam, kızın duygularını öncekinden çok daha fazla incitmiş olacaktım. Şu aşk denen bok, gerçekten de müthiş bir şey değil miydi?

"Ee, ne yapalım şimdi?" Çenemi kaşıdım. "Seni hastaneye götürsem mi?"

"Hastaneye gitmeye gerek yok, iki üç bandaj yeter. Benim için Tessie'yi arayıp ondan özür dilediğimi söyleyebilir misin?"

Bu isteğini elimi savurarak geçiştirdim. "Hayır, olmaz. Bunları asla öğrenmemesi gerek. Senin yediğin haltları düşünüp canını sıkmasını istemiyorum."

"Olur," diyerek bana katıldı ve oturduğu yerde yine kımıldandı.

"Ne zamandır madde kullanıyorsun?" diye sordum.

Yutkundu. "Kullanmıyorum," dedi mahcup bir tavırla.

"Yalan söyleme bana. Salak değilim ben. Söyle gitsin işte."

Bir an düşünceli bir biçimde gözleri daldı. "Bir senedir falan ama Tessie'ye rastladığımdan beri bırakmak için çok uğraşıyorum."

"Tessa bunu öğrenirse çok üzülür... biliyorsun, değil mi?" Umarım Richard gerçekten de bunu biliyordu. Ben de bunu unutma ihtimaline karşı ona defalarca hatırlatmaktan hiç çekinmeyecektim.

"Biliyorum, onun için kendime çekidüzen vereceğim," dedi.

Hepimiz öyle yapmıyor muyuz?

"Eh, öyleyse rehabilitasyona girmek için acele etsen iyi olur çünkü eğer seni bu halde görseydi..." Cümlemi tamamlamaktan vazgeçtim. Tessa'yı arayıp babasıyla ne halt edeceğimi sorup sormama konusunda kendimle mücadele ediyordum. Ancak bunun soruna bir faydasının olmayacağının da bilincindeydim. Tessa'yı bunun için rahatsız edemezdim, özellikle de şimdi. Çünkü o, rüyalarını gerçekleştirmeye çalışıyordu.

"Ben odama gidiyorum. İstediğin gibi duşu kullanabilirsin, yemek yiyebilir veya ben eve gelip rahatını kaçırmadan önce ne yapmayı planladıysan onu yapabilirsin." Ağır adımlarla mutfaktan çıkıp yatak odasına gittim. Kapıyı arkamdan kapayıp sırtımı yasladım. Bu hayatımın en uzun yirmi dört saatlerinden biri olmuştu.

74. Bölüm

Tessa

Kimberly ile Christian bana yeni ofisimi gösterdiklerinde yüzümdeki aptalca sırıtışı bir türlü silip atamıyordum. Duvarları bembeyaz, kapısı ve süslemeleriyse koyu griydi. Çalışma masasıyla kitaplıklar da siyah, şık ve moderndi. Odanın boyutları eski odam kadardı ancak buranın manzarası muhteşem ve kesinlikle nefes kesiciydi. Vance Yayıncılık'ın yeni ofis binası Seattle şehir merkezindeydi; altımızdaki şehrin görüntüsü ışıl ışıl ve sürekli devinim halindeydi. Ben de tüm bunların ortasındaydım artık.

"Burası harika... çok teşekkür ederim!" dedim pek çok kişinin profesyonelliğe layık bulamayacağı kadar coşkulu bir sesle.

"İhtiyaç duyabileceğin her şey sana bir yürüme mesafesi kadar yakın olacak; kahve, canının çektiği herhangi bir yemek türü, hepsi burada." Christian gururlu bir tavırla pencereden şehrin manzarasına baktı ve kolunu nişanlısının beline doladı.

"Böbürlenmeyi keser misin artık?" diye ona takıldı Kimberly ve Christian'ın alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Peki, o zaman, seni rahat bırakalım. Artık işbaşı yapma zamanı," diye şakayla azarladı beni Christian. Kimberly onu kravatından tuttu ve resmen sürükleyerek dışarı çıkardı.

Masamın üzerini zevkime göre düzenledim ve biraz okuma yaptım fakat öğle yemeğine doğru yeni ofisime ait en az on fotoğrafı Landon'a... ve Hardin'e gönderdim. Hardin'in buna cevap yazmayacağını biliyordum fakat kendime engel olamamıştım. Ofisimin manzarasını görmesini istiyordum... belki o zaman buraya taşınma konusundaki fikrini değiştirebilirdi? Bir an kendime hâkim olamayıp

fotoğrafları ona göndermeme bir sebep uydurmaktan başka bir şey yapmıyordum aslında. Ama onu özlemiştim... işte bunu itiraf da etmiştim. Onu çok fena özlemiştim ve ondan bir cevap gelmesini umuyordum, basit bir kısa mesaj bile olurdu. Herhangi bir şey. Fakat hiçbir cevap gelmemişti.

Landon, gönderdiğim her fotoğrafa heyecanlı birer yorum göndermişti: Elimde üzerinde VANCE YAYINEVİ yazan bir kahve fincanıyla poz verdiğim o saçma fotoğrafa bile...

Bu fotoğrafları Hardin'e göndererek yaptığım fevri hareket üzerinde düşündükçe daha da pişman oluyordum. Ya bu yaptığımı yanlış anlarsa? Buna son derece meyilli bir insandı. O fotoğrafları artık hayatıma devam ettiğime dair bir kanıt olarak görebilir, hatta bunu gözüne sokmak istediğimi bile sanabilirdi. Kesinlikle öyle bir niyetim yoktu ve içimden sadece bunu yanlış anlamaması için dua ediyordum.

Belki de kendimi açıklayabilmek için ona başka bir mesaj daha atmalıyım, diye düşündüm. Veya ona resimleri kazara gönderdiğimi söyleyebilirdim. Hangisinin daha az inandırıcı olduğundan emin değildim.

Gerçi ikisine de inanmazdı. Konuyu kafamda fazla büyütüyordum; sonuçta, bunlar sadece fotoğraftan ibaretti. Hardin'in bunları nasıl yorumlayacağından kendimi tamamen sorumlu tutamazdım.

Benim katımdaki dinlenme odasına girdiğimde, Trevor'ın elinde tabletiyle kare şeklindeki masalardan birinde oturduğunu gördüm.

"Seattle'a hoş geldin," dedi mavi gözleri parıldarken.

"Selam." Coşkulu tavrına gülümseyerek karşılık verdim ve odadaki devasa yiyecek otomatının pos cihazına kredi kartımı okuttum. Üzerinde rakamlar bulunan birkaç ufak düğmeye bastım ve kendimi bir paket fıstık ezmeli krakerle ödüllendirdim. Yemek yiyemeyecek kadar gergindim ve yarın bölgeyi keşfe çıkma fırsatı bulduğum zaman dışarıda öğle yemeği yiyecektim.

"Şimdiye kadar Seattle'ı nasıl buldun?" diye sordu Trevor.

Ondan izin isteyerek Trevor'a baktım, başıyla beni onaylayınca karşısına oturdum. "Henüz fazla bir şey göremedim. Daha dün geldim ama bu yeni binaya bayıldım doğrusu."

İki kadın içeri girdi ve Trevor'ı gülümseyerek selamladılar; içlerinden biri bana bakıp gülümsedi, ben de ona hafifçe el sallayarak karşılık verdim. Ardından da kendi aralarında konuşmaya koyuldular, sonra kadınlardan siyah saçlı ve kısa boylu olanı buzdolabının kapağını açtı ve içinden mikrodalgada ısıtılabilen hazır yemeklerden çıkardı.

"O zaman etrafı keşfe çıkmalısın; burada görülecek çok şey var. Seattle güzel bir şehir," dedi Trevor ben boş bakışlarla krakerimi kemirirken. "*Seattle Kulesi*[7], Pasifik Bilim Merkezi, sanat müzeleri ve daha neler neler..."

"Seattle Kulesi'ni ve Pike Place Pazarı'nı[8] görmeyi çok istiyorum," dedim. Ancak huzursuz olmaya başlamıştım çünkü ne zaman odadaki o iki kadına baksam, sürekli bana bakıp kendi aralarında bir şeyler fısıldaştıklarını düşünüyordum.

Bugün epey paranoyaktım.

"Görmelisin. Henüz nerede kalacağına karar verebildin mi?" diye sordu. İşaretparmağını tabletin üzerinde kaydırıp ekranını kapadı ve ardından da tüm dikkatini bana verdi.

"Şimdilik Kimberly ile Christian'ın evlerinde kalıyorum... kendime bir yer bulana kadar birkaç hafta orada kalacağım." Sesimdeki aceleci tavır utanç vericiydi. Onlarla kalmaya mecbur olmaktan nefret ediyordum çünkü Hardin bulabildiğim o tek apartman dairesini tutmama engel olmuştu. Sadece kendi başıma yaşamak istiyordum ve insanlara da yük olmamalıydım.

"Etrafa bir sordurayım, belki oturduğum binada boş bir daire vardır," diye öneride bulundu Trevor. Gümüş renkli kravatını çekiştirerek düzelttikten sonra da elini ceketinin yakasına götürdü.

"Teşekkürler. Ama oturduğun binanın düşündüğüm fiyat aralığında olduğunu pek sanmıyorum," diye kibarca ona durumumu belirttim. O finans müdürüydü, bense sadece bir stajyerdim... gerçi düzgün bir

---

7 (İng.) *The Space Needle*. Seattle şehrinin turistik simgelerinden biri olan ve boyu 184.41 m'yi bulan gözlem kulesidir. Görüntüsü itibariyle *Uzay İğnesi* olarak bilinmektedir. (ç.n.)

8 Halen faaliyette olan ve yoğun miktarda turist çeken, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en eski halk pazarıdır. (ç.n.)

maaş alan bir stajyerdim ancak eminim aldığım para onun oturduğu binanın arkasındaki çöp konteynırını bile karşılamaya yetmezdi.

Yüzü kızardı. "Tabii," dedi ikimizin geliri arasındaki devasa uçurumu fark ederek. "Yine de etrafa boş yer bilen var mı diye sorduruyum."

"Teşekkür ederim." İnandırıcı bir gülümseme takındım. "Eminim kendime gerçek bir yuva bulduğumda, Seattle'da kendimi evimde hissedeceğim."

"Buna katılıyorum; tabii biraz zaman alacaktır fakat burayı çok seveceksin." Çarpık gülümsemesi son derece sıcak ve samimiydi.

"İşten sonra planın var mı?" diye ağzımdan kaçırdım.

"Var," dedi yumuşak ses tonu titrerken. "Ama iptal edebilirim."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Ben sadece, madem şehri biliyorsun, belki bana da etrafı gösterirsin diye düşünmüştüm ama eğer planın varsa bunu hiç dert etme." Umarım Seattle'da kendime birkaç arkadaş edinebilirdim.

"Sana etrafı göstermekten çok memnun olurum. Sadece koşuya çıkacaktım, o kadar."

"Koşu mu?" Burnumu buruşturdum. "Ne için?"

"Öylesine."

"Bu benim kulağıma pek öylesine gelmedi." Güldüm o da eğlenerek başını iki yana salladı.

"Genelde her gün işten sonra koşuya çıkarım. Ben de hâlâ şehri tanımaya çalışıyorum, böyle yaparak da etrafa daha çok alışıyorum. Belki bir gün sen de bana katılırsın."

"Bilemiyorum..." Bu fikir bana hiç ilginç gelmemişti.

"O zaman yürürüz sadece." Kıkırdadı. "Ballard'da oturuyorum; orası epey güzel bir mahalle."

"Aslında Ballard'ı ben de duymuştum," dedim Seattle'ın mahallelerini gösteren bir internet sitesinde sayfalar boyunca gezinirkenki halimi hatırlarken. "Tamam, olur. Ballard'da gezintiye çıkalım, o zaman." Ellerimi çırptıktan sonra dizime koydum.

Elimde olmadan Hardin acaba bu konuda ne derdi, diye düşündüm. Trevor'dan hoşlanmıyordu ve şimdiden aramıza "mesafe koyma" anlaşmamıza sadık kalma konusunda epey zorlanıyordu.

Sonuçta bunu teklif eden o değildi ancak yine de öyle düşünmek istiyordum. Hardin'le arama gerek fiziksel gerekse mecazi olarak ne kadar mesafe koymuş olursam olayım, Trevor'ı sadece arkadaş olarak görüyordum. Aklımdan geçen son şey Hardin dışında biriyle romantik bir ilişkiye girmekti.

"Peki, o zaman." Trevor gülümsedi, onunla gitmeyi kabul ettiğikme oldukça şaşırmış görünüyordu. "Öğle aram bitti, ofise geri dönmeliyim ama sana adresimi mesaj atarım veya eğer sen de istersen iş çıkışı doğrudan oraya gideriz."

"Beraber gidelim... nasılsa ayakkabılarım bana sorun çıkarmaz." Ayağımdaki babetleri işaret ettim, içimden bugün işe topuklu ayakkabı giymediğim için kendimi övüyordum.

"Tamam o zaman. Saat beşte odana uğrayayım mı?" dedi ve ayağa kalktı.

"Olur, tabii." Ben de ayaklandım ve boş kraker ambalajını çöp tenekesine attım.

Arkamdaki kadınlardan birinin, "Zaten kızın bu işe neden kabul edildiğini ikimiz de biliyoruz," dediğini duydum.

Sonra merakıma yenilip oturdukları yere baktım, hemen suspus olup önlerindeki masaya baktılar. Dedikodumu yaptıklarını düşünmekten kendimi alamıyordum.

Seattle'da arkadaş edinmekten bahsedene bakın hele.

"Onların tek işi dedikodu yapmak, kafanı takma sen," dedi Trevor elini sırtıma koyup beni dinlenme odasından çıkarırken.

Ofisime döndüğümde, çalışma masasının çekmecesini açıp cep telefonumu çıkardım. Hardin'den iki cevapsız arama vardı.

Onu hemen geri aramalı mıydım? *İki kere aramış, kesin kötü bir şey olmuştur. Bence aramalıyım,* diye düşündüm kendi kendime pazarlık etmeye çalışarak.

Hardin ilk çalışta telefonu açtı ve hemen, "Neden seni aradığımda cevap vermedin?" diye sordu.

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordum merakla sandalyemden kalkarak.

"Hayır. Kötü bir şey olmadı," dedi nefes nefese. Hardin'in bu basit kelimeleri telaffuz ederken pembe dudaklarını oynatışını tüm

berraklığıyla gözümün önünde canlandırabiliyordum. "Neden o fotoğrafları gönderdin bana?"

Onu üzdüğümden endişe ederek ofiste etrafıma bakındım. "Sadece yeni ofisim için çok heyecanlanmıştım ve bunu senin de görmeni istedim o kadar. Umarım böbürlendiğimi falan düşünmemişsindir. Eğer öyleyse çok özür dilerim..."

"Hayır, sadece biraz kafam karıştı," dedi sakin bir tavırla, ardından sessizliğe büründü.

Birkaç saniye sonra, "Bir daha göndermem, zaten en başta bunu yapmamalıydım," dedim. Alnımı ofisimin penceresine yaslayıp şehrin sokaklarına baktım.

"Dert etme, sorun değil... orası nasıl? Sevdin mi?" Hardin'in ses tonu hüzünlüydü ve şu anda onun yüzünde belirdiğini gayet iyi bildiğim somurtmayı silip atmak istedim.

"Burası çok güzel."

Üstelemeye devam etti, bunu yapacağını biliyordum: "Soruma cevap vermedin."

"Çok sevdim," dedim yumuşak bir ses tonuyla.

"Sesinden anlaşılıyor."

"Gerçekten çok sevdim burayı, şimdilik... şimdilik alışmaya çalışıyorum. Hepsi bu kadar. Oralar nasıl?" diye sordum sohbeti sürdürebilmek için. Henüz telefonu kapamaya hazır değildim.

"Aynı," diye cevap verdi çabucak.

"Şu an yaptığımız şey sana tuhaf gelmiyor, değil mi? Çünkü telefonda konuşmak istemediğini söylemiştin ama yine de beni aradın, o yüzden sadece..."

"Hayır, tuhaf falan değil," diye sözümü kesti. "Seninle aramdaki hiçbir şey tuhaf olmadı şimdiye kadar. Ben onu sadece artık birlikte olmayacaksak, her gün telefonda saatlerce konuşmamızın önemsiz olduğunu belirtmek için söylemiştim. Çünkü bunun hiçbir mantıklı tarafı yok ve benim için işkenceden farksız."

"Yani benimle konuşmak istemiyor musun?" diye sordum çünkü kendimi çaresiz hissediyordum ve bunları ondan duymaya ihtiyacım vardı.

"Hayır, tabii ki konuşmak istiyorum."

Arka fonda bir korna sesi duydum, sanırım araba kullanıyordu. "Ee, ne yapacağız peki? İki arkadaş gibi arada sırada telefonda sohbet mi edeceğiz?" diye sordu. Sesinde öfkeden eser yoktu, yalnızca meraktan sormuştu.

"Bilmiyorum, belki onu da deneyebiliriz?" Bu ayrılığımız bana bir öncekinden çok daha farklı hissettiriyordu; bu sefer temelli yollarımızı ayırmıştık ve bu hiç de temiz olmamıştı. Gerçekten ihtiyacım olan şeyin Hardin'den temiz bir biçimde ayrılmak olup olmadığına karar vermeye hazır değildim. O yüzden bu düşünceyi rafa kaldırdım ve sonra düşünmek için kendime söz verdim.

"Öyle yürümez."

"Birbirimizi görmezden gelip konuşmayı kesmemizi isteyemem ama kendime ait bir alana sahip olma düşüncemden de vazgeçmedim," dedim.

"İyi, bana Seattle'ı anlat o zaman," dedi en sonunda.

75. Bölüm

Tessa

Öğleden sonramın kalan yarısını Hardin'le telefonda konuşarak geçirdikten ve ofisteki ilk işgünümü neredeyse hiç çalışmadan tamamladıktan sonra odamın kapısının önünde sabırla Trevor'ı beklemeye başladım.

Az önce Hardin'le konuşurken çok sakin olduğunu fark etmiştim, sesi, dikkatini bir şeye odaklamışçasına pürüzsüzdü. Koridorda ayakta dikilirken, onunla hâlâ irtibatı koparmadığım için içim içime sığmıyordu; artık birbirimizden kaçmayı bırakmamız çok iyiydi. İçimden bir his, onu bu kadar çok ve her şeyiyle istediğim gerçeğini yadsıyıp her gün küçük dozlar halinde Hardin aldıkça, aramızdaki bu muhabbetin o kadar kolay devam etmeyeceğini söylüyordu. Yanımda olmasını, beni kucaklayıp öpmesini, güldürmesini istiyordum.

Demek gerçekleri inkâr etmek böyle bir şeydi.

Şimdilik bu durumdan memnundum. Diğer seçeneğim olan üzüntüye kendimi bırakmaktansa bu daha iyi hissettiriyordu.

İç çektim ve Trevor'ı beklemeye devam ederken başımı duvara yasladım. Keşke onu iş çıkışı rahatsız etmeseydim diye düşündüm. Onun yerine Kimberly'nin evine gider, Hardin'le telefonda konuşabilirdim. Keşke o da buraya gelseydi; Trevor yerine onunla buluşurdum. Benimkine yakın bir yerlerde kendine bir ofis bulabilirdi; günde birkaç defa işyerime uğrar ve arada kalan diğer vakitlerde de ben onunkine uğramak için bahaneler uydurabilirdim. Ayrıca eminim Hardin isteseydi, Christian ona da burada bir iş verebilirdi. Birkaç defa Hardin'le tekrar çalışmak istediğinden bahsetmişti çünkü.

Öğle aralarımızı birlikte geçirebilirdik, hatta belki de eski ofisteki anılarımızı tazeleyebilirdik. O anda Hardin'i arkamda hayal ettim, bense çalışma masamın üzerine yüzükoyun yatmıştım, elleriyle sıkıca saçımı kavramış...

"Kusura bakma, biraz geciktim, toplantım biraz uzadı da," dedi Trevor hayallerimi ansızın bölerek. Hem utanç hem de şaşkınlıkla irkildim.

"Ah, şey, tabii. Ben de..." saçımı kulağımın arkasına attım ve yutkundum, "seni bekliyordum."

Aklımdan geçenleri bir bilseydi... Tanrı'ya şükür ki bunlardan habersizdi. O sahneler nereden aklıma geldiyse...

Başım öbür yana çevirip boş koridora baktı. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Evet."

Binada yürürken havadan sudan konuştuk. Neredeyse herkes çıkmıştı, ofis son derece sessizdi. Trevor bana erkek kardeşinin Ohio'da bulduğu yeni işi ve iş arkadaşımız Krystal'ın düğünü için aldığı yeni takım elbiseyi anlatıyordu. Elimde olmadan Trevor'ın kaç takım elbisesi olduğunu merak ettim.

Arabalarımıza bindikten sonra, kalabalık şehirde Trevor'un BMW'sini takip ettim ve nihayet ufak bir mahalle olan Ballard'a ulaştık. Daha önce okuduğum bloglara göre burası Seattle'ın en modern semtlerinden biriydi. Mahallenin dar sokakları boyunca kahve dükkânları, vegan restoranları ve *hipster* barları sıralanmıştı. Trevor'un evinin altındaki otoparka arabamı bıraktım ve bana bu pahalı yerden bir daire tutmamı önerdiğini hatırlayınca kendi kendime güldüm.

Trevor bana gülümseyip takım elbisesini işaret etti. "Üzerimi değiştirmem lazım, anlarsın ya."

Evine girdikten ve Trevor gözden kaybolduktan sonra, geniş oturma odasında meraklı bir biçimde etrafa bakınmaya başladım. Şömine raflarında ailesine ait fotoğraflar, çerçeveletilmiş gazete kupürleri ve makaleler vardı. Eritilip kalıba dökülmüş şarap şişelerinden oluşan ve kahve sehpasının tamamını kapsayan ilginç bir sergi paneli vardı. Odanın hiçbir köşesinde tozdan eser yoktu. Etkilenmiştim.

"Hazırım!" diye seslendi Trevor. Yatak odasından çıktı ve kırmızı kapüşonlusunun fermuarını çekti. Onun bu kadar gündelik bir kıyafetle görmek beni hep hazırlıksız yakalıyordu; normal haliyle şu anki görüntüsü arasında oldukça büyük bir fark vardı.

Evinden birkaç blok yürüdükten sonra ikimiz de üşüyüp titremeye başlamıştık.

"Acıktın mı, Tessa? İstersen yiyecek bir şeyler alabiliriz." Soğuk yüzünden, her sözünün ardından ağzından buhar çıkıyordu.

Hevesle başımı salladım. Açlıktan midem gurulduyor, öğle yemeği niyetine yediğim bir paket krakerin hiçbir işe yaramadığını hatırlatıyordu.

Ben Trevor'a istediği restoranı seçmesini söyledikten sonra kendimizi, bulunduğumuz yerden birkaç metre uzaktaki küçük bir İtalyan ızgaracısında bulduk. Sarımsağın tatlı kokusu iştahımı kabartıyordu, arkadaki ufak bir masaya yönlendirildiğimizde de ağzım çoktan sulanmaya başlamıştı.

76. Bölüm

Hardin

"Artık çok daha... *hijyenik* görünüyorsun," dedim Richard'a, yeni tıraş ettiği yüzünü beyaz bir havluyla silerken banyodan çıktığı sırada.

"Aylardır yüzüme jilet değmemişti," diye cevap verdi çenesinin yumuşak derisini sıvazlarken.

Ben, "Hadi ya?" deyip gözlerimi devirirken o da bana yarım yamalak gülümsedi.

"Burada kalmama izin verdiğin için tekrar teşekkür ederim..." Kalın sesi bir anda cılızlaşıverdi.

"Kalıcı bir durum değil bu, o yüzden bana teşekkür etme. Tüm bu olanların etkisini hâlâ üzerimden atmış değilim." Kendime söylediğim pizzadan bir ısırık daha aldım... gerçi onu da Richard'la paylaşmak zorunda kalmıştım. Tessa'nın yükünün bir kısmını kendi üzerime almalıydım. Yakın zamanda çok şey atlatmıştı ve eğer babası hakkındaki karmaşık meseleyi çözebilmesi için ona bir nebze yardımım dokunacaksa buna razıydım.

"Biliyorum. Beni hâlâ dışarı atmadığına şaşıyorum," dedi gülerek. Sanki bu konuda şaka yapılabilirmiş gibi. Ona öylece baktım. Beyaz teninde mosmor halkalarla çevrili gözleri, yüzüne fazla büyük geliyordu.

İç geçirdim. "Ben de," diye itiraf ettim sinirle.

Richard biraz titredi; sebebi bakışlarımın gözünü korkutması değildi, her ne boka bağımlılığı varsa şu anda bünyesi onu istiyordu.

Geçen hafta burada kaldığında yanında uyuşturucu getirip getirmediğini merak ettim. Ancak eğer bunu ona sorar ve evet yanıtını

alırsam, sabrımı kaybedebilir ve Richard'ı derhal evimden atabilirdim. Tessa'nın ve kendi iyiliğim için elimdeki boş tabakla ayağa kalktım ve oturma odasından çıktım. Mutfak eviyesinin içindeki kirli tabaklar üst üste yığılmış ve sayıları iki katına çıkmıştı ancak şu anda yapmak istediğim en son şey bulaşık makinesini doldurmaktı.

"Burada kalmanın karşılığında bulaşıkları yıkayacaksın!" diye seslendim Richard'a.

Koridordan geçerken tok sesli kahkahasını işittim, yatak odasına girip kapıyı kaparken de mutfağa yürüdüğünü duydum.

Tessa'yı tekrar aramak ve yalnızca sesini duymak istiyordum. Günün geri kalanını nasıl geçirdiğini bilmek istiyordum... İş çıkışı ne yapmayı planlıyordu? Telefonu kapadıktan sonra o da benim gibi ekrana öylece bakakalıp salak salak sırıtmış mıydı?

Pek sanmıyorum.

Geçmişte işlediğim günahların bedelini şimdi mi ödüyordum, bilmiyordum, belki de bu yüzden Tessa karşıma çıkmıştı. Güzel bir ödül kisvesine bürünen acımasız bir cezaydı belki de. Aylarca yanımda kalmış, sonra birdenbire ellerimden kayıp gitmişti, yine de hâlâ ara sıra yaptığımız telefon görüşmeleriyle sürekli aklımda kalmaya devam ediyordu. Bu inkâr aşamasından çıkıp kaderime boyun eğene kadar daha nasıl direnebilirdim, bilmiyordum.

Gerçekleri inkâr etmek; yaptığım şey buydu.

Ancak öyle olmak zorunda değildi. Olayların seyrini değiştirmek yine benim elimdeydi. Onu tekrar kendi cehennemime çekmeme gerek kalmadan da Tessa'nın istediği gibi bir adam olabilirdim.

Sıçarım böyle işe, onu arıyorum.

Tessa'nın telefonu sürekli çalıyordu fakat açan yoktu. Saat neredeyse altıya geliyordu, şimdiye kadar çoktan işten çıkıp eve geçmiş olmalıydı. Başka nereye gidecekti ki? Christian'ı arayıp aramama arasında gidip geldiğim sırada, bir anda ayağa fırladım, spor ayakkabılarımı giyip tembelce bağcıklarımı bağladım ve ceketimi üstüme geçirdim.

Christian'ı ararsam Tessa üzülecekti... hatta sinirden delirecekti. Hem zaten onu altı kere aramıştım ve bir kere bile telefona çıkmamıştı. Homurdanarak parmaklarımı yağlı saçlarımda gezdirdim. Şu birbirimize zaman tanıma işi beni fena halde uyuz ediyordu.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedim davetsiz misafirime. Bana başını sallayarak karşılık verdi, ağzına tıktığı bir avuç patates cipsi yüzünden cevap verememişti. En azından mutfak eviyesinin üzerindeki bulaşıklar artık orada değildi.

Ayrıca hangi cehenneme gidecektim ki?

Birkaç dakika sonra kendimi küçük spor salonunun otoparkına arabamı park ederken buldum. Buraya gelmemin neye yarayacağını veya bana bir yardımının dokunup dokunmayacağını bile bilmiyordum. Fakat artık Tessa'ya gitgide daha fazla kızmaya başlamıştım ve ona küfürleri sıralamaktan veya onu bulmak için ta Seattle'a kadar gitmek dışında aklıma hiçbir şey gelmiyordu. Ama bunların hiçbirini yapmamam gerekiyordu... aksi takdirde her şeyi daha da kötü hale getirebilirdim.

77. Bölüm

Tessa

Tabağımdakileri bitirdiğimde, oturduğum yerde bana resmen huzursuzluktan tik gelmeye başlamıştı. Daha yemek siparişi verdiğimiz esnada telefonumu arabamda unuttuğumu fark etmiştim ve bu durum beni gereğinden fazla delirtmişti. Aslında beni pek arayan soran yoktu. Ancak Hardin'in arama veya en azından mesaj atma ihtimali bir türlü aklımdan çıkmıyordu. *Times* gazetesinde okuduğu bir makale hakkında konuşan Trevor'ı dinlemek için elimden geleni yapıyordum, Hardin'i ve onun beni aramış olma ihtimalini düşünmemeye kendimi zorluyordum ancak elimde değildi. Bütün akşam yemeği boyunca aklım oraya gitmişti ve bunu Trevor'ın da fark ettiğinden kesinlikle emindim ama bu konuyu açmayacak kadar kibar bir adamdı.

Trevor'ın, "Sence de öyle değil mi?" diyen sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Sohbetimizin birkaç saniye öncesini hatırlamaya çalışıp neden bahsediyor olabileceğini çıkarmaya çalıştım. Okuduğu makale... sağlık hizmeti hakkındaydı sanırım.

"Evet, bence de," diye yalan söyledim. Konuya katılıp katılmadığımı bile bilmiyordum ancak garsonun acele edip bir an önce hesabımızı getirmesi için dua ediyordum.

Sanki bu duam kabul olmuş gibi genç garson masamıza ufak bir adisyon sümeni bıraktı ve Trevor da aceleyle cüzdanına uzandı.

"Şey, ben de..." diye söze başladım.

Ancak Trevor hemen sümenin içine bir sürü banknot sıkıştırdı ve garson da hesabı alıp hızla restoranın mutfağına yönelerek gözden kayboldu. "Bu seferki benden," dedi Trevor.

Alçak sesle ona teşekkür edip kapının hemen üzerindeki taş kadranlı büyük duvar saatine baktım. Saat yediyi geçiyordu; restoranda bir saatten fazla kalmıştık. Trevor ellerini çırpıp, "Haydi," diyerek ayağa kalkınca ben de rahat bir nefes aldım.

Evine giden dönüş yolunu yarıladığımızda, ufak bir kahve dükkânının önünden geçtik, o sırada Trevor bana bir kaşını kaldırarak baktı, içeri girmemiz için bana sessiz bir davetiye gönderir gibiydi.

"Bunu başka bir akşam yapsak olur mu?" diye rica ettim gülümseyerek.

"Bana uyar." Dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı ve o meşhur çarpık gülümsemesini takındı, sonra da evine doğru yürümeye devam ettik.

Hızlıca vedalaştıktan ve arkadaşça birbirimize sarıldıktan sonra arabama bindim ve hemen telefonuma uzandım. Kaygı ve çaresizlik yüzünden kendimi çok yıpratmıştım ancak bu hisleri içimdeki karanlığın derinlerine gömdüm. Dokuz cevapsız arama vardı ve hepsi de Hardin'dendi.

Hemen onu geri aradım ancak telesekreter çıktı. Trevor'ın apartmanından Kimberly'nin evine gidiş yolu oldukça uzun ve sıkıcı geçmişti. Seattle trafiği berbattı, arabalar tampon tampona ilerliyordu ve her yer çok gürültülüydü. Korna sesleri, sürekli şerit değiştirip duran küçük otomobiller... bu son derece boğucu bir şeydi ve evin otoparkına geldiğimde başıma korkunç bir ağrı saplanmıştı.

Ön kapıdan içeri girdiğimde, Kimberly'nin elinde şarap kadehiyle beyaz deri kanepede oturduğunu gördüm. "Günün nasıl geçti?" diye sordu ve içkisini önündeki cam sehpaya bırakmak için eğildi.

"İyiydi. Ama bu şehrin trafiği *akıl alır gibi değil*," diye homurdandım ve kendimi pencerenin yanındaki kırmızı koltuğa bıraktım. "Baş ağrısı beni öldürüyor."

"Tabii ağrır. Ağrını geçirmek için neden bir kadeh şarap almıyorsun?" Ayağa kalktı ve oturma odasında yürümeye başladı.

Daha ben itiraz edemeden uzun saplı bir kadehe beyaz şarap doldurup bana getirdi. Küçük bir yudum aldım; şarabın tadı soğuk ve tazeydi, dilimde tatlı bir lezzet bırakmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek ve şarabımdan daha büyük bir yudum aldım.

"Ee... Trevor'la birlikteydin değil mi?" Kimberly çok meraklıydı... bunu bütün tatlılığını takınarak yapıyordu tabii.

"Evet, arkadaşça bir akşam yemeği yedik. İki arkadaş olarak yani," dedim masumane bir tavırla.

"Belki de soruma tekrar cevap vermeyi denemelisin ancak bu sefer 'arkadaş' kelimesini birkaç kez daha kullan olur mu?" diye bana takıldı ben de elimde olmadan kahkaha attım.

"Ben sadece... şey... arkadaş olduğumuzu belirtmek istedim o kadar."

Kimberly'nin gözleri merakla parladı. "Peki, Trevor'la *arkadaş* olduğunuzu Hardin biliyor mu?"

"Hayır, ama onunla ilk konuşmamda bunu anlatmayı düşünüyorum. Sebebini bilmiyorum ama Trevor'dan pek hazzetmiyor."

Kimberly başını salladı. "Onu suçlayamam. Trevor'ın bu kadar utangaç olmasa, manken olacak adam. O masmavi gözlerini gördün mü?" Söylediği kelimeleri vurgulayarak boşta kalan eliyle kendini yelledi ve ardından ikimiz de liseli kızlar gibi kıkırdadık.

"Aslında *yemyeşil* demek istiyorsun, değil mi aşkım?" dedi Christian aniden fuayede belirerek, telaştan neredeyse elimdeki şarap kadehini yere düşürecektim.

Kim ona bakıp gülümsedi. "Tabii ki."

Ancak Christian başını iki yana sallayıp hınzırca gülümsedi. "O zaman ben de manken olabilirmişim," diye takıldı göz kırparak. Kendi adıma, onu sinirlendirmemiş olmamıza sevinmiştim. Hardin beni, Kimberly gibi Trevor hakkında konuşurken yakalasa muhtemelen ortalığı dağıtırdı.

Christian kanepeye kuruldu, Kimberly de onun kucağına oturdu. "Peki, Hardin neler yapıyor? Onunla konuşmuşsundur herhalde?" diye sordu Christian.

Bakışlarımı kaçırdım. "Evet, biraz. İyiymiş."

"O inatçı bir çocuk. Durumunu göz önüne alınca, teklifimi geri çevirmesi beni hâlâ gücendiriyor."

Christian gülümseyerek Kimberly'nin boynuna sokuldu ve onu kulağının hemen altından öptü. Bu ikilinin başka insanların önünde yakınlaşmaktan hiç çekinmedikleri belliydi. Tekrar gözlerimi kaçırmaya çalıştım fakat yapamadım.

Bir dakika...

"Ne teklifi?"

"İş teklifini diyorum, sana anlatmamış mıydım? Keşke o da buraya gelseydi. Yani sonuçta alt tarafı bir sömestri kalmıştır, okuldan erken mezun olmayacak mıydı?"

Ne? Neden bundan hiç haberim yok? Hardin'in erken mezun olacağını ilk defa duyuyordum. Ama yine de şöyle cevap verdim: "Şey, evet... sanırım."

Christian kollarını Kimberly'ye doladı ve onu hafifçe salladı. "O çocuk tam anlamıyla bir dahi. Üzerine biraz daha düşse not ortalaması dörde çıkacak."

"Evet, gerçekten de çok zeki..." diyerek ona katıldım. Bu hakikaten de doğruydu. Hardin'in zekâsı beni sürekli şaşırtıp cezbetmekten geri kalmazdı. En çok beğendiğim özelliklerinden biri de buydu.

"Oldukça da iyi bir yazar," dedi ve Kimberly'nin şarabından kaçamak bir yudum aldı. "Yazmayı neden bıraktığını bir türlü anlayamıyorum. Çalışmalarının devamını okumak için sabırsızlanıyordum halbuki." Kimberly adamın kravatını çözerken Christian iç geçirdi.

Bu yeni bilgiyle karşısında darmadağın olmuştum. Hardin... ve yazı yazmak? Zamanında üniversitede birinci sınıftayken ara sıra bir şeyler karaladığından bana kısaca bahsettiğini hatırlıyordum ancak hiçbir zaman detay vermezdi. Ne zaman bundan bahsetsem ya konuyu değiştirir ya da bu konuyu küçük görerek yazarlığı pek önemsemediği imajı yaratmaya çalışırdı.

"Evet." Şarabımı bitirdim ve ayağa kalktım, şişeyi işaret ederek, "Alabilir miyim?" diye sordum.

Kimberly başını salladı. "Tabii ki istediğin kadar. Daha koca bir mahzen dolusu şarabımız var," dedi tatlı bir gülümsemeyle.

Üç kadeh beyaz şarap devirdikten sonra baş ağrım uçup gitmiş, yerini gitgide büyüyen bir meraka bırakmıştı. Christian'ın tekrar Hardin'in yazarlığına veya ona teklif ettiği işe değinmesini beklemeye koyuldum fakat bir türlü konuyu açmadı. Tamamen kendi işiyle alakalı konulara dalmıştı; medya gruplarıyla görüşüp Vance Yayıncılık'ı film ve televizyonculuk sektörüne sokmaya hazırlandığını anlatıyordu. Bu konu oldukça ilgi çekici olsa da odama çekilip tekrar Hardin'i aramak istiyordum. Uygun bir fırsat yakaladığım an, odama çekilmek için beni mazur görmelerini umarak ikisine de iyi geceler diledim.

Hâlâ yarısı dolu şarap şişesinin yatık bir vaziyette durduğu masanın yanından geçtiğim sırada, "Şişeyi de yanında götür!" diye seslendi Kimberly arkamdan.

Ona teşekkür ederek başımı salladım ve dediğini yaptım.

78. Bölüm

Hardin

Eve yürürken bacaklarım hâlâ spor salonundaki kum torbasını tekmelemekten ağrıyordu. Buzdolabından bir su şişesi çıkardım ve kanepemde uyuklayan ihtiyarı görmezden gelmeye çalıştım. Bunu Tessa için yaptığımı hatırlattım kendime. Her şey onun içindi. Şişeyi kafama dikerek yarıladım ve elimi spor çantama atıp kapalı olan telefonumu çıkardım. Tam Tessa'yı arayacakken bir anda ekranda onun ismi beliriverdi.

"Alo?" dedim terden sırılsıklam olan tişörtümü başımdan çıkarıp yere atarken.

"Selam," dedi sadece.

Verdiği cevap kısaydı. Fazlasıyla. Onunla konuşmak istiyordum. Benimle konuşmasına ihtiyacım vardı.

Tişörtümü tekmeledim ve sonra da yerden kaldırdım çünkü Tessa bunu yaptığımı görse kesin pasaklılığım yüzünden bana kızardı. "Neler yapıyorsun?"

"Şehri keşfe çıktım," dedi sakince. "Seni aramaya çalıştım ama telesekreterin çıktı." Ses tonu sinirimi yatıştırmaya yetmişti.

"Şu spor salonuna gittim." Yatağa uzandım ve Tessa'nın Seattle yerine yanımda olmasını, başını göğsüme yaslamasını diledim.

"Gittin mi? Bu süper!" dedi ve ekledi. "Bir saniye ayakkabılarımı çıkaracağım."

"Tamam..."

Kıkırdadı. "Bunu sana niye anlattım, bilmiyorum."

"Sarhoş musun sen?" Yataktan doğruldum ve ağırlığımı dirseğime verdim.

"Biraz şarap içtim," diye itiraf etti. Bunu hemen fark etmiş olmam gerekirdi.

"Kiminle?"

"Kimberly ve Bay Vance'le... şey, Christian yani."

"Ha." Bilmediği bir şehirde içki içmek için dışarı çıkmasına ne diyeceğimi bilmiyordum ancak bu konuyu açmanın hiç sırası değildi.

"Christian senin şahane bir yazar olduğunu söyledi," dedi. Ses tonunda suçlayıcı bir tavır vardı. *Siktir.*

"Niye böyle bir şey desin ki?" diye cevap verdim. Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Bilmiyorum. Sen neden yazmıyorsun artık?" İçtiği şarabın sarhoşluğuna karışan sesi merakla doluydu.

"Bilmiyorum. Ama şimdi bu konuda konuşmak istemiyorum. Senden ve Seattle'dan konuşmak istiyorum. Bir de neden benden kaçtığından..."

"Ha, bir de önümüzdeki sömestrde mezun olacağını söyledi," dedi sözlerimi duymazdan gelerek.

Christian hakikaten de kendi işine bakması gerektiğini bilmeyen bir herifti. "Evet, ne olmuş?"

"Bundan haberim yoktu," dedi Tessa. Ayak sürüyerek etrafta dolanıp homurdandığını duyabiliyordum, belli ki bu durum hiç hoşuna gitmemişti.

"Senden bir şey saklamıyordum, sadece konusu hiç açılmadı, o kadar. Senin mezun olmana daha çok var, o yüzden bu mühim bir şey değil. Zaten başka bir yere gidecek halim de yoktu."

"Bir dakika," dedi telefondan. Ne halt ediyordu? Tam olarak ne kadar şarap içmişti?

Anlamsızca bir şeyler mırıldanmasını ve hışırtıları dinledikten sonra en sonunda dayanamayıp sordum: "Ne yapıyorsun sen?"

"Ne mi yapıyorum? Ha, şey saçım gömleğimin düğmelerine dolanmıştı. Özür dilerim, kulağım sendeydi, yemin ederim."

"Hem sen niye patronunla benim hakkımda bir şeyler kaynatıyordun ki zaten?"

"Senin konunu o açtı. Sana teklif ettiği işi birkaç kez reddettiğin için *konumuz* bizzat sendin yani," dedi sözlerinin üzerine basa basa.

"Eski mevzular bunlar." İş teklifi aldığımı Tessa'ya anlattığımı hiç sanmıyordum ama durumu da bilerek saklamaya çalışmamıştım. "Seattle hakkındaki görüşlerim her zaman net olmuştur."

"Aynen," derken gözlerini devirdiğini gözümde canlandırabiliyordum... ikinci defa hem de.

Konuyu değiştirdim. "Seni aradığımda telefonu açmadın. Defalarca çaldırmaya devam ettim."

"Biliyorum. Telefonum arabada kalmıştı, o sırada Trevor bana..." Cümlesini yarıda kesti.

Yataktan kalktım ve hızla odanın içinde yürüdüm. Lanet olsun, *biliyordum*.

"Arkadaşça etrafı gezdiriyordu, hepsi bu." Çabucak kendini savunmaya geçmişti.

"Telefonlarıma bakmamanın sebebi o *lanet olası Trevor* denen herifle birlikte olman mıydı?" diye hırladım. Nabzım hızlanmaya başlamıştı; kalbimin her atışında, soruma cevap almak yerine, sessizlikle karşı karşıya kalıyordum.

Sonra birden Tessa bana parladı: "Sakın benimle Trevor hakkında kavga etmeye kalkma, o benim sadece arkadaşım ve arkadaşlarımı nasıl seçeceğimi sana sormam. Arkadaşlarımı sen seçemezsin, anladın mı beni?"

"Tessa..." diye uyardım onu.

"*Hardin Allen Scott!*" diye haykırdı ve kahkahalara boğuldu.

"Neden gülüyorsun?" diye sordum ancak elimde olmadan ben de gülmeye başladım. Kahretsin, tamamen acınası bir haldeydim.

"Ben... bilmiyorum!"

Kahkahası kulaklarımda çınladı ve sanki doğrudan kalbime inerek göğsümü ısıttı.

"Bence artık o şarabı bırakmalısın," diye takılırken ona çemkirmeme karşılık olarak yalnızca gözlerini devirmdiğini hayal ettim.

"*Bıraktırsana,*" diye bana meydan okudu, ses tonu kalın ve muzipti.

"Orada olsaydım, nasıl bıraktıracağımı gösterirdim sana."

"Peki, burada olsaydın başka neler yapardın?"

Kendimi tekrar yatağa attım. Tessa konuyu tam da tahmin ettiğim yere mi götürüyordu yoksa? Onunlayken bundan asla emin olamazdım, özellikle de içkiliyken.

"Theresa Lynn Young... benimle telefon seksi mi yapmaya çalışıyorsun, küçük hanım?" diye takıldım ona.

Birden fena halde öksürmeye başladı, sanırım şaraptan aldığı yudum boğazına kaçmıştı. "Ne! Hayır! Ben... ben sadece öylesine sormuştum!" diye ciyakladı.

"Tabii, şimdi inkâr edersin," diye şakalaştım bozulan ses tonuna gülerek.

"Tabii... *sen* de istersen orası başka," diye fısıldadı.

"Ciddi misin?" Düşüncesi bile penisimin kasılmasına yetmişti.

"Belki... bilemiyorum. Trevor yüzünden kızgın mısın hâlâ?" Ses tonu o kadar sarhoş ediciydi ki şişeler dolusu şarap içsem bu kadar afallayamazdım.

Trevor'la görüşmesine çok kızmıştım ancak şu anda bunu konuşma niyetinde değildim. Sesli bir biçimde yutkunduğunu duydum ve peşinden de hafif bir cam şıkırtısı geldi. "Şu anda Trevor zerre kadar umurumda değil," diye yalan söyledim. Sonra, "Şaraba fazla yüklenme," diye tembihledim. Onu gayet iyi tanıyordum. "Miden bulanacak."

Telefonun öbür tarafından iki defa daha yutkunma sesi geldi. "Aramızda o kadar mesafe varken bana patronluk taslayamazsın." Cesaretini toplamak için kendini şaraba vuruyordu, bundan emindim.

"İstediğim mesafeden sana patronluk taslayabilirim, bebeğim." Parmaklarımı dudaklarımda gezdirirken sırıttım.

"Sana bir şey anlatabilir miyim?" diye sordu alçak sesle.

"Lütfen anlat."

"Bugün seni düşündüm ve bir de ofisime geldiğin o günü..."

"Trevor'ın yanındayken benimle seviştiğin günü mü düşünüyordun?" diye sordum, evet demesi için içimden dua ederek.

"Onu beklediğim sırada, evet."

"Biraz daha anlatsana, neler düşündün," diye direttim.

Tüm bunlar kafamı o kadar allak bullak ediyordu ki. Ne zaman onunla konuşmaya başlasam, hiç de ilişkimize "ara vermişiz"

gibi hissedemiyordum, sanki her şey aynıydı. Aradaki tek fark, onu görememem ve ona dokunamamamdı. Kahretsin, ona dokunmak istiyordum, dilimi yumuşak teninde gezdirmek...

"Şeyi düşündüm..." diye söze başladı fakat sonra içkisinden bir yudum daha aldı.

"Utanma." Devam etmesi için üsteledim.

"Bu hoşuma gitmişti ve tekrar yapmak istedim."

"Kiminle?" diye sordum, bunu onun ağzından duymak istiyordum.

"Seninle, sadece seninle."

"Güzel," dedim yayvan bir gülümsemeyle. "Sen hâlâ benimsin, beni aramıza mesafe koymaya zorlamana rağmen hâlâ bana aitsin... bunu biliyorsun, değil mi?" diye elimden gelen en kibar şekilde sordum.

"Biliyorum," dedi. Göğsüm kabardı ve Tessa'nın sözleriyle beraber içime dolan rahatlıkla kendimi avuttum. "Sen benim misin?" diye sordu birkaç saniye öncekinden çok daha özgüven dolu bir sesle.

"Evet, daima."

Başka bir seçeneğim yok ki. Seni tanıdığım günden beri çaresizim, diye eklemek istedim fakat kendimi tuttum ve gergince cevabını bekledim.

"Güzel," dedi Tessa otoriter bir sesle. "Şimdi, yanımda olsan neler yapardın hepsini anlatacaksın ve hiçbir detayını da eksik bırakmayacaksın."

79. Bölüm

Tessa

Düşüncelerim biraz bulanıktı ve başım tatlı bir biçimde ağırlaşmıştı. Gülümserken ağzım kulaklarıma varıyordu, şaraptan ve Hardin'in kalın sesinden sarhoş olmuştum. Hardin'in bu muzip halini çok seviyordum ve madem oynamak istiyordu, ben de ona katılacaktım.

"Ah, hayır," dedi o serinkanlı ses tonuyla. "İlk önce ne yapmamı istediğini sen söyleyeceksin."

Şişeyi doğrudan ağzıma götürüp şarabı kafaya diktim. "Zaten söyledim ya," dedim.

"Biraz daha şarap iç çünkü görünüşe göre yalnızca içki içtiğin zaman bana ne istediğini söyleyebiliyorsun."

"Peki." İşaretparmağımı ahşap yatak başlığının üzerinde gezdirdim. "Beni şimdi üzerinde oturduğum yatağa yüzükoyun yatırmanı istiyorum... ve sonra, o gün ofiste, masanın üzerinde yaptığın gibi bana sahip olmanı..." Utanmak yerine sadece boynumdan yanaklarıma doğru yükselen kızarıklığın ısısını hissettim.

Hardin soluk vererek küfretti; ona bu kadar açık bir biçimde cevap vereceğimi hiç tahmin etmemiş olmalıydı. "Sonra?" dedi alçak sesle.

"Şey..." diye başladım ve duraksayıp tekrar özgüven kazanmak için şaraptan bir yudum daha aldım. Hardin'le bunu daha önce hiç yapmamıştık. Zamanında bana birkaç edepsiz mesaj atmıştı... fakat bu çok farklıydı.

"Söyle işte, utanma."

"Her zaman yaptığın gibi beni kalçalarımdan kavrarsın, ben de kendimi sabit tutabilmek için parmaklarımla çarşafa sıkıca tutunurum. Parmaklarınla iyice tenimi sıkarsın, dolandıkları yerlerde izlerini

bırakırlar..." Hardin'in telefondaki nefesinin hızlanmaya başladığını duyduğumda bacaklarımı birleştirdim.

"Kendine dokunmaya başla," dedi ve ben de hızlıca odada etrafıma bakındım, bir an aramızdaki bu mahrem diyaloğu hiç kimsenin duyamayacağını unutmuştum.

"Ne? Olmaz," diye sertçe fısıldadım telefonun ahizesini öbür elimle kapayarak.

"Olur."

"Bunu... burada asla yapamam. Beni duyarlar." Hardin dışında biriyle bu şekilde konuşsaydım kesinlikle dehşete düşerdim ve şarabın da buna faydası olmazdı.

"Hayır, kimse duymaz. Yap işte. Sen de istiyorsun, bunu hissedebiliyorum."

Nasıl hissedebilirdi ki?

Gerçekten bunu istiyor muyum?

"Sen sadece yatağa uzan ve gözlerini kapa, bacaklarını araladıktan sonra ben sana ne yapacağını anlatırım," dedi uysal bir sesle. Sözleri ipek kadar yumuşak olsa da hepsi birer emirdi.

"Ama ben..."

"Yap dedim." Hardin'in otoriter sesi resmen beni kıvrandırıyordu, zihnimle hormonlarım bir savaşın içine girmişlerdi. Dürüst olmak gerekirse, Hardin'in telefondan konuşarak beni bunu yapmaya ikna etmesi ve üzerimde uygulamak istediği edepsiz şeyleri öylece söylemesi, odadaki sıcaklığı en az on derece artırıyordu.

"Tamam, madem lafımı dinlemeye karar verdin," diye söze başladı ona hiçbir şey söylememiş olmama rağmen, "o zaman altında sadece külotun kalana kadar soyunduktan sonra bana haber ver."

Ah... Fakat sessiz adımlarla kapıya gittim ve parmaklarımla kilidi çevirdim. Kimberly ile Christian'ın odalarıyla Smith'in odası evin üst katındaydı. Ancak bildiğim kadarıyla hâlâ benimle aynı katta oturuyor olabilirlerdi. Dikkatlice etrafı dinleyerek bir hareket olup olmadığına baktım ve ardından üst katta bir kapının kapandığını duyduğumda içim rahatladı.

Şarap şişesini çabucak kapıp bitirdim. İçimdeki ateş, küçük bir kıvılcımdan adeta aktif bir yanardağa dönüşmüştü. Pantolonumu

sıyırıp üzerimde sadece pamuklu bir tişört ve iç çamaşırlarıyla yatağa uzandığımda şu anki halim hakkında fazla düşünmemeye karar verdim.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu Hardin tahminimce o şeytani sırıtışını takınarak.

"Evet, ben... hazırlanıyordum." Gerçekten de bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Düşünme. Bana sonra teşekkür edersin."

"Aklımdan geçen her şeyi okumaktan vazgeç," diye ona takıldım, Hardin'in gerçekten de haklı olduğunu umarak.

"Sana gösterdiklerimi hatırlıyorsun değil mi?"

Beni şu an göremediğini unutarak başımı salladım.

"Bu gergin sessizliğini evet olarak kabul ediyorum. Güzel. Şimdi sadece parmaklarını, sana geçen sefer gösterdiğim yere bastır..."

80. Bölüm

Hardin

Tessa'nın soluk soluğa kaldığını duydum ve talimatlarımı dinlemeye başladığını anladım. Her şeyi tüm berraklığıyla kafamda canlandırabiliyordum; yatağa sırtüstü uzanmış, bacaklarını iki yana açmıştı. *Ah, kahretsin.*

"Tanrım, keşke şu an yanında olup seni izleyebilsem," diye homurdandım, doğrudan penisime hücum etmeye başlayan kan basıncını dikkate almamaya çalışarak.

"Bu çok hoşuna giderdi değil mi? Beni izlemek yani?" dedi nefes nefese.

"Evet, hem de nasıl? Sen de izlenmeyi seviyorsun, bunu biliyorum."

"Seviyorum, tıpkı senin, saçının çekilmesinden hoşlanman gibi."

Refleks olarak ellerim apış arama gitti. Dilimin altında Tessa'nın kıvranışına ait görüntüler zihnimde belirmeye başladı, dudaklarının arasından ismimi inlerken saçımı çekiyordu. Avcumu kasığıma bastırdım, yalnızca Tessa beni bu kadar çabuk sertleştirebilirdi.

İnleyişleri sessizdi, fazla sessiz. Tessa'nın biraz daha teşvik edilmeye ihtiyacı vardı.

"Daha hızlı, Tess, parmaklarında bir daire çiz, daha hızlı. Orada olduğumu hayal et; yanındayım, parmaklarımla bedeninde daireler çiziyorum, o kadar iyi hissediyorsun ki boşalmaya başlıyorsun," dedim. Şu uyuz misafirimin koridorda gezinme ihtimaline karşı sesimi fazla yükseltmemeye çalışıyordum.

"Tanrım..." Nefes nefese kaldı ve tekrar inlemeye başladı.

"Dilimi de kullanıyorum, bebeğim, onunla teninde halkalar çiziyorum. Günahkâr dudaklarımı da sana bastırdım; emiyorum,

ısırıyorum, seninle oynuyorum." Spor şortumu indirdim ve nazikçe kendimi okşamaya başladım. Gözlerimi kapadım ve Tessa'nın yumuşak inlemelerine, soluk alıp verişine kendimi bıraktım.

"Sen de benim yaptığımı yap... kendine dokun," diye fısıldadı ve o an zihnimde yatağın üstünde yatan Tessa'nın belini bir yay gibi bükerken kendini tatmin edişi canlanıverdi.

"Başladım bile," diye mırıldandım, inledi. *Kahretsin, onu şu an görmek isterdim.*

"Konuş benimle," diye yalvardı Tessa. Böyle zamanlarda masumiyetinin ortadan kaybolmasına bayılıyordum... bu tarz edepsiz şeyleri duymaya bayılırdı.

"Seni becermek istiyorum. Hayır... seni yatağa sırtüstü yatırıp sevişmek istiyorum; sertçe ve hızlı bir biçimde, derinlerine o kadar güçlü giriyorum ki çığlık çığlığa benim ismimi söylüyorsun..."

"*Ben...*" dedi gırtlaktan bir inlemeyle. Ve sonra nefes nefese kaldı.

"Haydi, bebeğim, bırak kendini. Seni duymak istiyorum." Boşalma aşamasına geldiğini duyduğumda konuşmayı kestim; yastığını veya yorganını dişlerken hafifçe inliyor, sızlanıyordu. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kafamda canlanan manzara beni iyice delirtmişti, bir anda boğuk bir sesle Tessa'nın ismini sayıklarken çamaşırıma boşalıverdim.

Telefonda geçen saniyeler veya dakikalar boyunca, eş zamanlı soluk alıp verişlerimiz dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Artık zamanı takip etmeyi bırakmıştım.

"Bu çok..." dedi nefesi kesilerek.

Gözlerimi açtım ve dirseklerimi yanımdaki komodine yasladım. Nefesime hâkim olmaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. "Aynen."

"Bir saniyeye ihtiyacım var." Kıkırdadı. Dudaklarıma ufak bir tebessüm yayıldı ve sonra Tessa ekledi: "Bir de birlikte yaptığımız her şeyi tükettik sanıyorduk."

"Ah, aslında sana yapmak istediğim bir sürü şey var. Fakat maalesef bunun için aynı şehrin sınırları içinde bulunmamız gerekiyor."

"Buraya gel o zaman," dedi çabucak.

Telefonu hoparlöre alıp elimi inceledim, avcuma ve elimin üst kısmına baktım. "Beni orada istemediğini söylemiştin hani? Aramıza mesafe koyacaktık, unuttun mu?"

"Biliyorum," dedi üzgün bir sesle. "Biraz mesafeye ihtiyacımız var... ve bu da bize yarıyormuş gibi görünüyor. Sence de öyle değil mi?"

"Hayır," diye ona yalan söyledim. Fakat Tessa haklıydı: Onun için daha iyi biri olmaya çalışıyordum ve korkarım, beni affetmekte erken davranırsa, tekrar tökezleyebilir ve bu motivasyonumu kaybedebilirdim. Tekrar birbirimize kavuşabilirsek eğer... *o zaman* bunun gerçekten de Tessa için farklı gerçekleşmesini istiyordum. Değişimimin kalıcı olması gerekiyordu, böylelikle Tessa'nın "kısır döngü" dediği o şeyin kırılabileceğini ona gösterebilecektim.

"Seni çok özledim," dedi. Beni sevdiğini biliyordum ve ona ne zaman bir nebze güven versem, kalbimden bir yükün daha kalktığını hissediyordum.

"Ben de seni özledim," dedim.

"*Ben de*, derken az önce bir konuda benimle hemfikir olduğunu mu kastettin sen?" dedi bana takılarak, bunun üzerine yüzümdeki tebessüm büyüdü ve tüm varlığımı ele geçirdi.

"Benim fikirlerimi kullanamazsın, bu hiç orijinal değildi," diye şakayla karışık onu payladım, Tessa güldü.

"Kullanırım işte," diye çocukça karşılık verdi. Burada olsaydı bana dilini çıkararak meydan okurdu.

"Tanrım, bu gece çok inatçısın." Yataktan kalktım, acilen duş almam gerekiyordu.

"Öyleyim."

"Bir de inanılmaz derecede cesursun. Sadece telefondan konuşmakla seni kim böyle boşalmaya ikna edebilirdi ki?" kıkırdadım ve koridora yöneldim.

"Hardin!" diye korkuyla cırladı, tıpkı tahmin ettiğim gibi. "Şimdiye kadar bana her istediğini yaptırabildiğini öğrenemedin mi daha?"

"Ah, keşke o dediğin gerçek olsaydı..." diye mırıldandım. Eğer hakikaten de dediği gibi olsaydı Tessa şimdi yanımda olurdu.

Koridorda yere çıplak ayakla basınca ürpermiştim. Ancak arkamda konuşmak üzere olan birinin sesini duydum ve irkilerek telefonu elimden düşürdüm.

"Kusura bakma, adamım," dedi dibime giren Richard. "Demin burada biraz ısınıyordum, o yüzden ben..."

Telefonu yerden almaya çalıştığımı görünce konuşmayı kesti ancak artık çok geçti.

Tessa'nın, "Kim o?" diyen sesi hoparlörden duyuldu. Sanki o uyku mahmuru, rahatlamış kız gitmiş, yerine tamamen tetikte olan başka bir kız gelmişti. "Hardin, *kim o*, dedim sana?" diye sordu daha sert bir ses tonuyla.

Siktir. Mırıldanarak Tessa'nın babasına, "İyi halt ettin," dedim ve telefonu yerden kapıp hoparlörünü kapadıktan sonra aceleyle banyoya girdim. "Şey, o..." diye kekeledim.

"Babam mı o?"

Ona yalan söylemek istiyordum ancak bu tamamen aptallık olurdu ve artık aptallık etmemeye çalışıyordum. "Evet, o," dedim ve telefonun ahizesinden Tessa'nın bağırıp çağırmasını bekledim.

"Neden senin yanında?" diye sordu.

"Ben... şey..."

"Evinde kalmasına izin mi verdin yoksa?" Tessa, ona bu boktan durumu açıklamak adına, doğru kelimeleri seçebilmek için girdiğim panikten beni kurtarmıştı.

"Öyle de diyebiliriz."

"Hiçbir şey anlamadım."

"Açıkçası ben de," diye itiraf ettim.

"Ne kadar kalacakmış? Ve bunu bana niye anlatmadın?"

"Üzgünüm... daha birkaç gün oldu."

Telefondan duyduğum bir sonraki şey, bir banyo küvetinin musluğunun açılma sesiydi. Anlaşılan, bu konuya çok sinirlenmemişti. "Senin evine niye gelmiş ki?" diye sordu.

Şu anda kendimi her şeye anlatmaya hazır hissetmiyordum, şimdi olmazdı. "Sanırım, gidecek başka bir yeri yokmuş." O iç çekerken ben de duş almaya başladım.

"Peki..."

"Kızdın mı?" diye sordum.

"Hayır, kızmadım. Sadece kafam karıştı..." dedi tamamen şaşkın sesle. "Seninle kalmasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Sorma, ben de."

Küçük banyom su buharıyla dolmuştu, aynanın buğusunu sildim. Kahrolası bir hayalete, bir insan enkazına benziyordum. Gözlerimin altında uykusuzluktan morluklar belirmişti. Bana hayat veren tek şey Tess'in telefondaki sesiydi.

"Bu benim için çok önemli bir şey, Hardin," dedi Tessa en sonunda.

"Gerçekten mi?" Bu iş tahmin ettiğimden de iyi gidiyordu.

"Evet, tabii ki öyle."

Bir anda içim neşeyle dolmuştu, sahibi tarafından ödüllendirilmiş yavru bir köpek gibiydim... ve şaşılacak derecede de bununla ilgili hiçbir sıkıntım yoktu.

"Güzel." Söyleyecek başka söz bulamadım. İçten içe, Tessa'ya babasının... kötü alışkanlıkları hakkında bir şey söylemediğim için suçluluk duyuyordum ancak şimdi bunun sırası değildi, bu konuları telefonda konuşmak doğru olmazdı.

"Bir saniye... babam senin evinde kalıyorsa, biz şey yaparken... *anla işte*, o neredeydi?" diye fısıldadı ve telefondan kükremeyi andıran ufak bir gürültü duyuldu. Kendi sesini bastırabilmek için banyodaki vantilatörü çalıştırmış olmalıydı.

"Şey, benimle aynı odada değildi; öyle şeylere meraklı değilim bilirsin," diye ona takıldım moralini yerine getirebilmek için. Kıkırdadı.

"Bence meraklısın," diye şakalaştı.

"Hiç de bile, merak edeceğim en uzak ihtimallerden biri aslında, ister inan ister inanma," dedim gülümseyerek. "Seni asla paylaşmam, bebeğim. Babanla bile."

Tessa tiksintiyi andıran bir sesle karşılık verince elimde olmadan kahkaha attım.

"Hastasın sen!"

"Öyleyim tabii," diye karşılık verdim, yine kıkırdadı. Şarap onu maceracı bir havaya sokmuş ve mizah anlayışını geliştirmişti. Peki

ya ben? Suratımda beliren o salak gülümseme için hiçbir mazeretim yoktu.

"Duş almam lazım, iç çamaşırımı batırmış bir halde ayakta dikiliyorum." İç çamaşırımı çıkardım.

"Ben de öyle," dedi Tess. "Şey... bir yerimi batırmadım ama ben de leş gibiyim ve yıkanmam gerek."

"Tamam... öyleyse sanırım artık kapamamız gerek..."

"Evet, şu batırma meselesini kapamamız lazım," dedi ve kendi berbat esprisine güldü.

"Ha-ha," diye onunla dalga geçtim. Sonra da, "İyi geceler, Tessa," dedim.

"Sana da," dedi telefonda biraz daha oyalanarak. Ondan önce telefonu kapadım.

Banyonun sıcak suyu bir çağlayan misali akıyordu üstümden. Telefondayken kendine dokunmasının bende bıraktığı etkiyi hâlâ üzerimden atamamıştım. Bu sadece tahrik edici bir şey değildi... bu ondan da öteydi. Tessa'nın hâlâ bana güvendiğini gösteriyordu, bana kendini açacak kadar güveniyordu. Düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, dövmeli derimi sertçe sabunlamaya başladım. İnanması güçtü ama daha iki hafta önce bu duşa onunla beraber giriyorduk...

"Sanırım bu benim en sevdiğim." Üzerimdeki dövmelerden birine dokundu ve başını kaldırıp ıslak kirpiklerinin arasından bana baktı. "Niye? Ondan nefret ederim ben." Dirseğime yakın bir noktaya işlenmiş büyük çiçek dövmesinin üzerinde Tessa'nın küçük parmaklarının gezinişini izledim.

"Bilmiyorum, derinin etrafını kaplayan onca karanlığın ortasında çiçek görmek güzel bir şey, sanırım." Çiçek figürünün hemen üzerindeki rengi solmuş kafatası dövmesine parmağıyla dokundu.

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim." Başparmağımla çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Sen hep içimde bir ışık görüyorsun... Ben karanlığın içindeyken bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Sende o kadar çok ışık var ki. Bence sen de onları göreceksin. Günün birinde." Gülümsedi ve ayak parmaklarında yükselip dudaklarını ağzımın kenarına bastırdı. Dudaklarımızın arasından su akıp giderken, kendini geri çekmeden bana gülümsedi.

"Umarım haklı çıkarsın," diye fısıldadım başımızdan aşağı sular akarken, bunu o kadar alçak sesle söylemiştim ki Tessa beni duyamamıştı.

Bu hatıra aklımdan bir türlü çıkmıyordu, yıkanıp onu üzerimden atmaya çalışırken bile tekrar tekrar onu hatırlıyordum. Tessa'yı hatırlamak istiyordum elbette, çünkü onun hafızamda yer etmesini istiyordum. Her düşüncemin içinde Tessa vardı. Yalnızca, beni çok fazla övdüğü veya özümde daha iyi bir insan olduğuma beni inandırmaya çalıştığı anları hatırlayınca adeta deliriyordum.

Keşke ben de kendimi onun gözleriyle görebilseydim. Ona iyi geldiğimi söylediğinde Tessa'ya inanabilseydim. Ama bu kadar bitik haldeyken bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bu benim için çok önemli, Hardin, demişti birkaç dakika önce.

Belki de böyle davranmaya devam edebilirsem ve başımı belaya sokmaktan kaçınabilirsem, Tessa için önemli olan başka şeyler de yapabilirdim. Onu sefil etmektense ona mutluluk verebilirdim ve belki, küçük bir ihtimal de olsa, tıpkı Tessa'nın iddia ettiği gibi içimde cılız bir ışık görebilirdim.

Belki ikimiz için de hâlâ bir umut vardı.

81. Bölüm

Tessa

Arabamı yeni kampusuma doğru sürerken içimdeki endişeyi bir türlü bastıramıyordum. WCU'nun Seattle Kampusu Ken'in söylediği kadar küçük değildi ve bu şehrin tüm yolları da sanki inatla virajlardan ve yokuşlardan oluşuyordu.

Bugün her şeyin planlandığı gibi gitmesi için elimden geleni yapmaya kendimi hazırlamıştım. İlk dersime yetişmek için iki saat erken çıkmıştım. Bu sürenin yarısını trafikte öylece bekleyip, telefon bağlantıları yapan bir radyo programını dinleyerek geçirdim. Bu sabaha kadar o programdaki çılgınlığa bir türlü anlam verememiştim; perişan haldeki bir kadın, programı aramış ve en yakın arkadaşının, kocasıyla yatıp ona ihanet ettiğini anlatmıştı. İkili, evin kedisi Mazzy'yi de alıp birlikte kaçmışlardı. Kadıncağız gözyaşları içinde haysiyetine sahip çıkmaya çalıştığını söylüyordu... Şey, bir radyo kanalını telefonla arayıp dert yanan biri için yeterince haysiyetli sayılırdı. Kendimi kadının dramatik hikâyesine kaptırmış halde araba sürmeye devam ettim ama bir süre sonra kadının, kocası olmadan daha iyi bir hayat yaşayacağını bildiğini tahmin ettim.

Okulun idari binasının önünde durup öğrenci kimliğimi ve otopark izin kartımı aldıktan sonra derse girmeden önce yarım saatlik boş vaktim kalmıştı. Sinirlerim çok gergindi ve ilk dersime geç gitme korkumu bir türlü içimden atamıyordum. Neyse ki öğrencilere ayrılan otoparkı kolayca buldum ve dolayısıyla o yarım saatin on beş dakikası da böylece harcanmış oldu.

Sınıfta ön sırada bir yere oturduğumda, nedense kendimi çok yalnız hissettim. Artık derslerden önce Landon'la kahvecide buluşa-

mayacaktım ve şu anda bir başıma bu sınıfta oturmuş, üniversitedeki ilk yarıyılımı düşünürken de Landon yanımda değildi.

Öğrenciler sınıfa dolmaya başlayınca verdiğim karardan pişman olmaya başladım: Ben ve başka bir kız dışında bütün sınıf erkeklerden oluşuyordu. Siyaset bilimi dersini istemeyerek seçmiştim, bu sömestr seçmekten özellikle kaçındığım bazı derslerden biriydi ve keşke hiç bulaşmasaydım dive düşündüm.

Esmer tenli, yakışıklı bir çocuk yanımdaki boş sandalyeye oturunca doğrudan ona bakmamaya çalıştım. Beyaz gömleği tertemiz ve ütülüydü, kravat takıyordu. O bembeyaz, parlak gülümsemesiyle tam bir politikacıya benziyordu.

Ona baktığımı fark edince bana gülümsedi. "Sana yardımcı olabilir miyim?" diye sordu otoriter ve sakin ses tonuyla.

Evet, bu çocuk günün birinde kesinlikle politikacı olacaktı.

"Hayır, af... affedersin," diye kekeledim gözlerimi ondan kaçırarak.

Ders başladığında yanımdaki çocuğa bakmamaya devam ettim ve ders bitene kadar not tutmaya, ders programını defalarca okumaya ve kampusun haritasını incelemeye odaklandım.

Bir sonraki dersim öncekinden daha eğlenceli olan sanat tarihiydi. Güzel Sanatlar Bölümü öğrencileriyle dolu bir sınıfta otururken kendimi daha rahat hissetmiştim. Yanıma oturan mavi saçlı bir çocuk, adının Michael olduğunu söyleyip kendini tanıttı. Hoca, sırayla kendimizi sınıfa tanıtmamızı rica etti: Öğrenciler arasında İngiliz dili okuyan tek kişi olduğumu fark ettim. Herkes çok dost canlısıydı ve Michael'ın da iyi bir mizah anlayışı vardı; ders boyunca espri yaptı ve hocamız dahil herkesi çok eğlendirdi.

Son dersim yaratıcı yazarlıktı ve içlerinde en keyifli olanıydı. Düşüncelerimi kâğıda aktarırken kendimi kaybederdim; son derece özgürleştirici ve eğlendirici bir uğraştı, yazmayı çok severdim. Profesörüm dersi bitirdiğinde sanki aradan sadece on dakika geçmiş gibi hissettim.

Haftamın geri kalanı bu rutinle devam etti. Yolumu daha rahat mı bulmuştum yoksa kafam daha da mı karışmıştı, bilmiyordum. En önemlisi de kendimi hiç erişemeyeceğim bir şeye ulaşmayı bekliyormuşum gibi hissediyordum.

• • •

Cuma akşamı geldiğinde yorgunluktan tükenmiştim, bütün bedenim gerilmişti. Bu hafta hem olumlu hem de olumsuz anlamda beni epey zorlamıştı. Eski kampusumun tanıdık ortamım ve Landon'ı çok özlüyordum. Ders aralarında Hardin'in benimle buluşmasını, Doğa Bilimleri Fakültesinin etrafındaki o rengârenk çiçekleri ve hatta Zed'i bile özlüyordum.

Zed. Partideyken, Steph ile Dan'in elinden beni kurtarıp arabayla annemin evine götürdüğünden beri onunla hiç konuşmamıştım. Beni tecavüze uğramaktan ve aşağılanmaktan kurtarmıştı ama ona teşekkür bile etmemiştim. Siyaset Bilimi ders kitabımı bir kenara bıraktım ve telefonuma uzandım.

"Alo?" Zed'le en fazla bir hafta önce konuşmuş olmama rağmen şimdi sesi bana çok yabancı gelmişti.

"Zed? Merhaba, Tessa ben." Yanağımı ısırıp ondan yanıt gelmesini bekledim.

"Ah, selam."

Derin bir nefes aldım, onu niçin aradığımı ve ne söylemem gerektiğini biliyordum. "Dinle, daha önce seni arayıp teşekkür edemediğim için özür dilerim. Geçen hafta her şey çok hızlı gelişti ve sanırım bilinçaltım beni, olanları düşünmemeye zorluyordu. Bunun iyi bir mazeret olmadığının farkındayım... ben çok nankör bir insanım ve bu yüzden senden çok özür dilerim, ayrıca..." Kelimeler ağzımdan o kadar hızlı çıkıyordu ki ne söylediğimi ben bile zor anlıyordum fakat Zed ben daha cümlemi bitiremeden sözümü kesti.

"Sorun değil, çok ağır şeyler yaşadığını biliyorum."

"Yine de seni aramam gerekirdi, özellikle de benim için yaptıklarından sonra. O gün partiye gelmenin benim için ne büyük bir mucize olduğunu bilemezsin," dedim. Ona minnettar olduğumu anlaması için debelenip duruyordum. Dan'in bacağımı okşayışını hatırlayınca ürperdim. "Sen gelmeseydin, Tanrı bilir, bana neler yaparlardı..."

"Hey," dedi kibarca beni susturmak için. "Onlar kötü bir şey yapamadan buna engel oldum, Tessa. Takma kafana. Ayrıca bana hiçbir konuda teşekkür etmek zorunda değilsin."

"Hayır, buna mecburum! Ayrıca Steph'in böyle bir ihanete kalkıştığını bilmek bana ne kadar acı veriyor, bilemezsin. Onu da sizi de incitecek hiçbir şey yapmamıştım oysa."

"Lütfen beni onlarla aynı cümle içinde kullanma," dedi Zed, sesinden sözlerime biraz alındığı belliydi.

"Hayır, hayır, çok özür dilerim... seni onlarla bir tutmak istemedim. Sadece arkadaş grubunuzu kastetmiştim." Hiç tartmadan söylediğim o kelimeler için kendimi affettirmeye çalışıyordum.

"Hiç mühim değil," diye mırıldandı. "Her neyse, artık grup falan değiliz zaten. Tristan birkaç gün içinde New Orleans'a taşınıyor, ayrıca Steph'i de bir haftadır okulda görmedim."

"Ya..." duraksadım ve Kimberly'lerin bana tamamen yabancı olan, devasa evlerinin içindeki odamda etrafıma bakındım.

"Zed, ayrıca seni Hardin'in telefonundan bana mesaj atmakla suçladığım için özür dilerim. *Dan olayında*... Steph bunu kendisinin yaptığını itiraf etti." Gülümsedim ve o kızın adını andığım için nasıl ürperdiğimi görmezden geldim.

Zed hafifçe soluklandı, belki de söylediğime gülmüştü. "Kabul etmem lazım ki bu olayın en büyük şüphelisi bendim," diye cevap verdi tatlılıkla. "Ee... her şey nasıl gidiyor?"

"Seattle... oldukça değişik bir yer," dedim.

"Taşındın mı? Hardin annenin evine gelince ben de..."

Zed, Hardin'in yanında kalacağımı zannettiğini söylemeden, "Hayır, Seattle'dayım," diye sözünü kestim.

"Yeni arkadaşlar edindin mi peki?"

"Sence?" Gülümsedim ve yatağın yanındaki komodine uzanıp yarısı dolu su bardağını aldım.

"Yakında bulursun." O gülünce ben de güldüm.

"Bundan şüpheliyim." İşyerindeki dinlenme odasında dedikodu yapan o iki kadını düşündüm. Bu hafta onları ne zaman görsem sürekli kendi aralarında kıkırdadıkları için elimde olmadan arkamdan bana güldüklerini düşünmüştüm. "Seni aramakta bu kadar geç kaldığım için tekrar özür dilerim."

"Tessa, sorun değil dedim... o yüzden özür dilemeyi bırak. Bunu çok sık tekrarlıyorsun."

"Affedersin," dedim ve hafifçe alnımı tokatladım. Şu Robert adlı garson da Zed de bana çok fazla özür dilediğimi söylemişti. Belki de dedikleri kadar vardı.

"Yakın bir zamanda beni ziyarete gelmeyi düşünür müsün? Veya şöyle sorayım... hâlâ arkadaş olmamıza bir mani var mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Arkadaş olabiliriz tabii," dedim. "Ancak bir daha oralara gelir miyim, hiç bilmiyorum." Dürüst olmak gerekirse, bu hafta sonu eve dönmek istemiştim. Hardin'i ve Doğu Yakası'nın trafiksiz yollarını özlemiştim.

Ama bir saniye... oraya neden evim demiştim ki? Orada sadece altı ay kalmıştım.

Ve sonra anladım: Hardin. Bunun sebebi Hardin'di. Onun olduğu her yer benim evimdi.

"Şey, bu kötü oldu. Belki yakın zamanda ben Seattle'a uğrarım. Orada birkaç arkadaşım var," dedi Zed. "Senin için sorun olmaz değil mi?" diye sordu ardından.

"Ah, hayır tabii!"

"Peki, o zaman." Güldü. "Ailemi görmek için bu hafta sonu Florida'ya uçacağım... Fakat havaalanına geç kalırım, onun yerine önümüzdeki hafta falan gelsem?"

"Tabii, olur. Bana haber verirsin. Florida'da sana iyi eğlenceler," dedim kapamadan önce. Telefonu ders notu yığınlarımın üzerine bıraktım ve yalnızca saniyeler sonra alet tekrar titredi.

Ekranda Hardin'in adı belirdi ve derin bir nefes alıp kalbimdeki çarpıntıyı görmezden gelerek yanıt tuşuna bastım.

"Neler yapıyorsun?" diye sordu hemen.

"Ah, hiçbir şey."

"Neredesin?"

"Kim ile Christian'ın evindeyim. *Sen* neredesin peki?" diye sordum kinayeli bir sesle.

"Evde," dedi doğruca. "Başka nerede olacaktım ki?"

"Bilmem... spor salonunda mesela?" Hardin, haftanın her günü düzenli olarak spora gitmişti.

"Hayır, oradan çıktım. Eve geldim şimdi."

"Sporun nasıl geçti peki, Bay *Kısacevap*?"

"Aynı," diye cevap verdi kurnazca.

"Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordum.

"Yok. İyiyim. Senin günün nasıl geçti?" Konuyu değiştirmekte acele edince sebebini merak ettim ancak onu zorlamak istemiyordum, Zed'le yaptığım telefon konuşmasının yükü hâlâ yüreğimdeyken bunu yapamazdım.

"İyiydi. Oldukça uzundu. Hâlâ Siyaset Bilimi dersine ısınamadım," diye homurdandım.

"Sana o dersi bırak demiştim. Sosyal Bilimler'den başka herhangi bir seçmeli ders alabilirsin," diye hatırlattı bana.

Yatağıma uzandım. "Biliyorum... Bir şey olmaz."

"Bu gece evdesin değil mi?" diye sordu, beni uyardığı sesinden belliydi.

"Evet, pijamalarımı çoktan giydim."

"İyi," dedi ve bu da gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Birkaç dakika önce Zed'i aradım," dedim birdenbire. Bu konuyu bir an önce aradan çıkarmalıydım. Telefona bir sessizlik çöktü ve sabırla Hardin'in nefes alıp verişinin yavaşlamasını bekledim.

"*Ne yaptım* dedin?" dedi sertçe.

"Onu arayıp teşekkür ettim... geçen hafta olanlar için."

"İyi de neden? Ben de sanmıştım ki..." Telefona sertçe nefes veren Hardin'in öfkesini zorlukla tuttuğunu anlamıştım. "Tessa, seninle aramızdaki problemleri çözmeye başladığımızı sanıyordum."

"Öyle yapıyoruz zaten ama bunu ona borçluyum. Yardımıma gelmeseydi kim bilir..."

"Biliyorum!" diye parladı Hardin, kendine hâkim olmaya çalışır gibi.

Onunla tartışmak istemiyordum ama ondan bir şeyler saklamamın da hiçbir şeyi değiştirmesini bekleyemezdim. "Buraya gelmeyi düşündüğünü söyledi," dedim.

"O herif oraya gelmeyecek. Konu kapanmıştır."

"Hardin..."

"Tessa, hayır. Gelmeyecek. Burada kendimi zor tutuyorum, tamam mı? Kafayı yememek için gerçekten kendimi çok zorluyorum, o yüzden en azından bana bu konuda biraz yardımcı ol."

Bezgin bir halde iç çektim. "Tamam." Zed'le zaman geçirmemin zaten hiç kimseye bir faydası dokunmayacaktı, özellikle de Zed açısından. Ona tekrar umut veremezdim. Ona haksızlık olurdu ve ne ben ne o ne de Hardin, platonik bir ilişkinin yükünü kaldırabilirdik.

"Teşekkür ederim. Keşke her zaman böyle lafımı dinleseydin..."

Ne? "Laf dinlemek de ne demek, Hardin? Bu çok..."

"Sakin, sakin, sadece sana takılıyorum. Hemen alınganlık yapmana gerek yok," dedi çabucak. "Hazır anlatmaya başlamışken, bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yok."

"Güzel. Şimdi bana yakın zamanlarda seni bağımlısı yapan o radyo programında neler olup bitiyor, onu anlat."

Komşusunun çocuğuna hamileyken, liseden beri görmediği eski aşkını arayan kadının hikâyesini bütün detaylarıyla anlatmaya başladım. Konunun her ayrıntısı ve içindeki skandal faktörü beni canlandırmış ve güldürmeye başlamıştı. Mazzy adlı kediyi anlattığımda histerik bir biçimde kahkaha atmaya başlamıştım. Hardin'e bir adama âşıkken, bir başkasının çocuğunu karnında taşımanın ne kadar zor bir şey olduğunu anlattım fakat o benimle hemfikir değildi. Tabii o, skandala kendilerinin sebep olduğunu düşünüyordu ve böyle bir radyo kanalına bu kadar tutulmamla alay ediyordu. Ben hikâyeleri anlattıkça Hardin kahkaha atıyor ve ben de o sırada gözlerimi kapayıp yanımda yattığını hayal ediyordum.

82. Bölüm

Hardin

"Çok özür dilerim!" dedi Richard ekşi kokan nefesiyle. Çenesine bulaşan kusmuğu silerken tüm bedeni terden sırılsıklam olmuştu. Kapıya yaslandım ve onu kendi pisliğinin içinde bırakıp bırakmama konusunda kararsız kaldım.

Richard'ın hali gün boyu böyleydi; kusma, titreme, terleme ve inleme.

"Yakında vücudum bu mereti içinden atacak, o yüzden..."

Tekrar klozetin üzerine eğildi ve bir fıskiye gibi kusmaya başladı. Şahane. En azından bu sefer tuvalete yetişebilmişti.

"Umarım," dedim ve banyodan çıktım. Mutfağın camını açtım ve içeriyi gece ayazıyla havalandırdım, sonra da dolaptan temiz bir bardak aldım. Bardağa su koymak için musluğu açtığımda mutfak eviyesinden bir gıcırtı gelince başımı iki yana salladım.

Bu herifle ne halt edeceğim ben? Kahrolası banyomun her yerine içindeki zehri boşaltıyordu. Son bir kez iç geçirdikten sonra banyoya gidip eviyenin yanına bir paket krakerle su dolu bardağı bıraktım.

Richard'ın omzuna vurdum. "Ye şunları."

Beni onaylayarak başını salladı; gerçi bu hareketinin sebebi uyuşturucu madde yoksunluğu veya hezeyan da olabilirdi. Teni o kadar beyazdı ki adeta kireç gibiydi. Kraker yemesinin ona bir faydası olacağını sanmıyordum ama işe yarayabilirdi de.

"Sağ ol," diye homurdandı en sonunda, ben de onu, kusmuğa buladığı banyomda yalnız bıraktım.

Bu yatak odası –benim yatak odam– Tessa'sız, eskisi gibi değildi. Geceleri yatağa girdiğimde, hiçbir zaman örtüler düzgün serilmiş

olmuyordu. Tessa'nın yaptığı gibi çarşafı yatağın kenarlarına sıkıştırmayı defalarca denemiştim ancak bir türlü onunki gibi olmuyordu. Temiz ve kirli kıyafetlerim birbirine karışıp etrafa saçılmıştı; boş su şişeleri, kola kutuları komodinlerin üzerinde duruyordu. Bir de oda çok soğuktu; kalorifer açıktı... fakat içerisi hep soğuktu.

Tessa'ya iyi geceler diyen son bir mesaj daha attım ve içimden bir kez olsun... rüyasız bir uyku çekebilmek için dua ederek gözlerimi kapadım.

Eve geldiğimi bildirmek için, "Tessa?" diye seslendim ona koridordan. Ev sessizdi; etraftan yalnızca ufak tefek sesler geliyordu. Tessa telefonda birileriyle mi konuşuyordu acaba?

"Tessa!" diye tekrar seslendim ve yatak odamın kapısının kulpunu çevirdim. Karşılaştığı manzara beni olduğum yere çiviledi. Tessa beyaz yorganın üzerinde sere serpe yatıyordu, sarı saçları terden alnına yapışmıştı, bir elinin parmaklarıyla yatak başlığına sımsıkı tutunmuştu, diğer elindeyse bir tutam kuzguni siyah saç vardı. Tessa kalçalarını ileri geri oynatırken, damarlarımda akan kanın bir anda buz kestiğini hissedebiliyordum.

Zed, başını Tessa'nın nemli bacaklarının arasına gömmüştü. Elleri onun bedeninde geziniyordu.

Öne atılıp Zed'i gırtlağından tuttuğum gibi duvara savurmak istiyordum ancak ayaklarım buz kesmiş, yere çivilenmişti. Onlara bağırmak istedim ancak ağzım bir türlü açılmak bilmiyordu.

"Ah, Zed," diye inledi Tessa. Ellerimle kulaklarımı kapadım ancak bunun hiçbir faydası yoktu... Tessa'nın sesi doğrudan beynime işliyordu; bundan kaçış yoktu.

"Ne kadar da güzelsin," diye mırıldandı Zed, Tessa da karşılığında tekrar inledi. Zed, başını kızın kalçalarının arasından kaldırmadan, bir eliyle onu okşayarak göğsüne doğru ilerledi ve parmak uçlarıyla onun dudaklarına dokundu.

Donakalmıştım.

Beni görmüyorlardı; odada olduğumun bile farkında değillerdi. Tessa bir kez daha onun adını inledi ve Zed de başını kaldırıp en sonunda benimle göz göze geldi. Dudaklarıyla Tessa'nın bedeninde gezinirken, onun çenesini operken benimle göz temasını bırakmıyordu. Gözlerini

ikisinin çıplak bedenlerinden ayıramıyordum ve o an sanki iç organlarım gövdemden sökülüp soğuk zemine dökülüyordu. Bunu izlemeye dayanamıyordum ama bir şekilde sanki onlara bakmaya zorlanıyordum.

Zed bana bakıp sırıtırken,"Seni seviyorum," dedi Tessa'ya.

"Ben de seni seviyorum," diye inledi Tessa. Tırnaklarını Zed'in dövmeli sırtına geçirirken, o da Tessa'nın içine girmeye hazırlanıyordu. En sonunda sesim bir çığlığa dönüştü ve ikisinin inlemelerini bastırdı.

"Siktir!" diye bağırdım avaz avaz ve başucumda duran su bardağını kaptığım gibi duvara fırlattım. Büyük bir şangırtıyla duvara çarpan bardak paramparça oldu.

83. Bölüm

Hardin

Odada volta atıyor, öfkeyle terden sırılsıklam olan saçlarımı çekiştiriyordum. Çıplak ayaklarımla yerlere saçtığım kıyafetlerin ve kitapların üzerine basıp duruyordum.

"Hardin? Sen iyi misin?" Tessa'nın sesi uykuluydu. Telefonu açtığı için çok sevinmiştim. Telefondan bile olsa onu yanımda hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Ben... bilmiyorum," dedim sert bir sesle.

"Neyin var?"

"Sen yatakta mısın?" diye sordum.

"Evet, saat sabahın üçü. Başka nerede olacaktım ki? Ne oluyor, Hardin?"

"Ben uyuyamıyorum," diye itiraf ettim odamızın... odamın karanlığına bakarak.

"Ha..." Rahatlayarak derin bir nefes verdi. "Bir an çok endişelendim."

"Zed'le tekrar konuştun mu?" diye sordum.

"Ne? Hayır, telefonda konuştuğumu söylediğimden beri Zed'le konuşmadım."

"Onu ara ve senin yanına gelemeyeceğini söyle." Tam bir manyak gibi konuşuyordum fakat umurumda değildi.

"Gecenin bu saatinde onu aramayacağım, sana ne oldu böyle?"

Fazla savunmacı davranıyordu... ancak sanırım onu bu yüzden suçlayamazdım. "Yok bir şey, Tessa. Boş ver." İç çektim.

"Hardin, ne oluyor?" diye sordu, kaygılandığı sesinden anlaşılıyordu.

"Hiçbir şey... bir şey yok." Telefonu kapadım ve ekranı kararana kadar aletin güç düğmesine basılı tuttum.

84. Bölüm

Tessa

Ertesi sabah Kimberly beni mutfak tezgâhında otururken görünce, "Bütün gün pijamayla oturmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

Ağzıma koca bir kaşık tahıl ezmesi atmıştım, o yüzden sorusuna karşılık veremedim. Ayrıca bugün aynen dediği gibi takılmayı planlıyordum. Gece Hardin'le konuştuktan sonra doğru düzgün uyuyamamıştım. Bana birkaç mesaj daha atmıştı ancak hiçbirinde geceleyin yaptığı o tuhaf davranıştan bahsetmiyordu. Onu aramak istiyordum fakat o konuşmadan sonra öyle aceleyle telefonu kapadığını hatırlayınca bundan vazgeçmiştim. Ayrıca buraya geldiğimden beri Kimberly'yle adamakıllı vakit geçirmemiştim. Boş zamanlarımın çoğunu Hardin'le telefonla konuşarak veya yeni derslerimde verilen projelerle uğraşarak geçirmiştim. En fazla Kim'le kahvaltı sırasında sohbet edebiliyordum.

"Hiç güzel şeyler giymiyorsun," dedi Smith çınlayan bir sesle. Neredeyse ağzımdaki tahıl ezmesini masaya tükürecektim.

"Hayır, giyiyorum," dedim ağzım hâlâ doluyken.

"Haklısın, Smith, hiç güzel giyinmiyor." Kimberly kıkırdayınca ona bakıp gözlerimi devirdim.

O sırada Christian odaya geldi ve Kim'i şakağından öptü. Smith, babasına ve müstakbel üvey annesine bakıp gülümsedikten sonra da bana döndü.

"Pijamalar çok rahattır," dedim Smith'e, o da başıyla beni onayladı. Yeşil gözleriyle kendi üzerindekilere baktı; Örümcek Adam baskılı bir pijaması vardı. "Örümcek Adam sever misin?" diye sordum kendimle alakalı olmayan bir sohbet başlatmaya çalışırken.

Minik parmaklarıyla tostunu didikledi. "Hayır."

"Hayır mı? Ama üzerinde Örümcek Adam var," dedim pijamasını işaret ederek.

"Bunları o aldı." Başıyla Kim'i işaret etti. Sonra bana fısıldadı: "Sakın ona pijamayı sevmediğimi söyleme yoksa ağlar."

Gülmeye başladım. Smith beş yaşında olmasına rağmen yirmilerinde gibiydi.

"Söylemem," diye söz verdim ve ardından huzur verici bir sessizlik içinde kahvaltımızı bitirdik.

85. Bölüm

Hardin

Landon şapkasına bulaşan yağmur damlalarını silkeledi, ardından şemsiyesini abartılı ve teatral bir tavırla duvara yasladı. Kendince bana yardım etmek için ne kadar çok "emek" harcadığını gözüme sokmaya çalışıyordu.

"Ee, buz gibi bir havada, bardaktan boşanırcasına yağan bir yağmurda, ta buralara kadar gelmeme sebep olacak kadar acil olan şey nedir?" diye sordu yarı endişeli yarı kibirli bir tavırla. Çıplak göğsüme bakıp ekledi: "Bilirsin, hani üzerime *kıyafetlerimi* giyip koşa koşa buraya gelmeme sebep olan şeyi diyorum... Mesele ne?"

Kanepeye iki seksen yayılmış bir vaziyette uyuyan Richard'ı gösterdim. "O."

Landon yana eğilip arkama baktı. "Kim o?" diye sordu. Sonra ağzı açık bir vaziyette duruşunu düzeltti ve, "Bekle bir saniye... Tessa'nın babası, öyle değil mi?" diye sordu.

Sorusuna karşılık gözlerimi devirdim. "Hayır, o benim kanepemde uyumasına izin verdiğim diğer alelade evsiz hıyarlardan biri sadece. Biz hipster'lar günümüzde böyle yapıyoruz canım."

Yaptığım kinayeye aldırmadı bile. "Burada ne işi var? Tessa'nın bundan haberi var mı?"

"Evet, haberi var. Ama babasının son beş gündür yoksunluk çektiğinden ve evin her yerine kusup ortalığı batırdığından habersiz."

Richard uykusunda homurdandı, ben de Landon'ı kareli gömleğinin kolundan tutup koridora çektim.

Bu durum üvey kardeşimin boyunu aşıyordu. "Yoksunluk mu?" diye sordu. "*Uyuşturucu* falan gibi bir şeyden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Bir de alkol."

Bir saniyeliğine durup düşündü. "Senin içki zulanı henüz bulamadı değil mi?" diye sordu ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Yoksa çoktan hepsini içip bitirdi mi?"

"Bu evde artık içki bulundurmuyorum, seni hıyar."

Landon tekrar usulca bakıp kanepemde iki büklüm yatan ihtiyarı inceledi. "Hâlâ bu konuda benim ne gibi bir yardımım dokunabileceğini anlamadım?"

"Ona bakıcılık yapacaksın," diye onu tembihledim, Landon bunu duyar duymaz hemen geriledi.

"Hayatta olmaz!" diye fısıldamaya çalıştı ancak sesi daha çok boğuk bir çığlık gibi çıkmıştı.

"Sakin." Omzuna hafifçe vurdum. "Sadece bir geceliğine."

"Kesinlikle hayır. Burada bu herifle kalamam ben. Adamı tanımıyorum bile!"

"Ben de," diye karşılık verdim.

"En azından benden daha iyi tanıyorsundur; sonuçta o dangalaklıkları yapmasaydın, bu adam günün birinde senin kayınpederin olacaktı." Landon'ın sözleri bana gereğinden sert gelmişti. Kayınpeder mi? Bu unvan aklımda yinelendikçe daha da tuhaf geliyordu... o esnada da kanepemde uyuyan o sefil insan müsveddesine bakıyordum.

"Onu görmek istiyorum," dedim yalvarırcasına.

"Kimi... Tess'i mi?"

"Evet, Tes-*sa'yı*," diye onu düzelttim. "Ya kim olacaktı?"

Landon gergin, küçük bir çocuk gibi parmaklarıyla oynamaya başladı. "Şey, o buraya gelemez mi? Bu adamla beraber kalmamın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"O kadar da ödlek olma, Landon. Bu herif tehlikeli falan değil sonuçta," dedim. "Sadece bu evden çıkmadığından emin ol, yeter. Burada bolca yemek ve su var."

"Köpekten bahseder gibi konuştun..." diye laf soktu Landon.

Sinirle şakaklarıma masaj yaptım. "Şu an için bu elemanın dediğimden farkı olmayabilir. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Bana pis pis bakarken ekledim: "Peki, Tessa için yapsan bunu?" Resmen ajitasyon yapıyordum ancak işe yarayacağından emindim.

Birkaç saniye sonra pes etti ve başını salladı. "Sadece bir gece," diye kabul edince gülümsediğimi saklamak için arkamı döndüm.

Tessa'nın "aramıza mesafe koyma" anlaşmamızı bozmama nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum ancak bu sadece bir seferlikti. Onunla geçireceğim kısacık bir gece bana yeterdi. *Ona* ihtiyacım vardı. Telefonla aramak ve mesajlaşmak hafta boyunca az da olsa yetiyordu ancak o kâbustan sonra içimde onu görme isteğinden başka hiçbir şey yoktu. Tessa'nın bedeninde benden başka kimsenin iz bırakamayacağından emin olmalıydım.

"Senin geleceğini biliyor mu peki?" diye sordu Landon, yatak odasına kadar peşimden gelerek. Üstüme giyecek bir tişört arandım.

"Ben gidince öğrenecek zaten, değil mi?"

"Telefonlaştığınızdan bahsetmişti."

Öyle mi? Bu hiç Tessa'nın yapacağı bir şey değildi.

"Sana neden telefon seksi yaptığımızı anlatsın ki?" diye sordum merakla.

Landon'ın gözleri bir anda kocaman açıldı. "Yuh! Ne! Ne dedin? Ben öyle bir şey... Yüce Tanrım," diye homurdandı. Kulaklarını kapamak için davrandı ancak çok geçti. Onun yanakları kıpkırmızı olurken ben de kahkahamla yatak odasını çınlattım.

"Benden ve Tessa'dan bahsederken asla muğlâk konuşmamalısın, şimdiye dek öğrenemedin mi bunu?" Tessa'nın telefondaki inlemelerini hatırlayarak hınzırca sırıttım.

"Anlaşılan öğrenememişim." Kaşlarını çatıp kendini toparlamaya çalıştı. "Ben sadece telefonda çok fazla konuştuğunuzu söylemeye çalışıyordum."

"Ee..."

"Sence mutlu mudur?"

Tebessümüm soluverdi. "Neden sordun şimdi bunu?"

Landon'ın yüz hatlarına endişe hâkim oluverdi. "Sadece merak ettim. Onun için biraz endişeleniyorum. Seattle'da kalmaktan heyecanlı ve mutluymuş gibi gelmiyordu sesi."

"Bilemiyorum." Ensemi ovuşturdum. "Sesi çok neşeli gelmiyor, orası doğru fakat bunun sebebi, hayvanlık yapmam mı yoksa onun

Seattle'ı beklediği kadar beğenmemiş olması mı, bilemiyorum," diye cevap verdim dürüstçe.

"Umarım ilkidir. O şehirde mutlu olmasını isterim," dedi Landon.

"Sanırım ben de," dedim.

Landon ayağının altındaki kirli siyah kotu tekmeledi.

"Hey, giyecektim ben onu," diye hırladım ve kotumu almak için yere eğildim.

"Temiz kıyafetin yok mu senin?"

"Şu anda yok."

"O kız evden gittiğinden beri çamaşır da mı yıkamadın?"

"Yıkadım..." diye yalan söyledim.

"Tabii canım." Siyah tişörtümün üzerindeki lekeyi işaret etti. Sanırım bu hardalın eseriydi?

"Kahretsin." Tişörtü çıkartıp yere fırlattım. "Giyecek bir bokum yok." Gardırobun alt çekmecesini açtım ve içindeki bir dizi temiz siyah tişörtü görünce rahat bir nefes aldım.

"Buna ne dersin?" Landon dolapta asılı duran koyu renkli bir blucini işaret etti.

"Olmaz."

"Neden olmasın? Siyah kottan başka hiçbir şey giymiyorsun."

"Sebebi bu zaten," diye karşılık verdim.

"Eh, altına giydiğin tek kot pantolon da kirli, o yüzden..."

"Bende *beş* tane kot var," diye onu düzelttim. "Sadece hepsi birbirine benziyor, o kadar." Oflayarak yanından geçtim ve dolaba yaklaşıp blucini askısından çıkardım. O pantolondan nefret ediyordum. Annem Noel'de hediye etmişti ve onu asla giymeyeceğime yemin etmişken, şu anda yeminimi bozuyordum. Bunu bana yaptıran aşk ya da onun gibi bir şey olmalıydı. Annem görse tahminimce bayılırdı.

"Bu biraz... *dar* sanki." Landon altdudağını ısırarak gülmesine mani olmaya çalıştı.

"Siktir git," dedim ve ona ortaparmağımı gösterdim, sonra eşyalarımı çantama tıkmaya başladım.

Yirmi dakika sonra oturma odasına geri dönmüştük; Richard hâlâ uyuyordu, Landon da o kahrolası dar pantolonuma laf atıp duruyordu ve bense Seattle'a gidip Tessa'yı görmeye hazırdım artık.

"Uyandığında bu adama ne diyeceğim?" diye sordu.

"Ne istersen onu de. Hatta eğer onu biraz da keklersen çok komik olur. Benmiş gibi davranıp evinde ne aradığını bilmediğini falan söyleyebilirsin," dedim gülerek. "Kafası acayip karışır."

Landon bu fikrimi komik bulmamıştı, o yüzden beni resmen kapı dışarı etti. "Dikkatli sür, yollar kaygan," diye uyardı beni.

"Anlaştık." Çantamı omzuma attım ve Landon daha fazla hıyarca laflar sokmadan oradan ayrıldım.

Yol noyunca, gördüğüm kâbusu düşünmeden edemiyordum. O kadar gerçekçi ve canlı bir rüyaydı ki. Tessa'nın o şerefsizin ismiyle inlediğini duyabiliyordum; tırnaklarını o herifin tenine geçirdiğini bile işitebiliyordum.

Düşüncelerimi bastırabilmek için radyoyu açtım ancak işe yaramadı. Böylece *onu* düşünmeye karar verdim; birlikte geçirdiğimiz anıları kafamda canlandırarak o korkunç görüntüleri kafamdan atmaya çalıştım. Yoksa bu, ömrümün en uzun araba yolculuğu olacaktı.

"Şu bebeklerin tatlılığına baksana!" diye ciyakladı Tessa, bir yığın küçük mahlûku işaret ederken. Şey, aslında bir yığın değil sadece iki bebek vardı ortada. Ama yine de...

"Evet, evet. Çok şekerler." Gözlerimi devirip onu mağazanın önünden uzaklaştırdım.

"Saçlarında birbirinin eşi kurdeleleri bile var." Kocaman gülümsüyordu ve sesi de o kadınlara has, bir bebek gördüklerinde veya hormonları depreştiğinde olduğu gibi tiz çıkıyordu.

"Evet," dedim ve arkasından Conners'ın dar sokaklarında yürümeye devam ettim. Akşam yemeğinde kullanmak için özel bir peynir arıyorduk. Ancak o bebekler bir anda Tessa'nın aklını çelmiş ve aradığımız şeyi unutturmuştu.

"Şirin olduklarını kabul et." Bana ışıl ışıl gözlerle bakarken ben de ona meydan okuyarak başımı iki yana salladım. "Haydi ama, Hardin, şirin olduklarını biliyorsun sen de. Söyle işte."

"Onlar. Bayağı. Şirindiler..." diye cevapladım tekdüze bir sesle, o da dudaklarını iyice sıktı ve inatçı bir çocuk gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Belki sen de günün birinde sadece kendi çocuğunun tatlı olduğunu düşünen o adamlardan birine dönüşürsün," dedi ve sonra aklına gelen bir şey yüzünden tebessümünün soluşunu izledim. "Tabii çocuk yapmaya karar verirsen," diye ekledi üzgünce, içimden onu öpüp suratındaki mutsuzluğu gidermek geçmişti.

"Tabii, olabilir. Gerçi bebek sahibi olmak istememem çok kötü," dedim bu kararımı temelli kafasına sokabilmek için.

"Biliyorum..." dedi uysal bir sesle. Bir süre sonra onca hevesle almak için dışarı çıktığı şeyi buldu ve ifadesiz bir yüzle sepetine attı.

Biz kasa sırasına girene kadar Tessa'nın yüzündeki tebessüm geri dönmemişti. Ona bakıp dirseğimle narince dürttüm. "Hey."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kararmıştı, belli ki konuşmamı bekliyordu.

"Artık çocuklar hakkında konuşmayı bırakmaya karar verdiğimizi biliyorum..." diye başladım o bakışlarını yere indirirken. "Hey," diye tekrar ettim ve alışveriş sepetini,ayağımın dibine bıraktım. "Yüzüme bak." Yanaklarını ellerimin arasına aldım ve alnımı onunkine bastırdım.

"Sorun değil. Zaten bunu düşünerek söylememiştim," diye kabullendi omuz silkerek.

Küçük markette etrafına bakınırken onu izledim, etrafı gözlemliyordu; herkesin içinde ona neden böyle şefkat gösterdiğimi merak ettiği çok belliydi.

"Peki, o zaman, çocuk konusunu bir daha açmayacağımıza birbirimize söz verelim. Aramızda problemden başka bir şeye sebep olmaz çünkü," dedim ve onu dudaklarından hızlıca öptüm, ardından bir daha... Dudaklarımı ondan ayırmadım, o da minik ellerini ceketimin ceplerine soktu.

Hakkında konuşup sürekli güldüğümüz kasiyerimiz Suratsız Gloria bize bakıp boğazını temizlerken,"Seni seviyorum, Hardin," dedi Tessa.

"Seni seviyorum, Tess. Seni o kadar çok seveceğim ki çocuğa ihtiyaç duymayacaksın," diye ona söz verdim.

Başını çevirdi... sanırım kaşlarını çattığını gizlemek için yapmıştı. Ancak o anda bunu umursamamıştım çünkü sorunun çözüldüğünü ve istediğim şeyi aldığımı zannetmiştim.

Araba sürmeye devam ederken hayretle düşünmeye başladım: Hayatımın tek bir anında bile böylesine bencil bir şerefsiz gibi davranmadığım olmuş muydu acaba?

86. Bölüm

Tessa

Tam odamdan çıkmış, elimde *Uğultulu Tepeler* kitabımla hantal hantal yürüyerek kanepeye gidiyordum ki Kimberly çıkagelip güzel ve geniş bir gülümsemeyle şöyle dedi: "Sende bir uyuşukluk var, Tessa ve arkadaşın ve akıl hocan olarak seni bu durumdan çıkarmak benim görevim." Sarı saçları düz ve parlaktı, makyajı da son derece kusursuzdu. Tam da diğer kadınların hem sevip hem de nefret ettiği kadınlardandı.

"*Akıl hocası* mı? Ciddi misin sen?" diye kıkırdadım ve o da koyu bir far çektiği gözlerini devirdi.

"Tamam, belki çok da akıl hocası sayılmam. Ama ne de olsa senin arkadaşınım," diye düzeltti sözlerini.

"Uyuşuk falan değilim. Sadece çok fazla ders çalışmam lazım ve bu gece içimden dışarı çıkmak gelmiyor," dedim.

"Sen on dokuz yaşındasın kızım: Yaşına göre davran! Ben on dokuzumdayken sürekli dışarıdaydım. Derslerime adamakıllı girmiyordum bile. Oğlanlarla gezip tozuyordum... çok, çok fazla hem de." Topuklu ayakkabısıyla yere vurdu.

"Gerçekten mi?" diye araya girdi Christian yanımıza gelirken. Ellerine sardığı bandı çıkarmakla uğraşıyordu.

"Hiçbiri senin kadar mükemmel değildi tabii." Kim göz kırpınca Christian ona güldü.

"Bu kadar genç bir kızla flört edersem olacağı budur işte. Üniversite çağındaki oğlanların hâlâ taze zihinleriyle rekabet etmek zorunda kalıyorum," dedi Christian sırıtarak, yeşil gözleri muzipçe parlıyordu.

"Hey, ben senden o kadar da küçük değilim," dedi Christian'ın göğsüne bir şaplak atarak.

"On iki yıl var aramızda," dedi.

Kimberly gözlerini devirdi. "Evet, ama senin ruhun genç. Kırk yaşındaymış gibi davranan Tessa gibi değilsin."

"Tabii ki, tatlım." Christian bandı atık kâğıt çöpüne fırlattı. "Şimdi, bu kızımızı üniversite çağlarında nasıl *davranmaması* gerektiği hakkında aydınlatmaya devam et." Kim'e son bir kez daha gülümsedi ve kalçasına bir şaplak atıp gözden kayboldu. Kimberly'nin ağzı kulaklarına varmıştı.

"Bu adamı çok seviyorum," dedi bana. Onu başımla onayladım çünkü bunun doğru olduğunu biliyordum. "Bu akşam gerçekten bizimle gelmeni çok isterdim. Christian ve ortakları şehir merkezinde yeni bir caz kulübü açtılar. Çok güzel bir yer, eminim orada çok iyi vakit geçirirdin."

"Christian'ın caz kulübü mü var?" diye sordum

"Oraya sadece biraz yatırım yaptı, bunun dışında pek bir özel çabası olmadı," diye fısıldadı kurnaz bir tebessümle. "Cumartesi akşamları konuk sanatçılar çıkıyor, açık mikrofon etkinliği gibi bir şey."

Omuz silktim. "Belki önümüzdeki hafta sonu gelirim?" Şu anda içimden gelen son şey, giyinip hazırlanmakla uğraştıktan sonra öyle bir kulübe gitmek için dışarı çıkmaktı.

"Tamam, önümüzdeki hafta sonu o zaman: Söz verdin sayıyorum. Smith de gelmek istemedi. Onu ikna etmeye çalıştım ama nasıl biri olduğunu biliyorsun: Klasik müzik karşısında cazın ne kadar önemsiz olduğunu söyleyip durdu," dedi gülerek. "O yüzden bakıcısını çağırdım; birkaç saate buraya gelir."

"Ben de ona göz kulak olabilirim," diye önerdim. "Zaten dışarı çıkmayacağım."

"Hayır, tatlım, buna mecbur değilsin."

"Biliyorum ama yapmak istiyorum."

"Şey, aslında böylesi çok daha iyi ve kolay olur. Nedense Smith bakıcısını hiç sevmiyor."

"Beni de sevmiyor," dedim gülerek.

"Doğru ama seninle pek çok insandan daha fazla konuşuyor." Kimberly önce parmağındaki nişan yüzüğüne, sonra da Smith'in şöminenin rafındaki okul üniformalı fotoğrafına baktı. "O kadar tatlı bir çocuk ki... sadece kendini çok içine kapatıyor," dedi alçak bir sesle.

Sonra kapının zili konuşmamızı böldü.

Kimberly bana merakla baktı. "Öğlenin bu vaktinde kim kapımızı çalar ki?" diye sordu, bu sorunun cevabını bilebilirmişim gibi.

Ben de orada durup Smith'in son derece şirin fotoğrafına baktım. Çok ciddi bir oğlandı. Tipi küçük bir mühendisi veya matematikçiyi andırıyordu.

"Bak sen.. bak sen... kimler gelmiş!" diye seslendi Kimberly kapıdan. Arkamı dönüp kiminle konuştuğunu gördüğümde ağzım şaşkınlıktan açık kaldı.

"Hardin!" Tek bir düşünce dahi olmaksızın dudaklarımdan ismi çıkıverdi ve onu görmenin yarattığı ani adrenalinle bir anda o yana fırladım. Çoraplarım yüzünden parkede kayıp dengemi kaybettim ve yüzüstü yere kapaklanmaktan son anda kurtuldum. Dengemi sağladığımda kendimi onun kucağına attım ve ona ilk kez sımsıkı sarıldım.

87. Bölüm

Hardin

Tessa bana koşarken tökezleyip düşecek gibi olduğunda neredeyse ufak bir kalp krizi geçirecektim fakat neyse ki çabucak kendini toparlayıp kollarıma atıldı.

Bu kesinlikle ondan beklediğim bir tepki değildi.

Beni huzursuz bir "merhaba" ile karşılayacağını ve bakışlarıyla uyuşmayan bir tebessümle beni geçiştireceğini sanmıştım. Ama dostum, çok yanılmışım. Tessa kollarını sıkıca boynuma doladı, ben de başımı onun saçlarına gömdüm. Şampuanının tatlı kokusu burnuma doluyordu ve o anda, kollarımdaki sıcacık ve cana yakın varlığıyla eriyip gitmiştim âdeta.

"Selam," dedim en sonunda, o da başını kaldırıp bana baktı.

"Donmuşsun," diye takıldı bana. Elleriyle yanaklarımı ısıttı.

"Dışarısı yağmurlu ve hava buz gibi, ayrıca bizim evin orası daha fena... şey, yani benim evin," diye düzelttim. Tessa hızlıca bakışlarını yere indirdi ve sonra tekrar gözlerime baktı.

"Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadı sorusunu Kimberly'den gizlemeye çalışarak.

O sırada pot kırmamak için yapmacık bir tebessümle gülüp parlak rujlu dudaklarıyla oynayan Kimberly'ye, "Yolda gelirken Christan'a haber verdim," dedim.

Ondan uzak kalamadın değil mi? diye sordu Kimberly, Tessa'nın arkasından sadece dudaklarını oynatarak. Bu kadın çok fenaydı; Christian'ın ona nasıl katlandığını hiç anlamıyordum.

"Tessa'nın karşısındaki odada kalabilirsin, o sana yerini gösterir," dedi Kimberly ve gözden kayboldu.

Kendimi Tessa'nın kollarından kurtarıp ona gülümsedim.

"Ö... özür dilerim!" diye kekeledi Tessa, yanakları kızararak etrafa bakındı. "Niye bu kadar abarttım, bilmiyorum. Şey, tanıdık bir yüzle karşılaşmak öyle güzel ki."

"Seni de görmek çok güzel," dedim utangaçlığını geçirmeye çalışarak. Onu bırakmamın sebebi bana sarılmasını istememem değildi tabii ki. Tessa'nın özgüven eksikliği, sürekli her şeyi negatif bir biçimde yorumlamasına sebep oluyordu.

"Sana koşarken ayağım kaydı," dedi ve sonra tekrar yanakları kızarırken gülmemek için yanağımı ısırdım.

"Evet, gördüm." Elimde olmadan hafifçe kıkırdadım, o da kendi haline gülerek başını iki yana salladı.

"Gerçekten kalacak mısın?" diye sordu.

"Elbette, senin için bir sorun olmayacaksa tabii?"

Mavi gözleri her zamankinden daha açık bir renkte, ışıl ışıl parlıyordu. Saçları omuzlarına dökülüyordu, biraz dalgalı ve dağınık bir haldeydiler. Yüzünde, ten renginin o doğal güzelliğini bozabilecek herhangi bir makyajdan eser yoktu ve cildi kusursuz görünüyordu. Saatlerce onun yüzünü hayal ettiğim anlar, beni gerçekten onu tekrar görebildiğim şu zamana hazırlayamamıştı bile. Zihnim onun bütün varlığını özümseyebilmekte yetersiz kalıyordu, tüm o detayları; yakasının hemen altındaki çilleri, dudaklarının kıvrımı, gözlerinin parlaklığı... hepsini bir anda doyasıya içime sindirebilmem imkânsızdı.

Tişörtü üstüne bol geliyordu ve altına da o çirkin pijamasını giymişti. Sürekli üstünü düzeltip, tişörtünü aşağı çekip, yakasıyla oynayıp duruyordu; yatmak için bu kadar çirkin şeyler giyen fakat buna rağmen son derece seksi olmayı başarabilen tek kız Tessa'ydı. Beyaz tişörtünün altından siyah sutyenini görebiliyordum... şu benim sevdiğim dantelli olanını giymişti. Acaba tişörtünün içini görebildiğimin farkında mıydı?

"Nasıl oldu da fikrini değiştirdin? Ve eşyalarının geri kalanı nerede?" diye sordu Tessa ve beni koridora yönlendirdi. "Diğer herkesin odaları üst katta," dedi aklımdan geçen seksi düşüncelerimden bihaber olarak. Belki de haberdardı...

Ona, "Sadece bunları getirdim. Tek gece için," deyince Tessa önümde duruverdi.

"Yalnızca bir gece mi kalacaksın?" diye sordu gözleriyle yüzümü inceleyerek.

"Evet, sen ne düşünmüştün? Buraya taşındığımı mı?" Tabii ki öyle düşünmüştü. Benden hep daha fazlasını beklerdi.

"Hayır." Bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum. Ama en azından daha fazla kalırsın sanmıştım." İşte bu noktada işler oldukça garipleşecekti. Bunu tahmin etmiştim.

"Odan burası." Kapıyı benim için açtı fakat içeri girmedi.

"Senin odan da koridorun tam karşısında mı?" Sesim titredi, aptal gibi görünmüş olmalıydım.

"Evet," diye mırıldandı başını eğip parmaklarına bakarak.

"Süper," dedim salak gibi ona takılarak. "Burada kalmam gerçekten de sorun olmaz değil mi?"

"Hayır, tabii ki olmaz. Seni özlediğimi biliyorsun."

Tessa'nın yüzündeki heyecanlı ifade bir anda soluverdi, sebebini dile getiremesek de tahminimce bunun nedeni önceki davranışlarımdı: Genel anlamda tam bir öküz gibi davranmam ve özellikle de Seattle'a gelmek istemeyişimden kaynaklanıyordu hepsi. Beni kapıda görünce Tessa'nın bana koşuşunu ömrüm boyunca unutamayacaktım; yüzünde son derece yoğun bir neşe ve özlem vardı, açıkçası aynısını ben de hissetmiştim. O olmadan delirirdim.

"Evet ama o evdeki son görüşmemizde resmen seni evden kovmaya kalktım."

Kelimelerimle birlikte yaşananları hatırlayıp yüzündeki ifadenin soluşunu izledim. Yalancı bir tebessümle bana bakarken aramıza devasa bir duvarın çekildiğini görür gibiydim. "Bu konuyu niye açtım, hiç bilmiyorum," dedim ve bileğimle alnımı sildim.

Tessa çantamı benden aldı ve odaya girip yatağın üzerinde açtı. Çantadan katlanmış tişörtleri ve çamaşırları çıkardıktan sonra yüzünü ekşitişini izledim.

"Temiz mi bunlar?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca boxer'lar."

Çantayı kolunun hizasına kaldırdı. "Evin şu anki halini bilmek bile istemiyorum."

Dudaklarının köşesinde ufak bir tebessüm belirdi. "O zaman oraya bir daha dönmeyecek olman güzel bir şey," diye ona takıldım. Tessa'nın yüzü yine asıldı.

Ne kadar da boktan bir espriydi böyle... *derdim ne benim?*

Çaresiz bir biçimde yanlış kelime seçimimi düzeltmek isteyerek, "O anlamda demek istemedim," dedim aceleyle.

"Sorun değil. Rahat ol, tamam mı?" Sesi çok kibardı. "Karşında sadece ben varım, Hardin."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıp devam ettim. "Şey, seni çok uzun zamandır görmemiş gibiyim ve şu an da sanki sürdürmeyi beceremediğimiz yarım yamalak bir ilişki yaşıyor gibiyiz. Ayrıca birbirimizi hiç göremiyoruz ve seni de çok özledim, umarım sen de beni özlemişsindir." *Vay canına, keşke konuşurken arada biraz durup nefes alsaydım.*

Gülümsedi. "Evet."

"Neye evet?" Bu sözleri tamı tamına söylemesi için onu zorluyordum.

"Seni özledim. Her telefon konuşmamızda söylediğim gibi."

"Biliyorum." Ona bir adım daha yaklaştım. "Yalnızca bunu bir kez daha duymak istedim." İki elimle ona uzandım ve saçını kulaklarının arkasına attım, o da bana yaslandı.

"*Sen* ne zaman buraya geldin?" dedi minik bir ses aniden, Tessa da hemen irkilip benden uzaklaştı.

Harika.

İşte en sonunda Smith de çıkagelmişti, Tessa'nın yeni yatak odasının girişinde ayakta dikiliyordu.

"Demin," diye cevap verdim. Bir an önce buradan gitmesini ve birkaç saniye önce yarım bıraktığım işe dönmeyi iple çekiyordum.

"Niye geldin ki?" diye sorarak odaya girdi.

Şimdi benden yaklaşık beş altı adım uzaklaşmış ve çantamdan çıkardığı kıyafetlerimi kucağında tutan Tessa'yı göstererek, "Onu görmeye geldim," dedim.

"Hımm," diye yanıtladı ayaklarına bakarak.

"Beni burada istemiyor musun yoksa?" diye sordum.

"Bence sorun değil," dedi omuz silkerek, ben de ona gülümsedim.

"Güzel çünkü senin için sorun olsaydı bile buradan gitmezdim."

"Biliyorum." Smith bana gülümsedi ve Tessa'yla beni yalnız bıraktı. Nihayet.

"Seni seviyor," dedi Tessa

"Fena biri değil," dedim omuz silkerek, o da bana güldü.

"Sen de onu seviyorsun," diye itham etti beni.

"Hayır, sevmiyorum. Demin basitçe belirttiğim üzere: *Fena biri değil.*"

Tessa bana bakıp gözlerini devirdi. "Tabii canım..."

Haklıydı, sanırım bu çocuğu sevmiştim. En azından şimdiye kadar rastladığım beş yaşındaki çocukların hepsinden daha iyiydi.

"Kim ile Christian kulüp açılışına gideceği için bu akşam ona ben bakacağım," dedi.

"Sen niye onlarla gitmiyorsun?"

"Ne bileyim, içimden gelmedi."

"Hımm." Dudaklarımı çimdikleyip güldüğümü saklamaya çalıştım. Dışarı çıkmak istememesine çok sevinmiştim. Buraya gelmeseydim, belki de Tessa'nın bu günkü planı geceyi benimle telefonda konuşarak geçirmek olacaktı.

Tessa bana acayip bir biçimde baktı. "İstersen onlarla gidebilirsin, benimle kalmana gerek yok."

İçerlemiş gibi ona baktım. "Ne? Bunca yolu boktan bir kulübe sensiz gitmek için tepmedim ben. Seninle kalmamı istemiyor musun yoksa?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve kıyafetlerimi göğsüne bastırdı. "Hayır, tabii ki kalmanı isterim."

"Güzel, çünkü istemesen de gitmezdim zaten," diye şaka yaptım.

Elinde benim eşyalarımla, küçük adımlarla kapıya yöneldiğini fark edince, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

Bana hem komik hem de ateşli bir biçimde baktı. "Çamaşırlarını yıkamaya," dedi ve koridora çıkıp gözden kayboldu.

88. Bölüm

Tessa

Çamaşır makinesini çalıştırdığım sırada beynime bir sürü düşünce akın ediyordu. Hardin buraya, Seattle'a gelmişti... hem de ondan bunu istememe veya yalvaramama gerek olmadan: Kendi rızasıyla çıkagelmişti. Tek gece için olsa bile benim için çok önemliydi ve umarım ilişkimiz için doğru yönde atılan bir adıma dönüşürdü. İlişkimiz göze alınınca aklım büyük bir çatışmanın içindeydi... ikimizin de bir sürü problemi vardı, çok sayıda anlamsız kavga etmiştik. Birbirimizden o kadar farklıydık ki birlikteliğimizin asla yürüyemeyeceğini düşündüğüm bir noktaya gelmiştim.

Ancak Hardin şu anda benimleydi ve bu uzun mesafeli, yarı sevgili-yarı arkadaşlık ilişkisini devam ettirip bizi nereye götüreceğini çok merak ediyordum.

"Bir gün kapımıza dayanacağını biliyordum," dedi Kimberly arkamdan.

Arkamı döndüğümde, çamaşır odasının kapısına yaslandığını gördüm. "Ben bilmiyordum," dedim.

Bana bir *haydi oradan* bakışı attı. "Bilmen gerekirdi. Ömrümde sizin gibi bir çifte rastlamadım."

İç çektim. "Teknik olarak çift değiliz..."

"Kollarına koşuşun tıpkı filmlerdeki gibiydi. Çocuk buraya geleli daha on beş dakika oldu ama şimdiden çamaşırlarını yıkamaya başladın bile," dedi çamaşır makinesini başıyla işaret ederek.

"Şey, elbiseleri çok kirlenmişti," dedim cümlesinin başını duymazdan gelerek.

"Siz birbirinizden ayrı kalamıyorsunuz; bu hakikaten izlemeye değer bir şey. Keşke bu gece giyinip kuşanıp bizimle dışarı çıksaydın

da Hardin burada kalmak istememekle ne kaybettiğini bir görebilseydi." Bana göz kırpıp çamaşır odasından çıktı.

Kim, Hardin ve birbirimizden ayrı kalamamamız konusunda haklıydı. Hardin'le yolumun kesiştiği günden bu yana böyleydik. Hatta kendimi onu istemediğime inandırmaya çalıştığım olmuştu ancak birbirimize her rastlayışımızda kalbimin pır pır edişini görmezden gelememiştim.

Eskiden nereye gitsem Hardin karşıma çıkıveriyordu... Ben de elime geçen her fırsatta onun yurduna uğruyordum. Oradan nefret ediyordum ancak bir şeyler beni oraya çekiyordu; oraya gidersem Hardin'e rastlayacağımı hep biliyordum. O zamanlar bunu kendime bile itiraf edememiştim ama bana çok kötü davrandığı zamanlarda bile Hardin'i özlüyor, yanında olmak istiyordum. Ders sırasında bana bakışları ve sonra göz göze geldiğimizde ben ona selam verince gözlerini devirişi, yüzlerce yıl öncesinden kalma bir rüya gibi geliyordu bana.

Çamaşır makinesi arada sırada küçük bip sesleri çıkarıyor, beni gerçekliğe çağırıyordu; kendime gelince hızla koridordan geçip Hardin'e bu gece kalması için tahsis edilen misafir odasına yöneldim. Koridorda yürürken odamdaki çalışma masasının başında dikildiğini gördüm. Defterlerimden birinin üzerinde parmaklarını gezdiriyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Sadece... kaldığın yeri görmek istedim. Odana bakmak istedim."

"Ya." Hardin'in *odana* derken kaşlarını çattığını fark etmiştim.

"Bunlar dersin için mi?" diye sordu siyah deri kaplı defteri göstererek.

"Yaratıcı yazarlık için," dedim onu onaylayarak. "Okudun mu?" Bana evet deme ihtimaline karşı elimde olmadan biraz kaygılanmıştım. Şimdiye kadar sadece tek bir projeyi bitirebilmiştim ancak hayatımdaki diğer her şey gibi onun da ucu Hardin'e dokunmuştu.

"Birazcık."

"Sadece basit bir proje içindi," dedim derdini anlatmaya çalışarak. "İlk proje için serbest yazı çalışmamızı istemişlerdi ve..."

"Güzel olmuş, oldukça iyiydi," dedi beni överek. Defteri çalışma masasının üzerine bıraktı fakat sonra vazgeçip tekrar aldı ve ilk sayfasını açtı. "*Kimim ben?*" diye ilk cümleyi sesli okumaya başladı.

"Lütfen yapma," diye yalvardım.

Soru soran gözlerle bana bakarak hafifçe sırıttı. "Ne zamandır ödevlerini başkalarına göstermekten utanıyorsun?"

"Utanmıyorum. Ben sadece... o kısımlar biraz özel. Ayrıca onu teslim etmek istediğimden de emin değilim."

"Dinler tarihinde yazdığın günlüğünü okudum," dedi ve o an kalbim duracak gibi oldu.

"Ne?" Onu yanlış duymuş olmak için dua ettim. *Yapmış olamaz. Okumuş olamaz...*

"Okudum. Evde unutmuşsun, ben de buldum."

Bu çok aşağılayıcı bir durumdu. Hardin odanın karşısından bana bakarken, sessizce orada dikilmeye devam ettim. Bir ihtimal profesörüm dışında, başka hiç kimsenin okuyacağını hiç düşünmediğim kişisel düşüncelerimdi onlar. Hardin'in zihnimin en derin kısımlarına öylece dalmış olduğunu öğrenmekle resmen taş kesilmiştim.

"Okumaman gerekiyordu. Hem neden okuyorsun ki?" diye sordum bakışlarımı kaçırarak.

"Hepsi benimle ilgiliydi," dedi kendini savunarak.

"Mesele o değil, Hardin." Midem adeta ağzıma gelmişti ve nefes almakta zorlanıyordum. "Oldukça kötü bir dönemden geçiyordum ve o zamanlar şahsi düşüncelerimi günlüğüme aktarmıştım. Bunları senin asla..."

"Yazdıkların gerçekten çok iyiydi, Tessa. Çok iyi. Hakkımda hissettiklerini, yazdıklarından okuyarak öğrenmek canımı çok yaktı ancak o cümlelerin var ya, bunu nasıl ifade edebilirim ki? Tek kelimeyle mükemmeldi."

Bana iltifat etmeye çalıştığının farkındaydım ancak beni daha çok utandırmaktan öteye gidememişti.

Yazı kabiliyetim hakkındaki iltifatlarını duymazdan gelerek, "En özel hislerini kâğıda döken sen olsaydın ve ben onları izinsiz okusaydım ne hissederdin peki?" diye sordum. Hardin'in gözleri telaşla parlayınca, başımı şaşkın şaşkın kaldırdım. "Ne oldu?"

Başını iki yana sallayarak, "Bir şey yok," dedi sadece.

89. Bölüm

Hardin

Tessa'nın bakışları neredeyse bu konuyu konuşmaktan vazgeçmeme sebep olacaktı ancak dürüst olmak gerekirse, yazılarını ne kadar ilginç bulduğumu ona anlatmak istiyordum. "O günlüğü en az on kere okudum," diye itiraf ettim.

Gözleri kocaman açıldı ve bakışlarını benden kaçırdı ancak sonra dudakları hafifçe aralandı ve, "On kere mi?" diye sordu.

"Sakın utanma. Bir tek ben okudum, tamam mı?" Ona gülümseyince bana biraz daha yaklaştı.

"Biliyorum, muhtemelen demin söylediklerim sana çok zavallıca gelmiştir. Onları yazdığım sırada doğru dürüst düşünemiyordum bile."

Parmaklarımı dudaklarına bastırıp onu susturdum. "Hayır, çok iyiydin. Muhteşem şeyler yazmışsın."

"Ben..." diye konuşmaya çalıştı parmaklarımın arasından, ben de dudaklarına daha sıkı bastırdım.

"Bitirdin mi konuşmanı?" diye sordum Sırıtarak, o da bana başını salladı. Yavaşça parmaklarımı dudaklarından çektim ve o da hemen dilini çıkarıp dudaklarını ıslattı. Elimde olmadan ona iştahla baktım.

"Seni öpmem lazım," diye fısıldadım yüzlerimizin arasında sadece santimler varken. Gözlerini benimkilere dikti ve tekrar dudaklarını yalamadan önce yutkundu.

"Olur," diye fısıldayarak cevap verdi bana. Elleriyle açgözlü bir biçimde tişörtümü sımsıkı kavradı. Nefes nefese bir halde beni kendine çekti.

Tam dudaklarımız birbiriyle buluşacaktı ki çalan kapı aramıza girdi. Kapının aralığından usulca bakan Kimberly, "Tessa?" dedi tiz bir sesle.

"Kurtul şundan," diye fısıldadım, Tessa da hemen kendini geri çekti.

Önce şu çocuk, şimdi de müstakbel üvey anası... Partiye bir tek Christian Vance davet edilmemişti.

"Biz beş dakikaya çıkıyoruz," dedi Kimberly içeri girmeden.

Aferin size. Bir an önce siktirip gidin artık...

Tessa da, "Tamamdır... birazdan gelirim," deyince sinirlerim iyice tepeme çıktı.

"Sağ ol, tatlım," dedi Kimberly ve bir şarkı mırıldanarak uzaklaştı.

"Hay lanet, daha..." diye saydırmaya başladım.

Tessa bana bakınca ağzımı toplamaya karar verdim. Zaten bu doğru değildi... şu anda hiçbir şey burada olma isteğime engel olamazdı.

"Smith'e bakmak için içeri gitmeliyim. Odada kalmak istersen sana karışmam."

"Hayır, sen neredeysen orada olmak istiyorum," dediğimde bana gülümsedi.

Kahretsin, onu öpmek istiyordum. Onu çok özlemiştim, söylediğine göre o da beni... Neden her şeyi bırakıp sadece... Ellerini tişörtümün yakasına doladı ve dudaklarını benimkilere bastırdı. Bir an sanki birileri bana elektrik şoku vermiş gibi hissettim, vücudumun her bir zerresi alev alev olmuştu. Dilini ağzıma soktu ve bastırıp gezinmeye başladı, ben de ellerimle kalçasını sardım.

Ayaklarım yatağın ayakucuna çarpana kadar onu odada geri çektim. Sırtüstü uzandım, o da nazikçe kendini üzerime bıraktı. Bedenini kollarıma dolarken onu ters çevirip altıma aldım. Dudaklarımla boynuna inip kulağının altındaki o hassas noktaya ilerlerken nabzının atışlarını hissedebiliyordum. Onun hızlıca nefes verişleri ve inleyişleri sanki ödülüm olmuşlardı. Yavaşça, ona resmen işkence olacağını bildiğim bir hamleyle, kasıklarımı kalçalarına sürtmeye başladım ve onu iyice yatağa bastırdım. Tessa'nın parmakları tişörtümün altında alev alev yanan tenime dokundu ve tırnaklarıyla sırtımı çizdi. Kulakmemesini dudaklarımın arasına aldığımda...

Bir anda Zed'in Tessa'nın içine girdiği o sahneler zihnimde beliriverdi ve saniyeler içinde ayağa fırladım.

"Neyin var?" diye sordu. Dudakları koyu bir pembeye bürünmüş ve nazik saldırılarımla hafiften şişmişti.

"Ş... şey, bir şey yok. Biz... bence... içeri gidelim. Şu küçük veletle ilgilenelim," diye cevap verdim deli gibi konuşarak.

"Hardin," dedi ısrarla.

"Tessa, gidelim haydi. Bir şeyim yok." *Ha, bir tek şu var; geçenlerde rüyamda Zed'in seni resmen bizim yatağımızda becerdiğini gördüm ve o sahneleri bir türlü aklımdan atamıyorum.*

"Tamam." Doğrulup yataktan kalktı ve ellerini pijamasının yumuşak kumaşına sildi.

O iğrenç sahneleri zihnimden atabilmek için birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Eğer o yavşak herif Tessa'yla geçirdiğim zamanlardan bir salisesini daha çalmaya kalkarsa, onun o lanet bedenindeki bütün kemiklerini tek tek kıracaktım.

90. Bölüm

Tessa

Kimberly ile Vance, Smith'i bezdirene kadar şapır şupur öptükten sonra en sonunda gitmeye karar vermişlerdi. Eğer bir sorun çıkarsa yalnızca bir telefon mesafesinde olduğumuzu üç defa üst üste tembihlediklerinde Hardin ile Smith dramatik bir biçimde gözlerini devirmişlerdi. Kim, mutfak tezgâhındaki acil durum numaraları listesini işaret ettiğinde de bu şirin ikili duruma inanamayarak birbirlerine bakakalmışlardı.

Vance'lerin arabası gözden kaybolunca, "Ne izlemek istersin?" diye sordum Smith'e.

Kanepede oturduğu yerden bana omuz silkti ve başını kaldırıp bir sansarı veya komik bir şeyi izlermiş gibi bakan Hardin'e döndü.

İkisinin de ağzını bıçak açmayınca, "Peki... Oyuna ne dersin? Oyun oynayalım mı?" diye öneride bulundum.

"Hayır," diye yanıtladı Smith.

"Bence odasına çıkıp, Kim onu buraya sürüklemeden önce hangi iş üstündeyse ona dönmek istiyor," dedi Hardin, Smith de onu onaylayarak başını salladı.

"Şey... peki, o zaman. İstersen odana dön, Smith. Bir şeye ihtiyacın olursa Hardin'le ben buradayız. Birazdan akşam yemeği siparişi de veririm," dedim ona.

"Benimle gelir misin, Hardin?" diye sordu Smith en uysal ses tonunu takınarak.

"Odana mı? Yok, ben böyle iyiyim."

Smith tek kelime etmeden kanepeden kalkıp merdivenleri çıkmaya başladı. Hardin'e ters ters baktım, o da hiçbir şey olmamış gibi bana omuz silkti. "Ne?"

"Hemen odasına gidiyorsun," diye fısıldadım.

"Odasına falan gitmeyeceğim. Seninle kalmak istiyorum," dedi tekdüze bir sesle. Bunu ben de istiyordum ancak Smith için üzülmüştüm.

"Haydi." Sarışın çocuk yavaşça merdivenleri çıkarken başımla onu işaret ettim. "O çok yalnız bir çocuk."

"Kahretsin, peki." Hardin homurdandı ve suratını asarak Smith'in peşinden merdivenlerin yolunu tuttu. Benim kafamsa hâlâ Hardin'in odamda öpüştüğümüz sırada verdiği o tuhaf tepkiye takılmıştı. Her şeyin çok güzel gittiğini, hatta bundan da öte olduğunu sanıyordum fakat bir anda üzerimden öyle bir fırlamıştı ki bir yerine bir şey olduğunu sanmıştım. Belki de benden bu kadar uzun süre uzak kalmak ona iyi gelmemişti? Belki de beni artık çekici bulmuyordu... cinsel olarak yani. Bu şapşal pijamalarımla durduğumu biliyordum ancak daha önce bu konuda bir sıkıntı yaşamamıştık.

Bu davranışına mantıklı bir açıklama bulamayınca, evham dolu hayal gücümün devreye girmesine mani olup Kimberly'nin akşam yemeğinde vereceğimiz siparişe karar vermemizde yardımcı olması için bıraktığı bir yığın restoran broşürünü incelemeye koyuldum. Pizza söylemeye karar verdim ve çamaşır odasına gitmeden önce telefonumu yanıma aldım. Hardin'in kıyafetlerini kurutucuya attım ve odanın ortasındaki koltuğa kuruldum. Pizza restoranını aradıktan sonra kurutma makinesinin döne döne çalışmasını izleyip siparişi beklemeye koyuldum.

91. Bölüm

Hardin

Smith yatak odasında gezinirken, ben de kapı eşiğinde durup zihnimden bu çocuğun sahip olduğu şeylerin hayalden bir envanterini çıkardım. Tanrım, bu veledi fena şımartmışlardı.

Odaya girince, "Ne yapmak istersin?" diye sordum çocuğa.

"Bilmem." Duvara öylece baktı. Oğlanın sarı saçlarını bir yanına yatırıp öyle bir taramışlardı ki ürpertici bir görüntüye kavuşmuştu.

"Öyleyse neden beni buraya çıkardın?"

"Bilmem," dedi tekrar minik velet. Eşek sıpası oldukça inatçıydı.

"Pekâlâ... ama böyle yaparsan hiçbir yere..." Sesim cılızlaşıverdi.

"Artık burada mı kalacaksın, hatununla beraber yani?" diye aniden soruverdi Smith.

"Hayır, onu sadece bu gecelik ziyarete geldim," dedim bakışlarımı çocuktan kaçırarak.

"Niye?" Bakışlarıyla adeta beni oyuyordu. Bulunduğu tarafa bakmadan bile bunu hissedebiliyordum.

"Çünkü burada yaşamak istemem." Aslında burada kalsam fena olmazdı.

"Niye? Onu sevmiyor musun?" diye sorgulamaya devam etti.

"Hayır. Onu seviyorum." Güldüm. "Ben sadece... ne bileyim? Sen niye bu kadar çok soru soruyorsun bakayım?"

"Bilmem," diye öylece cevap verdi ve yatağının altından bir oyuncak tren seti çıkardı.

"Birlikte oyun oynayabileceğin arkadaşların yok mu?" diye sordum çocuğa.

"Yok."

Pek inandırıcı gelmedi. Oldukça düzgün bir çocuğa benziyordu çünkü. "Neden yok?"

Omuzlarını silkti ve tren raylarından bir tanesini söktü. Minik elleriyle bir parçayı daha ayırdı ve yatağının ucundaki bir kutudan çıkardığı iki yeni rayın metal kısımlarıyla onları değiştirdi.

"Eminim okulda kendine arkadaş bulabilirsin."

"Hayır, bulamam."

"Neden? Yoksa sana götlük falan mı yapıyorlar?" diye sordum. Yanında küfürlü konuşmakta hiç tereddüt etmemiştim; Vance'in ağzı en az kahrolası bir denizcininki kadar bozuktu ve eminim oğlu ondan daha kötü laflar da duymuştu.

"Bazen." Smith, bir çeşit bakır teli eline aldı ve iki ucunu da büktükten sonra ufak bir tren vagonuna bağladı. Tel elindeyken kıvılcım çıkardı ancak çocuğun kılı bile kıpırdamadı. Saniyeler içinde tren rayların üzerinde yavaşça ilerlemeye başladı, sonra da giderek hızlandı.

"Sen az önce ne yaptın öyle?" diye sordum.

"Treni hızlandırdım; orijinal hali çok yavaştı da."

"Hiç arkadaşının olmadığına şaşmamak lazım." Güldüm ancak sonra kendimi toparladım. Kahretsin. Ufaklık orada öylece oturmuş trene bakıyordu. "Bunu söylememin sebebi senin akıllı bir çocuk olman; bazen akıllı insanlar sosyal ilişkilerde berbat olurlar ve kimse de onları sevmez. Mesela Tessa; bazen öyle zekidir ki insanlar bu yüzden huzursuz olur.

"Peki..." Başını kaldırıp doğrudan bana bakmaya başladı ve o an elimde olmadan bu çocuğa acımaya başladım. Halbuki akıl verme konusunda bok gibiydim, neden böyle bir şeye kalkıştığımı ben de bilmiyordum.

Etrafında hiç arkadaşı olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu iyi bilirdim. Çocukken tek bir arkadaşım bile olmamıştı fakat sonra ergenliğe girip içki ve esrar içmeye başlayınca boktan insanlarla takılmaya başladım. Gerçi hiçbir zaman arkadaşım olmamışlardı... beni sevmelerinin tek sebebi kafama göre hareket etmemdi ve bu da onlara çok havalı geliyordu. Onlar benim gibi kitap okumayı sevmezdi; tek anladıkları partiden partiye koşmaktı.

Ben her zaman, kimsenin konuşmadığı, köşesine çekilen kızgın çocuk olduğum için benden korkarlardı. O günden bugüne de pek değişen bir şey olmamıştı...

Ama sonra Tessa ile tanıştım; bu dünyada beni umursayan tek kişi oydu. Gerçi o da bazen benden korkuyordu. O Noel gününden ve Tessa'nın beyaz kazağına dökülen kırmızı şaraptan arta kalan hatıraların görüntüleri zihnimde canlandı. Landon'ın da bana değer verdiğinden şüpheleniyordum, yani galiba. Ancak yine de onunla durumumuz biraz tuhaftı ve benimle ilgilenmesinin tek sebebinin Tessa olduğundan emindim. O kızın insanlar üzerinde böyle bir gücü vardı.

Özellikle de benim üzerimde.

92. Bölüm

Tessa

Masanın diğer ucundan, "Pizzanı beğendin mi?" diye sordum Smith'e.

Başım kaldırdı, ağzı hâlâ dolu olduğu için başını evet anlamında sallamakla yetindi. Minik elleriyle çatal bıçak kullanarak yemeğini yiyordu. Bu da beni hiç şaşırtmamıştı.

Tabağını bitirip masadan kalktı ve boşlarını götürüp bulaşık makinesine yerleştirdi. "Uyumak için odama çekileceğim. Yatmak için hazırım," diye belirtti küçük biliminsanımız.

Hardin, çocuğun bu olgunca tavrı karşısında neşeyle başını iki yana salladı.

Ayağa kalktım. "Bir şey ister misin? Bir bardak su vermemi veya seni odana götürmemi?"

Ancak bunu reddedip yatak odasına gitmeden önce kanepenin üzerinden battaniyesini aldı.

Smith'in merdivenleri çıkıp gözden kaybolmasını izledim, sonra sırtımı yaslayıp Hardin'e baktığımda son bir saattir benimle en fazla on kelime konuştuğunu fark ettim. Aramızdaki mesafeyi korumuştu ve bu da elimde olmadan bu akşamki hali ile hafta boyunca telefonda konuşurkenki halimiz arasındaki farkı kıyaslamama sebep oldu. İçimde küçük bir yanım, kanepede böyle sessizce oturacağımıza keşke telefonda konuşsaydık diyordu.

"İşemem lazım," dedi ve düz ekran TV'de kanalları zaplarken yanımdan kalkıp gitti.

Birkaç dakika sonra Kimberly ile Christian ön kapıdan içeri girdiler, peşlerinde de başka bir çift vardı. Kadın uzun boylu ve sa-

rışındı, altın renkli mini elbisesi parke zemine parıltılarını saçıyordu. Ayağındaki bir karış topuklu ayakkabısını görünce benim bileklerime ağrı girdi. Bana şöyle bir bakıp gülümsedikten sonra el salladı ve antre boyunca Kimberly'yi takip edip oturma odasına geldi. Hardin koridorda belirmişti ancak içeri girmekte tereddüt etti.

"Sasha, bunlar Tessa ile Hardin," diye bizi kibarca tanıştırdı Kimberly.

"Çok memnun oldum," dedim gülümseyerek. Üzerime daha düzgün bir pijama giymediğim için kendime kızdım.

"Ben de," diye cevap verdi Sasha bana bakmadan. Gözlerini, o sırada ne onu selamlayan ne de oturma odasından içeri giren Hardin'e dikmişti

"Sasha, Christian'ın iş ortağının bir arkadaşı," dedi Kimberly.

Daha doğrusu bunu yalnızca *bana* söylemişti çünkü Hardin onlarla hiç ilgilenmiyordu, gözleri tamamen az önce televizyonda açtığım vahşi yaşam belgeselineilitlenmişti.

"Ve bu da Max, kendisi Christian'ın ortağıdır."

O sırada Christian'la gülüp şakalaşan adam, Sasha'nın arkasından geçip öne çıktı. Adamı karşımda görünce, Ken'in üniversiteden arkadaşı ve şu Lillian denen kızın babası olduğunu anlayınca şaşırıp kaldım.

"Max," diye tekrarladım. Kimseye çaktırmadan Hardin'e baktım ve dikkatini karşımızda bu tanıdık yüze çekmeye çalıştım.

Bunu fark eden Kimberly, bir bana bir de Max'e baktı. "Siz daha önce tanışmış mıydınız?"

"Bir kez karşılaşmıştık, Sand Point'te," diye cevap verdim.

Max'in karanlık gözleri ürkütücü bakıyordu ancak beni hatırlayınca yüzündeki soğuk ifade birden yumuşayıverdi.

"Ah, evet. Sen Hardin Scott'ın... arkadaşıydın," dedi son kelimeyi gülümseyerek söyleyerek.

Nihayet oturma odasında bize katılan Hardin, "Aslında o benim..." diyerek araya girdi.

Hardin içeri girdiği anda onu gözleriyle yiyip bitirmeye başlayan Sasha adlı kadına öfkeyle baktım. Elbisesinin altın renkli askılarını düzeltip dudaklarını yaladı. Üzerimdeki bu pijamalar yüzünden, ne

kadar çabalarsam çabalayayım kendimden bu kadar tiksinemezdim. Hardin'in bakışları bir an Sasha'ya kayınca, Max'e dönmeden önce kadının uzun boylu endamını, dolgun vücut hatlarını nasıl süzdüğünü gördüm.

"Sadece arkadaşım değil," dedi Hradin, Max bir anda elini uzatıp tuhaf bir şekilde tokalaşırken."Anlıyorum," dedi yaşlı adam. "Her neyse, her halükârda hoş kız." "Öyle," diye homurdandı Hardin. Max'in varlığından duyduğu rahatsızlığı görebiliyordum.

Her zamanki gibi mükemmel bir ev sahibesi olan Kimberly bara gidip konuklarının kadehlerini hazırladı. O kibarca içki siparişlerini alırken ben de ikinci kez kendini Hardin'e tanıtmakla meşgul olan Sasha'ya bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Kadını başıyla selamlayan Hardin yanıma gelip kanepeye oturdu. Otururken aramızda oldukça geniş bir mesafe bıraktığını fark edince hayal kırıklığına uğradım. Neden kendimi birdenbire bu kadar kırılgan hissetmeye başlamıştım? Sasha'nın çok güzel bir kadın olmasına mı Hardin'in gözleriyle onun vücut hatlarını süzmesine mi yoksa sevgilimin bana gece boyunca çok tuhaf davranmış olmasına mı içerlemiştim?

Ortamdaki bu tuhaf havayı dağıtmak ve içimde kaynamaya başlayan kıskançlığın bende yarattığı gerginliği kırmak için, "Lillian nasıl?" diye sordum.

"Çok iyi. Üniversitedeki dersleriyle meşgul," diye yanıtladı Max sakin bir tavırla.

Kimberly ona bir kadeh viski uzattı, Max de hemen içkinin yarısını kafasına dikti.

Christian'a bir kaşını kaldırarak baktıktan sonra, "Burbon mu?" diye sordu adam.

"Hem de en kalitelisinden," diye sırıtarak cevap verdi Christian.

Max'in bakışları Hardin'e kaydı. "Arada sırada Lillian'ı aramalısın. Ona sözün geçiyor," dedi.

"Kimsenin sözüne ihtiyacı olduğunu sanmıyorum," diye tersledim. Lillian'dan kıskançlığım yüzünden Lillian'ı pek umursamıyordum ama onu babasına karşı korumak için de yoğun bir dürtü hissediyordum. İster istemez, Max'in bu cümleyi kurarken kızının cinsel eğilimini kastettiğini düşünmüştüm ve bu da beni çok rahatsız etmişti.

"Ah, ben aksini düşünüyordum oysa," diye karşılık verdi Max. Bembeyaz dişleriyle bana sırıtınca kanepenin yastıklarına gömülüp kaldım. Muhabbetin gidişatı rahatsız edici bir boyuta doğru yelken açmıştı. Max etkileyici ve zengin bir adamdı ancak koyu kahverengi gözlerinde gizlenen karanlığı ve yayvan gülümsemesindeki şeytani ifadeyi bir türlü göz ardı edemiyordum.

Hem bu adam neden buraya Sasha'yla gelmişti? Herif evliydi ve yanındaki kadının giydiği mini elbisesi ve ona gülümseyiş şeklinden sadece *arkadaş* olmadıkları gün gibi ortadaydı.

"Lillian da bizim düzenli çocuk bakıcımız oldu artık!" diye şakıdı Kimberly.

Hardin, Kim'in söylediğine gözlerini devirip elinden geldiğince kayıtsız kalmaya çalışarak, "Dünya ne kadar küçük," dese de ben onun burnundan soluduğunu biliyordum.

"Bence de," dedi Max, Hardin'e bakıp sırıtarak. Adamın İngiliz aksanı Hardin ve Christian'ın aksanlarından daha sertti ve kesinlikle onlarınki kadar kulağa hoş gelen bir tınıya sahip değildi.

Hardin alçak sesle, "Tessa, sen yukarı çık," diye buyurdu. Max ile Kimberly benimle böyle emrivaki konuştuğuna tanık olduklarını ima edercesine aynı anda dönüp Hardin'e baktılar. Ortamın havası, saniyeler ilerledikçe gitgide tuhaflaşıyordu. Herkes Hardin'in bana yukarı çıkmamı söylediğini duyduğu için kesinlikle bu emrine uymak istemiyordum. Ancak Hardin'i iyi tanıyordum ve beni taşımak zorunda kalsa bile, yukarı çıkmamı sağlayacağından emindim.

"Bence Tessa, bizimle kalıp bir kadeh şarap içmeli veya bu Burbon'dan bir tek de atabilir. Oldukça yıllanmış ve lezzetli bir içki," dedi Kim ayağa kalkıp küçük içki barına yönelirken. Hardin'e açıktan meydan okurcasına, "Hangisinden istersin?" diye sordu bana gülümseyerek.

Hardin ona sıktığı dudaklarıyla ona ters ters baktı. Kimberly'nin Hardin'e böyle kafa tutması karşısında içimden gülmek geliyordu, ayrıca bu odadan bir an önce çıkmak istediğimi de fark etmiştim ama Max'in lüzumsuz bir merakla bize baktığını vazgeçtim ve yerimden kımıldamadım.

"Ben bir kadeh şarap alabilirim," dedim.

Kimberly başını salladı ve uzun saplı kadehe beyaz şarap doldurup bana getirdi.

Hardin'le aramızda oluşan boşluk her geçen saniye o kadar büyüyordu ki öfkeden yaydığı ısı dalgalarını neredeyse görebiliyordum. Ben kekre şaraptan ufak bir yudum alırken nihayet Max de gözlerini benden ayırdı.

Hardin gözlerini duvara dikmişti. Odamda öpüştüğümüzden bu yana tavırları fena halde değişmişti ve bu da beni ciddi anlamda endişelendiriyordu. Halbuki heyecanlanacağını ve mutlu olacağını sanmıştım ve en önemlisi de ikimizin de yaptığı gibi, tahrik olup daha fazlasını isteyeceğini ummuştum.

Sasha, "Siz ikiniz Seattle'da mı oturuyorsunuz?" diye sordu Hardin'e.

Şaraptan bir yudum daha aldım. Son zamanlarda ipin ucunu iyice kaçırmıştım.

"Ben burada oturmuyorum." Kadına cevap verirken ona hiç bakmamıştı.

"Hımm, peki sen nerede yaşıyorsun?" diye sorularına devam etti Sasha.

"*Seattle'da* değil."

Bu sohbet başka şartlar altında gelişiyor olsaydı Hardin'i böylesine kaba davrandığı için azarlardım ama şimdi böyle davranması hoşuma gitmişti. Sasha kaşlarını çatıp Max'e yaslandı. Adam bana bakıp kadını kibarca öbür tarafa itti.

Ben ilişkiniz olduğunu anladım zaten, rol yapmanıza gerek yok.

Sasha suskunluğunu korurken Kimberly de muhabbeti daha neşeli konulara çekmesinde kendisine yardımcı olması için Christian'a baktı. "Şey..." Christian boğazını temizledi. "Kulübün açılışı şahaneydi; bu kadar iyi geribildirim alacağımızı kim tahmin edebilirdi ki?"

Max, "Şu müzik grubu mükemmeldi... isimlerini hatırlayamıyorum gerçi... ama en son çıkanlar da..." diye geveleyerek konuşmaya katılmaya çalıştı.

"İsimleri galiba... Reford gibi bir şeydi?" diye tahmin yürüttü Kimberly.

"Hayır, onlar değildi, aşkım." Christian kıkırdadı, Kimberly kucağına oturmak için ona doğru yürüdü.

"Eh işte, adları her neyse... onlara haftaya da program yaptıracağız," dedi Max.

Onlar iş konuşmaya başlayalı birkaç dakika olmuştu ki Hardin kalkıp koridora giderek gözden kayboldu...

"Genelde tavırları daha kibardır," dedi Kimberly, Sasha'ya.

"Hayır, katiyen öyle değildir. Ama Hardin'i her haliyle severiz." Christian katılarak gülmeye başlayınca odadaki herkes ona eşlik etti.

"Şey, ben de..." diyerek tereddütle onlardan müsaade istemeye yeltendim.

"Hiç durma." Kimberly eliyle işaret ederek beni gönderdi. Ben de konuklara el sallayarak iyi geceler diledim. Koridorun sonuna ulaştığımda, Hardin çoktan misafir odasına girip kapısını kapamıştı. Kapının kulpunu çevirip açmadan önce bir an tereddüt ettim. Nihayet içeri girdiğimde Hardin'i odada volta atarken buldum.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır."

"Emin misin? Çünkü akşamdan beri çok tuhafsın..."

"Ben iyiyim. Sadece sinirlerim kalktı." Yatağın kenarına oturdu ve avuçlarıyla kot pantolonunun diz kısımlarını sıvazladı.

Bu yeni pantolonunu çok beğenmiştim. Onu evimizdeki... pardon, *Hardin'in* evindeki dolapta gördüğümü anımsıyordum. O pantolonu Noel'de annesi Trish hediye etmiş ancak Hardin hiç beğenmemişti.

Sesimin koridordan salona ulaşmamasına dikkat ederek, "Niye sinirlendin peki?" diye sordum usulca.

"Max tam bir şerefsiz," diye patladı Hardin. Duyulmamak gibi bir derdi yoktu açıkçası.

Gülerek şöyle fısıldadım: "Evet, aynen öyle."

"Sana öyle kabalık ederek tepemin tasını attırmaya çalışıyordu," dedi nefes nefese.

"Bana özellikle kaba davranmadı. Galiba adamın karakteri böyle." Omuzlarımı silktim ancak bu tavrım Hardin'i sakinleştirmeye yetmemişti.

"Ne olursa olsun, o pezevengi hiç sevmiyorum. Ayrıca seninle birlikte geçireceğimiz tek gecemizde de evde bir araba dolusu insan olması çok sinir bozucu." Hardin alnına dökülen saçlarını geriye attı ve arkasına yaslanmak için bir yastık aldı.

"Biliyorum," dedim ona katılarak. "Umarım Max ile metresi bir an önce giderler. Karısını aldatmasına katlanamıyorum. Denise çok iyi bir kadındı halbuki."

"İnan bu zerre kadar umurumda değil. Ben o heriften nefret ediyorum," dedi Hardin.

Böylesine bir ihaneti hızlıca geçiştirmesine biraz şaşırmıştım. "Kadına hiç üzülmüyor musun peki? Birazcık bile mi? Eminim Sasha'nın varlığından bile haberi yoktur."

Hardin elini şöyle bir havaya savurduktan sonra kolunu başının altına aldı. "Eminim farkındadır. Max aşağılık herifin önde gideni. O kadın da bu kadar salak olamaz."

Max'in eşini, üzerinde pahalı bir elbise, saçı yapılı ve makyajlı haliyle tepedeki bir malikânede oturup sadakatsiz kocasının evine dönmesini beklerken kafamda canlandırabiliyordum. Bunu düşünmek bile beni üzmeye yetmişti; o yüzden de Denise'in de kendini bir *arkadaşıyla* avuttuğunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden.

Denise'in Max'e ihanet ederek ondan intikam alması gerektiğini düşündüğüm için kendime biraz şaşırmıştım. Böyle intikam almak ne kadar yanlış olsa da burada hatalı olan Max'ti ve o kadının *biraz* da olsa mutluğu bulmasını arzuluyordum.

"Yine de bu her bakımdan yanlış bir şey," diye ısrar ettim.

"Evet, ama al sana evlilik dediğin şey işte: aldatmalar, yalanlar, vesaire, vesaire..."

"Her zaman böyle olacak diye bir kaide yok."

"Her on evlilik vakasından dokuzu böyledir." Omuzlarını silkti. Hardin'in evliliğe bu kadar negatif bakmasından nefret ediyordum.

"Hayır, bu doğru değil." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Yine evlilik konusunda tartışacak mısın yoksa? Bence o konulara hiç girmeyelim," diye uyardı beni. Gözleri benimkilerle buluşunca derin bir nefes aldı.

Bu konuyu onunla gerekirse savaşarak çözmek istiyordum, ona hatalı olduğunu ve evlilik hakkındaki görüşlerini değiştirmesi gerektiğini söylemeliydim fakat bunun da boşuna bir çaba olduğunun farkındaydım. Hardin daha beni tanımadan çok önceleri bu düşünceyi kafasında netleştirmişti.

"Haklısın, konuşmayalım. Özellikle de sen yaralıyken."

"Ben yaralı falan değilim," dedi oflayarak.

"Peki." Ben gözlerimi devirince Hardin ayağa kalktı.

"Öyle gözlerini devirip durma," diye hırladı.

Elimde olmadan yine gözlerimi devirdim.

"Tessa..." diye uludu.

Kılımı bile kıpırdatmadan korkusuzca öylece durdum. Üzerime gelmek için hiçbir bahanesi yoktu. Max'in züppe dallamanın teki olması benim suçum değildi. Bana tipik Hardin Scott tripleri atıyordu ve şu anda alttan almaya hiç niyetim yoktu.

"Buraya yalnızca bir geceliğine geldin, unuttun mu?" diye hatırlattım. O anda yüz ifadesindeki sertliğin ve fevriliğinin solup gidişini izledim. Tabii kavgaya devam etme beklentisiyle beni gözlemlemeye devam ediyordu ama ona bu fırsatı vermeyecektim.

"Kahretsin, çok haklısın. Özür dilerim," dedi sonunda iç çekerek. Hemen tavrım değiştirip kendini sakinleştirebilme yeteneğiyle beni şaşırtmıştı. "Gel buraya," dedi her zaman yaptığı gibi kollarını açarak. Ben de uzun zamandır yapmadığım kadar yakın bir biçimde ona sokuldum. Hiçbir şey söylemedi; yalnızca kollarını bana dolayıp çenesini başımın tepesine yasladı. Teninin kokusu beni mahvediyordu, nefes alışı bana trip atarkenki halinden bu yana oldukça sakinleşmişti ve vücudu da son derece sıcaktı. Saniyeler, belki de dakikalar sonra beni kendinden uzaklaştırıp başparmağını çeneme bastırdı.

"Hayvan gibi davrandığım için affet beni. Derdimin ne olduğunu bilmiyorum. Yalnızca Max'in o tavırları beni çok uyuz ediyor, üstüne bir de Smith'e bebek bakıcılığı yapmamız ve o tiksinç

Stacey'nin etkisi de olabilir. Ben de sebebini bilmiyorum ama çok özür dilerim."

"Onun adı Sasha," diye onu düzelttim gülümseyerek.

"Aynı şey... adı değişebilir ama kaşar her yerde kaşardır."

"Hardin!" Göğsüne nazikçe vurdum. Kasları hatırladığımdan da sertti. Artık her gün vücut çalışıyordu... bir an düşüncelerim, siyah tişörtünü çıkarınca nasıl görüneceğine gidiverdi ve onu son gördüğümden bu yana vücudunda herhangi bir değişiklik olup olmadığını merak ettim.

"Bilmem anladın mı?" Omuzlarını silkip parmak uçlarıyla çenemi yumuşakça okşadı. "Gerçekten özür dilerim. Seninle geçirdiğim bu zamanı berbat etmek istemiyorum. Affettin mi beni?"

Yanakları kızarmıştı, sesi çok yumuşaktı, parmak uçlarıyla da tenimi öylesine şefkatli seviyordu ki içim gidiyordu. Başparmağıyla dudağımın altında gezinirken, kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi kapadım.

"Cevap ver bana," diye ısrar etti uysal bir tonla.

"Sana hiç cevap vermediğim oldu mu ki?" dedim soluğumu bırakarak. İki elimi de kalçalarına koydum, başparmağımı tişörtünün altındaki çıplak tenine bastırdım. Dudaklarımda onunkileri hissetmeyi bekledim ancak gözlerimi açtığımda Hardin'i tamamen gardım almış bir halde buldum. Tereddütle sordum: "Bir şeyin mi var?"

"Benim..." Cümleyi yarıda kesti. "Benim biraz başım ağrıyor," dedi sonra.

"İlaç falan ister misin? İstersen Kim'e..."

"Hayır, onu karıştırma. Sanırım biraz uyumam lazım. Zaten geç oldu."

Söyledikleri karşısında yüreğim paramparça olmuştu. Hardin'in bir derdi vardı ve daha da kötüsü benimle öpüşmekten çekiniyordu. Daha birkaç dakika önce birlikte geçirdiğimiz bu kısacık süreyi mahvetmek istemediğini söylemişti, şimdiyse yatıp uyumak mı istiyordu?

İç çekerek kısık bir sesle, "Peki," dedim. Hardin'e uyumaması ve benimle vakit geçirmesi için yalvaracak değildim. Beni reddettiği için çok utanmıştım ve dürüst olmam gerekirse: Muhakeme yetene

ğimden geriye kalan son bir gramı da gölgeleyen, yanaklarıma vuran nane kokulu nefesi, ruhumu delip geçerek bakan yemyeşil gözleri olmadan, birkaç saniye kendi başıma kalmalıydım.

Yine de belki benimle odamda yatmayı ister diye düşünerek yanında biraz daha oyalandım.

Ama istemiyordu. "Sabah görüşürüz o zaman?" dedi.

"Olur, tabii." Kendimi daha fazla rezil etmeden oradan çıktım ve kendimi odama atıp kapıyı arkamdan kilitledim. Sonra acınası bir hamleyle, belki fikrini değiştirir de yanıma gelir diye gerisin geri döndüm ve kilidi açtım.

93. Bölüm

Hardin

Siktir.
Siktir.

Bu haftanın büyük bir bölümünde öfkeme hâkim olmuştum. Ancak bu durum, Zed'in sürekli bir yolunu bulup aklıma girmesiyle gitgide zorlaşıyor ve beni sinirden delirtiyordu. Bu konuda saplantılı bir manyak gibi davranıyordum ve Tessa'ya niye bu kadar kırılgan davrandığımı açıklayacak olursam deli olduğum konusunda benimle hemfikir olacağını biliyordum. Mesele sadece Zed değildi; Max ve onun Tessa'yla alay eden konuşma tarzı, yanındaki şıllığın bana yan gözle bakması, Tessa'ya yukarı çıkmasını söylediğimde Kimberly'nin bana kafa tutması... bunların hepsi birleşince içimde devasa bir öfke dalgasına dönüşmüş ve aklımı yitirmeye beni bir adım daha yaklaştırmıştı. Sinirlerimin kopma noktasına gelecek kadar gerildiğini hissedebiliyordum ve onları gevşetebilmemin tek yolunun bir şeyleri yumruklamaktan veya kendimi Tessa'nın kollarına bırakıp her şeyi unutmaktan geçtiğinin farkındaydım. Fakat bunları bile yapamıyordum. Onun okşayışlarından mahrum geçirdiğim bu cehennemî haftanın acısını çıkarmak için güneş doğana kadar Tessa'yla hiç durmadan sevişebilirdim.

Bu geceyi boka sardıran yine benim hareketlerimdi. Eminim Tessa da buna hiç şaşırmamıştı. En başarılı olduğum konu her şeyi mahvetmekti çünkü.

Yatağa uzandım, bakışlarım tavanla duvardaki saat arasında sürekli gidip geliyordu. Sonunda aradan zaman geçmiş, saat sabahın ikisi olmuştu. Oturma odasından gelen o uyuz gürültüler kesileli

bir saatten fazla oluyordu; birbirlerine yaltaklanarak vedalaştıktan sonra tatsız misafirler gitmiş, nihayet Vance ile Kim'in de yukarı çıkan ayak seslerini duyduğumda rahatlamıştım.

Koridorun öbür ucundan gelen bir şey hissediyordum. Bir tür çekim kuvveti; kahrolası bir mıknatıs gibi beni Tessa'ya çekiyor, yanına gitmem için bana yalvarıyordu. Bu boğucu elektrik akımını görmezden gelip yataktan kalktım, Tessa'nın katlayıp çekmeceye koyduğu temiz siyah şortlardan birini altıma çektim. Vance'in bu devasa evinin bir yerinde, bir spor odası olduğunu biliyordum. Aklımı yitirmeden orayı bulmalıydım.

94. Bölüm

Tessa

Uyuyamıyordum. Gözlerimi kapayıp kendimi dünyaya kapamaya; aşk hayatımdaki karmaşanın yarattığı kaos ve stresi geride bırakmaya çalıştım. Fakat bir türlü olmuyordu. Beni Hardin'in odasına çeken, yanında olmam için bana yalvaran o dayanılmaz kuvvete karşı koyamıyordum. Hardin bana çok mesafeli davranıyordu ve sebebini mutlaka öğrenmeliydim. O tavırlarının yaptığım bir şeyden mi yoksa yapmadığım bir şeyden mi kaynaklandığını bilmeliydim. Bunun Sasha ve onun altın renkli mini elbisesinden veya Hardin'in bana ilgisini kaybetmesinden dolayı olmadığından emin olmalıydım.

Sebebini öğrenmeliydim.

Tereddütle yataktan kalkıp abajurun minik ipini çekerek ışığı yaktım. Bileğimdeki lastik tokayı çıkardıktan sonra saçımı toplayıp atkuyruğu yaptım. Mümkün olduğunca ses çıkarmadan, parmak uçlarımda koridorda ilerledikten sonra misafir odasının kapısının kulpunu yavaşça çevirdim. Kapı hafif bir gıcırtıyla açıldı ve şaşkınlıkla içerideki lambanın açık, yatağınsa boş olduğunu gördüm. Siyah çarşaf ve battaniyeler yatağın ayakucuna yığılmıştı fakat Hardin odada yoktu.

Seattle'dan ayrılıp evine döndüğünü zannettim ve kalbime bir sızı saplandı. Aramızda tuhaf olaylar geçtiğini biliyordum fakat ne olursa olsun, Hardin'in canını bu kadar sıkan her neyse bunu konuşabilmeliydik. Odayı incelerken çantasının hâlâ yerde olduğunu görünce rahat bir nefes aldım; temizleyip katladığım kıyafetleri devrilip etrafa saçılmışlardı ama en azından oradalardı.

Hardin'in saatler önce buraya geldiğinde değiştiğini görünce çok sevinmiştim. Eskisinden daha tatlı, daha sakindi, ayrıca ağzından kelimeleri cımbızla çekmeme gerek kalmadan benden özür dileyebilmişti. Şu an bana soğuk ve uzak davranmasına rağmen, bir hafta içinde yaşadığı bu değişimin, ilişkimize mesafe koymamızın onda yarattığı pozitif etkinin kanıtı olduğunu görmezden gelemezdim.

Sessiz adımlarla koridora dönüp onu aramaya koyuldum. Ev karanlıktı ve etraftaki tek ışıksa duvarların alt kısmına monte edilmiş apliklerden geliyordu. Banyolar, oturma odası ve mutfakta kimse yoktu, yukarıdan da herhangi bir gürültü duymamıştım. Hardin üst kata çıkmış olmalıydı... belki de kütüphaneye gitmişti?

Onu ararken hiç kimseyi uyandırmadığımı umarak karanlık ve boş kütüphanenin kapısını kapadım. Uzun koridorun sonundaki kapının altından dışarı sızan cılız bir ışık gördüm. Buradaki kısa misafirliğim boyunca evin o kısmına hiç girmemiştim ama sanırım Kimberly bana evin o kanadında sinema ve spor odalarının bulunduğunu. Anlaşılan Christian spor yapmayı seviyordu.

Kapı kilitli değildi ve açarken sıkıntı yaşamamıştım. Bir an içeridekinin Hardin değil de Christian olma ihtimalini düşünerek hafiften endişelendim. Bu oldukça tuhaf bir sahneye dönüşebilirdi ve umarım öyle bir şeye denk gelmezdim.

Odanın dört duvarı da tavandan zemine kadar aynalarla kaplıydı, içeride de büyük ve göz korkutucu spor aletleri vardı, içlerinden sadece koşu bandının ne işe yaradığını biliyordum. En uçtaki duvarda bir sürü ağırlık vardı, zeminin büyük bir kısmı kauçuk matlarla kaplıydı. Gözlerim bir an o aynalara gitti ve gördüklerim karşısında içim eriyiverdi: Hardin... aynaların yansıması sayesinde önümde dört tane Hardin duruyordu. Üstü çıplaktı ve hareketleriyse hızlı ve agresifti. Yumruklarıysa, her gün Christian'ın ellerinde gördüğüm o siyah bantlarla sarılıydı.

Hardin'in sırtı bana dönüktü, tavandan sarkan kum torbasına tekme atmak için ayağını kaldırdığında beyaz derisinin altındaki sert adaleleri kasılıyordu. Hardin'in tekmesini bir yumruk takip etti ve öbür eliyle ikinci yumruğu atarken büyük bir gümleme duyuldu. Kum torbasını yumruklayıp tekmelerken onu izlemeye koyuldum;

son derece öfkeli, ateşli ve terliydi, ona böyle bakarken düzgün düşünemiyordum bile.

Çevik hamlelerle önce sol, sonra sağ bacağıyla birer tekme savurdu ve ardından on derece akıcı bir hareketle iki yumruğunu birden kum torbasına indirdi; bunu izlemek şahaneydi. Terle kaplı teni parıldıyor, göğsü ile karnı da öncekine göre daha yapılı görünüyordu. Hardin eski haline göre çok daha... irileşmişti. Tavandan sarkan kum torbasını asılı tutan zincir, Hardin'in öfkesiyle koptu kopacak gibi görünüyordu. Ağzından çıkan sinirli hırıltılarla kum torbasına artık sadece yumruklarıyla vurmaya başladığında, onu izlerken ağzım kurumuş ve zihnim ağırlaşmıştı.

Ona bakarken dudaklarımın arasından kaçırdığım hafif iniltiden mi yoksa sadece benim varlığımı hissettiğinden mi bilinmez, Hardin ansızın duruverdi. Kum torbası asılı olduğu zincirle beraber sallanmaya devam etti, o sırada Hardin de gözlerini benden ayırmadan bir elini geriye atıp kum torbasını tuttu.

Konuşmayı başlatan kişi olmak istemiyordum fakat bana öylesine büyük ve kızgın gözlerle bakıyordu ki pek bir seçeneğimin olmadığını anlamıştım.

"Selam," dedim kısık ve cırtlak bir sesle.

Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Selam," dedi nefes nefese.

"Sen... şey," kendime zor hâkim oluyordum, "sen ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım," dedi derin derin nefes alarak. "Sen niye hâlâ ayaktasın?" Siyah tişörtünü yerden alıp yüzündeki teri sildi. Yutkundum. Terden sırılsıklam olmuş vücudundan gözlerimi ayıracak gücü bir türlü kendimde bulamıyordum.

"Ben de senin gibi uyuyamadım." Cılız bir gülümsemeyle ona baktım, gözlerimse kaslı gövdesine kaydı, Hardin hızlıca nefes aldıkça kasları da aynı anda harekete geçiyordu.

Başını salladı; benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu, o yüzden elimde olmadan sordum: "Sana yanlış bir şey mi yaptım? Eğer öyleyse bu konuda konuşup aramızdaki meseleyi çözebiliriz."

"Hayır, sen bir şey yapmadın."

"O zaman neyin var söyle, lütfen, Hardin. Neler olduğunu bilmek istiyorum."Elimden geldiğince cesaretimi topladım. "Peki,

sen... neyse boş ver." Bana bir bakışıyla özgüvenimin son kısmı da eriyip gidivermişti.

"Ben ne?" Uzun, siyah bir minderin üzerine oturdu, sanırım bu ağırlık kaldırılırken üzerine yatılan bir tür baroydu. Tişörtüyle yüzünü tekrar sildikten sonra, nemlenen saçlarını dağılmadan bir arada tutabilmek için tişörtü başına doladı.

Onun doğaçlama geliştirdiği bu saç bandı, tuhaf bir biçimde Hardin'i o kadar şirin ve çekici göstermişti ki ne diyeceğimi bilemedim. "Bazen... artık beni eskisi kadar beğenmediğini düşünüyorum." Bu cümlenin soru niteliğini zihnimdeyken daha çok beğenmiştim. Sesli olarak dile getirince son derece acınası ve çaresiz biriymişim gibi çıkmıştı.

"Ne?" Ellerini dizlerinin üzerine düşürdü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana hâlâ ilgi duyuyor musun? Fiziksel olarak yani?" diye sordum. Birkaç saat önce beni reddetmiş olmasa kendimi bu kadar utangaç veya güvensiz hissetmezdim. Ayrıca bu gece bizi ziyarete gelen Bayan Uzun Bacak'ın Hardin'i gözüne kestirmesinin de bunda etkisi vardı. Tabii bizimkinin de onu uzunca bir süre süzmesinden hiç bahsetmiyorum bile.

"Ne... bu da nereden çıktı şimdi?" Göğsü hızla inip kalkarken, köprücükkemiğine yaptırdığı serçe dövmeleri kanat çırparmış gibi görünüyorlardı.

"Şey..." Odanın içinde birkaç adım daha ilerlemiş olmama rağmen Hardin'le aramda bir iki metre mesafe bırakmaya gayret etmiştim. "Birkaç saat önce benim odamdaydık ya... hani öpüşmeye başlamıştık ... sonra birden sen kendini geri çektin ve o zamandan bu yana bana elini bile sürmeyip doğrudan yatmaya gittin."

"Gerçekten de seni çekici bulmadığımı mı düşünüyorsun?" Sözüne devam etmek için ağzını açtı fakat sonra aniden bundan vazgeçip sessizce oturdu.

"*Bu* da aklıma gelmedi değil," diye itiraf ettim. Matla kaplı zemine bakınca ne kadar güzel durduklarını fark ettim.

"Deli saçması," diye söze başladı. "Bana bak." Ben gözlerimi ona dikince, sözüne devam etmeden önce derinden iç çekti. "Neden böyle

bir şey düşünebildiğini aklım almıyor, Tessa." Bir süre duraksayıp kendi cümlesini düşündü ve sonra ekledi, "Eh, sanırım sana bunu düşündüren şey, gece boyunca sana sergilediğim tavırlarımdı ama bu doğru değil. Gerçekle uzaktan yakından alakası yok."

Göğsümdeki acı yavaşça dinmeye başladı. "Öyleyse ne oldu?"

"Benim manyak olduğumu düşüneceksin."

Ah, hayır, olamaz.

"Neden ki? Anlat bana, lütfen," diye yalvardım ona. Hüzünle çenesindeki kirli sakalını kaşıyışını izledim; sakalları çok çıkmamıştı, en fazla bir günlük sakalı vardı.

"Sinirden delirmeden önce anlatacaklarımın hepsini bir dinle olur mu?"

Kafamda dolanan tüm o paranoyakça düşüncelerimle çelişen bir harekette bulunarak sakince başımı salladım.

"Şey, bir rüya gördüm... daha çok kâbustu diyelim..."

Göğsüm sıkıştı, Hardin'in sandığı kadar kötü bir rüya olmaması için dua ettim. Bir yarım, onun gerçek bir olaydan değil de sadece bir rüyadan ötürü üzgün olduğunu duyunca rahatlamıştı, diğer yarımsa ona kıyamıyordu. Bütün bir hafta boyunca yalnız kalmıştı ve tekrar kâbus görmeye başladığını öğrenmek içimi yakmıştı.

"Devam et," dedim kibarca, onu cesaretlendirmek için.

"Rüyamda seni gördüm... bir de Zed'i."

Eyvahlar olsun. "Nasıl yani?" diye sordum.

"O herif bizim, şey *benim* evimdeydi... yatak odamdan içeri girince onu senin bacaklarının arasında yakaladım. İnleyerek onun ismini sayıklıyordun ve..."

"Tamam, tamam, gerisini anladım," dedim onu susturmak için elimi kaldırarak.

Yüzündeki o acılı ifadeye rağmen, elimi indirmedim ve onu birkaç saniye daha susturmaya çalıştım fakat o anlatmaya devam etti, "Hayır, izin ver de anlatayım."

Hardin'in, Zed ile beni aynı yatakta görmesiyle ilgili anlattıklarını duymak beni son derece rahatsız etmişti ancak eğer bunları anlatıp içini dökecekse, kendimi tutup bunları dinlemeye razıydım.

"Üzerine çıkmış, yatağımızda sana sahip oluyordu. Onu sevdiğini söyledin." Kaşlarını çattı.

Hardin'in Seattle'a geldiğinden bu yana gösterdiği tuhaf davranışlarının hepsi Zed ile benim hakkımdaki bir rüyadan mı kaynaklanıyordu? En azından bu anlattıkları, gecenin bir yarısı arayıp, Zed'den Seattle'a beni ziyarete gelmemesi için beni tembihlemesini açıklıyordu.

Odanın öbür ucundan, acıyla buruşturduğu suratını ellerinin arasına alıp öylece oturan bu yeşil gözlü adamı bir süre izledim ve ardından kafamda kurduğum tüm paranoyalarım ile hayal kırıklıklarımın dilimin üzerindeki bir şeker misali birdenbire eriyip gidişine tanık oldum.

95. Bölüm

Hardin

Dudaklarının arasından kaçan ismim, bir nefesle birlikte çıkmıştı; Tessa adımı oluşturan sözcüğü adeta diliyle okşarcasına telaffuz etmişti. Bir yanım hâlâ buna inanamamasına rağmen, söylediği o tek kelimeyle adeta bana olan tüm hislerini özetlemiş; ona dokunduğum her anı, beni sevdiğini kanıtlayan her bir saniyemizi dile getirmişti.

Tessa bana yaklaştı, bakışlarındaki şefkati görebiliyordum. "Bunu neden daha önce bana söylemedin ki?" diye sordu.

Başımı eğip elime sardığım bantları yolmaya başladım.

"Bu sadece bir rüyaydı, öyle bir şeyin asla gerçek olamayacağını sen de biliyorsun," dedi bana.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerimde ve göğsümde oluşan baskı dayanılmaz bir hal almıştı. "Kafamdan bir türlü atamıyorum... sürekli tekrar edip duruyor. Rüyamda, Zed sürekli benimle alay etti, sana sahip olurken bana sırıtıp durdu."

Tessa kulaklarını kapamak için hemen ufak ellerini yukarı kaldırdı ve rahatsızlıkla burnunu buruşturdu. Ardından başını kaldırıp bana bakarak kollarını yavaşça aşağı indirdi. "Sence o rüyayı neden gördün?"

"Bilmiyorum, muhtemelen Zed'in seni ziyaret etmesine izin verdiğin için."

"Ona başka ne diyeceğimi bilemiyordum, hem zaten biz de... şey, hâlâ seninle durumumuz karışık," diye geveledi.

"O adamın senin yakınında olmasına tahammül edemiyorum. Bu çarpık bir anlayış, biliyorum ama umurumda bile değil. Dürüstçe söylemem gerekirse benim kırmızı çizgim Zed'in ta kendisidir ve

bunu da aşamayacağım. Ne kadar kickbox yaparsam yapayım bunu kafamdan atamam. Seninle durumumuz ne kadar karışık olursa olsun, sen sadece benimsin. Yalnızca cinsellik anlamında söylemiyorum bunu, her anlamda birbirimize aidiz. O herifle ne türlü olursa olsun, herhangi bir duygusal bağ kurmana katlanamıyorum."

"Beni o gece... annemin evine bıraktığından bu yana Zed'le hiç görüşmedim," diye hatırlattı bana.

Ancak içimde yükselen panik dalgası dinmek nedir bilmiyordu. Başımı eğdim ve derince nefes alıp vererek kendimi biraz sakinleştirmeyi denedim.

"Ama bir şey daha var," bana bir adım daha attı fakat hâlâ ona erişemeyeceğim kadar uzakta duruyordu, "seni böyle şeyleri düşünmekten kurtaracaksa eğer, onu arayıp beni görmeye gelmemesini söyleyebilirim."

Hemen onun o güzel yüzüne baktım. "Bunu yapar mısın?" Benimle kavga etmesini beklemiştim oysa.

"Tabii yaparım. Kalbine böylesine ağırlık çökmesini istemem." Gözlerindeki gergin bakışlarla önce göğsümü, sonra da yüzümü süzdü.

"Gel buraya." Onu kucaklamak için bandajlı ellerimden birini kaldırdım.

Bana doğru çok ağır hareket edince bekleyemedim, uzanıp onu dirseğinden tuttum ve hızla kendime çektim.

Nefesim henüz normale dönmemişti. Tüm vücudum adrenalin pompalıyordu. Elimde olmadan o kum torbasını evire çevire dövmüştüm fakat ellerimin ve ayaklarımın sızısı henüz geçmemişti, içimdeki tüm öfkeyi atamamıştım. Kafamın içinde bir yerlerde, ufak bir yanım Zed'e olan kinimi henüz serbest bırakmamamı salık veriyordu.

O kin de Tessa'nın dudakları benimkilerle buluşana kadar sürmüştü. Dilini ağzımdan içeri daldırarak beni şaşırtmış ve minik ellerini terden sırılsıklam olan saçlarıma dolamıştı. Onları sertçe çektikten sonra saçıma doladığım tişörtü çekip yere fırlattı.

"Tessa..." Onu nazikçe göğsünden ittirdim ve dudaklarımı ondan çektim. Tekrar yerime otururken, gözlerini kısarak bana baktığını fark ettim.

Hiçbir şey söylemeden önümde dikildi. "Sırf bir rüya yüzünden beni reddetmene müsaade etmeyeceğim, Hardin. Beni istemiyorsan söylersin, kabulümdür fakat bu yaptığın bir zırvalık," dedi dişlerini sıkarak.

Bu çok sapkınca bir şey gibi görünse de Tessa'nın sinirli hali içimde bir şeylerin kıpırdanmasına ve tüm kan dolaşımımın aletime hücum etmesine sebep olmuştu. Onunla ilk birlikte olduğumdan beri bu kadını arzuluyordum ve şimdi o da karşımda dikilmiş beni arzularken; istediği şeye sahip olmasına engel olduğum için bana çok kızmıştı.

Telefonla konuştuğumuzda doruğa çıkarkenki sesini duymak bana yetmemişti; bunu hissetmem gerekiyordu.

İçimde bir savaş patlak veriyordu sanki. Hâlâ damarlarımda dolaşan ateş gibi vahşi bir enerjiyle dolu olmama rağmen, "Elimde değil, Tessa. Bu söylediklerim hiç mantıklı değil, biliyorum ama..." dedim.

"Aması falan yok, becer beni," deyince bu laf karşısında ağzım açık kaldı. "Gerekirse o rüyayı unutana kadar benimle durmadan sevişeceksin çünkü buraya bir geceliğine geldin. Ben seni çok özledim ama gördüğün rüyaya o kadar takılmışsın ki şu anda ne kadar ilgi istediğimi bile fark edemiyorsun."

"İlgi istediğini mi?" Bu saçma ve gerçeklikten uzak sözleriyle elimde olmadan ses tonumu sertleştirmiştim. Tessa'nın, onu arzulayarak elimle kaç kere kendimi tatmin ettiğimden haberi yoktu: Kulağımda onun sesini duyduğumu hayal edip, bana ihtiyacı olduğunu ve beni ne kadar çok sevdiğini söylediğini düşlemiştim.

"Evet, Hardin. İlgi. Bunu istiyorum."

"Tam olarak nasıl bir ilgi istiyorsun benden?" diye sordum. Bana bakışı sert ve biraz da sinir bozucuydu.

"Zed konusuna saplanıp kalmadan benimle vakit geçirmeni istiyorum; kendini hiç geri çekmeden bana dokunmanı ve beni öpmeni istiyorum. *İşte bunları*, Hardin. Bunları istiyorum." Kaşlarını çattı ve ellerini beline koydu. "Bana dokunmanı istiyorum... bana bir tek senin ellerin değmeli," diye ekledi yüz ifadesi biraz yumuşayarak.

Bu kelimeleri yüreğime su serpmiş ve beni biraz da şımartmıştı; zihnimdeki paranoyakça düşünceleri silip atmamı ve şu içine düştüğümüz durumun ne kadar aptalca olduğunu kavramamı sağlamıştı. Tessa bana aitti, Zed'e değil. O şu an bir yerlerde kös kös oturuyordu herhalde, Tessa'ysa benim yanımdaydı. Gözlerimi Tessa'nın büktüğü dudaklarından, öfkeyle bakan gözlerinden ve ince beyaz tişörtünün hemen altındaki göğüslerinin iç gıcıklayıcı kıvrımlarından alamıyordum. O tişört yerine şu an benimkilerden birini giyiyor olmalıydı aslında. Bu da benim inatçılığımın eseriydi işte.

Tessa aramızdaki mesafeyi iyice kapadıktan sonra; benim biraz utangaç ve *fazlasıyla da edepsiz olan* sevgilim, bir cevap bekleyerek gözlerini bana dikti. Elini omzuma koyup kucağıma oturabileceği kadar ona yer açabilmem için beni itti.

Sikerler böyle işi. Artık ne gördüğüm rüyayı ne de aramıza mesafe koymamız gerektiğiyle alakalı kuralı kafama takacaktım. Ben onu istiyordum, o da beni istiyordu: Tessa ile Hardin adlı o bitik herif artık beraber olmalıydı.

Dudaklarıyla boynuma giden bir yol buldu kendine ve ben de parmaklarımla kalçasını sıktım. Hafta boyunca bunu nasıl hayal edersem edeyim, hiçbir fantezim şu an onun diliyle nemli köprücükkemiğim üzerinde dolaşıp kulağımın hemen altındaki o hassas noktayı buluşuyla kıyaslanamazdı.

Dişlerini hafifçe etime geçirip kalçalarıyla bana sürtündüğü sırada, "Kilitle hemen kapıyı," diye emrettim. Kapıdaki işini bitirip geri döndüğünde tek bir saniyemi bile ziyan etmedim. Hemen pijamasını kalçasından aşağı sıyırdım; siyah külotu da onu peşinden geldi ve matla kaplı zeminde ayaklarının dibine düştü.

"Beni arzularken nasıl görüneceğini düşünerek bir hafta kendi kendime eziyet ettim," diye homurdandım gözlerimle onun yarı çıplak bedeninin bütün detaylarını yiyip bitirirken. "Çok güzelsin," dedim huşu içinde.

Tişörtünü başının çıkarırken elimde olmadan öne eğildim ve geniş kalçalarının kıvrımlarını öptüm. Hafif bir ürpertiyle sarsıldı ve elini sırtına atıp sutyeninin kopçasını çözdü.

Has'tir. Onca kez sevişmemize rağmen şimdiye kadar kendimi hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim. Sabahları penisimi ağzına alarak beni uyandırdığı günlerde bile bu kadar hayvani bir şehvetle dolduğuma tanık olmamıştım.

Ona uzanıp göğüslerinden birini ağzıma, diğerini de avcuma aldım. Yumuşak tenini dudaklarımla emdiğim sırada elleriyle omuzlarımı okşamaya başladı.

"Ah, Tanrım," diye inledi tırnaklarını omzuma geçirirken, ben de daha sert emmeye başladım. "Daha aşağı in, lütfen."

Nazikçe başımı aşağı iterek beni yönlendirmeye çalıştı fakat dişlerimi kullanarak ona karşı koydum. Parmak uçlarımla iki göğsünün de alt kısımlarını okşadım, ona işkence eden bir yavaşlıkla hareket ediyordum... benimle oynayıp beni baştan çıkardığı için bunu hak etmişti.

Kalçalarını ileri oynattı, ben de bedenimi hafifçe aşağı kaydırdım, böylelikle ağzım onun bacaklarının arasındaki şişkin kabarıklığın tam ortasına kusursuz bir açıyla hizalanmış oldu. Yumuşak bir inlemeyle beni daha da ileri gitmem için teşvik etti, ben de hemen şimdiden nemlenmeye başlayan vajinasını dudaklarımla yakalayıp somurmaya başladım. Ilık ve çok tatlıydı.

"Parmakların seni yeterince tatmin edemedi, öyle değil mi?" diye sordum başımı kaldırırken. Derin bir nefes verdi, masmavi gözleriyle beni izlerken başımı öne eğdim ve dilimle kalçakemiğinde bir çizgi çizdim.

"Oynama benimle," diye sızlandı saçımı tekrar çekerken.

"Telefondaki o minik sohbetimizden sonra bir daha kendinle oynadın mı?" diye sataştım ona. Dilim tam da onun istediği noktaya değince kıvranarak iç çekti.

"Hayır."

"Yalancı seni." Ona meydan okudum. Gerdanından yanaklarına doğru yükselen kızarıklıktan ve kirpiklerini kırparak gözlerini etrafımızı çevreleyen aynalı duvara doğru çevirişinden bana yalan söylediğini anlamıştım. Telefon görüşmemizden sonra da mastürbasyon yapmıştı... ve onun orada öylece uzanıp bacaklarını iki yanına

açtıktan sonra, tıpkı ona öğrettiğim gibi parmaklarıyla kendini tatmin ettiğini düşününce... sıcak tenine iyice sokulup inlemek istiyordum.

"Yalnızca bir defa," diye yalan söyledi yine.

"Ama çok kötü oldu bu şimdi," diyerek başımı tamamen geri çektim.

"Tamam, üç defa, oldu mu?" diye itiraf etti Tessa, utandığı sesinden belli oluyordu.

"O sırada neyi düşünüyordun peki? Doruğa çıkarken neyi hayal etmiştin?" diye sordum sırıtarak.

"Seni, sadece seni." Gözleri arzu doluydu.

Bu itirafı beni çıldırtmıştı ve şimdi onu öncekilerden bile daha fazla tatmin edebilmek için yanıp tutuşuyordum. Sadece dilimi kullanarak bile birkaç dakika içinde boşalmasını sağlayabilirdim ama bunu istemiyordum. Bacaklarının arasındaki kabarıklığa son bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip ayağa kalktım. Tessa çırılçıplaktı ve o aynalarsa... *siktir,* odadaki dört ayna da onun kusursuz vücudunu dört bir yanımda gösteriyordu, insanı delirten kıvrımlarının bende bıraktığı etkiyi on katma çıkarıyordu. Yumuşak teniyle çepeçevre sarmalanmıştım, hemen tek elimi kullanarak şortumu ve çamaşırımı bileklerime kadar indirdim. Elimi sardığım boksör bandını çıkarmaya başladım fakat Tessa hemen araya girdi ve beni durdurdu.

"Hayır, bırak kalsınlar," diye rica etti gözlerinde daha derin bir şehvetle bana bakarken. Demek bantlarım hoşuna gitmişti... veya beni dövüşürken izlemesi... ya da şu aynalar...

Aynen dediği gibi yaptım ve vücudumu onunkine bastırdım, dudaklarına yapışıp onu kendimle beraber matla kaplı zemine çektim.

Elleriyle çıplak göğsümü okşarken gözleri koyu gri bir renge dönmüştü. "Vücudun çok değişmiş."

"Alt tarafı bir hafta spor yaptım." Onu yan çevirip altıma aldım ve sabit durmasını sağladım.

"Ama aradaki farkı görebiliyorum..." diliyle dolgun dudaklarını öylesine yavaş yaladı ki onunla ne kadar sert sevişeceğimi belirtmek istercesine hiç tereddüt etmeden üzerine yüklendim. Altımdayken yumuşacık ve son derece nemliydi, tek bir ufak hareketimle içine girebilirdim.

Sonra o an kafama dank etti.

"Sıçtığımın prezervatifini yanıma almamışım." Küfredip yüzümü omzuna dayadım.

Hayal kırıklığıyla homurdandı ancak tırnaklarını iyice bana batırıp beni kendine çekti. "Sana ihtiyacım var," diye inledi dudaklarımı yalayarak.

Ilık ve ıslak etine bastırıp içine girdim.

"Ama..." Olası riskleri hatırlatmak için konuşmaya çalıştım ancak Tessa kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini yumdu ve kalçamı iyice ileri ittirip gidebileceğim derinliklerine yönlendirirken, içinde olma hissi beni ele geçirdi.

"Siktir, seni çok özlemişim," diye inledim. Arada prezervatifin yarattığı bariyer olmayınca Tessa'nın vajinasının ne kadar da sıcak ve yumuşak olduğunu fark ederek kendimi kaybettim. Bütün mantığım silinip gitmişti adeta. Sadece birkaç saniyeye daha ihtiyacım vardı, onun istek dolu bedeninin içinde birkaç kere daha gidip geldikten sonra duracaktım.

Kollarımı altıma getirip doğrularak yerde biraz yükseldim. İçine girip çıkarken Tessa'nın yüzüne bakmak istiyordum. O da başını kaldırmıştı, kıpkırmızı olan bedenlerimizin birleştiği yere bakıyordu.

"Aynaya bak," dedim. Üç kere daha gidip geldikten sonra duracaktım... tamam dört. O başını çevirip aynalı duvardaki yansımamızı izledikçe elimde olmadan onunla birleşmeye devam ediyordum. Vücudu öylesine yumuşak ve kusursuzdu ki... bir de benim kara birer leke gibi duran dövmeli bedenimle kıyaslanınca, onunki son derece masum ve temizdi. İkimiz, saf tutkunun vücut bulmuş halleri gibiydik: Sanki şeytan ile melektik. Ona hiç olmadığım kadar âşık olmuştum.

"Sadece kendine bakıyor olsan bile, izlemeyi sevdiğini anlamıştım, kahretsin, biliyordum işte."

Parmaklarıyla kuyruk sokumuma bastırdı, beni daha yakına ve derine çekiyordu. Kahretsin, artık durmalıydım, Tessa'yı tahrik eden bir şeyi keşfedeceğim derken omurgamdan kasıklarıma doğru ilerleyen baskı artık tutamayacağım bir hal almıştı. Durmam gerekiyordu...

İkimizin de bu haz verici anı doya doya yaşayabilmesi için Tessa'nın içinden yavaşça çıktım. Ona zevk vermeyi parmaklarımla kolayca devralırken inlemeleri yarıda kesilmişti. "Şimdi seni hemen tatmine ulaştıracağım ve sonra yatağına götüreceğim," diye söz verdim ona. Tessa da bana sersemce gülümsedi ve ardından aynaya dönüp beni izlemeye koyuldu.

"Sessiz ol, bebeğim, diğerlerini uyandıracaksın," diye fısıldadım ona. Çıkardığı sesler, inleyerek ismimi söyleyişi çok hoşuma gitmişti ancak şu an istediğim son şey, huzur kaçıran Vance'lerden birinin kapımızı çalmasıydı.

Saniyeler içinde Tessa'nın parmaklarımı kadınlığıyla iyice kavradığını hissettim. Klitorisini ağzımla uyarırken, o da saçımı çekiştiriyor, tatmin olana kadar ona parmaklarımla sahip olurken aynadan beni izliyordu. Soluk soluğa ismimi tekrarlıyordu.

96. Bölüm

Tessa

Hardin ağzıyla karnımda ve göğsümde nemli bir iz bıraktıktan sonra gelip şakağımdan usulca öptü. Yanına uzandım, soluğumun düzene girmesini bekledim ve bu ana kadar gelişen olayları tekrar düşündüm. Aramızdaki iletişim eksikliği hakkında son derece ciddi bir tartışmaya girmeye kendimi hazırlamıştım fakat onu öfkeyle kum torbasına vururken gördükten birkaç dakika sonra kendimi soluk soluğa onun adını inlerken bulmuştum.

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona baktım. "Bana yaptığının acısını çıkarmak istiyorum," dedim.

"Emriniz olur," dedi sırıtarak, vücudumdaki ıslaklıktan ötürü dudakları hâlâ nemliydi.

Hızlıca hareket edip nefes almasına fırsat vermeden hemen erkekliğini ağzıma aldım.

"Siktir," diye homurdandı. Onun bu duygu dolu nidası ağzımı gereğinden fazla açmama sebep oldu ve aleti dilimden aşağı kaydı. Hardin kalçasını yerden kaldırarak penisini tekrar dudaklarımla buluşturdu ve ileri iterek tekrar ağzıma girdi.

"Lütfen, Tess," diye yalvarıyordu bana.

Üzerinde demin yaşadığım tatminin kalıntılarının tadını alabiliyordum ancak Hardin ismimi inlerken bunu pek göz önüne almamıştım.

"Ben... ah, daha fazla kendimi tutamayacağım," dedi nefes nefese, ben de ritmimi artırdım. Biraz sonra saçıma asılıp başımı geriye çekti.

"Ağzınla yaptığın işi büyük bir finalle bitirdikten sonra seni yatağına götüreceğim ve bir kez de orada sana sahip olacağım." Baş-

parmağıyla dudağımı okşadı, ben de muzip bir biçimde parmağını hafifçe ısırdım. Hardin başım arkaya attı ve ağzımla onu zevklendirirken saçımı daha sıkı çekmeye başladı.

Mutlu sona adım adım yaklaştıkça aletinin zonkladığım ve bacaklarını kastığını hissedebiliyordum. "Siktir, Tessa... çok iyisin, bebeğim," diye haykırdı ağzım onun sıcaklığıyla dolarken. Bana sunduğu her şeyi içime çekip yuttum. Ayağa kalktıktan sonra da parmağımla dudaklarımı temizledim.

"Giyin hemen," diye buyurdu sutyenimi bana fırlatarak.

Hardin'le aceleyle giyindiğimiz sırada arada bir bana kaçamak bakışlar atarken yakalıyordum. Ki bu da beni hiç şaşırtmamıştı; ben de ondan gözlerimi alamıyordum zira.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Ben başımı sallayınca Hardin de spor odasının ışıklarını kapadı. Kapıyı arkamızdan çekip orada hiçbir şey olmamış gibi koridora yöneldik. Huzurlu bir sessizlik içinde yürüyorduk, aramızdaki o gergin anlardan çok daha farklı bir durumdu bu. Odamın hemen dışındaki hole geldiğimizde Hardin dirseğimden nazikçe tutup beni durdurdu.

"Sana böyle soğuk davranacağıma keşke doğrudan o kâbusu anlatsaymışım," dedi. Zemine yerleştirilen loş gece ışıkları Hardin'in yüzünü ve gözlerindeki dürüstlüğü, bakışlarındaki yumuşaklığı görmeme yetecek kadar aydınlık veriyordu.

"İkimizin de iletişim kurmayı öğrenmesi gerekiyor."

"Sen hak ettiğimden çok daha anlayışlı birisin," diye fısıldadı ve elimi kaldırıp yüzüne götürdü. Dudaklarıyla parmak boğumlarımın her birini teker teker öptü, bu dokunaklı hareketi karşısında neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

Hardin kapıyı açtıktan sonra elimi eline alıp beni yatağa götürdü.

97. Bölüm

Tessa

Hardin'in yumrukları hâlâ o sert boksör bandıyla sarılıydı fakat benim elimi tutarken çok nazikti.

"Umarım seni yormamışımdır," dedi sırıtarak. Bantla sarılı elinin tersiyle yanağımı okşadı.

"Hayır." Vücudumda hissettiğim gerginliğin büyük bir kısmım parmakları sayesinde üzerimden atabilmişim. Ancak Hardin'in içindeki o çözümü pek de kolay olmayan acısı hâlâ derinliklerinde bir yerde yatıyordu. Her zaman da içinde kalacak gibiydi.

"Tüm bunlar içine siniyor, öyle değil mi? Yani, kendine biraz alan kazandırmak istemiştin... ama bu yaptığımız onunla pek örtüşmüyor." Tereddütle yatağın başında beklediğimiz sırada kollarını bana doladı.

"Bence hâlâ biraz alana ihtiyacımız var ancak şu an istediğim sensin," dedim. Eminim bu söylediklerim Hardin'in aklına pek yatmıyordu çünkü gerçekte bana göre de akla yatar bir tarafı yoktu. Özellikle de şu anda Hardin'in o dayanılmaz varlığı önümde dururken.

"Benim de," dedi nefes vererek ve başıyla boynuma sokuldu. "Bize iyi gelen şey... işte böyle birbirimize yakın olmak," diye fısıldadı. Bedenimi kollarıyla daha sıkı sardı ve dizini kullanarak bizi yatağa yönlendirdi, bir yandan da nazikçe boynumu emiyordu. Bacağıma yaslanırken sertleşmeye başladığını hissettim; tekrar hazırdı, ben de öyle.

"Kahretsin, seni o kadar çok özlemişim ki... vücudunu özlemişim," diyerek nefesverdini verdi. Elleri gezinerek ince pamuklu tişörtümün altına yol aldı ve üzerimden sıyırarak çıkardı. Atkuyruğu

yaptığım saçım, tişörtün yakasına takıldı ancak Hardin kibarca saçımı oradan kurtardı ve parmaklarını başımın arkasına götürerek saçımı çözdü, saçlarım altımdaki yatağa dağıldı. Kibarca dudaklarını alnıma kondurdu; spor salonunda şehvetle benimle birlikte olduğundan beri ruh hali değişmişti. Oradayken sert, seksi ve emredici bir üslubu vardı. Şimdiyse benim Hardin'ime dönüşmüş, sert kabuğunun altında gizlediği yumuşak ve nazik adamı ortaya çıkarmıştı.

Dudaklarıyla benimkilerin arasında yalnızca birkaç santim varken, "Şu nabzının atışı yok mu?" diye fısıldadı ve parmağıyla boynuma dokundu, "özellikle şurana dokunduğumda seni çıldırtıyorum." Boşta kalan elini karnımdan aşağı kaydırıp orama dokundu.

"Benim için her zaman hazırsın," diye homurdandı. Ortaparmağını ileri geri oynatmaya başladı. Tenimin alev aldığını hissettim, bu bir yangından çok sabit bir sıcaklığa benziyordu. Hardin'in nazik okşayışları uyum halindeydi. Elini çekti ve parmağını dudağına götürdü. "Çok tatlı," dedi ve ıslak dilini yavaşça dışarı çıkarıp parmağını yaladı.

Ne istediğimi biliyordu. Edepsizce konuşursa beni ne denli etkileyebileceğinin ve onu nasıl arzulayacağımın farkındaydı. Her şeyi biliyordu ve hem içimi hem de dışımı yakmakta çok iyi iş çıkarıyordu.

98. Bölüm

Hardin

Ne istediğini biliyordum. Tessa'yı izledim; sevişirken ağzımı bozmamdan ne kadar çok hoşlandığının farkındaydım, bunu gizlemeye tenezzül bile etmiyordu.

"Sen çok uslu bir kızsın," dedim karanlık bir gülümsemeyle. Alev alev yanan tenine neredeyse hiç dokunmadan onu inletmeyi başarmıştım.

"Ne istediğini söyle bana," diye fısıldadım kulağına. Derisinin altında düzensiz bir biçimde, hızla atan nabzını resmen duyabiliyordum. Onu zevkten çıldırtıyordum ve buna bayılmıştım.

"Seni," dedi çaresizce.

"Bunu çok yavaş yapacağım. Senden ayrı geçirdiğim her dakikanın acısını çıkaracağım."

Pijamasının altını çekiştirdim ve ona hükmedercesine baktım. Tek kelime etmeden bana başını salladı ve hemen altındakini sıyırdı. Sonra başparmağımla onun ince pamuklu külotunu vücudundan sıyırıp çıkardım. Gözleri kocaman açıldı ve bakışları kararttı, dudakları pespembe ve şişkindi. Onu güçlü bir hamleyle kendime çektim, minik ellerini kollarıma doladı ve o güzel parmaklarıyla sıkıca bana tutundu.

"Prezervatifi getir," diye uyardı beni.

Kahretsin, kondomlar koridorun karşısındaki odada kalmıştı ve hiç kimse benim gerçekten de Tessa'nın metrelerce yakınında kalacağımı tahmin edemezdi. Ancak ilginç bir şekilde, oraya gelmemle beraber odamdaki komodine yığınla prezervatif bırakılmıştı.

"*Sen* getir prezervatifi," diye şakayla ona karşı çıktım, zira onu yarı çıplak bir halde koridora yollayacak halim yoktu. Ellerimi nazikçe sırtından aşağı kaydırdım ve sutyeninin kopçasını açtım, siyah askılarını da indirip yere fırlattım.

"Pre..." diye beni uyarmaya çalıştı yine.

Ancak yeniden kabaran göğüs uçlarını emmeye koyulduğumda, lafıyla beraber nefesini de kesmiştim. Dokunuşlarıma karşı çok hassaslaşmıştı ve onunla geçirdiğim her saniyeyi doyasıya yaşamak istiyordum.

"Şişşt..." diye onu susturdum narin tenini ısırarak.

Biraz sonra kalktım ve giyinmekle vakit harcamadım. En azından altımda iç çamaşırım vardı olmasaydı da şu anda üstüme bir şeyler giymekle uğraşmazdım.

Elimde dört paket kondomla odaya döndüm... bu durum için fazlasıyla hazırlanmıştım ve oldukça hevesliydim fakat Tessa'nın bu geceki hallerini düşününce o çekmecedeki bütün prezervatiflere ihtiyaç duyabileceğimi düşündüm.

"Seni özledim," dedi tatlı, çekingen bir gülümsemeyle. Düşüncelerini yüksek sesle ifade ettiğini anlayınca da utanıverdi.

"Ben de seni," diye cevap verdim.

Daha fazla konuşmadan yatakta tekrar yanına katıldım. Göğüsleri meydanda, yatakta oturuyordu; sırtını yatak başlığına dayamış, bacaklarınıysa hafifçe bükmüştü. Bacaklarının üst kısmını örten ve bembeyaz teniyle uyuşan krem rengi çarşafların dışında tamamen çıplaktı.

Bu manzara karşısında kendimi kontrol etmem gerekmişti. Yatağa balıklama atlayıp, çarşafları üzerinden atıp, benim olanı almamak için kendimi zor tutuyordum. Bu akşam... şey artık sabah oluyordu, işi ağırdan almaya ve acele ettirmemeye kararlıydım.

Gülümseyerek yataktaki kadınıma baktım. O da beni yumuşak ve tatlı bakışlarla izliyordu, yanakları koyu pembeye dönmüştü. Yatağa girdiğimde, hevesle elini boxer'ımın lastik kısmına götürdü ve bacaklarıma kadar sıyırdı, ayaklarını kullanarak da tamamen çıkardı. Sonra erkekliğimi avuçlarının arasına aldı ve onu nazikçe kavradı.

"Tanrım," dedim tıslayarak, bir an onun okşayışları dışında hiçbir şeye odaklanamaz olmuştum. Yavaşça erkekliğimi çekiştirmeye, minik bileklerini hafifçe döndürerek ileri geri hareket ettirmeye başladı. Bana nasıl dokunması gerektiğini biliyordu ve buna da bayılıyordum. Sırtüstü uzandığı sırada elleriyle ritmini hiç bozmamıştı, prezervatifi ona uzatıp usulca ne yapması gerektiğini söyledim.

Dudağını ısırdı ve hemen dediğimi yapmaya koyuldu. Prezervatifi aşağıya doğru yuvarlayarak bana takarken içimden kendime küfrettim; keşke bir kez olsun doğum kontrol yöntemlerinin dışına çıkmış olsaydık. Tenini tenimde duymak bana kendimi cennette gibi hissettirmişti ve artık bir kez bunun tadına vardığım için daha fazlasını istemeye başlamıştım.

Hızlıca üzerime çıkıp bacaklarını belime doladı, aletimin, içine girmesine yalnızca santimler vardı.

"Bekle..." diye onu durdurdum ve ellerimle kalçalarından kavrayarak onu tekrar yatağa yatırdım.

Güzel gözleriyle bana şaşkın şaşkın baktı. "Ne oldu?"

"Bir şey yok... Sadece seninle biraz daha öpüşmek istiyorum," diye içini rahatlattım ve elimi ensesine atıp yüzünü kendime yaklaştırdım. Dudaklarımı onunkilere bastırırken üzerine çıktım ve kendimi ağırdan almaya zorladım. Çıplak vücudunu benimkine yaslarken bir an duraksadım ve onu bulaştırdığım bunca pisliğe rağmen hâlâ yanımda olmasına şükran duydum. Yanımda kalmayı seçtiği için onu tüm gücümle ödüllendirecektim. Ağırlığımı bir koluma verdim ve dizimle bacaklarını aralayarak üzerine uzandım.

"Seni... çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum dil darbeleri kullanıp onu öperken.

Başını salladı. O an korku verici bir saniye boyunca kafamda Zed'in yüzü belirdi. Tessa'ma âşık olduğunu itiraf edişi ve onun da bunu kabul edişi zihnimde canlandı. "Ben de seni seviyorum," diye inlemişti uykusunda. Bedenim yavaşça ürperdi ve hareket etmeyi kestim.

Tereddüt ettiğimi fark edince parmaklarını dağınık saçlarıma geçirdi ve ağzını benimkine bastırdı.

"Geri dön bana," diye yalvardı.

Bunu söylemesi bana yetmişti.

Altımdaki vücudunun yumuşaklığı, bacaklarının arasındaki ıslaklık dışında zihnimdeki diğer her şey kaybolup gitti ve yavaşça içine girmeye başladım. Muazzam bir haz almıştım. Onunla ne kadar beraber olursam olayım, asla buna doyamayacaktım.

"Seni seviyorum," diye bana aynı şekilde karşılık verdi, bir kolumu altına attım ve bedenlerimizi mümkün olduğunca birbirine kenetledim. Kuruyan dudaklarımı yalayıp tekrar başımı onun boynuna gömdüm; ona edepsiz kelimeler fısıldarken, inleyerek ismimi her söyleyişinde onu öptüm.

Sırtımdan yukarı yükselen basıncı hissettim, sanki her zerrem ateş gibi yanıyordu. Tessa tırnaklarımı kürekkemiklerimin arasına geçirdi, sanki sırtıma yazdırdığım sözcüklere ulaşmaya çalışıyordu. O sözleri yalnızca Tessa için yazdırmıştım

Bugünden sonra asla senden ayrı kalmak istemiyorum, yazıyordu dövmemde. Bu kalıcı yeminimi yerine getirebilmek içinse elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ona bakmak için başımı kaldırdım. Tek elim hâlâ sırtındayken, diğeriyle karnından başlayıp iki göğsünü de okşayarak ilerledim ve boynunun hemen altında durdum.

"Bana ne hissettiğini söyle," dedim hırlayarak. İçimdeki tatmin olma isteğinin yarattığı baskıyı zor tutuyordum. İkimiz için de süreyi uzatmak istiyordum. İkimizin de içinde yaşayabileceği özel bir dünya yaratmaya uğraşıyordum.

Ben darbelerimi hızlandırırken Tessa da bir eliyle yatak çarşafını yakaladı. Bu kızın benim üzerimdeki iktidarı; kalçamın her bir darbesiyle, onun o arzulu bedenine giren her bir hareketimle daha çok perçinleniyor, güçleniyordu.

"Çok iyisin, Hardin... çok iyi..." Tessa'nın sesi kalınlaşmıştı; bencil bir piç kurusu olan bendeniz, dudaklarına yapıştım ve inlemelerini adeta içime çekmeye başladım. Tessa'nın vücudunun kasılmaya başladığını hissediyordum, ben de kendimi daha fazla tutamayacaktım zaten. Usulca ismini haykırırken, yavaş ve acemice darbeler eşliğinde prezervatifin içini doldurmaya başladım ve sonra nefes nefese kalarak kendimi Tessa'nın yanına bıraktım.

Tessa'yı kendime çektim, gözlerimi tekrar açtığımda, terden sırılsıklam olmuş bir halde tavandaki pervaneyi izlediğini gördüm.

"İyi misin?" diye sordum. Sonuna doğru biraz hoyrat davrandığımın farkındaydım ama böyle yapmamdan hoşlandığını da biliyordum.

"Evet, tabii ki." Uzanıp çıplak göğsüme bir öpücük kondurduktan sonra yataktan çıktı. Beyaz tişörtünü başından geçirip vücudunu örttüğünde hayal kırıklığıyla homurdandım.

Terden hâlâ nemli olan ve spor odasındayken başıma sardığım siyah tişörtümü bana fırlatırken, "Al, saç bandını takmayı unutma," dedi gülümseyerek. Bu bayat esprisinden epey hoşnut olduğu her halinden belliydi. Sırf Tessa'dan tekrar bir tepki görebilmek için yine tişörtü dolayıp başıma sardım.

"Beğenmedin mi yoksa?" diye soruğumda kıkırdamaya devam etti.

"Aslında beğendim." Tessa külotunu yerden almak için eğilip ardından da onu bacaklarından yukarı çekerken epey güzel bir manzara ortaya koymuştu. Giyindiği esnada vücudu sarsılırken sutyen takmadığının belli olması da cabasıydı.

"Güzel. Böylesi daha kolay çünkü." Başıma sardığım tişörtü işaret ettim.

Hakikaten de artık saçlarımı kısaltmam gerekiyordu fakat saçımı hep Steph'in mor saçlı arkadaşı Mads keserdi. Steph aklıma gelince bir an nevrim döndü. *Ah o şerefsiz...*

"Dünya'dan Hardin'e!" Tessa'nın sesi beni nefret dolu düşüncelerimden uyandırmıştı.

Hemen başımı kaldırıp ona baktım. "Pardon."

Tekrar pijamalarını giymiş olan Tessa gelip yanıma sokuldu ve tuhaf bir şekilde TV kumandasını eline alıp onu açtıktan sonra izleyecek bir şeyler arayarak kanalları zapladı. Biraz başım dönüyordu, o yüzden bu sakinleşme hali bana iyi gelmişti fakat birkaç dakika sonra Tessa'nın gereğinden fazla iç çektiğini fark ettim. Başımı çevirip ona baktığımda da derin bir şekilde kaşlarını çatmış olduğunu gördüm, sanki izleyecek bir program bulamamak normalden daha can sıkıcı bir şeymiş gibi davranıyordu.

"Canını sıkan bir şey mi var?" diye sordum.

"Yok," diye yalan söyledi.

Ben, "Söyle hemen," diye üsteleyince hızlıca nefes verdi.

"Bir şey yok... ben sadece biraz..." Yanakları kızardı. "Tatsızım."

"Tatsız mısın? Yaptığımız onca şeyden sonra tatsızlık mı hissediyorsun?" Kendimi biraz geri çektim ve ona baktım.

"Öyle değil... ben bitiremedim... anla işte..." diye kekeledi. Utangaçlığıyla beni şaşırtmaktan hiçbir zaman geri kalmıyordu. Daha bir dakika önce kulağıma, daha sert içine girmemi, daha hızlı olmamı inleyerek söylerken şimdi gelmiş doğru düzgün bir cümle bile kuramıyordu.

"Çıkar şu baklayı ağzından," diye direttim.

"Boşalamadım."

"Ne?" dedim nefesim boğazıma kaçarken. *Tatmin olamadığını göremeyecek kadar kendimi zevke mi kaptırmıştım?*

"Tam yaklaşmıştım ki sen duruverdin..." diye açıkladı alçak sesle.

"Niye bana bir şey söylemedin peki? Gel hemen buraya." Tişörtünü çekiştirerek onu çıkarmasını işaret ettim.

"Ne yapacaksın?" diye sordu heyecanla.

"Şişşt..." Ne yapmak istediğimden emin değildim... onunla yine sevişmek isterdim tabii fakat kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Bir dakika, buldum!

"Şimdiye kadar yalnızca bir kere denediğimiz bir şeyi yapacağız," dedim ona sırıtarak, bir anda gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bilirsin, bu işler yapa yapa öğrenilir."

"Hangi işler?" Tessa'nın heyecanı hemen kaygıya dönüştü.

Dirseklerimin üzerinde geriye yaslandım ve bana yaklaşmasını işaret ettim.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi.

"Dizlerini buraya koyup üzerime çıkacaksın..." Başımın iki yanındaki boş alanı gösterdim.

"Ne?"

"Tessa, buraya gel ve yüzümün hizasında diz çök, böylece adamakıllı tatmin edeceğim seni," dedim ne yapması gerektiğini tane tane açıklayarak.

"Ya," diye ciyakladı. Bakışlarından tereddüt ettiğini anlayabiliyordum, uzanıp gece lambasını söndürdüm. Mümkün olduğunca onu rahatlatmaya çalışıyordum. Zifiri karanlığa rağmen Tessa'nın vücudunun yumuşak hatlarını, dolgun göğüslerini ve kalçalarının kıvrımlarını seçebiliyordum.

Tessa külotunu çıkardı ve saniyeler içinde dediklerime uyarak tam yüzümün hizasında diz çöktü.

"Buradaki manzaram şahane," diye takıldım ve hemen ona, sonra gözüme bir perde iniverdi. Başıma sardığım tişört gözlerimi örtmüştü.

"Aslında böylesi çok daha ateşli oldu," dedim bacaklarının arasından gülümseyerek. Bu cevabıma karşılık şakayla karışık kafama vurdu. "Ateş demişken... burası cidden çok sıcak, ateş bastı beni," diye ekledim.

Karanlıkta kahkaha attığını duydum ve ardından ellerimi kalçasına götürerek belinin hareketlerini kontrol altına aldım. Dilim kadınlığıyla temas ettiği anda, kalçalarını kendi başına oynatmaya başladı; saçlarımı çekiştirip ona verdiğim tatminle kendini kaybedene kadar ismimi fısıldamaya başladı.

99. Bölüm

Tessa

İsteksizce yavaş yavaş gerçekliğe dönüyordum ancak Hardin yanımda yatarken kendimi son derece mutlu hissediyordum.

"Hey," dedi gülümseyerek, sonra beni dudaklarımdan öptü.

Kımıldamak istemeyerek, tembel tembel ona güldüm. Vücudumda bir halsizlik hissediyordum ancak bu tatlı olanındandı.

"Keşke yarın gitmesen," diye fısıldadım dallarla örülü ağaç dövmesini parmağımla okşarken. Bu ağacın oldukça karanlık, ürpertici ve karmaşık bir görüntüsü vardı. *Hardin bu dövmeyi şimdi tekrar yaptıracak olsaydı, yine onu ölü bir ağaç biçiminde mi resmettirmek isterdi?* diye merak ettim. Yoksa Hardin artık daha hayat dolu ve neşeli biri olduğu için bu ağacın karmakarışık dalları daha mı seyrek olurdu?

"Bence de," diye cevap verdi tekdüze bir sesle.

"Gitme öyleyse," diye yakındığımda içimdeki çaresizliği bir türlü gizleyemiyordum.

Hardin'in sırtımı okşayan parmakları çözüldü ve çıplak vücuduyla bana sokuldu. "Gitmek istemiyorum ama bence bunu söylemenin tek sebebi seni defalarca tatmine ulaştırmış olmam."

"Bu doğru değil!" dedim dehşete düşmüş bir biçimde dudak bükerek. Hardin neşeyle kıkırdarken bedeni hafifçe sarsılıyordu. "Tabii ki bunun tek sebebi o değil... belki hafta sonları birbirimizi görmeye devam etmeliyiz, sonrasında da bunun ilişkimize nasıl bir etkisi olduğuna bakarız?" diye öneride bulundum.

"Her hafta sonu buraya gelmemi mi bekliyorsun?"

"Her hafta değil. Arada ben de yanına gelirim." Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Şimdilik iyi gidiyoruz."

"Tessa..." dedi iç çekerek, "bu uzak mesafeli ilişki denen saçmalık konusunda ne hissettiğimi zaten anlatmıştım." Gözlerim, içinde bulunduğumuz odanın karanlığında, tavanda tembelce dönen pervaneye takıldı. Televizyon ekranında da Rachel, Monica'nın el çantasına domatesli makarna sosu boca ediyordu.[9]

"Evet, ama yine de benim yanımdasın," dedim ona kafa tutarak.

İç çekip saçımın ucunu nazikçe çekti ve beni ona bakmaya zorladı. "Şah-mat."

"Şey, sanırım ikimiz de ortak bir paydada uzlaşabiliriz, öyle değil mi?"

"Teklifin nedir?" diye sordu uysal bir sesle, bir anlığına gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

"Daha düşünmedim... bana biraz zaman tanı," dedim.

Ona tam olarak ne *teklif* edecektim? İkimizin de akıl sağlığı açısından bir süre birbirimizden ayrı kalmamız gerekiyordu. Geçmişte Hardin'le yaşadığımız onca tatsız hatırayı kalbim çoktan unutmuş olsa da beynim bir türlü haysiyetimden geri kalan son parçaları teslim etmeye razı olmuyordu.

Seattle'a taşınmış ve bir başıma rüyalarımın peşine düşmüştüm; Hardin'in sahiplenici karakteri ve bu olayın en ufak detaylarında bile alttan almayı reddetmesi yüzünden de kendime kalacak bir daire bulamamıştım.

"Gerçekten aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedim en sonunda düzgün bir öneri bulamayınca.

"Şey, beni hâlâ yanında istiyor musun peki? En azından sadece hafta sonlarında?" diye sordu. Saçımı parmağına dolayıp oynamaya başladı.

"Evet."

"Her hafta mı?"

"Büyük bir kısmında." Gülümsedim.

"Bu hafta yaptığımız gibi her gün telefonda konuşmak ister misin?"

---

9 Dünyaca ünlü *Friends* dizisinin dördüncü sezonunda yayınlanan, "The One With All the Snark" adlı bölümüne ait bir sahnedir. (ç.n.)

"Evet." Hardin'le telefonda konuşurken; ikimizin de dakikaların ve saatlerin su gibi akıp geçtiğini fark etmeyişimizi çok seviyordum.

"Demek önümüzdeki günler, tıpkı bu haftamız gibi geçip gidecek. Ben bundan pek emin değilim," dedi.

"Neden?" Bu durum Hardin'e iyi gelmiş gibi görünüyordu, şimdi neden aynı şekilde devam etmemize itirazı vardı ki?

"Çünkü Tessa, sen artık Seattle'da bensiz yaşıyorsun ve ayrıca resmi olarak birlikte olmadığımız için istersen bir başkasıyla görüşebilir veya birileriyle tanışabilirsin..."

"Hardin." Dirseklerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Gözlerimin içine bakıyordu, sarı saçlarımın bir tutamı yüzüne dökülmüştü. Göz temasını kesmeden, hatta gözünü bile kırpmadan, yüzüne düşen saçımı alıp kulağımın arkasına attı. "Ne bir başkasıyla buluşmayı ne de birileriyle tanışmayı planlıyorum. Senden tek istediğim, biraz özgürlük o kadar, böylelikle ikimiz de sağlıklı iletişim kurmayı becerebileceğiz."

"Neden aniden özgürlüğünü bu kadar umursar oldun?" diye sordu. Baş ve işaretparmaklarıyla kulağımı okşadı, omurgamdan aşağı bir ürpertinin inmesine sebep oldu. Dikkatimi dağıtmaya çalışır gibi bir hali vardı; açıkçası bunu başarıyordu da.

Nazik okşayışlarına ve alev alev yanan yeşil rengi gözlerine rağmen derdimi ona anlatma çabamdan vazgeçmedim. "Bu ani bir şey değildi. Sana daha önce de bahsetmiştim. Ayrıca yakın zamana kadar sana bu kadar bağımlı olduğumun da bir türlü farkında olamadım ve sonrasında bu hiç hoşuma gitmedi. Böyle olmamızdan memnun değilim."

"Ben memnunum oysa," dedi kısık bir sesle.

"Biliyorum ama ben değilim işte," dedim sesimdeki özgüvenin sarsılmasına izin vermeyerek. İçimden bu konuda dirayetli davrandığım için kendi sırtımı sıvazlıyordum ancak öbür yandan da Hardin'in asla bunu yutmayacağını düşünerek halime gözlerimi deviriyordum.

"Peki, senin bu bağımsızlık amaçlarına nasıl hizmet edebilirim?"

"Sen sadece şu an yaptığın gibi davranmaya devam et. İzin verip vermeyeceğini düşünmeden veya bu konuda ne hissedeceğini kafama takmadan kendi kararlarımı verebilmeliyim."

"Zaten şimdi de hiçbir şeyi yaparken benden izin istemeyi düşünmüyorsun ki, yoksa yediğin onca bokun yarısını bile yapmazdın."

Kavga etmek istemiyordum. "Hardin," diye onu uyardım. "Bu benim için çok önemli. Kendi kararlarımı verebilmeliyim. Biz birbirimize destek olmalıyız... eşitlikçi davranıp, birbirimiz üzerinde... *mutlak* bir irade kurmamalıyız." Doğru kelimeleri bulabilmek için zihnimi kurcaladım, tam olarak istediğim ve gerçekten ihtiyacım olan şeyi açıklayabilmenin daha iyi bir yolunu aradım. Bunu başarmak zorundaydım. Bu, benim kim olduğum veya nasıl biri olmak istediğimle alakalıydı. Kendimi ve kim olduğumu keşfedebilmek için çok çabalıyordum, gerekirse bunu tek başıma yapacaktım: Hardin'le veya Hardin'siz...

"Eşitlik mi? Mutlak irade mi? Aramızda asıl güç sahibi olan *sen* değil misin zaten? Haydi ama insaf et."

"Bu sadece bana iyi gelmeyecek... sana da iyi gelecek. Sen de biliyorsun."

"Haklı olabilirsin ama sadece farklı şehirlerde yaşarken birbirimizle iyi geçinebiliyorsak, bunun bize ne faydası olur ki?" diye sordu... Böylelikle o bu eve geldiğinden beri kafamı kurcalayan sorulardan birini de kelimelere dökmüş oldu.

"Şey, onu daha da sonra çözeriz."

"Olur." İnatçı bir tavırla gözlerini devirdi ancak sonra beni alnımdan öperek daha uysal bir ifade takındı.

"Birini sevmek ile onsuz yaşayamamak arasında büyük bir fark var, demiştin, hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Açıkçası o lafı bir daha duymak istediğimi sanmıyorum."

Alnına dökülen nemli saçlarını elimle düzelttim. "Bunu söyleyen sendin," diye hatırlattım. Parmak uçlarımla burnundan okşamaya başlayıp dolgun dudaklarına doğru indim. "O zamandan beri bu lafın üzerinde çok düşündüm," diye itiraf ettim.

Hardin huzursuzca homurdandı. "Niye?"

"Bunu söylemenin bir sebebi vardı sonuçta, öyle değil mi?"

"Onun tek sebebi öfkeme yenilmiş olmamdı. O lafın ne anlama geldiğinden bile habersizdim. Götlükten başka bir şey değildi o yaptığım."

"Şey, ne olursa olsun, o laf üzerinde hep düşünüp durdum." Kibarca burnunun ucuna vurdum.

"Eh, bence keşke öyle yapmasaydın çünkü sevmek ile ayrı kalamamak arasında hiçbir fark yok aslında." Kullandığı kelimeler ikimizin arasına ağır bir kütle gibi düşmüştü, Hardin'in sesi dalgın geliyordu.

"Nasıl yani?"

Belli belirsiz gülümsedi. "Ben sensiz yaşayamam *ve* seni seviyorum; bu ikisi birbirinden asla ayrılamaz. Eğer sensiz yaşayabilseydim, sana bu kadar âşık olamazdım ve apaçık bir biçimde senden uzak kalamazdım."

"Katılıyorum." İçimden kopmak üzere olan kahkahayı bastırmaya çalıştım.

Tavrımın yumuşadığını fark etmişti. "Onu ben de biliyorum... buraya geldiğimde bana sarılacağım derken neredeyse düşüp bir tarafını kıracaktın," dedi. Odanın karanlığında bile Hardin'in parlak ve geniş gülümsemesini görebiliyordum, bu saf güzelliği karşısında nefesim kesiliyordu. Öyle kendini tutmadan ve doğal bir biçimde davrandığında dünyada benden mutlusu yoktu.

"Bana o konuda işkence edeceğini biliyordum!" Çıplak göğsüne bir şaplak attım ve o da hemen elini kaldırıp uzun parmaklarıyla bileğimi yakaladı.

"Bana yine sertleştirmeye mi çalışıyorsun? Geçen sefer neler olmuştu, bir hatırla istersen." Başını yataktan kaldırdığında tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı ve bu ısı ağrıyan bacaklarımın arasına iyice yerleşti.

"Bir gece daha kalamaz mısın?" diye sordum sertlik hakkında söylediği lafı duymazdan gelerek. Yarın onunla daha fazla vakit geçirip geçiremeyeceğimi bilmem gerekiyordu... eğer görüşemeyeceksek kalan zamanımızı... bilirsiniz, sertlik yaparak değerlendirmek istiyordum. "Lütfen," diye ekledim başımla boynuna sokulurken.

"Peki," dedi. Alnıma yaslanıp gülümserken çenesinin hareket ettiğini hissedebiliyordum. "Ama sadece yine gözlerimi bağlamayı kabul edersen."

Hızlı, tek bir hamleyle kollarını belime doladı, beni yana devirip altına aldı; sonra... defalarca ve defalarca... birbirimizin bedeninde kaybolduk.

100. Bölüm

Hardin

Mutfaktan içeri girdiğimde Kimberly kahvaltı masasında oturuyordu. Yüzünde makyaj yoktu ve saçlarını arkada toplamıştı. Onu ilk kez yüzünde tonlarca makyaj olmadan görüyordum ve bu sade halinin daha güzel olduğuna kanaat getirdim. Bir an Christian'ın iyiliği için, evdeki bütün o boktan kozmetik ürünlerini saklamayı düşündüm.

"Bakın, kimler uyanmış?" dedi kuş gibi şakıyarak.

"Evet, evet," diye homurdandım ve doğrudan önünden geçip mutfağın siyah granit tezgâhının köşesinde duran kahve makinesine yöneldim.

"Ne zaman çıkıyorsun?" diye sordu önünde içi lahanayla dolu salata kâsesini çatalıyla kurcalarken.

"Sizin için mahsuru yoksa yarına kadar kalacağım. İstersen şimdi de gidebilirim tabii?" Fincanımı sade kahveyle doldurup kadına döndüm.

"Tabii ki kalabilirsin," dedi sırıtarak. "Tessa'ya hayvan gibi davranmadığın sürece tabii."

"Aslına bakarsan hiç de öyle davranmıyorum." Vance mutfağa girerken ben de Kim'e gözlerimi deviriyordum. "Bence şu kadına daha sağlam bir tasma almalısın, hatta ağızlık takarsa daha güzel olur," dedim Vance'e, Kimberly'yi kastederek.

Christian kahkahalarla gülerken, Kimberly de ortaparmağını gösterdi.

"Çok zarifsin," diye takıldım ona.

Christian sinsice sırıtırken, "Bakıyorum da yüzünde güller açıyor," deyince Kimberly de ona pis bir bakış attı.

Neler dönüyor burda?

Vance, "Neden acaba?" diye ekleyince Kim ona bir dirsek attı.

"Christian..." diye onu payladı kadın, adam da başını iki yana salladı. Elini kaldırıp Kim'in muzip bir tavırla tekrar ona vurmasına engel olmaya çalıştı.

"Muhtemelen neşesinin sebebi Tessa'yı *özlemesindendir*," diye fikir yürüttü Kimberly. Christian ortadaki tezgâhın etrafından dolanıp meyve sepetinden bir muz alırken Kim onu dikkatli gözlerle takip etti.

Muzunu soyarken Vance'in gözleri parlıyordu. "Duyduğuma göre geceleyin egzersiz yapmak da buna iyi geliyormuş."

Bunu duyunca kanım dondu. "Ne dedin sen?"

"Sakin ol... işin en heyecanlı yerinde bizimki kamerayı kapadı," dedi Kimberly beni rahatlatmak için.

Kamera mı?

Siktir. Tabii ki bu boktan spor odasında da bir kamera olması mümkündü... Zaten evin odalarına giden tüm koridorlara güvenlik kamerası taktırmıştı. Bu herifin dışarıdan görünen artist ve sakin tavırlarına rağmen tam bir paranoyak olduğunu adım gibi biliyordum. Kendimi Tessa'ya ve yaşadığımız ana o kadar kaptırmıştım ki etrafta güvenlik kamerası olup olmadığını kontrol etmek aklıma bile gelmemişti.

Vance'e kaşlarımı çattım. "Kayıtları niye izlediniz ki? Beni egzersiz yaparken dikizlemeniz de zaten başlı başına sapıkça bir şey."

"Kendine iltifat etmeyi bırak. Ben sadece mutfağın kısa devre yapan monitörüne bakıyordum; şansımıza spor odasının görüntüsü de yanda açık kalmıştı."

"Kesin öyledir," dedim üstüne basa basa.

Kim, "Hardin bizimle bir gece daha kalacak, ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu Vance'e.

"Öyle tabii ki. Zaten niye başından beri bizimle kalmıyorsun, onu da anlamıyorum. Sana Bolthouse'dan daha çok maaş vereceğimi biliyorsun."

"İlk başta bana o kadar para ödememiştin, sorun da oradan çıkmıştı ya," diye ona hatırlattım hınzır bir sırıtışla.

"Bunun sebebi o zamanlar daha üniversite birinci sınıfta olmandı. Mezun olmadan bırak iş bulmayı, maaşlı stajyerlik fırsatı bulabildiğine bile şükretmeliydin," dedi lafımı boşa çıkarmayı umarak omuzlarını silkerken.

Savunmaya geçerek kollarımı kavuşturdum. "Bolthouse'dakiler seninle aynı fikirde değil ama."

"Onların hepsi bir avuç zibidi. Vance Yayıncılık'ın onları yalnızca geçen seneki yüksek kâr marjıyla bile solda sıfır bıraktığını sana hatırlatmama gerek var mı? Şimdi Seattle'a da yerleştim, önümüzdeki seneye doğru da New York ofisimizi açmayı düşünüyorum."

"Bu böbürlenmelerinle varmak istediğin bir nokta var mı?" diye sordum.

"Evet. Demek istediğim şu: Vance şirketi herkesten daha iyi, daha büyük bir şirket ve kız arkadaşın da orada çalışıyor." Sözlerinin ağırlığını vurgulaması için Tessa'nın adını telaffuz etmesine bile gerek kalmamıştı. "Bu sömestrden sonra mezun olacaksın; daha kariyerine başlamadan fevri bir karar vermek zorunda değilsin." Elindeki muzdan hızlıca bir ısırık aldı ve ben de ona sivri bir cevap yapıştırmak için düşünürken kaşlarımı çatarak bakakaldım.

Ancak aklıma hiçbir şey gelmemişti. "Bolthouse'un Londra'da bir ofisi var."

Bana alaycı bir kuşkuyla baktı. "Kim gidecek peki Londra'ya? Sen mi?" Sesindeki kinayeyi gizlemek için uğraşmıyordu bile.

"Muhtemelen ben giderim. Orası hâlâ aklımda."

"Aynen, bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum." Müstakbel eşine bir bakış attı. "Ben nasıl bir daha oraya uğramadıysam sen de Londra'ya dönmeyecek ve burada kalacaksın."

Vance'in söylediklerini dinlerken Kimberly'nin yanakları kızarıyor, sevinçten içten içe coşuyordu. Bu ikisinin şimdiye kadar gördüğüm en gıcık çift olduklarına kanaat getirdim. Sanki sadece onların birbirleriyle etkileşimlerini izlerken bile aralarındaki sevgiyi görebiliyordunuz. Son derece rahatsız edici ve sinir bozucu bir şeydi.

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Christian bana kıs kıs gülerken.

"Dediklerine katıldığımı söyleyen oldu mu?" diye hırladım.

"Hayır," diye araya girdi Kimberly cazgırlığını takınarak. "Ama aksini de iddia etmedin."

Tek kelime bile etmeden kahve fincanımı aldım ve başımı daha fazla belaya sokmadan Kimberly'den kaçabildiğim kadar uzağa gittim.

101. Bölüm

Tessa

Çok çabuk sabah olmuştu ve uyandığımda yatakta yalnızdım. Yatağın boş tarafında hâlâ Hardin'in vücut ağırlığının izleri duruyordu, tahminimce o kalkalı en fazla birkaç dakika olmuştu.

Tahminlerim doğru çıktı ve elinde fincanıyla odaya girdi.

"Günaydın," dedi uyanık olduğumu fark edince.

"Günaydın." Boğazım kurumuştu ve hafiften acıyordu. Hardin'in ağzımın içinde haşince gidip geldiğini hatırlayınca içim bir tuhaf oldu.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Dumanı tüten kahve fincanını şifoniyerin üzerine bıraktı ve yatağa yöneldi. Yanıma oturdu, ona cevap vermem biraz uzun sürünce, "Cevap versene," diye ekledi sakince.

"İyiyim, sadece her yerim ağrıyor." Kollarımı ve bacaklarımı öne uzatarak gerindim. Evet... her yanım dökülüyordu. "Sen nereye gittin?"

"Kahve aldım, bir de Landon'ı arayıp bugün eve gelemeyeceğimi söylemem gerekti," dedi bana. "Tabii hâlâ yanımda kalmamı istiyorsan?"

"Elbette." Ona başımı salladım. "Ama niye Landon'a haber verme gereği duydun ki?"

Hardin elini saçlarında gezdirdi, gözleriyle yüzümdeki ifadeyi okumaya odaklanmıştı. Bu hareketlerinden ortada bilmediğim bir şeyler döndüğünü düşünmeye başladım.

"Cevap versene," dedim onu kendi sözleriyle vurarak.

"Babana bakıcılık ediyor."

"Neden?" *Neden babamın bir bakıcıya ihtiyacı olsun ki?*

"Baban alkolü bırakmaya çalışıyor. Ben de onu evde tek başına bırakacak kadar aptal değilim sonuçta."

"Orada içki saklıyorsun değil mi?"

"Hayır, hepsini attım. Konuyu bu kadar eşelemesen olmaz mı?" Ses tonu artık o kadar da kibar değildi; aceleciydi ve sinirleri gerilme noktasına gelmişti.

"Hayır, eşelemeyi bırakmayacağım. Bilmem gereken bir şey mi var yoksa? Çünkü içimden bir ses bana yine her şeyden habersiz olduğumu söylüyor." Kollarımı göğsümde kavuştururken, Hardin de derin ve abartılı bir biçimde iç geçirerek gözlerini kapadı.

"Evet, bilmediğin bir şey var ama bu konuda sadece bana güvenmen için sana yalvarıyorum, olur mu?"

"Durumu ne kadar kötü?" diye sorarken aklıma gelen ihtimallerin hepsi beni korkutuyordu.

"Sen bana güven sadece, tamam mı?"

"Ne konuda güveneceğim sana?"

"Tüm bu saçmalığın icabına bakacağım ve olanları sana anlatma vaktim geldiğinde de yaşananların bir ehemmiyeti kalmamış olacak. Zaten başın yeterince kalabalık; lütfen bana bu konuda biraz olsun güven. Bırak bunu senin için ben halledeyim, sen uğraşma," dedi ısrarla.

Paranoya ve panik hallerimin ilk evreleri de genellikle etrafımda böyle durumlar yaşanırken başlardı. Hardin'in telefonunu kapıp Landon'ı arayarak ortada neler döndüğünü sormama ramak kalmıştı. Ancak Hardin'in yüzündeki ifade buna engel oldu. Ona güvenmem için bana yakarıyordu adeta, ortada dönen her ne varsa kendi başına icabına bakabileceğine; sonundaysa öğrenmek istediğim kadarıyla, bütün gerçekleri bana anlatacağına dair söz veriyordu. Zaten tabağım tepeleme sorunla doluyken bir başkasını kaldırabileceğimi hiç sanmıyordum.

"Peki," dedim iç çekerek.

Kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi. "Gerçekten mi?" Beni bu kadar çabuk geri çekilmeye ikna edebildiğine o da şaşırmıştı.

"Evet. Olanları bilmememin benim için daha iyi olacağını düşünüyorsan, babamla alakalı bu durum hakkında kaygılanmamak için elimden geleni yapacağım."

Başını salladı. "Sana söz veriyorum."

Kısmen de olsa ona güveniyordum.

"Peki." Bu kelimeyle anlaşmamızı tamama erdirdim ve neler olduğunu bilmem gerektiğiyle ilgili saplantılı ihtiyacımı bastırabilmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya karar verdim. Bu konuda Hardin'e güvenmeliydim. Kendi iyiliğim için bunu yapmalıydım. Eğer ona güvenmeyi başaramazsam birlikte nasıl bir gelecek inşa edebilirdik ki?

İç geçirerek ona baktım, Hardin de ona rıza göstermeme sevinerek gülümsedi.

102. Bölüm

Tessa

Mutfağa girdiğimde elindeki zarfı bana doğru sallayan Kimberly, "Görünen o ki dün geceki kulüp açılışımızı başarıya taşıyan konuklarımıza yollayacağımız bu teşekkür kartlarını doldurmakla uğraşmam gerekiyor," dedi acıklı bir gülümsemeyle. "Siz bugün ne yapmayı planlıyorsunuz, peki?"

Önce adreslerini yazmayı bitirdiği desteye, sonra doldurması gereken kart yığınına baktım ve Christian'ın aynı anda kaç işe yatırımda bulunduğunu merak ettim. Kimberly'nin uğraştığı bunca kart, Vance'in "iş ortaklarına" gidiyorsa, bu evin büyüklüğü göz önüne alınınca bile, Vance Yayıncılık'ın tek bir caz kulübünden daha fazla işletmeye sahip olduğu anlaşılıyordu.

"Emin değilim. Hardin duştan çıktıktan sonra karar vereceğiz," dedim ve açılmamış yeni bir ufak zarf destesini, granit tezgâhın üzerinde kaydırarak ona gönderdim.

Hardin'i tek başına duşa girmesi için resmen onu zorlamam gerekmişti; yıkanırken kendimi içeri kilitlememe hâlâ içerliyor gibiydi. Vance'ler evlerinde beraber duş aldığımızı öğrenirse, bunu ne kadar tuhaf karşılayacaklarını Hardin'e ne kadar anlatmaya çalışırsam çalışayım, Hardin garipseyen gözlerle bana bakıp bu insanların evinde son on iki saattir beraber duş almaktan daha fena şeyler yaptığımız hususunda diretip duruyordu.

Yalvarıp yakarmalarına rağmen direnmeyi başarmıştım. Spor odasında yaptıklarımız içimdeki saf şehvet dürtüsünden kaynaklanmış ve tamamen plansız gelişmişti. Yatak odamdaki sevişmemizse sorun değildi çünkü orası artık bana aitti ve ben de partneriyle... veya

Hardin artık benim her neyimse, düzenli seks yapabilen yetişkin bir insandım. Beraber duşa girme fikriyse bambaşka bir şeydi.

İnatçı bir adam olan Hardin hâlâ bana itiraz ediyordu, onu susturabilmek için mutfaktan bana bir bardak su getirmesini istemiştim. Dudağımı büzünce beni kıramamıştı. Odamdan çıktığı anda jet hızında banyoya koşmuş, kapıyı arkamdan kilitlemiş ve onu içeri almam için diretse de kulak asmadan kendi işime bakmıştım.

"Bence Hardin'den sana çevreyi gezdirmesini iste," dedi Kimberly. "Belki kendinizi bu şehrin kültürüne bırakırsanız, senin yanına taşınmama konusundaki fikrini etkileyebilirsin."

Böylesine ağır bir konuşmayı kaldırabilecek havamda değildim. Konuyu ilişkimin sorunlarından saptırmaya çalıştığımı gizlemekle hiç uğraşmadan, "Şey... Sasha iyi birine benziyordu," dedim.

Kimberly burnundan soludu. "Sasha mı? İyi mi? Hiç sanmıyorum."

"Max'in evli olduğunu biliyordur, değil mi?"

"Tabii ki biliyor." Dudaklarını yaladı. "Ama umurunda mı kaltağın? Hayır, hem de hiç. O adamın parasını ve onunla beraber olması karşılığında aldığı pahalı mücevherleri seviyor. Max'in karısını ve kızını taktığı bile yoktur." Kim'in onu ayıpladığı sesinin tonundan anlaşılıyordu ve bu konuda hemfikir olduğumuzu öğrenince sevinmiştim.

"Max tam bir hödüktür ama yanındaki o kadını başkalarıyla tanıştırırken gösterdiği yüzsüzlüğe yine de hayret ediyorum. Yani Denise'in veya Lillian'ın o kadının varlığını öğrenmelerini hiç umursamıyor mudur?"

"Şüphelerim Denise'in olanları bildiği yönünde. Max gibi bir herifle evliysen, yıllar boyunca bir sürü Sasha çıkacaktır karşına. Zavallı Lillian'sa zaten babasına ciddi anlamda kırgın, o yüzden bunu bilse bile bir şey değişmez."

"Bu çok üzücü bir şey; üniversiteden beri evlilerdi değil mi?" Kimberly'nin, Max ve ailesi hakkında bu kadar şey bildiğini bilmiyordum ancak böyle dedikodu yapışına bakınca hiçbir şeyden haberim olmadığı açıktı.

"Mezun olduktan hemen sonra evlendiler... epey büyük bir skandal kopmuştu." Bu esaslı hikâyeyi, ilk defa dinleyecek olan bendenize anlatmaya başlayan Kimberly'nin gözleri parlıyordu. "Anlaşılan Max

ilk başta başka biriyle evlenecekti; aile dostlarından birinin kızıyla nişanlanmıştı. Teknik olarak iş anlaşması gibi bir şeydi. Max'in babası mirasyedi bir adamdır, sanırım oğlunun da neden bir öküz olduğu böyle açıklanabilir. Onun başka bir kadınla evlenmeyi planladığını öğrenince Denise'in kalbi çok kırıldı tabii." Kimberly sanki bana bu dedikoduyu taşıyormuş gibi değil de tüm bunlar olurken oradaymış gibi anlatıyordu. Belki de dedikodu denen şey, yaşamadığınız bir şeyi birinci elden anlatır gibi aktarmak anlamına geliyordu...

Sözüne devam etmeden önce suyundan bir yudum aldı. "Her neyse, Max mezun olduktan sonra babasına baş kaldırdı ve resmen evleneceği kadını nikâhta terk edip gitti. Düğün gününde, Trish ile Ken'in evine, üzerinde smokiniyle geldi ve Denise evden çıkana kadar kapılarında bekledi. Aynı gece bu beş kafadar gidip bir rahibe, bir şişe kaliteli viski ve ceplerindeki üç kuruş para karşılığında rüşvet verdiler. Denise ile Max o gece saat on ikiden önce evlendi, birkaç hafta sonra da Denise, Lillian'a hamile kaldı."

Beynim, Max'i aşk sarhoşu genç bir adam olarak Londra sokaklarında smokiniyle koşturup sevdiği kadının kapısına dayanırken canlandırmakta fena halde zorlanıyordu. Zamanında uğruna bir skandala yol açtığı kadına, şimdi Sasha gibi tipleri yatağa atarak durmadan ihanet ediyordu.

"Sözünü kesmek istemiyorum ama Christian'ın..." Ona ne diyeceğimden tam olarak emin değildim. "Yani, Smith'in annesinin..."

Anlayışlı bir biçimde bana gülümseyen Kimberly, beceriksizce sormaya çalıştığım soruya açıklık getirmeye karar verdi. "Rose onun karşısına bu olaydan yıllar sonra çıktı. Christian bu iki çiftin arasındaki tek bekâr olarak kalmıştı. Ken ile araları bozulduktan ve Christian Amerika'ya geldikten sonra... Christian, Rose ile tanıştı."

"Ne kadar evli kaldılar?" Kimberly'nin yüzündeki ifadeden, bu konuyu konuşmaktan rahatsız olup olmadığını anlamaya çalıştım. Özel hayatına burnumu sokmak istemiyordum ancak bu arkadaş grubunun hikâyesi beni çok etkilemişti. Umarım Kimberly, ona soracağım yığınla soru karşısında şaşırmayacak kadar beni iyi tanıyordu.

"Sadece iki yıl kadar. Kadının hastalığı ortaya çıktığında daha birkaç aydır birliktelerdi." Kim'in sesi titredi ve gözleri yaşla dolarken

yutkundu. "Christian yine de onunla evlendi... Kilisede mihraba doğru yürürken... babası... Rose'u bir tekerlekli sandalyeyle götürmüştü. 'Adamcağız bunu yapmakta ısrar etmişti. Mihraba giden yolu yarıladıklarında, Christian araya girdi ve oradan devralıp Rose'u rahibin karşısına çıkardı." Kimberly hıçkırıklara boğulurken ben de kendi gözyaşlarımı siliyordum.

"Affedersin," dedi bitkin bir tebessümle. "Uzun zamandır kimseye bu hikâyeyi anlatmamıştım, ne zaman aklıma gelse çok duygulanıyorum." Tezgâhtaki bir kutudan birkaç peçete aldı ve birini bana uzattı. "Christian'ın bu yaptığı, ukala dilinin ve parlak zekâsının ardında, son derece koca yürekli bir adamın yattığını hatırlatır hep."

Önce bana, sonra da önündeki zarf yığınına baktı. "Kahretsin, kartlara gözyaşı damlattım!" diye bağırdı hemen kendine gelerek.

Rose, Smith, Ken ve Trish'in üniversite yılları hakkında ona daha fazla soru sormak istiyordum ancak Kim'i daha fazla zorlamak istemiyordum.

"Christian, Rose'u çok sevmişti, Rose da ölüm döşeğindeyken bile kocasını hep iyileştirmeyi bilmişti. O ömrü boyunca yalnızca tek bir kadına âşık oldu ve sonunda da onu kaybetti..."

Kimberly'nin anlattığı hikâye çok dokunaklıydı fakat aklımın karışmasına sebep olmuştu. Sevdiği bu kadın kimdi ve neden sonrasında Christian bakıma ihtiyaç duymuştu?

Kim burnunu sildi ve başını kaldırdı. Mutfağın kapısına baktığımda Hardin'in garipseyen gözlerle ikimize baktığını ve içeride dönen sahneyi çözmeye çalıştığını gördüm.

"Şey, galiba yanlış zamanda gelmişim," dedi.

Önümüzdeki masada da kocaman iki kart ve zarf desteleri dururken ve ortada hiçbir sebep yokken hüngür hüngür ağladığımız için kim bilir dışarıdan nasıl görünüyorduk.

Duştan yeni çıkan Hardin'in saçları ıslaktı, yeni tıraş olmuştu. Sade, siyah tişörtü ve kot pantolonuyla çok hoş duruyordu. Ayaklarındaysa sadece çorapları vardı, sessizce beni çağırdığında yüzündeki ifade temkinliydi.

Mutfaktan çıkıp Hardin'in yanına gittiğimde, "Sizi akşam yemeğine bekleyelim mi?" diye sordu Kimberly.

Ben, "Evet," diye cevap verirken Hardin de benimle aynı anda, "Hayır," demişti.

Kim kahkaha attı ve başını iki yana salladı. "Eh, bir karar verebilirseniz bana mesaj atarsınız," dedi.

Birkaç dakika sonra Hardin'le ön kapıya geldiğimizde Christian yüzünde geniş bir gülümsemeyle aniden yandaki bir odadan çıkageldi. "Dışarısı buz gibi. Palton yok mu senin, oğlum?"

"Birincisi, paltoya ihtiyacım yok. İkincisi de bana sakın oğlum, deme." Hardin gözlerini devirdi.

Christian, kapının yanındaki portmantodan koyu lacivert bir trençkot çıkardı. "Al, bunu giy. Seni sıcak tutar."

"Hayatta olmaz," dedi Hardin oflayarak, ben de kendimi tutamadan bu hallerine güldüm.

"Aptallık etme, dışarısı neredeyse eksi altı derece. Kendin için olmasa bile kız arkadaşın üşürse onu ısıtmak için kullanırsın," diye ona takıldı Christian. Hardin, kalın mor kazağım, mor paltom ve kafama taktığımdan beri benimle dalga geçmeyi bırakmadığı mor beremi şöyle bir süzdü. Beni buz patenine götürdüğü gece de böyle giyinmiştim, o zaman da benimle uğraşmıştı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

"Peki." Hardin homurdanarak uzun kollarını trençkottan geçirdi. Üzerinde çok hoş durduğunu görünce buna hiç şaşırmamıştım; trençkotun önünde sıralanan büyük bronz düğmeler bile Hardin'in sade tarzıyla birleşince erkeksi bir görünüm kazanıyordu. O çok beğendiğim yeni kot pantolonu, siyah tişörtü, siyah botları bu trençkotla birleşince Hardin'i moda dergilerinden fırlamış gibi göstermişti. Hiç uğraşmadan böylesine kusursuz görünmesi hiç de adil değildi.

"Gözün daldı galiba?"

Hardin'in bu sözleri beni irkiltmişti. Sırıtıp sıcacık eliyle benimkini tuttu.

Tam o sırada Kimberly oturma odasından fırlayıp, peşine taktığı Smith'le beraber antreye geldi. "Bekleyin! Smith size bir şey sormak istiyor." Müstakbel üvey oğluna sevgiyle gülümseyerek baktı. "Haydi, sor onlara, tatlım."

Sarışın çocuk doğrudan Hardin'e bakıyordu. "Okul ödevim için bir fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Ne?" Hardin'in hafiften yüzü asıldı ve dönüp bana baktı. Fotoğraf çektirme konusunda ne kadar hassas olduğunu biliyordum.

"Bir çeşit kolaj yapmasını istemişler. Orada senin de fotoğrafın olmasını istedi," dedi Kimberly. Ben de başımı kaldırıp, ona hayranlığı her halinden belli olan bu küçük çocuğu kırmaması için Hardin'e yalvarırcasına baktım.

"Şey, olur tabii?" Hardin topuklarının üzerinde kıpırdandı ve Smith'e baktı. "Fotoğrafta Tessa da çıkabilir mi?"

Smith omuz silkti. "Tabii."

Çocuğa gülümsedim ama o bunu fark etmişe benzemiyordu. Hardin, *bu çocuk beni senden daha çok seviyor ve bunun için de hiç uğraşmadım*, der gibi baktı bana. Oturma odasına yöneldiğimizde de usulca ona dirsek attım. Beremi kafamdan çıkardım ve bileğime taktığım saç tokasıyla saçımı toplayarak fotoğraf çektirmek için hazırlandım. Hardin'in doğal bir güzelliği vardı ve hiç zorlama durmuyordu; kusursuz olmak için tek yapması gereken, rahatsız bir tavırla öylece durup kaşlarını çatmaktı.

"Hemen halledeceğim," dedi Kimberly.

Hardin bana yaklaştı ve tembel bir edayla kolunu belime attı. O dişlerini göstermeden gülümsemeye çalışırken ben de olanca gücümle en iyi gülümsememi takındım. Kimberly fotoğrafı çekmeden hemen önce Hardin'i dürttüm ve gülümsemesi parlayıverdi.

"Teşekkür ederim." Kim'in halinden son derece memnun olduğunu görebiliyordum.

"Haydi, gidelim," dedi Hardin. Ben de başımla onayladım ve antrede peşine takılmadan önce Smith'e el salladım.

"Çok ince davrandın," dedim ona.

"Basit bir şeydi." Gülümsedi ve beni öptü. Arkamızdan minik bir deklanşör sesi duyduğumda hemen kendimi geri çektim ve sesin geldiği yöne baktığımda da Kimberly'nin fotoğraf makinesiyle tekrar bizi çekmek üzere olduğunu gördüm. Hardin başını çevirip saçımın arkasına saklandı, Kimberly bir kez daha deklanşöre bastı.

"Saçmalığı kesin artık," diye homurdandı Hardin ve beni kapıdan dışarı sürükledi. "Bu ailenin fotoğraf ve videoyla alıp veremediği nedir böyle?" diye sızlandı ve kapıyı ardımdan kapadı.

"Video mu dedin?" diye sordum.

"Boş ver."

Buz gibi hava etrafımızda uğuldayınca hemen saçımı çözüp beremi başıma geçirdim.

"Senin arabanı alalım da yağını değiştirtelim," dedi Hardin uluyan rüzgârın ardından. Elimi paltomun ön cebine soktum ve kontak anahtarını aramaya koyuldum ancak Hardin bana bakıp başını iki yana salladı ve anahtarlığını yüzüme doğru salladı. Anahtarlığa, tanıdık yeşil renkli bir anahtar takılıydı.

"Sana aldığım hediyeleri bırakırken, anahtarını geri almayı unutmuşsun," dedi.

"Ah..." Bir zamanlar birlikte paylaştığımız o yatağın üzerine benim en değerli eşyalarımı bir yığın halinde bırakıp gidişime ait hatıralar kafamda canlanıverdi. "Senin için bir mahzuru yoksa onları geri almak isterim," dedim.

Hardin bana bakmadan arabaya binerken omzunun üzerinden şöyle mırıldandı: "Tabii, olur. Ne mahzuru olacak?"

Arabaya bindiğimizde, Hardin kaloriferi sonuna kadar açtı ve uzanıp elimi tuttu. İki elini de bacağıma koydu ve bileğimde, eskiden o bilekliğin takılı olduğu yerde, parmaklarını düşünceli bir şekilde gezdirdi.

"Bilekliğini geride bırakman beni çok üzdü... onu buraya takman gerekiyordu halbuki." Parmağıyla bileğime bastırdı.

"Biliyorum." Sesim bir fısıltı olarak çıkmıştı. Her gün o bilekliği özlüyordum; e-kitap okuyucumu da. Ayrıca bana önceden yazdığı o mektubu da geri istiyordum. Onu tekrar tekrar okumak istiyordum.

"Haftaya buraya geldiğinde onları getirir misin?" diye sordum umutla.

"Olur, getiririm," dedi fakat gözlerini yola dikmişti.

"Bu arada, neden arabanın yağını değiştirmemiz gerekiyor?" diye sordum. Geniş otoparktan en sonunda çıkmış ve anacaddeye yönelmiştik.

"Değişmesi lazım da ondan." Arabanın ön camına yapıştırılan ufak etiketi başıyla işaret etti.

"Tamam..."

"Ne var?" diye sordu bana dik dik bakarak.

"Bir şey yok. Sadece yaptığın tuhaf bir şey; birinin arabasını alıp onun yağını değiştirmeye götürmek yani."

"Aylardır bu arabayı yağ değişimine sadece ben götürüyordum, buna neden şimdi şaşırdın ki?"

Haklıydı; ihtiyaç halinde arabamın bu tarz bakımlarını üstlenen her zaman Hardin'di fakat bazen gerek olmasa bile bazı şeylerin tamir edilmesine veya değiştirilmesine paranoyakça kafayı taktığından şüpheleniyordum.

"Bilmiyorum. Belki de bazen aslında sıradan bir çift olduğumuzu unutuveriyorumdur," diye itiraf ettim koltuğumda kıpırdanırken.

"Sözlerini biraz açar mısın?"

"Arabanın yağını değiştirmen veya bir keresinde saçını örmeme izin vermen gibi basit ve önemsiz şeylerin varlığını hatırlamakta bazen güçlük çekiyorum." Saçını ördüğümü hatırlayınca gülümsedim. "Çünkü sürekli bir krizden çıkıp öbürüne giriyormuşuz gibi hissediyorum."

"Öncelikle..." sırıttı, "o saç örme fiyaskosunu bir daha ağzına bile alayım deme. Bunu yapmana müsaade etmemin tek sebebinin beni oral seks ve kurabiyelerle kandırman olduğunu unutma." Nazikçe bacağımı sıktı ve o an tenime bir ateş dalgası hücum etti. "İkincisi, sanırım sen de bir bakıma haklısın. Bana dair hatıraların, benim her şeyin içine sıçıp batırma huyumla lekelenmiş olmasaydı keşke."

"Sorun sadece sen değilsin; arada ikimiz de hata yapabiliyoruz," diye onu düzelttim. Hardin'in hataları genellikle benimkinden çok daha fazla hasara yol açıyordu ama tabii ben de sütten çıkmış ak kaşık sayılmazdım. Kendimizi veya birbirimizi suçlamaktan vazgeçip uzlaşabileceğimiz bir nokta bulmaya uğraşmalıydık. Hardin, geçmişte yaptığı her hata için kendine yüklenmeye devam ederse bunu asla sağlayamazdık tabii. Kendini affetmenin bir yolunu bulması gerekiyordu... böylece yoluna devam edip, günün birinde ulaşacağını bildiğim, olmak istediği o kişiye dönüşebilirdi.

"*Sen* hiç hata yapmadın," diye karşılık verdi bana direnerek.

"Suçun kimde olduğunu bulmak için birbirimize yükleneceğimize, arabanın yağını değiştirdikten sonra ne yapacağımızı planlasak olmaz mı?"

"Sana iPhone alacağız," dedi.

"iPhone istemediğimi sana daha kaç kere anlatacağım?" diye homurdandım. Telefonum ağır çalışıyordu, kabul ancak iPhone'lar pahalı ve karmaşık aletlerdi... ve bu iki özelliğini de şu an hayatıma sokmayı göze alamıyordum.

"Herkes bir iPhone'u olsun ister. Sense modadan uzak durmaya çalışan tiplerdensin, o kadar." Şeytani bir biçimde ortaya çıkan gamzeleriyle bana bakıp gülümsedi. "Üniversitede ayak bileğine kadar inen uzun etekler giymenin sebebi de buydu zaten." Kendini son derece komik bulan Hardin, kahkahalarıyla arabayı çınlattı.

Artık bayatlamaya başlayan esprisi karşısında yalancıktan kaşlarımı çattım. "Zaten şimdi yeni bir telefon almaya yetecek kadar param yok. Bir daire bulmak ve ev alışverişi yapmak için paramı biriktirmem lazım. Bilirsin işte, temel ihtiyaçlar?" Gözlerimi devirdim ama ona gülümseyerek az önce söylediklerimi yumuşatmaya çalıştım.

"Senin de iPhone'un olsaydı birlikte yapabileceklerimizi bir düşünsene? Birbirimizle iletişim kurabilmenin bir sürü yolu olurdu; istersen sana telefonu ben alabilirim, ayrıca para meselesini bir daha sakın açma lütfen."

"Öyle bir telefonum olursa aklıma gelen tek şey, nerede olduğumu sürekli kontrol edeceğindir," diye takıldım bana bir şeyler almak istemesini duymazdan gelerek.

"Onu demiyorum, görüntülü arama falan yapabiliriz."

"Niye böyle bir şey yapalım ki?"

Bana tuhaf tuhaf baktı ve inanamayarak başını iki yana salladı. "O gıcır gıcır iPhone'unun parlak ekranından her gün beni görebildiğini hayal etsene."

Telefon seksi ve video görüşmelerine ait sahneler bir anda zihnime üşüşüverdi ve içimde hiçbir utanma olmadan, Hardin'i telefonumun ekranında kendini tatmin ederken izlediğimi hayal ettim. *Benim neyim var böyle?*

Yanaklarım alev alıverdi, gözlerimi Hardin'in apışarasından alamıyordum bir türlü.

Parmağıyla çenemi ittiren ojna bakmam için başımı kaldırdı. "Sen de bunu hayal ediyorsun... iPhone'la yapabileceğimiz onlarca edepsiz şeyi yani."

"Hayır, hiç de bile." Yeni bir cep telefonu almama konusundaki kararımı inatla destekleyerek konuyu değiştirmeye karar verdim. "Yeni ofisimiz çok güzel... manzarası muazzam," dedim.

"Öyle mi?" Hardin'in ses tonu aniden hüzne büründü.

"Evet, öğle yemeği yediğimiz odanınkiyse daha iyi. Trevor'un odasında da..." Cümlemi tamamlayamadan kendime mani oldum ancak iş işten geçmişti. Hardin çoktan, sözümü bitirmem için bana ters ters bakmaya başlamıştı.

"Yok, yok. Sözüne devam et."

"Trevor'un ofisinin manzarası herkesinkinden iyi," dedim ses tonum hissettiklerimden çok daha berrak ve sakin çıkarken.

"Pek, *onun* ofisine ne kadar sıklıkla uğruyorsun, Tessa?" Hardin'in bakışları önce bana sonra da yola kaydı.

"Bu hafta iki kez uğradım. Birlikte öğle yemeği yedik."

"*Ne yaptım*, dedin?" diye hırladı. Trevor meselesini açmak için akşam yemeğini beklemem gerektiğini biliyordum. Veya bundan hiç söz etmemeliydim. Keşke adını bile anmasaydım.

"Genelde öğle yemeklerini beraber yiyoruz," diye itiraf ettim. Şansızlığıma tam o anda arabamız kırmızı ışıkta durmuştu, bana Hardin'in delici bakışlarına maruz kalmaktan başka hiçbir seçenek bırakmamıştı.

"Her gün mü?"

"Evet..."

"Bunun bir sebebi var mı peki?"

"Tanıdıklarım arasında, öğle arası saatleri benimkiyle uyuşan tek kişi Trevor da ondan. Kimberly, genelde Christian'a yardım etmekle meşgul oluyor, öğle arasına bile çıkamıyor."

"Öyleyse öğle aranı değiştir." Yeşil ışık yandı ancak trafik sırasında arkadan öfkeli bir korna sesi duyulana kadar Hardin gaz pedalına basmadı.

"Değiştirmeyeceğim. Trevor benim iş arkadaşım, tartışma bitmiştir."

Hardin, "Peki," diye bıraktı nefesini. "O zaman şöyle diyeyim; o *pezevenk Trevor* ile yemek yemeni istemiyorum. O herife katlanamıyorum çünkü."

Gülerek Hardin'in elini tuttum. "Mantıksızca kıskançlık yapıyorsun, benimle yemek yiyebilecek başka kimse yok ki. Benimle aynı saatlerde araya çıkan şu iki kadın da hafta boyunca bana çok soğuk davrandı zaten."

Hardin rahat bir tavırla şerit değiştirirken gözucuyla beni kesti. "Soğuk davranıyorlar da ne demek?"

"Ters hareketleri olmadı gerçi. Bilemiyorum, belki de bu benim paranoyamdır."

"Ne oldu Tessa? Anlat bana," dedi üsteleyerek.

"Mühim bir şey değil. Benden sebepsiz bir biçimde hoşlanmadıklarını düşünüyorum sadece. Ne zaman onları görsem ya bana gülüyorlar ya da kendi aralarında fısıldaşıp bana bakıyorlar. Trevor dedikoducu tipler olduklarını söylemişti ve ben de onların işe nasıl kabul edildiğimle ilgili bir şeyler söylediklerini duyduğuma yemin edebilirim."

"Ne dediler dedin?" diye sordu Hardin sinirle. Direksiyonu sıkıca kavrayan parmaklarının eklem yerleri beyaza dönmüştü.

"Şey, sanırım bana laf attılar, 'onun bu işi nasıl kaptığını biz biliyoruz,' gibi bir şey söylediler."

"Onlara bir şey anlattın mı? Veya Christian'a?"

"Hayır, sorun çıkarmak istemedim. Buraya geleli daha bir hafta oldu ve bir ispiyoncu gibi onları hemen şikâyet etmek istemedim."

"Siktir et onları. Onlara kendi işlerine bakmalarını söyle veya gidip Christian'la konuşabilirim. İsimleri ne bu kadınların? Belki onları tamyorumdur."

"Bu o kadar da büyütülecek bir mesele değil," dedim kendi kendime fitilini ateşlediğim bombayı zapt etmeye çalışarak. "Her iş yerinde böyle dedikoducu tiplere rastlanır. Benim çalıştığım yerdekilerse şans eseri *beni* gözlerine kestirdiler. Bu işin büyümesini

istemem, sadece insanların arasına karışıp birkaç arkadaş edinmek istiyorum."

"Onların sana birer kaltak gibi davranmalarına müsaade eder ve o Trevor puştuyla takılmaya devam edersen o iş yatar bence." Hardin dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldı.

Ben de onun gibi iç çektim ve ona bakıp Trevor'ı savunup savunmama konusunda kararsız kaldım.

Sıçarım böyle işe.

"Trevor, çalıştığım yerde bana düzgün davranmaya önem gösteren tek insan ve zaten onu tanıyorum. Onunla öğlen yemeği yememin tek sebebi bu." Yanımdaki bombanın patlamasını beklerken, pencereden dışarı bakıp hayranı olduğum şehri izlemeye koyuldum.

Hardin bana cevap vermeyince dönüp ona baktım ve keskin bakışlarını yola dikmiş olduğunu gördüm. "Gerçekten de Landon'ı özledim," diye ekledim.

"O da seni özlemiş. Baban da öyle."

İç geçirdim. "Nerede olduğunu merak ediyorum ama babamla ilgili tek bir soru sorarsam, bu sorular katlanıp sayıları otuza kadar gider. Nasıl evhamlıyımdır bilirsin." Göğsüme bir endişe oturdu, tüm gücümle bu duyguyu bastırmaya çalıştım.

"Bilmez miyim? O yüzden bu sorularının hiçbirini yanıtlamayacağım."

"Karen nasıl? Ya baban? Onları kendi ebeveynlerimden daha fazla özlemiş olmam sence de tuhaf değil mi?"

"Annenle babanı düşünürsek, bence hayır." Burnunu buruşturdu. "İlk iki soruna gelince de sanırım gayet iyiler. Gerçi ben pek ilgilenmiyorum onlarla."

"Umarım buraya kısa süre içinde alışabilirim," dedim hiç düşünmeden ve deri koltuğa gömüldüm.

"Bu zamana kadar Seattle'dan pek memnun kalmışa benzemiyorsun, madem öyle, burada hâlâ ne işin var?" Hardin arabayı ufak bir binanın otoparkına park etti. Binanın ön tarafında asılı duran devasa, sarı renkli bir tabelada araç yağlarının on beş dakikada değiştirildiği iddia ediliyor ve güler yüzlü hizmet vaat ediliyordu.

Bu sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Buraya taşındığımdan beri içimde filizlenen kaygıları Hardin'le paylaşmaya korkuyordum. Sebep ona güvenmemem değildi, yalnızca beni Seattle'dan gitmeye ikna etmek için bunları koz olarak kullanmasını istemiyordum. İçimi rahatlatacak bir konuşma yapmasını isterdim ancak Hardin'den *Sana söylemiştim*, diye başlayan bir cümle duymaktansa aramızdaki sessizliği tercih ederdim.

"Aslında burayı sevdim fakat henüz alışamadım. Daha yalnızca bir hafta oldu ve Landon'la, seninle olan rutinime çok alışmıştım," diye açıkladım.

"Ben aracı sıraya sokayım, seninle içeride buluşuruz," dedi Hardin cevabımı umursamadan.

Başımı sallayıp arabadan indim ve soğuk havada aceleyle yürüyerek küçük tamirci dükkânına girdim. Bekleme odasının her tarafını yanık lastik ve bayatlamış kahve kokusu sarmıştı. Eski model bir arabanın çerçeveli fotoğrafına baktığım sırada Hardin arkamdan yaklaştı ve elini sırtıma koydu.

"Fazla sürmez." Elimi avcuna aldı ve beni odanın ortasındaki deri kanepeye götürdü.

Yirmi dakika sonra Hardin ayaklanmış, siyah-beyaz renkli fayans zeminde volta atıyordu. Kapının çıngırağı birilerinin bize doğru geldiğini belli edercesine çınladı.

"Dışarıdaki tabelada arabanın yağı on beş dakikada değiştirilir, yazıyor," dedi Hardin, üzerine motor yağı bulaşmış bir tulum giyen genç bir adamı azarlayarak.

"Evet, öyle yazıyor." Adam omuzlarını silkti. Kulak arkası yaptığı sigarasını masaya düşürdü ancak hemen eldivenli eliyle aldı.

"Benimle kafa mı buluyorsun sen?" diye hırladı Hardin iyice sabırsızlanarak.

Tamirci, Hardin'in içini rahatlatmak için, "Neredeyse bitti," diye cevapladı ve bekleme odasına girmesiyle çıkması bir oldu. Onu bu yüzden hiç suçlamıyordum.

Ayağa kalkıp Hardin'e döndüm. "Bir şey olmaz, acelemiz yok sonuçta."

"Seninle geçirdiğim vaktimi çalıyor bu adam. Seninle yirmi dört saatten daha az zamanımız kaldı ve bu herif de oyalandıkça oyalanıyor."

"Sorun değil." Siyah beyaz yer karolarıyla döşeli zeminde yürüdüm ve onun önünde dikildim. "Burada da beraberiz." Christian'ın ona ödünç verdiği trençkotun cebine ellerimi soktum, Hardin de kaşlarını çatarken sıktığı dudaklarının bir gülümsemeye dönüşmesine mani olmaya çalıştı.

"On dakika içinde bitiremezlerse hayatta onlara para ödemem," diye tehdit savurunca başımı hayır anlamında sallayıp göğsüne yaslandım.

"O adamdan benim adıma özür dilemeye falan da kalkma sakın." Başparmağıyla çenemi kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. "Bunu planladığını biliyorum." Dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu, ben de kendimi öncekinden çok daha aç ve endişeli hissetmeye başladım.

Arabada yolculuk yaparken tartışmaya başlamamız kötü anılarla sonlanmıştı fakat bugün yol boyunca ciddi bir patlama yaşamamıştık. Bu konuda şaşırtıcı bir biçimde iyi hissediyordum; belki de bunun sebebi Hardin'in belime doladığı sıcak kollarıydı ya da nefesindeki o tanıdık nane kokusunun, Christian'dan ödünç aldığı tıraş kolonyasıyla karışımından kaynaklanıyordu.

Sebebi her neyse, bu küçük tamircide bizden başka bekleyen kimse yoktu ve Hardin beni tekrar öpünce bu şefkatli haline epey şaşırmıştım; bu sefer dudaklarını benimkine daha sert bastırmış ve dilini de içeri sokarak dilimle buluşturmuştu. Ellerim yolunu bulup saçına ulaşmıştı; nazikçe onları uçlarından çekiştirdim ve Hardin'in inlemesine ve belimi daha sıkı kavramasına sebep olmuştum. Ağzını benden ayırmadan bana iyice sokulduğu sırada kapının çıngırağı çalınca olduğum yerde zıplayıp Hardin'den uzaklaştım ve telaşla kafamdaki beremi tuttum.

"Bitti işte," diye seslendi birkaç dakika önce buraya gelen sigaralı tamirci.

"Geç bile kaldın," diye ona laf attı Hardin ve cebinden cüzdanını çıkardı, ben de aynı hareketi yapınca bana ters ters baktı.

103. Bölüm

Hardin

"Bir kere o adam beni kesmiyordu," dedi Tessa beni ikna etmeye çalışırken. Restorandan en uzak köşeye park ettiğimiz arabamıza en sonunda varabilmiştik.

"Adam lazanyasını afiyetle yemekle meşguldü. Çenesinden sarkan salyası bunu kanıtlıyordu zaten." Tessa'nın bahsettiği herif; ben ne zaman aşırı pahalı ve sosa bulanmış olan makarnamın tadını çıkarmak için başımı eğsem, hemen fırsat bilip hatunumu kesip durmuştu.

Konuyu daha fazla uzatmak istedim ancak böyle yapmamaya karar verdim. Adamın ona olan ilgisini fark etmemişti bile; Tessa o sırada bana gülümseyip benimle konuşmakla meşguldü çünkü. Bir masa bulabilmek için o kadar beklememize hayıflanmamı sabırla dinlemiş, parlak ve içten gülücüklerle beni izlemişti. Bu esnada, bulduğu her fırsatta da bana dokunmuştu. Bir elini benimkine koyuyor, parmaklarıyla nazikçe kolumu okşuyordu, öbür eliyle de alnıma dökülen perçemlerimi tarıyordu; benimle sürekli temas halindeydi, bense kendimi Noel'deki bir çocuk gibi hissetmiştim. Tabii Noel'de çocuklar neler hissettiğini hiç bilmiyordum.

Arabanın ısıtıcısını sonuna kadar açtım, elimden geldiğince hızlı bir biçimde Tessa'yı ısıtmak istiyordum. Yanakları ve burnu çok şirin bir biçimde kıpkırmızı olmuştu, elimde olmadan soğuk ellerimle onun titreyen dudaklarını okşuyordum.

"Üzerine o kadar çok salya bulaştırdığı lazanyasına epey yüklü bir hesap ödeyecek olması çok üzücü değil mi?" Tessa kıkırdayınca ben de dudaklarımla ağzını örterek bu bayat esprisini engellemeye çalıştım.

"Buraya gel," diye hırladım. Onu nazikçe mor paltosunun kollarından tutup kucağıma çektim. İtiraz etmedi; bunun yerine koltuğun üzerinden sürünüp dizime oturdu. Dudaklarını benimkinden ayırmıyordu, ben de sahiplenici bir tavırla, bu ufak arabanın tuhaf dizaynının elverdiği ölçüde, Tessa'yı iyice kendime bastırıyordum. Koltuğu yatırmak için yandaki ufak kolu çektiğimde, birden nefesi kesilerek üzerime yuvarlandı.

"Hâlâ her yerim ağrıyor," deyince nazikçe geri çekildim.

"Sadece seni öpmek istemiştim," dedim. Bu doğruydu. Tabii onunla arabada sevişmemize karşı çıkacak değildim fakat o sırada aklımdan bu geçmiyordu.

"Ben daha fazlasını istiyordum ama," diye itiraf etti çekingenlikle, başını biraz yana çevirerek bakışlarımdan kaçınmaya çalıştı.

"Eve gidebiliriz... sonuçta orası senin de..."

"Neden burada yapmıyoruz?"

"Merhaba? Tessa?" Elimi yüzüne doğru salladım, şaşkın şaşkın bana baktı. "Şey, Tessa'yı bir yerlerde gördünüz mü acaba? Çünkü bu kucağımda hoplayıp duran hormonları kabarmış seks manyağı kadın kesinlikle benim sevgilim değil."

"Ben seks manyağı falan değilim." Altdudağını öne çıkararak dudağını büzünce ben de öne eğilip dudağını dişlerimin arasına aldım. Ben gözlerimle otoparkı tararken o da kalçalarıyla bana sürtünüyordu. Güneş çoktan batmaya başlamıştı, bulutlu gökyüzü de zamanı olduğundan daha geç gösteriyordu. Ancak otopark neredeyse ağzına kadar arabayla doluydu, istediğim son şeyse kamuya açık alanda sevişirken birileri tarafından basılmaktı.

Beni öpmeyi bıraktı ve dudaklarını boynuma kaydırdı. "Çok stresliydim ve sen de yanımda yoktun ama yine de seni çok seviyorum." Tessa, elini aramızdan geçirip avcunu kot pantolonumun üzerinden kasığıma bastırdığında, ısıtıcının ızgaralarından dışarı üfleyen sıcak havaya rağmen ense kökümden omurgama doğru bir ürperti iniverdi. "O yüzden belki biraz hormonsal coşkunluk yaşıyor olabilirim, bu neredeyse... şey, o zaman neler olmuştu hatırlarsın." Son üç kelimesini benimle kirli bir sırrını paylaşıyormuşçasına fısıldayarak söyledi.

"Ha, şimdi anlıyorum." Sırıttım, her zamanki gibi bütün hafta ona bu konuda edepsizce şakalar yapıp takılacaktım.

Aklımı okumuştu. "Sakın ağzını açayım deme," diye beni payladı. Ardından ağzıyla boynumu emerken erkekliğimi de pantolonumun üzerinden nazikçe sıkıp yoğurmaya başladı.

"O zaman iç çamaşırıma boşalmama sebep olmadan elinle yaptığın şu şeyi kes. Seninle tanıştığımdan beri bu sürekli başıma geliyor."

"Evet, öyle." Etimi ısırdı, elini döndürerek yaptığı hareketler karşısında ileri geri oynamaya başlayan kalçam bana ihanet ediyordu.

"Haydi, geri dönelim... Birileri seni böyle üstümde zıplarken görürse, korkarım onu öldürmek zorunda kalırım."

Tessa baygın gözlerle otoparka bakındı ve etrafımızı inceledi, onu izlerken tam olarak nasıl bir yerde olduğumuzu en sonunda anlamıştı. "Olur," dedi dudağını bükerek. Sonra üzerimden kalkıp tekrar yolcu koltuğuna oturdu.

"Bak, işler nasıl da değişti ama?"

Aniden eliyle tekrar erkekliğimi kavrayıp sıkınca irkildim. Daha demin beni hadım etmeye yönelik ufak bir teşebbüste bulunmamış gibi bana tatlı tatlı bakarak gülümsedi. "Arabayı sürmene bak sen," dedi.

"Gerekirse bütün kırmızı ışıklarda geçip seni eve atacağım ve sonra sana güzel bir ayar çekeceğim," diye ona asıldım.

Gözlerini devirip başını cama yasladı.

Bir sonraki trafik ışığına geldiğimizde Tessa çoktan uyuyakalmıştı. Üşümediğinden emin olmak için ona yaklaştım; uyurken alnında minik ter damlaları belirmişti, hemen ısıtıcıyı kapadım. Uyurken çıkardığı sesleri sessizce dinleyerek Vance'lerin evine giden uzun yol boyunca arabayı sürdüm.

Onu nazikçe omzundan sarsıp uyandırdım. "Tessa, geldik."

Gözlerini hemen açtı ve nerede olduğunu kavramaya çalışırken gözlerini kırpıştırdı. "Saat bu kadar geç mi oldu?" diye sordu gösterge panelindeki saate bakarken.

"Trafik vardı," dedim.

İşin aslı şuydu: Şehir boyunca dolanmış, Tessa'yı buraya âşık eden şeyi bulmaya çalışmıştım. Bu beyhude bir çabaydı; ne bu şehrin

ayazı ne arabaların tampon tampona gittiği sıkışık trafiği ne de bu trafiğe sebep olan asma köprünün sevilecek bir tarafı vardı. Bana anlamlı gelen tek şey, o sırada yanımda uyuyan kızdı. Şehrin siluetini aydınlatan yüzlerce binaya rağmen, bu kız tek başına bu şehri katlanılabilir kılıyordu.

"Çok yorgunum... sanırım yemeği fazla kaçırdım." Onu odasına taşımayı önerdiğimde yarım yamalak gülümseyip beni ittirdi.

Vance'in evinde adeta bir zombi gibi yürüyordu, başını yastığına koyduğu anda tekrar uykuya dalmıştı. Onu dikkatlice soydum ve yarı çıplak vücudunu yorganıyla örttüm. Uyandığında giymesini umarak, dün gece giydiğim tişörtü başucuna bıraktım.

Ayakta dikilerek uyumasını izledim. Dudaklarını hafifçe aralamıştı ve kollarını sanki bana sarılıyormuş gibi yastıklardan birine dolamıştı. Bu onun için rahatsız bir yatış pozisyonu olmalıydı fakat onu kaybedecekmiş gibi sarıldığı yastığıyla mışıl mışıl uyuyabiliyordu.

Sanırım, önümüzdeki hafta da yine işleri sıçıp batırmamaya özen gösterecektim. Her hafta sonu böyle ödüllendirilebilirdim ve bu da kendimi onun için geliştirmeye niyetli olduğumu Tessa'nın anlaması için bana yeterdi.

"Daha beni kaç defa arayacaksın?" diye bas bas bağırdım telefondan. Telefonum gece boyunca titreyip durmuştu ve sabah olduğunda da ekranda annemin ismi görünüyordu. Tessa sürekli uyanmış ve peşinden beni de kaldırmıştı. Yemin ediyorum, bu telefonumu son kez titreşime alışımdı.

"Baksaydın telefonuna o zaman! Seninle konuşmam gereken önemli bir şey var." Annemin sesi yumuşaktı fakat onunla en son ne zaman konuştuğumu hiç hatırlamıyordum.

"Anlat o zaman," diye homurdandım ve içgüdüsel olarak doğrulup abajuru yaktım. Ufak lambanın ışığı sabahın bu saati için fazla parlaktı, o yüzden ipini tekrar çekip odayı karanlığa gömdüm.

"Pekâlâ, anlatıyorum..." Derin bir nefes verdi. "Mike ile evleniyoruz," diye ciyakladı telefonda ve o an işitme kaybı yaşamamak için ahizeyi kulağımdan uzaklaştırmam gerekti.

"İyi..." dedim detay vermesini bekleyerek.

"Hiç şaşırmadın mı?" diye sordu verdiğim tepkiden hayal kırıklığı yaşayarak.

"Mike sana evlenme teklif etmeyi düşündüğünü bana söylemişti ve ben de zaten senin ona evet diyeceğini tahmin etmiştim. Neyine şaşırayım ki bunun?"

"Sana söyledi mi dedin?"

"Ne fark eder ki?" diye sordum.

"Tabii ki eder, Hardin." Annem iç çekince yatakta iyice doğruldum. Tessa uykusunda döndü ve bana uzandı.

"Etse de etmese de umurumda değil. Tabii buna biraz şaşırdım ama evlenmenden bana ne?" diye fısıldadım Tessa'nın pürüzsüz bacaklarına benimkileri dolarken.

"Senden bunun için izin istemiyorum. Sadece bu konuda nasıl hissettiğini merak ediyorum, ona göre sana sabahın köründe aramamın sebebini söyleyeceğim."

"Evlenmene bir itirazım yok, şimdi söyle söyleyeceğini."

"Bildiğin gibi Mike ile ben evi satmamızın iyi bir fikir olacağını düşünmüştük."

"Ee?"

"Ev satıldığı zaman da buranın yeni sahipleri önümüzdeki aydan sonra, yani düğün bittiğinde taşınacaklar."

"Önümüzdeki ay mı?" İşaretparmağımla şakağımı sıvazladım. Sabahın bu saatinde lanet telefonumu açmamam gerektiğini biliyordum.

"Seneye kadar bekleyecektik ama artık ikimiz de genç değiliz. Hazır Mike'ın oğlu da üniversiteye başlıyorken elimize bundan daha iyi bir fırsat geçemezdi. Önümüzdeki birkaç aya kadar havalar ısınacak fakat bunu beklemek istemiyoruz. Biraz serin olabilir ama kimsenin bunu sıkıntı edeceğini sanmıyorum. Tessa'yla beraber düğünümüze gelirsiniz değil mi?"

"Düğününüz önümüzdeki ay, yani iki hafta sonra öyle mi?" Bu kadar erken saatte beynim çalışmıyordu.

"İki haftamız var!" dedi neşeyle.

"Ben buna yetişebileceğimi..." Cümlemi yarıda bıraktım. Annemin babamdan öç almak için yaptığı bu aşk evliliğinin neşeli kutlamasına katılmak istemiyor değildim elbette ancak onca yolu

çekip İngiltere'ye gitmek içimden gelmiyordu. Bir de Tessa'nın bu kadar kısa sürede hazırlanıp benimle gelebileceğini hiç sanmıyordum, özellikle de ilişkimizin şu anki durumunu göz önüne alırsak.

"Neden yetişemeyesin ki? İstersen Tessa'yla kendim konuşayım..."

"Hayır, konuşma." Sözünü kesmiştim. Biraz kaba davrandığımı fark ederek hemen çark ettim. "Kızın pasaportu bile yok daha." Bu sadece bir bahaneydi fakat gerçeklik payı vardı.

"İşlemleri hızlandırırlarsa iki haftada pasaportu çıkar."

İç çektim. "Bilemiyorum, anne, bunu düşünmem için biraz zaman tanı bana. Saat sabahın yedisi!" Homurdanarak görüşmeyi sonlandırdım, sonra onu tebrik etmeyi unuttuğumu fark ettim. Kahretsin. Şey, zaten kadının benden öyle bir beklentisi olduğunu pek sanmıyordum.

Koridorun aşağısından, birilerinin haldır huldur dolap kapaklarını açıp kapadığını duydum. Kalın yorganı başıma çektim ve bu gürültülerle bulaşık makinesinin o lanet biplemesini bastırmaya çalıştım. Fakat bu yaygaralar dinmek nedir bilmiyordu. Ben dayanamayıp uyuyana kadar bu şamata öylece sürüp gitmişti.

104. Bölüm

Hardin

Saat sekizi biraz geçiyordu, oturma odasından, Tessa'nın tamamen giyinip kuşanmış olduğunu ve mutfakta Kimberly'yle kahvaltı ettiklerini görebiliyordum.

Kahretsin, çoktan pazartesi olmuştu. Tessa'nın artık işe gitmesi gerekiyordu ve benim de arabama atlayıp okuluma dönmem lazımdı. Bu günkü derslerimi kaçıracaktım fakat bunu pek iplemiyordum. Nasılsa iki aya kadar diplomam elimdeydi.

Tam mutfağa girdiğim esnada, "Onu uyandıracak mısın?" diye sordu Kimberly, Tessa'ya.

"Uyandım," diye homurdandım hâlâ uyku sersemiyken. Dün gece, önceki haftanın tamamından çok daha huzurlu uyumuştum. Buradaki ilk günümdeyse neredeyse bütün gece uyumamıştım.

"Selam." Tessa'nın gülümsemesi bu loş odayı adeta ışıl ışıl aydınlatmıştı ve Kimberly de ona çaktırmadan taburesinden inip bizi baş başa bıraktı. Bu da demek oluyordu ki Kimberly beni gıcık etmeme dalında yeni bir rekor kırmıştı.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye sordum Tessa'ya.

"İki saat oldu. Christian işe bir saat geç gidebileceğimi söyledi, sonuçta sen daha kalkmamıştın."

"Keşke beni daha önce uyandırsaydın." Açgözlü bir biçimde vücudunu süzdüm. Koyu kırmızı gömleğini, diz hizasındaki mat siyah bir kalem eteğin içine sokmuştu. Eteğin kumaşı kalçalarını öyle bir sarıyordu ki onu oturduğu yere yatırıp eteğini kaldırdıktan sonra külotunu sıyırıp (tahminimce de dantelli giyiyordu) oracıkta hemen sahip olmak istemiştim.

"Ne?" Beni arsız düşüncelerimden uyandırmıştı.

Ön kapının kapandığını duyunca bu koca evde en sonunda baş başa kalabildiğimizi anlayıp rahat bir nefes almıştım.

"Bir şey yok," diye yalan söyledim ve yarısı dolu olan kahve makinesine yöneldim. "Bunlar bok gibi zengin olmalarına rağmen, evlerine neden *Keurig* marka kahve makinesi sokmamışlar, hiç merak ettin mi?"

Tessa güldü. "Bence iyi ki ondan almamışlar. O markadan nefret ederim." Dirsekleriyle masaya yaslandı, saçlarının bir tutamı yüzüne düştü.

"Ben de." Önce havadar mutfakta etrafıma bakındım sonra oturduğu yerde tekrar doğrulan Tessa'nın göğüslerine. "Ne kadar vaktin var?" diye sordum. Kollarını göğsünde kavuşturarak manzaramı kapadı.

"Yirmi dakika."

"Hadi be..." Üzüntüyle iç çektim ve ikimiz de aynı anda kahve fincanlarımızı dudaklarımıza götürdük.

"Keşke beni daha erken uyandırsaydın. Vance'e bugün işe gitmeyeceğini söylesene?"

"Olmaz!" Dumanı tüten fincanı üfledi.

"Olur."

"Asla," dedi kati bir ses tonuyla. "Onunla kişisel yakınlığımı böyle şeyler için sömüremem." Tessa'nın cümlesini kurarken seçtiği kelimeler bende ciddi bir rahatsızlığa sebep olmuştu.

"Aranızdaki *kişisel* bir *yakınlık* değil. Sana evlerini açmalarının asıl sebebi Kimberly ile arkadaş olman ve arka planında da seni Vance ile ilk benim tanıştırmış olmam yatıyor," diye hatırlattım. Bu konuyu ne zaman açsam Tessa her seferinde çok sinirlenirdi.

Mavi gözlerini abartılı bir biçimde devirdi ve geniş adımlarla şık parkelerin üzerinde yürümeye başladı, yanımdan geçip giderken topukluları yüksek sesle takırdıyordu. Parmaklarımla onu dirseğinden yakaladım ve mutfaktan dramatik bir çıkış yapmasına mani oldum.

Onu koynuma çekip dudaklarımı gerdanına bastırdım. "Sen nereye gittiğini sanıyorsun bakayım?"

"Odama gidiyorum, çantamı alacağım," dedi. Fakat hızlıca inip kalkan göğsü, bu soğuk ses tonu ve donuk bakışlarıyla çelişiyordu.

Boynunun altında kızarmaya başlayan tenine dudaklarımı hafifçe dokundururken, "Vance'e biraz daha izin istediğini söyle," diye direttim. Okşayışlarımdan etkilenmiyormuş gibi davranıyordu ancak Tessa'nın içini biliyordum ben. Vücudunuysa ondan daha iyi tanıyordum.

"Hayır." Cılız bir gayretle benden kaçınmaya uğraştı, bunu sırf bana direnmeye çalıştığına kendini ikna edebilmek için yapmıştı. "Ondan yararlanmak istemiyorum. Zaten burada bedavaya oturmama müsamaha gösteriyorlar."

Geri adım atmayacaktım. "Ben arayayım, o zaman," dedim. Bugün ofiste Tessa'ya ihtiyacı yoktu. Zaten haftanın üç günü çalıştırıyordu. Benim Tessa'ya Vance Yayıncılık'tan daha fazla ihtiyacım vardı.

"Hardin..." Elimi cebime daldırıp telefonumu çıkarmadan kolumu tuttu. "Kim'i ararım," dedi kaşlarını çatarak. Bu kadar çabuk pes etmesine hem sevinmiş hem de çok şaşırmıştım.

105. Bölüm

Tessa

"Kim. Selam, Tessa ben. Şey için aradım..."

"Sen keyfine bak." Direkt olarak lafımı yarıda kesmişti. "Ben zaten Christian'a bugün muhtemelen işe gelemeyeceğini söylemiştim."

"Böyle bir sebeple seni aradığım için affet beni. Ben..."

"Tessa, önemli değil. Seni anlayabiliyoruz." Hardin'e kızmama rağmen Kimberly'nin sesindeki samimiyet beni gülümsetmişti. En sonunda bir kız arkadaşımın olması çok güzeldi. Steph'in ihaneti hâlâ göğsümden atamadığım bir ağırlıktı benim için. Geçici olarak kaldığım yatak odamda etrafıma bakındım ve kendi kendime hem o üniversiteden hem de Steph'den kilometrelerce uzakta olduğumu hatırlattım. Üniversitedeki ilk sömestrimde karşılaştığım ve arkadaşım olduklarını sandığım o insanlar da yoktu artık, hepsi sahteydiler. Artık kendi hayatıma kavuşmuştum. Ben Seattle'a aittim ve ne Steph'i ne de o insanlardan bir başkasını artık görmek zorunda kalacaktım.

"Çok teşekkür ederim," dedim Kim'e.

"Bana teşekkür etme. Yalnız evin bazı odalarının güvenlik kameralarıyla izlendiğini unutma," dedi Kimberly kahkahalarla gülerek. "Spor odasındaki o hadiseden sonra bunu bir daha unutmazsın."

Bakışlarım bir anda içeri giren Hardin'e kaydı.

Merakla sırıtıyordu ve düşük belli koyu kot pantolonu beni Kimberly'nin sözlerine odaklanmaktan alıkoyuyordu. Yalnızca birkaç saniye önce söylediklerini hatırlayabilmek için bile çok uğraşmam gerekmişti.

Spor odası mı? Ah, Tanrım. Kanım adeta buz kesiverdi ve Hardin de sinsice yanıma yaklaştı.

Hardin'in bana daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırırken, "Ha, evet," diye mırıldandım.

"İyi eğlenceler." Kimberly telefonu kapamıştı.

"Spor odasında kamera varmış! Görmüşler bizi!" dedim panik içinde.

Hardin bu önemsiz bir şeymiş gibi omuzlarını silkti. "Asıl aksiyon başlamadan kamera kaydını kapamışlar."

"Hardin! Bizim *spor salonunda*... yaptıklarımızı biliyorlar!" Elimi havaya savurdum. "Utançtan yerin dibine girdim şu an!" Yüzümü ellerimle kapadım ancak Hardin hemen onları çekti.

"Hiçbir şey görmemişler, onlarla çoktan konuştum. Rahat ol. O adam kayıtlardan herhangi bir şey görmüş olsaydı, kafayı yemez miydim sanıyorsun?"

Biraz rahatlamıştım. Haklıydı; yoksa Hardin şimdiki halinden çok daha keyifsiz olurdu ancak Vance'lerin kamera kaydını durdurmalarına rağmen, yine de orada olanları bildikleri gerçeği karşısında yaşadığım o derin utancı değiştirmiyordu.

Ama bekleyin, artık her şey dijital olduğu için "kamera kaydı" denilen şey çok farklı bir anlama geliyordu. Yani kamerayı durdurmasına durdurmuşlardı fakat sadece onu izlememekle yetinmişlerdi...

"O görüntüler... sence herhangi bir yere kaydedilmiş veya depolanmış olamaz değil mi?" Bu soruyu elimde olmadan sormuştum. Parmak ucumla Hardin'in elindeki minik haç dövmesini okşadım.

Hardin korumacı bir edayla bakışlarını indirerek bana baktı. "Bu da ne demek şimdi?"

Hardin'in... eski hobileri aklıma geldi. "Tam olarak öyle demek istemedim," dedim aceleyle. Belki de fazla acele etmiştim.

"Emin misin?" diye sordu. Pişmanlık dolu gözlerle bana bakarken yüz ifadesinin sertleşmesini izledim. "Yani, aklımdaki şeyi bilmiyorsan bundan nasıl endişe duyabilirsin ki?"

"Yapma," dedim sert bir tonla ve ona sokuldum.

"Ne yapmayayım?" diye sordu.

O an Hardin'in aklından geçenleri okuyamıyordum fakat daha önce yaptığı o korkunç şeyleri hatırladığından emindim. "Eskilere dönme; bunu yapma."

"Elimde değil." Yavaş fakat delirmiş gibi bir hareketle yüzünü ovuşturdu. "Senin de aklından bu mu geçiyordu? Kamera kayıtlarının nerede olduğunu bildiğimi ve bunu Vance'e izlettiğimi mi düşündün?"

"*Ne? Asla!* Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmez," dedim dürüstçe. "Ben sadece şu spor odasındaki kamera kayıtlarının konusu açılınca... eskiden yaptıklarınla arada biraz bağ kurdum, o kadar. Ama bu olay bana o dönemi *hatırlattı* sadece, şu an öyle bir şey yapmakla suçlamıyorum seni." Parmaklarımı Hardin'in siyah tişörtünün yakasına doladım. "Beni asla kayda alıp birilerine izletmeye kalkmayacağını biliyorum tabii ki." Bana inanmasını isteyerek gözlerinin içine baktım.

"Biri sana böyle bir şey yapmaya kalkarsa..." Uzunca bir süre duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Onlara ne yaparım, hiç bilmiyorum, o kişi Vance bile olsa tavrım değişmez," diye itiraf etti karanlık bir tavırla. Son altı aydır Hardin'in sinirli hallerine çok alışmıştım.

Parmak uçlarımda yükselerek gözlerinin içine baktım. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"Ama az daha Steph ile Dan sayesinde öyle korkunç bir şey başına geliyordu, hem de alt tarafı bir hafta önce." Omuzları bir ürpertiyle sarsıldı ve çaresizce onu bu karanlık havadan kurtarmak için söyleyecek uygun bir şeyler aradım.

"Bir şey olmadı ama." Avutan tarafın ben olmam oldukça ironik bir durumdu. Aslında bu travmayı bizzat ben yaşamıştım ve etkisi de henüz geçmemişti. Ancak bu rol değişimi gerçekte Hardin'le olan ilişkimizin doğasını açıklıyordu; keza kontrol edemediği şeylerden dolayı Hardin hep kendini suçlardı. Tıpkı annesi ve benim gibi. Artık bunu anlayabiliyordum.

"Eğer o herif sana sahip olmaya kalksaydı..."

O geceye ait sahnelerden birkaçı bulanık bir biçimde aklıma geldi; Dan'in parmaklarıyla bacaklarımı okşayışı, Steph'in elbisemi çıkarışı...

"Gerçekte olmamış bir şey üzerinde tartışmak istemiyorum." Ona yaslandım ve Hardin de kötü hatıralarımdan ve gerçekte var olmayan tehditlerden beni sakınırcasına kollarını belime attı.

Bana sertçe baktı. "Bu konuyu hiç doğru düzgün konuşamadık ki."

"Bunu istemiyorum. Annemin evindeyken yeterince konuştuk bence. Ayrıca izinli olduğum öğleden sonrayı da böyle boşa harcamak istemiyorum." Moralini düzeltmek için nafile bir çabayla elimden gelen en parlak gülümsememi takındım.

"Seni öyle incitmelerine dayanamazdım. Sana tecavüz edebileceği ihtimalini düşünmek bile beni mahvediyor. Cinnet geçirecek gibi oluyorum... gözümü kan bürüyor. Bunu kaldıramıyorum." Hardin'in öfkeli yüzü henüz sakinleşmemiş, aksine daha da katılaşmıştı. Yeşil gözleriyle beni yakarcasına bakıyordu ve kalçamı hoyratça tutan parmaklarını daha çok sıkıyordu.

"O zaman bu konuda daha fazla konuşmayalım. Senin de benim gibi unutmanı istiyorum." Sırtını okşadım, nazikçe tüm bu olanları unutması için yalvardım. Üzerinde düşünmemizin ikimiz için de bir faydası yoktu. O gece olanlar iğrenç ve korkunçtu ancak bunun beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. "Seni seviyorum... seni çok seviyorum."

Dudaklarıma yapıştı ve ben de parmaklarımla kollarını tutup kendime çektim.

Nefes almak için duraksadığımızda, "O yüzden bana odaklan, Hardin. Sadece ban..."

Ağzını tekrar benimkine bastırmasıyla sözüm yarıda kalmıştı, beni sahipleniyor, bana olan kendini adamışlığını ikimize de kanıtlamaya çalışıyordu. Diliyle yaptığı hareketler sertti, dudaklarıyla dudaklarımı okşuyordu. Hardin parmaklarını kalçama daha sert geçirdi ve ben de onun açgözlü ellerini doldurucasına vücudumla daha fazla ona yüklendim.

"Sadece bana ait olduğunu göster bana," diye fısıldadı dudaklarıma. Tam olarak ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

Hemen diz çöktüm ve hızlıca pantolonunun düğmesini açtım. Fermuarı bana daha fazla sorun çıkarmıştı ve bir an iki tarafından çekip metallerini komple parçalayarak açmayı düşündüm. Fakat bunu yapmaya kıyamıyordum çünkü o dar kot Hardin'e çok yakışıyordu. Parmaklarımla, göbeğiyle boxer'ı arasındaki seyrek tüylerini yavaşça okşadım, sabırsızca homurdanmaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardı, "oyun oynama."

Yavaşça başımı sallayıp boxer'ını indirdim, pantolonuyla beraber baldırlarına kadar sıyırdım. Hardin yine homurdandı, bu seferki daha yüksek ve daha ilkel bir kükremeydi ve sonra erkekliğini dudaklarımla buluşturdum. Çok yavaş hareketlerle ve dilimle yaptığım hafif dokunuşlarla Hardin'in paranoyak zihnine, konuşarak aktaramayacağım bir şeyi aşılamaya çalışıyordum: Başka hiç kimse, onu tatmin etmek için gösterdiğim bu çabayı kendisine de göstermem için beni zorlayamazdı.

Hardin'i seviyordum. Şu an yaptığım şeyin, öfkesini ve endişelerini bastırmanın sağlıklı bir yolu olmadığının farkındaydım ancak Hardin'in bu ihtiyacı, kendi ahlaki prensiplerimden daha büyüktü.

"Senin dudaklarına hâkim olan tek erkek olmayı çok seviyorum," diye kükredi ağzıma sığmayan kısımlarına elimle müdahalede bulunurken. "O dudakların sadece bana ait." Kalçasını hızlıca öne oynatarak öğürmeme sebep oldu, öne eğilip başparmağını alnımda gezdirdi. "Gözlerime bak," diye yönlendirdi beni.

Ben de seve seve bunu kabul ettim. En az Hardin kadar ben de bundan zevk alıyordum. Bu her zaman böyle olacaktı. Geniş dil darbeleriyle onu tatmin ederken, gözlerini kapamasına bayılıyordum. Erkekliğini daha güçlü emerken, hırıldayıp kükremesine deli oluyordum.

"Kahretsin, gerçekten ne istediğimi..." Başını geriye attı, dengede durabilmek için bacağına tutunarak destek alıyordum, elimin altındaki adalelerinin kasılmaya başladığını hissettim. "Önünde böyle diz çökeceğin tek erkek ben olacağım..."

Hardin'in kurduğu edepsiz cümlelerin bende yarattığı etkiyi biraz olsun kontrol edebilmek için bacaklarımı birleştirdim. Hardin bir eliyle duvara yaslanırken, ben de ağız hareketlerimi hızlandırarak onu tatmine yaklaştırıyordum. Gözlerimi onunkilere diktim, onu böyle zevklendirmekten keyif aldığımı görmek Hardin'i resmen delirtiyordu. Boşta kalan eliyle başımı okşadı ve oradan ağzıma doğru indi ve başparmağıyla üstdudağımda gezindi.

"Siktir, Tess." Bana nasıl hissettiğini anlatırken, beni ne kadar çok sevdiğini söylerken, vücudu kasılmaya başladı ve yavaştan kendini bırakmaya hazırlandı. İnleyerek ağzımı doldurmasına müsaade

ettim, Hardin de homurtularla birlikte dilimin üzerine içinde ne varsa boşalttı.

Kendimi okşayışlarına bırakırken yana eğildim, sonra Hardin ayağa kalkmama yardım etti. Beni kollarına çekti ve neredeyse bayıltacak bir içtenlikle bana sımsıkı sarıldı.

"O boktan olayları sana tekrar hatırlattığım için özür dilerim," diye fısıldadı kulağıma.

"Şişşt," diye fısıldadım. Birkaç dakika önce konuştuğumuz o karanlık konulara tekrar girmek istemiyordum.

Hardin, "Yatağa yaslanıp öne eğil, bebeğim," dedi ve bu söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. Cevabımı beklemeden nazikçe beni belimden öne itti ve yatağın ucuna yönlendirdi. Elleriyle bacaklarımı kavradı, eteğimi alttan kaldırıp belime kadar sıyırdı ve arkamı tamamen açtı.

Onu o kadar çok arzuluyordum ki bu yüzden resmen fiziksel bir acı çekiyordum. Bu yalnızca onun yatıştırabileceği bir acıydı. Topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkarmak için eğildiğimde sırtıma dokundu.

"Hayır, ayağında kalsınlar," dedi hırlayarak.

Külotumu yana sıyırdı ve parmağıyla içime girdi. Bana iyice yaklaştı, bacakları benimkilere değiyordu, erkekliğini yumuşak bir kalça hareketiyle baldırlarıma sürterek oyun oynuyordu.

"Çok yumuşak ve sıcaksın, bebeğim." Bir parmağını daha sokunca inledim, bütün ağırlığımı yatağa yasladığım dirseklerime verdim. Hardin eliyle yaptığı hareketleri belirli bir ritme uydurmaya başladı, belimi büktüm ve kalçamı kaldırdım; düzenli aralıklarla uzun parmaklarını kullanarak içime girip çıkıyordu.

"Çıkardığın sesler beni benden alıyor, Tess," dedi. Vücudunu benimkine yaklaştırınca tekrar sertleşmeye başlayan erkekliğini hissettim.

"Lütfen, Hardin," dedim inleyerek. Onu hissetmeye şu an ihtiyacım vardı. Saniyeler içinde kendine has üslubuyla içime girmişti, bunu da sadece Hardin yapabilirdi. Onu arzuluyordukm ancak bu şehvet, uçsuz bucaksız, her şeyi bir yana iten kör edici aşkımın ya-

nında solda sıfır kalırdı. Kalbimin en derinliklerinde de yalnızca onu seveceğimi biliyordum.

Daha sonra, biz yatakta sere serpe yatarken, Hardin, "Gitmek istemiyorum," diye sızlandı, bu hiç ona göre bir davranış değildi; başını eğip omzuma sokuldu, kollarını ve bacaklarını vücuduma doladı. Gür saçları tenimi gıdıklıyordu. Parmaklarımla onları dağıtmaya çalıştım ancak çok fazlaydılar.

"Saçlarımı kestirmem lazım," dedi düşüncelerime cevap verir gibi.

"Böylesi de hoşuma gitti." Nazikçe onun nemli saç perçemlerini çekiştirdim.

"Hoşuna gitmese de bana söylemezdin ki," dedi. Haklıydı fakat bunun tek nedeni, ona her saç stilinin yakışacağını düşünmemdi. Yine de saçlarının bu uzunluğunu beğenmiştim.

"Yine telefonun çalıyor," dedim başını kaldırıp bana ters ters bakarken. "Babamla ilgili bir sorun olabilir, ben de evham yapmamak için kendimi zor tutuyorum ve sana bu konuda güvenmek istiyorum. O yüzden lütfen şu telefona bak," dedim.

"Babanla alakalı bir meseleyse Landon bunu halleder, Tessa."

"Hardin, böylece durup beklemek benim için ne kadar zor biliyor musun?"

"Tessa," dedi beni susturmak için ama sonra yataktan kalktı ve masanın üzerinde titremeye devam eden telefonunu aldı.

"Gördün mü, arayan annem." Üzerinde *Trish* yazan ekranı gösterdi. Keşke sözümü dinleyip, kadının rehberdeki adını *annem* olarak değiştirseydi ama buna şiddetle karşı çıkmıştı. Bazı değişimler bebek adımları hızında gerçekleşir, diye hatırlattım kendime.

"Bak şu telefona! Belki acil bir şeydir!" Yataktan fırladım ve Hardin'in kıvrak ellerinden telefonunu kapmaya çalıştım.

"Ona bir şey olmaz. Sabahtan beri başımın etini yiyip duruyor." Hardin çocuk gibi telefonu başımın üstünde havaya kaldırdı.

"Hangi konuda?" diye sordum telefonunun güç düğmesini kapatışını izlerken.

"Önemsiz bir şey. Ne kadar dırdırcı olduğunu bilirsin."

"Annen dırdırcı bir insan değil," dedim Trish'i korumak için. O çok tatlı bir kadındı ve esprilerine bayılıyordum. Oğluna örnek olması gereken biriydi.

"Sen de en az onun kadar dırdırcısın; bana böyle diyeceğini adım gibi biliyordum." Sırıttı. Uzun parmaklarını uzatıp saçımı kulağımın arkasına attı.

Yalancıktan ona ters ters baktım. "Bugün dilinden bal damlıyor resmen. Bana daha demin dırdırcı demeni saymazsak tabii." Şikâyet etmiyordum fakat geçmişimizi göz önüne alırsak, bu tavrının, birlikte geçirdiğimiz bu neşeli hafta sonu bitince değişebileceğinden korkuyordum.

"Sana hayvan gibi davranan halimi mi tercih ederdin?" Bir kaşını kaldırarak baktı.

Gülümseyerek bu şakacı halinin tadını çıkarmaya çalıştım çünkü bunun ne kadar süreceğini hiç bilmiyordum.

106. Bölüm

Hardin

Buz gibi bir havada, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, bitmek bilmeyen dönüş yolunu çekmem yetmezmiş gibi bir de eve girdiğimde, üzerinde kıyafetlerimle kanepeye yayılmış bir vaziyette oturan babasının rahatsız edici görüntüsüne denk gelmem, yaşadıklarımın üzerine adeta tüy dikmişti. Pamuklu pijama altım ve siyah tişörtüm üzerine çok dar gelmişti ve Tessa'nın bana bu sabah yedirdiği çörek resmen midemden çıkıp ağzıma gelmişti; az kalsın yere kusacaktım.

Ben kapıdan içeri girer girmez, "Tessie nasıldı bakalım?" diye sordu Richard.

"Sen niye benim kıyafetlerimi giyiyorsun yine?" diye homurdandım. Gerçi bu adamdan buna bir cevap beklemiyordum ama yine de bana bir şeyler saçmalayacağının farkındaydım.

"Bir tek senin bana verdiğin o tişört var ve ondan da kusmuk kokusunu çıkarmayı beceremedim," dedi ayağa kalkarken.

"Landon nerede?"

"Landon mutfakta," dedi Landon. Üvey kardeşimin sesi arkamdan gelmişti. Birkaç saniye sonra elinde bir mutfak beziyle yanımıza geldi. Yere biraz sabun köpüğü döküldü ve ben de o lanet olası bulaşıkları neden Richard'a yıkatmadığını sorar gibi Landon'a tip tip baktım.

"Ee, nasılmış Tessa?" diye sordu kardeşim.

"Gayet iyi. Siktir ya, merak eden varsa diye, söyleyeyim bari: Ben de çok iyiyim," dedim yakınarak.

Bıraktığım haline göre ev çok daha temizdi. Üst üste yığdığım ve atmayı planladığım karalamalarım artık ortalıkta görünmüyordu.

Kahve masasında üst üste dağ gibi sıraladığım boş su şişelerinin yerinde yeller esiyordu. Hatta TV sehpasının köşelerinde birikmesini izlemeye alışkın olduğum o toz öbeği bile artık gitmişti.

"Sıçtığımın evine ne olmuş böyle?" diye sordum ikisine de. Sabrım giderek azalıyordu, halbuki eve geleli daha birkaç dakika olmuştu.

"Ne olacak? O *sıçtığım* dediğin evi temizledik işte..." diye laf sokmaya yeltendi Landon fakat hemen onu susturdum.

"Öteberim nerede?" Volta atmaya başladım. "Size benim bok püsürümü kaldırın diyen oldu mu?" Parmaklarımla burnumu çimdikledim ve aniden parlayan öfkemi zapt etmek için derin bir nefes aldım. Neden önce bana sormadan ağzına sıçtığımın evini temizlemeye kalkmışlardı ki?

İkisine de şöyle bir baktıktan sonra geniş adımlarla yatak odama yöneldim.

Tam kapının önüne gelmiştim ki Richard'ın, "Birilerinin keyfi bayağı yerinde," diye konuştuğunu duydum.

"Sen ona bakma... kızı özlüyor," dedi Landon çabucak.

İkisine de canınız cehenneme demek istercesine kapımı mümkün olduğunca sert bir şekilde kapadım.

Landon haklıydı ve ben bunun da farkındaydım. Tessa'dan uzaklaşıp o lanet şehirden giderken bunu hissetmiştim. Ondan uzaklaştıkça bedenimdeki her kasın ve her tendonun kasıldığını hissetmiştim. Katettiğim her bir kilometrede içimdeki boşluk gittikçe büyümüştü. O boşluğu yalnızca Tessa doldurabilirdi.

Trafikte önüme çıkan bütün dallamalara küfretmem sinirimi yatıştırmamı sağlamıştı fakat bu uzun sürmeyecekti. Belki Seattle'da birkaç saat daha kalıp Tessa'yı haftalık izin almaya ikna ettikten sonra onu da eve getirmeliydim. Öyle şahane bir kıyafet giymişken ona seçme şansı bile bırakmamalıydım.

Düşüncelere daldıkça, kendimi Tessa'nın yarı çıplak vücudunu hayalimde canlandırırken buluyordum. Eteğini beline kadar sıyırmış, eşsiz bir manzaraya dönüşmüştü. İçine defalarca girip çıktığım sırada bana bu uzun hafta boyunca onu unutmamamı ve beni ne kadar çok sevdiğini söylemişti.

Tessa'nın beni öpüş şeklini hatırladıkça içim daha beter sızlıyordu.

Ona eskisinden de fazla ihtiyaç duyuyordum. Bu sadece şehvetle aşkın birleşimi değildi, hayır, ona duyduğum ihtiyaç şehvetten de öteydi. Seviştiğimizde birbirimize bağlanış biçimimizi tarif etmek imkânsızdı, çıkardığı o inlemeler, bana onu böylesine mutlu edebilecek tek erkeğin ben olduğumu hatırlatıyordu. O beni seviyordu, ben de onu seviyordum, işte bu kadar basitti.

"Selam," dedim telefondan. Ne yaptığımın farkında bile olmadan direkt onu aramıştım.

"Selam. Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok." Odamda etrafa bakındım. İçerisi tertemizdi. "Şey, evet, var."

"Ne oldu? Sen evde misin?"

Burası evim değil. Yanımda sen yoksun. "Evet, evdeyim. Şu lanet baban ile Landon hıyarı sinirlerimi iyice gerdi."

Hafifçe kıkırdadı. "Sen eve geleli ne kadar oldu, on dakika falan mı? Yine ne yaptılar?"

"Bütün evi temizlemişler. Her bokumun yerini değiştirmişler. Hiçbir haltı koyduğum yerde bulamıyorum." Keşke yerde tekme savurabileceğim kirli bir tişört falan olsaydı.

"Hangi eşyanı arıyorsun?" diye sordu ancak arka fonda başka bir ses daha duydum.

Ona kiminle olduğunu sormamak için kendimi zor tuttum. "Öyle belirli bir şeyi değil," diye itiraf ettim. "Ama bir şey bulmak istesem, Landon ve Richard sayesinde onu hayatta bulamayacağım."

Güldü. "Demek evini temizledikleri için ve aradığını bile bilmediğin bir şeyi bulamayacağını düşündüğün için onlara kızdın?"

"Aynen," dedim sırıtarak. Resmen koca bir bebek gibi davranıyordum ve bunun da farkındaydım. Tessa da farkındaydı ancak beni yermek yerine bana kıs kıs gülüyordu.

"Bence spora gitmelisin."

"Bence arabama atlayıp Seattle'a dönmeli ve seni yatağında bir temiz becermeliyim. Tekrar," diye laf attım. Ah çekti, bu ses derinlerimde yankılandı ve ona duyduğum arzuyu daha da pekiştirdi.

"Hı, tabii," diye fısıldadı.

"Yanında kim var senin?" Sanırım en fazla kırk saniye dayanabilmiştim. Bu da bir ilerleme sayılırdı.

"Trevor ile Kim," diye cevap verdi ağır ağır.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Trevor pezevengi her taşın altından çıkıyordu. Zed'den daha büyük bir baş ağrısına dönüşmeye başlamıştı.

"*Har*-din..." Şu an müsait olmadığını biliyordum, onların yanındayken derdini anlatması için onu zorlamak istemiyordum.

"The-*resa*."

"Ben bir dakikalığına odama geçiyorum," diye kibarca onlardan izin istedi, soluk alıp verişlerini dinlerken gitgide daha çok sabırsızlanıyordum.

"O pezevenk Trevor senin evinde ne geziyor?" dedim planladığımdan daha da manyak gibi konuşarak.

"Burası *benim* evim değil," diye hatırlattı.

"Tam tersine, orada yaşıyorsun ve..."

Sözümü kesti. "Bence sen spora git, cidden gerilmişsin." Sesindeki endişeyi hissedebiliyordum ve hemen ardından aramıza çöken sessizlik de bunun kanıtıydı. "Lütfen, Hardin."

Ona hayır dememin imkânı yoktu. "Tamam, döndüğümde seni ararım," dedim ve telefonu kapadım.

Tam iki saat boyunca tekmeleyip yumrukladığım siyah renkli kum torbasını o pezevenk Trevor'ın ve mankenimsi yüzü olarak hayal etmediğimi *söyleyemezdim*. Bunun bana hiçbir yararının olmadığını da... Yine de bunu düşünmek yumruklarımın hız kazanmasını sağlamıştı. Tessa'yla neden yan yana olmadığımıza kızmam dışında, tepemin tasını attıran diğer şeyleri unutmuştum.

Kahretsin, bu çok uzun bir hafta olacak.

Arabama geldiğimde telefonumda Tessa'dan gelen bir mesaj vardı. Bu kadar uzun süre egzersiz yapacağımı hiç düşünmemiştim fakat buna ihtiyacım vardı.

Uyanık kalmak isterdim ama canımı çıkarmışsın ;) diye yazmıştı mesajında. Yaptığı bayatça cinsel içerikli göndermenin suratımda sebep olduğu aptal sırıtışı hiç kimse fark etmediği için havanın karanlığına dua ediyordum. Tessa çaba göstermesine bile gerek kalmadan fazlasıyla sevecen olabiliyordu.

Evdeki erzakın azaldığını yazan Landon'ın mesajını neredeyse hiç okumadan geçecektim. O günden beri... eve alışveriş yapmak aklıma bile gelmemişti. Yurtta kaldığım günlerde de elâlemin getirdiği şeylerden yerdim zaten.

Ama Tessa, babasını düzgünce yedirip içirmediğimi öğrenirse bana kızabilirdi ve Landon da hiç zaman kaybetmeden ona yetiştirirdi...

Nasıl olduysa market alışverişi için Conners'a gideceğime, kendimi Target'da buluvermiştim. Tessa yanımda yokken bile sözünü geçirebiliyordu. Conners'da da en az Target'taki kadar zaman geçirmesine rağmen, Target'ın neden diğer marketlerden daha iyi olduğunu saatlerce anlatabilirdi. Conners'da alışverişimizin ortasındayken bile bana öbür marketi övebiliyordu. Bu beni fena halde uyuz ediyordu fakat bir süre sonra sohbetimizin doğru yerlerinde başımı sallamayı ve onu dinlermiş gibi yapmayı öğrenmiştim.

Alışveriş arabama bir kutu mısır gevreği koyarken koridorun öbür ucunda kızıl saçlı birini gördüm. O daha bana yüzünü dönmeden Steph olduğunu anlamıştım. O aşüfte işi kırmızı dantelli diz üstü siyah çizmeleri hemen kendini ele veriyordu.

Hızlıca iki seçeneğimi gözden geçirdim. Birincisi, yanına gidebilir ve onun ne kadar da ahlaksız bir *oros*...

Bana göre daha uygun olduğunu düşündüğüm ikinci seçeneğim üzerinde düşünmeme fırsat vermeden, Steph bir anda yüzünü bana döndü.

"Hardin! Bekle!" Alışveriş arabamı koridorun ortasında bıraktıktan sonra arkamı dönüp gitmeye hazırlandığımda Steph arkamdan seslenmişti. Ağır bir egzersizle kendimi sakinleştirmiş olmama rağmen, karşımda Steph varken kendimi tutamazdım. Sikseler de mümkün değildi.

Laminant zeminde tıkırdayan çizmelerini duydum, ben ondan kaçtıkça o peşimden geliyordu.

"Dinlesene beni!" diye bağırdı hemen arkamda bitiverdiğinde. Ben durunca sırtıma toslayıp yere düştü.

Arkamı dönüp, "Ne istiyorsun?" diye kükredim.

Çabucak toparlanıp ayağa kalktı. Yerler kirli olduğu için siyah elbisesi tozlanmıştı.

"Seattle'da olduğunu sanıyordum."

"Gideceğim ama henüz değil," diye yalan söyledim. Bana bir şeyler olmuş ve doğrudan ona kroşeyi çakmak yerine konuşmaya başlamıştım fakat artık geri adım atmak için iş işten geçmişti.

"Artık benden nefret ediyorsun, biliyorum," dedi.

"İlk defa akıllıca bir şey söyledin," diye parladım ve sonra ona iyice bir baktım. Yeşil gözleri çok donuk bakıyordu ve gözaltları da morarmıştı. Berbat görünüyordu.

"Senin saçmalıklarınla uğraşamam şimdi," diye tersledim onu.

"Hiç uğraşmadın ki zaten." Gülümsedi.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım. "Seninle konuşacak bir şeyim yok. Sinirlendirildiğimde de neler yaparım, iyi bilirsin."

"Beni *tehdit* mi ediyorsun? *Cidden mi?*" Ellerini kaldırmasıyla indirmesi bir oldu. Tessa'nın bilinçsiz bir halde yatarkenki görüntüleri gözümün önünde canlanırken sessizliğimi korudum. Steph'in yanından bir an önce uzaklaşmalıydım. Ona asla vuramazdım fakat onu hayal bile edemeyeceği kadar beter edebilecek sözlerim vardı. Pek çok hünerimden biri de bu yönümdü.

"O kız sana yakışmıyor," dedi müthiş bir cüretle.

Bu kaltağın yüzsüzlüğü karşısında kahkahamı tutamadım. "Bana böyle bir şey söyleyecek kadar aptal olamazsın."

Ancak Steph'i tanıyorsam, kendinden emin değilse böyle bir konuyu asla açmazdı. Şu an da özgüveni zirvedeydi. "Bu doğru, sen de biliyorsun. O kız sana yetmiyor ve sen de asla ona yetemeyeceksin." Step sözlerine devam ettikçe içimdeki öfke, kıvılcımdan devasa bir yangına dönüşüyordu: "Bu aşırı namuslu geçinen hallerinden bir gün bıkacaksın, sen de bunun farkındasın. Belki şimdiden sıkılmışsındır bile."

"Namuslu geçinen mi?" Güldüm. Tessa'nın aynaların önünde sevişmekten hoşlandığını ve ismimi çığlık çığlığa haykırana kadar parmaklarımla onu becerdiğim hallerini bilmiyordu tabii.

Steph başını salladı. "Ve o kız içindeki kötü çocuk fetişini tatmin ettiğinde de seni bırakacak ve bir bankacıyla falan evlenecek. Seninle uzun vadeli bir şeyler düşündüğünü sanacak kadar ahmak olamazsın. Sürekli hırkasıyla gezinen şu dallama Noah'yla birlikte

takıldığı dönemde, Tessa'nın nasıl biri olduğunu görmüştün. Birbirlerine o kadar yakışıyorlardı ki resmen örnek çifttiler, bunu sen de biliyordun. Sen onunla yarışamazsın."

"Ne yani? Seninle birlikte olsam birbirimize daha mı çok yakışacağız?" Sesim planladığımdan daha yumuşak çıkmıştı. En hassas duygularımla oynuyordu ve elimden geldiğince Steph'in ağına düşmemeye zorluyordum.

Steph bir rakununkini andıran gözlerini devirdi. "Hayır, tabii ki."

"Beni istemediğini biliyorum... hiçbir zaman da istemedin zaten. Ama ben sana hep değer verdim," dedi. Gözlerimi ondan kaçırıp marketin boş reyonlarına bakındım. "Bana inanmak *istemiyorsun*, biliyorum ve Rahibe Theresa'na sataştığım için de beni gırtlaklamak istiyorsun ancak o karanlık kalbinin derinliklerinde bir yerlerde söylediklerimin doğru olduğunu biliyorsun."

Arkadaşım dediğim bu sahte insanların Tessa'ya taktıkları iğrenç lakabı hatırlayarak öfkeyle yanağımı ısırdım.

"İçinde bir yerlerde bu işin yürümeyeceğini sen de biliyorsun. O senin için fazlasıyla sütten çıkmış ak kaşık. Sense burnuna kadar pisliğe batmışsın; o kızın seninle birlikte görülmekten utanmaya başlaması da an meselesi."

"Benimle görülmekten falan utandığı yok." Kızıl saçlı cadının üzerine yürüdüm.

"Utanıyor, biliyorsun. Siz çıkmaya başladığınız günlerde bana böyle söylemişti. Bence hâlâ utanıyor." Gülümsedi; burnuna taktığı hızma floresan ışıklarının altında parlıyordu, vücudumu okşayıp beni tatmin ettiği anları hatırlayınca tiksintiyle burnumu buruşturdum.

Boğazıma saplanan yumruyu yutkundum. "Beni manipüle etmeye çalışıyorsun çünkü elinden yalnızca bu geliyor, bense bu dediklerini asla yutmayacağım." Onu ittirip yanından geçtim.

Bir karga misali gırtlaktan gelen iğrenç bir kahkaha attı. "Madem o kıza fazlasıyla yetebiliyordun, neden her fırsatta gidip kendini Zed'in kollarına attı? İnsanların dedikoduları senin de kulağına gelmiştir."

Aniden durdum. Tessa'nın Steph'le yediği öğle yemeğinden dönüğü o günü hatırladım. Steph yanında Molly'yi de getirince Tessa kızgınlıkla yanlarından ayrılmıştı. Tessa'ya, Zed'le ilişkiye girdiğine

dair dedikoduların ortalıkta dolaştığını çıtlatmışlardı. Bunu duyunca öylesine sinirlenmiştim ki hemen Molly'yi arayıp bir daha ne benim ne de Tessa'nın yakınından geçmesini söylemiştim.

"O söylentileri sen ortaya attın," diye onu suçladım.

"Hayır... Zed'in oda arkadaşı yaydı. Uyumaya çalışırken yan taraftan gelen yatak gıcırtılarıyla ortalığın inlediğini ve birilerinin Zed'in ismini haykırdığını duymuş. Ne kadar sinir bozucu, değil mi?" Steph'in şeytani sırıtışı, Tessa Seattle'a gittiğinden beri tutunmak için elimden geleni yaptığım otokontrolümü paramparça etmişti.

Hemen çekip gitmeliyim. Çekip gitmeliyim burada.

"Zed, oldukça güzel ve dar bir kadınlığı olduğunu anlatmıştı ve bir de kalçasını... şöyle ileri geri mi oynatıyormuş ne? Ha, bir de şu çilleri var ya ondan bahsetti... hani orasındaki?" Siyah ojeli tırnaklarıyla parmağıyla çenesine vurdu.

Buna dayanamıyordum.

"Kapa çeneni!" Ellerimle kulaklarımı kapadım. "Sıçtırmadan kapa o çeneni!" diye bağırdım marketin ortasında. Steph sırıta sırıta geriledi.

"İster inan ister inanma," dedi omuz silkerek. "Umurumda değil ama o kızın zaman kaybı olduğunu bil. Vaktini boşa harcıyorsun."

O haince sırıtırken yumruğumu metal raflara indirmemle gözden kayboldu.

107. Bölüm

Hardin

Raflardan devrilen koliler büyük bir gümbürtüyle yerlere saçıldı. Metal yüzeye bir yumruk daha geçirdim ve geride koyu kırmızı bir iz bıraktım. Yumruğumun eklem yerlerindeki o tanıdık batma hissi sadece vücuduma yayılan adrenalini artırmış ve öfkemi daha da körüklemişti. Hırsımı her zamanki gibi açığa vurmak beni biraz da olsa yatıştırmıştı. Kendime mani olmak zorunda değildim. Düşünmeden hareket ediyordum. Kendimi öfkeme teslim edebilir ve içimde ne varsa dışarı dökebilirdim.

"Ne yapıyorsun sen! Birileri yardıma gelsin!" diye bağırdı bir kadın.

Başımı hızlıca ona çevirdiğimde kadın, koridorun sonundaki geniş açıklığa doğru geriledi. O sırada küçük, sarışın bir kızın, kadının eteğine yapıştığını gördüm. Kadıncağızın gözleri korku ve endişeyle fal taşı gibi açılmıştı.

Kızın mavi gözleriyle benimkiler buluştuğunda, bakışlarımı ondan alamadım. Vücudumdan çıkan her öfkeli nefesle, küçük kızın gözlerindeki masumiyet biraz daha eriyordu. Gözlerimi bakışlarından kurtardım ve önümdeki reyonda yarattığım dağınıklığa baktım. Öfkemin yerini bir anda utanç almıştı ve Target'ın orta yerinde bir enkaza sebep olduğumu fark edince yıkılmıştım. Ben buradan çıkmadan polis gelirse hapı yutardım.

Küçük kıza, etekleri yere kadar uzanan elbisesine ve pırıltılı ayakkabılarına baktıktan sonra bulunduğum reyon koridorundan çıkıp marketin kapısına doğru koşmaya başladım. Etrafımda kopan

kıyameti görmezden gelerek reyonların arasından geçtim ve mümkün olduğunca göze batmamaya çalıştım.

Doğru düzgün düşünemiyordum. Aklımdaki hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu.

Tessa, Zed'le yatmamıştı.

Bunu yapmamıştı.

Yapamazdı.

Böyle bir şey yapsaydı anlardım. En azından birileri bana söylerdi.

En kötü ihtimalle Tessa itiraf ederdi. Bana yalan söylemeyeceğini bildiğim tek insandı.

Dışarı fırladığımda buz gibi kış havasının tenimi acımasızca ısırmasına maruz kaldım. Arabamı bulmaya odaklandım. Otoparkın en arkasına park etmiştim ve şans eseri de arabam, gecenin karanlığı sayesinde gözlerden ıraktı.

Arabamın yanına gelince avazım çıktığı kadar, "Siktir!" diye bağırdım. Botumla tekme savurduğum tamponun yamulmasıyla ortaya çıkan ses, öfkemi daha da ateşledi.

"O sadece benimle birlikte oldu!" diye bağırarak arabaya atladım.

Tam kontağı çevirmek üzereyken, iki tane polis aracı siren çalarak otoparka girdi. Dikkat çekmemek için, park ettiğim yerden yavaşça çıktım ve polislerin cinayet mahalline giriyormuş gibi kaldırıma park edişlerini izledim.

Otoparktan çıktığımda rahat bir nefes verdim. Beni Target'ta tutuklasalardı, Tessa ağzıma sıçardı.

Tessa... ve Zed.

Steph'in Tessa'yla Zed'in düzüştüğü palavrasına inanmayacağımı bilecek kadar kendimi iyi tanıyordum. Tessa'nın bunu yapmadığını biliyordum. Onun içine giren ve tatmin olmasını sağlayan tek adam bendim. Zed değildi.

Hiç kimse ona dokunamazdı. Ben hariç.

Zed onun içine girerken, Tessa'nın da parmaklarıyla onun kollarına tutunduğu o korkunç sahneleri zihnimden atmaya çalıştım. Kahretsin, yine başlıyordum.

Artık doğru dürüst düşünemez olmuştum. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Keşke marketteyken Steph'i gırtlaklasaydım ve...

Hayır bunu düşünmemeliydim. O karı tam da bunu amaçlıyordu çünkü. O yüzden daha fazla sinirlenmiştim zaten. Zed'den bahsederken tam olarak ne yaptığını biliyordu; kasıtlı bir biçimde benimle alay ediyor, beni kışkırtmaya çalışıyordu... başarıyordu da. Bir el bombasının pimini çektikten sonra oradan yürüyüp gittiğinin farkındaydı. Ama ben bomba değildim ve kendimi kontrol edebilirdim.

Hemen Tessa'yı aradım fakat telefonuna bakmadı. Telefonu çaldı da çaldı... Bana ne zaman yatacağını söylememişti ancak telefonunu hep titreşime aldığını ve o alet öyle zangırdarken asla uyuyamayacağını da biliyordum.

"Haydi ama Tessa, bak şu telefonuna," diye homurdandım ve cep telefonumu yolcu koltuğuna attım. Polisler otoparkın kamera kayıtlarına bakıp plakama ulaşmadan marketten uzaklaşmalıydım.

Otoban tam bir kâbusa dönmüştü ve sürekli Tessa'yı çaldırıp duruyordum. Eğer bir saat içinde telefonuna bakmazsa Christian'ı arayacaktım.

Keşke Seattle'da bir gece daha kalsaydım. Kahretsin, belki de en başından o sıçtığımın şehrine *taşınmalıydım*. Oraya gitmemek için bulduğum tüm bahaneler şimdi boşa çıkıyordu. İçimdeki tüm o korkular Tessa ile aramızdaki mesafeler büyüdükçe daha da artıyordu.

İçinde bir yerlerde bu işin yürümeyeceğini sen de biliyorsun.

Sense burnuna kadar pisliğe batmışsın; o kızın seninle birlikte görülmekten utanmaya başlaması da an meselesi.

Kötü çocuk fetişi.

Bir bankacıyla falan evlenecek.

Steph'in sözleri sürekli kafamda dönüp duruyordu. Sanırım delirmeye başlıyordum... otobanın ortasında aklımı yitiriyordum. Bir haftadır uğraştığım her şey boşa çıkmıştı. Tessa'yla geçirdiğim iki gün, o yılan karı yüzünden burnumdan gelmişti.

Sence tüm bu yaptıklarına değer mi? Bütün bu çabalarının bir karşılığı olacak mı? Yanlış şeyler yapmamak veya kötü sözler sarf etmemek için sürekli kendimi mi tutacağım? Ayrıca böyle değişmeye devam edersem, Tessa ondan sonra da beni gerçekten sevecek mi yoksa psikoloji dersi projesiymişim gibi beni rafa mı kaldıracak?

Tüm bu değişimlerden sonra Tessa'nın bende sevdiği yönlerimden geriye bir şey kalacak mı? Hâlâ o âşık olduğu adam olarak kalabilecek miyim peki? Yoksa beni bir gün sıkılabileceği bir şeye mi dönüştürmeye çalışıyor?

Yoksa Tessa beni o adama mı benzetmeye çalışıyordu: Noah'ya?

Sen onunla yarışamazsın... Steph haklıydı. Noah ve onun Tessa'yla yaşadığı o sakin ilişkiyle boy ölçüşemezdim. O kız Noah'yla birlikteyken hiçbir şeyi dert etmek zorunda kalmamıştı. Birlikte çok iyiydiler. İyi ve sakin.

Noah benim gibi bitik bir tip değildi.

Eskiden odamda oturup saatlerce Steph'in gelmesini ve bana, Noah'yla vakit geçiren Tessa'nın ne zaman geri döndüğünü anlatmasını beklerdim. İlişkilerine elimden geldiğince müdahale etmiş ve şaşırtıcı bir biçimde başarılı olmuştum. Tessa, Noah yerine beni seçmişti; beraber büyüdüğü çocuğu bırakmıştı.

Tessa'nın Noah'ya onu sevdiğini söylediğini düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Kötü çocuk fetişi... Ben Tessa için yalnızca bir fetişten daha fazlasıydım. Öyle olmalıydım. Yalnızca babalarına inat olsun diye benimle yatan çok sayıda kız geçmişti elimden... ancak Tessa onlardan biri değildi. Bunu kanıtlayacak kadar da kahrımı çekmişti zaten.

Tüm düşüncelerim birbirine karışmıştı ve artık onlara yetişemiyordum.

Neden Steph'in aklıma girmesine izin vermiştim ki? Bir kaltağın sözüne kanmamalıydım. Ama olan olmuştu bir kere, şimdi söylediklerini kafamdan atamıyordum. Elimdeki kanı pantolonuma silip arabayı park ettim.

Başımı kaldırdığımda kendimi Kör Bob'ın mekânında buluverdim. Hiç düşünmeden onca yolu tepip buraya gelmiştim. İçeri girmemeliydim... fakat kendime mani olamıyordum.

Barın arkasında da eski bir... arkadaşımı gördüm. Carly. Carly yine açık saçık giyinmiş ve dudağına kıpkırmızı bir ruj sürmüştü.

"Vay... vay... vay..." dedi beni görünce sırıtarak.

"İstemez, kalsın," diye homurdandım ve hemen önündeki tabureye çöktüm.

"Hayatta olmaz." Başını iki yana sallarken atkuyruğu yaptığı saçı bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Sana en son servis açtığımda buraları kocaman bir drama festivaline çevirmiştin. Bu gece o temsili tekrarlamanı bekleyecek ne vaktim ne de sabrım var."

Buraya son geldiğimde o kadar boktan bir haldeydim ki Carly geceyi kanepesinde geçirmeye zorlamıştı beni. Bu da o gün benim yüzümden trafik kazası geçiren Tessa'yla aramda oldukça büyük bir yanlış anlaşılmaya sebep olmuştu. Gayet huzurlu olan hayatına bütün bu saçmalıkları ben sokmuştum.

"Senin işin, sipariş verirsem bana içki sunmaktır." Arkasındaki rafta duran viski şişesini işaret ettim.

"Bu söylediğinin tam da aksini iddia eden bir tabela var, hemen şuracıkta duruyor." Dirseklerini tezgâha yaslayınca, geri çekilip elimden geldiğince aramıza mesafe koymaya çalıştım.

Duvara bantlanmış ve üzerinde, İSTEDİĞİMİZ KİŞİYE SERVİS AÇMAMA HAKKINA SAHİBİZ, yazan küçük bir yazı duruyordu. Elimde olmadan okuyup güldüm.

"Buzunu fazla abartma, viskim sulansın istemiyorum." Yaslandığı yerden doğrulup boş bir bardak alırken bana yine gözlerini devirmesine aldırmadım.

Carly bardağıma içkiyi doldururken Steph'in sesi de zihnimde dönüp durmaya devam ediyordu. Onun bu iftira ve yalanlarını kafamdan atamak için bulabildiğim tek yol kendimi içkiye vurmaktı.

Carly'nin sesi beni dalgınlığımdan uyandırdı. "Seninki arıyor."

Yan tarafıma baktığımda, telefonumun ekranında Tessa'nın bu sabah uyurken çektiğim fotoğrafı yanıp sönüyordu.

"Kahretsin." İçgüdüsel olarak bardağı elimle ittirdim ve içkiyi tezgâha döktüm. Carly'nin tiz bir sesle arkamdan küfredişini duymazdan gelip aceleyle bardan çıktım.

Dışarıdayken başparmağımı telefonun ekranında kaydırdım. "Tess."

"Hardin!" dedi panik içinde. "Sen iyi misin?"

"Seni defalarca aradım." Sesini ahizeden duyunca rahat bir nefes almıştım.

"Özür dilerim, çok affedersin. Uyuyakalmışım. Sen iyi misin? Neredesin?"

"Kör Bob'ın mekânında," diye itiraf ettim. Yalan söylememin hiçbir faydası yoktu, Tessa önünde sonunda gerçeği öğrenirdi.

"Ya..." dedi fısıldayarak.

"Bir içki söyledim." Hatta tüm olup biteni bile anlatabilirdim.

"Sadece bir tane mi?"

"Evet, sen arayana kadar da tadına bile bakmamıştım." Bu konuda ne hissetmem gerektiğinden pek emin değildim. Tessa'nın sesini duymak beni hayata bağlayan yegâne şeydi ama başka şeylerin de aynı şekilde beni bara çağırdığını hissedebiliyordum.

"İyi etmişsin o halde," dedi. "Gidecek misin peki?"

"Evet, hemen." Arabamın kapısını açtım ve şoför koltuğuna oturdum.

Tessa birkaç saniye sonra, "Oraya neden gittin ki? Yani gitmene bir şey demiyorum tabii... ama sadece sebebini merak ettim."

"Steph'le karşılaştım."

Dehşetle nefes verdi. "Ne oldu? Sen ona... kötü bir şey oldu mu?"

"Merak ettiğin buysa canını yakmadım." Kontağı çalıştırdım fakat gaza basmadım. Araba kullanmakla dikkatimi dağıtmadan Tessa'yla konuşmak istiyordum. "Bana bazı boktan cümleler kurdu ve... cidden sinirlerimi ayağa kaldırdı. Target'ta kendimi kaybettim."

"Sana bir şey olmadı ya? Bir saniye, Target'tan nefret ettiğini sanıyordum."

"Hem de her şeyden çok..." dedim.

"Kusura bakma. Hâlâ yarı uykuluyum." Sesinden bana güldüğünü anlamıştım ama bu hali çabucak yerini endişeye bırakmıştı. "Sen iyi misin? Ne dedi sana o?"

"Bana senin Zed'le yattığını söyledi," dedim. Tessa hakkında atıp tuttuğu diğer palavraları ve birbirimize yakışmadığımızı söylediğinden ona bahsetmedim.

"*Ne?* Bunun koca bir yalan olduğunu biliyorsun, Hardin. Sana yemin ederim, Zed'le aramda senin bilmediğin hiçbir şey..."

Arabanın ön camına parmağımı vurdum ve geride bıraktığı ize baktım. "Bana Zed'in ev arkadaşının sizi duyduğunu söyledi."

"O kıza inanmıyorsun, öyle değil mi? Ona kanmamalısın. Hardin; beni tanırsın... başka birinin eli bana değseydi, bunu sana zaten söylerdim." Konuşurken sesi titriyordu ve bu da yüreğimin sızlamasına sebep olmuştu.

"Şişşt..." Bu kadar kendini açıklamak zorunda bırakmamalıydım onu, hemen sözü devralıp Tessa'ya bu söylentilere inanmadığımı söylemeliydim. Ancak ben o kadar bencil bir piçtim ki bunları onun ağzından duymaya ihtiyacım vardı.

"Başka ne dedi?" Tessa ağlıyordu.

"Bir sürü zırvalık. Sen ve Zed'den bahsetti. Ayrıca ikimizle ilgili tüm korkularımı ve güvensizliklerimi deşip durdu."

"Bana o yüzden mi gittin?" Tessa'nın sesinde yargılayan bir ton yoktu. Hiç beklemediğim bir anlayışla karşılamıştı beni.

"Sanırım, evet." İç çektim. "Steph bazı şeyleri doğru bildi. Vücudunla ilgili detayları... yalnızca benim bilmem gereken şeyleri." Sırtım ürperdi.

"O benim oda arkadaşımdı. Üzerimi değiştirirken kim bilir kaç kere görmüştür beni, ayrıca o gece de beni Steph soymuştu," dedi burnunu çekerek.

İçim tekrar öfkeyle kaynadı. Sonra Steph onu zorla soymaya kalkarken, Tessa'nın yerinden kımıldayamayışını düşündüm...

"Lütfen, ağlama. Buna dayanamıyorum, benden kilometrelerce uzaktayken yapma bunu," diye yalvardım ona.

Şimdi telefondan Tessa'nın o masum sesini duyunca, Steph'in sözlerinin hiçbir gerçekliği kalmamış ve daha birkaç dakika önceki katıksız deliliğim bir anda geçivermişti.

"Ben eve dönerken başka şeylerden konuşalım, olur mu?" Vitesi geriye takıp Tessa'nın sesini hoparlöre aldım.

"Olur, tabii..." dedi ve anlatacak bir şeyler düşünürken biraz mırıldandı. "Şey, Kimberly ile Christian önümüzdeki hafta sonu beni kulübe davet ettiler."

"Oraya gitmeyeceksin."

"Lafımı bitirmeme izin versene," diye payladı beni. "Belki o gün gelirsin diye, onlara da katılmak istemeyeceğini bildiğimden, kulübe hafta sonu yerine çarşamba günü gitmeye karar verdik."

"Çarşamba günü açık kulüp mü olur?" Dikiz aynama bakıp kendi soruma cevap verdim. "Geleceğim," dedim.

"Neden? Sen kulüpleri hiç sevmezsin, unuttun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Bu hafta sonu seninle oraya geleceğim. Çünkü çarşamba günü tek başına gitmeni istemiyorum."

"Çarşamba günü o kulübe gidiyorum. İstersen hafta sonu da beraber gideriz ama çoktan Kimberly'ye geleceğimi söyledim ve bunu iptal etmem için de hiçbir mantıklı sebebim yok."

"Bence gitme," dedim dişlerimi sıkarak. Zaten sabrımın sonuna gelmiştim ve bir de Tessa şimdi onu sınıyordu. "Ya da istersen çarşamba ben de gelebilirim," diye önerdim makul olabilmek için elimden geleni yaparak.

"Sırf çarşamba günü için onca yolu tepmene gerek yok, nasılsa hafta sonu buradasın."

"Niye, benimle görülmek istemiyor musun yoksa?" Bu sözleri hiç düşünmeden söylemiştim.

"Ne?" Arka fonda ışığı yaktığını duydum. "Neden böyle dedin şimdi? Öyle bir şey olamaz, bunu sen de biliyorsun. Steph'in aklına girmesine izin verme. Sana bunları o söyledi değil mi?"

Cevap vermeden önce apartmanın otoparkına arabayı bıraktım. Tessa sessizce ona yanıt vermemi bekliyordu. Nihayet iç geçirerek, "Hayır. Bilmiyorum," dedim.

"Birbirimizle değil, birlikte savaşmayı öğrenmeliyiz. Steph'in karşısında yalnızca sen ya da yalnızca ben durmamalıyız. İkimiz birlikte onun karşısında durmalıyız," diye devam etti.

"Benim yapmaya çalıştığım bu değ..."

Haklıydı. Tessa hep haklıydı. "Çarşamba günü oraya gelir ve pazara kadar seninle kalırım."

"Derslerim var ve işe gitmem lazım."

"Yanına gelmemi istemiyormuşsun gibi konuştun." Çoktan kaybettiğim özgüvenimin yerini paranoya almıştı.

"Tabii ki istiyorum. Bunu sen de biliyorsun."

İçimden şu kelimelerin keyfini çıkardım: *Siktir, onu çok özlüyorum.*

"Gelmedin mi daha eve?" diye sordu Tessa tam ben kontağı kaparken.

"Evet, şimdi geldim."

"Özledim seni."

Ses tonundaki hüzün beni yürümekten alıkoymuştu. "Ben de seni özledim, bebeğim. Çok özür dilerim, sensiz kafayı yiyorum, Tess."

"Ben de," dedi iç çekerek. İçimden ondan bir kez daha özür dilemek geldi.

"Daha en başında seninle Seattle'a gelmemekle aptallık ettim."

Telefonun hoparlöründen öksürme sesleri duyuldu. "Ne dedin?"

"Duydun ne dediğimi. Tekrarlatma bana."

"Peki." Asansöre girdiğimde öksürmeyi kesmişti. "Ama seni doğru düzgün duyamadığımdan eminim."

"Her neyse, şu Steph ile Dan hakkında ne yapmamı istersin?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"*Ne* yapabilirsin ki?" diye sordu alçak sesle.

"Bu soruya cevap vermemi istemezsin."

"Bir şey yapma o zaman, bırak ne halleri varsa görsünler."

"O karı muhtemelen bu gece olanları herkese anlatacak ve senle Zed hakkında dedikodular yaymaya devam edecektir."

"Artık orada yaşamıyorum. Bence sorun değil," dedi Tessa beni ikna edebilmek için. Ama kabul etse de etmese de böyle bir söylentinin gururunu ne kadar inciteceğinin farkındaydım.

"Bu işin peşini bırakmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Ben de onlar yüzünden başının belaya girmesini istemiyorum."

"Olur," dedim, sonra da birbirimize iyi geceler diledik. Tessa'yla, Steph'i nasıl durduracağım konusunda asla anlaşamayacaktık, o yüzden üstelemekten vazgeçtim. Evimin kapısını açtığımda, Richard'ın yine yayılıp uyumakta olduğunu gördüm. Ev, Jerry Springer'ın sesiyle inliyordu. Televizyonu kapadım ve doğruca odama gittim.

108. Bölüm

Hardin

Bütün sabah resmen ölü gibiydim. İlk dersime kendimi nasıl attığımı bile hatırlamıyordum ve niye bu kadar uğraştığımı sorgulamaya başlamıştım.

İdari işler binasının önünden geçerken, Nate ile Logan'ın merdivenlerin dibinde dikildiklerini gördüm. Hemen kapüşonumu kafama çekip tek kelime etmeden yanlarından geçtim. Buradan bir an önce defolup gitmeliydim.

Anlık bir düşünceyle geri döndüm ve binanın önündeki dik basamakları tırmanmaya başladım. Babamın sekreteri, uzun zamandır gördüğüm en yapmacık gülümsemeyle karşıladı beni.

"Size yardımcı olabilir miyim?"

"Buraya Ken Scott'u görmeye geldim."

"Randevunuz var mıydı?" diye tatlılıkla sordu kadın. Randevumun olmadığını gayet iyi biliyordu ve kim olduğumun da pekâlâ farkındaydı.

"Olmadığı anlaşılmıyor mu? Babam burada mı değil mi?" Önümdeki kalın ahşap kapıyı gösterdim. Kapının ortasındaki buzlu cam yüzünden içeride olup olmadığını anlamak güçtü.

"Kendisi içeride ancak şu anda bir konferans görüşmesi yapıyor. Şurada oturup biraz beklerseniz ben de..."

Kadının masasının önünden geçip doğruca babamın kapısına yöneldim. Kulpu çevirip kapıyı açtığımda babam bana döndü ve sakince parmağını kaldırarak ona bir saniye vermemi istedi.

Bir iki dakika sonra babam telefonunu kapadı ve beni karşılamak için ayağa kalktı.

"Seni beklemiyordum."

"Ben de buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Ters giden bir şey mi var?" Arkamda kapalı duran kapısına baktıktan sonra yüzümü inceledi.

"Sana bir sorum var." Ellerimi kiraz ağacından, bordoya çalan çalışma masasının üstüne koydum ve yüzümü kaldırıp ona baktım. Yüzündeki kirli sakalından birkaç gündür tıraş olmadığı anlaşılıyordu ve beyaz gömleğiyse manşet kısımlarından hafiften kırışmıştı. Amerika'ya taşındığımdan beni onu buruşuk kıyafetle gördüğümü hiç sanmıyordum. Bu adam kahvaltıya bile üzerinde yeleği ve ütülü keten pantolonuyla otururdu.

"Seni dinliyorum," dedi babam.

Aramızda yüksek gerilim olsa da bu adama beslediğim derin nefretin yerinde artık yeller esiyordu. Artık ona ne hissettiğimden emin değildim. Onu tamamen affedip edemeyeceğimi bilmiyordum ancak ona duyduğum öfkeyi canlı tutabilmek çok fazla enerji harcamam gerekiyordu. Aramızda, üvey kardeşimle kurduğu gibi bir bağı benimle asla kuramayacaktı. Ancak ondan bir şey istediğimde en azından elinden geleni yapacağını bilmek güzeldi. Yardım teşebbüslerinin çoğunda bana bir faydası dokunamamıştı fakat yine de çabasını takdir ediyordum.

"Seattle Kampusu'na yatay geçiş yapabilmem sence ne kadar zor olabilir?"

Duygusal bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Sana fikrini sormadım, sadece cevap vermeni istiyorum." Bu ani fikir değişikliğimin kesinlikle sorgulanmaya açık olmadığını belirtmiştim.

Düşünceli bir tavırla beni süzdükten sonra yanıtladı: "Şey, mezun olman gecikebilir. Bu sömestr bitene kadar burada okumaya devam etmen daha iyi olur. *Lojistik* olarak düşünürsek... transfer başvurusunda bulunman, okula kaydedilmen ve Seattle'a taşınman epey koşuşturmalı geçecektir, ayrıca harcadığın vakte değmeyeceğini anlayacaksın."

Sırtımı deri koltuğa yaslayıp ona baktım. "Peki, bu işlemlerin hızlanmasını sağlayabilir misin?"

"Evet, ama bu yine de mezuniyet tarihinin ertelenmesine neden olur."

"Öyleyse teknik olarak burada kalmalıyım."

"Buna mecbur değilsin." Çenesindeki siyah sakalları kaşıdı, "ancak daha sonra böylesinin daha mantıklı olduğunu anlayacaksın. Yüzüp işin kuyruğuna geldin çünkü."

"O törene katılmayacağım," diye hatırlattım.

"Ben de fikrini değiştirirsin diye umuyordum." Babam iç geçirip bakışlarını kaçırdı.

"Şey, değiştirmedim, o yüzden..."

"Bu senin için çok mühim bir olay. Hayatının bu son üç yılında..."

"Sikimde değil. Gitmek istemiyorum, o kadar. Diplomamı bana postayla da gönderebilirler. Gitmiyorum işte, konu kapanmıştır." Arkasındaki koyu kahverengi duvara baktım ve asılı çerçeveleri inceledim. Beyaz çerçeveli sertifika ve diplomalar başarılarını simgeliyordu ve babam da onlara gururla bakıp duruyordu. Babamın aksine, benim için bu kazanımlar asla o kadar önemli olmayacaktı.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Çerçeveleri izlemeye devam etti. "Bunu bir daha sormayacağım." Babam kaşlarını çattı.

"Mezuniyete katılmam senin için neden bu kadar önemli?" diye sormaya cüret ettim.

Aramızdaki husumet derinleşmeye başlamıştı ve ortamın havası giderek boğucu bir hal alıyordu fakat sessizlikle geçen birkaç dakikadan sonra babamın yüz ifadesi ciddi anlamda yumuşayıverdi.

"Çünkü..." derin bir nefes aldı, "çünkü uzun zaman önce, senin..." yine duraksadı, "adam olacağını hiç düşünmüyordum."

"Yani?"

"Bunu konuşacak kadar vaktin olduğuna emin misin?" Yara bere içindeki ellerime ve kanlı kot pantolonuma baktı. Ne demek istediğini şimdi anlamıştım: *Şu anda bu konuyu konuşabilecek kadar sakin bir ruh halinde misin?*

Pantolonumu değiştirmem gerektiğini biliyordum. Bu sabah içimden hiçbir şey yapmak gelmemişti. Yatağımdan çıkar çıkmaz arabamı kampusa sürmüştüm.

"Bilmek istiyorum," diye yanıtladım sertçe.

Bana başını salladı. "Eskiden, liseyi bile zor bitirirsin sanıyordum; başını o kadar çok belaya sokuyordun ki."

Barlarda çıkardığım kavgalar, market soygunları, iki gözü iki çeşme ağlayan yarı çıplak kızlar, şikâyetçi komşular... bir de benden umudu kesen annemin hatırası gözümde canlandı. "Haklısın," dedim ona katılarak. "Teknik olarak da hâlâ başım belada."

Babam, ona senelerce baş ağrısı olmuş bir durum hakkında bu kadar hoppaca konuşmamdan hiç de hoşnut olmadığını belli edercesine baktı. "En azından eskisi kadar değil," dedi. "O kızla... tanıştığından beri," diye ekledi yumuşak bir ses tonuyla.

Ensemi ovuşturdum. "Başımdaki belaların büyük bir bölümü o kız yüzünden," dedim söylediğim her şeyin boktan bir zırva olduğunu gayet iyi bilerek.

"Ben olsam öyle demezdim." Kahverengi gözlerini kıstı ve parmaklarıyla yeleğinin en üstteki düğmesiyle oynadı. İkimiz de ne diyeceğimizi bilemeyerek bir süre sessiz kaldık. "Suçum çok büyük, Hardin. Liseyi bitirip üniversiteyi kazanamasaydın, kim bilir ne yapardım."

"Bir şey yapmazdın... buradaki kusursuz hayatını yaşamaya devam ederdin," diye parladım.

Ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bu doğru değil. Senin için hep en iyisini istedim. Bunu her zaman gösteremedim, biliyorum ama geleceğin benim için çok önemli."

"Beni WCU'ya kabul ettirmenin sebebi bu mu yoksa?" Beni bu okula sokabilmek için kendi makamını kullandığını bildiğimi ona hiç anlatmamıştım. Buraya onun sayesinde girdiğimi biliyordum. Lisede bir bok yapmamıştım, not ortalamam da bunun en iyi göstergesiydi.

"Orası doğru, bir de tabii annenin sana artık daha fazla katlanamaması da var. Seni daha iyi tanımak için buraya gelmeni istedim. Sen artık evi terk ettiğim zamanki o çocuk değilsin."

"Madem beni tanımak istiyordun, o zaman evi terk etmeseydin. Ve daha az içki içseydin." Unutmak için çok çabaladığım hatıralarıma ait parçalar bir şekilde yolunu bulup tekrar zihnime üşüştüler. "Sen bizi terk ettikten sonra, bir daha asla çocukluğumu yaşama şansı bulamadım."

Güçlü bağları olan sevgi dolu bir aileyle mutlu bir çocuk olmanın insanı nasıl hissettirdiğini hep merak ederdim. Annem gece gündüz çalışırken, ben de bir başıma salonda oturur, saatlerce gözlerimi dikip boyası solmuş yamuk duvarlara bakardım. Kendime yenmeyecek kadar berbat bir yemek hazırlar ve tek başıma yerken, etrafımda beni seven insanlarla dolu bir masada olduğumu hayal ederdim: Neşeyle gülüp günümün nasıl geçtiğini sorarlardı. Okulda kavgaya karıştığımda ya sırtımı sıvazlayacak ya da olay çıkardığım için ağzıma sıçacak bir babam olmasını dilerdim.

Artık büyüdüğümdeyse işler gitgide kolaylaşmaya başlamıştı. Ergenliğe girdiğimde insanların canını yakabildiğimi keşfetmiştim, ondan sonrasıysa daha kolaydı. İşinden dolayı beni yalnız bıraktığı için annemden bunun acısını çıkarabilirdim; ona doğrudan ismiyle hitap etmeye başlamış ve tek çocuğunun ağzından duymaya bayıldığı, "Seni seviyorum," cümlesinden onu mahrum bırakmıştım.

Babamla konuşmayarak ondan intikamımı alabilirdim. Tek bir amacım vardı: Etrafımdaki herkesin benim kadar mutsuz olmasını sağlamak. Ancak bu şekilde etrafıma uyum sağlayabilirdim. Seks ve yalanlarla kızların canını yakmıştım, bir süre sonra da bunu bir oyun haline getirmiştim. Bu durum, annemin bir arkadaşının etrafımda çok fazla zaman geçirmeye başlamasından sonra geri tepmişti: Kadının evliliği de itibarı da yerle bir olmuştu ve on dört yaşındaki oğlunun nasıl böyle bir şey yapabildiğine inanamayan annem resmen yıkılmıştı.

Ken ne düşündüğümü tamamen anlamış gibi bana bakıyordu. "Biliyorum. Benim yüzümden yaşamak zorunda kaldığın her şey için özür dilerim."

"Artık bu konuda konuşmak istemiyorum." Koltuğu geri ittirip ayağa kalktım.

Babam yerinden kalkmadı, durduğum yerden ona tepeden bakarken, elimde olmadan ona karşı kendimi müthiş güçlü hissediyordum. Sanki... her açıdan ondan daha üstündüm. O kendi suçluluk duygusu ve pişmanlıklarının altında ezilirken, ben de nihayet benimkilerle yüzleşiyordum.

"Senin anlayamayacağın çok şey geldi başıma. Keşke sana da anlatabilsem ama bu saatten sonra hiçbir şeyi değiştirmez."

"Sana bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Zaten yeterince boktan bir gün geçirdim, bir de bunu çekemem. Anlıyorum; bizi terk edip hayatımızı bombok ettiğine pişmansın. Aştım artık ben onları," diye yalan söyledim. Başını salladı. Söylediklerim büsbütün yalan değildi elbette. Ama eskiye oranla, artık bu duruma biraz daha kayıtsızdım.

Kapıya ulaştığımda birden aklıma bir şey gelince dönüp yüzüne baktım. "Annem evleniyormuş. Bundan haberin var mıydı?" diye sordum merak etmeksizin.

Yüzündeki boş bakıştan ve kaşlarını indirmesinden, bundan tamamen bihaber olduğu anlaşılıyordu.

"Mike'la evlenecekmiş... hani şu komşusu olan herif var ya?"

"Ha." Kaşlarını çattı.

"İki hafta sonra."

"O kadar çabuk mu?"

"Aynen." Başımı salladım. "Niye, senin için bir mahzuru mu var?"

"Hayır, hem de hiç. Sadece biraz şaşırdım o kadar."

"Evet, ben de." Kapıya yaslandım ve babamın yüz ifadesinin somurtkanlıktan rahatlamaya dönüşmesini izledim.

"Düğüne gidecek misin?"

"Hayır."

Ken Scott ayağa kalktı ve önündeki devasa çalışma masasının etrafından dolanıp gelerek önümde dikildi. Bu hareketinden biraz gözümün korktuğunu itiraf etmeliyim. Ondan korkmamıştım tabii, beni ürperten, babamın şu cümleyi söylerken gözlerinde beliren o duygu yüklü bakışlardı: "O düğüne gitmelisin, Hardin. Gitmezsen annenin kalbini çok kırarsın. Özellikle de Karen'la evlilik törenimize katıldığını bildiği için."

"Eh, şey, ikimiz de senin düğününe neden gittiğimi biliyoruz. Hem başka seçeneğim yoktu hem de evlendiğin yer kıçımın dibindeydi."

"Zaten gelmen gerektiği için başka seçeneğin yoktu. Oraya gitmelisin. Tessa biliyor mu peki?"

Siktir. İşin o kısmını hiç düşünmemiştim.

"Hayır. Ayrıca bunu ona söylemek zorunda da değilsin. Landon'a da söyleme; bir duyarsa ağzını hayatta tutamaz."

"Bu evliliği ondan saklamanın özel bir sebebi var mı?" diye sordu yargılayıcı bir tonla.

"Sakladığımdan değil. Yalnızca oraya gitmek için endişelenmeye başlamasını istemiyorum. Kızın pasaportu bile yok. Washington sınırlarının dışına adımını atmamıştır o."

"Onun da gelmek isteyeceğini biliyorsun. Tessa İngiltere'yi sever."

"Ama oraya hiç gitmedi ki!" Sesimi yükseltmiştim, derin bir nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Babamın ona öz kızıymış gibi davranması beni sinir ediyordu, onu benden daha iyi tanıdığını sanıyordu.

"Ona bir şey söylemeyeceğim," dedi gönlümü almak istercesine hafifçe elini kaldırarak.

Bu konuyu üstelememesine sevinmiştim. Zaten yeterince gevezelik etmiştik ve resmen canım çıkmıştı. Dün gece Tessa'yla telefonda konuştuktan sonra neredeyse hiç uyuyamamıştım. Kâbuslarım tam gaz devam etmişti ve ben de üçüncü kez kustuktan sonra kendimi uyanık tutmaya karar vermiştim.

"Bir ara bize uğra ve Karen'ı gör. Dün gece seni soruyordu," dedi ben ofisinden çıkmadan hemen önce.

"Tabii, olur," diye mırıldandım ve kapıyı kapadım.

109. Bölüm

Tessa

Siyaset bilimi sınıfımda, ileride iyi bir politikacı olacağını düşündüğüm çocuk kulağıma eğilip fısıldadı: "Geçen seçimlerde kime oy verdin?"

Bu yeni sınıf arkadaşımın yanındayken kendimi pek rahat hissetmiyordum. Hoş çocuktu, hatta fazla yakışıklıydı; şık giyinmesi ve esmer teniyle de epey dikkat dağıtıcı bir manzara teşkil ediyordu. Hardin kadar etkileyici değildi fakat oldukça alımlı olduğu kesindi ve o da bunun farkındaydı.

"Oy vermedim," diye cevap verdim. "Yaşım tutmuyordu."

Güldü. "Tabii ya."

Aslında onunla çene çalmaya pek hevesli değildim fakat dersin son birkaç dakikasında profesörümüz, kendisi telefonla konuşurken bizim de kendi aramızda sohbet edebileceğimizi söylemişti. Saatin ona geldiğini ve çıkış vaktinin yaklaştığını görünce içim rahatlamıştı.

Müstakbel politikacının benimle sohbet etme teşebbüsü, tam sınıftan çıktığımız sırada fena halde fiyaskoya dönüşünce birkaç saniye sonra bana veda edip başka bir yöne doğru uzaklaştı.

Bütün sabah kafam başka yerlerdeydi. Steph'in, Hardin'i bu denli yıkacak kadar ne söylediğini çok merak ediyordum. Zed'le alakalı dedikodularda sözüme güvendiğini biliyordum ancak Hardin, Steph'ten başka her ne duyduysa bundan çok rahatsız olmuş ve ve bu konuda daha fazla konuşmak istememişti.

Steph'ten nefret ediyordum. Bana yaptıklarından ve beni kullanarak Hardin'in aklına girip canını yakmasından dolayı ona iyice

kinlenmiştim. Sanat tarihi dersine girdiğimde kafamda o korkunç kızı öldürmenin on farklı yöntemine dair senaryolar yazmakla meşguldüm.

Şu ilk derste tanıştığım ve iyi bir mizah anlayışı olan Michael adlı mavi saçlı çocuğun yanına oturdum ve ders boyunca onun esprilerine güldüm; bu da cinayet işleme arzusuyla dolu düşüncelerimi bir süreliğine dağıtmıştı.

Nihayet gün sona ermiş ve kendimi arabamın yanma atmıştım. Tam arabaya binerken telefonum titremeye başladı. Arayanın Hardin olduğunu sandım ancak ekrana baktığımda o olmadığını anladım. Üç mesajım vardı, bunlardan ikisi henüz gelmişti.

Önce anneminkini okudum: *Ara beni. Konuşmamız gerek.*

Sonrakiyse Zed'den gelmişti. Derin bir nefes aldım ve minik zarf şeklindeki ikona bastım: *Perş-Cts. arası Seattle'dayım. Boşta olursan bana haber ver :)*

Şakaklarımı ovuşturdum, Kimberly'nin mesajını sona sakladığım için mutluydum. Onun yazacağı hiçbir şey; Zed'e teklifimi geri aldığımı ve onu artık görmeyeceğimi söylemekten veya annemle telefonda konuşmaktan daha stresli olamazdı.

Senin şu Aşk Böceğin önümüzdeki hafta sonu Londra'ya gidiyormuş, haberin var mıydı?

Çok erken konuşmuştum.

İngiltere mi? Hardin neden İngiltere'ye gitsin ki? Yoksa okuldan mezun olduktan sonra oraya mı yerleşecekti? Kim'in mesajını tekrar okudum...

Önümüzdeki hafta sonu!

Alnımı direksiyona yaslayıp gözlerimi yumdum. İçimden ilk gelen, onu arayıp neden seyahat planlarını benden gizlediğini sormaktı. Sonra bunu yapmaktan vazgeçtim çünkü ona sormadan peşin hükümler vermemek için elime iyi bir fırsat geçmişti. Ufak da olsa, Kimberly'nin, Hardin'in önümüzdeki hafta sonu İngiltere'ye gideceğini yanlış duymuş olma ihtimali vardı.

Hardin'in oraya tekrar taşınmaya karar verdiğini düşününce kalbim sıkıştı. Bense hâlâ onu burada tutabilecek kadar Hardin'e yettiğime inanmaya çalışıyordum...

110. Bölüm

Hardin

Buraya son gelişimden bu yana sanki bir ömür geçmişti. Son bir saattir arabayla etrafında dönüp durmuş, buraya gelmemin sebep olacağı muhtemel sonuçları düşünüp durmuştum. Hayatta yapmayacağım bir şey yapmış, artılarını ve eksilerini zihnimde sıraya soktuktan sonra arabamı park edip buz gibi öğle havasında araçtan inmiştim.

Evde olduğunu zannediyordum; ama değilse bütün öğleden sonramı bir hiç uğruna harcamış ve şimdikinden çok daha öfkeli olacaktım. Otoparkta etrafıma bakındıktan sonra, arabasını girişe yakın bir yere çektiğini gördüm. Kahverengi badanalı apartman, caddenin tam yukarısındaydı ve oturduğu daireye gidebilmek için, paslı bir merdivenle ikinci kata çıkılması gerekiyordu. Postallarımla metal basamaklarda attığım her bir adımda, beni önce buraya gelmeye sevk eden sebepleri düşünüyordum.

Apartmanın C blokuna vardığımda, arka cebimdeki telefonum titredi. Arayan ya Tessa ya da annem olmalıydı, şu an ikisiyle de konuşmak istemiyordum. Tessa'yla konuşursam planımdan vazgeçmek durumunda kalacaktım. Annemse, beni düğünüyle ilgili o detaylarla sıkıntıya boğacaktı.

Kapıyı çaldım. Saniyeler içinde, üzerinde sadece pijama altı olan Zed kapıyı açtı. Ayakları çıplaktı ve daha önce bana gösterdiği o karmaşık saat çarkları dövmesini karnına doğru genişlettirdiğini fark ettim. Hatunumu yatağa atmayı beceremeyince kendini dövme yaptırmaya vermiş olmalıydı.

Zed beni içeri buyur etmek yerine, yüzünde şaşkın ve kararsız bir ifadeyle kapıda öylece dikilip bana bakmakla yetindi.

"Konuşmamız gerek," dedim en sonunda ve ona bir omuz atıp evine girdim.

"Polisi aramam gerekiyor mu?" diye sordu en kuru ses tonuyla.

İyice eskimiş deri kanepesine oturdum ve başımı kaldırıp Zed'e baktım. "Benimle işbirliği yapıp yapmamana göre değişir."

Çenesinde ve ağzının çevresinde sert sakallar türemişti. Tessa'nın annesinin evinin önünde ona rastlayalı alt tarafı on ila on beş gün olmuştu ancak bana aylar önceymiş gibi geliyordu.

İç çekti ve sırtını küçük oturma odasının karşı duvarına yasladı. "Ee, çabucak anlat da bitsin o zaman."

"Konunun Tessa'yla alakalı olduğunu biliyorsun."

"O kadarını tahmin ettim." Kaşlarını çatıp dövmeli kollarını kavuşturdu.

"Seattle'a gitmeyeceksin."

O kalın kaşlarından birini kaldırıp güldü. "Aslına bakarsan gideceğim. Çoktan bazı planlar bile yaptım."

Bu da ne demek şimdi? Seattle'da ne işi vardı ki? Durumu gereğinden fazla zorluyordu ve bu herifi sedyeyle hastaneye postalamak dışında bu konuşmanın daha iyi bir yere gideceğini umduğum için kendime kızıyordum.

"Mesele şu ki..." Derince bir nefes verip kendimi sakinleştirmeye çalışarak planıma sadık kalmaya karar verdim. "Seattle'a gidemezsin."

"Orada birkaç arkadaşımı ziyaret edeceğim," diye cevap verdi bana meydan okuyarak.

"Siktir oradan. Ben senin asıl amacını gayet iyi biliyorum," diye çıkıştım.

"Orada birkaç arkadaşımın yanında kalacağım. Ha, ama merak ediyorsan söyleyeyim; bizzat kendisi onu ziyaret etmemi istedi."

Zed'in ağzından bu kelimeler çıkar çıkmaz ayağa fırladım. "Bak, sakın beni zorlama... Bu işi tatlılıkla halletmeye çalışıyorum. Onu ziyaret etmeni gerektirecek bir durum yok. O kız benim."

Bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ondan sanki sana ait olan bir eşyaymış gibi bahsediyorsun."

"Senin bunu nasıl anladığın zerre sikimde değil; gerçek bu." Ona doğru bir adım daha attım. Ortamın havası, gerginlikten çıkıp

basbayağı vahşiliğe dönüşmek üzereydi. İkimiz de onu sahiplenmeye çalışıyorduk ve ben asla geri adım atma niyetinde değildim.

"Madem *senin* kızın, öyleyse neden şu anda Seattle'da *yanında* değilsin?" diye üste çıkmaya çalıştı.

"Bu sömestr mezun oluyorum da o yüzden." *Bu herife niye cevap veriyorum ki?* Ben buraya onu dinlemeye ve zamanında profesörlerimden birinin söylediği gibi, "diyalog kurma" çabasına girmeye değil, yalnızca kendi taleplerimi bildirmeye gelmiştim. Ama sözlerimi bana karşı kullanmaya kalkışırsa çığırımdan çıkacaktım. "Benim Seattle'da olmamamın konuyla bir alakası yok. Oraya gittiğinde kesinlikle Tessa'yla görüşmeyeceksin."

"Sence de bu kararı onun vermesi gerekmiyor mu?"

"Böyle düşünseydim şu an burada olmazdım, öyle değil mi?" Ellerimi iki yana düşürüp yumruklarımı sıktım ve gözlerimi ondan kaçırıp sehpanın üzerindeki ders kitaplarına baktım. "Neden şu kızı rahat bırakmıyorsun? Bütün bunların sebebi benim..."

"Hayır," diye sözümü kesti sakin bir biçimde. "O olayla hiçbir alakası yok. Tıpkı senin gibi ben de Tessa'ya değer veriyorum. Ama senin aksine, ona hak ettiği gibi davranıyorum."

"Ona nasıl davrandığım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun sen," diye kükredim.

"Hayır, adamım, aslında biliyorum. Yaptığın veya ona söylediğin şeyler yüzünden kaç kere ağlayarak bana geldi, biliyor musun? Onlarca kez." Parmağıyla beni işaret etti. "Tek yaptığın onu üzmek ve sen de bunun farkındasın."

"Birincisi: O kızı tanımıyorsun bile. İkincisi: Asla sahip olamayacağın biri için kendini yiyip bitirmek sence de zavallıca değil mi? Kim bilir kaç kız için bu konuşmayı defalarca yapmadık mı?"

Dikkatle beni süzdü ve ne kadar öfkeli olduğumu fark etti ancak kızlarla sorunlu geçmişini öne sürmemden etkilenmemişe benziyordu. "Hayır," diliyle dudağım ıslattı, "zavallıca değil. Aslına bakarsan dâhice bir plan. Tessa'yla olan ilişkini sıçıp batırmanı –ki bu kaçınılmaz– arka planda oturup bekleyeceğim ve siz ayrıldığınızda da ona kucak açacağım."

"Sen tam bir..." Kafasını, yaslandığı duvara gömmeden kendimi tuttum ve gerileyerek aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım. "Bundan nasıl vazgeçeceksin peki? Seni etrafında görmek istemediğini bizzat Tessa'nın ağzından mı duymak istiyorsun? Bunu yaptığını sanıyordum oysa sen yine karşımdasın..."

"Kapıma dayanan sensin."

"Kahretsin, Zed!" diye bağırdım. "Neden kendine hâkim olamıyorsun be adam? O kızın benim için ne kadar değerli olduğunu biliyorsun ve her seferinde de yoluma çıkmaya çalışıyorsun. Kendine oynayacak bir başka kız bulsana. Kampusta bir sürü kaşar var."

"*Kaşar?*" diye söylediğimi tekrar etti benimle alay ederek.

"Tessa'yı kastetmediğimi biliyorsun," diye hırladım yumruklarıma hâkim olmaya çalışarak.

"O kız senin için bu kadar değerli olsaydı, onca pisliğin yarısını bile ona yapmaya kıyamazdın. Sen onun peşinden koşarken arada Molly'yi de düdüklediğini biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Ona anlattım."

"Peki, bir şey demedi mi?" Sesi benimkiyle tamamen zıt bir tondaydı. Ben içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışırken o son derece kendinden emin ve soğukkanlıydı.

"Onların hiçbir önemi olmadığını biliyor, ayrıca bunların hepsi ondan önceydi." Asıl meseleye odaklanmaya çalışarak gözlerimi ona diktim "Yalnız ben buraya ilişkim hakkında konuşmaya gelmedim."

"Peki, tam olarak *ne için* geldin o zaman?"

Zed artist piçin tekiydi.

"Seattle'a gidersen, Tessa'yla görüşmemeni söylemek için geldim. Bir an için ..." doğru kelimeyi aradım, "medeni insanlar gibi konuşabileceğimizi düşünmüştüm."

"Medeni mi? Pardon ama buraya tamamen 'iyi niyetle' geldiğini hiç sanmıyorum," dedi alaycı bir sesle, burun kemiğindeki kırık noktayı göstererek.

Bir an gözlerimi kapadım ve Zed'in kafasını metal dolaba vurduğumda burnundan gelen kırılma sesini ve ortalığın kan revan içinde kalışını hatırladım. Bu sahneleri anımsamak bile, içimde yükselmeye başlayan adrenalinin daha da artmasına sebep olmuştu. "Bu benim

için yeterince medeni bir hareket! Buraya konuşmaya geldim, kavga etmeye değil ama o kızdan uzak durmayacaksan, bana başka bir seçenek bırakmadın demektir." Duruşumu biraz dikleştirdim.

"Ee, sonra?" diye sordu Zed.

"Ne?"

"Sonra ne olacak? Seninle zamanında aynı yoldan geçmiştik. Fakat bana sürekli saldırıp, tutuklanmaktan kıl payı kurtularak daha ne kadar devam edebilirsin? Bu kez yasal haklarımı kullanmaktan da *çekinmem.*"

Çok doğru bir noktaya parmak basmıştı. Bu da beni daha çok delirtmişti. Yapabileceğim başka bir halt olmadığını bilmek beni mahvediyordu; onu gerçekten gebertmek dışında tabii, ama bunu da yapamazdım... en azından şimdilik.

Birkaç defa nefes alıp verdim ve kaslarımı esnettim. Ona son seçeneğimi sunacaktım. Bu ihtimale pek bel bağlamak istememiştim ama Zed bana hiç şans bırakmıyordu. "Buraya, bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünerek geldim," dedim.

O ukala tavrıyla başını yana eğdi. "Nasıl bir anlaşmaymış bu? Yoksa yeni bir iddia mı?"

"Hakikaten de sabrımı zorluyorsun..." dedim dişlerimi sıkarak. "Tessa'yı rahat bırakmak için ne istiyorsun? Seni bir daha onun peşinde görmemek için ne verebilirim? İstediğini söyle, senindir."

Zed, iki başlı bir yaratığa dönüşmüşüm gibi gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu.

"Ee, haydi ama. Herkesin bir fiyatı vardır," diye homurdandım kuru bir sesle. Zed gibi bir adamla pazarlığa oturma fikri beni çok kızdırıyordu ama o kızın yakasından düşmesi için başka seçeneğim kalmamıştı.

"Onu bir kez daha görmeme izin ver, son bir defa," diye önerdi. "Perşembe günü Seattle'a gideceğim."

"Hayır. Katiyen olmaz." *Salak mı bu herif?*

"Senden izin istemiyorum, yanlış anlama. Sadece bu konuda içinin rahat olmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Hayatta olmaz. Onunla vakit geçirmen için hiçbir nedenin yok; sen veya başka hiçbir adam asla onunla görüşemez."

"Al işte, yine sahiplenmeye başladın." Gözlerini devirdi, o an acaba Tessa onun bu yüzünü görse ne hissederdi, diye düşündüm. Zed'in bu karanlık tarafını yalnızca ben biliyordum. Hem ben onu sahiplenmezsem, nasıl Tessa'nın erkeği olabilirdim ki? Onu başkasıyla paylaşacak halim yoktu ya?

Söyleyeceklerini düşünüyormuş gibi bakışlarını tavana diken Zed'i izlerken dilimi ısıra ısıra bekledim. Tüm bunlar öylesine saçmaydı ki. Başım dönmeye başlamıştı ve dürüstçe söylemem gerekirse sükûnetimi daha ne kadar koruyabileceğimi merak etmeye başlamıştım.

Nihayet Zed bana bakarak sırıttı. "Araban."

Bu yüzsüzlüğü karşısında ağzım açık kalmıştı, elimde olmadan buna gülmeye başladım. "Siksen olmaz!" Zed'e doğru iki atım attım. "Sıçtığımın arabasını falan vermeyeceğim. Kafayı mı yedin sen?" Elimi havaya savurdum.

"Kusura bakma o zaman; demek ki seninle bir anlaşmaya varamayacağız." Kalın kirpiklerinin arasından gözleri parlarken eliyle sakalını sıvazladı.

Kâbusumdaki o sahneler tekrar zihnime akın etti; Zed'in Tessa'yla beraber oluşu, onu tatmin edişi...

Başımı iki yana sallayıp o görüntüleri def etmeye çalıştım.

Sonra cebimden anahtarlarımı çıkardığım gibi aramızda duran sehpaya fırlattım.

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve anahtarlığı almak için öne eğildi. "Sen ciddisin!" Anahtarları inceleyip avcunda birkaç kez çevirdikten sonra tekrar bana baktı. "Seninle taşak geçiyordum ben!"

Anahtarları bana geri fırlattı ama onları zamanında yakalayamamıştım; postalımın ucundan birkaç santim öteye, yere düştüler.

"Siktir... tamamdır, çekiliyorum. Gerçekten bana arabanın anahtarlarını vereceğini düşünmemiştim." Benimle alay ederek gülmeye başladı. "Ben *senin* kadar büyük bir göt değilim."

Ona dik dik baktım. "Bana başka seçenek bırakmamıştın."

"Bir zamanlar dosttuk seninle, bilmem hatırlar mısın?" diye laf attı Zed.

İkimiz de geçmişte kalan günleri hatırlarken sessizce ayakta dikildim; bütün bu saçmalıklar başıma gelmeden önce hiçbir şeyi

kafama takmadığım ve... Tessa'yla tanışmadığım günlerde her şey çok farklıydı. Bu sorudan sonra Zed'in bakışları başka bir yöne kaymış, omuzları da ortamdaki hava gibi gerilmişti.

Mazide kalan o günleri hatırlamak acı veriyordu. "O zamanlarda yaptıklarımı hatırlayamayacak kadar zil zurna sarhoştum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun!" diye haykırdı. "Sen içki içmeyi bıraktıktan sonra..."

"Buraya seninle eski günleri yâd etmeye gelmedim. Kızın peşini bırakacak mısın bırakmayacak mısın?" Ona baktım, tavrı değişmiş, biraz daha sertleşmişti.

Omuz silkti. "Tamam, bırakacağım."

Ama bu fazla kolay oluştu... "Ciddiyim ben."

"Ben de," dedi elini bana savurarak.

"Bu da kesinlikle onunla bir daha irtibata geçmeyeceksin demek oluyor. Asla," diye hatırlattım tekrar.

"Sebebini merak edecektir. Bu sabah ona mesaj attım."

Son dediğini duymazdan gelmeye karar verdim. "Artık onunla arkadaş olmak istemediğini söyleyeceksin."

"Kızın duygularını böyle incitemem," dedi.

"Duygularını incitip incitmemen umurumda değil. Artık peşinden koşmayı bırakacağını açıkça belirteceksin." Kısa süren sükünetim gitmiş ve öfkem tekrar açığa çıkmıştı. Zed'in onunla arkadaşlık etmeyi bırakmak istediğini duyunca Tessa'nın duygularının incinebileceği ihtimalini düşünmek beni delirtiyordu.

Kapıya yöneldim, bu küf kokan dairede bir dakika daha kalmak istemiyordum. Durmadan ilişkime burnunu sokmak için her haltı karıştıran Zed'le aynı odada baş başayken sakin kalabildiğim için kendimle bayağı gurur duyuyordum.

Elim kapının paslı koluna gittiği sırada Zed arkamdan seslendi: "Ben şimdilik üzerime düşeni yapacağım fakat yine de bu olayların sonunu değiştirmeyecek."

İkimizin de bu sözün tam tersini ima ettiğimizi bilerek, "Haklısın. Değiştirmeyecek," diye katıldım ona.

O lanet ağzını tekrar açmasına fırsat vermeden Zed'in evinden çıktım ve basamakları hızla inmeye başladım.

• • •

Babamın evinin otoparkına geldiğimde güneş batmaya hazırlanıyordu ve ben hâlâ Tessa'ya ulaşamıyordum, her aramamda telefonu telesekretere düşüyordu. Hatta iki defa da Christian'ı aramıştım ancak o da ne telefonuna bakmış ne de aramalarıma geri dönmüştü.

Tessa, Zed'in evine gittiğimi öğrenince çok sinirlenecekti; bu kız, hiçbir zaman anlayamayacağım ve müsamaha gösteremeyeceğim bir şeyler hissediyordu ona. Bugünden itibaren Zed konusunda bir daha endişelenmek zorunda kalmamak için dua ediyordum.

Tabii eğer Tessa onu bırakmaktan vazgeçmezse...

Hayır. Tessa'dan şüphe duymayı bırakmalıydım. Steph'in, saçmalıklarıyla aklıma girdiğini biliyordum; dışarıdan kaya gibi görünsem de, güvensizlikten açılmış her bir çatlağın içine bu kuşkuları aşılamayı başarmıştı. Zed hakikaten de Tessa'yla yatmış olsaydı, eline geçen bu müthiş fırsatı kaçırmaz ve bugün yüzüme vururdu.

Kapıyı çalmakla uğraşmadan babamın evine girdim ve alt katta Karen'ı veya Landon'ı aramaya koyuldum. Karen mutfaktaydı, elindeki çırpma teliyle ocağın başında duruyordu. Arkasını dönüp beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı fakat gözlerinde bir endişe ve bitkinlik vardı. Serasında kaza eseri kırdığım saksıyı anımsayınca, bana son derece yabancı gelen bir pişmanlık filizlendi içimde.

"Selam, Hardin. Landon'ı mı arıyorsun?" diye sordu çırpıcıyı bir tabağın üzerine koyup ellerini çilek desenli önlüğüne silerken.

"Ben... ben aslında hiç bilmiyorum," diye itiraf ettim. Hakikaten, burada *ne* yapıyordum?

Hayatım nasıl acınası bir hal almıştı da kendimi bu eve gelerek avutmaya çalışmıştım? Tessa'yla bu evde yaşadıklarımızın anısı beni buraya sürüklemişti.

"Landon yukarıda, telefonda Dakota'yla konuşuyor."

Karen'ın ses tonundaki bir şeyler beni işkillendirmişti.

"Şey, onun..." Tessa dışında insanlarla iletişim kurarken güçlük yaşıyordum ve en başarısız olduğum alansa, duygularıyla yüzleşmekti. "Kötü bir gün mü geçiriyor yoksa?" diye sordum tam bir dangalak gibi konuşarak.

"Sanırım, evet. Bazı sıkıntıları var galiba. Bana hiçbir şey anlatmadı ama bir süredir mutsuz görünüyor."

"Evet..." dedim. Son zamanlarda üvey kardeşimin ruh halinde hiçbir farklılık sezmemiştim. Ancak o sırada Landon'ı, Richard'a bebek bakıcılığı yapması için ikna etmekle fazlasıyla meşgul olduğum için bunu gözümden kaçırmış da olabilirdim.

"Ne zaman New York'a gidecek demiştin?"

"Üç hafta sonra." Bunu söylerken sesindeki hüznü bastırmaya çalışmıştı fakat son derece başarısız olmuştu.

"Ha." Dakikalar geçtikçe daha da huzursuz oluyordum. "Şey, o zaman ben..."

"Akşam yemeğine kalmak istemez misin?" diye sordu heyecanla.

"Ah, yok. Ben böyle iyiyim."

Bu sabahı babamla konuşarak, öğleden sonramı da Zed'le kapışarak geçirdikten sonra, şimdi Karen'la aramda geçen bu garip diyalogla beraber kendime aşırı yükleme yapmıştım. Landon'ın da bir sıkıntısı olduğunu öğrenmek artık bana fazla gelecekti. Bugün bir de onun duygusal tripleriyle uğraşamazdım. Zaten evde bağımlılığından kurtulmaya çalışan bir keş ve bomboş bir yatak beni bekliyordu.

111. Bölüm

Tessa

Okuldan eve geldiğimde Kimberly mutfakta beni bekliyordu. Önünde biri dolu diğeri boş iki şarap kadehi duruyordu ve bu da bana, Kimberly'nin sessiz kalmış olmamı, Hardin'in İngiltere'ye uçma planından haberim olmadığının teyidi olarak algıladığını söylüyordu.

Çantamı yere bırakıp yanındaki tabureye oturduğumda bana içten bir şekilde gülümsedi. "Selam, canım."

Abartılı bir hareketle başımı çevirip ona baktım. "Selam."

"Bilmiyor muydun?" Bugün ustaca kıvrılmış sarı saçları mükemmel bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Yay şeklindeki siyah küpeleri parlak ışığın altında pırıldıyordu.

"Hayır. Bana söylemedi." İç çekerek önündeki dolu kadehe uzandım.

Kahkahayla güldü ve aslında benim için çıkarmış olduğu boş kadehi doldurmak için dolu şişeyi aldı. "Christian, Hardin'in Trish'e henüz kesin bir cevap vermediğini söyledi. Kesin olarak öğreninceye kadar bir şey söylememeliydim fakat sana düğünden bahsetmediğini düşündüm."

Ağzımdaki beyaz şarabı püskürtmeden önce hızlıca yuttum. "*Düğün mü?*" Yeniden konuşmaya başlamadan önce hızlıca bir yudum daha aldım. Aniden Hardin'in evlenmek için geri döndüğü gibi çılgınca bir düşünce geçti aklımdan. Önceden ayarlanmış bir evlilik gibi bir şey; İngiltere'de böyle şeyler yapıyorlardı, öyle değil mi?

Hayır, yapmadıklarını biliyordum. Fakat Kimberly'nin söyleyeceklerini beklerken bu korkunç düşünceyle çarpılmışa döndüm. Şimdiden sarhoş mu olmuştum ne?

"Annesi evleniyor. Bu sabah bizi davet etmek için Christian'ı aradı."

Çabucak yerdeki koyu renkli granit döşemeye baktım. "İşte bu sürpriz oldu."

Hardin'in annesi iki hafta sonra evlenecekti fakat o bundan bana hiç söz etmemişti. Sonra daha önceki garip davranışlarını hatırladım. "*Bu nedenle* o kadar çok arıyordu!"

Kimberly şarabından bir yudum alırken kocaman açtığı gözleriyle bana soru sorarcasına baktı.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum. "Bilmiyormuş gibi mi davranmalıyım? Hardin'le son zamanlarda çok daha iyi iletişim kuruyoruz..." Sesim kısıldı. Bunun yalnızca bir haftalık bir gelişme olduğunu biliyordum fakat benim için inanılmaz bir haftaydı. Son yedi-sekiz günde, son yedi ayda olduğundan daha fazla gelişme kaydettiğimizi hissediyordum. İkimiz de geçmişte olsa büyük kavgalara yol açabilecek konuları konuşmaya başlamıştık fakat şimdi geriye dönmüş, Hardin'in benden bir şeyler sakladığı zamanlara geri gitmiştim.

Sakladığı şeyleri her zaman öğreniyordum. Bunu şimdiye kadar anlayamamış mıydı? "Gitmek istiyor musun?" diye sordu.

"Davet edilsem bile gidemem." Yanağımı elime dayadım.

Kimberly taburesini kenara çekti ve benimkinin kenarlarından tutarak kendisine çevirdi. "Gitmek *isteyip istemediğini* sordum," diye beni düzeltirken nefesinden belli belirsiz şarap kokusu geldi.

"Bu harika olurdu fakat ben..."

"O zaman *gitmelisin*! Eğer mecbur kalırsam seni konuk olarak götürürüm. Hardin'in annesinin seni orada görmekten çok memnun olacağına eminim. Christian kadının sana bayıldığını söylüyor."

Hardin bunu benden saklamış olmasına rağmen, Kimberly'nin sözleri beni heyecanlandırdı. Trish'e kesinlikle bayılıyordum.

"Gidemem; pasaportum yok," dedim. Ayrıca bu kadar kısa zamanda asla bir uçak biletinin altından kalkamazdım.

İtirazımı elini sallayarak savuşturdu. "O konular hızla halledilebilir."

"Bilemiyorum..." dedim. İngiltere'den söz açıldığında karnımda hissettiğim heyecan, hızla bilgisayarıma koşarak nasıl pasaport ala-

bileceğimi araştırmak istememe neden oldu fakat Hardin'in bu düğünü benden kasıtlı olarak saklamış olduğu düşüncesi beni yerimde kalmaya zorladı.

"Bu konuda şüphen olmasın. Trish seni orada görmeyi çok isterdi ve ayrıca Hardin'in kesinlikle böyle bir bağlılık konusunda iteklenmeye ihtiyacı var." Kadehinden bir yudum şarap içti ve o dolgun dudakları bardağın kenarında kırmızı bir iz bıraktı.

Bana söylememesinin mutlaka kendince sebepleri vardı. Eğer kendisi gidiyorsa, büyük olasılıkla İngiltere'ye kadar peşine takılmamı istemiyordu. Geçmişinin onu hâlâ rahatsız ettiğini biliyordum ve kulağa ne kadar çılgınca gelse de geçmişinin hâlâ Londra sokaklarında geziyor olması ve ikimizi de bulması muhtemeldi.

"O tür şeyler Hardin'de işe yaramaz," dedim. "Ben ne kadar itersem o da o kadar çeker."

"O halde..." Yüksek topuklu ve kırmızı ojeli ayağını kaldırarak benimkine hafifçe vurdu. "O halde diretecek ve artık seni itmesine izin vermeyeceksin."

Bu sözlerini daha sonra, onun dikkatli bakışlarından uzaktayken değerlendirmek için bir yere yazdım. "Hardin düğünleri sevmez."

"Herkes düğünleri sever."

"Hardin hariç. O düğünlerden ve evlilik kavramından nefret eder," dedim ve Kimberly'nin gözlerinin nasıl büyüdüğünü ve kadehini yeniden dikkatlice tezgâha bıraktığını eğlenerek izledim.

"O zaman... demek... istediğim..." Göz kırptı. "Söyleyecek bir şeyim yok ve bunun da kesinlikle bir anlamı var!" Kimberly kahkahalara boğuldu.

Ben de dayanamayıp onun kahkahasına eşlik ettim. "Evet, bana mı anlatıyorsun!"

Ruh halim nasıl olursa olsun Kimberly'nin kahkahası bulaşıcıydı ve bu huyunu seviyordum. Bazen her konuya fazlasıyla burnunu sokabiliyordu ve Hardin hakkındaki konuşmaları beni zaman zaman rahatsız ediyordu fakat onu sevmemin nedenlerinden biri açık sözlülüğü ve dürüstlüğüydü. Kafasındakini öylece söylerdi ve onu okumak kolaydı. Son zamanlarda tanıdığım birçok insana kıyasla onda hiçbir kötü niyet yoktu.

"Ne yani, sonsuza dek flört mü edeceksiniz?" diye sordu.

"Ben de aynı şeyi söyledim." Dayanamayıp kıkırdadım. Belki içtiğim bir kadeh şaraptan ya da Hardin'in hiçbir konuda kalıcı bir bağlılık istememesinden, geçtiğimiz hafta tamamen aklımdan çıkmıştı... bilmiyordum fakat Kim'le birlikte gülmek kendimi iyi hissettiriyordu.

"Ya çocuklarınız? Evlilik dışı çocuk yapmak seni rahatsız etmez mi?"

"Çocuk mu!" Bir kez daha güldüm. "Hardin çocuk istemiyor."

"Bu durum gittikçe güzelleşiyor." Gözlerini devirdi ve kalan şarabını bitirmek için kadehini kaldırdı.

"Şimdi böyle söylüyor fakat umarım..." Bu dileğimi tamamlamadım. Yüksek sesle söylendiğinde kulağa fazla ümitsiz geliyordu.

Kimberly göz kırptı. "Ah, peki," dedi bilmiş bir tavırla ve konuyu değiştirip ofiste Trevor'a asılan Carine adındaki kızıl saçlı kadından söz etmeye başlaması beni sevindirdi. İkisinin arasındaki hayali bir seks ilişkisini birbirine kazayla çarpan ıstakozlara benzetince de yeniden kahkahalara boğuldum.

Odama gittiğimde saat dokuzu geçiyordu. Kimberly'yle birkaç saat rahatsız edilmeden vakit geçirebilmek için telefonumu bilerek olarak kapamıştım. Ona Hardin'in Seattle'a cuma değil de çarşamba günü gelme planından söz ettiğimde, gülerek fazla uzak kalamayacağını tahmin ettiğini söyledi.

Duş aldığım için saçlarım hâlâ nemliydi ve yarın işe giderken giyeceğim kıyafetleri seçerken oyalanıyordum. Ağırdan aldığımı biliyordum. Telefonumu açtığımda, Hardin'le uğraşmak zorunda kalacağımı ve düğünle ilgili olarak onunla yüzleşmem gerekebileceğinden emindim. En mükemmel durumda, konuyu sıradan bir biçimde açardım ve Hardin de bana sormadan önce beni ikna etmenin düzgün bir yolunu bulmaya çalıştığı için beklediğini söyleyerek beni düğüne davet ederdi. Fakat bu, mükemmel bir dünya değildi ve her geçen saniye endişem biraz daha artıyordu. Steph ona her ne söylediyse, Hardin fazla rahatsız olmuş ve benden yeniden bir şeyler saklamaya başlamıştı ve bunu bilmek canımı yakıyordu. Steph'ten nefret ediyordum. Hardin'i çok seviyordum ve Steph'in ya da başka birinin söylediği hiçbir şeyin bunu değiştirmeyeceğini bilmesini istiyordum.

Telefonumu tereddüt ederek çantamdan çıkarıp açtım. Annemi geri aramalı ve Zed'e mesaj göndermeliydim fakat önce Hardin'le konuşmak istiyordum. Küçük ekranımın üst kısmında bildirimler belirdi ve bir zarf ikonu yanıp sönmeye başladı. Arka arkaya mesajlar geliyordu ve hepsi de Hardin'dendi. Hiçbirini okumadan onu aradım.

İlk çalışta cevap verdi. "Tessa, lanet olsun!"

Ortamı mümkün olduğunca germemeye çalışarak, "Bana ulaşmaya mı çalışıyordun yoksa?" diye sordum çekingen ve olabildiğince masum bir şekilde.

"Ulaşmaya çalışmak mı? Şaka yapıyorsun, değil mi? Son üç saattir hiç durmadan seni arıyorum," diye burnundan soludu. "Christian'ı bile aradım."

"Ne?" dedim fakat sonra işlerin çığrından çıkmasını istemediğim için hızlıca devam ettim. "Yalnızca Kim'le takılıyordum."

"Nerede?" diye sordu hemen.

"Burada, evde," dedim ve kirli kıyafetlerimi toplamaya başlayarak çamaşır sepetine koydum. Yatmadan önce bir dolu çamaşır yıkamam gerektiğini fark ettim.

"Pekâlâ, bir dahakine kesinlikle..." Öfkeli bir ses çıkardı ve yeniden konuşmaya başladığında sesi yumuşamıştı. "Belki bir dahakine telefonunu kapayacağın zaman bana bir mesaj falan gönderirsin." Derin bir nefes verdikten sonra ekledi: "Senden haber alamadığımda nasıl olduğumu biliyorsun."

Sesinin tonunun değiştiğine ve kendini tutarak başta söylemeyi planladığı şeyden vazgeçtiğine sevinmiştim ve bunun ne olduğunu öğrenmemeyi tercih ediyordum. Ne var ki şarabın neden olduğu uyuşukluğum büyük ölçüde kaybolmuş ve Hardin'in İngiltere'ye gitme planı yeniden su yüzüne çıkarak göğsüme ağır bir kütle gibi oturmuştu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum, ona düğün konusunu açmak için bir fırsat verirsem bunu yapacağını umut ederek.

İç geçirdi. "Şey... uzundu."

"Benimki de." Ağzımdaki baklayı çıkarıp ona konuyu açıkça sormaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"Bugün Zed mesaj gönderdi."

"Öyle mi?" Hardin'in sesi sakindi fakat beni genellikle korkutan o sert tonu hissedebiliyordum.

"Evet, öğleden sonra. Perşembe günü Seattle'a geleceğini söyledi."

"Peki, sen ne dedin?"

"Henüz bir şey söylemedim."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" diye sordu Hardin.

"Çünkü birbirimize açık olmamızı istiyorum. Artık aramızda sır olmasın, birbirimizden bir şey *saklamayalım* istiyorum." Bana doğruyu söylemesine sebep olmasım umarak cümlenin son kısmını vurgulayarak söyledim.

"Pekâlâ... söylediğin için teşekkürler. Sevindim," dedi. Başka da bir şey söylemedi.

İnanamıyorum.

"Tamam, peki... senin bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum, hâlâ dürüstlüğüme karşılık vereceğine dair küçücük bir umutla.

"Hımm, bugün babamla konuştum."

"Gerçekten mi? Ne konuda?" Tanrı'ya şükür; bana açılacağım biliyordum. "Seattle kampusuna transfer konusunda."

"Gerçekten mi!" Bu sözcük, beklediğimin aksine, ağzımdan bir ciyaklama şeklinde çıkmıştı ve hattın karşı tarafından Hardin'in boğuk kahkahası yankılandı.

"Evet ama bunun mezuniyetimi geciktireceğini bu nedenle de dönem başlamışken taşınmamın mantıklı olmadığını söylüyor."

"Ah." Suratımı astığımı hissettim. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Peki ya mezuniyetten sonra?" diye sordum.

"Evet, tabii."

"Evet, tabii mi? Bu kadar mı? Bu kadar basit mi yani?" Yüzüme yayılan gülümseme diğer her şeyi unutturdu. Keşke burada olsaydı; tişörtüne yapışıp onu bir güzel öperdim.

Sonra, "Kaçınılmazı ertelemenin bir anlamı var mı?" diye sordu.

Gülümsemem kayboldu. "Sanki Seattle'a taşınmak hapis cezasıymış gibi konuşuyorsun." Bir şey söylemedi.

"Hardin?"

"Öyle olduğunu düşünmüyorum tabii. Yalnızca tüm bunlar beni geriyor. Tüm bu zaman boşa geçti ve bu da beni kızdırıyor."

"Anlıyorum," dedim. Sözleri hoş değildi fakat beni özlediği anlamına geliyordu. Sonunda benimle olmak için Seattle'a taşınmayı kabul etmiş olmasıyla hâlâ başım dönüyordu. Bu konu yüzünden aylardır tartışıyorduk ve nihayet son bir savaş vermeden pes etmişti.

"O zaman Seattle'da karar verdik. Emin misin?" Yeniden sormam gerekiyordu.

"Evet. Yeni bir başlangıç yapmaya hazırım ve bu da Seattle'da olabilir."

Heyecan içinde kollarımı bedenime sardım. "O zaman İngiltere'de kalmayacaksın, öyle mi?" Düğün konusunu açması için ona son bir şans verdim.

"Hayır. İngiltere'de kalmayacağım."

Zaten Büyük Seattle Savaşı'nı kazanmıştım, bu nedenle içimdeki düğün öfkesi yeniden belirdiğinde, sevgilimi bu gece daha fazla zorlamamaya karar verdim. Mesele her neyse, ben istediğimi alacaktım: Hardin Seattle'da yanımda olacaktı.

112. Bölüm

Tessa

Ertesi sabah alarm çaldığında yorgunluktan ölüyordum. Neredeyse hiç uyumamıştım. Gece boyunca sürekli dönüp durmuş, her seferinde uykuya dalmaya yaklaşmış fakat başaramamıştım.

Uykusuzluğumun nedeni Hardin'in Seattle'a taşınmayı kabul etmesinin heyecanı mıydı yoksa İngiltere konusunda yapacağımız tartışma mıydı bilmiyordum fakat şöyle ya da böyle uyumamıştım ve şimdi korkunç görünüyordum. Koyu renk gölgeleri gizlemek, kozmetik firmalarının sizi inandırdığı kadar kolay değildi ve dağınık saçlarım prize parmağımı sokmuşum gibi görünüyordu. Anlaşılan, buraya taşınacağı için hissettiğim mutluluk, düğün konusunu sakladığı gerçeğini tamamen unutturmamıştı.

Birkaç dakika daha zaman kazanmak için Kimberly'nin işe birlikte gitme teklifini kabul ettim ve o otobanda şeritten şeride geçerken gözlerime bir kat daha maskara sürdüm. Neredeyse her arabaya küfrettiği ve aklı başında bir insandan çok daha fazla kornaya bastığı için bana Hardin'i hatırlatıyordu.

Hardin bugün Seattle'a gelmeyi planlayıp planlamadığı konusunda bir şey söylememişti. Dün gece telefonu kapamadan önce ona sorduğumda, bana sabah haber vereceğini söylemişti. Şimdi saat dokuza geliyordu ve ondan hâlâ bir haber gelmemişti. İçinde bulunduğu durumun, doğru bir şekilde başa çıkılmazsa, daha büyük bir kargaşaya yol açacağını hissediyordum ve bu histen bir türlü kurtulamıyordum. Steph'in onun kanına girdiğini biliyordum; bunu, söylediğim her şeyden şüphe duymasından anlayabiliyordum. Benden

yine bir şeyler saklıyordu ve bunun neden olabileceği sorunlardan çok korkuyordum.

"Belki de bu hafta sonu onun sana gelmesi yerine senin oraya gitmen daha iyi olur," diye önerdi Kimberly, bir kamyonet ve MINI'ye küfrettiği sırada.

"O kadar belli oluyor mu?" diye sordum, yanağımı soğuk pencereden kaldırarak.

"Evet, çok belli oluyor."

"Bu kadar suratsız olduğum için üzgünüm." İç geçirdim.

Bu hafta sonu Washington'a gitmek fena fikir değildi. Landon'ı çok özlüyordum ve babamı yeniden görmek iyi olurdu.

"Evet, öylesin." Sırıttı. "Fakat biraz kahve ile kırmızı rujun çözemeyeceği bir sorun değil."

Kabul ettiğimi göstermek için başımı sallayınca, otobandan hızlıca çıkarak kalabalık bir yol ayrımından U dönüşü yaptı. "Yakınlarda güzel, küçük bir kahveci biliyorum," dedi.

Öğlene doğru, Hardin'den hâlâ haber almamama rağmen sabahki sıkıntım geçmişti. Ona iki kez mesaj gönderdim fakat kendimi tutarak telefon etmedim. Trevor, dinlenme odasında, önünde iki makarna tabağıyla, boş bir masada beni bekliyordu.

"Siparişi iki kez getirdiler ve ben de bir gün olsun seni mikrodalgada ısıtılmış yemekten kurtarmanın iyi olacağını düşündüm." Gülümsedi ve masanın üzerindeki plastik çatal kaşık paketini ileri doğru itti.

Makarnanın tadı da kokusu kadar iştah açıcıydı. Lezzetli Alfredo sosu bu sabah kahvaltı etmediğimi hatırlamama neden oldu ve ilk lokmamı aldığımda ağzımdan kaçan ufak inilti nedeniyle kızardım.

"Güzel, değil mi?" Trevor neşeli bir şekilde başparmağıyla ağzının kenarına bulaşan kremsi sosu sildi. Parmağını ağzına götürdüğünde, elimde olmadan bu sıradan hareketin takım elbiseli bir adamda ne kadar tuhaf durduğunu fark ettim.

"Mmm..." Düzgün bir cevap veremedim çünkü makarnayı ağzıma tıkmakla çok meşguldüm.

"Sevindim..." Trevor mavi gözlerini benden kaçırdı ve oturduğu yerde kıpırdandı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet... ben... şey... seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Ve böylece kendi kendime bu çift porsiyonlu siparişin kasıtlı olarak verilip verilmediğinden şüphelenmeye başladım. "Tamam..." diye cevap verdim durumun fazla garip olmamasını umarak.

"Biraz tuhaf gelebilir."

Harika. "Devam et," dedim cesaretlendiren bir gülümsemeyle.

"Pekâlâ... başlıyorum." Duraksadı ve parmağını gümüş kol düğmesinde gezdirdi. "Carine onunla birlikte Krystal'ın düğününe gitmemi önerdi."

Fırsatı değerlendirerek henüz konuşmak zorunda kalmamak için bir çatal dolusu makarnayı ağzıma tıktım. Gerçekten de bunu bana neden anlattığından ve ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Devam etmesi için başımla onayladım ve Kimberly'nin yaptığı komik Carine taklidini düşününce gülmemeye çalıştım.

"Ve bu teklifi reddetmek için bir neden olup olmadığını düşünüyordum," dedi Trevor. Bir cevap bekler gibi duraksayarak bana baktı.

Boğulur gibi bir ses çıkardım ve bunun onu korkuttuğundan emindim fakat bana endişeli bir ifadeyle baktığında, bir parmağımı kaldırdım ve dikkatli bir şekilde çiğnemeye devam ettim. Sonra da cevap vermeden önce biraz abartılı bir şekilde ağzımdakileri yuttum. "Bunun için bir neden görmüyorum."

Bunun konuşmanın sonu olduğunu umuyordum. Fakat sonra, "Demek istediğim..." diye devam ettiğinde, aslında ne demek istediğini çok iyi bildiğimi mucizevi bir şekilde tahmin etmesi ve daha fazla açıklama yapmadan cümleyi yarım bırakması için dua ettim.

O kadar şanslı değildim.

"Hardin'le bir yarılıp bir barıştığınızı ve şimdi de o ayrılıklardan birinde olduğunuzu biliyorum, bu nedenle tüm ilgilimi ona vereceğim teklifini kabul etmeden önce emin olmak istedim. Dikkat dağıtıcı şeyler olmadan."

Ne söylemem gerektiğinden emin olmadığım için alçak sesle sordum: "Dikkat dağıtacak bir şeyler mi?"

Çok rahatsız olduğumu hissediyordum fakat Trevor çok tatlıydı ve yanakları öyle koyu bir kırmızıya dönmüştü ki onu rahatlatmak için güçlü bir dürtü hissettim.

"Evet, Vance'e geldiğinden beri dikkatimi dağıtıyorsun," dedi, çabucak. "Bunu kötü anlamda söylemiyorum; sadece arka planda bekliyorum ve başka biriyle bir ilişki ihtimalini değerlendirmeden önce amacımın açık bir şekilde anlaşılmasını istiyorum."

Karşımda sadece bana ait olan Bay Collins oturuyordu –tabii çok daha yakışıklı bir versiyonu– ve Trevor adına kendimi tıpkı *Gurur ve Önyargı*'daki Elizabeth Bennett'in hissettiği gibi tuhaf ve utanmış hissettim.

"Trevor, üzgünüm ben..."

"Gerçekten sorun değil." Gözlerindeki içtenlik neredeyse kahrediciydi. "Anlıyorum. Yalnızca son bir kez emin olmak istedim." Makarnasıyla biraz oynadıktan sonra ekledi: "Sanırım son birkaç seferdir olaylar pek benim lehimde gelişmiyor." Alçak sesle ve gergin bir şekilde güldü ve ben de içten bir şekilde ona katıldım.

"Düğüne seninle birlikte gideceği için şanslı," dedim, hissettiğini bildiğim utancı yok edebilmeyi umarak. Onu Bay Collins'le karşılaştırmamam gerekirdi; Trevor onun kadar saldırgan ve rahatsız edici biri değildi. Konuyu kapamayı umarak uzun bir süre suyumdan içtim.

"Teşekür ederim," dedi fakat sonra belli belirsiz bir gülümsemeyle ekledi, "Belki artık Hardin bana 'lanet olası Trevor' demekten vazgeçer."

Ağzımdaki suyun dışarı fışkırmasını engellemek için elimle ağzımı kapadım. Çabucak yuttum ve "Bunu bildiğinden haberim yoktu!" dedim. Dehşet içinde attığım kahkaha küçük odayı doldurdu.

"Evet, fark ettim." Trevor'ın gözleri neşe içinde parladığında, aramızda bir yanlış anlaşılma olmadan, arkadaşça gülebildiğimiz için rahatladım.

Trevor'ın gülümsemesi kaybolduğunda benim de kısa süren mutluluğum sona erdi ve nereye baktığını görmek için kapıya döndüm.

İçeri giren dedikoducu kızlardan biri, diğerine, "Burası çok güzel kokuyor!" dedi. Onlara ne kadar antipati duysam da onlar yüzünden kendimi bit kadar hissediyordum.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Trevor daha kısa boylu olanı süzerek.

Trevor'a şaşkın ve boş boş baktım fakat ayağa kalkarak köpük kutuyu çöp kutusuna attım. "Bugün harika görünüyorsun, Tessa," dedi uzun boylu olan. Yüzündeki ifadeyi anlayamasam da benimle dalga geçtiğinden emindim. Bugün berbat göründüğümü biliyordum. "Hımm, teşekkürler."

"Dünya çok küçük, değil mi? Hardin hâlâ Bolthouse'da mı çalışıyor?"

Çantam omzumdan kaydı ve yere düşmeden çabucak deri sapından yakaladım. *Hardin'i tanıyor mu?*

"Evet, hâlâ çalışıyor," dedim ve onun isminin geçmiş olmasından hiç etkilenmediğimi göstermeye çalışarak sırtımı dikleştirdim.

"Ona selamımı söyle, olur mu?" Yapmacık bir şekilde gülümsedi ve sonra da dönüp o şeytan arkadaşıyla birlikte gözden kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum Trevor'a, ikisinin oralarda olmadığından emin olmak için koridoru kontrol ettikten sonra. "Bana bir şey söyleyeceklerini biliyor muydun?"

"Emin değildim fakat şüphelenmiştim. Senin hakkında konuştuklarını duymuştum."

"Benim hakkımda mı? Beni tanımıyorlar bile."

Yine huzursuzlandı. Trevor'ı okumak, tanıdığım herkesi okumaktan daha kolaydı. "Tam olarak seninle ilgili değildi..."

"Hardin hakkında konuşuyorlardı, değil mi?" diye sordum ve Trevor başıyla onaylayarak şüphelerimi doğruladı. "Tam olarak ne söylediler?"

Trevor parlak kırmızı kravatının uçlarını takımının içine soktu. "Ben... bunu gerçekten de tekrarlamak istemiyorum. Ona sormalısın."

Trevor'ın isteksizliğini görünce, Hardin'in o kızlardan biriyle ya da ikisiyle birden yatmış olabileceği düşüncesiyle ürperdim. Benden çok büyük değillerdi; en fazla yirmi beş yaşında olabilirlerdi ve kabul etmeliydim ki ikisi de güzeldi. Fazla yapay bronzlaştırıcı kullanmış olsalar da ikisi de çekiciydi.

Ofisime yürümem uzun sürdü ve güçlü bir kıskançlık duygusu içimi kemirmeye başladı. Hardin'e sormazsam galiba delirecektim.

Ofisime girer girmez Hardin'i aradım. Bu gece buraya gelip gelmeyeceğini öğrenmeye ve biraz da endişelerimi gidermesine ihtiyacım vardı.

Kişi listesinden Hardin'in ismini bulmama fırsat kalmadan ekranımda Zed'in ismi belirdi. Hafifçe yüzümü buruşturdum fakat bunu şimdi yapmamın daha iyi olacağına karar verdim.

"Selam," dedim. Fakat sesim "tuhaf" çıktı; fazla heyecanlı ve sahteydi.

"Selam, Tessa, nasıl gidiyor?" diye sordu Zed. Öyle olmadığı halde sanki onun yumuşak sesini duymayalı çok uzun bir zaman olmuş gibiydi.

"Şey... gidiyor işte." Alnımı çalışma masamın soğuk yüzeyine dayadım.

"Kulağa pek de iyi değilmiş gibi geliyor."

"Önemli değil, sadece çok fazla şey oluyor, hepsi bu."

"Aslında ben de bunun için aradım. Perşembe günü şehirde olacağımı söylediğimi biliyorum fakat planlarda değişiklik oldu."

"Öyle mi?" İçimin rahatladığını hissettim. Tavana baktım ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Sorun değil, bir dahaki sefere..."

"Hayır, demek istediğim, şu an Seattle'dayım," dedi ve kalbim aniden hızlandı. "Dün gece berbat bir yolculuktan sonra gelebildim. Aslına bakarsan ofisinden yalnızca birkaç blok ötedeyim. Seni rahatsız edecek değilim fakat belki işin bittiğinde gidip akşam yemeği filan yiyebiliriz?"

"Şey..." Saate baktım. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu ve Hardin hâlâ mesajlarıma cevap vermemişti. "Aslına bakarsan bunun benim için iyi olup olmayacağından emin değilim. Hardin bu gece geliyor," diye itiraf ettim.

Önce Trevor, şimdi de Zed. Fazladan sürdüğüm maskara beraberinde tuhaf bir büyü filan mı getirmişti?

"Emin misin?" diye sordu Zed. "Onu dün gece dışarıda gördüm... saat oldukça geçti."

Ne? Hardin ve ben dün gece telefonu saat on bir civarında kapamıştık. Telefondan sonra yine dışarı çıkmış olabilir miydi? Yine zamanını o arkadaş müsveddesi olacak grupla mı geçirmeye başlamıştı?

"Bilmiyorum," dedim ve başımı bir zarar verecek kadar sert olmasa da Zed'in duyabileceği kadar abartılı bir şekilde masaya vurdum.

"Yalnızca akşam yemeği. Sonra ne planın varsa seni rahat bırakacağım," diye üsteledi. "Tanıdık bir yüz görmek güzel olmaz mı?" Şu an o çok sevdiğim gülümsemesinin yüzünde belirdiğini hayal edebiliyordum.

Böylece, "Bugün işe biriyle geldiğim için arabam yok. Beni saat beşte alabilir misin?" diye sordum. Zed teklifimi memnuniyetle kabul edince hem korktum hem de heyecanlandım.

113. Bölüm

Tessa

Beşe beş kala Hardin'i aramayı denedim fakat telefonunu açmadı. Bütün gün neredeydi? Zed, Hardin'in geç saatte dışarıda olduğunu söylerken haklı mıydı? Şu an Seattle'a bana sürpriz yapmaya geliyor olabilirdi fakat bu olasılık ne kadar gerçek olabilirdi ki? Zed'le buluşacak olmam, teklifini kabul ettiğimden beri göğsümde bir ağırlık gibiydi. Hardin'in onunla arkadaşlığımdan nefret ettiğini biliyordum. O kadar nefret ediyordu ki rüyalarında bile görüyordu ve ben de şimdi bu nefreti körüklüyordum.

Kimberly'nin eleştiren bakışlarını titizlikle görmezden gelerek asansöre binmeden önce saçlarıma son bir kez bakma veya makyajımı tazeleme zahmetine girmedim. Muhtemelen ona planlarımdan söz etmemeliydim. Pencereden Zed'in kamyoneti göründü ve bu benim için güzel bir manzaraydı ve tanıdık bir yüz görecek olmanın heyecanını göz ardı edemedim. Bu yüzün Hardin'inki olmasını tercih ederdim fakat burada olan kişi Hardin değil Zed'di.

Ben binadan çıkar çıkmaz, Zed de beni karşılamak için kamyonetinden indi. Ben kaldırım boyunca yürürken onun yüzündeki gülümseme de büyüdü ve yüzünün şimdi siyah sakallarla kaplı olduğunu gördüm. Siyah kotu ve gri, uzun kollu gömleğiyle her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu ve ben de berbat durumdaydım.

"Selam." Gülümseyerek bana sarılmak için kollarını açtı.

İçime bir kuşku doldu fakat nazik olma ihtiyacı beni onun istekli kollarına yaklaşmaya zorladı. "Uzun zaman oldu," dedi saçlarımın arasına doğru.

Başımı sallayarak onayladım ve kollarının arasından geri çekilirken, "Yolculuk nasıl geçti?" diye sordum. Oflar gibi nefes verdi. "Uzun. Fakat yolda oldukça kaliteli müzikler dinleme fırsatı buldum."

Benim için yolcu kapısını açınca soğuk havadan kaçmak için aceleyle bindim. Kamyonetinin içi sıcaktı ve onun gibi kokuyordu.

Zed çekine çekine trafiğe girerken konuşmayı başlatmak için, "Yarın yerine bugün gelmeye karar vermenin sebebi nedir?" diye sordum.

"Sadace...fikrimi değiştirdim, gerçekten önemli bir nedeni yok." Gözleri dikiz aynasıyla yan aynalar arasında gidip geldi.

"Şehirde araba kullanmak çok ürkütücü," dedim.

"Evet. Çok." Yoldan dikkatini ayırmadan gülümsedi.

"Nerede yemek yemek istediğin konusunda bir fikrin var mı? Ben henüz etrafı keşfedemediğim için en iyi yerlerin nereler olduğunu bilmiyorum."

Telefonuma baktım fakat Hardin'den hiç ses yoktu. O nedenle bir uygulamadan bazı restoran seçeneklerine baktım ve birkaç dakika sonra Zed'le ufak bir Moğol restoranında karar kıldık.

Ben tavuk ve sebze siparişi verdim ve şef yemeği önümüzde hazırlarken şaşkınlık içinde onu izledim. Daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştim, Zed de bu durumu eğlenceli bulmuştu. Küçük restoranın en arka tarafına oturduk. Zed karşıma geçti ve ikimiz de fazla sessiz olduğumuzdan ortam için pek rahat denemezdi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum yemeğimle oynayarak.

Zed'in gözlerindeki ifade yumuşak ve endişe doluydu. "Bu konuyu açıp açmamaktan bile emin değilim... Zaten hayatında çok fazla şey oluyor gibi bir halin var ve ayrıca iyi vakit geçirmeni istiyorum."

"Ben iyiyim. Ne söyleyeceksen söyle." Gelmeye hazırlanan meçhul darbeye karşı kendimi hazırladım.

"Hardin dün yanıma geldi."

"Ne?" Sesimdeki şaşkınlığı saklayamadım. Hardin böyle bir şeyi neden yapmış olabilirdi ki? Yaptıysa bile Zed nasıl çürüğü veya eksik bir uzvu olmadan karşımda oturabiliyordu? "Ne istiyormuş?" diye sordum.

"Senden uzak durmamı söylemeye gelmiş," dedi çabucak.

Dün gece Hardin'e, Zed'in bana mesaj gönderdiğini söylediğimde çok tepkisiz davranmıştı. "Saat kaçta geldi?" diye sordum, birbirimizden bir şey saklamama konusunda konuştuktan sonra oraya gittiğini umarak.

"Öğleden sonra üç gibi."

Öfkeli bir şekilde nefes verdim. Hardin bazen sınır tanımıyordu ve işlediği suçlar her geçen saniye biraz daha artıyordu.

İştahım kaçtı ve şakaklarımı ovaladım.

"Tam olarak ne söyledi?"

"'Nasıl yaptığımın veya seni incitip incitmeyeceğimin umurunda olmadığını, sadece senden uzak durmam gerektiğini söyledi. O kadar sakindi ki korkutucu görünüyordu." Çatalını bir brokoliye saplayarak ağzına götürdü.

"Ve sen de buna rağmen buraya geldin, öyle mi?"

"Evet, geldim."

İkisinin arasında testosteronun tetiklediği bu savaş beni yoruyordu ve bunun dışında kalarak barışı sürdürmeye çalışıyor fakat başarılı olamıyordum. "Neden?"

Altın sarısı gözlerini bana çevirdi. "Çünkü tehditleri artık beni etkilemeyecek. Bana kiminle arkadaş olacağımı söyleyemez ve umarım sen de aynı şeyi düşünüyorsundur."

Hardin'in o şekilde Zed'in evine gitmesi beni fena halde sinirlendirmişti. Bu konuda bana bir şey söylememiş olmasına, kendisinin bu durumdaki rolünü gizli tutarak Zed'den beni incitmesini ve arkadaşlığımızı bitirmesini istemesine daha da kızgındım.

"Ben de Hardin'in kiminle arkadaş olacağımı kontrol etmesi konusunda aynı şeyleri hissediyorum." Bu sözler ağzımdan çıkarken, Zed'in gözlerinden bir zafer parıltısı geçti ve bu da beni rahatsız etti. "Fakat ikimizin arkadaşlığını hoş görmemesinde haklı sebepler olduğunu da düşünüyorum. Sen öyle düşünmüyor musun?"

Zed dostane bir tavırla başını iki yana salladı. "Hem evet hem de hayır. Sana olan hislerimi saklamayacağım fakat sen de bu konuda seni zorlamayacağımı biliyorsun. Sana, bana verebileceğin kadarıyla yetineceğimi söyledim ve sahip olabileceğim tek şey dostluğun olacaksa, buna da razıyım."

"Zorlamadığını biliyorum." Cümlesinin yalnızca yarısına cevap vermeyi tercih ettim. Zed beni hiçbir konuda veya hiçbir şey yapmaya zorlamıyordu fakat Hardin hakkındaki konuşma tarzından hiç hoşlanmıyordum.

Dikkatli bakışlarını bana dikerek, "Hardin için de aynı şeyi söyleyebilir misin?" diye üsteledi.

Hardin'i koruma dürtüsü beni, "Hayır. Söyleyemem. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum fakat bu onun doğal hali," diye cevap vermeye zorladı.

"Her zaman onu savunmaya hazırsın. Anlayamıyorum."

"Anlaman gerekmiyor," dedim sert bir şekilde.

Zed kaşlarını çatarak, alçak sesle, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet." Sırtımı dikleştirdim ve elimden geldiğince dik oturdum.

"Bu kadar sahiplenici olması seni rahatsız etmiyor mu? Sana kiminle arkadaş olabileceğini söylüyor..."

"Rahatsız ediyor fakat..."

"Bunu yapmasına izin veriyorsun."

"Seattle'a kadar tüm o yolu bana Hardin'in kontrolcü olduğunu söylemek için mi geldin?"

Zed konuşmak için ağzını açtı fakat sonra kapadı. "Ne?" diye üsteledim.

"Senin üzerinde hak iddia ediyor ve senin için endişeleniyorum çünkü bunalmış görünüyorsun."

Yenilgiye uğradığımı kabul edercesine iç çektim. *Bunalmıştım*, çok bunalmıştım fakat Zed'le kavga etmemin bir yararı olmayacaktı. Bu yalnızca öfkemi artırıyordu. "Onun adına bahaneler bulmayacağım fakat ilişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onun bana nasıl davrandığını görmüyorsun. Onu benim gibi anlayamıyorsun." Tabağımı ittim ve yan masadaki çiftin dikkatlerini üzerimize çevirdiğini fark ettim. Sesimi alçaltarak, "Seninle kavga etmek istemiyorum, Zed. Çok yorgunum ve seninle geçireceğim zamanı gerçekten de iple çekmiştim," dedim.

Arkasına yaslandı. "Tam bir pislik gibi davranıyorum, öyle değil mi?" dedi üzgün gözlerle. "Üzgünüm Tessa, uzun bir yol geldiğim için olduğunu söylerdim... fakat bu bir bahane değil. Özür dilerim."

"Sorun değil, sana çıkışmak istemedim. Bana ne oldu bilmiyorum." Her an âdet görebilirdim ve bu kadar sinirli olmamın nedeni bu olmalıydı.

"Benim hatam, gerçekten." Masanın üstünden uzanıp elimi sıktı.

Ortam bir anda gerildi ve ben Hardin'i düşünmeden edemedim fakat iyi fakit geçirmek istediğim için, "Eee, hayat nasıl gidiyor?" diye sordum.

Zed ailesiyle ve Florida'ya son gittiğinde ne kadar sıcak olduğuyla ilgili hikâyeleri anlatmaya başladı. Aramızdaki sohbet normal, kolay ve akıcı haline döndü ve gerginlik uçup giderek yemeğimi bitirmeme olanak sağladı.

Yemeğim bittikten sonra dışarı çıkmak üzereyken Zed, "Bu gece için başka planların var mı?" diye sordu.

"Evet, Christian'ın caz kulübüne gideceğim. Yeni açıldı."

"Christian mı?" diye sordu Zed.

"Ha, patronum. Onlarda kalıyorum."

Zed kaşlarını kaldırdı. "Patronunun evinde mi kalıyorsun?"

"Evet fakat o Hardin'in babasıyla aynı okula gitmiş ve Ken ile Karen'ın eski bir arkadaşı," diye açıkladım. Zed'in hayatımla ilgili hiçbir ayrıntıyı bilmediğini unutmuştum. Christian'ın Kimberly için verdiği sürpriz nişan partisinden beni almış olmasına rağmen onlar hakkında bir şey bilmiyordu.

"Ha, demek ücretli stajyerlik işini bu şekilde aldın, öyle mi?"

Ah. "Evet," diye itiraf ettim.

"Yine de harika bir şey."

"Teşekkürler." Pencereden dışarı baktım ve çantamdan telefonumu çıkardım. Hâlâ hiçbir şey yoktu. "Seattle'da başka neler yapmayı planlıyorsun?" diye sordum, Christian ve Kimberly'nin evlerine hangi yoldan gideceğimizi açıklamaya çalışırken. Beş dakika sonra pes ederek adresi telefonuma yazdım. Ekran dondu ve iki kez kapandıktan sonra düzeldi. "Emin değilim. Arkadaşlarımın nasıl olduklarına bakacağım. Belki bu gece daha geç bir saatte yeniden buluşabiliriz? Ya da ben cumartesi gitmeden önce?"

"İyi olur. Sana haber veririm," dedim.

"Hardin ne zaman burada olacak?" Sesinde gizlenen düşmanca tonu fark ettim. Bu kez alışkanlıktan bir kez daha telefonuma baktım. "Emin değilim, bu gece olabilir."

"Siz şu an birlikte misiniz? Artık bu konuda konuşmayacaktık, biliyorum fakat kafam karıştı."

"Benim de," diye itiraf ettim. "Son zamanlarda aramıza mesafe koymaya çalışıyoruz."

"İşe yarıyor mu?"

"Evet." Son birkaç gündür Hardin benden uzaklaşmaya başlayana kadar işe yarıyordu.

"Güzel o halde."

Aklından neler geçtiğini bilmek zorundaydım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. "Ne?"

"Hiç. Duymak istemezsin."

"Evet, istiyorum." Pişman olacağımı biliyordum fakat bu merakımı bastıramadı.

"Ben mesafe falan göremiyorum. Seattle'da onun ailesinin arkadaşlarıyla yaşıyorsun ve bunlardan biri de senin patronun. Kilometrelerce uzaktan da olsa seni kontrol ediyor ve sahip olduğun birkaç arkadaşlığını da bitirmeye çalışıyor. Bunu yapmadığı zamanlarda ise Seattle'a ziyarete geliyor. Bu bana mesafeli davranmak gibi gelmedi."

Şu ana kadar hayatımı bu açıdan düşünmemiştim. Hardin'in, daire tutmamı engellemesinin bir nedeni de bu muydu? Böylece yine de Seattle'a gitmeye karar verirsem, onun ailesinin ve arkadaşlarının gözetimi altında mı olacaktım?

Bu düşünceden uzaklaşmak için başımı iki yana salladım. "Bizim için işe yarıyor. Sana mantıklı gelmediğini biliyorum fakat bizim açımızdan işe yarıyor. Biliyorum..."

"Senden uzak durmam için bana para vermeye çalıştı," diye araya girdi Zed.

"Ne?"

"Evet, beni tehdit etti ve ona bir teklif yapmamı söyledi. Bana oynamak için kampustan 'başka bir kaşar' bulmamı söyledi."

Kaşar mı?

Zed ilgisizce omuz silkti. "Kimsenin sana sahip olamayacağını, ikiniz takılmaya başladıktan sonra Molly'yle yattığını söylemesine rağmen ondan ayrılmadığın için kendisiyle fena halde gurur duyduğunu söyledi."

Hardin ve Molly bahsi geçtiğinde canım yandı ve Zed böyle olacağını biliyordu. Zaten bu nedenle söylemişti. "Biz bu konuyu çoktan çözdük. Hardin ve Molly hakkında konuşmak istemiyorum," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

"Sadece neyle uğraştığını bilmeni istiyorum. Senin yanında değilken çok farklı davranıyor."

"Bu kötü bir şey değil," dedim itiraz ederek. "Onu tanımıyorsun." Şehrin dışına çıkan ara yola saptığımızda sevindim çünkü bu Christian'ın evinden beş dakika uzaklıkta olduğumuzu gösteriyordu. Bu yolculuk ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olacaktı.

"Sen de öyle, tam olarak tanıdığın söylenemez," dedi. "Tüm vaktini onunla tartışarak geçiriyorsun."

"Amacın nedir, Zed?" diye sordum. Sohbetimizin gittiği yönden hiç hoşlanmasam da normale nasıl döndüreceğimi bilmiyordum.

"Hiç. Yalnızca bunca zamandan ve senin başına aştığı onca dertten sonra gerçeği görebileceğini düşündüm."

Aklıma aniden bir şey geldi. "Ona buraya geleceğini söyledin mi?"

"Hayır."

"Burada adil dövüşmüyorsun," dedim onu suçlayarak.

"O da öyle." İç geçirdi ve sesini çaresizce alçaltmaya çalıştı. "Bak, onu sonuna kadar savunacağını biliyorum fakat onun sahip olduğu şeyi istediğim için beni suçlayamazsın. Savunduğun ve yapmaman gerektiği halde güvendiğin kişinin ben olmasını isterim. O yokken bile ben her zaman senin yanındaydım." Sakallarını sıvazladı ve bir nefes daha aldı. "Ben adil dövüşmüyorum ama o da dövüşmüyor. En başından beri hiç adil olmadı. Bazen sırf benim de sana bir şeyler hissettiğimi bildiği için sana bu kadar bağlandığından emin oluyorum."

İşte tam da bu nedenle Zed'le hiçbir zaman arkadaş olamayacaktık. Tatlılığı ve anlayışlı tavrına rağmen arkadaşlığımız hiçbir zaman yürümeyecekti. Vazgeçmemişti ve bence bu takdir edile-

cek bir tavırdı. Fakat benden istediği şeyi veremezdim ve onu her gördüğümde Hardin'le olan ilişkimi açıklamak zorunda kalmaktan hoşlanmıyordum.

"Sadece arkadaşın olarak bile sana verebileceğim bir şeyler kaldığından emin değilim," dedim. Zed bana sakin bir ifadeyle baktı. "Çünkü seni sömürdü."

Bir şey söylemedim ve pencereden yolun kenarına dizili çam ağaçlarına baktım. Şu an hissettiğim gerginlikten hoşlanmıyordum ve ben ağlamamak için çabalarken Zed, "Bu gecenin böyle bitmesini istemiyorum. Artık büyük olasılıkla beni bir daha görmek istemeyeceksin," diye geveledi.

Pencereden dışarıyı işaret ettim. "Bu yoldan."

Devasa ev görününceye kadar kamyonetin içi garip ve gergin bir sessizlikle doldu.

Zed'e baktığımda, gözlerini fal taşı gibi açmış, Christian'ın evine bakıyordu.

"Burası seni daha önce aldığım evden de büyük," dedi gerginliği azaltmaya çalışarak.

Ben de aynı çabayla ona spor salonundan, devasa mutfaktan ve Christian'ın iPhone'uyla evin bazı bölümlerini kontrol edebildiğinden söz ettim.

Ve sonra kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kimberly'nin parlak Audi'sinin yanında Hardin'in arabası duruyordu. Zed de arabayı benimle aynı anda gördü fakat etkilenmişe benzemiyordu. Yüzümdeki rengin çekilmeye başladığını hissederken, "İçeri girsem iyi olur," dedim.

Zed arabasını park ederken, "Tekrar özür dilerim, Tessa. Lütfen bana kızgın bir şekilde gitme. Zaten hayatında yeterince zorluk varken ben de daha kötü hissetmene neden olmamalıydım," dedi.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için içeri gelmeyi teklif etti fakat kabul etmedim. Hardin'in sinirleneceğini, çok sinirleneceğini biliyordum fakat bu pisliğe ben neden olmuştum ve bu nedenle temizleme görevi de bana düşüyordu.

"Sorun değil," dedim yüzümde sahte bir tebessümle ve müsait olduğumda ona mesaj göndereceğime söz vererek kamyonetinden indim.

Kapıya doğru küçük adımlarla gittiğimin farkındaydım fakat daha hızlı yürümek için bir çaba göstermedim. Kapı açıldığında Hardin'e kızmam mı yoksa Zed'le tekrar görüştüğüm için ondan özür mü dilemem gerektiğini bilemeyerek, ne söyleyeceğimi düşünüyordum.

Hardin üzerinde koyu mavi kotu ve düz, siyah tişörtüyle dışarı çıktı. Onu son gördüğümden beri yalnızca iki gün geçmiş olmasına rağmen nabzım hızlandı ve ona daha yakın olmak istedim. Ayrı kaldığımız birkaç günde onu çok özlemiştim.

Yüzü ifadesizdi ve buz gibi bakan gözleriyle Zed'in gözden kaybolmakta olan eski kamyonetini takip etti.

"Hardin, ben..."

"İçeri gir," diye azarladı.

"Bana..." diye söze başladım.

"Hava soğuk; içeri gel." Hardin'in gözlerinden fışkıran ateş, onunla tartışmama engel oldu. İçeri girerken şaşırtıcı bir şekilde elini usulca belime koydu ve hiçbir şey söylemeden, beni Kimberly ile Smith'in bir çeşit kâğıt oyunu oynadıkları salondan geçirerek odama götürdü.

Arkasından sakince kapıyı kapadı ve kilitledi. Sonra bana baktı ve "Neden?" diye sorduğunda kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Hardin, yemin ederim hiçbir şey olmadı. Planlarında değişiklik olduğunu söyleyince ben de rahatlamıştım çünkü gelmeyeceğini düşünmüştüm. Fakat o bir gün erken geldiğini ve benimle akşam yemeği yemek istediğini söyledi." Biraz da kendimi sakinleştirmek amacıyla omuz silktim. "Nasıl geri çevireceğimi bilemedim."

"Hiçbir zaman bilmiyorsun zaten," dedi tükürür gibi, gözlerini benden ayırmadan.

"Dün onun evine gittiğini biliyorum. Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bilmen gerekmiyordu." Hızla soluk alıp veriyor ve güçbela kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Ne bilmem gerektiğine sen karar veremezsin," diye meydan okudum. "Benden bir şeyler saklayamazsın. Annenin düğününden de haberim var!" deyiverdim.

"Nasıl tepki vereceğini biliyordum." Kendini savunmaya çalışarak ellerini kaldırdı. Gözlerimi devirerek üstüne yürüdüm. "Palavra."

Gözünü bile kırpmadı. Açık mavi ve siyahın iç içe olduğu dövmesinden azıcık görünen beyaz teninin altındaki damarlar fark edilebiliyordu. Yumruklarını sıkıca sıkmıştı. "Sırayla."

"Kiminle istersem onunla arkadaş olurum ve sen de arkamdan çocuk gibi lanet sinir krizleri geçirmeye devam edemezsin," diye onu uyardım.

"Bir daha ona yaklaşmayacağını söylemiştin."

"Biliyorum. Daha önce anlamamıştım fakat bugün onunla birlikteyken onunla arkadaş olmak istemediğime karar verdim. Sebebi sen değilsin."

Sözlerim karşısında şaşkın bir ifadeyle hafifçe irkildiğini gördüm fakat o tehditkâr tavrını bozmadı. "Neden?"

Biraz utanarak gözlerimi kaçırdım. "Çünkü onun seni tetiklediğini biliyorum ve onu görmeye devam ederek seni zorlamamalıyım. Sen Molly'yle... veya başka bir kızla görüşürsen bunun beni ne kadar inciteceğini biliyorum. Bununla birlikte arkadaşlıklarımı kontrol edemezsin fakat ben de *senin yerinde olsaydım aynı şeyleri hissetmezdim* diyerek sana yalan söyleyemem."

Kollarını kavuşturdu ve sertçe soluğunu bıraktı. "Neden şimdi? Sana ne yaptı da aniden fikrini değiştirdin?"

"Hiçbir şey. Bana hiçbir şey yapmadı. Sadece bunu fark etmemin bu kadar uzun sürmemesi gerekirdi. İkimiz de aynı durumda olmalıyız; birimiz diğerinden daha güçlü olmamalı."

Yeşil gözlerindeki pırıltıya baktığımda daha fazla şey söylemek istediğini anlayabiliyordum fakat yalnızca onaylar gibi başını salladı. "Buraya gel." Her zamanki gibi bana kollarını açtı ve ben de çabucak kendimi kollarına attım.

"Onunla olduğumu nereden bildin?" Yanağımı göğsüne yasladım. Naneli kokusu duyularımı ele geçirerek Zed'le ilgili tüm düşüncelerimi alıp götürdü.

"Kimberly söyledi," dedi saçlarımın arasından konuşarak.

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten de ağzında bakla ıslanmıyor."

"Bana söylemeyecek miydin?" Başparmağını çenemin altına indirip ve başımı kaldırdı.

"Söyleyecektim fakat kendim söylemeyi tercih ederdim." Kimberly'nin dürüstlüğü karşısında ona minnettar olmam gerektiğini düşündüm; bana dürüst olmasını ama Hardin'e olmamasını istemem ikiyüzlülük olurdu.

"Neden gelip bizi bulmadın?" diye sordum. Zed'le olduğumu bilse kesinlikle böyle yapacağını düşünürdüm.

"Çünkü," dedi gözlerimin içine bakarak, "döngüden yakınıp duruyordun ve ben de o döngüyü bozmak istedim."

Bu dürüst ve düşünceli cevabı karşısında yüreğim acıdı. Gerçekten de çabalıyordu ve bunun benim için anlamı büyüktü.

"Hâlâ öfkeliyim," diye ekledi.

"Biliyorum." Parmak uçlarımla yanağına dokundum ve o da bana daha sıkı sarıldı. "Ben de öfkeliyim. Bana düğünden söz etmedin ve nedenini bilmek istiyorum."

"Bu gece olmaz," diye uyardı.

"Evet, bu gece. Zed konusunda söyleyeceklerini söyledin, şimdi sıra bende."

"Tessa..." Dudaklarını sıktı.

"Hardin..."

"Sinir bozucusun." Beni bıraktı ve yürüyerek giderek aramıza dayanamadığım bir mesafe koydu.

"Sen de öyle!" diye karşılık verdim, yakınında olmak için hareketlerini takip ederek.

"Şu anda o lanet olası düğünden bahsetmek istemiyorum; zaten çok öfkeliyim ve kendimi güçbela tutuyorum. Beni zorlama, tamam mı?"

"Tamam!" dedim yüksek sesle fakat hemen pes ettim. Bunun nedeni söyleyeceklerinden korkmam değildi. Zed'le iki buçuk saat geçirmiştim ve Hardin'in öfkesinin yalnızca neden olduğum acı ve endişeyi saklamasına yaradığını biliyordum.

114. Bölüm

Tessa

Sifoniyerimin çekmecesini açtım ve temiz külotla ona uygun bir sutyen çıkardım. "Ben duş almaya gidiyorum. Kimberly sekizde çıkmak istiyor ve saat yedi oldu bile," dedim dirseklerini dizlerine dayamış, yatağımın kenarında oturan Hardin'e.

"Hâlâ gitmekte kararlı mısın?" dedi dudak bükerek.

"Evet. Sana daha önce de söyledim, unuttun mu? Buraya gelmek istemenin tek nedeni benim yalnız gitmek zorunda kalmamamdı."

"Gelmemin tek nedeni bu değil," dedi kendini savunurcasına. Ona tehlikeli bir tavırla kaşımı kaldırdığımda gözlerini devirdi. "Bunun *bir* neden olmadığını söylemedim ama tek neden bu değil."

"Hâlâ gelmek istiyorsun, değil mi?" diye sordum iç çamaşırımı imalı bir şekilde sallayarak.

Hareketimin karşılığı hafif bir gülümseme oldu. "Hayır, hiç gelmek istemedim ama sen gideceksen ben de geliyorum."

Ona gülümsedim fakat odadan çıktığımda arkamdan gelmeyince şaşırdım. Bu kez de arkamdan gelmesi için dua ettim. Şu an ne durumda olduğumuzu bilmiyordum. Zed konusunda öfkeli olduğunu biliyordum ve benden yine bir şeyler saklamaya başladığı için canım sıkkındı fakat genel olarak burada olduğu için çok heyecanlıydım ve zamanımızı kavga ederek harcamak istemiyordum.

Gitmeden önce saçlarımı yıkayıp kurutacak vaktim olmadığından başıma bir havlu sardım. Sıcak su, omuzlarımdaki ve sırtımdaki gerginliğin bir kısmını rahatlattı fakat zihnimi boşaltma konusunda pek yardımı olmadı. Bu bir saat içinde ruh halimi düzeltmem gerekiyordu. Hardin'in bütün gece kukumav kuşları gibi oturacağından

emindim. Kimberly ve Christian'la dışarıda iyi vakit geçirmemizi istiyordum. Garip sessizlikler veya göz önünde edilen kavgalar istemiyordum. İyi geçinmemizi ve ikimizin de mutlu olmasını istiyordum. Buraya taşındığımdan beri herhangi bir Seattle gece hayatı deneyimi yaşamamıştım ve ilk deneyimimin mümkünse eğlenceli olmasını istiyordum. Zed konusundaki suçluluk duygum azalmıyordu fakat öfke ve mantıksız düşüncelerimin sıcak su ve sabun köpükleriyle birlikte akıp gitmesiyle rahatladım.

Suyu kapadığım anda Hardin kapıyı tıklattı. Üzerime bir havlu sardım ve cevap vermeden önce derin bir nefes aldım. "On dakika içinde hazır olurum. Saçlarıma bir şeyler yapmam gerekiyor," dedim ve aynaya baktığımda Hardin arkamda duruyordu.

Başımın üzerindeki kabarık saç öbeğine gözlerini kısarak baktı. "Saçının nesi varmış ki?"

"Kontrolden çıktı." Kahkaha attım. "Uzun sürmez."

"*Bunu* mu giyeceksin?" Kırışıklıkları biraz açılsın diye duş perdesine astığım rahatsız, siyah elbiseye baktı. En son bu elbiseyi "aile tatilinde" giydiğimde, korkunç bir gece... hatta hafta yaşamıştım.

"Evet, Kimberly kıyafet zorunluluğu olduğunu söyledi."

"Nasıl bir zorunluluk?" Hardin lekeli kotuna ve siyah tişörtüne baktı. Omuz silktim ve Kimberly'nin Hardin'e üzerini değiştirmesini söylediğini hayal ederek kendi kendime gülümsedim. Hardin, "Ben üzerimi değiştirmeyeceğim," deyince bir kez daha omuz silktim.

Makyajımı yaptığım, elektriksiz ütüyle debelendiğim ve saçımla uğraştığım süre boyunca Hardin gözlerini aynadaki yansımamdan ayırmadı. Duşun neden olduğu buhar saçlarımın korkunç bir şekilde kıvrılmasına neden olmuştu, düzeleceğine dair hiç umut yoktu. Sonunda toplayarak alçak bir topuz yaptım. En azından makyajım gerçekten güzel görünüyordu. Bu da, saçımın şekle girmediği bir gün için makul bir takastı.

"Pazara kadar kalacak mısın?" diye sordum, iç çamaşırımı ve elbisemi giyerken. Aramızdaki gerginliğin kontrol altına alındığından ve tüm geceyi kavga ederek geçirmeyeceğimizden emin olmak istiyordum.

"Evet, neden?" diye karşılık verdi Hardin soğuk bir tavırla.

"Düşünüyordum da cumayı burada, Seattle'da geçirmek yerine Washington'a beraber dönebiliriz, hem ben de Landon, Karen ve babanı görebilirim."

"Ya kendi babanı?"

"Ah, evet..." Bir an babamın Hardin'le birlikte kaldığını unutmuştum. "Sen bana konuyla ilgili biraz daha bilgi verene kadar bunu düşünmemek için büyük bir çaba harcıyordum."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim..."

"Neden olmasın?" diye sordum. Landon'ı çok özlüyordum.

Hardin ensesini ovaladı. "Bilmiyorum... Steph ve Zed'le ilgili tüm bu saçmalıklar..."

"Hardin, bir daha Zed'i görmeyeceğim ve Steph eve veya babanlara gelmediği sürece onu da görmeyeceğim."

"Yine de gelmemen gerektiğini düşünüyorum."

"Biraz neşelenmelisin." İç çekip topuzumu düzelttim.

"Neşelenmek mi?" dedi alaycı bir sesle, sanki bu seçenek hiç aklına gelmemiş gibi.

"Evet, neşelen. Her şeyi kontrol edemezsin."

Birden başını kaldırdı. "'Her şeyi kontrol edemez' miyim? Bunu *sen* mi söylüyorsun?"

Güldüm. "Sadece söylüyorum. Zed konusuna bir şey demiyorum çünkü yanlış olduğunu biliyorum fakat sırf onu veya sevimsiz bir kızı göreceğimden endişe ettiğin için beni tüm şehirden uzak tutamazsın."

"Bitirdin mi?" diye sordu Hardin lavaboya yaslanarak.

"Tartışmayı mı yoksa saçımı mı?" Sırıttım.

"Sinir bozucusun." O da bana gülümsedi ve banyodan çıkmak için onun yanından geçerken popoma vurdu.

Biraz neşelendiği için mutluydum. Geçireceğimiz gece için iyiye işaretti.

Koridorda odama doğru yürürken Christian salondan seslendi: "Hardin, hâlâ burada mısın? Biraz caz dinlemek ister misin? Metal müzik fakat değil ama..."

Diğer söylediklerini duymadım çünkü Hardin'in aniden yapmaya başladığı Christian Vance taklidine gülmekle meşguldüm. Göğsünü hafifçe iterek, "Sen git. Ben de hemen geliyorum," dedim.

Odama gidince çantamı aldım ve telefonumu kontrol ettim. Yakında annemi aramam gerekecekti; ben sürekli erteliyordum ve o da aramaktan vazgeçmiyordu. Ayrıca Zed'den de mesaj gelmişti.

Lütfen bu gece için bana kızma. İstemeden bir pislik gibi davrandım. Üzgünüm.

Mesajı sildim ve telefonu yeniden çantama koydum. Artık Zed'le olan arkadaşlığımın bitmesi gerekiyordu. Çok uzun zamandır onu peşimden sürüklüyordum ve onunla ne zaman yollarımı ayırsam geri adım atıyor ve onla görüşerek işleri daha da kötüleştiriyordum. O da Hardin de bunu hak etmiyordu. Hardin'le zaten yeterince sorunumuz vardı. Hardin'in Zed'i görmemi yasaklaması bir kadın olarak beni rahatsız ediyordu fakat onunla görüşmeye devam edersem büyük bir ikiyüzlülük yapmış olacağımı da inkâr edemezdim. Hardin'in Molly'yle dost olmasını ve baş başa vakit geçirmesini kesinlikle istemezdim; düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Zed bana olan hislerini açıkça belirtmişti ve eğer bu durumun devam etmesine ve onu üstü kapalı bir şekilde cesaretlendirmeye devam edersem bu herkese haksızlık olurdu. Zed bana karşı kibardı ve çoğu zaman yanımda olmuştu fakat sürekli ona açıklama yapmaktan ve ilişkimi savunmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Erkek arkadaşımla güzel bir gece geçirmenin hayalini kurarak merdivenlerden indim... ve salona girdiğimde Hardin'in elleri saçlarında, öfkeli bir şekilde orada durduğunu görünce şaşırdım.

"Tanrım, hayır!" dedi Christian'ın yanından gerileyerek.

"Kulübün sahibiyle bağlantıların olsa da kan lekeli kot ve kirli tişört uygun bir kıyafet değil," dedi Christian siyah bir kumaşı Hardin'in göğsüne doğru iterek.

"O zaman gitmiyorum." Hardin yüzünü astı ve siyah giysi yere, Christian'ın ayaklarının dibine düştü.

"Bebeklik etme; giy şu lanet gömleği."

"Gömleği giyeceksem kotumu çıkarmam," diye pazarlık etti Hardin onu desteklemem için bana bakarak.

"Üzerinde kan lekesi olmayan bir kıyafet getirmedin mi?" Christian gülümsedi ve gömleği almak için eğildi.

"Siyah kotunu giyebilirsin, Hardin," diye önerdim iki adamın arasını yumuşatma çabasıyla.

"Pekâlâ, ver şu lanet gömleği o zaman." Hardin gömleği Christian'ın elinden çekti, ona ortaparmağını kaldırdı ve koridorda ilerleyerek uzaklaştı.

"Hatta belki saçlarını da kestirirsin," diye bağırdı Chrsitian arkasından ona takılır gibi ve ben dayanamayarak bir kahkaha attım.

"Ah, onu rahat bırak artık. Gözünü morartmasına engel olmam," diye takıldı Kimberly.

"Tabii... tabii..." Christian onu kollarına alarak dudağından öptü. Başımı çevirdiğim sırada kapı çaldı.

"Bu Lillian olmalı!" dedi Kim, Christian'ın kollarından uzaklaşarak.

Lillian ön kapıdan girerken Hardin de salona geldi. "Bu kız neden burada?" diye hırladı. Siyah düğmeli gömleği giymişti ve üzerinde kötü durmamıştı.

"Kabalık etme. Smith'e bakıyor ve ayrıca da senin arkadaşın, unuttun mu?" dedim. Lillian hakkındaki ilk izlenimim hoş değildi fakat Cehennem Tatili'nden döndüğümüzden beri onu görmememe rağmen onu sevmeye başlamıştım.

"Hayır, değil."

"Tessa! Hardin!" diye haykırdı Lillian. Parlak mavi gözleri ışıldıyordu ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Sand Point'teki restoranda tanıştığımız günkü gibi benimle aynı elbiseyi giymediğine sevindim.

"Selam." Ben de ona güldüm ve Hardin de başıyla selam verdi.

"Harika görünüyorsun," diye iltifat etti beni baştan aşağı süzerek.

"Teşekkürler; sen de öyle." Üzerinde sade bir hırka ve bej rengi bir pantolon vardı.

"Pekâlâ, ikiniz de bitirdiyseniz..." diye yakındı Hardin.

"Seni görmek de güzel, Hardin." Lillian ona gözlerini devirdi ve Hardin biraz yumuşayarak ona yarım ağız gülümsedi.

Bu arada Kimberly salonda koşuşturarak topuklu ayakkabılarını giyiyor ve koltuğun tepesindeki büyük aynada makyajını kontrol ediyordu. "Smith yukarıda. Gece yarısını fazla geçirmeyiz."

"Hazır mısın, aşkım?" diye sordu Christian. Ve Kimberly onaylamak için başını salladığında kollarını kocaman açarak kapıyı işaret etti.

"Ayrı arabalarla gidiyoruz," dedi Hardin.

"Neden? Bu gece için şoförümüz var," dedi Christian.

"Kendim kullanmak istiyorum çünkü ayrılmak isteyebiliriz."

Christian omuz silkti. "Sen bilirsin."

Çıkarken Hardin'in gömleğine daha dikkatli baktım. Üzerindeki gömlek, düzgün giyinmek zorunda kaldığında giydiklerinden farklı değildi. Fakat buradaki fark, gömleğin üzerinde belli belirsiz hayvan baskıları olmasıydı...

"Tek bir kelime etme," diye uyardı Hardin beni, ona baktığımı fark edince.

"Etmiyorum." Dudağımı ısırdım, o da homurdandı.

"İğrenç bir şey," dedi ve ben de arabaya gidene kadar yol boyu kıkırdadım.

Caz kulübü Seattle'ın şehir merkezindeydi. Sanki çarşamba değil de pazar gecesiymiş gibi sokaklar insanlarla doluydu. Yanımıza parlak, siyah bir şehir arabası park edip içinden Kimberly ile Christian çıkana kadar Hardin'in arabasının içinde bekledik.

"Zengin pislik," dedi Hardin dışarı çıkmadan önce bacağımı sıkarak.

Kel koruma canlı bir gülümsemeyle kadife halatı gümüş dikmeden çıkararak geçmemize izin verdi. Biraz sonra Kimberly kulübün bazı özelliklerini böbürlene böbürlene anlatarak bize yolu gösterirken Christian da tek başına dolanıyordu. Gri taş bloklardan masalar, üzerleri beyaz minderlerle süslenmiş siyah koltuklar vardı. Koca kulüpteki tek renk, devasa taşların üzerinde duran kırmızı gül buketleriydi. İçeride çalan hafif müzik hem rahatlatıcı hem de kışkırtıcıydı.

"Şık." Hardin gözlerini devirdi. Loş ışıkta acı verecek kadar güzel görünüyordu. Christian'ın baskılı, yakası düğmeli gömleği, siyah kotla bir araya gelerek cinsel arzuma ölümcül bir saldırıda bulunuyordu.

"Güzel, değil mi?" Kimberly ışıklar saçarak bize döndü.

"Tabii, tabii," diye cevap verdi Hardin. Kalabalık masalara yaklaştığımız anda Hardin kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

"Christian VIP kısmında. Biz orada olacağız," diye açıkladı Kimberly.

Kulübün arka tarafına doğru yürüdük, saten bir perde açıldı ve arkasından orta genişlikte bir alan ve duvar yerine geçen başka siyah perdeler göründü. Alanın şeklini dört koltuk belirliyordu ve ortalarında ise üzerinde alkol şişeleri, bir buz çanağı ve çeşitli atıştırmalıklar olan büyük bir taş masa vardı.

Kafam o kadar dağılmıştı ki neredeyse Christian'ın karşısındaki koltuklardan birinde oturan Max'i fark etmeyecektim.

Harika. Mark beni sinir ediyordu ve Hardin'in de onu umursamadığını biliyordum. Hardin bir kez daha bedenimi saran kolunu sıktı ve Christian'a ters ters baktı.

Kimberly fazla mükemmel bir ev sahibi olarak gülümsedi. "Seni yeniden görmek güzel, Max."

Max sırıttı. "Seni de canım." Kimberly'nin elini tutup dudaklarına götürdü.

Arkamdan, "Affedersiniz," diyen bir kadın sesi duydum. Hardin ve ben kenara çekildik ve Sasha havalı bir şekilde ufak bölmeye girdi. Korkutucu uzunlukta olan boyu ve neredeyse görünmeyen beyaz elbisesiyle tüm odayı etkisi altına aldı.

Hardin, birkaç saniye önce aklımdan geçen sözcüğü dile getirerek, "Harika," dedi. O da Sasha'yı gördüğüne benim Max'i gördüğümdeki kadar mutlu olmuştu.

"Sasha." Kimberly kadını gördüğüne sevinmiş gibi davranmaya çalışsa da başarılı olamadı. Kim'in içten gelen açıksözlülüğü ve dürüstlüğünün kötü taraflarından biri de duygularını saklakmakta güçlük çekmesiydi.

Sasha ona içten bir ifadeyle gülümsedi ve Max'in yanına oturdu. Max'in tehditkâr gözleri, sevgilisinin yanında oturmak için izin istermiş gibi bana döndü. Gözlerimi kaçırdığım sırada Hardin beni yönlendirerek onların tam karşısına oturttu. Kimberly, Christian'ın kucağına oturdu ve bir şişe şampanya almak için uzandı.

"Burası hakkında ne düşünüyorsun, Theresa?" diye sordu Max düzgün, ağır aksanıyla.

"Hımmm." Tam adımı duyunca kekeledim. "Gü-güzel."

"Siz de şampanya içer misiniz?" diye sordu Kimberly.

Hardin benim adıma cevap verdi. "Ben içmem ama Tessa içer."

Omzuna yaslandım. "Sen içmiyorsan ben de içmesem iyi olur."

"Sen iç. Sorun değil. Benim canım istemiyor."

Kim'e gülümsedim. "Böyle iyiyim ama teşekkür ederim."

Hardin kaşlarını çattı ve masadan dolu bir bardak aldı. "Bence içmelisin, yoğun bir gün geçirdin."

"Sırf sana soru sormamam için içmemi istiyorsun," diye fısıldadım gözlerimi devirerek.

"Hayır." Eğlenmiş bir tavırla gülümsedi. "Sadece iyi vakit geçirmeni istiyorum. Sen de bunu istiyordun, değil mi?"

"İyi vakit geçirmek için içmem gerekmiyor." Etrafıma baktığımda locamızdakilerin konuşmamızı dinlemediğini gördüm.

"Gerektiğini söylemedim. Söylediğim şey yalnızca şu, arkadaşın sana ikimizin kıyafetlerinin toplamı değerinde bir şampanyayı bedava sunuyorsa." Parmak uçlarını ensemde gezdirdi. "O zaman neden bir kadeh içmeyesin?"

"Mantıklı." Hardin'e yanaştım, o da bana uzun kadehi uzattı. "Ama yalnızca bir kadeh içeceğim," dedim.

Otuz dakika sonra ikinci kadehimi bitirmiş, Sasha'nın daracık alanda dolanmasını izlerken sinirim bozulmasın diye üçüncüyü içip içmeme konusunda kararsızdım. Sasha yalnızca dans etmek istediğini söylüyordu ama bu doğru olsaydı, kulübün herkese açık bölümüne gidip orada dans edebilirdi.

İlgi manyağı kaltak.

Sözcükleri yüksek sesle söylemişim gibi elimle ağzımı kapadım.

"Ne?" Hardin'in sıkıldığını görebiliyordum. Gözlerini dikip siyah perdeye bakmasından ve elini miskin bir şekilde sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirmesinden anladım.

Başımı iki yana sallayarak sessizce karşılık verdim. Bu kadını tanımıyordum bile ve onun hakkında böyle şeyler düşünmemeliydim. Hakkında bildiğim tek şey, evli bir adamla yattığıydı...

Muhtemelen bu da yeterdi. Elimde değildi; onu sevmiyordum.

"Artık gidebilir miyiz?" diye fısıldadı Hardin boynuma eğilip diğer elini de bacağıma koyarak.

"Biraz daha," dedim. Sıkılmamıştım fakat Sasha veya neredeyse ortada olan iç çamaşırıyla göz temasından kaçınmak yerine Hardin'le baş başa vakit geçirmeyi tercih ederdim.

Kimberly, "Tessa, gel de dans et?.." deyince, Hardin gerildi.

Düşüncelerim geçmişe, Kimberly'yle bir gece kulübüne en son gittiğimiz zamana gitti. Kilometrelerce uzakta olmasına rağmen sırf Hardin'e nispet olsun diye bir adamla dans etmiştim. O zaman o kadar kırgın ve o kadar üzgündüm ki düzgün düşünemiyordum. Sonunda adam beni öpmüştü ve ben de Hardin otel odamda Trevor'ı bulduktan sonra Hardin'e fena halde çıkışmıştım. O büyük bir yanlış anlamaydı fakat şimdi düşünüyordum da o gece benim adıma oldukça güzel bitmişti.

"Ben dans etmem, unuttun mu?" dedim.

"O zaman gel biraz dolaşalım." Gülümsedi. "Neredeyse uyuyacak gibi bir halin var."

"Tamam, dolaşalım," diye kabul ederek ayağa kalktım. Hardin'e de, "Geliyor musun?" diye dordum ama o başını iki yana sallamakla yetindi.

"Ona bir şey olmaz; sadece bir dakikalığına gidiyoruz," diye onu temin etti Kimberly.

Kimberly'nin beni alıp götürmesinden hoşlanmamış görünüyordu ama onu durdurmaya da çalışmadı. Neşelenebileceğini bana göstermek istiyordu ve bu yüzden onu çok seviyordum.

"Sakın onu kaybedeyim deme, aksi takdirde geri dönme bile," dedi Hardin.

Kimberly kahkahalara boğuldu ve beni perdelerin arasından kalabalık kulübün içine sürükledi.

115. Bölüm

Hardin

Max bana sokularak, "Sence Theresa'yı nereye götürdü?" diye sordu. "*Tessa*," diye düzelttim. İsminin Theresa olduğunu nereden biliyordu ki? Pekâlâ, belki isminin bu olduğu aşikâr tabii fakat ismini söyleme tarzı hoşuma gitmedi.

"Tessa." Gülümsedi ve şampanyayı uzun uzun yudumladı. "Harika bir kız."

Bir şişe su almak için masaya uzandım ve beni kışkırtan sözlerini duymazdan geldim. Bu adamla konuşmak istemiyordum. Her nereye gittilerse ben de Tessa ve Kimberly'yle gitmeliydim. Tessa'ya "neşelenebileceğimi" göstermeye çalışmak beni bu duruma sokmuştu. Boktan bir müzik çalan kulüpte bu adamın yanında oturuyordum.

"Hemen dönerim; müzisyenler az önce geldi," diye bize bilgi verdi Christian. Cep telefonunu pantolonunun cebine koyarak uzaklaştı. Max de ayağa kalktı ve sevgilisine keyfine bakmasını ve biraz daha şampanya içmesini söyleyerek Christian'ın peşinden gitti.

Beni gerçekten de bu kadınla burada yalnız bırakıyor olamazlardı...

"Görünüşe bakılırsa sadece ikimiz kaldık," dedi şu Stacey Bilmemne ve evet, gerçekten de bizi yalnız bırakmışlardı.

"Mmm..." Su şişesinin plastik kapağını taş masanın üzerinde döndürdüm.

"E.e, burası hakkında ne düşünüyorsun? Max, açıldığından beri her akşam tıklım tıklım olduğunu söylüyor."

Gülümsedi. Minnacık elbisesinin alt kısmını çekiştirerek göğüs dekoltesini açtığını görmezden geldim... daha doğrusu olmayan göğüslerinin dekoltesini.

"Açılalı yalnızca birkaç gün oldu. Tabii ki kalabalık olacak."

"Yine de güzel bir yer." Bacağını diğerinin üzerinden indirdi ve sonra yeniden bacak bacak üstüne attı.

Daha ne kadar mutsuz olabilirdi ki? Şu noktada gerçekten bana mı asılıyordu yoksa bir kaltak olmaya çok alışkın olduğundan bu hareketleri otomatik olarak mı yapıyordu, ayırt edemiyordum.

Aramızdaki masaya eğildi. "Dans etmek ister misin? Burada yer var." Uzun tırnakları koluma dokununca hızla geri çekildim.

"Lanet olası aklını mı kaçırdın?" Koltuğun diğer ucuna yanaştım. Geçen yıl bu zamanlar olsaydı o umutsuz poposunu tuvalete sürükler ve onu iyice becerirdim. Şimdi ise düşüncesi bile üzerindeki beyaz elbiseye kusmak istememe neden oluyordu.

"Ne? Sadece dans etmeyi teklif ettim."

"Belki gidip evli erkek arkadaşınla dans edersin," diye çıkıştım ve Tessa'yı görmeyi umarak perdeyi çektim.

"Beni bu kadar çabuk yargılama. Beni tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum."

"Evet, tabii, ben de seninle ilgili bazı şeyler biliyorum. Bu yüzden yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim."

"Biliyorsun demek?" Kahkaha attım.

Gözlerini kısarak bana bakınca bunu beni korkutmak için yaptığından emin oldum. "Evet, biliyorum."

"Benim hakkım bir bok bilseydin, beni tehdit etmemen gerektiğini de bilirdin," diyerek onu uyardım.

Şampanya kadehini kaldırdı ve bana bakarak selam verir gibi hafifçe başını salladı. "Tıpkı söyledikleri gibisin..."

Ve bu da oradan ayrılmam için bahane oldu. Tessa'yı bulup buradan çekip gidebilmek için perdeleri itip geçtim.

Kimin söylediği gibiydim? Kim olduğunu sanıyordu ki? Tessa'ya iyi bir gece geçirme sözü verdiğim için Christian şanslıydı. Yoksa Max, kaltak sevgilisinin sözlerinin hesabını vermek zorunda kalırdı.

Kulübü turlayarak Tessa'nın parıldayan elbisesini ve Kimberly'nin parlak sarı saçlarını aradım. Burası herkesin dans pistinde dans ettiği bir yer olmadığı için mutluydum; çoğu kişi masasında oturduğu için işim çok daha kolaydı. Sonunda onları ana barda oturmuş, Christian, Max ve başka bir adamla konuşurken buldum. Tessa'nın arkası dönüktü fakat duruşundan gergin olduğu anlaşılıyordu. Adam biraz sonra onlara da daha da yaklaşınca bana daha tanıdık gelmeye başladı.

"Hardin! İşte geldin." Kimberly kolunu uzatıp omzuma dokundu fakat ben onu atlatarak Tessa'ya yaklaştım. Tessa bana döndüğünde ürkek, gri-mavi gözleri benimkileri takip ederek konuğa çevrildi.

"Hardin, bu benim Dinler Tarihi dersinden hocam Profesör Soto," dedi kibarca gülümseyerek.

Benimle dalga mı geçiyorsun? Herkesin yolu Seattle'a mı çıkıyor?

"Jonah," diye düzeltti, Tessa'yı. Tokalaşmak için elini uzattığında geri çeviremeyecek kadar şaşkındım.

116. Bölüm

Hardin

Tessa'nın profesörü gülümseyerek çaktırmadan onu şöyle bir süzdü. Fakat benim gözümden kaçmadı.

"Seni yeniden görmek güzel," dedi fakat müzikle hareket ettiğinden benimle mi yoksa Tessa'yla mı konuştuğunu anlayamadım.

"Profesör Soto artık Seattle'da yaşıyor," dedi Tessa.

"Aman ne güzel," dedim alçak sesle. Tessa bunu duyup dirseğiyle beni hafifçe dürtünce kolumu beline doladım.

Jonah'nın gözleri çabucak kolumu koyduğum yere kaydı sonra yeniden Tessa'nın yüzüne baktı. *Onun sahibi var, pislik.*

"Evet, birkaç hafta önce Seattle kampusuna transfer oldum. Birkaç ay önce işe başvurmuştum ve sonunda kabul edilidm. Grubum zaten taşınmaya hazırdı," dedi çok umurumuzdaymış gibi bir ses tonuyla.

"Bu gece burada The Reckless Few çalacak ve eğer ikna edebilirsem iki günde bir gelecekler," diye övündü Christian. Jonah gülümseyip botlarına baktı.

Jonah yüzünde bir gülümsemeyle, "Galiba öyle olacak," dedi. İçkisini tek bir yudumda bitirdikten sonra, "Pekâlâ, sahneye hazırlansak iyi olur," dedi.

"Evet, biz sizi tutmayalım." Christian, Soto'nun sırtına hafifçe vurdu ve profesör küçük kalabalığın arasından sahneye doğru yürümeden önce Tessa'ya dönüp son bir kez gülümsedi.

"Bu grup inanılmaz; dinleyince göreceksiniz!" Vance bir kez daha ellerini birbirine vurduktan sonra kollarım Kimberly'ye dolayarak onu sahnenin karşısındaki bir masaya götürdü.

Onları zaten dinlemiştim; inanılmaz filan *değillerdi*.

Tessa gergin gözlerle bana döndü. "O iyi biri. Atılmak üzereyken sana kefil olduğunu unuttun mu?"

"Hayır, aslına bakarsan onunla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Tek bildiğim senden hoşlanıyor gibi göründüğü, şimdi garip bir şekilde Seattle'da yaşıyor ve senin lanet kampusunda ders veriyor."

"Oraya aylar önce başvurduğunu söylediğini duydun... ayrıca benden hoşlandığı falan da yok."

"Hoşlanıyor."

"Sana göre herkes benden hoşlanıyor," diyerek karşı saldırıya geçti. Bu adamın iyi niyetli olduğunu düşünecek kadar saf olamazdı.

"O zaman bir liste yapalım mı? Zed var, lanet olası Trevor var, pislik garson... atladığım kim var? Ha, artık seni tatlı niyetine süzen şu ürkütücü profesörünü de ekleyebiliriz." O pisliğin küçük sahnede nerede durduğuna baktım. Kendini beğenmiş ve çok rahatmış gibi görünen sahte bir tavırla yürüyordu.

"O listede olabilecek tek isim Zed. Trevor çok tatlı biri ve hiçbir zaman da bana zarar vermek istemedi. Muhtemelen bir daha Robert'ı hiç görmeyeceğim ve ayrıca Soto da sapık değil."

Bu konuşmada geçen bir kelime beni rahatsız etti. "Muhtemelen mi?"

"Onu bir daha görmeyeceğim *gayet açık*. Benim birlikte olduğum kişi sensin, tamam mı?" Elimi tutunca rahatladım. Her ihtimale karşı o lanet garsonun numarasını yakmalı ya da tuvalete atıp sifonu çekmeliydim.

"Hâlâ bu aşağılık herifin bir sapık olduğunu düşünüyorum." Başımla sahnedeki deri ceketli pisliği işaret ettim. Düşündüğüm kadar kötü biri olmadığından emin olmak için babamla konuşmam gerekebilirdi. Tessa bir aslana bile fazla nazik yaklaşırdı çünkü insan sarraflığı konusunda iyi değildi.

Damarlarında gezen şampanyanın etkisiyle şapşal gibi neşeyle gülümseyerek bu düşüncemi doğruladı. Tüm o saçmalıklarımdan sonra gerçekten de hâlâ burada, benimleydi...

"Buranın caz kulübü olduğunu sanıyordum fakat bu grup çok..." diye söze başladı Tessa, dikkatimi sonu gelmeyecek olan hayran listesinden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Boktan mı diyecektin?" diye sözünü kestim.

Kolumu itti. "Hayır, sadece caz çalmıyorlar. Daha çok... Fray'e benziyorlar."

"Fray mi? En sevdiğin gruba hakaret etme şimdi." Profesörün grubuyla ilgili hatırladığım tek şey berbat olduklarıydı.

Tessa omzuyla kolumu dürttü.

"Senin de en sevdiğin grup."

"Pek sayılmaz."

"Sevmiyormuş gibi davranma; sevdiğini biliyorum." Elimi sıktı ve ben de inkâr etmeden başımı iki yana salladım fakat itiraf da etmeyecektim.

Unutulmuş grubun yerleşmesini beklerken gözlerim duvar ile Tessa'nın göğüsleri arasında gidip geldi.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Bir şarkı dinleyelim." Tessa'nın yanakları kızarmış, gözleri de büyümüş ve sulanmıştı. Bir kadeh daha aldı.

Ellerini elbisesinin üzerinde gezdirerek aynı anda hem aşağı hem de yukarı doğru çekiştirdi.

"En azından oturabilir miyim?" Başımla bardaki boş tabureleri işaret ettim.

Tessa'nın elini tuttum ve onu bara doğru çektim. Duvara en yakın, kalabalığa en uzak tabureye oturdum.

"Ne alırsınız?" diye sordu keçisakallı ve sahte İtalyan aksanlı genç bir adam.

"Bir kadeh şampanya ve bir bardak su," dedim Tessa bacaklarımın arasına girerken. Tek elimi beline koyduğumda elbisesinin boncukları avcuma battı.

"Biz şampanyayı yalnızca şişeyle satıyoruz, efendim." Barmen, o lanet şampanyasını almaya gücümün yetmeyeceğinden eminmiş gibi özür diler bir ifadeyle bana baktı.

"Bir şişe olsun." Yanımdan Vance'in sesi geldi ve barmen başıyla onayladıktan sonra bir ona bir bana baktı.

"Soğuk içer," diye ukala bir yorum yaptım.

Delikanlı bir kez daha başıyla onayladıktan sonra şişeyi getirmek için aceleyle uzaklaştı. *Pislik.*

"Bize bebek bakıcılığı yapmaktan vazgeç," dedim Vance'e. Tessa kaşlarını çatarak bana baktı fakat onu görmezden geldim.

Her zamanki alaycı ahmaklığıyla gözlerini devirdi. "Tabii ki sana bebek bakıcılığı yapmıyorum. Tessa'nın yaşı tutmuyor."

"Tabii tabii," dedim. Biri ona seslenince, hafifçe omzuma vurup uzaklaştı.

Birkaç dakika sonra barmen bir şişe şampanya açtı ve köpüren sıvıyı Tessa için bir bardağa doldurdu. Tessa ona kibarca teşekkür etti ve o da aksanından bile daha sahte bir gülümsemeyle karşılık verdi. Havalı görünme çabası beni öldürüyordu.

Tessa bardağı dudaklarına götürdü ve sırtını göğsüme yasladı. "Çok güzel."

Tam o sırada yanımızdan geçen iki herif çabucak onu süzdüler. Tessa fark etti; ettiğini biliyordum çünkü bana biraz daha sokuldu ve başını omzuma yasladı.

"Sasha orada," dedi Sapık Profesör'ün gitarı ses cihazında denenirken. Uzun boylu sarışın ya erkek arkadaşını ya da becerecek herhangi birini bulmak için içeri göz gezdiriyordu.

"Kimin umurunda?" Tessa'yı dirseğinden nazikçe tuttum ve onu kendime çevirdim. "Ondan hoşlanmıyorum," dedi alçak sesle.

"Kimse hoşlanmıyor."

"Sen de mi?" diye sordu.

Aklını mı kaçırdı bu kız? "Neden hoşlanayım ki?"

"Bilmem." Gözleri dudaklarıma indi. "Güzel olduğu için olabilir."

"Ne olmuş yani?"

"Bilmiyorum... sadece garip davranıyorum o kadar." Yüzünde açıkça görülen dargın ifadeden kurtulmak için başını iki yana salladı.

"Kıskandın mı 'Theresa'?"

"Hayır." Somurttu.

"Kıskanmamalısın." Bacaklarımı biraz daha aralayarak onu yeniden kendime çektim. "İstediğim *şey* o değil." Neredeyse ortada olan göğüslerine baktım. "Sensin." Kalabalık bir kulüpte değilmişiz gibi işaretparmağımı göğüs dekoltesinde gezdirdim.

"Sadece göğüslerim için öyle diyorsun." İkinci sözcüğü fısıldayarak söyledi.

"Herhalde," diye ona takılarak güldüm.

"Biliyordum." Tessa darılmış gibi görünmeye çalıştı fakat kadehinin arkasından gülümsüyordu. "Pekâlâ, artık gerçek ortaya çıktığına göre onları becermeme izin verebilirsin," dedim yüksek sesle. Tessa, şampanyayı ağzından gömleğime ve kucağıma püskürttü.

"Affedersin!" diye ciyakladı bardan bir peçete almak için uzanırken. Peçeteyle bu lanet, iğrenç, çirkin gömleği sildi ve sonra da bacaklarımın arasını silmek için elini aşağı indirdi. Onu bileğinden yakalayıp peçeteyi elinden kaptım. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

"Ah." Yanaklarındaki kırmızılık boynuna kadar yayıldı.

Grup üyelerinden biri mikrofona kendilerini tanıttı ve kulakzarı saldırısı başladığında kusmamak için elimden geleni yaptım. Bir parçadan diğerine geçerken Tessa dikkatle onları izliyor, ben de onun kadehini doldurmaya devam ediyordum.

Bu şekilde oturduğumuza çok memnundum. Daha doğrusu oturduğuma... Tessa bacaklarımın arasında ayakta duruyordu, sırtı bana dönüktü fakat arkamdaki bara hafifçe yaslandığımda yüzünü görebiliyordum. Mekândaki kırmızı, loş aydınlatma, şampanya ve Tessa'nın... doğal tavırları, onun pırıl pırıl parlamasını sağlıyordu. Onu gülümserken ve sahneye bakarken izlememek imkânsızdı. Kıskanamıyordum bile çünkü o... çok güzeldi.

Zihnimi okumuş gibi döndü ve bana içten bir şekilde gülümsedi. Onu bu kadar tasasız... bu kadar genç görmeye bayılıyordum. Ona bu duyguları daha sık yaşatmalıydım.

"İyiler, değil mi?" Ağır fakat rahatsız edici müzikle birlikte başını salladı.

Omuz silktim. "Hayır." Berbat değillerdi fakat kesinlikle iyi de değillerdi.

"Hıhııı." Sözcüğü abartılı bir şekilde uzattı ve yeniden arkasını döndü. Birkaç dakika sonra kalçası, solistin acı çekermiş gibi çıkardığı sesiyle birlikte hareket etmeye başladı. *Lanet olsun.*

Elimi kalçasının kıvrımına doğru indirdim, o da hareket ederek bana doğru geriledi. Parçanın temposu hızlanınca Tessa da hızlandı. *Aman Tanrım.*

Birçok şey yapmıştık... yapmıştım fakat daha hiç kimse üzerimde bu şekilde dans etmemişti. Bana kucak dansı yapan kızlar,

hatta birkaç striptizci bile olmuştu fakat hiçbiri bu şekilde olmadı. Bu yavaş, sarhoş edici... ve acı verecek derecede seksiydi. Diğer elimi de kalçasının diğer tarafına koydum ve o da kadehini bara koymak için hafifçe döndü. Elleri boşaldıktan sonra bana arsızca gülümsedi ve yeniden sahneye döndü. Elini kaldırıp o küçük parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi. Diğer elini ise benimkinin üzerine koydu.

"Devam et," diye yalvardım.

"Emin misin?" Saçlarımı kökünden hafifçe çekti.

Üzerinde kısa, siyah elbisesiyle kalçasını sallayan bu baştan çıkarıcı kızın, az önce göğüslerini becermekten söz ettiğimde şampanyayı püskürten o kız olduğuna inanmak zordu. Fena halde tahrik ediciydi.

"Evet, lanet olsun," dedim alçak sesle ve elimi ensesine koyarak kulağını dudaklarıma yaklaştırdım. "Bana sürtünmeye devam et..." Kalçasını sıktım. "Biraz daha yaklaş."

Söylediğimi yaptı. Bar taburesine oturduğumda, boyumun, kalçasını sürtmesi ve tam da onun için yanan bölgeye dokunabilmesi için mükemmel bir seviyede olmasından memnundum.

Bir anlığına dikkatimi ondan uzaklaştırarak etrafımıza bakındım. Kimsenin onu dans ederken izlemesini istemiyordum.

"Şu anda çok seksisin," dedim kulağının kıvrımına sokularak. "Kalabalığın arasında, benim için, yalnızca benim için, bu şekilde dans ederken..." Müzik sesinin arasında inlediğini duyduğuma yemin edebilirdim ve dayanabileceğim son nokta da bu oldu. Onu kendime çevirdim ve elimi eteğinin içine soktum.

"Hardın," diye söylendi külotunu kenara kaydırdığımda.

"Kimse bakmıyor. Baksalar bile göremezler," diye onu temin ettim. Birilerinin görebileceğini düşünseydim bunu yapmazdım.

"O gösteriyi yapmak hoşuna gitti, öyle değil mi?" dedim. İnkâr edemedi, sırılsıklamdı.

Karşılık vermedi; yalnızca başını omzuma yasladı ve genellikle çarşaflarımıza yaptığı gibi gömleğimin alt kısmını tutup sıktı. Parçanın rahatsız eden melodisine uymaya çalışarak parmağımı içine itip çekmeye başladım. Neredeyse anında bacakları kasıldı ve parmaklarıma boşalmaya başladı. Ona ne kadar zevk verdiğimi belli edecek şekilde inledi. Biraz daha sokuldu ve boynumun alt kısmını emdi. Kalçasını,

ıslak ormanına girip çıkan parmaklarıma uygun bir tempoyla bana doğru itti. İniltileri müziğin ve etrafımızdaki gürültünün içinde kayboldu ve tırnaklarıyla büyük olasılıkla karnımı yırtıyordu.

"Boşalacağım," diye inledi boynuma doğru.

"Biliyorum, bebeğim. Benim için boşal. Tam burada, Tessa. Boşal," diyerek onu nazikçe ikna ettim.

Başıyla onayladı, boyun kaslarımı ısırınca aletimin zonklayarak kotuma baskı yaptığını hissettim. Boşalırken tüm ağırlığını üzerime verdi ve ben de onu tuttum. Başını kaldırdığında nefes nefeseydi, kıpkırmızıydı ve ışıkların altında parlıyordu.

"Araba mı lavabo mu?" diye sordu parmaklarımı dudaklarıma götürüp onun tatlılığını emerken.

"Araba," diye aceleyle karşılık verdim ve o da şampanyasının dibinde kalanı içip bitirdi. Bunun parasını Vance ödeyebilirdi; barmeni kovalayacak vaktim yoktu.

Tessa elimi tuttu ve beni kapıya doğru sürükledi. İstekliydi ve ben de barda yaptığı baştan çıkarma oyunu yüzünden taş gibiydim.

"Yoksa şu gelen?.." Tessa kulübün önünde durdu. Siyah saçlarını dağınık bir şekilde havaya dikmiş, kalabalığı tarıyordu. Tessa da onu görmüş olmasaydı paranoyaklığımın halüsinasyon görmeme neden olduğuna yemin edebilirdim.

"*Onun* burada ne işi var? Ona kulübe geleceğimizi mi söyledin?" diye hırladım. Tüm gece sakinliğimi korumuştum fakat şimdi bu pislik tarafından kışkırtılıyordum.

"Hayır! Tabii ki söylemedim!" diye bağırdı Tessa kendisini savunarak. Fal taşı gibi açtığı gözlerinden doğru söylediği anlaşılıyordu.

Zed bizi gördü ve yaramaz bir ifadeyle kaşlarını çattı. Her zamanki tahrik edici tavrıyla bize doğru yürüdü.

"Burada ne işin var?" diye sordum o yaklaşırken.

"Senin ne işin varsa benim de aynı işim var." Omuzlarını çevirdi ve Tessa'ya baktı. Tessa'nın elbisesinin üst kısmını yukarı çekmemek ve Zed'in dişlerini dağıtmamak için kendimi zor tuttum.

"Onun burada olduğunu nereden biliyordun?" diye sordum.

Tessa kolumdan çekti ve bir bana bir Zed'e baktı.

"Bilmiyordum. Ben grubu izlemeye geldim." Zed gibi bronz tenli bir adam daha bize katıldı.

"Gidin buradan," dedim ikisine birden.

"Hardin, lütfen," diye inledi Tessa arkamdan.

"Sus," diye fısıldadım. Zed'den ve saçmalıklarından bıkmıştım.

"Hey..." Adam aramıza geçip durdu. "Yeni parçaya geçmişler. Haydi gidip onlara burada olduğumu haber verelim."

"Soto'yu tanıyor musun?" diye sordu Tessa. *Lanet olsun, Tessa.*

"Evet, tanıyoruz," dedi yabancı.

Bu insanların birbirlerini nereden tanıdıklarıyla ilgili Tessa'nın zihninden geçen komplo teorilerini neredeyse görebiliyordum fakat sırf Zed'den uzak olmak istediğim için Tessa'yı kolundan tutup kapıya doğru çektim.

"Görüşürüz," dedi Zed, Tessa'ya o en güzel ben-kaybolmuş-bir-köpek-yavrusuyum-bana-acımanı-ve-beni-sevmeni-istiyorum-çünkü-ben-acınası-bir-pisliğim gülümsemesiyle baktıktan sonra diğer adamın peşinden sahneye doğru yürüdü.

Hızla kapıdan dışarıdaki soğuk havaya çıktım. Tessa da hemen arkamdan gelirken, "Buraya geleceğini bilmiyordum! Yemin ederim," diye ısrar ediyordu.

Arabaya binmesi için yolcu kapısını açtım. "Biliyorum, biliyorum," dedim onu susturmak için. Kendimi yeniden içeri girmekten alıkoymak için elimden geleni yapıyordum. "Uzatma. Lütfen. Bu geceyi mahvetmek istemiyorum." Arabanın diğer tarafına yürüdüm diğer koltuğa geçtim.

"Tamam," dedi başıyla onaylayarak.

"Teşekkür ederim." Anahtarı kontağa soktuğum sırada Tessa elini yanağıma koyarak yüzümü kendine çevirdi.

"Bu gece böylesine çabaladığın için gerçekten çok mutluyum. Senin için zor olduğunu biliyorum fakat benim için paha biçilmez bir değeri var." Bana övgü dolu sözler yağdırırken ben de avcuna sokularak gülümsedim.

"Tamam."

"Ben ciddiyim. Seni seviyorum, Hardin. Çok seviyorum."

Konsolun üzerinden kucağıma gelirken ben de onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Elleri hızlı hareketlerle kotumun önünü iş gö-

recek kadar açtı... ağzı ise çabucak boynumda gezinmeye başlarken göğsüme hemen ulaşabilmek amacıyla gömleğimi çekiştirerek ilk iki düğmeyi kopardı. O sıkı, küçük vücudunu ortaya çıkarmak için elbisesini yukarı kaldırdım ve o da ihtiyacım olabileceğinden şüphelenerek yanıma aldığım prezervatifi çıkarmak için elini arka cebime soktu.

Panik içindeki zihnimi rahatlatarak, "Ben her zaman yalnızca seni istiyorum," dedi prezervatifi takarken. Kalçalarından kavrayarak bedenini kaldırdım. Arabanın içindeki daracık alanda beni içine alırken sanki daha yakındık ve daha derinlerine ulaşabiliyordum. Tamamen ve sahiplenircesine içini doldururken ağzımdan hafif bir tıslama çıktı. İniltilerimi yutarcasına ağzıyla dudaklarıma kapandı ve kulüpteyken yaptığı gibi kalçasını hafifçe hareket ettirmeye başladı.

"Bu şekildeyken çok daha derinde gibiyim," dedim topuzunu elimle tutup onu bana bakması için hafifçe kendime çekerken.

"Çok *güzel*," diye inledi, her bir santimimi hissederek beni içine alırken. Bir eli boynumun alt kısmında dururken diğer elini saçlarıma götürdü. Alkol adrenalinle birleştiğinde ve Tessa bana, bedenime, yalnızca bizim paylaştığımız tutku için açlık ve ihtirasla dolduğunda çok seksi oluyordu. Bunu o da ben de başka kimseyle yaşayamazdık. İhtiyacım olan her şey onunla birlikte burada, yanımdaydı ve o beni asla terk edemezdi.

"Tanrım, seni seviyorum," dedim ağzının içine konuşarak. O da saçlarımı çekti ve parmaklarıyla boynumu hafifçe sıktı. Rahatsızlık verecek kadar sıkmıyordu; hafif bir baskı gibiydi fakat beni çıldırtıyordu.

Ben kalçamı kaldırıp az öncekinden daha sert bir şekilde içine girdiğimde, "Seni seviyorum," dedi soluk soluğa. Ona baktım ve kalçasını esnetirken hissettiğim duygunun tadını çıkardım. O basınç duygusu omurgamın alt kısmında yavaş yavaş belirmeye başladı ve içine her girdiğimde kalçasını kaldırarak yardımcı olurken onun da kendini sıkmaya başladığını fark ediyordum.

Doğum kontrol hapına başlaması gerekiyordu çünkü onu yeniden tenimde hissetmek istiyordum.

"Prezervatif olmadan içine girmek için sabırsızlanıyorum..." dedim dudaklarım boynundayken.

"Devam et," diye zorladı beni. Açık saçık konuşmama bayılıyordu.

"İçine boşaldığımı hissetmeni istiyorum..." Köprücükkemiğinin üzerindeki tuzlu tenini emerek üzerinde beliren ince ter tabakasının tadını aldım. "Sana o şekilde sahip olmam çok hoşuna gider, değil mi?" Yalnızca düşüncesi bile beni kendimden geçiriyordu.

"Neredeyse..." diye inledi ve saçlarımı sert bir şekilde çektiğinde birlikte, soluk soluğa, inleyerek, kendimizden geçerek boşalırken yalnızca kendimizdik.

Kucağımdan inmesine yardım ettim ve o elbisesini düzeltirken camı indirdim.

"Ne yapıyor..." Daha sözünü bitiremeden prezervatifi pencereden dışarı attım. "Prezervatifi pencereden dışarı atmış olamazsın! Ya Christian görürse?"

Ona pis bir ifadeyle gülümsedim. "Bu otoparkta gördüğü ilk prezervatif olmayacağına eminim."

Yeniden araba kullanabilmem için fermuarımı çekmeme yardım etti. "Muhtemelen." Ben arabayı vitese geçirirken burnunu buruşturup pencereden dışarı baktı.

"Burası seks kokuyor," diye ekledi ve kahkahalara boğuldu.

Başımı sallayarak onayladım ve Vance'in evine dönerken yol boyunca radyoda çalan her lanet parçayı mırıldanışını dinledim. Neredeyse bu konuda ona takılacaktım fakat özellikle de o boktan grubu dinledikten sonra Tessa'nın çıkardığı sesler aslında çok güzeldi.

Güzel sesler mi? Onun gibi konuşmaya bile başlamıştım.

"Bu geceden sonra kulak zarlarımı yerlerinden çıkaracağım," dedim o söylemeye devam ederken. O da çocuk gibi bana dil çıkararak daha yüksek sesle söylemeye başladı.

Ön kapıya giden yolda yürürken düşmemesi için Tessa'nın elini tuttum. Tavırlarına bakılırsa, içtiği onca şampanya sonunda karaciğerine ulaşmıştı.

Eve giden yola geldiğimizde, kıkırdayarak, "Ya dışarıda kalırsak," dedi.

"Çocuk bakıcısı evde," diye hatırlattım.

"Ah, evet! Lillian..." Gülümsedi. "Çok iyi biri."

Ne kadar sarhoş olduğunu fark ederek gülümsedim. "Onu sevmediğini sanıyordum."

"Artık benim inanmamı istediğin şekilde senden hoşlanmadığını bildiğim için onu seviyorum."

Dudaklarına dokundum. "Yüzünü asma. O sana çok benziyor... ama senden çok daha sinir bozucu."

"Anlayamadım?" Hıçkırık tuttu. "Onu kıskanmama yol açman hiç de hoş değildi."

"İşe yaradı, öyle değil mi?" diye ukala bir tavırla cevap verdim kapıya ulaştığımızda.

Eve girdiğimizde, Lillian koltukta tek başına oturuyordu. Bir an durup Tessa'nın elbisesinin önünü hafifçe yukarı çektim. O da bana gözlerini devirdi.

Lillian bizi görünce ayağa kalktı. "Nasıldı?"

"Çok *çok* eğlenceliydi! Grup harikaydı!" dedi Tessa neşeyle.

"O berbat bir durumda," dedim Lillian'a.

Lillian kahkahayla güldü. "Bunu görebiliyorum." Bir an duraksadıktan sonra, "Smith uyuyor. Bu gece benimle sohbet etti diyebilirim," dedi.

"Ne güzel," dedim ve Tessa'yı koridora doğru götürdüm.

Sarhoş kız arkadaşım, Lillian'a el salladı. "Seni görmek güzeldi!"

Lillian'a şimdi gitmesini mi yoksa Vance gelene kadar beklemesini mi söylemem gerektiğini bilmediğim için herhangi bir şey demedim. Ayrıca o küçük robot çocuk uyanırsa, onun ilgilenmesi iyi olurdu.

Tessa'nın odasına gidince kapıyı arkamızdan kapadım ve Tessa hiç vakit kaybetmeden kendini yatağa attı.

"Şunu çıkarabilir misin?" Elbisesini işaret etti. "Çok kaşındırıyor."

"Tamam, kalk ayağa." Elbisesini çıkarmasına yardım ettim ve o da burnumun ucuna bir öpücük kondurarak teşekkür etti.

Çok sıradan bir hareket olmasına rağmen beni hazırlıksız yakalamıştı, gülümsedim.

"Burada, yanımda olduğun için çok mutluyum," dedi.

"Öyle mi?"

Başını sallayarak onayladı ve Christian'ın gömleğinin kalan düğmelerini açtı. Gömleği kolarımdan aşağı indirdi ve kirli sepetine

gitmeden önce gömleği düzgün bir şekilde katladı. Kirli kıyafetleri neden katladığını hiç anlayamayacaktım fakat artık alışmıştım.

"Evet, çok. Seattle sandığım kadar harika bir yer değil," diye itiraf etti sonunda.

O zaman benimle geri dön, demek istedim. Fakat onun yerine, "Neden?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Değil işte." Kaşlarını çattı ve burada ne kadar sefil bir durumda olduğunu duymak yerine konuyu değiştirmek istediğime şaşırdım. Landon da ben de onun böyle hissettiğinden şüphelenmiştik fakat yine de beklediği gibi bir yer olmadığı için kendimi kötü hissettim. Yarın onu neşelendirmek için dışarı çıkarmalıydım.

"İngiltere'ye taşınabilirsin," dedim.

Kırmızı yanakları ve şampanyanın buğulandırdığı gözleriyle bana baktı. "Beni düğün için oraya götürmezken bile, oraya taşınmamı mı istiyorsun," dedi durumu yüzüme vurarak.

"Bunu sonra konuşuruz," dedim şimdi konuyu kapamasını umarak.

"Tabii... tabii... hep sonra konuşuruz." Geri dönüp yatağın üzerine oturmak istedi fakat beceremedi. Yere yuvarlandı ve kahkaha krizine tutuldu.

"Tanrım, Tessa." Elini tuttum ve kalbim hızla çarparken ayağa kalkmasına yardım ettim.

"İyiyim." Gülerek yatağa oturdu ve beni de yanına çekti.

"Sana fazla şampanya verdim."

"Evet, öyle." Gülümsedi ve omuzlarımdan iterek beni yatağa yatırdı.

"İyi misin? Miden bulanıyor mu?"

Başını göğsüme yasladı. "Bana bakıcılık etmeyi bırak. Ben iyiyim." Konuyu uzatmamak için dilimi ısırdım.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu alçak sesle.

"Ne?"

"Canım sıkıldı." Başını kaldırdı. Doğruldu ve vahşi gözlerle bana baktı.

"Ne yapmak istersin, sarhoş?"

"Saçlarını çekmek." Sırıttı ve çok tahrik edici bir şekilde alt dudağını ısırdı.

117. Bölüm

Hardin

"Uyuyamadın mı?" Christian mutfağın ışığını yakıp yanıma geldi.

"Tessa su istedi," dedim. Buzdolabının kapağını kapamak için ittim fakat eliyle tutup durdurdu.

"Kim de. Fazla şampanya içmenin bedeli," dedi arkamdan.

Tessa'nın sonu gelmeyen kahkahaları ve seks konusundaki doymak bilmez açlığı beni bitkin düşürmüştü. Eğer biraz su içmezse yakında kusacağına ikna olmuştum. Onu bu gece ben hem parmaklarımla hem de dilimle onu orgazma ulaştırırken, yatağın üzerinde benim için bacaklarını açmış yatarkenki görüntüleri zihnimde canlandı. Aletimin üzerinde hareket ederken ve ben de prezervatife boşalırken her zamanki gibi muhteşemdi.

"Evet, Tessa berbat durumda." Yatakten yuvarlanışını hatırlayınca gülmemek için kendimi tuttum.

"Ee... önümüzdeki hafta sonu İngiltere'ye gidiyorsun o zaman?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

"Hayır, gitmiyorum."

"Söz konusu olan annenin düğünü."

"Ne olmuş? İlk evlenişi değil ve muhtemelen sonuncu da olmayacak," dedim.

Elini uzatıp su şişesini elimden savurduğunda şok yaşadığımı söylesem hafif kalırdı.

"Ne oluyor be?" diye bağırdım ve şişeyi almak için eğildim.

Yeniden doğrulduğumda, Vance gözlerini bana dikmiş, dikkatle bakıyordu. "Annen hakkında böyle konuşamazsın."

"Bu seni neden ilgilendiriyor? Gitmek istemiyorum ve gitmeyeceğim."

"Bana bir neden söyle, gerçek bir neden," diyerek üzerime geldi.

Derdi ne bunun? "Kimseye bir sebep göstermem gerekmiyor. Sadece aptal bir düğüne gitmek istemiyorum, o kadar. Zaten bu aralar bir tanesine zorla gittim ve o da bana yetti."

"İyi. Tessa'nın pasaportu için gereken belgeleri çoktan gönderdim. O zaman sanırım Tessa, Kim'in misafiri olarak İngiltere'nin ilk kez tadını çıkarırken sen de burada onsuz yapabileceksin?"

Şişeyi yere düşürdüm. Bu kez yerde kalmasının bir sakıncası yoktu.

"Ne yaptın?" Gözlerimi dikip ona baktım. Benimle dalga geçiyordu; öyle olmalıydı.

Tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Düğün konusunu öğrendiğim anda başvuru belgelerini gönderip ücretini ödedim. Başvuruyu tamamlamak için şehir merkezine gidip fotoğraf çektirmesi gerekiyor fakat gerisini ben hallettim."

Öfkeden köpürüyordum. Gittikçe ısındığımı hissedebiliyordum. "Böyle bir şeyi neden yaptın? Bu *yasal* bile değil." Sanki yasal olup olmadığı umurumdaydı...

"Çünkü bu düğün konusunda senin inatçı bir pislik gibi davranacağını ve senin gitmeni sağlamak için Tessa'nın elimdeki tek koz olduğunu da biliyordum. Bu annen için önemli ve o da gitmeyeceğinden endişe ediyordu."

"Endişelenmekte haklı. Siz de beni zorla lanet olası İngiltere'ye götürmek için Tessa'yı kullanabileceğinizi mi düşündünüz? Senin de annemin de canı cehenneme." Sırf pislik olsun diye yeni bir şişe su almak için buzdolabını açtım fakat o ayağıyla iterek kapadı.

"Bak, boktan bir hayatın olduğunu biliyorum, tamam mı? Benim de öyleydi, bu yüzden seni anlıyorum. Fakat benimle, ailenle konuştuğun gibi konuşamazsın."

"O zaman onlar gibi lanet hayatıma burnunu sokmayı kes."

"Burnumu sokmuyorum. Tessa'nın o düğüne gitmeyi çok isteyeceğini iyi biliyorsun ve ayrıca kendi bencilce nedenlerin yüzünden onu bu fırsattan mahrum edersen kötü hissedeceğini de biliyorsun.

Bana kızmayı bırakıp bu haftayı geçirmeni fazlasıyla kolaylaştırdığım için teşekkür edebilirsin."

Söylediği şeyi anlayabilmek için birkaç saniye boyunca ona baktım. Haklı sayılırdı: Düğüne gitmek istemediğim için şimdiden kötü hissetmeye başlamıştım. Ve bunun tek sebebi de Tessa'nın bu düğüne gitmeyi ne kadar isteyeceğini bilmemdi. Bu gece bu konuda yeterince surat asmıştı ve bu canımı sıkıyordu.

"Bu sessizliğini teşekkür olarak kabul edeceğim," diyerek sırıtınca, gözlerimi devirdim. "Bu konunun büyümesini istemiyorum."

"Neyin? Düğün konusunun mu?"

"Evet. Onu başka birinin düğününe götürüp, kendisinin böyle bir şeye sahip olamayacağını hatırlatarak şaşkın bakışlarını ve gözlerinin yaşlarla dolmasını nasıl izleyebilirim ki?"

Christian parmaklarını hafifçe çenesine vurdu. "Ahh, anlıyorum." Gülümsemesi biraz daha büyüdü. "Demek nedeni bu, öyle mi? Onun ümitlenmesini istemiyorsun yani?"

"Hayır. Zaten ümitleniyor. Bu kadın sürekli ümitleniyor, sorun da bu zaten."

"Bu neden sorun olsun ki? Onun seni dürüst bir adama çevirmesini istemiyor musun?" Beni iğneliyor olmasına rağmen yalnızca birkaç dakika önceki kaba ifadelerimden dolayı bana kinlenmediğini görünce sevinmiştim. Vance'i az da olsa sevmemin nedeni buydu; babam kadar alıngan değildi.

"Çünkü öyle bir şey olmayacak ve o olayları olduktan bir ay sonra dile getiren çılgın kadınlardan biri. Sırf onunla evlenmeyeceğimi söyledim diye benden gerçekten ayrıldı. Bazen fena halde çılgınlaşıyor."

Vance kıkırdadı ve Kimberly'ye götürmeye niyetlendiği sudan bir yudum aldı. Tessa da suyunu götürmem için beni bekliyordu; bu konuşmayı bir an önce bir sonuca bağlamalıydım. Zaten hiç hoşlanmadığım kadar uzun ve kişisel bir hale dönmüştü.

"Seninle evlenmek istediği için kendini şanslı saymalısın. Birlikte olması kolay biri değilsin. Ve bunu bilen biri varsa o da Tessa'dır."

Ona ilişkim hakkında ne bildiğini sormak için ağzımı açtım fakat sonra hemen onun Seaatle'daki; hayır tüm Washington evale-

tindeki... hatta belki tüm Amerika'daki en boşboğaz kişiyle nişanlı olduğunu hatırladım.

"Haksız mıyım?" diye sorarak o sinir bozucu nişanlısı hakkındaki düşüncelerimi böldü.

"Hayır ama yine de... Evliliği düşünmek bile çok saçma, özellikle de Tessa daha yirmi yaşında bile değilken."

"Bunu söyleyen kişi, onun hiçbir zaman bir metreden uzağa gitmesini istemeyen adam mı?"

"Pislik," diye yakındım.

"Ama söylediğim doğru."

"Bu pislik olmadığın anlamına gelmez."

"Muhtemelen. Fakat konu onu kaybetmeye geldiğinde öfkene ve endişene hâkim olamamana rağmen yine de onunla evlenme niyetinde olmamanı komik buluyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" Bu sorunun cevabını bilmek istediğimi sanmıyordum fakat artık çok geçti.

Vance gözlerime baktı. "Endişen... seni terk edeceğinden korktuğunda veya başka bir erkek ona ilgi gösterdiğinde fazla artıyor."

"Endişelendiğimi kim söy..."

Fakat inatçı keçi beni umursamadan konuşmaya devam etti. "Bu iki konuda en çok neyin yardımı oluyor, biliyor musun?"

"Neyin?"

"Bir yüzüğün." Elini kaldırdı ve yakında bir evlilik yüzüğünün yer alacağı boş parmağına dokundu. "Aman Tanrım, senin de kanma girmiş! Ne yaptı söyle, sana para mı ödedi?" Bu fikre kahkahayla güldüm. Tessa'nın evlilik konusundaki saplantısı ve şeytan tüyü düşünüldüğünde çok da imkânsız bir ihtimal gibi görünmüyordu.

"Hayır, ahmak!" Su şişesinin kapağını bana fırlattı. "Bu gerçek. Onun sana ait olduğunu söyleyebilmenin ve bunun gerçekleşmesinin nasıl bir şey olduğunu düşün. Şimdi yalnızca sözler var ve onu isteyen diğer erkeklere karşı –ki güven bana böyle kişiler olacak– sadece boş boş böbürlenebiliyorsun fakat Tessa eşin olduğunda, bu sözler gerçek olacak. Ve işte bunların bal gibi gerçeğe dönüşmesi, özellikle de senin ve benim gibi fazla paranoyak erkekler için fazlasıyla tatmin edici bir durum."

Bu konuşmanın sonunda ağzım kurumuştu ve bu fazla aydınlık mutfaktan koşarak uzaklaşmak istiyordum. "Tam bir saçmalık." Sözcükler ağzımdan hızla dökülmüştü.

İlerledi ve konuşmaya devam ederken dolaplardan birinin kapağını açtı. "Daha önce hiç *Sex and the City* dizisini izledin mi?"

"Hayır."

"*Sex in the City* mi yoksa *Sex and the City* miydi, hatırlamıyorum."

"Hayır, hayır ve hayır," diye karşılık verdim.

"Kim sürekli o diziyi izler ve tüm sezonlarının DVD'si de var." Christian bir kutu bisküvi açtı.

"Ee?"

"Bir bölümde kadınlar, hayatlarında yalnızca iki büyük aşk yaşayabileceklerinden söz ederler..."

"Pekâlâ... Pekâlâ. Bu konu gittikçe tuhaflaşıyor," dedim oradan ayrılmak üzere dönerek. "Tessa beni bekliyor."

"Biliyorum... biliyorum... çabucak bitirmeme izin ver. Sana olabildiğince erkek bakış açısıyla özetleyeceğim."

Yeniden ona döndüğümde merakla bana baktığı için kararsızca başımı sallayarak onayladım.

"Kadınlar, tüm hayatımız boyunca yalnızca iki büyük âşık olabileceğimizi söylüyorlardı. Demek istediğim şu... şey, ne demek istediğimi unuttum ama Tessa'nın senin büyük aşkın olduğunu biliyorum."

Kafam karıştı. "İki kez âşık olabileceğimizi söylemiştin?"

"Eh, senin durumunda ikinci kişi kendin oluyorsun." Alaycı bir ses çıkardı. "Bunun gayet açık olduğunu biliyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Peki, seninkiler kimdi? Kocaağız ve Smith'in annesi mi?"

"Sözlerine dikkat et..." diye uyardı.

"Pardon, Kimberly ve Rose." Yeniden gözlerimi devirdim. "Onlar mıydı? O dizideki kadınların yanılmış olmaları için dua etsen iyi olur."

"Şey, evet. Benimkiler o i-ikisiydi," diye kekeledi. Yüzünde bir duygu ifadesi belirdi fakat ne olduğunu anlayamadan kayboldu.

Su şişesiyle onu dürterek, "Pekâlâ, hâlâ anlamlı bir şey söylemediğin için ben yatmaya gidiyorum," dedim.

"Evet..." dedi biraz heyecanlı bir şekilde. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu gece fazla içtim."

"Evet... tamam." Onu mutfakta yalnız bıraktım. Tüm o sözler neyin nesiydi, bilmiyordum fakat biricik Christian Vance'in söyleyeceklerini unuttuğunu görmek garipti.

Odaya geri döndüğümde, Tessa kendi tarafında uyuyordu. Elleri yanağının altındaydı ve dizlerini yukarıya çekmişti.

Işığı söndürdüm ve su şişesini başucuna koydum ve arkasına geçip yattım. Çıplak bedenine dokunduğumda sıcaklığını hissettim ve parmak uçlarımın dokunuşuyla teninin ürperdiğini görünce elimde olmadan titredim. Ürpermesi, dokunuşumun uyurken bile onda bir şeyler uyandırdığını hatırlatarak beni rahatlattı.

"Selam," diye fısıldadı uykulu bir şekilde.

Sesini duyunca hafifçe sıçradım ve başımla boynuna sokularak onu kendime çektim. "Önümüzdeki hafta sonu İngiltere'ye gidiyoruz," dedim.

Hemen başını çevirip bana baktı. Oda fazlasıyla karanlıktı fakat yüzündeki şaşkınlık ifadesini görmeme yetecek kadar ay ışığı vardı. "Ne?"

"İngiltere'ye. Önümüzdeki hafta sonu. Sen ve ben."

"Ama..."

"Hayır. Gidiyorsun. Ve gitmek istediğini biliyorum, o yüzden bu konuda tartışmaya kalkma."

"Senin..."

"Theresa. Uzatma." Elimi ağzına bastırdım ve o da dişleriyle hafifçe avcumu ısırdı. "Elimi çekersem uslu bir kız olup sessiz duracak mısın?" diye takıldım, daha önce beni kendisine bakıcılık etmekle suçladığını hatırlayarak.

Başını evet anlamında sallayınca elimi çektim. Dirseğinin üzerinde doğrulup bana döndü. Bu şekilde çıplak ve böylesine hassas bir haldeyken onunla konuşamazdım.

"Ama benim pasaportum yok!" diye bağırınca gülümsememi gizlemeye çalıştım. Henüz söyleyeceklerinin bitmediğini biliyordum. "İşlemler çoktan başlatıldı. Gerisini yarın düşünürüz."

"Ama..."

"Theresa..."

"Bir dakikada iki kez. Eyvah." Sırıttı.

"Bir daha asla şampanya içmeyeceksin." Dağınık saçlarını gözlerinin önünden çektim ve başparmağımı altdudağımın üzerinde gezdirdim.

"Daha önce hiç şikâyetin yoktu ama..."

O sarhoş ağzını dudaklarımla kapadım. Onu o kadar çok seviyordum ki onu kaybetme düşüncesi beni korkutuyordu.

Onu –muhtemel geleceğimi, düzgün bir gelecek için tek şansımı– gerçekten de berbat geçmişimle karıştırmak istiyor muydum?

118. Bölüm

Tessa

Uyandığımda Hardin üzerimde değildi ve gözlerimi yeniden kapasam bile oda fazla aydınlık geliyordu. Gözlerimi açmadan, "Saat kaç?" diye homurdandım.

Başım zonkluyordu ve yatakta olduğumu bilsem de bedenim sanki ileri geri sallanıyordu.

"Öğlen oldu," dedi Hardin'in boğuk sesi, odanın karşı tarafından.

"Öğlen mi! İlk iki dersimi kaçırdım!" Yatağın içinde oturmaya çalıştım fakat başım döndü ve inleyerek yeniden yattım.

"Önemli değil, uyumaya devam et."

"Hayır! Daha fazla ders kaçıramam, Hardin. Bu kampustaki derslerime yeni başladım ve böyle bir başlangıç yapamam." Paniklemeye başladım. "Çok geride kalacağım."

"Halledeceğinden eminim," dedi Hardin omuz silkerek. Gelip yatağın üzerine oturdu. "Büyük olasılıkla ödevlerini bitirmişsindir bile."

Beni çok iyi tanıyordu. "Konu bu değil. Önemli olan dersi kaçırmam ve bu da benim kötü görünmeme neden oluyor."

"Kime karşı?" diye sordu Hardin. Benimle dalga geçtiğini biliyordum.

"Hocalarıma ve sınıf arkadaşlarıma karşı."

"Tessa, seni seviyorum ama yapma lütfen. Sınıf arkadaşların senin orada olup olmadığını siklerine bile takmazlar. Hatta muhtemelen fark etmezler bile. Hocaların, evet fark ederler çünkü sen bir yağcısın ve sürekli onları popohlayıp egolarını şişirmen hoşlarına gidiyor. Fakat sınıf arkadaşların umursamazlar, hem umurlarında olsa ne olur? Onların fikirlerinin bir önemi yok ki?"

"Galiba." Gözlerimi kapadım ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. Geç kalmaktan, ders kaçırmaktan ve öğlene kadar uyumaktan nefret ediyordum. "Ben yağcı değilim," diye ekledim.

"Nasıl hissediyorsun?" Şiltenin hareket ettiğini hissettim ve gözlerimi açtığımda Hardin yanımda yatıyordu. "Dün gece çok içmişim gibi." Kafam her an patlayacak gibiydi.

"Kesinlikle çok içtin." Çok ciddi bir şekilde başını birkaç defa yukarı aşağı salladı. "Popon nasıl?" Eliyle popomu kavradığında irkildim.

"Biz onu yapmadık..." *O kadar da sarhoş değildim... değil mi?*

"Hayır." Kıkırdayarak kalçamı ovalayıp gözlerime baktı. "Henüz değil."

Yutkundum.

"Sadece sen istersen olur. Lanet bir cadaloza dönüştüğün için listende sırada o vardır diye düşündüm."

Ben... tilki?

"Bu kadar korkma, sadece bir öneriydi." Gülümsedi.

Onu yapma konusunda nasıl hissettiğimi bilmiyordum... ve şu an kesinlikle bu tür bir konuşmaya ne ayak uydurabilir ne de üzerinde akıl yürütebilirdim.

Fakat merakım beni ele geçirdi.

"Sen hiç..." Soruyu nasıl soracağımı bilmiyordum. Bu, daha önce hiç konuşmadığımız birkaç konudan biriydi ve anın hararetiyle bu konuyla ilgili açık saçık konuşmasını kaldıramıyordum.

"Sen daha önce hiç yaptın mı?"

Cevabı alabilmek için yüzüne baktım. "Hayır, aslına bakarsan yapmadım."

"Ah." Hardin'in parmaklarıyla hafifçe vurduğu yerin fazlasıyla farkındaydım. Eğer iç çamaşırım üzerimde olsaydı tam lastiğinin olacağı yere denk geliyordu. Hardin'in daha önce bunu yaşamamış olması biraz da olsa yapmak istememe neden oldu.

"Ne düşünüyorsun? Kafandaki çarkların döndüğünü görebiliyorum." Burnuyla benimkine dokundu ve o bana bakarken gülümsedim.

"Daha önce... yapmamış olman hoşuma gitti..."

"Neden?" Kaşını kaldırınca yüzümü gizledim.

"Bilmiyorum." Birden utanmıştım. Kendime güvenmiyormuş gibi görünmek ya da kavga çıkarmak istemiyordum. Zaten akşamdan kalmaydım.

"Söyle," diye emretti yumuşak bir sesle.

"Bilmiyorum. Yalnızca bir konuda ilk olmak güzel olurdu."

Dirseğinin üzerinde doğrulup bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani daha önce çok fazla şey yapmışsın... bilirsin işte, cinsel açıdan..." diye alçak sesle açıkladım. "Ve ben sana herhangi bir konuda bir ilk yaşatamadım."

Karşılık vermeye korkar gibi beni dikkatle süzdü. "Bu doğru değil."

"Doğru." Yine yüzümü astım.

"Hiç de değil. Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun." Sesi hırlar gibi çıkıyordu ve kaşlarını fena halde çatmıştı.

"Bana çıkışma; yalnızca benimle birlikte olmadığın için nasıl hissediyorum sence?" dedim. Bu gerçeği eskisi kadar sık hatırlamıyor olsam da hatırladığımda çok canımı yakıyordu.

Yüzünü ekşitti ve kollarımdan nazikçe çekerek yanına oturmama yardım etti. "Buraya gel." Onun kucağına doğru yükseldiğimi hissettim, yarı çıplak bedeni benim çırılçıplak tenimin altında sıcak ve davetkârdı.

"Bu şekilde düşünmemiştim," derken omzumdaki dudakları ürpermeme neden oldu. "Daha önce biriyle birlikte olsaydın şu an seninle olmazdım."

Başımı hızla kaldırıp yüzüne baktım. "Anlayamadım?"

"Beni duydun işte." Omzumun kavsinden öptü.

"Bu hoş bir cümle değil." Hardin'in sözlerini tartmadan söylemesine alışkındım fakat bu sözleri beni şaşırtmıştı. Ciddi olamazdı.

"Hiçbir zaman hoş biri olduğumu iddia etmedim."

Kucağındaki bedenimi hareket ettirdim ve derinlerden yükselen iniltisini duymazdan geldim. "Sen ciddi misin?"

"Fazlasıyla." Başıyla onayladı.

"Bakire olmasaydım benimle çıkmayacağını mı söylüyorsun yani?" Bu, genellikle konuştuğumuz bir konu değildi ve nereye gideceği konusunda gerildim.

Gözlerini kısarak yüzümdeki ifadeye baktıktan sonra, "Tam anlamıyla öyle söylüyorum. Hem hatırlarsan zaten seninle çıkmak falan istemiyordum," diye mırıldandı ve sırıttı fakat ben kaşlarımı çattım.

Kucağından kalkmak için ayaklarımı yere bastım fakat beni bırakmadı. "Suratını asma," dedi kur yaparak. Beni öpmeye yeltendi ama ben çabucak başımı çevirdim.

Gözlerimi dikip ona baktım. "O zaman belki de benimle çıkmamalıydın." Fazla kırılgan hissediyordum ve duygularım incinmişti.

Ateşe biraz daha benzin dökerek patlamanın gelmesini bekledim: "Belki de iddiayı kazandıktan sonra ilişkimizi bitirmeliydin."

Bir tepki vermesini bekleyerek yeşil gözlerine baktım. Fakat o tepki hâlâ gelmiyordu. Başını arkaya atarak kahkahalara boğulunca en sevdiğim ses odanın içini doldurdu.

"Bu kadar da bebek olma," dedi bana daha sıkı sarılıp bileklerimi tek eliyle tutarak kucağından inmeme engel oldu. "Başta seninle çıkmak istememem, çıktığıma memnun olmadığımı göstermez."

"Söylediklerin yine de hoş değildi ve ayrıca daha önce biriyle birlikte olsaydım şimdi benimle olmayacağını söyledin. Yani eğer seninle tanışmadan önce Noah'yla yatmış olsaydım benimle çıkmaz mıydın?"

Bu sözler karşısında yüzünü buruşturdu. "Hayır, çıkmazdım. Eğer bakire olmasaydın, o... duruma... gelmezdik." Şimdi daha yumuşak adımlarla ilerliyordu. Bu iyiye işaretti.

"'Durum,'" diye tekrar ettim, hâlâ sinirli bir şekilde. Sesim istediğimden daha sert çıktı.

"Evet, durum." Beni hızla döndürüp yatağa yatırdı. Üzerime çıktı ve yalnızca tek eliyle bileklerimi başımın üzerine kaldırıp dizleriyle bacaklarımı araladı. "Eğer başka bir erkek sana dokunmuş olsaydı buna katlanamazdım. Bunun çılgınca olduğunun farkındayım ama duymak istesen de istemesen de lanet gerçek bu."

Ağzından sıcak ve kesik kesik çıkan nefesi yüzüme çarptı. Bir an ona neden sinirlendiğimi unuttum. Hakkını yemeyecektim, dürüst davranıyordu fakat bahsettiği şey iğrenç bir çifte standarttı.

"Her neyse."

"'Her neyse mi?'" Kıkırdayarak bileğimi tutan elini sıktı. Kalçasını iterek baksırlı bedenini bacaklarımın arasına bastırdı. "Gülünç olmayı bırak, benim nasıl biri olduğumu biliyorsun." Şu an kendimi çok savunmasız hissediyordum ve bu baskın tavrı beni gereğinden fazla tahrik ediyordu.

Devam etti. "Ayrıca bana yeni tecrübeler yaşattığını biliyorsun. Daha önce kimseyi ne duygusal açıdan sevdim ne de ailemden olduğu için sevdim, gerçekten..." Gözleri, acı dolu bir anı olduğunu tahmin ettiğim bir yerlere daldı fakat sonra çabucak bana geri döndü. "Ayrıca daha önce kimseyle birlikte yaşamadım. Daha önce kimseyi kaybetmeyi umursamıyordum fakat konu sen olduğunda buna dayanamam. Bu yeni bir tecrübe." Dudakları benimkilere yaklaştı. "Bu senin için yeterince 'yeni bir tecrübe' mi?"

Ben başımı sallayınca güldü. Başımı bir santim daha kaldırsam dudaklarım onunkilere değecekti. Düşüncelerimi okur gibi başını biraz geri çekti. "Ve bir daha o iddia saçmalığını yüzüme vurma," diye tehdit etti, bedenini benimkine sürterek. Ağzımdan hain bir inilti kaçınca gözlerinde tehlikeli bir bakış belirdi. "Anladın mı?"

"Kesinlikle." Kafa tutarcasına gözlerimi devirdim ve o da bileklerimi serbest bırakarak ellerini bedenimden aşağıya kaydırdı ve kalçamda durup usulca sıktı.

"Bugün yaramaz bir çocuk gibisin." Kalçamda daireler çizerken üzerime ağırlığını biraz daha verdi.

Bugün yaramaz bir çocuk gibi hissediyordum; akşamdan kalmıştım ve hormonlarım tavan yapmıştı. "Sen de bir pislik gibi davranıyorsun, yani eşit durumdayız," diye karşı saldırıya geçtim.

Yanağının içini ısırdı ve sonra başını üzerime eğdi. Hardin sıcacık dudaklarıyla çenemin kıvrımını öperek doğrudan bacaklarımın arasına bir elektrik gönderdi. Bacaklarımı beline doladım ve bedenlerimizin arasındaki kısacık mesafeyi de kapadım.

"Ben yalnızca seni sevdim," diye bir kez daha hatırlattı ve önceki sözlerinin bende sebep olduğu sızıyı dindirdi. Dudakları boynumun alt kısmına kadar geldi ve bir eliyle bedenini yukarıda tutarken diğeriyle de göğsümü kavradı. "Her zaman yalnızca seni seveceğim."

Konuşmadım. Bu anı mahvetmek istemiyordum. Duyguları konusunda samimi davranması çok hoşuma gidiyordu ve ilk kez bunu tamamen farklı bir açıdan görebiliyordum. Steph, Molly ve lanet WCU kampusundakilerin yarısı Hardin'le takılmış olabilirdi fakat hiçbiri, tek bir kız bile onun "Seni seviyorum" dediğini duyamamıştı. Onlar asla Hardin'i benim gibi tanımanın, gerçekten tanımanın ayrıcalığını yaşamamışlardı ve yaşayamayacaklardı. Onun ne kadar muhteşem ve zeki biri olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Hiçbiri onun kahkaha attığını, gözlerini sımsıkı kapadığını ve gamzelerinin çıktığını görmüyorlardı. Hiçbir zaman onun hayatından kesitler dinleyemeyecekler veya beni nefes almaktan bile çok sevdiğine yemin ederken sesinde beliren o inancı duyamayacaklardı. İşte bu yüzden onlara acıyordum.

"Ben sadece seni sevdim," diye karşılık verdim. Noah'ya duyduğum sevgi, ailevi bir sevgiden öteye gitmemişti. Bunu şimdi anlıyordum. Hardin'i, içten içe bir daha asla hissedemeyeceğimi bildiğim o tüketen, o inanılmaz aşkla seviyordum.

Hardin'in elinin baksırının içine girdiğini fark ettim. Onu aşağı indirdi ve bacaklarından çıkarmaya yardım etmek için benim ayaklarımı kullandı. Yumuşak bir hareketle içime girdi; kendini kaygan açıklıktan içeri iterken inledi.

"Bir daha," diye yalvardı.

"Ben sadece seni sevdim," diye tekrar ettim.

"Lanet olsun, Tess, seni çok seviyorum." Sıktığı dişlerinin arasından çıkan sözcükler hiç düşünülmeden söylenmiş bir itiraftı.

"Her zaman sadece seni seveceğim," diye söz verdim. Tüm sorunlarımızı çözebilmenin bir yolunu bulmak için sessizce dua ettim çünkü az önce söylediğim şeyin doğru olduğunu biliyordum. Bir şeyler ayrılmamıza sebep olsa da her zaman onunla olacaktım.

Hardin kendini derinlere itiyor, içimi dolduruyor, bana sahip oluyor ve bir yandan da o sıcak ve ıslak dudaklarıyla boynumu ısırıp emiyordu.

"Her santimini hissedebiliyorum... çok sıcaksın..." diye inledi prezervatif takmadığını açık ederek. Mutluluktan kendimden geçmiş olmama rağmen zihnimde tehlike çanları çalmaya başladı. Bu hissi

zihnimden attım ve ellerimi o geniş sırtında ve dövmeli kollarında gezdirirken güçlü kaslarının ellerimin altında gerilmesinin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Takman gerek," dedim, hareketlerim sözlerimin aksini göstermesine rağmen; beline sardığım bacaklarımı sıkarak onu daha derinlere çektim. Karnımda bir girdap oluşmaya ve kasılmaya başladı...

"Ben... duramıyorum..." Hareketleri hızlandı ve şimdi durursa ikiye ayrılacağımı hissettim.

"O zaman durma." İkimiz de delirmiş gibiydik ve doğru düzgün düşünemiyorduk fakat tırnaklarımı sırtına geçirmekten ve onu cesaretlendirmekten kendimi alamıyordum.

"Lanet olsun, boşal, Tessa," dedi sanki başka seçeneğim varmış gibi. Orgazmın doruğuna ulaştığımda, dişlerinin göğsümü sıyırdığını, çektiğini ve iz bıraktığını hissettim ve zevkten bayılacağımdan korktum. Bir kez daha inleyerek ismimi söyledikten ve aşkını itiraf ettikten sonra durdu, içimden çıktı ve çıplak karnıma boşaldı. Kendine dokundukça gözlerini benden hiç ayırmadan bana tüm benliğiyle sahip olmasını hayranlıkla izledim.

Titreyip soluksuz kalarak üzerime yığıldı. İkimiz de birbirimizin ne düşündüğünü bilmek için konuşmaya gerek duymadığımızdan sessizce yattık.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordum. Yataktan çıkmak bile istemiyordum fakat Hardin daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmış ve beni gündüz vakti Seattle'da gezdirmeyi teklif etmişti ve bunun bir daha ne zaman olacağını ya da olup olmayacağını bilmiyordum.

"Gerçekten de umurumda değil. Belki, alışveriş olabilir." Yüzüme baktı. "Alışverişe gitmeye ihtiyacın var mı? Ya da istiyor musun?"

"Aslında hiçbir şeye ihtiyacım yok..." diye cevap verdim. Başımı kaldırıp yanımda ne kadar gergin yattığını görünce geri adım attım. "Evet, tamam. Alışveriş olur."

Çok çaba harcıyordu. Çiftlerin genellikle yaptığı basit şeyler Hardin'in hiç alışkın olduğu şeyler değildi. Normal bir erkek arkadaş olabileceğini kanıtlamak için beni buz patenine götürdüğü geceyi hatırlayınca gülümsedim.

Çok eğlenceliydi ve Hardin tıpkı son bir buçuk haftada olduğu gibi fazlasıyla çekici ve yaramazdı. Ben normal bir erkek arkadaş istemiyordum; kaba espri anlayışı, ters tavırları olan Hardin'i istiyordum. Beni arada sırada basit randevulara çıkarmasını ve kendimi, ilişkimizdeki çıkışların düşüşleri alıp götüreceği kadar güvende hissetmek istiyordum.

"Güzel." Huzursuzca kıpırdandı.

"Yalnızca dişlerimi fırçalayıp saçlarımı toplamam gerekiyor."

"Ve giyinmen de gerekebilir." Bacaklarımın arasında fazlasıyla hassaslaşan bölgeyi avuçladı. Hardin gömleklerinden birini beni temizlemek için kullanmıştı ve bu her zaman yaptığı bir şeydi.

"Evet. Belki bir duş alsam iyi olur." Çıkmadan önce bir kez daha birlikte olup olmayacağımızı merak ederek yutkundum. Dürüst olmam gerekirse ikimizin de bunu kaldırabileceğinden emin değildim.

Yataktan kalktım ve acıyla yüzümü buruşturdum. Âdetimin her an başlayacağını biliyordum; neden illa şu anda başlamak zorundaydı ki? Fakat İngiltere'ye gideceğimizde bitmiş olacağı için memnundum.

İngiltere'ye gittiğimizde... Gerçek gibi gelmiyordu. "Ne?" dedi Hardin, yüzünde soru soran bir bakışla.

"Ben... zamanı geldi..." Bu konudaki esprilerini koca bir aydır biriktirdiğini bildiğim için gözlerimi kaçırdım.

"Hımmm... neyin zamanı geldi?" Saati varmış gibi boş bileğine bakarak sırıttı.

Duş almak ve üzerime bir şeyler giymek için zaman kaybetmek istediğimi gösterircesine bacaklarımı iyice kapadım ve "Yapma..." diye sızlandım.

"Bakar mısın? Hem akşamdan kalmışsın hem de kana susamış hareketler yapıyorsun!" diye takıldı.

"Esprilerin de berbat." Hardin'in tişörtünü başımdan geçirdim ve yeniden onun tişörtünü giydiğimi gördüğünde yüzünde beliren tebessümü fark ettim.

"Berbat demek?" Yeşil gözleri neşeyle doluydu. "Bir daha duymak istemeyeceğin kadar mı kötü?"

O kendi kendine gülerken ben de aceleyle odadan çıktım.

119. Bölüm

Hardin

"Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum bile. Tessa'nın bugün dersi olduğunu sanıyordum," dedi Kimberly mutfağa girdiğimde. Onun burada ne işi vardı ki?

"Tessa iyi hissetmiyordu," diye karşılık verdim. "Senin işte olman gerekmiyor mu... yoksa evde oturmak, patronunu becermenin başka bir artısı mı?"

"Aslına bakarsan ben de kendimi iyi hissetmiyorum, pislik." Bana buruşturulmuş bir kâğıt tomarı attı fakat ıskaladı.

"Sen ve Tessa gerçekten de şampanya içmeyi bırakmalısınız," dedim. O da bana hareket çekti. Mikrodalganın sesi geldi ve Kimberly fırının içinden kedi maması gibi görünen ve öyle kokan bir şeyle dolu bir kâse çıkardıktan sonra tezgâha oturdu. Çatalını doldurup doldurup yerken ben de burnumu korumak için parmaklarımı kaldırdım.

"O şey bok gibi kokuyor," dedim.

"Tessa nerede? O seni susturur."

"Yerinde olsam ona güvenmezdim." Sırıttım. Vance'in nişanlısını kızdırmaktan hoşlanmaya başlamıştım. Kolay kolay alınmıyordu ve fazlaca eğlenebileceğim kadar iğrençti.

"Neye güvenmezdin?" Tessa üzerinde bir eşofman üstü, dar bir kot ve ayakkabı olduğuna yemin ettiği terlik benzeri şeylerle mutfağa gelip bize katıldı. Gerçekten de ayağındakiler, aptal müşterileri bağış adı altında soymak için bir parça kartona sarılmış pahalı bir kumaştan ibaretti. Tabii ki Tessa benimle aynı fikirde olmadığından bu fikrimi kendime saklamayı öğrenmiştim.

"Hiç." Kimberly'nin o ukala poposunu tabureden itmemek için ellerimi ceplerime soktum.

"Boş boş konuşuyor, yeni bir şey değil." Kim kedi mamasından bir ısırık daha aldı.

"Haydi gidelim. Hatun çok sinir bozucu," dedim Kim'in duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Kibar ol," diye beni azarladı Tessa. Tessa'nın elini tuttum ve onu evden çıkardım.

Arabaya bindiğimizde Tessa eldiven bölmesine bir avuç tampon koydu. Aklıma bir fikir geldi. "Bir doğum kontrol yöntemine başlaman gerek," dedim. Son zamanlarda çok dikkatsizce davranıyordum ve artık onu prezervatif olmadan hissettiğim için bunun geri dönüşü yoktu.

"Biliyorum. Sürekli doktor randevusu almayı düşünüyorum fakat öğrenci sigortasıyla randevu almak zor."

"Tabii tabii."

"Belki bu haftanın ilerleyen günlerinde bir yer bulurum. Bir an önce gitmem gerek çünkü son zamanlarda dikkatsiz davranıyorsun," dedi.

"Dikkatsiz mi? Ben mi?" Paniklememeye çalışarak güldüm. "Beni hazırlıksız yakalayıp duran sensin ve o haldeyken düzgün düşünemiyorum."

"Ah, lütfen!" Kıkırdayarak başını arkasına yasladı.

"Hey, eğer çocuk sahibi olarak hayatını mahvetmek istiyorsan, sen bilirsin fakat beni kesinlikle kendinle birlikte dibe çekemezsin." Bacağını sıktım, kaşlarını çattı. "Ne?"

"Yok bir şey," diye yalan söyledi sahte bir gülümsemeyle.

"Hemen söyle."

"Çocuk konusunu konuşmamamız gerekiyor, unuttun mu?"

"Katılıyorum... O zaman gereksiz laf kalabalığı yapmayalım ve sen de korunmaya başla ki bir daha çocuk konusunu konuşmamız veya o konuda endişelenmemiz gerekmesin."

"Bugün bir klinik bulurum, böylece geleceğin tehlikeye girmez," dedi ruhsuz bir sesle.

Onu üzmüştüm fakat eğer her yan yana geldiğimizde beni günde birkaç kez becermeye devam edecekse korunması gerektiğini söyleyecek daha kibar bir yol bilmiyordum. Birkaç telefon görüşmesi yaptıktan sonra, "Pazartesiye randevu aldım," dedi.

"Güzel." Elimi saçlarımda gezdirdikten sonra yeniden bacağına koydum.

Radyoyu açtım ve en yakındaki alışveriş merkezine gitmek için telefonumun verdiği yol tarfini izledim.

Alışveriş merkezinde bir tur döndükten sonra Seattle'dan fena halde sıkılmıştım. Beni eğlendiren tek şey Tessa'ydı. Sessiz kaldığı zamanlarda bile sırf mimiklerini izleyerek düşüncelerini okuyabiliyordum. Alışveriş merkezinde koşuşturan insanları izlemesini seyrettim. Öfkeli bir anne, bir mağazanın orta yerinde çocuğunun poposuna vurduğunda Tessa kaşlarını çattı ve olay ve Tessa'nın tepkisi kontrolden çıkmadan onu mağazan çıkardım. Sakin bir pizzacıda öğle yemeği yedik ve Tessa yemek boyunca okumayı düşündüğü yeni bir kitap serisini anlattı. Modern romanlar hakkında ne kadar peşin hükümlü olduğunu bildiğimden beni hem şaşırttı hem de ilgimi çekti.

"Elektronik kitap okuyucumu senden geri aldığımda onları indirmem gerekecek," dedi ağzını bir mendille silerek. "Kolyemi ve ayrıca mektubu geri almak için de sabırsızlanıyorum."

Paniklememek için kendimi zorladım ve konuşmam gerekmesin diye neredeyse bir dilim pizzayı ağzıma tıktım. Mektubu yok ettiğimi ona söyleyemezdim, bu nedenle konuyu değiştirdiğinde gerçekten çok mutlu oldum. Günün sonunda Tessa arabada uyuyakaldı. Son zamanlarda bunu alışkanlık haline getirmişti ve nedense benim de çok hoşuma gidiyordu. Tıpkı son kez uyuyakaldığında yaptığım gibi eve uzun yoldan gittim.

Ne Tessa'nın alarmı ne de kendisi beni uyandırdı. Özellikle de bütün gün dışarıda olacağı için sabah gitmeden onu göremediğime üzüldüm. Duvardaki saate baktığımda neredeyse öğlen olduğunu gördüm; en azından birazdan öğle yemeği yiyecekti.

Çabucak giyindim ve Vance Yayınları'nın yeni ofisine gitmek için evden çıktım. Tessa'yla orada çalışabileceğim, her sabah işe birlikte gidebileceğimiz ve eve birlikte dönebileceğimizi düşünmek garipti.

... aslında yeniden birlikte yaşayabilirdik.

Mesafe, Hardin, o mesafe istiyor. Bu düşünceye güldüm çünkü aslında birbirimize mesafeli davranmıyorduk; en fazla haftada üç gün ayrıydık. Yaptığımız şey sadece aramıza çok fazla mesafe koyarak ve uzun araba yolculukları yaparak birbirimizi görmeyi büyük bir sorun haline getirmekti.

Binaya girdiğimde, Seattle ofisinin müsrifçe harcama yapıldığı söylenebilecek kadar lüks olduğunu gördüm. Benim çalıştığım boktan ofisten çok daha büyüktü. Kalabalık bir kübik binada çalışmayı özlemediğim kesindi fakat burası güzeldi. Vance benim evden çalışmama izin vermezdi. "Huzuru korumak" amacıyla işimi evimin salonunda yapmamı öneren kişi Bolthouse'taki patronum Brent'ti. Özellikle de Tessa şimdi Seattle'da olduğu için bu teklif oldukça işime yaradı. Yani olan, ofisteki aşırı kırılgan pisliklere oldu.

Labirenti andıran bu lanet binada kaybolmadığıma şaşırdım.

Resepsiyon alanına geldiğimde, Kimberly masasının arkasından bana neşeyle baktı. "Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi profesyonel olabileceğini göstermek için sözlerini vurgulayarak.

"Tessa nerede?"

"Ofisinde," dedi sahte kibarlığını bırakarak.

"Yani..." Duvara dayandım ve beni Tessa'ya götürmesi için bekledim.

"Koridorun sonunda. Ofisinin kapısında ismi yazıyor." Benimle ilgilenmeyi bırakarak bilgisayar ekranına baktı. Ne kabalık.

Vance ona tam olarak ne yapması için para ödüyordu? Her ne içinse, onu sürekli olarak becermesine ve gündüzleri yakınında tutmasına değer bir şey olmalıydı. İkisinin görüntüsünü zihnimden atmak için başımı iki yana salladım.

"Yardımın için teşekkürler," dedim ve uzun, dar koridora yöneldim.

Tessa'nın ofisine geldiğimde kapıyı çalmadan açtım. Oda boştu. Elimi cebime soktum ve onu aramak için telefonumu çıkardım; birkaç saniye sonra bir vınlama sesi duydum ve telefonunun masasında titrediğini gördüm. Hangi cehennemdeydi?

Onu aramak için koridorda ilerledim. Zed'in şehirde olduğunu biliyordum ve bu da beni çıldırtıyordu. Yemin ederim...

Dinlenme odasına benzeyen ufak bir yere girdiğimde bir kadın arkamdan, "Hardin Scott?" diye seslendi.

Arkamı döndüğümde tanıdık bir yüzle karşılaştım. "Hımm... selam?.." Onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamıyordum fakat bir yerde gördüğümü biliyordum. Bir başka kadın daha geldiğinde durumu anladım. Bu bir şaka olmalıydı. Evren bana pis bir şaka yapıyordu ve bu da beni öfkeden deliye döndürüyordu.

Tabitha bana sırıttı. "Bak... bak... bak..."

Tessa'nın iki şirret ofis kabadayısıyla ilgili anlattığı hüzünlü hikâyeler şimdi çok daha anlamlı olmuştu.

Görünüşe göre hiçbirimiz resmi davranmayacaktık; bu nedenle ben yalnızca, "Tessa'ya hayatı zindan eden kişi sensin, öyle değil mi?" dedim. Tabitha'nın Seattle ofisine transfer olduğunu bilseydim, söz konusu kaltağın o olduğunu hemen anlardım. Ben Vance'te çalışırken de bu huyuyla tanınırdı ve değişmediğine emindim.

"Ne? Ben mi?" Saçlarını omzunun üzerine alarak gülümsedi. Gerçekten farklı... suni görünüyordu. Onun peşinde dolaşan küçük minyonun da ten rengi aynı turuncu tondaydı... belki de gıda boyasıyla yıkanmayı bırakmaları gerekiyordu.

"Uzatma. Onunla uğraşma; o yeni bir şehre alışmaya çalışıyor ve siz ikiniz sebepsiz yere pislik yaparak bunu mahvetmeyeceksiniz."

"Ben hiçbir şey yapmadım bile! Sadece şaka yapıyordum." Zihnimde onun bir tuvalet kabininde aletimi emerkenki görüntüleri canlandı ve bu davetsiz anıyla gelen rahatsızlık hissini bastırdım.

"Bir daha yapma," diye uyardım. "Şaka yapmıyorum. Onunla konuşmayın bile."

"Tanrım, hâlâ her zamanki kadar güler yüzlüsün. Bir daha onunla uğraşmam. Beni Bay Vance'e söyleyerek Sam'e yaptığın gibi kovdurmanı istemem..."

"O benim hatam değildi."

"Evet, senin hatandı!" diye abartılı bir şekilde fısıldadı. "Sevgilisi, ikinizin... yani senin... ne yaptığını öğrendiği anda... aynı hafta gizemli bir şekilde işten çıkarıldı." Tabitha çok kolay biriydi, fazlasıyla kolaydı ve Samantha da tıpkı onun gibiydi. Samantha'nın erkek arkadaşının kim olduğunu öğrendiğim anda bana çekici gel-

meye başlamıştı. Fakat onu bir kez elde ettikten sonra bir daha onunla olmak istemedim. Oynadığım o küçük oyun, hatırlamak istemediğim birçok soruna ve dramaya neden olmuştu ve Tessa'nın bu pisliğe karışmasını kesinlikle istemiyordum.

"Gerçekte neler olduğunu bilmiyorsun, bu yüzden ağzını kapalı tut. Tessa'yı yalnız bırakırsan işinin başında kalırsın." İşin aslı Vance'in Samantha'yı işten çıkarmasında küçük de olsa bir payım olabilirdi fakat onun orada çalışması başıma bir sürü dert açıyordu. O yalnızca yarı zamanlı olarak fotokopi işinde çalışan bir üniversite birinci sınıf öğrencisiydi.

"Şımarık, küçük şeytandan laf açılmışken," dedi kısa, minyon boyuyla ve başıyla küçük dinlenme odasının kapısını işaret etti.

Tessa içeri girerken kahkaha atıyordu. Ve tam arkasında, üzerinde o ufak takım ve kravatlarından birini giymiş olan lanet olası Trevor vardı. O da Tessa'yla birlikte gülüyor, kahkaha atıyordu.

Küçük ahmak beni daha önce gördü ve beni göstermek için Tessa'nın koluna dokundu. Onu ikiye ayırmamak için elimden geldiğince kendime hâkim olmaya çalıştım. Odanın karşı tarafında beni gördüğünde yüzü parıldadı, gülümsemesi büyüdü ve hızla bana yaklaştı. Yanıma gelene kadar Tabitha'nın benimle olduğunu fark etmedi.

"Selam," dedi fakat şimdi tereddütlü ve gergindi.

"Hoşça kal, Tabitha," dedim sadece Tessa'nın duyabileceği kadar alçak sesle.

"Kes şunu!" Her zaman yaptığı gibi sinir bozucu bir tavırla kolumu itti.

"Merhaba, Hardin," diye selam verdi Trevor fazla kibar bir şekilde. Kolu sanki elini uzatıp uzatmama konusunda karar vermeye çalışır gibi yanında titredi. Kendi iyiliği için elini uzatmamasını diledim çünkü uzatırsa sıkmayacaktım.

"Selam," dedim yalnızca.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Tessa. Yanımızdan biraz önce ayrılan iki kadının arkasından koridora baktı. Aslında ne sorduğunu biliyordum: *Onları nereden tanıyorsun ve sana ne dediler?*

"Tabitha artık sorun çıkarmayacak."

Gözlerini fal taşı gibi açarak şaşkın şaşkın baktı. "Ne yaptın?"

Omuz silktim. "Hiçbir şey, ona yalnızca senin söylemen gerekeni, defolup gitmesini söyledim."

Tessa, lanet olası Trevor'a gülümsedi ve o da ikimize bakmamaya çalışarak masalardan birine oturdu. Bu huzursuzluğunu oldukça eğlenceli buluyordum.

"Öğle yemeği yedin mi?" diye sordum. Başını iki yana salladı. "O zaman gidelim de bir şeyler ye." Kulak misafirliği yapan Trevor'a canın cehenneme bakışı attıktan sonra Tessa'yı odadan koridora çıkardım.

"Hemen yandaki yerde çok güzel tako yapıyorlar," dedi Tessa.

Daha sonra yanıldığı ortaya çıktı. Takolar berbattı ama Tessa kendi tabağını ve benimkinin büyük bir bölümünü yalayıp yuttu. Daha sonra da utanarak iştahının hormon seviyesinden arttığını iddia etti. Eğer âdetiyle ilgili bir espiri daha yaparsam bana "tampon yutturmakla" tehdit edeceğini söyleyince sadece güldüm.

"Hâlâ yarın herkesi görmek ve eşyalarımı almak için geri dönmek istiyorum," dedi az önce bitirdiği baharatlı salsa sosunun üzerine su içerken.

"Sence önümüzdeki hafta sonu İngiltere'ye gidecek olman yeterince uzun bir seyahat değil mi?" dedim planlarını değiştirmeye çalışarak.

"Hayır. Landon'ı görmek istiyorum. Onu çok özledim."

İçimde davetsiz bir kıskançlık duygusu belirdi fakat bu hissi bastırdım. Sinir bozucu Kimberly'yi saymazsak tek dostu Landon'dı.

"İngiltere'den döndüğümüzde o hâlâ burada olacak..."

"Hardin, lütfen." Başını kaldırıp bana baktı ve bu kez, bazen yaptığı gibi izin istemiyordu. Bu kez onunla işbirliği yapmamı istiyordu ve gözlerindeki pırıltıya bakılırsa istesem de istemesem de Landon'ı görmek için geri dönecekti.

"Tamam. Lanet olsun," diye homurdandım.

Bu durum kesinlikle iyiye gidemezdi. Masanın karşısından ona baktığımda gururlu bir şekilde gülümsüyordu. Bu tartışmayı kazandığı için kendisiyle mi yoksa pes ettiğim için benimle mi gurur duyduğunu bilmesem de çok güzel, huzurlu görünüyordu.

"Buraya gelmene sevindim." İşlek sokakta yürürken elimi tuttu. Seattle'da neden bu kadar çok insan vardı?

"Öyle mi?" Bu kadarım anlamıştım fakat habersiz geldiğim için kızacağından da endişelenmiştim. Tabii bunu takmazdım ama yine de...

"Evet." Gözlerini kırparak bana baktı ve hızla yürüyen insan selinin arasında durdu. "Neredeyse..." Cümlesini tamamlamadan sustu.

"Neredeyse ne?" Yürümeye devam etmeye yeltendiğinde onu durdurdum ve bir mücevher mağazasının yanındaki duvara doğru çektim. Güneş, vitrindeki kocaman pırlanta yüzüklerin üzerinden yansıdığından, pırıltıdan uzaklaşmak için onu tuğla duvarın biraz ilerisine götürdüm.

"Saçma bir şeydi." Altdudağını dişlerinin arasına alıp yere baktı. "Fakat aylardır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum."

"Bu iyi bir şey mi yoksa..." diye cümleye başlarken, bana bakmaktan başka seçenek bırakmamak için çenesini kaldırdım.

"Evet. İyi bir şey. İlk kez her şeyin iyi gittiğini hissediyorum. Çok uzun zaman geçmediğinin farkındayım ama ilişkimizin en sorunsuz yürüdüğü noktadayız. Çok az tartıştık ve bunları konuşarak aştık. Bizimle gurur duyuyorum."

Bu yorumu beni neşelendirdi çünkü hâlâ sürekli olarak tartışıyor ve birbirimize takılıyorduk. Çok az tartışmamıştık fakat haklıydı; sorunları konuşarak aşıyorduk. Tartışmamız çok hoşuma gidiyordu ve sanırım onun da hoşuna gidiyordu. Birbirimizden tamamen farklıydık, daha farklı olamazdık ve onunla sürekli iyi geçinmek çok sıkıcı olurdu. Sürekli beni düzeltme ihtiyacı veya ortalığı karıştırdığım için söylenmesi olmadan yaşayamazdım. Çok sinir bozucuydu fakat onunla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim. Seattle'da kalma arzusu dışında.

"Sorunsuz demek fazla abartılı olur, bebeğim." Söylemek istediğimi kanıtlamak için onu bacaklarından tutup kaldırdım, bacaklarını belime doladım ve onu duvara yaslayarak Seattle'ın en işlek caddelerinden birinin orta yerinde öptüm.

120. Bölüm

Tessa

"Daha ne kadar var?" diye yakındı Hardin yolcu koltuğundan. "Beş dakikadan daha az; Conner'ı geçtik bile." Buradan binaya olan mesafenin ne kadar kısa olduğunun farkındaydı ama yine de yakınmadan duramıyordu. Yolun büyük bir kısmında arabayı Hardin kullanmıştı fakat sonunda, geri kalanında bana vermesi için onu ikna etmiştim. Gözleri neredeyse kapanıyordu ve dinlenmesi gerektiğini biliyordum. Kolunu ortadaki konsola atarak arabayı kullanırken bana olabildiğince sarıldıktan sonra neredeyse anında uyuyakalması haklı olduğumu kanıtlamıştı.

"Landon hâlâ orada, öyle değil mi? Onunla konuştun mu?" diye sordum. En iyi arkadaşımı göreceğim için çok heyecanlıydım.

Çok uzun zaman olmuştu ve bilgece ettiği güzel sözleri, hiç eksik etmediği gülümsemesini özlemiştim.

"Onuncu kez söylüyorum, evet," diye cevap verdi Hardin, sinir olduğunu belli ederek. Kabul etmek istemese de yol boyunca gergindi. Nedenin uzun yol olduğunu söyleyerek kurtulmaya çalışsa da öfkesinin ardında başka bir şey olduğunu hissediyordum. Fakat bunun ne olduğunu öğrenmek istediğimden emin değildim.

Eskiden evim olan binanın otoparkına girince midem buruldu ve gerginliğim su yüzüne çıkmaya başladı.

"Sorun çıkmayacak." Hardin'in sözleri beni şaşırttı.

Yukarı çıkan küçük asansör çok yabancı geldi. Sanki yalnızca üç hafta değil, çok daha fazla zaman geçmiş gibiydi. Kapının önüne gelene kadar Hardin elini elimden çekmedi ve sonra da anahtarı kilide sokup kapıyı açtı.

Landon oturduğu koltuktan fırladı ve yedi aylık dostluğumuz boyunca gördüğüm en neşeli gülümsemesiyle bize yaklaştı. Beni sarılarak karşıladı ve onu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağladı. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi arkadaşımın göğsünde hıçkıra hıçkıra ağlarken ve derin nefesler almaya çalışırken buldum.

Neden bu kadar çok ağladığımı bilmiyordum. Landon'ı çok özlemiştim ve beni bu kadar sıcak karşılaması duygusallaşmama neden olmuştu.

"Yaşlı babası da sarılabilir mi?" Babamın biraz uzaktan gelen sesini duydum.

Landon geri çekilmeye yeltenmişti ki Hardin, "Birazdan," dedi ve nasıl bir halde olduğumu görmesi için Landon'a başıyla işaret etti.

Kendimi yeniden Landon'ın kollarına attım ve o da yine o tanıdık kollarını bana doladı. "Seni çok özledim," dedim.

Omuzları görünür şekilde rahatladı ve kollarını üzerimden çekti. Babama sarılmaya gittiğimde, Landon da hâlâ yüzünde o neşeli ve sevgi dolu gülümsemesiyle yanımda durdu. Babama baktığımda, geleceğimi bildiğini tahmin ettim. Görünüşe göre Landon'ın kıyafetlerini giymişti ve ona dar gelmişlerdi. Yeni tıraş olduğunu da fark ettim.

"Şu haline bak!" diye bağırdım gülümseyerek. "Sakalların yok!"

Yüksek sesle bir kahkaha attı ve bana daha sıkı sarıldı. "Evet, artık sakal makal yok," dedi.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Landon ellerini lacivert pantolonunun ceplerine sokarak.

Hardin, "Boktan," dediği sırada ben de, "İyi," dedim.

Landon'la babam güldüler; Hardin kızgın görünüyordu ve ben de en iyi dostum ve görüştüğüm en yakın akrabamla evimde olduğum için mutluydum. Ve bu da bana sürekli erteleyip durduğum şeyi, annemi aramam gerektiğini hatırlattı.

"Çantanı yatak odasına koyacağım," dedi Hardin ve üçümüzü birbirimizle kaynaşmaya devam etmemiz için yalnız bıraktı. Omuzları düşmüştü, arkasından gitmek istediysem de yapmadım.

"Seni çok özledim, Tessie. Seattle nasıl?" diye sordu babam. Şimdi babama bakınca bir garip hissediyordum; Landon'ın yakalı tişörtlerinden ve kumaş pantolonlarından birini giymişti ve yüzü

tertemiz tıraşlıydı. Tamamen bambaşka bir adam gibi görünüyordu. Fakat gözlerinin altındaki torbalar biraz daha şişmişti ve iki yanında duran ellerinin hafifçe titrediğini fark ettim.

"Güzel, hâlâ alışmaya çalışıyorum," dedim.

Gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Babam koltuğun ucuna otururken Landon bana yaklaştı. Sanki özel bir şey konuşmak ister gibi babama sırtını döndü. "Sanki aylardır yokmuşsun gibi hissediyorum," dedi konuşurken gözlerini benden ayırmadan.

O da yorgun görünüyordu... evde babamla kaldığı için olabilir miydi? Bilmiyordum fakat nedenini öğrenmek istiyordum.

"Evet, ben de. Seattle'da zaman bile bir tuhaf akıyor sanki. Her şey nasıl gidiyor? Sanki hiç konuşmamışız gibi." Bu doğruydu. Landon'ı aramam gerektiği kadar sık aramamıştım ve o da Washington Central'daki son dönemiyle uğraştığı için oldukça meşgul olmalıydı. Eğer üç haftadan kısa bir sürede böyle oluyorsak onun ta New York'a taşınmasına nasıl dayanacaktım?

"Meşgul olacağını biliyordum, her şey yolunda," dedi. Gözleri duvara kaydı, ben iç çektim. Neden açık seçik ortada olan bir şeyi göremediğimi hissediyordum?

"Emin misin?" Landon'ın yorgun ifadesini inceledikten sonra bir ona bir de babama baktım.

"Evet, sonra konuşuruz," dedi endişemi geçiştirerek. "Şimdi bana Seattle'ı anlat!"

Gözlerindeki cansız ışık çoğalarak çok özlediğim o mutluluk ifadesiyle parıldamaya başladı.

"Seattle iyi..." Sustum, Landon kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Gerçekten, iyi. Artık Hardin daha sık geldiği için çok daha iyi."

Eliyle omzumu dürterek, "Oldukça mesafelisiniz yani, ha?" diye muzip bir şekilde takıldı. "Ayrılık anlayışınız çok garip."

Gözlerimi devirerek onunla aynı fikirde olduğumu belli etsem de, "Hardin'in orada olması çok güzeldi. Hâlâ eskisi kadar kafam karışık fakat Hardin yanımdayken, Seattle rüyalarımdaki Seattle'a daha çok benziyor," dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim." Landon gülümsedi ve bakışlarını, içeri gelip yanımda duran Hardin'e çevirdi.

Etrafıma bakındıktan sonra üçüne birden, "Burası düşündüğümden çok daha iyi durumda," dedim.

"Hardin Seattle'dayken burayı temizledik," dedi babam ve Hardin'in suratsız bir şekilde ikisinin eşyalarını karıştırdığından yakındığını hatırlayarak güldüm.

Başımı çevirerek derli toplu antreye baktım ve Hardin'le bu kapıdan ilk girişimi hatırladım. Buranın eski havasına anında vurulmuştum: Tuğla duvarlar büyüleyiciydi ve ilerideki duvarı kaplayan gösterişli kitap raflarından çok etkilenmiştim. Beton zemin, daireye sıra dışı ve çok güzel bir kişilik katıyordu. Hardin'in ikimize birden hiç tahmin edemeyeceğim şekilde hitap eden en mükemmel daireyi seçtiğine inanamamıştım. Hiç lüks değildi fakat çok güzel ve incelikle döşenmişti. Beğenmeyeceğimi düşünerek ne kadar gerildiğini hatırlıyordum. Fakat ben de gergindim. Sürekli bir küsüp bir barıştığımız bir ilişkide, öylesine kısa sürede onunla yaşamamı istediği için aklını kaçırdığını düşünmüştüm ve şimdi bu endişemin çok da yerinde olduğunu biliyordum. Hardin bu daireyi bir tuzak olarak kullanmıştı. Arkadaşlarıyla girdiği iddiayı öğrendikten sonra da burada kalmaya mecbur hissedeceğimi düşünmüştü. Bir yandan işe yaramıştı ve ilişkimizin o kısmından çok hoşlandığım söylenemezdi fakat şimdi herhangi bir şey değiştirmezdi.

Burada geçirdiğimiz mutlu ilk günlerimize rağmen midemde hissettiğim huzursuzluğu üzerimden atamıyordum. Şimdi burada bir yabancı gibi hissediyordum. Bir zamanlar büyüleyici olan tuğla duvar sayamayacağım kadar çok defalar üzerine inen yumruklardan kan lekesi olmuştu; bu raflardaki kitaplar çok fazla ağız dalaşına şahit olmuştu, kitapların sayfaları sonu gelmeyen kavgalarımızın ardından akan gözyaşlarıyla fazlasıyla ıslanmıştı ve Hardin'in önümde diz çöken iki büklüm görüntüsü öyle netti ki adeta yere kazınmıştı. Burası benim için artık bir zamanlar olduğu kadar değerli değildi ve bu duvarlarda şimdi yalnızca Hardin'in değil, Steph'in de neden olduğu hüzün ve aldatılmanın anıları vardı.

"Sorun nedir?" diye sordu Hardin, yüzüm kederli bir ifadeye bürününce.

"Hiç, iyiyim," dedim. Zihnimde ağırlık yapan ve Seatle'dayken katlandığım yalnız haftalardan sonra Landon ve babamla yeniden buluşmuş olmanın mutluluğundan çalan kötü anılardan kurtulmak istiyordum.

"Bunu yemedim," dedi Hardin fakat konuyu uzatmadan mutfağa yürüdü. Bir saniye kadar sonra salona sesi geldi. "Burada yiyecek bir şey yok mu?"

"Ah, işte başladı. Uzun zamandır çok sessiz ve huzurluyduk," diye fısıldadı babam Landon'a ve ikisi birden dostane bir tavırla güldüler. Landon'ın hayatımda olması ve babamla yeni yeşermeye başladığı söylenebilecek bir ilişkiye sahip olmam beni çok mutlu ediyordu. Fakat görünüşe göre Hardin de Landon da babamı benden daha iyi tanıyorlardı.

"Hemen dönerim," dedim.

Bu ağır eşofman üstünü çıkarmak istiyordum; bu küçük dairenin içi fazla sıcaktı ve dakikalar geçtikçe ciğerlerimin temiz hava için yandıklarını hissediyordum. Hardin'in mektubunu bir kez daha okumak istiyordum; bu hayatımda en sevdiğim şeydi. Bu mektup benim için cansız bir şeyden çok daha fazlasıydı; Hardin'in ağzından asla çıkaramadığı sevgisini ve tutkusunu ifade ediyordu. Mektubu o kadar çok kez okumuştum ki ezberlemiştim fakat ona yeniden dokunmam gerekiyordu. O eski ve paralanmış sayfaları parmaklarımın arasında tuttuğum anda, hissettiğim tüm endişenin yerini onun düşünceli sözleri alacaktı ve ben de yeniden nefes alabilecek, buradaki hafta sonumun tadını çıkarabilecektim.

Masaya geçmeden önce tuvalet masasının üzerini ve tüm çekmeceleri kontrol ettim. Parmaklarım anlamsızca ataşlara ve kalemlere dokundu. *İyi ama mektubu nereye koymuş olabilir ki?*

E-kitap okuyucumu ve kolyemi dinler tarihi günlüğümün üzerinde buldum fakat mektup hiçbir yerde yoktu. Kolyeyi masaya bıraktıktan sonra Hardin'in hafta boyunca yaptığı çalışmaları koyduğu boş ayakkabı kutusunu aramak için gardıroba yöneldim. Kutunun kapağını açtığımda tek bir sayfa kâğıt dışında boş olduğunu gördüm

ve bu sayfanın da mektup olmadığını üzülerek fark ettim. *İyi de bu ne?* Kâğıdın üzeri baştan aşağı Hardin'in elyazısıyla doluydu ve eğer mektubum konusunda bu kadar endişeli olmasaydım kâğıdın üzerindekileri okurdum. Bu kâğıdın tesadüfen burada olması çok tuhaftı. Daha sonra geri dönüp kâğıttaki notları okuyacağımı kendime hatırlattıktan sonra kutunun kapağını kapayarak bulduğum yere geri koydum.

Çekmecede gözümden kaçmış olabileceğinden endişelendiğim için yeniden tuvalet masasına yürüdüm. Ya Hardin mektubu attıysa?

Hayır, bunu yapmazdı; o mektubun benim için ne kadar büyük bir değeri olduğunu biliyordu. Bunu asla yapmazdı. Eski günlüğümü bir kez daha çıkardım ve mektup düşer umuduyla ters çevirerek salladım. Paniklemeye başladığım sırada beyaz bir şey dikkatimi çekti. Bu, günlüğümden yere düşen bir kâğıt parçasıydı. Eğildim ve yere düşmek üzereyken aldım.

Üzerindeki sözcükleri hemen tanıdım çünkü zihnime kazınmışlardı. Sadece yarım bir cümleydi ve okunmayacak kadar küçüktü fakat mürekkebi dağılmış sözcüklerin Hardin'in elyazısı olduğu anlaşılıyordu. Midem buruldu. Kâğıt parçasına baktım ve anladım. Gerçekten de mektubu yok ettiğini anladım. Kâğıdı titreyen parmaklarımın arasından yere düşürdüm ve ağlamaya başladım. Kalbim bir anda kırılıvermişti ve bir kalbin ne kadar acıya dayanabileceğini merak ettim.

121. Bölüm

Hardin

"Serbestsin, gidebilirsin." Landon'ı bakıcılık görevinden azat ettim. "Gitmiyorum, o daha yeni geldi," diye cevap vererek bana kafa tuttu. Sanırım Landon, Tessa'nın bu lanet yere geri dönmek istemesindeki tek olmasa da en büyük nedenlerden biriydi.

"Öyle olsun," dedim ve sesimi alçalttım. "Ben yokken babası nasıldı?" diye alçak sesle sordum.

"İyiydi; daha az titriyordu ve dün sabahtan beri hiç kusmadı."

"Lanet bağımlı." Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. "Lanet olsun."

"Sakin ol, işe yarayacak," dedi üvey kardeşim beni temin edercesine.

Bilgece ettiği sözleri duymazdan geldim ve onu mutfakta yalnız bırakarak Tessa'yı bulmaya gittim. Yatak odasının kapısına geldiğimde içeriden boğuk bir hıçkırık sesi geldiğini duydum. Çabucak bir adım atarak içeri girdiğimde Tess'i iki elini birden ağzına kapamış, mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve yaşlarla dolmuş bir halde yere bakarken buldum. Baktığı şeyin ne olduğunu anlamam için bir adım atmam yeterli oldu. Kahretsin.

Kahretsin.

"Tess?" Lanet mektubu yırtarak yarattığım sorunu düzeltmek için bir plan yapmayı düşünmüştüm fakat henüz fırsatım olmamıştı. Kalan parçaları bulacak ve yeniden birbirine bantlayacaktım... ya da en azından Tessa öğrenmeden önce ne yaptığımı ona söyleyecektim. Artık çok geçti.

"Tess, üzgünüm!" Gözyaşlarıyla ıslanan yanaklarından yenileri aktığı sırada özür diledim.

"Neden..." dedi hıçkırarak ama cümlesini tamamlayamadı. Kalbim göğsümde sıkıştı. Bir an ondan daha fazla acı çektiğime yemin edebilirdim.

"Beni bırakıp gittiğinde çok öfkelenmiştim," diyerek açıklamaya başladım. Ona yaklaştım fakat o geriledi. Onu suçlamıyordum. "Doğru dürüst düşünemiyordum ve mektup yatağın üzerinde, senin bıraktığın yerde duruyordu."

Konuşmadı ama gözlerini de kaçırmadı.

"Çok üzgünüm, yemin ederim!" dedim telaşlı bir şekilde.

"Ben..." Gerisini getiremedi ve öfkeden köpürerek yanaklarını sildi. "Sadece... bir dakikaya ihtiyacım var, tamam mı?" Gözlerini kapadı ve titreyen kirpiklerinin arasından birkaç damla daha yaş düştü.

Dilediği gibi ona bir dakika vermek istiyordum fakat içimde, zaman geçtikçe daha fazla üzüleceğine ve beni görmek istemeyeceğine dair bencilce bir his vardı.

"Bu odadan çıkmayacağım," dedim. İki elini de ağzına bastırmıştı fakat yine de ağzından boğuk bir hıçkırık çıktığını duydum. Bu ses içimi parçaladı.

"Lütfen," diye yalvardı acısının arasında. Mektubu parçaladığımı duyduğunda incineceğini biliyordum fakat bunun benim canımı bu kadar yakmasını beklemiyordum.

"Hayır, çıkmıyorum." Onu bir kez daha benim hatalarım yüzünden ağlaması için burada yalnız bırakmayacaktım. Aynı şey bu dairede kaç kez gerçekleşmişti?

Gözlerini benden kaçırdı ve yatağın ayakucuna oturdu. Titreyen ellerini kenetleyerek kucağına koydu, gözleri yarı kapalı ve dudakları titrerken kendini sakinleştirmeye çalıştı. Onun önünde dizlerimin üzerine çöküp kolarımı bedenine doladığımda beni göğsümden itmesine aldırmadım. Beni itmek için harcadığı birkaç bitkin çabanın ardından sonunda pes etti ve onu rahatlatmama izin verdi.

"Çok üzgünüm, bebeğim," diye tekrarladım; daha önce bu sözleri bu kadar içten söylemiş miydim, bilmiyordum.

"O mektubu çok seviyordum," dedi omzumda ağlayarak. "Benim için çok büyük bir anlamı vardı."

"Biliyorum. Çok üzgünüm." Kendimi savunmaya çalışmadım bile çünkü ben lanet bir ahmaktım ve o şeyin Tessa için ne kadar değerli olduğunu biliyordum. Onu omuzlarından nazikçe geriye ittim, yaşlarla kaplı yanaklarını ellerimin arasına aldım ve sesimi alçalttım. "Özür dilemekten başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Nihayet konuşmak üzere ağzını açtı. "Önemli olmadığını söylemeyeceğim çünkü önemli..." Gözleri kızarmış ve çoktan ağlamaktan şişmişti.

"Biliyorum." Ellerimi yüzünden indirip başımı eğdim.

Biraz sonra, benim ona genellikle yaptığım gibi kendisine bakmam için parmaklarıyla çenemden tutup kaldırdı.

"Öfkeliyim... gerçekten perişan durumdayım," dedi. "Fakat bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok ve tüm hafta sonu boyunca burada oturup ağlamak istemiyorum ve senin de bu sebeple içine kapanarak kendine acı çektirmeni hiç istemiyorum." Kendi kendini teselli etmek için elinden geleni yapıyor, ne kadar incindiğini bildiğim halde o kadar etkilenmemiş gibi yapıyordu.

Tuttuğumu fark etmediğim nefesi bıraktım. "Bunu bir şekilde telafi edeceğim." Cevap vermeyince biraz daha üsteledim. "Tamam mı?"

Parmaklarıyla gözlerini silerken makyajının akmasına neden oldu. Sessiz kalması beni huzursuz ediyordu.

Bu şekilde ağlamasındansa bana bağırmasını tercih ederdim.

"Tess, lütfen konuş benimle. Seni Seattle'a geri götürmemi ister misin?" Evet dese bile bunu kesinlikle yapmayacaktım fakat yeterince düşünemeden teklif ediverdim.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "İyiyim ben."

İçini çekerek ayağa kalktı, yanımdan geçip odadan çıktı. Ben de ayağa kalkıp peşinden gittim. Banyonun kapısını kapadı. Ben de yatak odasına geri dönüp küçük çantasını aldım. Onu tanıyordum; gözlerinin altındaki siyah boyaları temizlemek isteyecekti.

Banyonun kapısını tıklattım ve Tessa küçük çantayı içeri uzatmama yetecek kadar hafif bir şekilde kapıyı araladı. "Teşekkürler," dediğinde sesi alçak, yenilgiye uğramış gibi geldi.

Henüz başlamamış olmasına rağmen ben şimdiden hafta sonunu mahvetmiştim.

"Annem ve baban, yarın Tessa'yı onlara götürmeni istiyorlar," diye seslendi Landon koridorun diğer ucundan.

"Yani..."

"Sadece söylüyorum. Annem Tessa'yı özlüyor."

"O zaman... annen onu başka bir zaman görebilir." Sonra bunun Tessa'nın o lanet mektubu düşünmesini engelleyebileceğini fark ettim. "Düşündüm de *tamam*," dedim Landon karşılık vermeden. "Yarın götürürüm."

Üvey kardeşim başını bizim tarafa doğru uzattı. "O ağlıyor mu?"

"O... bu seni ilgilendirmez, öyle değil mi?" diye çıkıştım.

"Sen oraya gideli yirmi dakikadan az oldu ve o daha şimdiden kendini banyoya kilitledi bile," dedi kollarını kavuşturarak.

"Benimle uğraşmanın sırası değil, Landon," diye hırladım. "Zaten patlamak üzereyim; ihtiyacım olan son şey, burnunu seni ilgilendirmeyen konulara sokman."

Fakat o Tessa gibi gözlerini devirmekle yetindi. "Ah, o zaman yalnızca sana iyilik yapacağım zaman burnumu sokmama izin var, öyle mi?"

Bunun sorunu ne ve neden sürekli onun üvey kardeşim olduğunu düşünüp duruyordum? "Siktir git."

"Belli ki bunalmış ve o içeriden çıkmadan ikimiz de buna son vermeliyiz." Benimle uzlaşmaya çalışıyordu. "Tamam o zaman, benimle saçma sapan konuşmayı kes," dedim.

O karşılık veremeden banyonun kapısı açıldı ve kendini toparlamış fakat çok bitkin görünen Tessa, yüzünde endişeli bir ifadeyle koridora çıktı. "Ne oluyor?"

"Hiç. Landon pizza siparişi verecek ve hepimiz gecenin geri kalanını büyük, mutlu bir aile gibi geçireceğiz." Landon'a baktım. "Öyle değil mi?"

"Evet," dediğinde, bunu Tessa için yaptığını biliyordum. Landon'ın bana ukalalık yapmadığı günleri özlüyordum. Böyle günler çok nadirdi ve aylar geçtikçe o da iyice taşaklı biri olmuştu. Ya da

belki ben zayıf biri olmuştum... hiçbir fikrim yoktu fakat bu lanet değişimden hoşlanmıyordum.

Tessa hafifçe iç geçirdi. Onun gülmesine ihtiyacım vardı ve bunu atlatabileceğini bilmek istiyordum. Bu yüzden, "Yarın seni babamın evine götüreceğim; belki Karen sana yemek tarifleri falan da verir, ha?"

Gözleri parladı ve sonunda gülümsedi. "'Yemek tarifleri falan' mı?" Daha fazla gülmemek için altdudağını ısırıyordu. Göğsümdeki baskı kayboldu.

"Evet, falan filan işte." Ben de ona gülümsedim ve onu salona götürdüm. Sonra da Richard ile Landon'ı eğlendirerek işkence dolu bir gece geçirdik.

Richard koltukta uzanıyordu. Landon ise sandalyedeydi. Tessa ile ben de yerde oturuyorduk.

"Bana bir dilim daha uzatabilir misin?" dedi Richard, iğrenç filmi seyretmeye başladığımızdan beri üçüncü kez. Tessa ile Landon'a baktım ve onlar tabii ki Meg Ryan ile Tom Hanks arasında e-postayla süren aşktan kesinlikle büyülenmişlerdi. Eğer bu modern bir film olsaydı, öpüşmek için filmin sonunu beklemezler, ilk e-postadan sonra birbirlerini becerirlerdi. Tanrım, o çöpçatan uygulamalarından birini kullanır ve belki de birbirlerini yalnızca takma isimleriyle tanırlardı. Ne kadar da sıkıcı?

"Al," diye homurdandım pizza kutusunu Richard'a uzatarak. Zaten tüm koltuğu işgal ediyordu ve bir de her on dakikada bir biraz daha pizza istemek için beni rahatsız ediyordu.

"Annen bu son sahneyi her seyredişinde ağlardı." Richard elini uzatıp Tessa'nın omzunu sıktı. Onların arasına girmemek veya Richard'ın elini itmemek için elimden geleni yaptım. Eğer babasının geçen hafta ne yaptığını bilseydi, uyuşturucunun bedeninden kusarak ve kasılmasına neden olarak çıkışını izlemiş olsaydı, onun elini kendisi iter ve sonra omzunu dezenfekte ederdi.

"Gerçekten mi?" Tess dolu dolu gözlerle babasına baktı.

"Evet. Televizyonda ne zaman verseler ikinizin oturup izlediğinizi hâlâ hatırlıyorum. Daha çok tatillerde olurdu tabii."

"Acaba şu..." Kötü sözler ağzımdan çıkmadan onları durdurdum.

"Ne?" diye sordu Tessa.

"Acaba şu... hımm, köpek orada olmak zorunda mı?" diye aptalca bir soru sordum. Elbette anlamsız bir soruydu fakat Tessa her zamanki gibi filmin son sahnesi ve isminin Barkley ya da Brinkley olduğunu sandığım köpeğin filmin başarısı için ne kadar gerekli olduğu konusunda upuzun bir konuşma yaptı. Falan filan...

Kapı vurulunca Tessa'nın açıklaması yarıda kaldı ve Landon kapıyı açmak için ayağa kalktı.

"Ben açarım," deyip hızla yanından geçtim. Sonuçta bu lanet daire benimdi.

Kapının deliğinden bakma zahmetine girmedim fakat kapıyı açtığımda bakmış olmayı diledim. "O nerede?" diye sordu iğrenç kokan müptela.

Dışarı çıkıp kapıyı da arkamdan kapadım. Tessa'nın keyfi bu saçmalıklarla kaçmayacaktı. "Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladım.

"Sadece arkadaşımı görmeye geldim o kadar." Chad'in dişleri eskisinden de fazla kahverengiydi; sakal ve bıyıkları da derisiyle bütünleşmişti. Henüz yalnızca otuzlarında olabilirdi fakat ellisine merdiven dayamış bir adamın yüzüne sahipti. Kirli bileğinde babamın bana aldığı saat vardı.

"O buraya gelmeyecek ve kimse de sana bir şey vermeyecek, bu yüzden ben o yüzünü tırabzanlara yapıştırmadan geldiğin yere geri dönmeni öneririm," dedim kendimden emin bir şekilde ve koridordaki yangın söndürücünün önünde duran demir çubuğu işaret ettim. "Sonra da sen kan kaybederken polisi arar, hırsızlık ve haneye tecavüzden seni tutuklatırım." Bu lanet pisliğin üzerinde uyuşturucu olduğunu biliyordum.

Gözlerini bana dikince ben de ona bir adım yaklaştım. "Yerinde olsam bu gece sabrımı sınamazdım," diye uyardım.

Tam ağzını açtığı sırada arkamdaki kapı da açıldı. Lanet olsun. "Neler oluyor?" diye sordu Tessa, önüme geçerek.

İçgüdüsel bir hareketle onu geri çektim ve o da yeniden sordu. "Hiç, Chad de tam gidiyordu." Chad'e baktım ve eğer...

Tessa gözlerini kısarak Chad'in ince bileğinden sarkan parlak şeye baktı. "Bu senin saatin mi?"

"Ne? Hayır..." diye yalan söylemeye kalkıştım fakat o zaten gerçeği anlamıştı. Bu uyuşturucu bağımlısının benimle aynı pahalı saate sahip olmasının tesadüf olacağını düşünecek kadar aptal değildi. "Hardin..." Gözlerini dikip bana baktı. "Ne yani, bu adamla filan mı takılıyordun?" Kollarını kavuşturup aramıza biraz daha mesafe koydu.

"Hayır!" dedim yarı bağırarak. Bu küçücük sahneden nasıl böyle bir sonuç çıkarmıştı ki?

Babasını çağırmak, kendimi savunmak ve başka bir yalan uydurmak arasında kaldım. "O benim arkadaşım değil ve gidiyor." Chad'e son bir uyarı sinyali gönderdim.

Bu kez ciddiye alarak geriledi ve koridorda gözden kayboldu. Sanırım artık benden korkmayan tek kişi Landon'dı. Henüz yeteneğimi kaybetmemiş olabilirdim.

"Kim var orada?" Richard da kapının önüne, yanımıza geldi.

"Bir adam... Chad," diye cevap verdi Tessa. Sesindeki soru soran ton açıkça anlaşılıyordu.

"Ah..." Richard'ın rengi soldu ve çaresizce bana baktı.

"Neler olduğunu bilmek istiyorum." Tessa üzülüyordu. Buraya gelmesine izin vermemeliydim. O duyguyu, bu lanet dairenin kapısından girdiğimiz anda yüzünde görmüştüm. Tessa en yakın arkadaşına, "Landon!" diye seslenince babasına baktım. Landon ona her şeyi anlatacaktı; o benim defalarca yaptığım gibi Tessa'nın yüzüne karşı yalan söylemezdi.

"Babanın ona borcu vardı ve ben de borç karşılığında o saati ona verdim," diye itiraf ettim. Hayretle nefesini tutarak Richard'a döndü.

"Ona neden borcun vardı? O saat Hardin'in babasından hediyeydi!" diye bağırdı.

Pekâlâ... beklediğim tepki tam olarak bu değildi. Tessa olayın, babanın-bu-pisliğe-borcu var yönünden çok, aptal saate takılmıştı.

"Üzgünüm, Tessie. Hiç param yoktu ve Hardin..."

Tessa'nın ne yaptığını anlamama fırsat kalmadan koridorun yarısını geçmiş, asansöre doğru gidiyordu. *Lanet olsun!*

Panikleyerek peşinden koştum fakat ona yetişemeden metal kafese giriverdi. Başka zaman olsa asansörün kapıları acı verecek kadar yavaş hareket ederlerdi ama benden kaçtığı için anında kapanmışlardı.

"Lanet olsun, Tessa!" Yumruğumla metal kapıya bir kez vurdum. Burada merdiven var mıydı ki? Arkama baktığımda Landon da Richard da hiç kıpırdamadan, boş ifadelerle bana bakıyorlardı. Yardım için teşekkürler, aşağılık herifler.

Çabucak hareket ederek merdiveni buldum ve aşağıya ulaşmak için basamakları ikişer ikişer inmeye başladım. Binanın girişine gelince Tessa'yı görmek için etrafıma bakındım ve göremeyince de yeniden paniğe kapılmaya başladım. Chad'in yanında arkadaşları olabilirdi... onu rahatsız etmiş veya canını yakmış olabilirlerdi... Asansörün kapısı bir ding sesiyle açıldı ve Tessa yüzünde son derece kararlı bir ifadeyle içeriden çıktı fakat sonra beni gördü.

"Sen aklını mı kaçırdın?" diye bağırdım ve sesim binanın girişini doldurdu.

"O lanet saati geri verecek, Hardin!" diye bağırarak karşılık verdi. Cam kapılara doğru yürüyünce kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çektim.

"Bırak beni!" Kollarımı tırmaladı fakat ben pes etmedim.

"O herifin peşinden gidemezsin. Ne yapmayı planlıyorsun ki?" Bana karşı koymaya devam etti.

"Eğer durmazsan o kıçını kaldırıp seni eve kadar taşıyacağım. Şimdi beni dinle," dedim.

"O saati alamaz, Hardin! Onu sana baban verdi ve onun için çok değerliydi, senin için de..."

"O saat benim için hiçbir şey ifade etmiyordu," dedim.

"Evet, ediyordu. Bunu hiçbir zaman kabul etmeyeceksin fakat anlamı vardı. Bunu biliyorum." Gözleri yeniden dolmaya başladı. Lanet olsun, bu hafta sonu kâbus gibi geçecekti.

"Hayır, yoktu..."

Var mıydı?

Debelenmeyi bıraktı. Onu usulca asansöre doğru götürdüm. Uyuşturucu satıcısı takibi görevi hayal kırıklığıyla sonuçlanmıştı.

"Babamın saçma sapan şeyler nedeniyle biriken borçları yüzünden saatini alması adil değil! Bir insan etrafına borç takmak için ne kadar alkol almış olabilir ki?" Gittikçe öfkeleniyordu; bense bu durumun eğlenceli olduğunu düşünmekle ona söylemek zorunda olduğum şeyler yüzünden berbat hissetmek arasında kalmıştım.

"Nedeni alkol değildi, Tess." Başını hafifçe yana yatırışını ve benden başka her yere bakışını izledim.

"Hardin, babamı ve alkol sorununu biliyorum, onun için bahane üretme." Göğsü sağlıklı olamayacak bir hızla inip kalkıyordu.

"Tessa, Tessa, sakinleşmek zorundasın."

"O zaman bana neler döndüğünü anlat, Hardin!"

Başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Tıpkı annemi, babamın ona verdiği zarardan koruyamadığım gibi Tessa'yı da lanet babasından koruyamamıştım ve çok üzgündüm. Bu nedenle bana çok yabancı gelen bir şey yaptım ve fena halde dürüst bir cevap verdim. "Sorun alkol değil, uyuşturucu."

Tessa başta tepki vermedi. Fakat bir saniye sonra başını iki yana sallayarak, "Hayır, bunu yapamaz... o uyuşturucu kullanıyor olamaz," dedi.

Çabucak asansöre girdi ve gideceğimiz katın düğmesine bastı. Ben de hemen arkasından hızla içeri girdim fakat kapılar kapanırken o yalnızca boşluğa baktı.

122. Bölüm

Tessa

Hardin'le birlikte eve girerken sanki içerideki hava bayatlamış ve tuhaflaşmıştı. "İyi misin?" diye sordu Landon, Hardin kapıyı arkasından kaparken.

Kısa ve öz bir cevapla, "Evet," diyerek yalan söyledim.

Kafam karışmış, incinmiştim, öfkeliydim ve bitkindim. Geleli yalnızca birkaç saat olmuştu ve daha şimdiden Seattle'a dönmeye hazırdım. Kafamda yeniden burada yaşamakla ilgili bir düşünce varsa da asansörden evin kapısına kadar sessizce yürürken silinip gitmişti.

"Tessie... bunların hiçbirinin olmasını istemedim," dedi babam arkamdan mutfağa girerek. Bir bardak suya ihtiyacım vardı; başım zonkluyordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Musluğu açtığımda lavabo gıcırdadı ve sabırla bardağın dolmasını bekledim.

"Bence en azından konuşmalıyız..."

"Lütfen..." Dönüp yüzüne baktım. Korkunç gerçeği ya da iyi niyetle söylenmiş bir yalanlarını duymak istemiyordum. Ben yalnızca babamla çocukken hiç sahip olamadığım ilişkiyi sabırla ve dikkatle yeniden kurmayı beklediğim zamana geri dönmek istiyordum. Hardin'in babamın bağımlılıkları konusunda yalan söylemek için bir nedeni olmadığını biliyordum ama belki de yanılıyordu.

"Tessie..." dedi babam yalvarır gibi.

"Bu konuda konuşmak istemediğini söyledi," diye ısrar etti Hardin aniden odada belirerek. Mutfağa yürüdü ve babamla benim aramda durdu. Bu kez araya girdiğine seviniyordum fakat sığ ve sık nefes alırken göğsünün hızla inip kalkıyor olması beni biraz endişelendi-

riyordu. Babamın iç geçirip pes ederek mutfaktan çıkıp bizi yalnız bırakmasına sevinmiştim.

"Teşekkür ederim." Tezgâha yaslandım ve ılık musluk suyundan biraz daha içtim.

Hardin'in alnında endişeli olduğunu gösteren bir çizgi belirdi ve kaşlarını çattığını gizlemeye çalışmadı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı ve karşımdaki tezgâha yaslandı. "Buraya gelmene izin vermemeliydim; bunun olacağını biliyordum."

"Ben iyiyim."

"Her zaman bunu söylüyorsun."

"Çünkü her zaman iyi olmak zorundayım. Yoksa bir sonraki felaket gelip çattığında hazırlıklı olamam."

Yalnızca dakikalar önce damarlarımda dolaşan adrenalin, bir kez olsun tüm hafta sonu her şeyin iyi gitmesi umuduyla birlikte yok olup gitti. Buraya geldiğime pişman değildim çünkü Landon'ı çok özlemiştim ve mektubumu geri almak istiyordum; bir nesnenin benim için böylesine önemli olması mantıklı değildi ama öyleydi. O mektup benim için, Hardin'in ilk kez bana açık davrandığı, hiçbir şey saklamadığı, geçmişiyle ilgili hiçbir sırrının kalmadığı, tüm kartlarını masaya açtığı ve bir şeyleri itiraf etmesi için onu zorlamak zorunda kalmadığım zamanı temsil ediyordu. O mektubu yazarken tüm düşüncelerini ortaya koyuşunu ve onu bana verirken ellerinin nasıl titrediğini hiç unutmayacaktım. Ona gerçekten kızgın değildim; keşke mektubu yırtmasaydı fakat onun ne kadar öfkeli olduğunu biliyordum ve mektubu orada bırakan bendim ve onu muhtemelen yok edeceğini de bir şekilde hissetmiştim. Bu konuya daha fazla takılmayacaktım ama geriye kalan kâğıt parçasını düşünmek hâlâ acı veriyordu. O küçücük kâğıt parçası, Hardin'in onca duyguyu sığdırdığı sözcüklerle doldurduğu sayfanın yerini asla alamazdı.

"Bu durumda olmandan nefret ediyorum," dedi Hardin alçak sesle.

"Ben de." Ona katılarak iç geçirdim. Yüzündeki acı dolu bakışı görünce ekledim: "Senin hatan değil."

"Tabii, ne demezsin." Parmaklarını bezmiş bir tavırla saçlarının arasından geçirdi. "O lanet mektubu yırtan benim, seni buraya getiren benim ve babanın alışkanlıklarını senden saklayabileceğimi

düşünmüştüm. Babanın borcuna karşılık saatimi verdikten sonra o aşağılık Chad'in bir daha gelmeyeceğini sanmıştım."

Sürekli gergin olan Hardin'e baktım ve ona sarılmak istedim. O nesneyle hiçbir duygusal bağı olmadığını iddia etmiş, babamı kendi kazdığı çukurdan kurtarmak için kendisine ait olan bir şeyi vermişti. Tanrım, onu seviyordum.

"Sana sahip olduğum için çok mutluyum," dedim. Omuzları dikleşti ve hemen başını kaldırıp bana baktı.

"Bunun nedenini bilmiyorum. Neredeyse hayatındaki tüm felaketlerin sorumlusu benim."

"Hayır, ben de senin kadar hatalıyım," dedim onu temin edercesine. Keşke kendisiyle ilgili daha iyi düşünceler besleseydi; kendini benim gözümden görmesini o kadar isterdim ki. "Evrenin umursamazlığının da büyük etkisi var."

"Yalan söylüyorsun," ümitli gözlerle bana baktı, "fakat inanıyorum."

Sessizce duvara bakarken aklımdan her dakika binlerce düşünce geçiyordu.

"Fakat delirmiş gibi herifin peşinden koştuğun için hâlâ kızgınım," diye azarladı beni. Onu suçlamıyordum; akıllıca bir hareket değildi. Fakat bir şekilde Chad'in peşinden gidip saati ondan almak gibi gülünç bir girişimde bulunurken, bir şekilde Hardin'in peşimden geleceğini de biliyordum. Ne mi düşünüyordum?

O saatin, Hardin ile babası arasında yeni bir ilişkinin başlangıcını temsil ettiğini düşünüyordum. Hardin o saatten nefret ettiğini söylemiş ve fazla gösterişli olduğunu iddia ederek hiç takmamıştı. Yatak odasının önünden geçerken kaç kez kutusunda duran saate baktığını gördüğümden haberi yoktu. Hatta bir defasında saati avcuna almış ve sanki onu yakacakmış veya iyileştirecekmiş gibi dikkatle incelemişti. Saati dikkatsiz bir şekilde yeniden fazla büyük, siyah kutusuna atarken yüzündeki ifade, içindeki çelişkiyi yansıtıyordu.

"Heyecanıma kapıldım." O korkunç adamı gerçekten yakaladığımı düşündüğümde içimi saran belli belirsiz ürpertiyi gizlemek için omuz silktim.

Babamı evden almaya ilk gelişinde onunla ilgili kötü bir hisse kapılmıştım fakat geri dönebileceği ihtimalinden habersizdim. Bu-

rada gerçekte neler olduğuyla ilgili birçok şeyden şüphelenmiş olsam da uyuşturucu satan ve karşılığını saat olarak alan iğrenç adamlar hiç aklıma gelmemişti. Görünüşe bakılırsa Hardin'in deyimiyle, "Benim endişelenmeme gerek kalmadan işin icabına bakmıştı." Eğer evden çıkmasaydım hâlâ her şeyden habersiz, mutlu mesut oturuyor olacaktım. Hâlâ babamı düzgün biri olarak görüyor olacaktım.

"O zaman heyecanın beni ilgilendirmiyor. Beynine giden oksijeni kestiği belli," dedi Hardin, yanımdaki buzdolabına bakarak.

"Bir sonraki filme başlayalım mı?" diye salondan seslenen babamı duyduk. Ben endişeyle bir an Hardin'e bakınca, o benim adıma cevap vermek için ağzını açtı.

"Bir dakika," diye karşılık verdi sert bir sesle.

Hardin bana bakarken boyu ve yüzündeki öfkeliitiraz etmeme engel oldu. "Eğer istemiyorsan oraya gidip onlarla saçma sapan sahte sohbetler etmen gerekmiyor. İkisinin de bu konuda sana tek kelime etmelerine izin vermem."

Babamla filın seyretme fikri hiç de çekici gelmiyordu fakat işlerin tuhaf bir hal almasını ve Landon'ın henüz gitmesini istemiyordum.

"Biliyorum," dedim içimi çekerek.

"İnkâr safhasındasın ve bunu anlıyorum fakat önünde sonunda bu durumla yüzleşmen gerekecek." Sözleri sertti fakat bana bakan gözleri sevgi doluydu. Parmaklarının sıcaklığının kollarımdan aşağı indiğini hissettim.

"Şimdilik daha sonra yüzleşmeyi tercih ediyorum," dedim ve o da bu inkâr evremi onaylamasa da kabul ettiğini gösterecek şekilde başını salladı. Şimdilik.

"Haydi o zaman, git içeri. Ben de bir dakikaya geliyorum." Başını salona doğru uzattı.

"Pekâlâ, patlamış mısır yapabilir misin?" Kalbimin göğsümde hızla çarpmadığına ve ellerimin titremediğine onu ikna edebilmek için elimden geleni yaparak gülümsedim.

"Şansını zorluyorsun..." Beni mutfaktan dışarı iteklerken dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Haydi git."

Loş salona girdiğimde, babam her zamanki gibi koltuğun üzerindeydi ve Landon da koyu renk tuğla duvara yaslanmış, ayakta

duruyordu. Babamın elleri kucağındaydı ve parmak uçlarındaki derileri koparıyordu. Çocukken annem zorla bıraktırana kadar aynı alışkanlık bende de vardı. Artık nereden geldiğini biliyordum.

Babam gizemli bakışlarını kaldırıp bana bakınca ürperdim. Işıktan mıydı yoksa zihnim bana oyun mu oynuyordu, bilmiyordum ama gözleri neredeyse simsiyahtı ve midemin kalkmasına neden oluyordu. Gerçekten de uyuşturucu mu kullanıyordu? Eğer öyleyse ne kadar ve ne tür bir şey kullanıyordu? Uyuşturucularla ilgili bilgim Hardin'le izlediğim *Intervention* dizisinin birkaç bölümüyle sınırlıydı. Bağımlılar iğneleri kollarına sapladıklarında veya bir kaşıktan o köpüklü sıvıyı içlerine çektiklerinde yüzümü buruşturur, gözlerimi kapardım. Kendilerini ve etraflarındaki herkesi mahvetmelerini izlemeyi kaldıramıyordum; Hardin ise o "lanet bağımlılara" bir gram acıma duygusu beslemediğini söylerdi.

Babam gerçekten onlardan biri miydi?

"Eğer gitmemi istersen seni anlarım..." Babamın ses tonu, korkunç gözlerindeki bakışla uyuşmuyordu. Alçak, zayıf ve perişandı. Göğsümüm ağrıdığını hissettim.

"Hayır, sorun değil." Yutkundum ve yere oturup Hardin'in bize katılmasını bekledim. Mısırların patlarken çıkardıkları boğuk sesi belli belirsiz duyabiliyordum ve patlayan mısırın kokusu tüm evi çoktan sarmıştı.

"İstersen sana her şeyi anlatırım..."

"Sorun değil, gerçekten," dedim gülümseyerek. *Hardin nerede?*

Sessizce sorduğum soru, birkaç dakika sonra Hardin bir elinde mısır paketi, diğerinde ise suyumla içeri girdiğinde cevaplanmış oldu. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu ve paketi kucağıma bıraktı.

"Biraz yandı ama hâlâ yenebilir durumda," dedi alçak sesle. Gözlerini doğrudan ekrana çevirdiğinde birçok düşünceyi bastırdığını görebiliyordum. Bu düşüncelerini içinde tuttuğu için elini sıkarak ona teşekkür ettim. Bu gece başka bir olay kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Mısır yağlı, çok lezzetliydi. Landon ile babama da mısır tuttu ğumda Hardin homurdandı. Sanırım bu nedenle mısır istemediler.

"Şimdi hangi saçma filmi izliyoruz?" diye sordu Hardin.

"*Sevginin Bağladıkları*[10]," diye cevap verdim sırıtarak.

Gözlerini devirdi. "*Ciddi misin?* Bu film az önce izlediğimizin eski versiyonu gibi bir şey değil mi zaten!" Elimde olmadan neşelendim. "Çok güzel bir filmdir."

"Tabii." Bana baktı fakat bakışları üzerimde her zaman olduğu kadar uzun kalmadı. Yağlı parmaklarını eşofmanının üzerine sildi. Yüzümü buruşturdum ve yarın onu yıkamadan önce normalden biraz daha uzun süre suda bekletmem gerektiğine karar verdim.

"Bir sorun mu var? Bu film o kadar da kötü değil," diye fısıldadım. Babam kalan pizzayı bitiriyordu ve Landon da yeniden televizyon koltuğuna geçmişti.

"Hayır." Hâlâ bana bakmıyordu. Bu garip davranışı konusunda yorum yapmak istemedim çünkü zaten herkes bu geceki olaylar nedeniyle gergindi.

Film, Landon ve babamla birlikte gülebileceğim kadar, uzun bir süre zihnimi kendimden ve korkunç düşüncelerimden uzak tutabildi. Hardin ekrana bakarken omuzları yine gergindi ve zihni çok uzaklardaydı. Sorununu çözebilmek için ne olduğunu sormayı çok istiyordum fakat şimdilik onu kendi haline bırakmamın en iyisi olacağını biliyordum. Onun yerine dizlerimi altıma alarak göğsüne sokuldum ve kollarımı yapılı gövdesine sardım. Hardin beni kendine çekip usulca saçlarımı öpünce şaşırdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Gerçek olmayan sesler duyduğuma ikna olmak üzereydim ki başımı kaldırıp baktığımda umutla bakan yeşil gözlerini gördüm.

"Seni seviyorum," diye alçak sesle karşılık verdim. Sırf güzelliğinin tadını çıkarmak için ona birkaç dakika daha baktım. Tıpkı benim ona yaptığım gibi o da beni deli ediyordu fakat beni seviyordu ve bu geceki sakin tavrı bunun başka bir göstergesiydi. Her ne kadar zorlama bir tavır olsa da çabalıyordu ve bu çabasıyla avunuyor, şiddetli bir fırtınanın ortasında bile olsam benim dayanağım olacağına dair sağlam bir güven duygusu veriyordu. Bir zamanlar beni altına alacağından korkuyordum fakat şimdi bunu yapsa bile umursamazdım.

---

10 Orijinal adı *Sleepless in Seattle* olan, başrollerinde Tom Hanks ve Meg Ryan'ın oynadığı 1993 yapımı film. (ed.n.)

Kapı sert bir şekilde vurulunca Hardin'in kucağından sıçradım. Uykulu halimle nasıl olduysa Hardin'in kucağına gitmiştim. Hardin bedenime sardığı kolarını çekti ve ayağa kalkmak için beni nazikçe yere indirdi. Yüzünde herhangi bir öfke veya şaşkınlık ifadesi olup olmadığını görmek için yüzüne baktım fakat o daha çok... endişeli gibiydi.

"Yerinden kımıldamıyorsun," dedi bana. Ben de başımla onayladım. Yine Chad'i görmek istemiyordum. "Polisi arayalım yoksa buraya gelmekten hiç vazgeçmeyecek." Homurdandım ve son birkaç haftada bu dairenin ne kadar değiştiğini düşündüm. Panik duygusu yeniden göğsümü doldurdu ve bu davetsiz misafir konusundaki tepkilerini görmek için babamla Landon'a baktığımda, ikisinin de uyuduklarını gördüm. Televizyon öde ve izle menüsüne geçmişti, gerçekten de hepimiz farkında olmadan uyuyakalmış olmalıydık.

Hardin'in, "Hayır," dediğini duydum. O kapıya ulaştığında ben de dizlerimin üzerinde doğruldum. Ya Chad yalnız değilse?

Hardin'e zarar vermeye çalışır mıydı? Ayağa kalktım ve babamı uyandırmak için koltuğa yöneldim. Sert zemine vuran topuklu ayakkabı sesini güçlükle fark ederek başımı çevirdiğimde kırmızı dar elbisesi, kıvrılmış saçları, kırmızı ruju ve tüm ihtişamıyla annemi gördüm ve şoke oldum. Kararmaya başlayan bakışları benimkileri bulduğunda o güzel yüzündeki kaşları çatıldı.

"Sen burada..." diye söze başladım. Hardin'e baktım, sakindi... Hatta neredeyse umutluydu... Annemin rüzgâr gibi geçip yanıma gelmesine karşı çıkmadı.

"Onu mu *aradın*?" Bulmacanın parçaları yerine otururken sesim ciyaklar gibi çıktı. Hardin bakışlarını kaçırdı. Onu nasıl arayabilmişti? Annemin nasıl biri olduğunu çok iyi biliyordu; annemi neden bu işe karıştırmıştı ki?

"Telefonlarıma cevap vermiyordun, Theresa," diye çıkıştı annem. "Ve şimdi de babanın burada olduğunu öğreniyorum! Bu dairede ve uyuşturucu kullanıyor!" Benim yanımdan da rüzgâr gibi geçip doğrudan avına yaklaştı. İtfaiye aracı renginde boyanmış kırmızı tırnaklarıyla babamı kolundan yakaladı ve uyuyan adamı koltuktan çekti. Babam yere yuvarlandı.

"Kalk, Richard!" diye kükreyince sesindeki sertlikten irkildim.

Babam eliyle bedenine destek olup çabucak oturdu ve başını iki yana salladı. Önündeki kadının kim olduğunu fark ettiğinde gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Hızla gözlerini kırpıştırarak ayağa kalkmasını izledim."Carol?" Sesi benimkinden bile cılızdı.

"Ne cesaretle!" Annem parmağını babamın yüzüne doğru sallayınca babam geri çekildi fakat bacakları koltuğa çarpınca yeniden düştü. Çok korkmuş görünüyordu ve onu suçlamıyordum.

Landon koltuğunun üzerinde kımıldandı ve gözlerini açtı. Onun yüzündeki ifade de babamınkinin aynısıydı; şaşırmış ve korkmuştu.

"Theresa, odana git," diye emretti annem.

Ne? "Hayır, gitmiyorum," diyerek karşı çıktım. Hardin onu neden aramıştı ki? Her şey düzelecekti. Babamdan uzaklaşmak için muhtemelen bir yol bulurdum.

"O artık çocuk değil, Carol," dedi babam.

Annemin yanakları kabarıp da göğsü şişince olacakları çok iyi biliyordum. "Sakın onu tanıyormuşsun gibi, üzerinde bir hakkın varmış gibi konuşmaya kalkma!"

"Kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışıyorum..." Babam, az önce yüzüne bağıran öfkeli eski karısı tarafından uyandırılmış bir adama göre hakkını oldukça düzgün savunuyordu. Önümde yaşanan olaya ne anlam vereceğimi bilemiyordum. Güven kazanarak anneme doğru bir adım atarken, babamın sesinde neredeyse tanıdık gelen bir şey vardı. Fakat tam olarak çıkaramıyordum.

"Kaybettiği zamanmış! Senin kaybettiğin zamanı telafi etme hakkın yok! Duyduğuma göre şimdi de uyuşturucu kullanıyormuşsun?"

"Artık kullanmıyorum!" dedi babam da bağırarak. Hardin'in arkasına saklanmak istiyordum fakat şu anda onun gerçekte kimin tarafında olduğunu bilmiyordum. Landon'ın gözleri benim; Hardin'inkiler ise babamla annemin üzerindeydi.

"Gitmek ister misin?" dedi Landon odanın karşı tarafından dudaklarını oynatarak. Başımı iki yana sallayarak onu sessizce reddettim fakat gözlerimin, onun bu teklifi için ne kadar minnettar olduğumu yansıtmalarını umdum.

"Artık mı? Artık!" Annem yüksek topuklularını giymiş olmalıydı. Ayağını yere vursa, yerde çentik açıp açmayacağını merak etmeye başladım.

"Evet, artık! Bak, ben mükemmel değilim, tamam mı?" Ellerini kısa saçlarına götürdüğünde donakaldım. Bu hareket çok tanıdık ve esrarengizdi.

"Mükemmel değilmiş! Hah!" Annem kahkahayla güldüğünde beyaz dişleri loş odanın içinde adeta parıldadı. Işığı yakmak istedim fakat bedenimi hareket ettiremedim. Salonun ortasında annemle babamın birbirlerine bağırmalarını izlerken ne hissedeceğimi ya da düşüneceğimi bilmiyordum. Bu evin lanetli olduğuna ikna olmuştum; öyle olmalıydı. "Mükemmel olmaman sorun değil; uyuşturucu kullanman ve kızını da aynı yola sürüklemen içler acısı!"

"Onu bir yere sürüklediğim yok! Ona... ve sana yaptıklarımı telafi edebilmek için elimden geleni yapıyorum."

"Hayır! Yapmıyorsun! Geri dönmen onun kafasını daha fazla karıştırmaktan başka bir işe yaramaz! Hayatını yeterince mahvetti zaten!"

"O hayatını mahvetmedi," dedi Hardin araya girerek. Annem ona öfkeli bir bakış attıktan sonra yeniden babama döndü.

"Bu senin hatan, Richard Young! Hepsi! Theresa'nın bu çocukla böylesine zehir saçan bir ilişkiye girmesinin sebebi sensin!" Elini Hardin'e doğru salladı. Annemin Hardin'le uğraşmaya başlamasının an meselesi olduğunu biliyordum. "Onun önünde hiçbir zaman bir kadına nasıl davranılması gerektiğini gösteren bir erkek modeli olmadı. İşte o yüzden burada ona takılıp kaldı! Evlilik dışı, günahkâr bir hayat yaşıyor ve bu çocuğun neler yaptığını yalnız Tanrı bilir! O da muhtemelen seninle uyuşturucu alıyordur!"

İrkildim, birden kanım kaynamaya başladı ve içimde köpüren Hardin'i savunma arzusu yüzeye çıktı. "Bu konuya Hardin'i karıştırma sakın! O bunca zamandır babama bakıyor ve sokaklarda yaşamaması için ona kalacak yer veriyor!" Sözcük seçimimin anneminkine benzemesinden nefret ediyordum.

Hardin içeri yürüyüp yanımda durdu. Bu konunun dışında kalmam için beni uyaracağını biliyordum.

"Bu doğru, Carol. O iyi bir adam ve Tessa'yı daha önce hiçbir erkeğin bir kadını sevdiğini görmediğim kadar çok seviyor," diye araya girdi babam. Annem ellerini iki yanında yumruk yaptı ve mükemmel şekilde boyadığı yanakları koyu kırmızıya döndü.

"Sakın onu savunma! Tüm bunlar," bir yumruğunu havaya savurdu, "onun yüzünden! O şu an Seattle'da kendine bir hayat kuruyor ve uygun bir eş arıyor olmalıydı..."

Başıma hücum eden kan nedeniyle doğru düzgün duyamıyordum. Tüm olayların içinde, bizi yalnız bırakmak için düşünceli bir şekilde odasına çekilen Landon için ve annemin bir kez daha günah keçisi olarak kullandığı Hardin için üzülüyordum.

Hardin'in sesi kargaşanın arasına girdi: "O Seattle'da yaşıyor ve buraya babasını ziyarete geldi. Sana telefonda söylemiştim." Sesini güçlükle kontrol ediyordu ve tüm vücudumun ürpermesine ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına sebep oldu.

"Sırf beni aradın diye birden dost olacağımızı sanma sakın," diye çıkıştı annem. Hardin beni kolumdan geri çekince ben de şaşkın bir şekilde ona baktım. O beni durdurana kadar, anneme doğru yürümeye başladığımı fark etmemiştim.

"Her zamanki gibi peşin hükümlüsün. Hiç değişmeyeceksin; hâlâ yıllar önceki o kadınsın." Babam onaylamaz bir tavırla başını iki yana salladı. Hardin'in tarafında olduğu için mutluydum.

"Peşin hükümlü mü? Savunduğun bu çocuğun, arkadaşlarıyla girdiği bir iddiadan para kazanmak için kızını kandırıp onunla yattığını biliyor muydun?" Annemin sesi soğuk, hatta kibirli geliyordu.

Odadaki tüm oksijen çekildi ve sıradan bir nefes almak için adeta çabalıyor, boğuluyordum.

"Bu doğru! Kazandığı zaferden sonra tüm kampusta böbürlenerek gezdi. O yüzden onu bana savunma," diye tısladı. Babamın gözleri kocaman oldu. Hardin'e baktığında, gözlerinin ardında kabaran fırtınayı görebiliyordum.

"Ne? Bu doğru mu?" Babam da nefes almakta güçlük çekiyordu.

"Bunun bir önemi yok. Biz o konuyu çoktan çözdük," dedim babama.

"Gördün mü, gitti ve kendine tam da senin gibi bir adam buldu. Dua edelim de onu hamile bırakıp zor zamanlar geldiğinde bırakıp gitmesin."

Daha fazla dinleyemezdim. Annemle babamın bir olup Hardin'i çamura sürüklemelerine izin veremezdim. Bu bir felaketti.

"Ve sadece üç hafta sonu önce sırf onun," Hardin'i işaret etti, "arkadaşları yüzünden bir adamın Tessa'yı neredeyse baygın halde evime getirdiğinden söz etmiyorum bile! Neredeyse ona tecavüz edeceklermiş!"

O geceyi hatırlamak bana acı veriyordu fakat beni en çok rahatsız eden şey annemin Hardin'i suçlama tarzıydı. O gece olanlar kesinlikle onun suçu değildi ve annem de bunu biliyordu.

"Seni adi pislik!" dedi babam dişlerini sıkarak.

"Yapma," diye uyardı Hardin sakin bir şekilde. Onu dinlemesi için dua ettim.

"Beni kandırdın! Ben de burada senin sadece kötü bir ünün, birkaç dövmen ve aksi biri olduğunu düşünüyorum! O kadarı olsaydı idare edebilirdim. Ben de öyleyim. Ama sen kızımı kullandın!" Babam hızla Hardin'in üzerine yürüyünce onun önüne geçtim.

Beynimin ağzıma yetişecek fırsatı olmadı. "İkiniz de kesin şunu!" diye bağırdım. "Eğer geçmişiniz yüzünden savaşacaksanız bu sizin seçiminiz fakat buna Hardin'i karıştırmayacaksınız! Onun seni aramasının bir sebebi vardı anne fakat sen gelmiş öfkenden onu ateşe atıyorsun! Burası onun evi, sizin değil. İkiniz de defolup gidebilirsiniz!" Gözlerim sıcak yaşları serbest bırakmam için yalvarırken yanıyordu fakat ben izin vermedim.

Annem de babam da durdular; önce bana sonra da birbirlerine baktılar. "Sorununuzu çözün ya da gidin; biz yatak odasında olacağız." Hardin'in elini tuttum ve arkamdan çekmeye çalıştım.

Önce bir an kadar duraksadı fakat sonra uzun bacaklarını hareket ettirerek önüme geçti ve elimi bırakmadan beni koridora götürdü. Elimi neredeyse dayanılmayacak kadar sıkı tutuyordu fakat bir şey söylemedim. Annemin gelmesinden ve patlamasından sonra hâlâ şokta olduğum için elimdeki aşırı baskı sorunlarımın en önemsiziydi.

Kapıyı arkamdan tam zamanında kapadım; böylece içeride bağırışmaya başlayan ailemin sesleri boğuklaştı. Aniden dokuz yaşıma dönmüştüm ve annemin arka bahçesindeki sığınağıma, küçük seraya doğru koşuyordum. Noah onların can sıkıcı seslerini bastırmak için ne kadar yüksek sesle konuşsa da bağırışlarını her zaman duyabiliyordum.

"Keşke onu aramasaydın." Anılarımdan koparak Hardin'e baktım. Landon çalışma masasında oturuyor, bize bakmamaya çalışıyordu.

"Ona ihtiyacın vardı. Olanları reddediyordun." Sesi çatallıydı.

"O her şeyi daha beter bozdu, babama senin yaptıklarını söyledi."

"O anda onu aramak mantıklı gelmişti. Sana yardım etmeye çalışıyordum."

Gözlerindeki bakış bana gerçekten de annemi aramasının işe yarayacağını düşündüğünü gösteriyordu. "Biliyorum," dedim iç geçirerek. Keşke bu fikrini önce bana söyleseydi fakat doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyordum.

"Öyle ya da böyle yine de sorun olacaktı." Başını iki yana sallayarak yatağın üzerine oturdu. Yüzünde gerçek bir acıyla bana baktı. "O saçmalık her zaman yüzümüze vurulacak, bunu biliyorsun değil mi?"

Kendini kapamaya başlamıştı; bunu gözlerimle görür gibi emindim.

"Hayır, bu doğru değil." Sözlerimin en azından biraz da olsa doğruluk payı vardı çünkü tanıdığımız herkes iddia konusunu öğrendiğinde, bu onlara yeni bir şey gibi gelmeyecekti. Kimberly ile Christian'ın öğrendiklerini düşününce ürperdim fakat artık etrafımızdaki herkes bu rencide edici gerçeği biliyordu.

"Evet, doğru!" Hardin sesini yükselterek volta atmaya başladı. "Hiçbir zaman bitmeyecek, ne zaman arkamızı dönsek biri bunu yüzüne vuracak ve sana ne kadar aşağılık biri olduğumu hatırlatacak!" Onu durdurmama fırsat kalmadan yumruğunu masaya indirdi. Ahşap çatırdadı ve Landon ayağa fırladı.

"Bunu yapma! Onun seni sinirlendirmesine izin verme lütfen!" Zaten kırılan masaya bir darbe daha indirmemesi için siyah eşofman üstünü tuttum. Kendini elimden kurtarmaya çalıştı fakat izin vermedim. Bu kez iki kolunu birden tuttum ve o da öfkeden köpürerek döndü.

"Bu saçmalıktan sıkılmadın mı? Sürekli kavga etmekten bıkmadın mı? Eğer beni bırakırsan hayatın çok daha kolay olacak!" Hardin

sözleri geveler gibi ve yüksek sesle söylemişti ve her hecesi beni derinden yaraladı. Her zaman bunu yapıyor, her seferinde kendini harap ediyordu. Bu kez buna izin vermeyecektim.

"Kes şunu! Kolay ve sevgiden mahrum bir ilişki istemediğimi biliyorsun." Yüzünü ellerimin arasına alarak onu bana bakmaya zorladım.

"İkiniz de beni dinleyin," diye araya girdi Landon. Hardin ona bakmadı; öfkeli bakışlarını benden ayırmadı. En iyi dostum, Hardin'in üvey kardeşi yürüdü ve bizden yalnızca birkaç adım uzakta durdu.

"Bunu bir kez daha yapamazsınız. Hardin, insanların bu şekilde kafana girmelerine izin veremezsin. Önemli olan tek şey Tessa'nın fikri. Kafandaki sesin yalnızca onun sesi olmasına izin ver," dedi.

Bu sözleri iyice sindirdiğinde sanki Hardin'in gözlerini çevreleyen siyah halkalar görünür şekilde daraldı.

"Ve Tess..." Landon iç geçirdi. "Kendini suçlu hissetmek ve Hardin'i onu istediğine ikna etmek zorunda değilsin; her şeye rağmen onun yanında olman yeteri kadarını kanıtlıyor."

Landon haklıydı fakat Hardin'in öfkesi ve acısıyüzünden bunu görebileceğinden emin değildim.

"Tessa'nın şu anda teselline ihtiyacı var. Annesiyle babası içeride birbirlerine bağırıyorlar, bu yüzden onun yanında ol, bu konuyu kendi üzerine çevirme," dedi Landon üvey kardeşine. Sözlerindeki bir şey Hardin'in zihninde bir yere oturmuş gibiydi; onaylarcasına salladığı başını eğip alnını benimkine dayadı. Hızlı soluk alıp verişi her nefesiyle yavaşlıyordu.

"Üzgünüm..." diye fısıldadı.

"Ben eve gidiyorum." Landon, Hardin'le aramızdaki yakınlıktan huzursuz olmuş olacak ki gözlerini kaçırdı. "Anneme geleceğini söylerim."

Hardin'den uzaklaştım ve kollarımı Landon'ın boynuna doladım. "Her şey için teşekkürler. Burada olduğun için çok mutluyum," dedim göğsüne yaslandığımda. Bana sıkıca sarıldı ve bu kez Hardin beni ondan uzaklaştırmadı. Kan içindeki eline bakıyordu; bu manzara geçmişte kalmaya başlamış gibiydi fakat şimdi kanı yere damlarken ben yine aynı manzarayı izliyordum.

"Landon'ın söylediği şey," dedi Hardin kanlı elini eşofmanının altına silerek. "Kafamdaki tek sesin seninki olması gerektiği... Bunu istiyorum." Yeniden bana baktığında yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bunu çok istiyorum. Onları kafamdan atamıyorum... Steph'i, Zed'i, şimdi de annen ile baban eklendi."

"Bunu çözeceğiz; başaracağız," diye söz verdim.

"Theresa!" Kapının dışından annemin sesi geldi. Hardin'e o kadar dalmıştım ki salondaki gürültünün kesildiğini fark etmemiştim. "Theresa, içeri geliyorum."

Kapı annemin son sözcüğü söylediği sırada açıldı ve ben Hardin'in arkasında durdum. Bu artık olağan bir şeydi.

"Bunu, tüm olanları konuşmamız gerekiyor." Aynı dikkatli gözlerle Hardin'i ve beni süzdü. Hardin başını çevirdi ve bana bakarak onay almak istercesine kaşını kaldırdı.

"Konuşacak fazla bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim kalkanımın arkasından.

"Konuşacak çok şey var. Bu geceki davranışım için üzgünüm. Bunca yıl sonra babanı burada görünce aklımı kaçırdım. Lütfen bana açıklama yapmam için biraz daha zaman ver. Lütfen."

"Lütfen" sözcüğü annemin ağzından çıkarken kulağa yabancı geliyordu. Hardin kenara çekilerek beni annemin önünde savunmasız bıraktı. "Ben şunu temizlemeye gidiyorum." Perişan haldeki elini kaldırdı ve ben onu durduramadan odadan çıktı.

"Otur, konuşacak çok şeyimiz var." Annem ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirdi ve gür, sarı buklelerini bir kenara iterek yatağın kenarına oturdu.

123. Bölüm

Hardin

Soğuk su musluktan kanayan elime dökülüyordu. Lavaboya bakıp kırmızı renge dönen suyun metal giderden dönerek kayboluşunu seyrettim.

Yine mi? Bu kahrolası şey yine mi oldu? Tabii ki oldu; olması an meselesiydi.

Banyonun kapısını açık bıraktım, böylece herhangi bir çığlık sesi duyduğumda hemen koridorun karşısındaki odaya gidebilirdim. O kaltağı ararken ne düşündüğümü bilmiyordum. Ona böyle demememeliydim... ama öyleydi, yani... o zaman kaltak diyebilirdim. En azından bunu Tessa'nın yanında söylemiyordum. Onu aradığımda aklımdan geçen tek şey, Tessa'nın suratındaki boş ifade ve naif laflarıydı. "O uyuşturucu kullanmıyor," gibi şeyler söyleyerek kendini gerçekten doğru olmayan bir şeye inandırmaya çalışıyordu. Bir anda çözüleceğini biliyordum ve aptalca bir nedenden ötürü annesinin burada olmasının bir şekilde yardımı dokunacağını düşünmüştüm.

İşte tam da bu sebepten insanlara yardım etmeye çalışmıyordum. Bu konuda hiçbir tecrübem yoktu. Ortalığı batırma konusunda oldukça iyiydim ama bir kurtarıcı değilim.

Bir anda aynada gözüme bir şey takıldı ve başımı kaldırınca Richard'ın aynada bana baktığını gördüm. Temkinli bir ifadeyle dar kapının çerçevesine yaslanıyordu.

"Ne? Beni bıçaklamaya falan mı geldin?" dedim açıkça.

İç çekerek ellerini yeni tıraş olmuş suratında gezdirdi. "Hayır, bu sefer değil."

Alay eder gibi bakarken aslında bir yanım gerçekten bana saldırmayı denemesini istiyordu. Biraz ağız dalaşına oldukça hazırlıklıydım.

"Neden hiçbiriniz bana söylemediniz?" diye sordu Richard açıkça iddiadan bahsederek.

Bu herif gerçekten ciddi mi?

"Neden sana söyleyecektim ki? Ve sen de Tessa'nın, *hiç ortalarda olmayan* babasına, böyle boktan bir şeyi söyleyeceğime inanacak kadar aptal değilsin herhalde." Musluğu kapayıp eklemlerime basınç uygulamak için bir havlu aldım; kanama epey durmuştu. Yumruk değiştirmeyi öğrenmem, bundan sonra sağ elimle yumruk atmam gerekiyordu.

"Bilmem... gafil avlanmış hissediyorum, ben ikinizin birbirini çeken zıt kutuplar olduğunu sanıyordum ama şimdi..."

"Ben senden onay istemiyorum. İhtiyacım da yok." Yanından geçip gittim ve hızla koridora ilerledim. Hâlâ yerde duran yanmış mısır poşetini aldım.

"Kafandaki tek ses onun sesi olsun." Landon'ın sözleri aklımdan geçti. Keşke o kadar kolay olsaydı, belki bir gün olurdu da... gerçekten de olmasını umuyordum.

"Bilmediğini biliyorum; ben sadece tüm bu olanları anlamak istiyorum. Babası olarak senin kıçına tekmeyi basmam gerekiyormuş gibi hissediyorum." Başını salladı.

"Doğru," dedim ona dokuz yılı aşkın bir zamandır Tessa'ya babalık yapmadığını tekrar hatırlatmak istercesine.

"Carol da gençken Tessa'ya çok benzerdi," dedi peşimden mutfağa gelerek.

O anda irkildim ve mısır poşeti neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidecekti. "Hayır benzemiyor."

Böyle bir şeyin doğru olması kesinlikle mümkün değildi. Aslında eskiden ben de Tessa'nın o bağnaz kadına benzediğini düşünürdüm ama artık onu gerçekten tanıyınca bunun hiç de doğru olmadığına emin oldum. Tessa'nın mükemmel görünme çabası kesinlikle o kadının annesi olmasından kaynaklanıyordu ama aslında Tessa ona hiç mi hiç benzemiyordu.

"Bu doğru. O kadar iyi değildi ama her zaman da..." derken dolaptan bir şişe su aldı.

"Kaltak mı değildi?" Lafının devamını getirdim. Gözleri bir anda boş koridora kayarken sanki kadının ortaya çıkıp onu tekrar bir kenara savuracağından korkuyor gibiydi. Bunu görmek isterdim aslında...

"Hep gülerdi... Gülüşü gerçekten bir başkaydı. Tüm erkekler peşindeydi ama o benimdi." Hatırlayınca güldü. Bu boktan işi ben istemedim... ben kahrolası bir danışman falan değildim. Tessa'nın annesi gerçekten de çok çekiciydi ama sürekli sanki kıçında, birinin çıkarması gereken bir çomak varmış gibi gezerdi ya da belki de tam tersi yapılmalıydı...

"Peki..." Ne demek istediğini anlamadım.

"O zamanlar çok hırslı ve tutkulu biriydi. Bu gerçekten berbattı çünkü Tessa'nın anneannesi Carol'dan beter olmasa da en az onun kadar fenaydı." Dediği şeye güldü ama bu beni ürkütmüştü. "Annesiyle babası beni hiç sevmezlerdi... Benden nefret ederlerdi yani. Bunu da zaten hiç gizlemezlerdi. Onun bir bankerle, bir avukatla; ben hariç herhangi biriyle evlenmesini istiyorlardı. Ben de onlardan nefret ederdim tabii ancak toprakları bol olsun." Tavana baktı. Bunu söylemek ne kadar kötü olsa da Tessa'nın büyükanne ve büyükbabasının burada olup beni yargılamadıklarına şükrediyordum.

"Yani o zaman ikinizin gerçekten de evlenmemesi gerekiyormuş." Mısır poşetini attığım çöpün kapağını kapadım ve dirseklerimi tezgâha dayadım. Richard'a ve onun Tessa'yı tedirgin eden saçma sapan aptal huylarına çok kızıyordum. Kıçına tekmeyi basmak ve onu sokaklara geri göndermek istiyordum ama o âdeta bu evdeki mobilyalardan biri haline gelmişti. Bok gibi kokan ve oturduğunda sürekli gıcırdayan eski bir koltuğa benziyordu ve bu gerçekten de çok rahatsız ediciydi çünkü nedense onu bir türlü atamıyordum. İşte Richard buydu.

Suratını astı ve yavaşça, "Biz evli değildik," dedi.

Şaşkınlıkla hafifçe kafamı çevirdim. *Ne? Tessa bana onalrın...*

"Tessa bilmiyor. Kimse bilmiyor. Yasal olarak hiçbir zaman evlenmedik. Ailesini memnun etmek için bir düğün yaptık ama evrakları hiçbir zaman işleme koymadık. Ben istemedim."

"Neden?" Ama belki de asıl önemli olan soru bu saçmalığın beni neden bu kadar ilgilendirdiğiydi. Birkaç dakika önce aklımda

Richard'ın kafasını duvara geçirmek varken şimdi kahrolası ergen bir kız gibi dedikodu yapıyordum. Benim, yatak odamın kapısını dinleyip Tessa'nın annesinin onun aklını benden uzaklaştıracak saçmalıklarla doldurmadığından emin olmam gerekiyordu.

"Çünkü evlilik bana göre değildi," derken kafasını kaşıdı, "ya da ben öyle sanmıştım. Evli bir çiftin yapması gereken her şeyi yaptık; benim soyadımı aldı. Bunu nasıl becerdiğinden çok emin değilim; sanırım öyle yaparak sonunda ikna olacağımı ya da öyle bir şeyler düşünmüştü ama kimse benim bencilliğimden ötürü onun yaptığı fedakârlıkları bilmiyordu."

Tessa'nın bunları duyunca nasıl hissedeceğini merak ediyordum... evlilik fikrine kafayı o kadar takmış ki. Acaba bu onun takıntısını yok ederdi miydi yoksa daha da mı tetiklerdi?

"Yıllar içinde benim bu tavrımdan yoruldu. Kedi köpek gibi kavga ediyorduk ve sana şunu söyleyeyim, o kadın var ya gerçekten de pes etmeyen biriydi ama ben bunu ondan aldım. Benimle kavga etmeyi bıraktığında, işte tam da o zaman işin bittiğini anlamıştım. Gözlerindeki ateşin yıllar içinde yavaş yavaş söndüğünü gördüm." Gözlerine bakınca onun aslında bu odadan çıkıp geçmişte bir yerlere gittiğini görebiliyordum. "Her gece beni yemek masasında o ve Tessa elbiselerini giymiş, tokalarını takmış halde beklerlerdi ve ben sendeleyerek içeri girer ve lazanyanın yanmış kenarlarıyla ilgili söylenirdim. Bazen daha çatalı ağzıma götürmeden sızardım ve her gece bir kavgayla biterdi... yarısını bile hatırlamıyorum." Bir anda görünür şekilde irkildi.

Gözümün önünde üstünü başını giymiş, uzun bir günden sonra heyecanla babasını görmeyi bekleyen küçük bir Tessa canlanınca uzanıp bu adamı boğmak istedim.

"Tek bir kelime daha duymak istemiyorum," diye onu uyarırken ciddiydim.

"Şimdi susuyorum." Yüzündeki utanç ifadesi çok açıktı. "Ben sadece Carol'ın her zaman böyle olmadığını bilmeni istedim. Onu bugünkü tatsız, sinirli kadına ben dönüştürdüm. Tarihin tekerrür etmesini istemezsin, değil mi?"

124. Bölüm

Tessa

Annemle sessizce oturuyorduk. Aklımda binlerce düşünceyle ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarparak bir tutam sarı saçı kulağının arkasını alışını seyrettim. Sakin ve kendindeydi, halime şaşırmamış gibiydi.

"Neden babanın buraya gelmesine izin verdin? Hem de bunca zaman sonra. Sokakta karşılaştıktan sonra onu daha fazla görmek istemeni anlayabiliyorum ama buraya taşınmasına izin vermeni anlayamıyorum," dedi sonunda.

"Ben taşınmasına izin vermedim; ben artık burada yaşamıyorum. Hardin burada nezaketen kalmasına izin veriyor ve bu senin yanlış anlayıp onun yüzüne vurduğun bir incelik." Babama davranış şeklinden tiksindiğimi saklamadım.

Annem, herkes, Hardin'i ve onu neden sevdiğimi her zaman yanlış anlayacaklardı. Bir önemi de yoktu gerçi, çünkü anlamalarına da ihtiyacım yoktu.

"Seni aradı çünkü benim yanımda olacağını düşünüyordu." İç çekerken aklımdan, annem beni tipik Carol Young tarzında kabullenme haline getirmeden bu konuşmayı nasıl başka bir tarafa çekebileceğim geçiyordu.

Annemin mavi gözleri hüzünlü bir şekilde yere odaklanmıştı. "Sana yaptığı onca şeyden sonra o çocuğu savunmak için neden herkesi karşına alıyorsun? Sana ne kadar çok şey yaşattı, Theresa."

"Çünkü o savunulmayı hak ediyor anne. İşte nedeni bu."

"Ama..."

"*Öyle.* Seninle bu tartışmaya devam etmeyeceğim. Sana daha önce de söylemiştim, eğer onu kabul etmeyeceksen seninle bir ilişkim olamaz. Hoşuna gitse de gitmese de Hardin ve ben ayrılmaz bir ikiliyiz."

"Ben de bir zamanlar baban için böyle düşünürdüm." Saçımın önünü düzeltmek için elini kaldırınca irkilmemek için elimden geleni yaptım.

"Hardin hiç de babam gibi değil."

Rujlu dudaklarından hafif bir kahkaha süzüldü. "Evet, tabii ki öyle. Hardin birçok yönden ona benziyor."

"Böyle şeyler söyleyeceksen gidebilirsin."

"Sakin ol." Saçımı tekrar düzeltmek için elini uzattı. Bu küstah hareketinden duyduğum rahatsızlık ve çağrıştırdığı masum anıların huzuru arasında ikilemde kalıyordum. "Sana bir hikâye anlatmak istiyorum."

Söyleyeceklerini merak ettiğimi itiraf etmem gerekiyordu fakat gerekçelerinden şüphe de duymuyor değildim. Ben büyürken bana babamla ilgili hiçbir hikâye anlatmamıştı, o yüzden bunun ilginç olacağını düşünüyordum. "Söyleyeceğin hiçbir şey Hardin'le ilgili fikrimi değiştiremez," dedim.

Dudaklarının kenarları hafifçe güler gibi kalktı ve, "Baban ve ben hiç evlenmedik," dedi.

"*Ne?*" dedim yatakta doğrulup bacaklarımı altıma alarak. *Hiç evlenmedik derken ne demek istiyor bu?* Evet, evlenmişlerdi, fotoğraflarını görmüştüm. Annemin dantel gelinliği, her ne kadar karnı hafif büyümüş olsa da çok zarifti ve babamın takım elbisesi pek düzgün dikilmemişti. Tıpkı bir patates çuvalı gibi üstünden düşüyordu. Eskiden bu albümlere bakmaya ve babam sanki dünyasındaki tek insan annemmiş gibi ona bakarken annemin yanaklarının nasıl kızardığını görmeye bayılırdım. Bir gün annem beni fotoğraflara bakarken yakaladığında yaşanan o korkunç sahneyi hatırlıyordum; o günden sonra albümleri sakladı ve o fotoğrafları bir daha hiç görmedim.

"Bu doğru." İç çekti. Bu açıklamanın onun için utanç verici olduğunu anlayabiliyordum. Elleri titreyerek, "Bir düğünümüz oldu ama baban hiç evlenmek istemedi. Bunu biliyordum, eğer sana hamile

kalmamış olsaydım beni çok daha erken terk edeceğini de biliyordum. Büyükannen ve büyükbaban onu evlenmeye zorladılar. Aslında babanla ben hiç anlaşamazdık, tek bir gün bile anlaşamadık. İlk başlarda bu heyecan verici, hatta nefes kesiciydi," mavi gözleri anılara daldı, "ama senin de göreceğin gibi insan bir yere kadar dayanabiliyor. Geceler sabah oldu ve yıllar geçti, her gece Tanrı'ya benim ve senin için değişmesi umuduyla dua ettim. Bir gece de nefesi içki kokmak yerine elinde bir demet gülle o kapıdan girmesi için dua ettim." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Parasının almaya yetmeyeceği bilezikleri sallandı. Bunlar annemin şık görünmek için duyduğu aşırı isteğin göstergeleriydi.

Annemin itirafından sonra sessizliğe gömüldüm. Annem hiçbir zaman böyle açık konuşmalar yapmazdı, özellikle de konu babam olduğunda. Bu soğuk kadına bir anda hissettiğim sempati gözlerimi doldurdu.

"Kes şunu," diye azarladı devam etmeden önce: "Her kadın, erkeğini değiştiren kadın olmayı ümit eder ama ancak ümit eder: boşa ümit işte. Senin de benimle aynı yoldan yürümeni istemiyorum. Senin için daha fazlasını istiyorum." Midemin bulandığını hissediyordum. "İşte bu yüzden seni o küçük kasabadan çıkabilecek ve kendin için bir hayat kurabilecek şekilde yetiştirdim."

"Ben..." diyerek kendimi savunmaya çalıştım ama elini kaldırarak beni susturdu.

"Güzel günlerimiz de oldu, Theresa. Baban komik ve çekiciydi," derken güldü, "ve bir zamanlar beklediğim adam olmak için elinden gelenin en iyisini yapıyordu ama gerçek kişiliği bunu hep bastırdı ve giderek bana, onca sene paylaştığımız yıllara karşı öfkeyle dolmaya başladı. Sonra içkiye başladı ve ondan sonra da hiçbir şey aynı olmadı. Hatırladığını biliyorum." Sesi ürkütücüydü ve ses tonundaki kırılganlığı duyabiliyor ve gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum ama hemen kendini toparladı. Annem zayıflıktan hiç hoşlanmazdı.

Bir kez daha bağırışların, tabakların kırıldığı ve sık sık "kolumdaki bu morluklar bahçeyle ilgilenirken oldu" laflarının söylendiği günlere gittim ve bir anda karnıma kramplar girmeye başladığını hissettim.

"Dürüstçe gözlerimin içine bakıp bana bu oğlanla bir geleceğin olduğunu söyleyebilir misin?" diye sorduktan sonra ortama bir sessizlik hâkim oldu.

Cevap veremiyordum. Hardin'le istediğim geleceği biliyordum. Asıl soru bunu bana vermek isteyip istemediğiydi.

"Ben hep böyle değildim, Theresa." Yavaşça iki elinin işaret-parmaklarıyla gözlerinin altına dokundu.

"Ben hayatı severdim, gelecek konusunda hep heyecanlıydım... bir de şimdiki halime bak. Seni kendi kaderimden korumak istediğim için korkunç biri olduğumu düşünebilirsin ama ben sadece senin de benim yaşadıklarımı yaşamaman için ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum. Ben senin de bunları yaşamanı istemiyorum..." Kendimi zorlayarak gözümün önüne genç, mutlu ve her günü heyecanla bekleyen bir Carol getirmeye çalışıyordum. Bu kadının son beş sene içinde kaç attığı kahkahaları saysam bir elin parmağını geçmezdi.

"Bu aynı şey değil Anne." Kelimeleri söylemek için kendimi zorluyordum.

"Theresa, benzerlikleri inkâr edemezsin."

"Bazı benzerlikler var, evet," derken aslında ondan çok kendime itirafta bulunuyordum, "ama ben tarihin tekerrür ettiğine inanmayı reddediyorum. Hardin çok değişti zaten."

"Eğer onu değiştirmen gerekiyorsa, neden zahmet edesin ki?" Bir zamanlar benim olan yatak odasına göz gezdirirken sesi artık daha sakindi.

"Ben onu değiştirmedim, o kendisi değişti. O hâlâ aynı adam; ona dair sevdiğim her şey duruyor, sadece Hardin olaylarla farklı şekillerde baş etmeyi öğrendi ve kendisinin çok daha iyi bir versiyonu haline geldi."

"Kanlı elini gördüm," dedi üstüne basarak.

Omuz silktim. "Sinirli biri." Hem de çok ama annemin onu yerin dibine sokmasına da izin vermeyecektim. Annemin, benim Hardin'in tarafında olduğumu anlaması gerekiyordu ve şu andan itibaren ona ulaşmak için önce beni geçmesi gerektiğini bilmesi şarttı.

"Baban da öyleydi."

Ayağa kalktım. "Hardin beni asla bilerek incitmez. Tamam, mükemmel değil, anne ama sen de değilsin. Ben de değilim." Kollarımı önümde birleştirip onun bakışlarına meydan okurken cesaretime kendim bile şaşırmıştım.

"Bu sinirli olmaktan başka bir şey... sana ne yaptığını bir hatırla. Seni aşağıladı; başka bir kampusa gitmen gerekti."

Onun açıklamasını tartışacak enerjiyi kendimde görmüyordum çünkü aslında çok fazla gerçeklik payı vardı. Hep Seattle'a taşınmak istemiştim ama okulun ilk yılında yaşadığım kötü olay bana ihtiyacım olan fazladan gücü vermişti.

"Her yerinde dövme var... neyse ki en azından şu korkunç halkaları çıkarmış." Tiksintiyle yüzünü ekşitti.

"Sen de mükemmel değilsin anne," diye tekrarladım. "Boynundaki inciler tıpkı Hardin'in dövmelerinin onunkileri sakladığı gibi senin de yaralarını kapatıyor."

Annem bir anda bana baktı ve aklından sürekli tekrarlayarak geçen kelimeleri açıkça tahmin edebiliyorum. Sonunda oldu; en sonunda onunla başa çıkma konusunda bir çığır açabilmiştim.

"Babamın sana yaptıkları için üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama Hardin babam değil." Hemen yanına oturdum ve elimi ellerinin üzerine koyma cesaretini gösterdim. Avcumdaki ellerinin buz gibi olduğunu hissettim ve ne şaşırtıcı ki ellerini çekmedi. "Ben sen değilim," diye devam ettim olabildiğince kibarca.

"Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmazsan sen de benim gibi olacaksın."

Elimi ellerinden çekip sakin kalmak için derin bir nefes aldım. "İlişkimi onaylamak zorunda değilsin ama saygı duymak zorundasın. Eğer duyamayacaksan," derken cesur davranmaya gayret ediyordum, "o zaman *sen ve ben* arasında asla bir ilişki olmayacak."

Yavaşça başını bir sağa bir sola salladı. Benim en sonunda ona boyun eğmemi, Hardin'le benim asla yürümeyeceğimizi kabul etmemi beklediğini biliyordum. Yanılıyordu.

"Bana böyle bir ültimatom veremezsin."

"Evet veririm. Benim mümkün olduğunca fazla desteğe ihtiyacım var ve dünyaya karşı savaşmaktan artık bitkin düştüm."

"Eğer yalnız savaştığını hissediyorsan, belki de taraf değiştirmenin zamanı gelmiştir." Suçlayan gözlerle bana bakarken tek kaşını kaldırdı. Tekrar ayağa kalktım.

"Ben tek başıma savaşmıyorum, şunu yapmayı kes. Kes şunu," diye tısladım. Ona sabır göstermek için elimden geleni yapıyordum ama gece uzadıkça bu konudaki kararım yavaş yavaş değişiyordu.

"Onu hiçbir zaman sevmeyeceğim," dedi ve her kelimesinin doğru olduğunu biliyordum.

"Onu sevmek zorunda değilsin ama bizim meselemizi –ki buna babam da dahil– başkalarına aksettirmeyeceksin. Ona iddia konusundan bahsetmen son derece yanlıştı ve bunun hiçbir haklı tarafı da olamaz."

"Babanın neye sebep olduğunu bilmeye hakkı vardı."

Anlamıyordu! Hâlâ anlamıyordu. Kafam her an patlayacakmış gibi hissediyordum; ensemden yükselen basıncı hissedebiliyordum. "Hardin benim için elinden geleni yapıyor ama şimdiye kadar bundan daha iyisini hiç görmemiş," dedim.

Tek bir kelime bile etmedi. Bana bakmadı bile.

"Demek öyle? O zaman ikinci şıkkı mı seçiyorsun?" diye sordum.

Sessizce bana bakarken, koyu renkli far sürdüğü gözlerinden kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Gelmeden önce elmacık kemiklerine boca ettiği pembemsi allığa rağmen yanaklarında hiç renk kalmamıştı. Sonunda mırıldanarak, "İlişkinize saygı duymayı deneyeceğim. Deneyeceğim," dedi.

"Teşekkürler," dedim ama bundan gerçekten ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum... annemle ateşkes. Bunu gerçekten kanıtlayana dek söz verdiği şeyi yapacağına inanacak kadar saf değildim ama yine de sırtımdaki ağır yüklerden birinden kurtulmak oldukça iyi hissettiriyordu.

"Baban konusunda ne yapmayı düşünüyorsun?" İkimiz de ayaktaydık ve annem on santimlik topuklarıyla bana tepeden bakıyordu.

"Bilmiyorum." Hardin konusu kafamı çok meşgul ettiğinden babama odaklanamamıştım.

"Gitmesini sağlamalısın; burada kalıp zihnini bulandırmasına ve yalanlarla doldurmasına izin vermemelisin."

"Öyle bir şey yapmadı," diye bağırdım. Ne zaman ufak bir ilerleme kaydettiğimize inansam sivri topuğuyla sanki üzerime basıp geçiyordu.

"Yaptı! Buraya bir sürü yabancı getiriyor, ondan para sızdırmaya çalışıyorlarmış! Hardin bana hepsini anlattı."

Hardin neden böyle bir şey yapmıştı ki? Endişelenmiş olmasını anlıyordum ama annemin duruma en ufak bir faydası olmamıştı. "Onu evden kovmayacağım. Burası benim evim değil ve onun da gidecek başka bir yeri yok."

Annem gözlerini kapadı ve son yirmi dakika içinde onuncu kez bana başını salladı. "İnsanları iyileştirmeye çalışmaktan vazgeçmelisin, Theresa. Yoksa bütün hayatını böyle geçirirsin ama sonra onları değiştirme konusunda başarılı olsan bile senden geriye hiçbir şey kalmaz."

"Tessa?" Yatak odasının dışından Hardin'in sesi geldi. Ben cevap vermeden kapıyı açtı ve herhangi bir tatsızlık emaresi olup olmadığını anlamak için yüzüme baktı.

"İyi misin?" diye sorarken annemin varlığını resmen hiçe sayıyordu.

"Evet." Ona doğru ilerledim ama annemin iyiliği için ona sarılmadım. Zavallı kadın zaten yirmi yıllık anılarında bir gezintiye çıkmıştı.

"Ben de gidiyordum." Annem avuçlarıyla elbisesini aşağı çekip düzelterek eteğin bittiği yerde durdu ve aynı hareketi tekrar yaparken hafifçe kaşlarını çattı.

"Güzel," dedi Hardin kaba bir şekilde, beni korumak için hızlı davranarak.

Başımı kaldırıp ona bakarken, sessiz kalması için gözlerimle yalvarıyordum. Gözlerini devirdi ama annem yanımızdan geçip koridorda ilerlerken tek bir kelime daha etmedi. Topuklu ayakkabılarının sevimsiz tıkırtısı bende bir migren atağına sebep oluyordu.

Hardin'in elini tutup sessizce peşinden gittim. Babam annemle konuşmaya çalıştı ama annem onu tersleyerek uzaklaştı.

"Ceket giymedin mi?" diye sordu babam beklenmedik bir şekilde.

Benim kadar şaşıran annem, "Hayır," diye mırıldanıp bana döndü. "Seni yarın ararım... Bu sefer aç olur mu?" Bu bir istekten çok bir soruydu ve bu da bir nevi ilerlemeydi.

"Olur." Başımı salladım.

Veda etmeden gitti. Etmeyeceğini biliyordum.

"Bu kadın beni gerçekten delirtiyor!" diye bağırdı babam kapı kapanınca ve ellerini çileden çıkmış şekilde havaya savurdu.

"Biz yatmaya gidiyoruz. Eğer kahrolası kapıyı çalan olursa açma," diye homurdandı Hardin ve beni yatak odasına götürdü.

Gerçekten çok yorgundum. Zar zor ayakta duruyordum.

"Annen ne söyledi?" Hardin eşofmanını çıkardı ve bana attı. Yerden almamı beklerken onda ufak bir belirsizlik emaresi sezdim. Siyah kumaşa bulaşmış yağ ve kan lekelerine rağmen, kendi gömleğimi ve sutyenimi memnuniyetle çıkarıp eşofmanı kafamdan geçirdim. Sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olan tanıdık kokusunu içime çektim. "Tüm hayatım boyunca söylediğinden fazlasını," diye itiraf ettim. Başım hâlâ dönüyordu.

"Söylediği herhangi bir şey fikrini değiştirdi mi?" Bana bakarken gözleri endişe ve korku doluydu. Babamın da onunla benzer bir konuşma yaptığı hissine kapıldım ve annem nasıl babama kin besliyorsa babamın da ona kin güdüp gütmediğini ya da her ikisinin hayatlarındaki bu karmaşanın suçlusunun kendisi olduğunu itiraf edip etmediğini merak ediyordum.

"Hayır." Bol pantolonumu çıkardım ve sandalyeye koydum.

"Emin misin? Hiç endişelenmiyor musun, onların yaşadıklarını bizim tekrar..." dedi Hardin.

"Hayır, tekrar yaşamayacağız. Biz onlar gibi değiliz, hem de hiç." Onu susturdum. Başka birinin daha onun kafasını karıştırmasını istemiyordum, bu gece olmazdı.

Hardin ikna olmuş gibi görünmüyordu ama şu anda buna yoğunlaşmamaya çalıştım.

"Baban konusunda ne yapmamı istersin? Onu kovayım mı?" diye sordu. Hardin sırtını yatağın başına yaslayarak otururken kirli kotunu ve çoraplarını yerden topladım. Hardin kollarını kaldırıp

başının arkasına koyunca, formda ve her yeri dövmeli vücudunun ihtişamıyla karşımda duruyordu.

"Hayır, onu kovma. Lütfen." Emekleyerek yatağa ilerledim, beni kucağına çekti.

"Kovmam," diye beni ikna etti. "En azından bu gece." Başımı kaldırıp bir tebessüm görmeyi bekledim ama göremedim.

"Kafam çok karışık," diye mırıldanarak göğsüne yattım.

"Yardımcı olabilirim." Leğen kemiğini kaldırdı ve öne itilince durabilmek için avuçlarımı kullanarak çıplak göğsünden destek aldım.

Gözlerimi devirdim. "Elbette olursun. Elinde çekiç olan, her şeyi çivi görür."

Muzipçe güldü. "Çakılmak istediğini mi ima ediyorsun?"

Ben daha bu kötü espriye tepki veremeden uzun, yaralı parmaklarıyla çenemi tuttu ve bir anda kalçamı oynatarak ona sürtündüğümü fark ettim. Regl olduğumun pek farkında değildim ama Hardin için kesinlikle sorun olmadığını biliyordum.

"Uyuman gerekiyor bebeğim; şu anda seni becermek pek doğru olmaz," dedi yavaşça.

Arsızca surat astım. "Hayır, olur," dedim ve avuçlarımı karnından aşağı doğru gezdirdim.

"Hayır, yapmak yok," diyerek beni durdurdu.

Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu ve Hardin tam da aradığım şeydi. "Sen başlattın," diye mızmızlandım. Çok çaresiz görünüyordum, çünkü öyleydim.

"Biliyorum ve bunun için üzgünüm. Yarın seni arabada becerirem." Parmaklarını eşofmanın altından sokup çıplak sırtımda tuhaf şekiller çizmeye başladı. "Ve eğer iyi bir kız olursan seni babamın evindeki masada tıpkı sevdiğin gibi domaltabilirim de," dedi kulağıma.

Bir anda nefesim kesildi ve muzipçe ona vurdum, o da güldü. Gülüşü neredeyse seks kadar dikkat dağıtıcıydı. Neredeyse.

"Hem, bu gece burada ortalığı dağıtmak istemeyiz, öyle değil mi? Baban içerideyken hem de? Çarşaflardaki kan lekesini muhtemelen görecek ve seni öldürmeye çalıştığımı düşünecektir." Yanağını ısırdı.

"*Sakın* başlama," diye uyardım. Onun bu regl esprilerini şu anda kaldıramazdım.

"Aa, bebeğim, böyle yapma." Popomu çimdikledi ve acıyla viyaklayarak kucağında daha da öne gittim, "Akışına bırak." Pis pis sırıtıyordu.

"Bunu daha önce de söylemiştin," diyerek güldüm.

"Çok orijinal olamadığım için kusuruma bakma. Esprilerimi ayda bir yeniden kullanmayı severim."

Homurdandım ve üzerinden inmeye çalıştım ama beni tuttu ve burnunu boynuma sürttü.

"İğrençsin," dedim.

"Tabii, ben ne de olsa sadece kanlı bir paçavrayım." Güldü ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Gözlerimi devirdim. "Kanlı çaputlardan bahsetmişken, şu eline bir bakayım." Arkaya uzandım ve yavaşça bileğinden tuttum. En kötüsü ortaparmağıydı ve eklemlerinde boydan boya kalın bir kesik vardı. "Eğer yarın düzelmeye başlamazsa bunu göstermen gerekiyor."

"Ben iyiyim."

"Bunu da göster." İşaretparmağımın yumuşak yeriyle yüzükparmağındaki eziğe dokundum.

"Telaşlanmayı kes, kadın, Haydi uyu," diye homurdandı.

Başımı sallayarak dediğini yaptım ve babamı onun *Frosted Flakes*[11]'lerini yine bitirdiğinden yakınan sesiyle uykuya daldım.

11 Kellogg's tarafından üretilen şeker kaplamalı bir çeşit mısır gevreği. (ç.n.)

125. Bölüm

Tessa

İki saati aşkın bir süre yatakta uzanıp sabırla ve pes etmeden Hardin'in uyanmasını bekledim. Duş alıp giyindim, mutfağı temizledim ve kramplarımdan ve şiddetli baş ağrısından kurtulmak için iki ibuprofen içtim. Onu uyandırmak için yatak odasına geri döndüm.

Yavaşça kolunu sarstım ve adını fısıldadım. İşe yaramadı.

"Hardin, Haydi uyan," diyerek sertçe omzunu tuttum ve o anda aklıma annemin, babamı uyurken koltuktan çekip yere düşürdüğü sahne gözümün önüne gelince irkildim. Sabahtan beri annemle ilgili düşüncelerimi ve dün gece bana anlatılan içler acısı tarih dersini düşünmemeye çalışıyordum. Babam hâlâ uyuyordu; annemin kısa ziyaretinin onu da bitkin düşürdüğüne inanıyordum.

"Hayır," diye homurdandı uykusunda.

"Eğer kalkmazsan babanlara yalnız gideceğim," diyerek düz ayakkabılarımı giydim. Bir sürü Toms ayakkabım vardı ama nedense hep ten rengi kroşe olanları giyiyordum. Hardin onlara "korkunç mokasenler" diyordu ama ben rahat ayakkabılara bayılıyordum.

Homurdanarak yüzüstü döndü ve dirseklerinin üzerinde doğruldu. Bana döndüğünde gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayır giymeyeceksin."

Bu fikirden hoşlanmayacağını biliyordum ve tam olarak bu sebeple kıçını yataktan kaldırması için kullanmıştım.

"Kalk o zaman. Ben duşumu aldım, her şeyi hallettim," diye sızlandım. Landon'lara gidip onu, Ken ve Karen'ı tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Karen'ı üzerinden neredeyse hiç çıkarmadığı çilek deseni baskılı önlüğüyle görmeyeli sanki asırlar olmuştu.

"Kahretsin." Hardin suratını asıp tek gözünü açtı. Yüzündeki tembel ifadeye bakıp gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ben de çok yorgundum, hem zihnen hem de bedenen bitmiş haldeydim ama bugün evden çıkma fikri beni aşırı derecede canlandırmıştı.

"Önce buraya gel." Diğer gözünü de açtı ve bana uzandı. Yatakta onun yanına gittiğim anda, yuvarlanarak ağır bedeniyle üzerime çıkınca sıcaklığıyla beni sardı. Sertliğiyle bilerek bana sürtünürken, bacaklarımın arasına tam olarak yerleşene kadar kalçasını bastırdı.

"Günaydın." Artık tamamen uyanmıştı ve kendimi gülmekten alamadım. Yavaş yavaş kalçalarıyla tekrar bir daire çizdi ve bu sefer kıpırdanarak ondan kurtulmaya çalıştım. O da gülmeye başladı ama sonra hemen dudaklarıma yapışarak beni susturdu. Dilini dilime değdirerek yavaşça okşarken kalçalarının yaptığı sert hareketler tamamen aksi bir niyeti olduğunu gösteriyordu.

"Tampon taktın mı?" dedi beni öperek. Ellerini göğsüme götürdü ve kalbim hâlâ hızla attığından uykulu sesini zor duyuyordum.

"Evet." Başımı sallayarak aslında alıştığım bu korkunç kelimeye hafif burun kıvırdım. Üstümden hafifçe kalkarken gözleriyle beni süzdü ve dilini usulca altdudağında gezdirerek ıslattı.

Koridorun diğer ucunda mutfakta açılıp kapanan dolap kapaklarının seslerini büyük bir geğirti ve ardından yere düşen tabak çanak sesleri takip etti.

Hardin gözlerini devirdi. "Gerçekten harika." Dönüp bana baktı. "Aslında gitmeden önce aklımda seni becermek vardı ama Evin Neşesi de kalktığına göre..."

Üzerimden kalkarak battaniyeyi de alıp ayağa kalktı. "Duştan hemen çıkarım," dedi kapıya kötü kötü bakarak.

Beş dakikadan az bir sürede geri geldiğinde yatak örtüsünün kenarlarını içeri kıvırıyordum. Üzerinde bir tek beline sardığı beyaz bir havlu vardı. Gözlerimi dövmeli muhteşem vücudundan ve yüzünden zor alırken Hardin dolaba yürüyüp onunla özdeşleşen meşhur siyah tişörtünü aldı. Başından geçirdikten sonra boxer'ını giydi.

"Dün akşam tam bir kâbustu." Kotunu iliklerken yara bere içindeki ellerine baktı.

"Evet." İç çekerek annemlerin yer aldığı herhangi bir konuşmadan kaçındım.

"Haydi gidelim." Şifoniyerden anahtarı ve telefonunu alıp cebine koydu. Islak saçını alnından geriye itti ve yatak odasının kapısını açtı. Ben hemen kapıya yönelmeyince, "Haydi?.." dedi sabırsızca. Birkaç dakika önceki o eğlenceli Hardin'e ne olmuştu? Kötü ruh halleri bu şekilde giderse sanırım bugün de dünkü gibi kötü olacaktı.

Tek kelime etmeden peşinden yürüyüp koridora çıktım. Banyonun kapısı kapalıydı ve su akıyordu. Babamın duştan çıkmasını beklemek istemiyordum ama ona nereye gittiğimizi söylemeden ve herhangi bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmadan da gitmek istemiyordum. *Yalnızken bu evde ne yapıyordu acaba? Bütün gün uyuşturucu mu düşünüyordu? Buraya birilerini çağırıyor muydu?*

İkinci düşünceyi hemen kafamdan attım. Buraya kötü arkadaşlarını getirse Hardin'in bundan haberi olurdu ve gerçekten öyle bir şey yapsaydı babam burada biraz zor dururdu.

Ken ile Karen'a giderken Hardin tek kelime etmedi etmedi. Bugünün tam bir felaket olmayacağıyla ilgili tek güvencem yola odaklanmış olmuş Hardin'in bacağımda duran eliydi.

Oraya vardığımızda, Hardin her zamanki gibi içeri girmeden önce kapıyı çalmadı. Akçaağaç şurubunun tatlı kokusu evi sarmıştı ve kokuyu takip ederek mutfağa girdik. Karen fırının yanında durmuş, bir eliyle spatulayı tutarken sohbet sırasında diğer elini havada sallıyordu. Tanımadığım genç bir kadın mutfak masasında oturuyordu. Karen'ın dikkati bize kayıp tabureyi çevirene kadar kadının sadece uzun kahverengi saçlarını görmüştüm.

"Tessa, Hardin!" Karen spatulayı tezgâha koyup hızla bana sarılırken neredeyse çığlık atmıştı. "Çok uzun zaman oldu!" diye haykırıp aramızdaki mesafeyi açtıktan sonra bana tekrar sarıldı. Dün geceden sonra, bu sıcak karşılaması tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Sadece üç hafta oldu Karen," dedi Hardin kabaca.

Karen'ın tebessümü biraz solar gibi oldu ve saçını kulağının arkasına itti.

Mutfaktaki unlu mamulleri incelemek için etrafa göz attım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum dikkatini üvey oğlunun nahoş tavrından uzaklaştırmak için.

"Akçaağaç aromalı kurabiyeler, kapkekler, akçaağaç aromalı turtalar ve akçaağaç aromalı çörekler." Karen beni nazikçe yanında götürürken Hardin suratı asık bir şekilde köşeye sinmiş duruyordu.

Onu görmezden gelip tekrar genç kadına bakarken kendimi nasıl tanıtacağımdan pek emin değildim.

"Aa!" dedi Karen fark edince. "Kusura bakmayın, ilk işim seni tanıştırmak olmalıydı." Kadını işaret etti. "Bu Sophia; ailesi hemen yolun aşağısında oturuyor."

Sophia gülümseyerek elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi yüzünde bir gülümsemeyle. Güzeldi, hem de çok. Gözleri parlıyordu ve sıcacık bir gülümsemesi vardı; benden büyüktü ama en fazla yirmi beş gösteriyordu.

"Ben Tessa, Landon'ın arkadaşıyım," dedim.

Hardin arkamda öksürünce, seçtiğim kelimelerden pek de hoşlanmadığını anladım. Sophia'nın Landon'ı tanıdığını düşündüm ve Hardin'le ben... şey, bu sabah kendimi bu şekilde tanıtmam açıkçası bana daha kolay gelmişti.

"Daha Landon'la tanışmadım," dedi Sophia. Sesi çok yumuşak ve tatlıydı, onu hemen sevmiştim.

"Ya?" Onu tanıdığını sanmıştım çünkü ne de olsa ailesi yolun aşağısında oturuyordu.

"Sophia, New York'taki Amerika Aşçılık Okulundan daha yeni mezun oldu," dedi Karen onun adına böbürlenerek. Sophia güldü. Onu suçlamıyorum; ben de ülkenin en iyi aşçılık okulundan mezun olsaydım insanların benim adıma böbürlenmelerine izin verirdim. Tabii, ben zaten böyle yapmıyor olsaydım.

"Ailemi ziyarete geldim ve yolda Karen'la karşılaştım... şurup alıyordu." Tezgâhtaki akçaağaç şurubu aromalı yiyeceklerin bolluğuna gülümseyerek göz gezdirdi.

"Ah ve bu da Hardin," dedim arkada kalan asık suratlı erkeğimi konuya dahil ederek.

Gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Hardin zavallı kadının yüzüne bile bakmadan, "Evet," demekle yetindi.

Ben de sırasıyla omuz silktim, sempatik bir gülümsemeyle ona baktım ve Karen'e döndüm.

"Landon nerede?"

Cevap vermeden önce Hardin'e, sonra bana baktı. "Yukarıda... Kendini pek iyi hissetmiyor," dedi. İçim bir tuhaf oldu; en yakın arkadaşımın bir şeyi vardı, biliyordum.

"Ben yukarı çıkıyorum." Hardin gitmek için kalktı.

"Bekle, ben giderim" dedim. Landon'ın bir derdi varsa en son ihtiyacı olan şeyin Hardin'in onunla alay etmesi olduğunu biliyordum.

"Hayır," dedi Hardin başını sallayarak. "*Ben* giderim. Akçaağaç şuruplu kek falan ye," diye homurdandı ve itiraz etmeme fırsat vermeden basamakları ikişer ikişer çıktı.

Karen ve Sophia arkasından baktılar. "Hardin, Ken'in oğlu," dedi Karen. Hardin'in bugünkü kötü tavırlarına rağmen Karen hâlâ adını anarken gururla gülümsüyordu.

Sophia anlamış gibi başını salladı. "Ne harika biri," diye yalan söyleyince üçümüz de kahkahalara boğulduk.

126. Bölüm

Hardin

Neyse ki odasının kapısını açtığımda Landon kendini tatmin etmiyordu. Tahmin ettiğim gibi kucağında bir kitapla duvara yasladığı televizyon koltuğunda oturuyordu.

"Burada ne işin var?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Geleceğimizi biliyordun." İzin istemeden yatağının kenarına oturdum.

"Ben odamı kastetmiştim," dedi açıklama yaparak.

Buna cevap vermemeyi tercih ettim; neden odasında olduğumu ben de bilmiyordum. Birbiriyle aşırı derecede meşgul üç kadınla aşağıda kalmak istemediğimden bal gibi emindim.

"Bok gibi görünüyorsun," dedim.

"Teşekkürler." Tekrar kitabına döndü.

"Senin neyin var? Neden burada bunalım takılıyorsun?" Genelde derli toplu olan dağınık odasına göz gezdirdim; benim standartlarıma göre temizdi ama Landon ya da Tessa'nınkilere göre değildi.

"Ben bunalım falan takılmıyorum."

"Bir şey varsa bana söyle. Ben bu şefkat gösterme konularında falan bayağı iyiyimdir," derken espri yapmanın bir şekilde faydası olacağını düşünüyordum.

Hızla kitabını kapayıp bana ters ters baktı. "Neden sana bir şey anlatayım ki? Bana gül diye mi?"

"Hayır. Gülmem," dedim. Muhtemelen gülerdim. Aslında kötü not almamla ilgili bana aptalca şeyler söylemesini bekliyordum, böylece tüm sinirimi ondan çıkarabilecektim ama şimdi o burada, acınacak

halde karşımda dururken ona hayatı zehir etmek bana önceki kadar cazip gelmemişti.

"Haydi söyle, belki yardım edebilirim," diye teklifte bulundum. Bunu niye söylediğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. İkimiz de birilerine yardım etme konusunda benim ne kadar boktan bir iş çıkardığımı biliyorduk. Dün akşamın nasıl kahrolası bir felaketle sonuçlandığını unutmamıştım. Richard'ın söyledikleri sabahtan beri beni yiyip bitiriyordu.

"Yardım etmek mi?" dedi Landon şaşkın şaşkın bana bakarken, teklifime temkinli yaklaşıyordu.

"Aa, haydi ama zorla söylettirme bana." Yatağına sırtüstü uzandım ve tavandaki pervanenin kanatlarına bakarken, bir an önce gelmesini pervanenin beni serinletmesinin keyfini çıkarmak istedim.

Hafifçe kıkırdadığını ve kitabı yanındaki masaya koyduğunu duydum. "Dakota'yla aramızdaki her şey bitti," dedi sakince.

Hemen doğruldum. *"Ne?"* Ağzından çıkmasını beklediğim en son şey buydu.

"Evet, yürütmeye çalışıyorduk..." Kaşlarını çattı, gözleri dolmuştu.

Ağlarsa çeker giderdim buradan.

"Ya..." dedim ve başımı çevirdim.

"Bence o bir süredir bitirmek istiyordu zaten."

Yüzündeki acıklı ifadeye çok dikkat etmek istemediğimden ona şöyle bir baktım. Gerçekten de özellikle şu anda, tam bir yavru köpek gibiydi. Ben köpekleri sevmem gerçi, bu hariç, belki de... Kıvırcık saçlı kıza beslediğim bu ani düşmanlık çok güçlüydü.

"Neden öyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bilmem. Doğrudan gelip bitirmek istediğini söylemedi... Bu sadece... son zamanlarda çok meşguldü ve telefonlarıma geri dönmüyordu. Sanki New York'a gelip bana yakınlaştıkça aslında daha da uzaklaşmış gibiydi."

"Muhtemelen başka birini beceriyordur," dedim pat diye. Landon irkildi.

"Hayır! O öyle biri değil," dedi onu savunarak.

Bunu söylememem gerekiyordu herhalde. "Affedersin." Omuz silktim.

"O, öyle bir kız değildir," dedi bana.

Tessa da değildi ama hâlâ Noah'yla görüşürken onu tir tir titretmiş ve adımı sayıklatmıştım... gerçi herkesin iyiliği için bu sırrı saklıyordum.

"Tamam," dedim nazikçe.

"Onunla o kadar uzun zamandır çıkıyoruz ki ondan önce hayat nasıldı, hatırlamıyorum." Sesi o kadar kısık ve o kadar kederliydi ki bir an kalbim sıkıştı. Bu tuhaf bir histi.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. Tessa'dan önce hayat bir hiçti, sadece puslu anılar ve karanlık vardı ve ondan sonra da aynen böyle olacaktı.

"Evet, ama en azından *sonra* nasıl olacağını öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sorarken onun ayrılık haberini gölgede bıraktığımın farkındaydım ama cevabı bilmek zorundaydım.

"İkinizi hiçbir şeyin ayırabileceğini düşünmüyorum... şu ana kadar ayıramadı." Landon bunu sanki dünyanın en bilinen cevabıymış gibi söyledi. Belki onun için öyleydi; keşke benim için de bu kadar açık olsaydı.

"Peki, şimdi ne olacak? Hâlâ New York'a gidecek misin? Senin... iki hafta içinde gitmiş olman gerekmiyor mu?"

"Evet ve bilmiyorum... New York Üniversitesi'ne girmek için çok çalıştım, yaz derslerine ve her şeye başvurdum. Gitmemek bana kayıp gibi geliyor ama *gitmek* aynı zamanda çok anlamsız da geliyor." Parmağıyla şakaklarını ovuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Gitmemelisin," dedim. "Bu gerçekten de abes olur."

"Orası büyük bir şehir: Birbirimizle asla karşılaşmayız. Hem yine arkadaş kalırız."

"Tabii, şu 'arkadaş' muhabbeti." Kendimi gözlerimi devirmekten alamadım. "Neden olup bitenleri Tessa'ya anlatmadın?" diye sordum. Tessa onun için çok üzülecekti.

"Tess..." diye lafa başladı.

"Tess-*a*," diye onu düzelttim.

"... yeterince dertle uğraşıyor zaten. Benim için de üzülmesini istemiyorum."

"Bu durumu ondan saklamamı istiyorsun, değil mi?" dedim üzerine basarak. Yüzündeki suçluluk ifadesinden öyle istediğini görebiliyordum.

"Sadece şimdilik, rahat bir nefes alana kadar. Son zamanlarda çok stresli ve yarın bir gün bir şeyin bardağı taşırıp onu daha çok üzmesinden korkuyorum." Kız arkadaşım için duyduğu endişe çok büyüktü ve biraz da sinir bozucuydu ama ben yine de kendimi tutup çenemi kapadım.

Homurdandım. "Bunun için beni öldüreceğini biliyorsun." Ama ben de söylemek istemiyordum. Haklıydı: Zaten yeterince dertle uğraşıyordu ve bunun yüzde doksanının suçlusu bendim.

"Dahası var..." dedi.

Tabii ki vardı.

"Annem, o..." Kapı hafifçe vurulunca sustu.

"Landon? Hardin?" Tessa'nın sesi geldi.

"İçeri gel," diye seslendi Landon ve bu esnada ayrılığını Tessa'dan saklama konusundaki sözümü teyit edercesine yalvaran gözlerle bana bakıyordu.

"Tamam," dedim kapı açılırken onu rahatlatarak. Tessa elinde bir tabak ve yoğun bir akçaağaç şurubu kokusuyla içeri girdi.

"Karen şunların tadına bakmanızı istedi." Tabağı masaya koydu ve bana baktıktan sonra gülerek Landon'a döndü. "Önce akçaağaç turtalarını deneyin. Sophia bize onları nasıl şekerle kaplayacağımızı öğretti... Küçük çiçeklere bakın." Serçe parmağıyla kahverengi kabuğun üzerine yığılmış şeker topaklarını işaret etti. "Bize bunları yapmayı öğretti; çok tatlı biri."

"Kim?" diye sordu Landon tek kaşını kaldırarak.

"Sophia; biraz önce ailesinin evine gitmek için çıktı. Annen ondan aldığı binlerce yemek sırrından sonra mest oldu." Tessa gülerek ağzına küçük bir turtaattı. O kızı seveceğini biliyordum. Üçünün mutfakta birbirleriyle çığlık kıyamet konuşacaklarını hemen anlamıştım, bu yüzden oradan uçarak kaçmıştım.

"Ya." Landon omuz silkip turtalara uzandı. Tessa tabağı tedirgin bir şekilde bana uzattı ve başımı sallayarak geri çevirdim. Omuzları çöktü ama hiçbir şey söylemedi.

"Bir turtanı alırım," diye mırıldandım somurtması geçsin diye. Sabahtan beri tam bir dangalak gibi davranıyordum. Keyfi yerine geldi ve bana bir kurabiye uzattı. Üstündeki sözde çiçekler sarı sümük topaklarına benziyordu. "Bunu sen kapladın galiba," diye onunla dalga geçerken bileğinden tutup kucağıma çektim.

"O denemek içindi!" Çenesini cüretkâr bir şekilde kaldırıp kendini savundu. Bir anda değişen tavrım yüzünden kafasının karıştığının farkındaydım. Aslında benimki de karışmıştı.

"Eminim öyledir bebeğim." Ben sırıtınca üstüme bir parça sarı şekerleme bulaştırdı.

Sonra suratını astı. "Ben şef değilim, tamam mı?"

Landon'a bakınca ağzının kapkekle dolu olduğunu ve gözlerini dikip yere baktığını gördüm. Şekerlemeyi çıkarmak için parmağımı tişörtüme sürdüm ve Tessa beni durduramadan parmağımı burnuna değdirerek o korkunç sarı şeyi burnuna da bulaştırdım.

"Hardin!" Şekeri çıkarmaya çalıştı ama ellerini ellerimin arasına alınca tatlıların hepsi yere düştü.

"Haydi ama çocuklar!" dedi Landon bize bakıp başını sallayarak. "Odam zaten darmadağın!"

Onu görmezden gelip Tessa'nın buruşturduğu burnundan şekerlemeyi yalamaya devam ettim.

"Ben temizlemene yardım ederim!" Dilimi yanağında gezdirirken güldü.

"Biliyor musun, benim yanımda onun elini bile tutmadığın günleri özlüyorum," diye sızlandı Landon. Dağılan turtaları ve ezilen kapkekleri yerden toplamak için eğildi.

Ben o günleri hiç mi hiç özlemiyordum ve Tessa'nın da özlemediğini umuyordum.

"Akçaağaç turtalarını beğendin mi, Hardin?" diye sordu Karen fırından bir jambon çıkarıp kesme tahtasının üzerine koyarken.

"Fena değillerdi." Omuz silktim ve masaya oturdum. Tessa hemen ters ters bakınca geri adım attım. "Güzellerdi," dedim ve bebeğim

bana bir gülücük attı. Ufacık şeylerin bile onu gülümsettiğini sonunda anlamaya başlamıştım. Bu gerçekten de çok tuhaftı ama işe yarıyordu ve bu yüzden de ona göre hareket edecektim.

Babam bana döndü. "Mezuniyet hazırlığın nasıl gidiyor?" Elindeki su bardağını kaldırıp bir yudum içti, geçen hafta ofisindeki halinden çok daha iyi görünüyordu.

"İyi, bitti. Orada olmayacağımı hatırlıyorsun değil mi?" Hatırladığını biliyordum; sadece fikrimi değiştirmiş olmayı umuyordu.

"Ne demek orada olmayacağım?" diyerek araya giren Tessa, Karen'ın da başını kaldırıp eti kesmeyi bırakmasına neden oldu.

Kahretsin. "Ben o mezuniyet töreninde olmayacağım, diplomamı bana postayla gönderecekler," diye cevap verdim sertçe. Bu bir Hardin'i-ez-geç-ve-fikrini-değiştir olayı haline gelmeyecekti.

"Nedenmiş?" diye sordu Tessa, babamın da memnun olmasına neden olarak. O puşt herif bunu planlamıştı, planladığını biliyordum.

"İstemiyorum." Destek olması için Landon'a baktım ama o da bakışlarını benden kaçırdı. Biraz önceki dostluğumuz bir yere kadardı demek; Tessa Takımı'na geri döndüğü açıktı. "Zorlamanın anlamı yok, gitmeyeceğim ve fikrimi de değiştirmeyeceğim," dedim ona herkesin duyacağı kadar yüksek sesle. Böylece kararımın kesinliği konusunda herhangi bir yanlış anlaşılma olmayacaktı.

"Bunu daha sonra konuşuruz," dedi kızaran yanaklarıyla, beni tehdit eder gibi.

Tabii, Tess, tabii.

Karen *servis tabağında* domuz etiyle gelirken, eserinden oldukça gurur duyuyormuş gibiydi. Öyle de hissetmeliydi bence; doğrusu çok güzel kokuyordu. Ette de akçaağaç şurubu kullanmanın bir yolunu bulup bulmadığını merak ediyordum.

"Annen bana İngiltere'ye gitmeye karar verdiğini söyledi," dedi babam. Karen'ın yanında bu konudan bahsetmekten rahatsızlık duyuyor gibi görünmüyordu. Sanırım, babamın annemden bahsetmesinin garip kaçmayacağı kadar uzun bir süredir beraberlerdi.

"Evet." Ona tek kelimeyle cevap verdim ve benim için yemek masasında sohbetin bittiğini göstermek için etten bir ısırık aldım.

"Sen de gidiyorsun değil mi Tessa?" diye sordu.

"Evet, pasaport işlemlerimi bitirmem gerekiyor ama gidiyorum."

Tessa'nın yüzündeki tebessüm rahatsızlığımı bir nebze azaltıyordu.

"Senin için harika bir deneyim olacak; bana İngiltere'yi ne kadar sevdiğini biliyorum. Senin adına bunu mahvetmek istemem gerçi ama günümüz Londrası, senin romanlarındaki Londra'ya pek benzemiyor." Tessa'ya bakıp sırıtınca kız da güldü.

"Uyarı için teşekkürler. Dickens'in Londrası'ndaki sisin aslında kirli hava olduğunu biliyorum."

Tessa babamla ve yeni ailesiyle benden çok çok daha iyi o uyum sağlıyordu. O olmasaydı ben hiçbiriyle konuşuyor olmazdım.

"Hardin seni Chawton'a götürsün, Hampstead'e iki saatten az mesafede. Trish orada oturuyor," diye öneride bulundu babam.

Onu oraya götürmeyi planlamıştım zaten, teşekkürler.

"Bu harika olur." Tessa bana baktı; elini masanın altına uzatıp ve bacağımı sıvazladı. Yemek boyunca şaka kaldırmamı istediğini biliyordum ama babam bunu çok zorlaştırıyordu. "Hampstead hakkında çok şey duydum," diye ekledi.

"Yıllar içinde çok değişti. Artık benim yaşadığım zamanlardaki gibi küçük, sessiz bir yer değil. Gayrimenkul fiyatları tavan yaptı," dedi Tessa'ya. Sanki benim memleketimdeki gayrimenkul fiyatları çok da umurundaymış gibi.

"Görülecek bir sürü yer var. Ne kadar kalacaksınız?" diye sordu babam.

"Üç gün." Tessa ikimiz adına cevap verdi. Onu Chawton dışında bir yere götürmeyi planlamıyordum. Onu bütün gün evde tutarak geçmişime ait kötü anıların hafta sonunu mahvetmemesini planlıyordum.

"Düşünüyordum da..." Babam kumaş peçeteyi ağzına bastırdı. "Bu sabah birkaç yeri aradım ve baban için gerçekten harika bir yer buldum."

Tessa'nın, elinden düşürdüğü çatalı tabağına çarptı. Landon, Karen ve babam da dahil hepsi ona bakıp konuşmasını beklediler.

"Ne?" dedim Tessa konuşmak zorunda kalmadan sessizliği bozarak.

"Gerçekten hoş bir tedavi merkezi buldum; üç aylık bir programları var tedavi için..."

Tessa yanımda sızlandı. O kadar sessizdi ki kimse duymadı ama bütün bedenim bu sesle yankılandı. *Yemek masasında herkesin önünde bu saçmalığı ne cüretle gündeme getirebilir!*

"... Washington'dakilerin en iyisi, gerçi sen istersen başka yerlere de bakabiliriz." Sesi çok yumuşaktı ve ses tonunda en ufak bir yargılayıcı ton hissetmedim ama Tessa'nın yanakları utançtan kızarmıştı ve o anda babamın kahrolası kafasını koparmak istedim.

"Bu saçmalığı konuşmanın sırası değil," diyerek onu uyardım.

Tessa ses tonumdan hafifçe irkildi. "Sorun değil Hardin." Gözleriyle adeta bana yalvarıyordu. "Sadece biraz hazırlıksız yakalandım," dedi kibarca.

"Hayır, Tessa, öyle değil." Ken'e döndüm. "Babasının alkolik olduğunu nereden biliyorsun?"

Tessa tekrar irkildi; babam bu konuyu gündeme getirdiği için bu evdeki tüm tabakları kırabilirdim.

"Landon'la dün gece bu biraz bu konuyu konuştuk ve ikimiz de Tessa'yla bir rehabilitasyon planı için konuşmanın iyi fikir olacağına karar verdik. Bağımlıların kendi başlarına bu işten kurtulmaları çok zordur," dedi.

"Sen bilirsin zaten değil mi?" Kelimeler daha ben düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti.

Söylediklerim babamda beklenen etkiyi yaratmadı ve sakin bir duraksamayla geçiştirdi. Karısına bakınca gözlerindeki üzüntüyü net olarak gördüm. "Evet, iyileşme sürecindeki bir alkolik olarak ben de iyi *bilirim*," diye cevap verdi.

"Ne kadar tutuyor?" diye sordum. Kendimi ve Tessa'yı tam anlamıyla geçindirecek kadar para kazanıyordum, peki rehabilitasyon?.. Bu tip şeyler pahalıydı.

"Ben karşılarım," dedi babam sakince.

"Hayatta olmaz." Masadan kalkmaya yeltendim ama Tessa kolumu sıkıca tuttu. Tekrar oturdum. "Sen karşılamayacaksın."

"Hardin, bunu gerçekten istiyorum."

"Belki de ikiniz bunu başka bir odada konuşsanız daha iyi olacak," dedi Landon.

Aslında gerçekten söylemek istediği, *Bu konuyu Tessa'nın yanında konuşmayın*, idi. Tessa kolumu yavaşça bırakınca babamla aynı anda ayağa kalktık. Biz oturma odasına geçerken Tessa başı, önde hâlâ tabağına bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Landon ben babamı hızla duvara yapıştırmadan önce. Sinirleniyordum, öfkeliydim ve öfkemin beni ele geçirdiğini hissedebiliyordum.

Babam beni beklediğimden daha büyük bir güçle itti.

"Bu konuyu kahrolası yemek masasında açmadan önce neden benimle konuşmadın; hem de *herkesin* önünde!" Ona bağırırken ellerim yanlarımda yumruk olmuştu.

"Tessa'nın da bu konuda söyleyecekleri olduğunu düşünüyorum ve masrafları benim karşılama teklifimi reddedeceğini de biliyordum." Sesi, benimkinin aksine çok sakindi. Acayip sinirliydim ve kanım kaynıyordu. Scott malikânesindeki aile yemeklerinden defalarca sinirlenerek kalktığım günler aklıma geldi. Bu kahrolası bir gelenek haline gelebilirdi.

"Kesinlikle haklısın, kabul etmiyorum. Kahrolası paranı bize harcamana gerek yok, buna ihtiyacımız yok."

"Benim niyetim de bu değil zaten. Ben sadece sana elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum."

"Onun beş para etmez babasını rehabilitasyona göndermek bana nasıl yardımcı olacak peki?" diye sorarken bile cevabı biliyordum.

İç çekti. "Çünkü eğer o iyi olursa Tessa da iyi olur. Ve sana yardım etmenin tek yolu Tessa. İkimiz de bunu biliyoruz."

Onunla tartışmaya bile girmeden derin bir nefes verdim çünkü bu sefer haklıydı. Sakinleşip aklımı başıma toplamak için sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

127. Bölüm

Tessa

Hardin ve Ken'ın kanayan bir burun ya da mor bir gözle yemeğe dönmediklerini görünce çok rahatlamıştım.

Ken yerine oturup peçetesini kucağına koyarken, "Bu konuyu masada gündeme getirdiğim için tekrar özür dilerim. Haddimi aştım."

"Sorun değil, gerçekten. Teklifiniz için gerçekten teşekkürler." Zoraki güldüm. Gerçekten de minnettardım ama bu kabul edemeyeceğim bir şeydi.

"Bu konuyu sonra konuşuruz," dedi Hardin kulağıma.

Başımı salladım. Karen masayı toplamak için ayağa kalktı. Yemeğime neredeyse hiç dokunmamıştım. Babamın... sorunundan... bahsedilmesi iştahımı kaçırmıştı.

Hardin sandalyemi kendine çekti. "En azından biraz tatlı ye."

Sancılarım tekrar başlamıştı; ibuprofenin etkisi geçmişti ve hem baş ağrım hem de sancılarım intikam almaya gelmiş gibiydiler. "Denerim," dedim.

Karen akçaağaç şuruplu tatlılarıyla dolu bir tepsiyi masaya getirince bir kapkek aldım. Hardin bir turta alıp üzerindeki kusursuz şeker kaplamalarına göz gezdirdi.

"Onu ben yaptım," diye yalan söyledim.

Gülerek başını salladı.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydık," dediğimde Hardin saate baktı. Babamın o uyuşturucu tacirine olan borcunu ödemek için verdiği saati aklıma getirmemeye çalıştım. *Rehabilitasyon gerçekten de babam için yapılacak en iyi şey mi? Bu teklifi kabul eder mi acaba?*

"Toplanıp Seattle'a taşınan sendin," diye homurdandı.

"Ben buradan bahsediyorum, bu geceden," diye anlaması için açıklık getirdim.

"Yoo, hayır... ben burada falan kalmam."

"Ben istiyorum ama," diyerek surat astım.

"Tessa, eve gidiyoruz... Benim evime, babanın olduğu yere."

Kaşlarımı çattım; tam da bu sebepten oraya gitmek istemiyordum. Biraz düşünüp nefes almaya ihtiyacım vardı ve bu ev, her ne kadar Ken masada rehabilitasyondan bahsetmiş olsa da bunları yapmak için mükemmel bir yerdi. Burası her zaman bir tür sığınak olmuştu. Bu evi seviyordum ve dün geldiğimden beri diğer evde olmak adeta işkenceye dönüşmüştü.

"Tamam." Kapkekin kenarını açmaya başladım.

Sonunda Hardin yenilgiyi kabullenip iç çekti. "Peki, kalıyoruz."

Benim dediğimin olacağını biliyordum.

Bundan sonra masada geçirdiğimiz zaman daha önceki kadar tuhaf değildi. Landon sessizdi, hem de çok ve Karen'ın mutfağı toparlamasına yardım ettikten sonra ona nasıl bir terslik olduğunu kesinlikle soracaktım.

"Seni burada görmeyi özlemişim." Karen bulaşık makinesini kapadı ve ellerini havluyla silerek bana döndü.

"Ben de burada olmayı çok özledim." Tezgâha yaslandım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bilmeni isterim ki benim için bir kız evladı gibi oldun." Karen'ın altdudağı titremeye ve mutfağın parlak ışıklarının altında gözleri dolmaya başladı.

"Sen iyi misin?" diye sorup zamanla çok fazla sevmeye başladığım bu kadının yanına gittim.

"Evet." Gülümsedi. "Kusura bakma, son zamanlarda biraz fazla duygusalım." Hemen kendini toparladı, hızla normale döndü ve beni rahatlatmak istercesine gülümsedi.

"Yatmaya hazır mısın?" dedi Hardin. Mutfağa girip bir kurabiye alarak yanıma geldi. Aslında kurabiyeleri bize gösterdiğinden daha çok beğendiğini biliyordum.

"Haydi gidin, ben toparlarım." Karen bana sarıldı ve Hardin kollarını bana dolayıp beni mutfaktan resmen zorla çıkarmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu.

Merdivenlere yürürken iç çektim. Bir tuhaflık vardı. "Onun için endişeleniyorum, Landon için de," dedim.

"Bir şeyleri yok, eminim," dedi Hardin beni merdivenlerden çıkarıp odasının kapısına götürürken. Landon'ın kapısı kapalıydı ve kapının altından ışık da gelmiyordu. "Uyuyor."

Hardin'in odasına girer girmez çıkma pencereden yeni masaya ve sandalyeye kadar odadaki her şeyin bana adeta hoş geldin dediğini hissettim ve son gelişimizde Hardin'in mahvettiği eşyalara baktım. Ondan sonra da gelmiştim ama etrafa pek dikkat etmemiştim. Şimdi tekrar buraya geldiğim için artık her ayrıntıyı sindirmek istiyordum.

"Ne var?" dedi Hardin sesiyle beni düşüncelerimden koparark.

Odaya bakarken burada onunla ilk kaldığım günü hatırladım. "Sadece eskileri düşünüyordum, hepsi bu," dedim ayakkabılarımı çıkarırken.

Sırıttı. "Eskileri düşünüyordun demek?" Bir anda siyah tişörtünü çıkarıp bana fırlatınca aklıma daha da eskiler geldi. "Paylaşmak ister misin?" Sonra kotunu çıkardı; hızlıca bacaklarından aşağı indirerek dağınık bir yığın gibi yere fırlattı.

"Şey..." Keyifle dövmeli vücudunu izlerken kollarını yukarı kaldırıp gerindi. "Burada seninle ilk kaldığım günü düşünüyordum." Bu aynı zamanda Hardin'in ilk kez geceyi burada geçirişi olmuştu.

"Ne olmuş?"

"Bir şey yok." Omuz silkip dikkatli bakışlarının altında üstümü çıkardım. Kotumu ve tişörtümü katlayıp siyah tişörtünü giydim.

"Sutyenini çıkar." Hardin tek kaşını kaldırıp bana baktı; ses tonu sertti ve gözleri koyu bir yeşile dönmüştü.

Sutyenimi çıkardım ve yanına uzanmak için yatağa girdim.

"Şimdi, bana aklından neler geçirdiğini söyle." Ben yan dönüp mümkün olabildiğince ona yakın bir pozisyonda yatınca belimden tutup beni kendine çekerek elini kalçama koydu. Parmalarını dantelli iç çamaşırımın kenarında gezdirince bir anda hissettiğim ürperti tüm bedenime yayılarak tüylerimi diken diken etti.

"Landon'ın beni aradığı o geceyi düşünüyordum sadece." Yüzündeki ifadeyi anlamak için ona baktım. "Burayı epey dağıtmış-

tın." Kırılmış mutfak dolaplarını ve yüzlerce parçaya ayrılmış, yere dağılmış porselen tabakları net olarak hatırlayınca kaşlarımı çattım.

"Evet, öyle oldu," dedi sakince. Çıplak tenimde daireler çizmediği diğer elini uzattı ve bir tutam saçıma uzandı. Saçımı yavaşça elinde döndürürken benimle göz temasını hiç kesmedi.

"Korkmuştum," diye itiraf ettim. "Senden değil, söyleyeceklerinden."

Kaşlarını çattı. "Korkunu haklı çıkardım o zaman, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle oldu," dedim. "Ama kötü sözlerini telafi ettin."

Pis pis gülerek sonunda bakışlarını çevirdi. "Evet, bir sonraki gün çok daha boktan şeyler söyleyerek telafi ettim hem de."

Bunun nereye varacağını biliyordum. Oturmaya çalıştım ama avcuyla kalçama bastırdı ve beni tekrar yatırdı.

Benden önce konuşmaya başladı. "Seni o zaman da seviyordum."

"Seviyor muydun?"

Bir kere başını salladı ve kalçamı daha da sıktı. "Evet, seviyordum."

"Nasıl anladın?" diye sordum sessizce. Hardin bana beni sevdiğini anladığı gecenin o gece olduğundan bahsetmişti ama detaylara hiç girmemişti. Şimdi anlatmasını umuyordum.

"Biliyordum işte. Bu arada, ne yaptığının da farkındayım." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

"Ne yapıyormuşum?" Elimi karnına koyarak kelebek dövmesinin üstünü kapadım.

"Burnunu sokuyorsun." Oynadığı saç tutamını yumruğuna doladı ve yalandan çekti.

"Saç çekenin ben olduğumu sanıyordum." Ben bu aptalca esprime gülünce o da güldü.

"Öylesin." Elini saçımdan sadece bir an çekti ve sonra dağınık sarı saçlarımın tamamını tuttu. Saçımı çekince başım geriye gitti ve ona bakmak zorunda kaldım.

"Çok uzun zaman oldu." Başını eğerek, beni yavaşça oturur pozisyona getirdi ve burnunu çenemde ve boynumda gezdirdi. "Bu sabahki minik baştan çıkarma girişiminden beri sertim," diye fısıldarken bunu göstermek için uyluklarıma bastırdı. Nefesinin tenim-

deki sıcaklığı neredeyse dayanılmazdı; arsız kelimelerinin ve yoğun bakışının altında adeta kıvranıyordum.

"Onunla ilgilenecektin değil mi?" derken sormaktan çok emreder gibiydi.

Yumruğuna doladığı saçımı önce aşağı sonra yukarı çekti ve yavaşça başımı sallıyormuş gibi yapmama neden oldu. Onu düzeltmek ve ona aslında, bu sabah beni tahrik edenin kendisi olduğunu söylemek istiyordum ama sessiz kaldım. Bu gidişatın varacağı noktanın hoşuma gideceğinden emindim. Tek kelime etmeden saçımı ve kalçamı bıraktı, dizlerinin üzerinde doğruldu. Tişörtümü çıkaran elleri epey soğuktu ve çıplak karnım ile göğüslerim artık ortadaydı. Parmaklarıyla aç bir şekilde göğüslerime uzandı ve dilini bir anda ağzıma soktu. Bir anda alevlendim; son yirmi dört saattir yaşadığım onca stres bir anda yok oldu ve Hardin tüm duyularımı harekete geçirdi.

"Dik otur, karyola başlığına yaslan," dedi üzerimdeki tişörtü tamamen çıkardıktan sonra. Dediğini yaparken vücudumu, omuzlarım arduvaz renkli devasa karyola başlığının ortasına gelecek şekilde aşağı indirdim. Hardin'in boxer'ı aşağı inmişti ve sonra sırayla dizlerini kaldırıp çıkardı.

"Biraz daha aşağı bebeğim." Pozisyonumu tekrar değiştirince başını onaylar gibi salladı. Sonra, dizlerinin üstünde yatağın diğer tarafına geçti ve hemen önümde durdu. Teninde gezdirmek için dilimi hevesle dışarı çıkardım. Çenem gevşedi. Hardin eliyle ereksiyonunu tuttu ve yavaşça oynayarak dudaklarıma yaklaştırırken hayretle onu seyrediyordum. Ağzımı biraz daha açtım ve Hardin'in altdudağımda gezdirdiği parmağının yerini... ah, başka bir şey aldı. Yavaşça ağzıma sokarken dilimin üzerinde kayan her bir santimetresinin verdiği hazzın tadını çıkarıyordum.

"Siktir," diye tepemde homurdandı. Alev alev yanan gözlerini görmek için başımı kaldırdım; ileri geri hareket ederken kendini tutabilmek için bir eliyle de karyolanın tepesini tutuyordu.

"Daha çok," dedi nefes nefese. Ellerimi kalçasına koyup onu kendime daha da yaklaştırdım. Onu tamamen ağzıma aldım ve yavaş yavaş hareket ederken, bu işten onun kadar ben de keyif alıyordum.

Dilim sanki ipeğe değmiş hissi uyandırıyordu ve hızlı nefes alış verişleri ve inler gibi adımı tekrarlaması, bana onun için ne kadar iyi olduğumu ve ağzımı ne kadar çok sevdiğini söylemesi tüm bedenimin ona duyduğum ihtiyaçla yanmasına neden oluyordu.

İçeri ve dışarı, içeri dışarı hareket etmeye devam ediyordu. "Çok iyi. Bana bak," diye yalvardı.

Göz kırpıp tekrar ona bakarken kaşlarının hafif düşüşünü, altdudağını dişlerinin arasına alışını ve gözleriyle beni seyredişini aklıma kazıyordum. Tekrar tekrar kendini gırtlağımın dibine kadar ittirdi ve karnındaki kasların kasılıp gevşemesi bana sonrasında ne olacağını işaret etti.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi homurdandı. "Kahretsin, geleceğim." Hareketleri hızlandı ve artık biraz daha şiddetliydi. Baskıyı biraz azaltmak ve daha sert emebilmek için uyluklarımı sıktım. Bir anda kendini çekip çıplak göğsüme boşalınca şaşırmıştım. Bir kez daha adımı mırıldandıktan sonra bitkin bir halde öne eğildi ve alnını karyolanın başına yasladı. Soluklanmasını ve yanıma oturmak için inmesini sabırla bekledim.

Elini uzattı ve yavaş yavaş tenimde bıraktığı lekeyi ovalayınca beni dehşete düşürdü. İzlerken, benimle göz göze gelmeden önce bir an sanki oraya kilitlenmiş gibiydi.

"Hepsi benim." Arsızca sırıtırken açık kalan ağzıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Ben..." Yapış yapış olan göğsüme bakakalmıştım.

"Hoşuna gitti." Gülümsedi, ben de inkâr etmedim. "Sana yakıştı." Parlayan tenime odaklanmış bakışlarından gerçekten de öyle olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Pisliksin," diyebildim sadece.

"Öyle mi? Ama sen de öylesin." Göğsüme bakıp başını salladı ve kalçamdan tutarak beni yataktan çekip çıkardı.

Çığlık attım, hemen tek eliyle ağzımı kapadı. "Şişşt, seni masada becerirken insanların bizi duymasını istemezsin herhalde, değil mi?"

128. Bölüm

Hardin

Burnuma kahve kokusu geldi ve yakında olduğunu bildiğimden Tessa'ya uzandım. Elim boş kalınca gözlerimi açtım ve şifoniyerde iki fincan kahve durduğunu ve Tessa'nın çantasını hazırladığını gördüm.

"Saat kaç?" diye sordum hâlâ erken demesini ümit ederek.

"Neredeyse öğlen oldu," dedi.

Kahretsin, neredeyse günün yarısını uyuyarak geçirmiştim.

"Ben her şeyi çoktan topladım ve kahvaltımı yaptım. Öğle yemeği yakında hazır olur," dedi gülümseyerek. Çoktan duşunu almış ve üstünü giymişti. Yine o kahrolası dar kotu giymişti.

Zorla yataktan kalktım ve beni daha erken kaldırmadığı için ona kızmamak için sakin kalmaya çalıştım. "İyi," dedim ve yerdeki kota uzandım... ama orada değildi.

"Burada." Tessa bana, tabii ki katlanmış kotu uzattı. "İyi misin?" Bendeki düşmanca tavrı hissetmiş olmalıydı.

"İyiyim."

"Hardin," diye ısrar etti. Böyle yapacağını biliyordum.

"İyiyim, sadece hafta sonu çok çabuk geçti, hepsi bu."

Yüzündeki gülümseme buz gibi tavrımı eritmeye yetmişti. "Gerçekten de öyle," dedi.

Şu ayrı yaşama olayından nefret ediyordum. Hem de gerçekten çok nefret ediyordum.

"Sadece perşembeye kadar dayanmamız gerekiyor," derken zamanı olduğundan az... gibi göstermeye çalışıyordu.

"Karen öğle yemeğine ne hazırlamış?" diyerek konuyu değiştirdim. "Akçaağaç şuruplu bir şey değildir umarım."

Güldü. "Hayır, hayır şurup yok."

Landon uzaklara dalmış otururken elinde bir tepsi sandvici taşıyan Karen ile aynı anda yemek odasına girdik. Tessa, Landon'ın yanına oturdu ve iyi olup olmadığını sorarken onlara baktım.

"İyiyim, sadece biraz moralim bozuk," dedi.

"Emin misin çünkü davranışların çok..."

"Tessa..." Ona uzandı ve yemin ederim eğer ona dokunursa... "Ben iyiyim." Gülümseyerek elini masadan indirdi. Hemen Tessa'nın eline uzandım ve kucağıma koyarak ellerimin arasına aldım.

Sıkıcı masa sohbeti bir iyi bir kötü gidiyordu. Ben katılmadım ve daha ne olduğunu anlamadan Tessa'yı Seattle'a götürme vaktim gelmişti. Bir kez daha en başında oraya taşınmadığım için ne kadar büyük bir aptal olduğum aklıma geldi.

"Gitmeden seni tekrar görürüm değil mi?" Landon ona veda etmek için sarılınca Tessa'nın gözleri doldu. Başımı çevirdim.

"Evet, tabii ki. Belki sen kraliçeyi ziyaret edip döndükten sonra ben de seni ziyaret ederim ne dersin?" diye espri yaparak onu güldürdü. Landon'ın gayretini takdir ediyordum, özellikle de Dakota'yla ayrıldıklarını ve benim bunu ondan sakladığımı öğrendiğinde Tessa'nın kızacağı kişinin ben olacağımı bile bile.

On dakika sonra, Tessa'yı neredeyse evden zorla sürükleyerek çıkardım. Karen makul bir insandan beklenenden çok daha fazla üzgündü ve Tessa'ya, oldukça tuhaf bir şekilde, onu sevdiğini bile söylemişti.

"Seninkilerin yanında benimkilerin yanından çok daha rahat hissettiğimi söylemem beni gerçekten korkunç bir insan yapar mı?" diye sordu Tessa on beş dakikalık bir sessizlikten sonra.

"Evet."

Sinirlenerek bana baktığında sözde öfkesini görünce gözlerimi devirdim. "İkimizin ailesi de kafayı yemiş," dedim ve başını sallayıp tekrar sessizliğe gömüldü.

Araba Seattle'a yaklaştıkça içimdeki tedirginlik daha da artıyordu. Bütün hafta ondan uzak kallmak istemiyordum. Tessa'dan dört gün ayrı kalmak kahrolası bir ömür gibiydi.

Geri döner dönmez hemen spor salonuna gidecektim.

129. Bölüm

Tessa

Pazartesi sabahı randevuma yarım saat erken gittim ve bekleme odasındaki toplu üretim mavi damalı sandalyelerden birine oturdum ve bekleme odasının ağlayan çocuklar ve öksüren kadınların kalabalığıyla neredeyse ağzına kadar dolu olduğu gözümden kaçmadı. Bir dergiye göz gezdirerek kendimi oyalamaya çalıştım ama bir tek ebeveynlik dergisi vardı, ağzına kadar bez reklamları ve "devrimsel" emzirme taktikleriyle doluydu.

"Young? Theresa Young?" Yaşlı bir kadın elindeki not panosundan başını kaldırıp adımı söyledi. Hızla kalkınca, yerde elindeki oyuncak bir kamyonla oynayan bir çocuğun yanından geçtim. Kamyon ayağımın üzerinden geçti ve çocuk kıkırdadı. Ben de ona güldüm ve bana müthiş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Kaç aylık hamilesiniz?" diye sordu oğlanın annesi olduğunu düşündüğüm kadın. Bakışları karnıma kaydı ve elimi içgüdüsel olarak karnıma koydum.

Ağzımdan kontrolsüz bir kahkaha çıktı. "Yo, hayır! Ben hamile değilim..."

"Kusura bakmayın!" Kızardı. "Ben öyle sandım, öyle görünmüyorsun... ben sandım ki..." Onun da benim kadar kendini rahatsız hissetmesi beni biraz daha rahatlatmıştı. Bir kadına, özellikle hamile olmayan bir kadına, kaç aylık hamile olduğunu sormak pek iyi olmazdı. Kadın güldü. "Neyse artık ileride sen de anne olduğunda bunu hatırlarsın... insanın dilinin kemiği kalmıyor!"

Bunları düşünmemeye çalıştım; gelecek üzerine kafa yoracak zamanım yoktu ve eğer Hardin'le bir hayat kurmayı düşünüyorsam

asla anne olamayacaktım. Ayakkabılarımın üzerinden oyuncak kamyon geçiren ya da kucağıma tırmanan sevimli bir çocuğum olmayacaktı. Son bir kez daha dönüp çocuğa baktım.

Kibarca gülümsedim ve elime ufak bir kap tutuşturup hamilelik testini bitirmek için koridorun ilerisindeki tuvalete gitmemi söyleyen hemşirenin yanına gittim. Regl olmama rağmen bu düşünce sinirlerimi bozuyordu. Hardin'le son zamanlarda gerçekten çok dikkatsiz davranmıştık ve ihtiyacımız olan son şey planlanmamış bir gebelikti. Bu Hardin'i gerçekten çıldırtabilirdi. Şu anda bebek sahibi olmak, hayatımla ilgili yapmak istediğim her şeyi tamamen tersine çevirebilirdi.

Dolu kabı hemşireye verince beni boş bir odaya aldı ve koluma tansiyon aletini taktı. "Bacaklarını aç tatlım," dedi tatlı tatlı, dediğini yaptım. Kadın ateşimi ölçtükten sonra gözden kayboldu. Birkaç dakika sonra kapının çaldığını duydum. Saçları çoğunlukla kır, orta yaşlı, kibar bir adam içeri girdi. Kalın gözlüklerini çıkardı ve bir elini bana uzattı.

"Ben Dr. West. Tanıştığımıza memnun oldum Tessa," diyerek samimi bir şekilde kendini tanıttı. Ben aslında kadın doktor bekliyordum ama bu adam da işinin ehli gibi görünüyordu. Biraz daha az çekici olmasını isterdim aslında; zaten nahoş olan bu deneyimi benim için biraz daha kolaylaştırabilirdi.

Dr. West çok fazla soru sordu ve çoğu gerçekten de korkunçtu. Ona Hardin'le korunmadan hem de birden çok kez seks yaptığımızı söylerken bu esnada onunla göz temasını da koparmamaya çalışıyordum. Bu utanç verici işkencenin ortasındayken hemşire geri geldi ve masanın üzerine bir kâğıt bıraktı. Dr. West kâğıda baktı, o konuşana kadar nefesimi tuttum.

Bana tatlı tatlı gülümsedi. "Evet, hamile değilsin, şimdi başlayabiliriz."

Ve tuttuğumu bile fark etmediğim derin nefesimi bıraktım.

Bana bazılarını hiç duymadığım pek çok seçenek sundu. Sonra iğnede karar kıldık.

"İğne yapmadan önce kısacık bir pelvik muayenesi yapmam gerekiyor, sorun var mı?"

Başımı sallayarak tedirginliğimi bastırdım. Neden bu kadar rahatsız hissettiğimi bilmiyordum; o doktordu, ben de bir yetişkindim. Bu randevuyu reglim bittikten sonraya almalıydım. Randevu almak için aradığımda gerçek muayene aklıma gelmemişti. Ben sadece Hardin'i susturmak istemiştim.

"Neredeyse bitti," dedi Dr. West. Muayene çabuk bitmişti ve tahmin ettiğim kadar tuhaf olmamıştı ve bu büyük bir lütuftu.

Bir an durdu ve alnında derin bir çizgi belirdi. "Daha önce pelvik muayenesi olmuş muydunuz?"

"Hayır, sanmıyorum," dedim hemen. Olmadığımı biliyordum ve cevabımın son kısmı tedirginliğimden kaynaklanıyordu. Gözüm doktorun önündeki ekrana kaydı. Doktor, probu belimin altında, pelvisim boyunca gezdirdi.

"Hımmm," dedi kendi kendine. Tedirginliğim artıyordu; test yanlış mıydı yoksa orada gerçekten de bir bebek mi *vardı*? Paniklemeye başlamıştım. Daha çok gençtim, henüz üniversiteyi bitirmemiştim ve Hardin'le öyle arada bir yerdeydik ki...

"Serviksinizin büyüklüğü konusunda biraz endişeliyim," dedi sonunda. "Şu anda endişelenecek bir şey yok ama ileri tetkikler yapmak için sizi tekrar görmek istiyorum."

"Endişelenecek bir şey yok mu?" Ağzım kurudu ve mideme kramplar girdi. Avuçlarım terliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu an için hiçbir anlamı yok... emin değilim," dedi pek de tatmin edici olmayan bir ses tonuyla.

Doğruldum ve önlüğü aşağı indirdim. "Ne anlama *gelebilir*?"

"Şey..." Dr. West kalın gözlüklerini geriye itti. "En kötü olasılık kısırlık ama ileri tetkikler yapmadan sadece muayeneyle bunu anlamak mümkün değil. Herhangi bir kist göremedim ve bu gerçekten iyiye işaret." Ekranı gösterdi.

Kalbim buz gibi soğuk fayansların üzerine düşmüş gibi hissettim. "Ne... olasılıklar ne?" Kendi sesimi ve düşüncelerimi duyamıyordum.

"Bir şey diyemem. Bu bir teşhis değil Bayan Young. Ben sadece en kötü senaryoyu dile getiriyorum; bazı testler yapana kadar lütfen buna takılıp endişelenmeyin. Bugün yine de size iğneyi yapmak,

testler için kan almak ve bir takip programı oluşturmak istiyorum." Biraz sonra ekledi. "Tamam mı?"

Başımı salladım, konuşacak halde değildim. Sadece bunun bir teşhis olmadığını söylediğini duymuştum ama bana öyleymiş gibi gelmişti. Bu sorundan ilk kez bahsedilince sinirlerimin tüyler ürpertici, boş titremesini bütün vücudumda hissettim. Sessiz odada sadece kalp atışlarımın sesi duyuluyordu. Suratımı asmıştım, farkındaydım ama umurumda değildi.

"Böyle şeyler her zaman karşımıza çıkar; kafanızı takmayın. Bunu netleştireceğiz; bir şey yok, eminim," dedi hafif gergin bir halde ve odadan çıkıp bu durumun zalim, keskin kenarlarıyla uğraşmak için beni yalnız bıraktı. Emin değildi, net bir şey yoktu; bu konudan oldukça sıkılmış görünüyordu. O zaman ben neden beni yiyip bitiren tedirginliği üzerimden atamıyordum?

Bana doğum kontrol iğnesini yapan hemşire bir anda anaç bir hale bürünmüş, torunlarından bahsediyor ve onların ev yapımı kurabiyelerini nasıl sevdiğini anlatıyordu. Çoğunlukla sessiz kaldım ve sadece nezaketen konuştum. Midem bulanıyordu.

Hemşire yeni doğum kontrol önleyicim hakkında kısa bilgi verdikten sonra Dr. West'ten zaten dinlediğim artı ve eksilerinden bahsetti. Artık reglle uğraşmayacağım için çok mutluydum ve kilo almakla ilgili ufak endişelerim vardı. Ama bu da işin cabasıydı.

Şu anda regl olduğum için iğnenin hemen işe yarayacağını ancak korunmadan seks yapmak için ne olur ne olmaz üç gün beklemem gerektiğini söyledi. Sonra bana iğnenin beni cinsel yolla bulaşan hastalıklardan değil sadece hamilelikten koruyacağını hatırlattı.

Çok korktuğum takip randevusunu ayarladıktan sonra pasaport fotoğrafı çektirmek ve evrak işlerini bitirmek için hemen şehre döndüm. Tabii ki de ödemeyi Bay Vance yapmıştı. Etrafımdaki insanların benim için harcadıkları paranın miktarı aklıma gelince utandım.

Sokakta yanından geçtiğim hemen herkes ya hamileydi ya da kucaklarında bir çocuk vardı. Bilgi almak için doktora baskı yapmamalıydım; şimdi takip zamanına kadar paranoyak olacaktım ve randevuya daha üç hafta vardı. Kendimi delirtme, hamile kalamama olasılığına takılıp kalmama neden olacak üç hafta. Bu düşüncenin

neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum: Çocuk sahibi olamama düşüncesine bir şekilde alıştığımı sanıyordum. Bundan Hardin'e henüz bahsedemezdim, yani kesin emin olana kadar. Planlarında herhangi bir değişiklik yaratacağına inandığımdan değil. Arabama dönünce Hardin'e mesaj atıp randevumun iyi geçtiğini, Christian ile Kimberley'nin evine döneceğimi haber verdim. Eve gittiğimde bu konuyu tüm hafta boyunca düşünmeyeceğime söz vermiştim. Dr. West bana bu noktada hiçbir şeyin kesin olmadığını söylediğine göre kendimi üzmenin bir anlamı yoktu. İçimdeki boşluk bana aksini söylüyordu ama bunu görmezden gelip önüme bakmam gerekiyordu. İngiltere'ye gidiyordum. Hayatımda ilk kez, Washington eyaletinden başka bir yere gidecektim ve bundan daha heyecanlı olamazdım. Tedirgin ama heyecanlıydım.

130. Bölüm

Hardin

Tessa her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Listesini tekrar gözden geçirirken kalemini dişlerinin arasına almıştı. Görünen o ki dünyanın bir ucundan bir ucuna gitmek nevrotik eğilimlerini bir tık daha artırmıştı.

"Her şeyi aldığına emin misin?" diye sordum alay ederek.

"Ne? Evet..." Burnundan soluyordu ve havaalanına geldiğimizden beri belki onuncu kez el çantasını tekrar tekrar kontrol etme işine odaklanmıştı.

"Eğer şimdi içeri girmezsek uçağımızı kaçıracağız," diye onu uyardım.

"Biliyorum." Bana baktığında elini sokmuş hâlâ o kahrolası çantayı kurcalıyordu. Deliydi, son derece tatlıydı ama gerçekten de çatlaktı. "Arabanı burada bırakacağına emin misin?" diye sordu.

"Evet. *Otoparkın* amacı bu; arabalar bırakmak." Hemen tepemizde duran "uzun süreli park etme" işaretini gösterdim ve "Burası bağlanma sorunu olmayan arabalar için," dedim.

Tessa hiçbir şey söylememişim gibi boş gözlerle suratıma baktı.

"Ver şu çantayı bana," diyerek o korkunç şeyi omzundan çekip aldım. Taşıyamayacağı kadar ağırdı. Tüm eşyalarının neredeyse yarısını sanki bu çantaya doldurmuştu.

"Ben de bavulu çekerim o zaman." Tekerlekli bavulun tutma yerine uzandı.

"Hayır, ben alırım. Sen rahat ol tamam mı? Sorun yok," diye onu rahatlattım. Bu sabah ne kadar telaşlı olduğunu düşünmeden edemiyorum. Eşyalarını katlıyor, sonra tekrar açıyor, bavula tam olarak

sığana kadar kıyafetlerimizi toplayıp tekrar bavuldan çıkarıyordu. Ona gayet iyi davranıyordum çünkü bu seyahatin onun doğasına ne kadar aykırı olduğunu biliyordum. Her ne kadar her zamanki gibi sinir bozucu davransa da kendimi heyecanlanmaktan alamıyordum. Onu ilk kez yurtdışına götüreceğim için heyecanlanıyordum ve bulutların arasından geçerken o mavi-gri gözlerinin bulutları seyretme fikri de beni aynı şekilde heyecanlandırıyordu. Sırf bunun için cam kenarına oturmasını sağlayacaktım.

"Hazır mısın?" diye sordum otomatik kapılar bize hoş geldin der gibi açılırken.

"Hayır." Ürkekçe gülümserken onu kalabalık havaalanından içeri soktum.

"Şimdi bayılacaksın, değil mi?" diye uzanıp Tessa'nın kulağına fısıldadım. Beti benzi atmıştı ve kucağındaki ufacık elleri titriyordu. Ellerini elime aldım ve ona destek olmak için hafifçe sıktım. Bana güldü ve bu, bilet gişesinden bu yana yüzüne yapışan o çatık kaşlı ifadesinden sonra hoş bir değişiklikti.

Şu Ulaştırma Güvenlik İdaresi görevlisi ona asılıyordu; Tessa gülümsediğinde herifin suratındaki o aptal sırıtmayı tanımıştım. Benim suratımda da aynı kahrolası ifade vardı. Ona siktirip gitmesini söylemek her türlü hakkımdı ama tabii ki Tessa buna karşı çıktı ve o aşağılık herife ortaparmağımı gösterdiğimde beni sürükleyerek uzaklaştırdığından beri de azarlıyordu. "Tanrı'ya şükür ki adam uzağı iyi görmüyormuş," diye homurdandı ve tekrar tekrar dönüp arkasına baktı.

Hırkasının önünü kapaması için ısrar ettiğimde tavrı daha da kötü bir hal aldı. Yanımdaki yaşlı adam tam bir sapıktı ve Tessa cam kenarında oturduğu için şanslıydı çünkü onu adamın bakışlarından koruyabiliyordum. İnatçı biri olduğu için lanet hırkasını iliklemeyi reddedince, göğüsleri herkesin göreceği şekilde açık kalmıştı.

Neyse ki gömleğinin derin bir dekoltesi yoktu ama eğildiğinde neredeyse tamamı görünüyordu. İtirazlarımı görmezden geldi ve onu kontrol edemeyeceğimi iddia etti. Ben onu kontrol etmeye çalışmıyordum, ben sadece erkeklerin onun gözden kaçmayacak göğüslerine ağızlarının suyu akarak bakmalarına engel oluyordum.

"Hayır, ben iyiyim," dedi tereddüt ederek. Ama gözlerinden her şey okunuyordu.

"Her an kalkabiliriz." Uçuş görevlisinin üçüncü kez tepemizdeki bölmeleri kontrol etmek için kabinden geldiğini gördüm. *Kahrolası şeylerin hepsi kapalı, kadın; Tessa'yı bu uçaktan kucağımda çıkarmadan gidelim artık.* Aslında, bu yolculuğu durdurmak benim lehime olabilirdi.

"Uçaktan atlamak için son şansın. Biletler iade edilemez ama istersen senin hesabına yazdırabilirim," dedim yüzüne gelen saçını kulağının arkasına atarak. Bana bu zamana kadar gördüğüm en küçük tebessümüyle karşılık verdi. Hâlâ kızgındı ama bana olan kızgınlığı giderek azalıyordu.

"Hardin," dedi sessizce sızlanarak. Başını cama yasladı ve gözlerini kapadı. Onu bu kadar gergin görmekten nefret ediyordum; beni de huzursuz ediyordu ve bu yolculuk bende daha şimdiden kahrolası bir huzursuzluk patlamasına neden olmuştu. Uzanıp faydası olacağını ümit ederek camın perdesini kapadım.

"Daha ne kadar var?" diye sabırsızca koridordan geçen uçuş görevlisine bağırdım.

Önce Tessa'ya sonra bana baktı ve burnu havada bir tavırla kaşını kaldırdı. "Birkaç dakika." Sırf işinin hatırına zoraki bir şekilde gülümsedi. Yanımdaki adam rahatsız edici şekilde kıpırdandı ve içimden, keşke iğrenç bir serseme bu kadar yakın oturmayı kafama takmak zorunda kalmamak için fazladan bir bilet daha alsaydım dedim. Adam bozuk tütün gibi kokuyordu.

"Sanki birkaç dakikadan fazla..." dedim.

Tessa elime uzandı; artık gözlerini açmış, olay çıkarmamam için bana adeta yalvarıyordu. Derin bir nefes alıp hareketimin etkisini artırmak için gözlerimi kapadım.

"Peki," diyerek kafamı, koridorda ilerlemeye devam eden görevliden çevirdim.

"Teşekkürler," dedi Tessa dudaklarını oynatarak. Başını cama yaslamak yerine yavaşça koluma yasladı. Hafifçe bacağına vurdum ve kolumu omzuna atabilmek için başını kaldırmasını işaret ettim. Bana sokuldu ve onu biraz daha sıkınca memnun bir şekilde iç çekti. Şu sese bayılıyordum.

Uçak yavaş yavaş pistte hareket etmeye başladı ve Tessa gözlerini sımsıkı kapadı.

Uçak havalanınca camın perdesini açtı ve hızla küçülen manzaraya bakarken gözleri hayretle fal taşı gibi açıldı. "Bu harika." Gülüyordu. Yüzüne tekrar renk gelmişti. Heyecandan adeta parlıyordu ve bu gerçekten bulaşıcıydı. Yüzümdeki sırıtmaya engel olmaya çalışıyordum ama imkânsızdı çünkü Tessa her şeyin "ne kadar küçük göründüğünü" söyleyip duruyordu.

"Bak, o kadar da kötü değilmiş. Daha çakılmadık," dedim küçümsercesine.

Bunun üzerine, neredeyse tamamen sessiz kabinden mırıltılar ve rahatsızlık belirten öksürük sesleri yükseldi ama zerre kadar umurumda değildi. Tessa benim esprilerimi anlıyordu, en azından büyük bir kısmını ve bana gözlerini devirip göğsüme hafif bir yumruk atarak karşılık vermişti.

"Sus," diye uyarınca kıkırdadım.

Üç saat sonra artık yerinde duramıyordu. Öyle olacağını biliyordum; biraz havayolu sponsorlarının boktan programlarını izledik ve iki kez *SkyMall* dergisini okuduktan sonra ikimiz de televizyon şeklinde tasarlanmış bir köpek kafesinin kesinlikle iki bin dolar etmeyeceği konusunda anlaşmıştık.

"Dokuz saatlik uzun bir yolumuz var," dedim.

"Artık sadece altı saat var," diye düzeltti. Parmaklarını bileğimde, sonsuzluk şeklindeki kalp dövmesinde gezdirdi.

"Sadece altı," diye tekrarladım. "Haydi, biraz kestir."

"Yapamıyorum."

"Neden?"

Bana baktı. "Sence babam ne yapıyordur? Yani, en son sen yokken Landon'ın ilgilendiğini biliyordum ama bu kez üç günlüğüne gidiyoruz."

Siktir. "İyidir bence." Buna sinirlenecek ama sonra atlatacak ve Tessa'ya teşekkür edecektir.

"Babanın teklifini kabul etmediğimize seviniyorum," dedi.

Kahretsin! "Niye?" nefesim kesilerek yüzüne baktım.

"Rehabilitasyon merkezi çok pahalı."

"Yani?"

"Babanın, babam için böyle yüklü miktarda para harcaması beni huzursuz edecekti. Böyle bir yükümlülüğü yok ve biz daha emin bile değiliz babamın..."

"Baban uyuşturucu bağımlısı Tessa." Bunu hâlâ itiraf etmek istemediğini biliyordum ama o da doğru olduğunu biliyordu. "Ve ayrıca babam tedavi parasını da ödeyebilir."

İner inmez Landon'ı arayıp "müdahale"nin nasıl gittiğini öğrenmem gerekiyordu. Her ne kadar o pislik babasının bunu kabul etmesini dilesem de Tessa'yı plana dâhil etmediğim için suçluluk duyuyordum. Spor salonundaki kum torbasını saatlerce yumruklayıp tekmelerken hep bu saçmalığı düşünmüştüm. Sonunda vardığım çözüm basitti. Ya Richard babamın parasıyla kızını kaldırıp rehabilitasyona gidecek ya da Tessa'nın hayatından sonsuza dek çıkacaktı. Lanet olası alışkanlığının Tessa'ya yük olmasına izin vermeyecektim. Ben zaten ona yeterince sorun çıkarıyordum ve onu strese sokacak biri varsa o kesinlikle ben olacaktım. Landon'ı duruma müdahale etmesi, adama iki seçenekten birini seçmesi gerektiğini söylemesi için göndermiştim: Rehabilitasyon yoksa Tessa da yoktu. Orada benim yerime Landon olursa işlerin o kadar da sert bir hal almayacağını düşünmüştüm. Her ne kadar Tessa'ya yardım edenin, ödemeyi yaptığı için aslında babam olduğu gerçeği beni yiyip bitirse de onu reddedemezdim. İstedim ama yapamadım.

"Bilmiyorum." İç çekerek camdan dışarı baktı. "Bunu düşünmem gerekiyor."

"Aslında..." dedim ve ses tonum kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Sen ne yaptın?" Gözlerini kıstı ve kendini geri çekti. Çok uzağa gidemezdi; inene kadar yanımda oturmak zorundaydı.

"Sonra konuşuruz." Yanımdaki adama baktım. Bu havayolu şirketinin gerçekten şu koltukları daha geniş yapması gerekiyordu. Tessa'yla aramdaki kolçağı kaldırmasaydım resmen adamın tepesinde oturuyor olurdum.

Gözleri büyüdü. "Onu *gönderdin*, değil mi?" diye sertçe fısıldarken olay çıkarmamaya da özen gösteriyordu.

"Babanı hiçbir yere göndermedim." Bu doğruydu. Gitmeye karar verip vermediğini bilmiyordum.

"Ama denedin, değil mi?"

"Olabilir," diye itirafta bulundum.

İnanmamış gibi başını salladı ve koltuğuna yaslanarak boşluğa daldı.

"Kızdın değil mi?" diye sordum.

Beni duymazdan geldi.

"Theresa..." Sesim biraz yüksek çıktı ve onda tam da istediğim etkiyi yarattı. Gözlerini açıp bana döndü.

"Kızmadım," diye fısıldadı. "Sadece şaşırdım ve bu konuda nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyorum, tamam mı?"

"Tamam." Tepkisi beklediğimden çok daha iyiydi.

"Benden bir şeyler saklamana dayanamıyorum. Sen, annem, hep bunu yapıyorsunuz... Ben çocuk değilim. Başıma gelen şeylerle artık baş edebilecek kadar büyüdüm, sence de öyle değil mi?"

Aklıma gelen ilk şeyi söylememek için kendimi tuttum. Bu işte giderek daha iyi oluyordum. "Evet," dedim sakince, "ama bu saçma sapan şeyleri ayıklayıp uzaklaştırmayacağım anlamına da gelmiyor."

Bakışları yumuşadı ve bir kez başını salladı. "Anlıyorum ama benden bir şeyler saklamaya son vermeni istiyorum. Seni, Landon ya da babamı ilgilendiren her şeyi benim de bilmem gerekiyor. Önünde sonunda zaten hep öğreniyorum. Neden kaçınılmazı erteliyorsun ki?" diye sordu.

"Pekâlâ," dedim ayrıntılara girmeden. "Bundan sonra senden bir bok saklamayacağım." Tabii söylemediğim şey, geçmişe dair sayılamayacak kadar şey sakladığımdı; sadece *şu andan* itibaren olacaklar konusunda onu habersiz bırakmayacağıma söz veriyordum.

Yüzünde bir anda bir duygu patlaması belirdi ama ne olduğunu anlayamadım. Neredeyse suçluluk olduğuna inanacaktım. "Bilmememin benim için daha iyi olacağı bir şey olmadığı sürece," dedi usulca.

Tamam...

"Ne gibi şeylerden bahsediyoruz burada?" diye sordum.

"Sana söylenmemesinin *senin* için daha iyi olacağı bir şey için de geçerli bu. Örneğin jinekoloğumun erkek olduğu gerçeği gibi," dedi.

"*Ne?*" Tessa'nın doktorunun erkek olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Erkek doktorların bu tip şeyler yaptıklarını bilmiyordum.

"Bak, bunu bilmemen daha iyi olmaz mıydı?" Benim duyduğum rahatsızlık ve hissettiğim kıskançlığa rağmen o küçük ukala sırıtışını saklamaya bile çalışmıyordu.

"Yeni bir doktor bulacaksın."

Bana bakıp yavaşça başını sallarken öyle bir şey yapmayacağım der gibiydi. Uzandım ve kulağına fısıldadım. "Bu şeyin tuvaleti, seni beceremeyeceğim kadar küçük olduğu için şanslısın." Nefesi kesilir gibi oldu ve birdenbire bacaklarını birbirine sürttü. Pis konuşmalarıma verdiği tepkiye bayılıyordum; hep çok anlık oluyordu. Hem onun dikkatini dağıtmam ve her ikimizin de iyiliği için konuyu değiştirmem gerekiyordu.

"Seni kapıya yapıştırıp duvara yaslayarak becereceğim." Elimi, kapadığı bacaklarının biraz daha yukarısına çıkardım. "Çığlıklarını bastırmak için ağzını kapayacağım."

Yutkundu.

"O kadar muhteşem olacak ki bacaklarını belime dolayıp saçlarımı çekeceksin."

Gözleri açılmış, gözbebekleri kocaman olmuştu ve kahretsin, keşke tuvaletler o kadar küçük *olmasaydı*. Gerçekten de o minicik yerde kolumu bile uzatamıyordum. Buraya kişi başı gidiş-dönüş için bin dolardan fazla para vermiştim; bu uzun uçuşta en azından tuvalette kız arkadaşımı becerebileceğimi akıl edebilirdiniz.

"Bacaklarını sıkman sızının geçirmez," diye kulağına fısıldamaya devam ettim. Önündeki koltuk tepsisini indirerek elimi bacaklarının birleşme yerine soktum. "Yalnızca ben geçirebilirim." Sadece söylediklerimle bile orgazm olabilecek gibiydi. "Uçuşumuzun geri kalanı senin için pek de rahat geçmeyecek çünkü iç çamaşırın sırılsıklam olacak." Kulağının arkasına bir öpücük kondurarak dilimle onu daha da tahrik ettim. Yanımda oturan adam öksürdü.

"Bir sorun mu var?" diye sorarken, Tessa'ya söylediklerimi duyup duymadığı zerre kadar umurumda değildi. Hemen başını salladı ve dikkatini elindeki e-okuyucuya verdi. Uzanıp bakınca loş ışıkla aydınlanmış sayfadaki ilk paragrafı fark ettim. "Holden" ismini

gördüm ve anında kıkırdamaya başladım. Sadece gösteriş meraklısı orta yaşlı erkekler ve bıyıklı hippiler gerçekten *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabını okumaktan keyif alırdı. Çok ayrıcalıklı, kahrolası bir ergen sapıkla ilgili bu kadar cazip ne olabilirdi ki? Hiçbir şey.

"Devam edeyim mi?" diyerek tekrar Tessa'ya uzandım. Nefes nefeseydi.

"Hayır." Önündeki koltuk tepsisini kapayıp mandalını çevirdi ve eğlenceme son verdi.

"Daha beş saat var." Ona bakıp sırıtırken, bir yandan da şu anda ne kadar ıslak olduğu düşüncesiyle taş gibi olan erkekliğimi görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Sen pisliğin tekisin," diye fısıldadı. Bayıldığım gülümsemesi dudaklarındaydı.

"Ve sen beni seviyorsun," diye karşılık verdiğimde gülümsemesi daha da büyüdü.

Heathrow'da dolanmak hatırladığım kadar kötü değildi. Bavullarımızı hemen aldık. Tessa çoğunlukla sessizdi ve beni şu rehabilitasyon saçmalığı konusunda çok kızgın olmadığına ikna eden tek şey el ele tutuşmamızdı. Kiralık araba bizi bekliyordu. Tessa'nın arabanın yanlış tarafına oturmasını gülerek izledim.

Hampstead'a vardığımızda uyumuştu. Uyanık kalmaya ve camdan dışarıyı seyredip her şeye bakmaya çalışmıştı ama gözlerini açık tutamıyordu. Eski şehir en son burada olduğum zamanki gibi görünüyordu. Neden görünmesin ki? Daha birkaç ay olmuştu. Nedense Hampstead tabelasını yanımdaki yolcu koltuğunda oturan Tessa'yla geçer geçmez, bu kasabanın bir şekilde değişmiş olacağını hissettim.

Tarihi evleri ve turistik mekânları geçip sonunda kasabanın yerleşim merkezine ulaştım. Yaygın inanışın aksine, Hampstead'deki herkes ne tarihi bir malikânede yaşıyor ne de para içinde yüzüyordu. Her şey annemin çakıl garaj yoluna yaklaşınca daha da netleşti. Eski ev artık her an yıkılacak gibi görünüyordu ve bahçedeki SATILDI tabelasını gördüğüme sevinmiştim. Müstakbel kocasının evi hemen yandaydı ve bu bok çukurundan çok daha iyi durumda ve iki katı büyüklüğündeydi.

"Tessa." Seslenerek onu derin uykusundan uyandırdım. Muhtemelen kahrolası cama salyaları akmıştı.

Arabanın farları pencereye yansıyınca annem birkaç saniye sonra kapıda belirdi. Sinekliği iterek açtı ve küçük basamaklardan çıldırmış gibi indi. Tessa gözlerini açtı ve anneme odaklandığında annem çoktan ona ulaşmak için arabanın kapısını çekiştirmeye başlamıştı. Neden herkes onu bu kadar çok seviyordu?

"Tessa! Hardin!" Annemin sesi, Tessa emniyet kemerini açıp arabadan inerken çok tiz ve aşırı derecede heyecanlıydı. Kadınlara özgü kucaklaşmalar ve karşılamalar gerçekleşirken ben de bagajdan çantaları aldım.

"Gelmenize çok sevindim." Annem gözlerindeki yaşları silerken tekrar güldü. Bu uzun bir hafta sonu olacaktı.

"Biz de öyle." Tessa benim yerime de cevap verdi ve annemin onu elinden tutup küçük eve sokmasına izin verdi.

"Ben çay sevmem, yani burada klişe bir İngiliz karşılaması olmayacak ama biraz kahve yapmıştım. İkinizin de kahveye bayıldığını biliyorum," diye geveledi annem.

Tessa gülerek ona teşekkür etti. Annem bana karşı mesafesini koruyor ve belli ki düğününün yapılacağı hafta sonunda beni sinirlendirmemeye çalışıyordu. İkisi mutfağa girip kayboldular ve ben de yukarı, eski odama çıkarak çantalardan kurtulmaya karar verdim. Kahkahalarının evde yankılandığını duyabiliyordum ve kendimi bu hafta sonu hiçbir felaket yaşanmayacağına dair ikna etmeye çalışıyordum. Her şey iyi olacaktı.

Odada çift kişilik eski yatağım ve şifoniyer dışında bir şey yoktu. Duvar kâğıdı sökülmüş, duvarlarda korkunç bir yapıştırıcı izi kalmıştı. Annemin, evi yeni sahibi için hazırlamaya uğraştığı belliydi ama burayı böyle görmek gerçekten de baha biraz tuhaf hissettirmişti.

131. Bölüm

Tessa

"İkinizin de geldiğine hâlâ inanamıyorum," dedi Trish. Bana bir bardak kahve –tam da sevdiğim gibi sade– uzatınca bu kadar düşünceli olmasına gülümseyerek karşılık verdim. Çok güzel bir kadındı, pırıl pırıl parlayan gözleri ve kocaman bir gülümsemesi vardı ve koyu mavi bir eşofman takımı giymişti.

"Sonunda geldiğimize ben de çok sevindim," dedim. Fırının saatine baktım; akşam onu geçiyordu. Uzun uçuş ve saat değişikliği beni epey yormuştu.

"Ben de. Sen olmasan o da gelmezdi." Elini elime koydu. Nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden gülümsedim. Huzursuzluğumu fark etti ve konuyu değiştirdi.

"Uçuşunuz nasıldı? Hardin uslu durdu mu?" Gülümsemesi çok zarifti ve oğlunun güvenlik taraması ve uçuşun yarısı boyunca tam bir zorba gibi davrandığını söylemeye dilim varmadı.

"İyiydi." Dumanı tüten kahveden bir yudum aldım ve o sırada Hardin mutfağa geldi. Ev eski ve sıkış tıkıştı, duvarlar, boş alanı çok daraltıyordu. Tek dekorasyon unsuru köşelere yığılmış kahverengi karton kutulardı ama nedense Hardin'in evinde kendimi tuhaf şekilde rahat ve huzurlu hissediyordum. Mutfağa açılan kemerli kapıdan geçmek için eğilirken yüzündeki ifadeden onun bu evle ilgili eskisi gibi hissetmediğini görebiliyordum. Bu duvarların arasında çok anısı vardı ve bu evle ilgili ilk izlenimim bir anda değişmeye başladı.

"Duvar kâğıtlarına ne oldu?" diye sordu.

"Evi satmadan önce boya badana yapmak için söküyordum ama yeni sahipleri evi yıkıp baştan yapacaklarmış. Arsaya tamamen yeni

bir ev yapmak istiyorlar," diye anlattı annesi. Evin yıkılma fikri hoşuma gitmişti.

"İyi, burası zaten boktan bir ev," diye homurdandı ve bir yudum almak için kahveme uzandı. "Yorgun musun?" Bana döndü.

"Ben iyiyim," dedim, gerçekten de öyleydim. Trish'in espri anlayışını ve sıcaklığını seviyordum. Yorgundum ama uyumak için epey vaktim olacaktı. Hâlâ erken sayılırdı.

"Yanda, Mike'ın evinde kalıyorum. Orada kalmak istemeyeceğini düşündüm."

"Mümkün değil," dedi Hardin. Kahveyi elinden alıp annesine kibar davranması için ona sessizce yalvardım.

"Her neyse," Trish oğlunun kabalığını görmezden geldi, "yarın onunla yapacak işlerimiz var, umarım kendini oyalayacak bir şeyler bulabilirsin."

Bana hitap ettiğini hemen anlayamamıştım.

"Ne gibi planlar?" Hardin bu fikirden pek hoşlanmışa benzemiyordu.

"Düğün öncesi yapılacak şeyler işte. Şehirdeki spada randevum var ve gelinliğimin son provasında yanımda olursa gerçekten çok sevinirim."

"Elbette," dedim, Hardin aynı anda, "*O* iş ne kadar sürer?" diye sorarken.

"Sadece öğleden sonramızı alır, eminim," dedi Trish oğluna. "Tabii eğer sen de bana eşlik etmek istersen Tessa? Gelmek zorunda değilsin, ben sadece sen buradayken beraber vakit geçirmenin ikimiz için iyi olabileceğini düşündüm."

"Çok sevinirim." Ona gülümsedim. Hardin itiraz etmedi ki bu iyi bir şeydi çünkü kendini kaybedebilirdi.

"Çok sevindim." O da bana güldü. "Susan diye bir arkadaşım da öğle yemeğinde bize katılacak. Seninle tanışmak için can atıyor, senden o kadar uzun zamandır bahsediyorum ki neredeyse varlığından şüphe edecekti..."

Kahve Hardin'in genzine kaçınca annesinin heyecanlı konuşması yarım kaldı.

"Susan Kingsley mi?" Trish'e bakarken omuzları kasılmış, sesi titriyordu.

"Evet... şey, artık soyadı Kingsley değil, tekrar evlendi." Trish'in Hardin'e bakışları sanki özel bir konuşmaya istemeden kulak misafiri oluyormuşum gibi hissetmeme yol açmıştı. Hardin bir annesine bir duvara baktıktan sonra arkasını dönüp bizi yalnız bıraktı.

"Ben yatmak için yan eve geçiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin." Sesindeki heyecan gitmişti, bitkin gibiydi. Trish uzanıp beni yanağımdan öptükten sonra arka kapıdan çıktı.

Tek başıma birkaç dakika mutfakta kalıp anlamsız bir şekilde kahvemi bitirdim çünkü uyumam gerekiyordu. Ama yine de kahvemi bitirip fincanımı yıkadıktan sonra Hardin'i bulmak için yukarı çıktım. Yukarıdaki koridor boştu; sökülmüş duvar kâğıdı dar koridorun bir tarafından aşağı sarkıyordu ve Ken'in muhteşem eviyle burayı karşılaştırmaktan kendimi alamadım; farklılıkları görmezden gelmek imkânsızdı.

"Hardin?" diye seslendim. Tüm kapılar kapalıydı ve içeride ne olduğunu bilmeden kapıları açmak beni biraz tedirgin ediyordu.

"İkinci kapı," diye bağırdı. Sesini takip ederek koridordaki ikinci kapıyı bulup açtım. Kapının kolu sıkışınca ayağımla ahşap kapıyı oynatmaya çalıştım.

İçeri girdiğimde Hardin başını ellerinin arasına almış, yatağın kenarında oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktı, ona doğru yürüdüm.

"Neyin var?" diye sordum ellerimi dağınık saçlarında gezdirerek.

"Seni buraya getirmemeliydim," dedi beni şaşırtarak.

"Neden?" Yatakta yanına oturup aramızda üç beş santim boşluk bıraktım.

"Çünkü," diye iç çekti, " getirmemeliydim işte." Sırtüstü uzandı ve koluyla yüzünü kapayınca ifadesini göremedim.

"Hardin..."

"Yorgunum Tessa, sen de uyu." Sesi kolu yüzünden boğuk çıkıyordu ama bunun, konuşmayı sonlandırma yöntemi olduğunu biliyordum.

"Üstünü değiştirmeyecek misin?" diye ısrar ettim çünkü onun tişörtünü giymeden yatmak istemiyordum.

"Hayır." Yüzüstü döndü ve uzanıp ışığı kapadı.

132. Bölüm

Tessa

Saat dokuzda alarm çalınca yataktan zorla kalkmak zorunda kaldım. Pek uyuyamamıştım; bir o tarafa bir bu tarafa dönüp durdum bütün gece. Saate son baktığımda sabahın üçüydü ve arada uyuyup uyumadığımdan ya da yattığımdan beri uyanık olup olmadığımdan emin değildim.

Hardin uyuyordu, kollarını karnında birleştirmişti. Dün gece bana tek bir kere bile sarılmadı. Tek temasımız uykusunda elini uzatıp sadece orada olduğumdan emin olmak için yaptığı hareketti ve elini sonra tekrar karnına koymuştu. Ruh halindeki bu ani değişiklikler beni çok da şaşırtmıyordu. Düğün için buraya gelmek istemediğini biliyordum ama onun bu üst seviyedeki kaygılı hali, özellikle benimle bu konuyu konuşmayı reddettiğinden beri bana pek anlamlı gelmiyordu. Ona tek bir hafta sonu bile benimle olmak istemezken, buraya yanına taşınmamla nasıl başa çıkmayı beklediğini sormak istiyordum.

Elimi alnında gezdirip saçlarını kenara çektim ve çenesinin altında hafif koyu renk almaya başlayan kirli sakalına dokunmak için uzandım. Gözkapakları kıpırdanınca hemen elimi çekip ayağa kalktım. Onu uyandırmak istemiyordum çünkü o da pek iyi uyuyamamıştı. Keşke onu bu kadar rahatsız eden şeyi bilebilseydim. Keşke bir anda böyle aniden kendini kapatmasıydı. Bana yazdığı ve sonra yok ettiği mektupta her şeyi açıkça anlatmıştı ve bahsettiği şeylerin çoğu her ne kadar kendi yaptığı korkunç hatalar olsa da ben bunlarla başa çıkmış ve önüme bakmıştım. Geçmişte yaptığı hiçbir

şey bizim geleceğimize zarar veremezdi. Bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu bilmek zorundaydı, aksi takdirde bu iş yürümezdi.

Banyoyu bulmak zor olmadı ve sabırla suyun kahverengiden berrak renge dönmesini bekledim. Duş çok gürültülü, su basıncı çok yüksek ve neredeyse acı vericiydi ama sırtıma ve omuz kaslarımdaki gerginliğe çok iyi gelmişti.

Kot pantolon ve krem rengi kolsuz bir gömlek giydim ama çiçek desenli dantel bir hırka giymeden önce biraz tereddüt ettim. Hırkanın düğmeleri yoktu ve bu Hardin'in, önümü kapamamı isteyemeyeceği anlamına geliyordu; bir tek kolsuz gömlekle çıkıp dolanmadığıma dua etsin. Artık bahar gelmiş ve Merkez Londra'da hissediliyordu.

Trish bana bugünkü küçük gezintimizle ilgili belirli bir saat vermediğinden bir fincan kahve yapmak için aşağı indim. Bir saat sonra yukarı çıkıp bir süre okumak için e-okuyucumu aldım. Hardin sırtüstü yatmıştı ve suratında somurtkan bir ifade vardı. Onu rahatsız etmeden hemen odadan çıktım ve tekrar mutfak masasına oturdum. Birkaç saat geçtikten sonra Trish arka kapıdan gelince rahatladım. Kahverengi saçlarını aynen benim gibi, düşük bir topuz yaparak toplamıştı ve tabii ki eşofman giymişti.

"Ben de ayakta olduğunu umuyordum, dün uzun bir gün oldu, uyumak için size biraz zaman tanıyayım dedim." Gülümsedi. "Ben hazırım. Sen ne zaman istersen çıkabiliriz."

Son bir kez daha dar merdivenlere bakarken, Hardin'in yüzünde bir gülümseme ve veda öpücüğüyle aşağı gelmesini bekledim ama gelmedi. Çantamı alıp Trish'in peşinden dışarı çıktım.

133. Bölüm

Hardin

Tessa'ya uzandığımda yatakta değildi. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama güneş çok parlaktı ve beni zorla uyandırmaya çalışır gibi, perdesiz pencerelerden içeri sızıyordu. Gece çok boktan uyumuştum ve Tessa uykusunda sürekli kıpırdanıp durmuştu. Çoğunlukla uyanıktım ve huzursuz bedenine dokunmamak için hep uzak durdum. Bu hafta sonunu ona zehir etmeden kendimi toparlamalıydım ama bir türlü paranoyamı üstümden atamıyordum. Özellikle de annem, Susan Kingsley'yi Tessa'yla öğle yemeğine davet etme cüretini gösterdikten sonra bu daha da zordu.

Üstümü değiştirme zahmetine girmeden sadece dişlerimi fırçaladım ve saçıma biraz su çarptım. Tessa çoktan duşunu almıştı; makyaj çantasını düzgün bir şekilde boş dolaba koymuştu.

Mutfağa gittiğimde kahve hâlâ sıcak ve yarısına kadar doluydu ve tezgâhta yıkanmış bir kahve fincanı duruyordu. Tessa ile annem çoktan gitmiş olmalıydılar; açıkça konuşup gitmesine engel olmalıydım. Neden yapmamıştım? Bugün iki şekilde sonlanabilirdi: Susan tam bir kaltak gibi davranıp Tessa'nın gününü zehir edebilir ya da kahrolası çenesini tutar ve her şeyin yolunda gitmesini sağlayabilirdi.

Annem Tessa'yı dışarı çıkarmışken, bütün gün ben ne halt edecektim? Gidip onları bulabilirdim, zor da olmazdı ama annem muhtemelen çok üzülürdü. Ne de olsa yarın düğüngünüydü vardı. Tess'e bu hafta sonu çok iyi davranacağıma söz vermiştim ve her ne kadar bu sözümü tutmamış olsam da durumu daha da kötüleştirmenin anlamı yoktu.

134. Bölüm

Tessa

"Saçın harika görünüyor." Trish yeni manikür yaptırdığı eliyle masanın üstünden uzanıp başıma dokundu.

"Teşekkürler. Alışmaya başladım." Gülümseyerek, hemen masamızın arkasındaki aynaya baktım. Spadaki kadın saçımı daha önce hiç boyamadığımı duyunca çok şaşırmıştı. Birkaç dakikalık bir ikna sürecinden sonra rengini sadece diplerinden koyultmayı kabul etmiştim. Ortaya çıkan renk doğal sarı saçlarımın diplerinden uçlarına doğru açılan çok açık bir kahverengiydi. Değişiklik çok zor fark ediliyordu ve beklediğimden çok daha doğal görünüyordu. Renk kalıcı değildi; sadece bir aylıktı. Daha uzun vadeli bir değişikliğe hazır değildim ama aynada kendime baktıkça gördüğüm saçı daha çok beğenmeye başlamıştım.

Kadın kaşlarımda da harikalar yaratmış, mükemmel bir kavis oluşturacak şekilde toplamıştı ve tırnaklarım ile ayak parmaklarıma da koyu kırmızı oje sürmüştü. Trish'in paket ağda yaptırma fikrini ise geri çevirmiştim; her ne kadar yaptırmayı aklımdan geçirmiş olsam da bunu Hardin'in annesiyle beraberken yaptırmak tuhaf olacaktı ve şimdilik tıraş etmek bana yetiyordu. Trish arabaya yürürken, tıpkı oğlu gibi uyduruk ayakkabılarımla dalga geçti ve onun her gün eşofman giyme alışkanlığına değinmemek için kendimi zor tuttum.

Pencereden yol boyunca dışarıyı seyredip her bir evi, binayı, mağazayı ve yoldan geçeni bir bir inceledim.

"İşte burası." Trish birkaç dakika sonra arabayı iki küçük bina arasında konuşlanmış kapalı bir otoparka soktu.

Tuğla binanın tamamının yosun kaplı olduğunu fark ettim ve bu manzara Landon'a benzeyen tarafımı gün yüzüne çıkarıp aklıma *Hobbit*'le ilgili alıntıları getirdi. Burada olsa Landon da benimle aynı şeyi düşünürdü ve ikimiz buna gülerken Hardin muhtemelen filmlerin ne kadar kötü olduğundan ve J.R.R. Tolkien'in bakış açısını mahvettiklerinden yakınıyor olurdu. Landon, her zamanki gibi aksini iddia ederek Hardin'in aslında içten içe filmleri sevdiğini söyler ve Hardin de ona el hareketi çekerdi. Bencilce bir şekilde Hardin, Landon ile benim birbirimize yakın oturduğumuzu, Landon ve Dakota'nın da Seattle'da, belki de Hardin ve benimle aynı binada yaşadıklarını hayal ederdim. Benimle gerçekten ilgilenen az sayıdaki insanın birkaç hafta içinde ülkenin başka yerlerine taşınmayacağı bir yer olsaydı keşke.

"Bugün gerçekten çok sıcak, dışarıda yemek ister misin?" diye sordu Trish terasta sıraya dizilmiş metal masaları göstererek.

"Bu harika olurdu." Gülümseyerek, peşinden sıranın sonundaki masaya ilerledim.

Garson masamıza bir sürahi su getirdi ve önümüze iki bardak koydu. Su bile İngiltere'de daha güzel görünüyordu: Sürahi buz ve mükemmel şekildeki limon halkalarıyla doluydu.

Trish kaldırımlara göz gezdirdi. "Bize katılacak biri daha olacak... burada olur her... İşte orada!"

Sokağın karşısında ellerini havada sallayan uzun boylu esmer bir kadın gördüm. Yere kadar uzun eteği ve topuklu ayakkabıları istediği kadar hızlı hareket etmesini zorlaştırıyor gibi görünüyordu.

"Susan!" Trish kadının sakar bir şekilde içeri girişiyle keyiflendi.

"Trish, hayatım nasılsın?" Susan eğilip Trish'i yanaklarından öptükten sonra bana döndü ve beni de öptü. Rahatsız bir şekilde ona gülümserken tuhaf hissetmiştim ve bu beklenmedik harekete aynı şekilde karşılık verip vermeme konusunda kararsızdım.

Kadının gözleri çok koyu bir maviydi ve solgun teni, koyu renk saçlarıyla çok güzel bir kontrast oluşturuyordu. Ben ne yapacağıma karar veremeyince geri çekildi. "Sen Theresa olmalısın; seninle ilgili harika şeyler duydum." Gülümsedi ve ellerimi ellerinin arasına alınca epey şaşırdım. Hafifçe ellerimi sıktı ve kocaman bir gülümsemeden sonra sandalyeyi yanıma çekip oturdu.

"Sizinle tanıştığıma sevindim." Ona gülümsedim. Kadınla ilgili ne düşünmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Hardin'in dün gece kadının adını duyduğunda verdiği tepkiden hoşlanmadığımı biliyordum ama kadın çok iyi birine benziyordu ve bu kafa karıştırıcıydı.

"Çok beklediniz mi?" diye sordu ve çantasını sandalyesinin kenarına asmak için arkasını döndü.

"Hayır, daha şimdi geldik. Bütün sabahı spada geçirdik." Trish parlayan kahverengi saçlarını omzundan geriye attı.

"Görebiliyorum; ikiniz bir demet çiçek gibi kokuyorsunuz." Susan kahkaha atarak bardağına su doldurdu. Aksam kibardı, Hardin ile Trish'inkinden çok daha belirgindi.

Hardin'in dün gece ruh halindeki dalgalanmalara rağmen ben İngiltere'yi, özellikle de bu kasabayı çok sevmiştim. Gelmeden önce araştırmamı yapmıştım ama internetteki fotoğraflar buranın eski moda güzelliğinin hakkını vermiyordu. Etrafa baktıkça dehşete düşüyordum, ufak kafeler ve dükkânlarla dolu, sıradan Arnavut kaldırımlı bir sokağın nasıl bu kadar büyüleyici, merak uyandırıcı olabileceğini düşündüm.

"Bugün son provan için hazır mısın?" diye sordu Susan. Ben etrafı incelerken onların konuşmalarını pek dinlemiyordum. Dikkatim sokağın karşısındaki antika kütüphaneye ev sahipliği yapan eski binaya kaymıştı. Orada bulunan kitap koleksiyonlarını ancak rüyamda görürdüm.

"Evet, hazırım ve eğer bu sefer üzerime olmazsa sanırım mağaza sahibine dava açacağım." Trish güldü. Onlara baktım ve Hardin beni doğru düzgün gezdirmeye götürene kadar mimariyi ağzım açık seyretmemek için kendimi tuttum.

"Şey, mağazanın sahibi ben olduğuma göre bu benim için bir sorun olabilir." Susan'ın alçak sesli kahkahası çok çekiciydi. Kendime sürekli onunla ilgili dikkatli olmayı hatırlatmam gerekiyordu.

Bu güzel kadına bakarken aklıma bir sürü şey geldi. Hardin acaba onunla hiç samimi olmuş muydu? Kendinden büyük kadınlarla –hem de çok sayıda– cinsel ilişkiye girdiğinden bahsetmişti ama detaylara girmesine hiç izin vermemiştim. Acaba iri mavi gözleri ve uzun kahverengi saçları olan Susan da bu kadınlardan biri miydi?

Bunu düşünmek bile tüylerimin ürpermesine neden oldu. Öyle olmamasını diledim.

Bu düşünceyle bir anda aklıma gelen kıskançlık hissini bastırdım ve kendimi garsonun o anda önüme koyduğu ağız sulandırıcı sandviçin keyfini çıkarmaya zorladım.

"Evet, Theresa, bana biraz kendinden bahset." Susan bir parça marula batırdığı çatalını rujlu dudaklarına götürdü.

"Bana Tessa diyebilirsiniz," diye tedirgince lafa başladım. "Bu sene Washington Merkez'de birinci sınıfı bitiriyorum ve daha yeni Seattle'a taşındım." Trish'e baktığımda nedense kaşlarının çatıldığını gördüm. Hardin ona benim taşındığımdan bahsetmiş olmalıydı ama belki de bahsetmemişti ve acaba onun benimle taşınmamasına mı bozulmuştu?

"Seattle'ın harika bir yer olduğunu duymuştum. Ben hiç Amerika'ya gitmedim," Susan yüzünü buruşturdu, "ama kocam beni bu yaz götüreceğine söz verdi."

"Kesinlikle gitmelisiniz... güzeldir," dedim bön bön. Hikâye kitabından fırlamış gibi görünen bir kasabada oturmuş yemek yiyordum ve Amerika'nın güzel olduğunu söylüyordum. Susan muhtemelen oradan nefret ederdi. Şu anda tedirgindim ve ellerim hafifçe titreyerek çantamdan cep telefonumu çıkardım ve Hardin'e mesaj attım. Sadece basit bir *seni özledim.*

Yemeğin geri kalanında düğünden bahsettik ve kendimi Susan'ı sevmekten alıkoyamadım. Geçen yaz ikinci evliliğini yapmıştı; düğünü kendisi organize etmişti ve çocukları yoktu. Sadece bir kız bir de erkek yeğeni vardı. Gelinlik mağazası vardı ve Trish gelinliğini oradan almıştı; Kuzey Merkez Londra'daki beş mağazadan biriydi. Kocası bu bölgedeki en meşhur barlardan üçünü işletiyordu ve hepsi birbirine üç mil mesafedeydi.

Susan'ın gelinlik mağazası restorandan sadece birkaç sokak ötede olduğundan yürümeye karar verdik. Bugün hava ılıktı ve güneş parlıyordu; hava bile Washington'dakinden daha taze gibiydi. Hardin hâlâ mesajıma cevap yazmamıştı ama nedense yazmayacağını biliyordum.

"Şampanya?" dedi Susan daha küçük mağazanın kapısından içeri adım atar atmaz. İçerisi ufacıktı ama mükemmel dekore edilmiş, eski moda ve büyüleyici şekilde her yer siyah ve beyazdı.

"Yoo, hayır teşekkürler." Gülümsedim.

Trish teklifi kabul etti ve sadece bir bardak içeceğine söz verdi. Ona neredeyse istediği kadar içebileceğini, keyfini çıkarmasını söyleyecektim ama İngiltere'de araba kullanma konusunda kendime pek güvenmiyordum; yolcu koltuğunda oturmak bile oldukça tuhaf gelmişti. Trish'in güldüğünü ve Susan'la şakalaştığını seyrederken, Trish ile Hardin'in gerçekten de birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını düşünmeden edemedim. Trish çok şen şakrak ve hayat doluydu ve Hardin de çok... aslında Hardin'di. Çok iyi bir ilişkileri olmadığını biliyordum ama gelişimizin bunu değiştirebileceğini düşünmek istiyordum. Tam olarak değiştirmeyebilirdi, bu çok şey istemek olurdu ama Hardin'in en azından annesine düğün gününde yakınlık göstermesini umuyordum.

"Bir dakikaya dönerim; evinde gibi hisset," dedi Trish kabinin perdesini kapamadan önce. Rahat, beyaz koltuğa oturdum ve Susan'a fermuarla onu sıkıştırdığı için küfredince kahkaha attım. Belki de o ve Hardin sandığımdan daha da çok birbirlerine benziyorlardı.

"Pardon." Bir kadın sesi düşüncelerimi dağıttı ve dönüp bakınca hamileliği oldukça ilerlemiş mavi gözlü bir kadınla karşılaştım.

"Kusura bakmayın, Susan'ı gördünüz mü?" diye sordu etrafa bakınarak.

"İçeride." Birkaç dakika önce Trish'in gelinliğiyle girdiği kabinin perdesini işaret ettim.

"Teşekkürler." Gülümseyerek, rahatlamış gibi iç çekti. "Eğer sorarsa saat tam ikide geldim," dedi kız bana bakıp gülerek. Burada çalışıyor olmalıydı. Gözlerim beyaz, uzun kollu gömleğine iliştirilmiş etikete kaydı.

NATALIE, yazıyordu.

Saate baktım. İkiyi beş geçiyordu. "Sırrın benden çıkmaz," dedim.

Perde açıldı ve Trish gelinliğiyle çıktı. Çok güzeldi; basit, omzundan sarkan kolları olan gelinliğinin içinde *gerçekten de çok güzeldi*.

"Vay," dedik Natalie ile aynı anda.

Trish kabinden çıkıp boy aynasında kendine baktı ve gözlerindeki yaşları sildi.

"Bunu her provada yapıyor; bu üç oldu," dedi Natalie gülerek. Gözlerinin dolduğunu fark ettim ve benimkilerin de dolduğunu biliyordum. Eli karnının üstünde duruyordu.

"Çok güzel. Mike çok şanslı." Hardin'in annesine bakıp güldüm. Dikkati hâlâ aynadaki yansımasındaydı ve onu suçlamıyordum.

"Trish'i tanıyor musun?" diye sordu genç kadın kibarca.

"Evet." Dönüp ona baktım. "Ben..." Hardin'le aslında burada bizden nasıl bahsedeceğimiz konusunu konuşmalıydık. "Ben oğluyla birlikteyim," dedim ve gözleri kocaman oldu.

"Natalie." Susan'ın sesi dükkânda yankılandı. Trish bembeyaz olmuş, bir bana bir Natalie'ye bakıyordu. Bir şey kaçırdığımı fark ettim. Natalie'ye baktığımda koyu mavi gözleri, kahverengi saçları ve soluk teni dikkatimi çekti.

Susan... sanırım. Acaba Susan şu Natalie denen kızın annesi miydi? *Natalie...*

Kahretsin. Natalie. Meşhur Natalie. Hardin'in sahip olduğu o ufacık vicdanını huzursuz eden Natalie. Hardin'in çiğneyip bir kenara attığı Natalie.

"Sen Natalie'sin," dedim anlayınca.

Başını salladı ve Trish bize yaklaşırken göz temasını hiç kesmedi.

"Evet benim." Yüzündeki ifadeden onunla ilgili ne bildiğimden emin olmadığını ve daha da fazlası bu konuda ne söyleyeceğinden hiç mi hiç emin olmadığını anlayabiliyordum. "Sen onun... sen... Tessa," dedi. Kafasındakilerin yerine oturduğunu görebiliyordum.

"Ben..." Tıkandım. Ne söyleyeceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Hardin bana onun artık mutlu olduğunu, onu affettiğini ve kendine yeni bir hayat kurduğunu söylemişti. Ona duyduğum empati çok yoğundu. "Ben çok üzgünüm..." dedim sonunda.

"Ben biraz daha şampanya alacağım. Trish, Haydi gel." Susan, Trish'i kolundan tutup kibarca uzaklaştırdı. Trish başını çevirip kapıdan gelinlikle beraber gözden kaybolana kadar Natalie ile bana baktı.

"Ne için üzgünsün?" Natalie'nin gözleri parlak ışıkların altında parlıyordu. Bu önümde duran kızı benim Hardin'imle düşünemiyordum. Çok sade ve güzeldi, geçmişte beraber olduğu ve tanıştığım kızların hepsinden çok farklıydı.

Tedirgin bir kahkaha attım. "Bilmiyorum..." Ben tam olarak neden *özür diliyorum*? diye sordum kendime. "S-sana... yaptıklarından."

"Sen *biliyor musun*?" Bana bakıp beni anlamaya çalışırken sesindeki şaşkınlığı fark etmiştim.

"Biliyorum," dedim ve birden utanıp açıklama ihtiyacı duydum. "Ve Hardin... o artık farklı. Sana yaptıklarından çok pişman," dedim. Bu geçmişte olanları telafi edemezdi ama benim tanıdığım Hardin'in onun tanıdığı Hardin olmadığını bilmesi gerekiyordu.

"Bir süre önce onunla karşılaştım," dedi. "O... bilmiyorum... yolda gördüğümde *boşlukta* gibiydi. Şimdi daha iyi mi?"

"Evet, gerçekten iyi," derken karnına bakmamaya çalışıyordum. Elini kaldırınca yüzük parmağında altın bir yüzük gördüm. Düzenini kurduğunu gördüğüme gerçekten sevinmiştim.

"Çok kötü şeyler yaptı ve bunu söylerken gerçekten haddimi aştığımı biliyorum," yutkunup güvenimi kaybetmemeye çalıştım, "ama senin onu affettiğini bilmek onun için çok önemliydi. Bunun anlamı çok büyük... kendinde bu gücü bulabildiğin için çok teşekkürler."

Doğrusunu söylemek gerekirse, Hardin'in ona yaptıklarından gerçekten hissetmesi gerektiği kadar pişman olduğunu düşünmüyordum ama Natalie'nin affediciliği Hardin'in kendisi ve dünyanın geri kalanıyla arasına inşa etmek için yıllarca uğraştığı tuğlalardan bazılarını ufaktan parçalamıştı. Bunun ona biraz da olsa huzur verdiğini biliyordum.

"Onu gerçekten seviyor olmalısın," dedi usulca, aramızdaki uzun sessizlikten sonra.

"Seviyorum, hem de çok." Göz göze geldik. Hardin'in çok üzdüğü bu kadınla aramızda tuhaf bir şekilde bir bağ vardı ve bu bağın gücünü hissedebiliyordum. Onun neler hissettiğini, Hardin'in neden olduğu aşağılanma ve acının gerçekten ne kadar derin olduğunu hayal bile edemiyordum. Sadece Hardin tarafından değil, ailesi tarafından da terk edilmişti. İlk başlarda ben de tıpkı onun gibiydim, Hardin bana âşık olana kadar onun için bir oyundan ibarettim. Ben ve bu tatlı hamile kadın arasındaki fark buydu. Hardin beni seviyordu ama onu sevememişti.

Aklımdan geçen tuhaf, eğer Hardin onu sevmiş olsaydı benim şu anda ona sahip olamayacağım düşüncesine engel olamıyordum

ve aslında bencilce bir şekilde bana hissettiklerini Natalie'ye hissetmediğine seviniyordum.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Çoğunlukla..." Bu korkunç cevaba gülmekten kendimi alamadım. "Bir şekilde hallediyor." Kesin konuşarak lafımı bitirdim.

"Şey ancak bu kadarını isteyebilirdim." Gülerek karşılık verdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben Hardin'in doğruyu bulması için sürekli dua ettim ve sanırım sonunda oldu." Daha da çok güldü ve tekrar karnına dokundu. "Herkes, en kötü günahkârlar bile ikinci bir şansı hak eder, sence de öyle değil mi?"

Kız beni dehşete düşürmüştü. Hardin ona yaptıklarını bana yapmış olsaydı ve özür bile dilemeseydi, Natalie gibi onun adına pozitif şeyler düşünebilir miydim, bilmiyordum. Muhtemelen en kısa sürede ölmesini dilerdim ama Natalie, bu şefkatli kadın, sadece onun iyiliğini istiyordu.

"Öyle." Nasıl bu kadar affedici olabildiğini anlayamasam da onunla aynı fikirdeydim.

"Muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun," Natalie hafifçe güldü, "ama Hardin olmasaydı Elijah'yla tanışamazdım ve ilk oğlumuzu doğurmama birkaç gün kalmış olmazdı."

Aklıma gelen fikir tüylerimi diken diken etti. Hardin aslında Natalie'nin hayatında bir sıçrama tahtasıydı; daha doğrusu Natalie'nin hak ettiği hayata ulaşacağı yolda kocaman bir tümsekti. Ben Hardin'in benim hayatımda da bir sıçrama tahtası, acı dolu bir anı, affetmek zorunda kalacağım ve uzlaşacağım biri olmasını istemiyordum. Ben Hardin'in benim Elijah'm, yani mutlu sonum olmasını istiyordum.

Natalie elimi, benimkinin belki de hiç olmayacağı kadar büyümüş karnına götürünce korkumun yerini hüzün aldı ve parmağındaki altın yüzüğü fark ettim. Bu da büyük ihtimalle hiç takamayacağım bir şeydi. Ben elimin kontrolsüz hareketiyle irkilince Natalie güldü.

"Küçük bey içeride pek meşgul. Bir an önce doğması için sabırsızlanıyorum." Tekrar güldü ve hareketi tekrar hissetmek için elimi karnına koydum. Karnındaki bebek elime bir kez daha tekme atınca onun mutluluğuna ortak oldum. Elimde değildi, bu şey bulaşıcıydı.

"Doğum ne zaman?" diye sordum avcumda hissettiğim kıpırtıdan mest olmuş bir şekilde.

"İki gün önceydi. İnatçı bir oğlan. Aramıza katılır ümidiyle ayakta kalmak için işe geliyorum."

Doğmamış çocuğuyla ilgili çok şefkatli konuşuyordu. Ben böyle olacak mıydım acaba? Yanaklarımda bu parıltı ve sesimde bu şefkatli ton olacak mıydı? Bebeğimin karnımda tekme attığını hissedebilecek miydim hiç? Kendime acımayı bırakmak için kendimi zorladım. Henüz hiçbir şey net değildi.

Dr. West'in teşhisine göre hiçbir şey kesin değil ama sen yine de Hardin'in asla çocuğunun babası olamayacağından emin olabilirsin, diye dalga geçti içimdeki ses.

"İyi misin?" dedi Natalie beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Evet, kusura bakma. Dalıp gitmişim," diye yalan söyledim ve elimi karnından çektim.

"Buradayken seninle tanıştığıma gerçekten çok sevindim," dedi, Trish ile Susan arka kapıdan içeri girdiklerinde. Susan'ın elinde bir demet çiçek ve bir duvak vardı. Saate baktım; iki buçuktu. Natalie'yle, Trish'in yanaklarının hafif kızarmasına ve bardağını boşaltmasına yetecek kadar uzun konuşmuştum.

"Çak bir beşlik ve sonra ben hazırım; arabayı senin kullanman gerekebilir!" diye güldü Trish. Aklıma gelince suratımı ekşittim ama diğer seçeneği, yani Hardin'i aramayı düşününce araba kullanmak o kadar da kötü gelmedi.

"Kendine dikkat et ve tekrar tebrikler," dedim mağazadan çıkarken Natalie'ye. Trish'in gelinliği kollarımdaydı ve o da birkaç adım arkamdan geliyordu.

"Sen de Tessa." Natalie kapı kapanırken gülümsedi.

"Çok ağırsa ben taşıyabilirim," dedi Trish kaldırıma çıktığımızda. "Gidip arabayı alabilirim. Sadece bir kadeh içtim yani araba kullanabilirim."

"Sorun değil, gerçekten," derken aslında arabasını kullanmaktan aklım çıkıyordu.

"Hayır, gerçekten" diye itiraz etti ve ceketinin ön cebinden anahtarları çıkardı. "Ben kullanabilirim."

135. Bölüm

Hardin

Bütün evi belki yüzlerce kez adımladım, bu boktan mahallede iki kere gittim geldim ve hatta Landon'ı bile aradım. Artık delirmek üzereydim ve Tessa aramalarıma cevap da vermiyordu. *Hangi cehennemde bunlar?*

Telefonumu aldım; saat üçü geçiyordu. Şu spa saçmalığı kaç saat sürüyordu ki?

Bir arabanın gürültüyle çakıl yola girdiğini duyunca bir an heyecanlandım. Ön tarafa bakan pencereye gidince annemin arabasını gördüm. Tessa önce indi ve hemen arkaya giderek kocaman beyaz bir kılıf çıkardı. Onda bir değişiklik vardı.

"Ben aldım!" diye seslendi anneme, sineklik kapısını açarken. Hızla merdivenlerden indim ve o aptal gelinliği elinden aldım.

Saçı... saçına ne yapmış böyle?

"Ben Mike'ı almak için yana geçiyorum!" diye seslendi annem.

"Sen saçına ne halt ettin?" dedim aklımdan geçenleri bir anda söyleyerek. Tessa kaşlarını çattı ve gözlerindeki ışıltının bir anda söndüğünü gördüm.

Kahretsin.

"Ben sadece... güzel görünüyor," dedim ve bir daha baktım. Gerçekten güzel görünüyordu. Hep güzel görünürdü.

"Boyattım... sevmedin mi?" Peşimden eve geldi. Kılıfı koltuğa fırlattım. "Dikkat et! O annenin gelinliği!" diye ciyaklayarak kılıfın yerden kaldırdı. Saçı normalden daha parlak görünüyordu ve kaşları da farklıydı. Kadınlar, farkı zar zor anlayan erkekleri etkilemek için çok fazla boktan şey yapıyorlardı.

"Saçınla bir sorunum yok, ben sadece çok şaşırdım," dedim gerçekten de içimden gelerek. Evden ayrıldığındaki saçından o kadar da farklı değildi; sadece tepesi biraz daha koyuydu ama aslında aynıydı.

"İyi, çünkü bu benim saçım ve nasıl istersem öyle kullanırım." Kollarını göğsünde kavuşturunca kahkahama engel olamadım.

"Ne?" diye sinirlendi. Ciddiydi.

"Yok bir şey. Ben sadece şu son derece güçlü kadın tavrını eğlenceli buldum, hepsi bu." Gülmeye devam ettim.

"İyi, eğlenceli bulduğuna sevindim çünkü bundan sonra böyle," diye çıkıştı.

"Tamam." Hırkasının kolunu tutup onu kendime çektim ve hemen aşağıda kalan dekoltesini görmezden geldim. Bundan bahsetmek için şu an iyi bir zaman değildi.

"Ben ciddiyim, artık şu mağara adamı saçmalıkları yok," dedi göğsüme hafifçe vurdu, asık yüzündeki minik bir tebessümle.

"Tamam, sakin ol. Annem sana ne yaptı böyle?" diyerek alnından öptüm ve bir anda içim rahatladı, çünkü ne Susan ne de Natalie'den bahsetmişti. Geçmişim yerine boyattığı saçları konusunda bana küfretmesini tercih ederdim.

"Hiçbir şey; saçım konusunda kabalık ettin ve ben de seni burada artık işlerin farklı yürüyeceği konusunda uyarmak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim." Sırıttığını saklamak için yanağını ısırdı. Bana takılıyor, beni deniyordu ve bu gerçekten harikaydı.

"Tamam, tamam mağara adamı saçmalığı yok." Gözlerimi devirdim, geri çekildi. "Ciddiyim bak, anladım." Onu tekrar kendime çektim.

"Bugün seni özledim." Göğsüme yaslanıp iç çekti ve ona tekrar sarıldım.

"Özledin mi?" diye sorarken onaylamasını istiyordum. Neyse ki geçmişim gündeme gelmemişti. Her şey yolundaydı. Bu hafta sonu iyi geçecekti.

"Evet, özellikle masaj yaptırırken. Eduardo'nun elleri seninkilerden çok daha büyüktü." Tessa kıkırdadı. Onu omzuma alıp kaldırdım ve merdivenlere ilerleyince kıkırdamalarının yerini çığlıklar aldı. Aslında adamın birine kahrolası bir masaj yaptırmadığından

emindim; yaptırmış olsaydı bunu bana kesinlikle söyler sonra da gülmeye başlardı.

İşte, şu mağara adamı saçmalığına renk katabiliyordum. Tabii gerçek bir tehdit olmadığı sürece. Şu "olmadığı sürece" fikrini bir kenara bırakmalıydım; bahsettiğimiz kişi Tessa'ydı ve onu benden uzaklaştırmaya çalışan birileri hep olurdu.

Arka kapı gıcırdayarak açıldı ve tam merdivenin yarısına geldiğimde annem bize seslendi. Homurdandım ve Tessa kıpırdanmaya başlayarak onu yere bırakmam için yalvardı. Dediğini yaptım çünkü bütün gün onu çok özlemiştim ve eğer hem annem hem de komşuların önünde çok fazla ilgi gösterirsem annem daha da meraklanacaktı.

"Geliyoruz!" dedi Tessa, ben onu yere bırakınca.

"Aslında, gelmiyoruz." Dudağının kenarını öptüm, güldü.

"*Sen* gelmiyorsun." Yeni kaşlarını kaldırdı ve merdivenlerden hızla inerken poposuna bir şaplak attım.

Üstümdeki ağırlık biraz hafiflemişti. Dün gece hiçbir neden yokken kahrolası bir sersem gibi davranmıştım. Annem, Tessa'yı, bilerek Natalie'nin yanına götürmezdi; peki neden bu kadar endişelenmiştim?

"Akşam yemeği için ne yapmak istersiniz? Ben, dördümüz Zara'ya gideriz diye düşünmüştüm." Annem biz oturma odasına girince müstakbel kocasına baktı. Tessa, Zara'nın neresi olduğunu bilmemesine rağmen başını salladı.

"Zara'dan nefret ederim. Çok kalabalık olur ve Tessa da orayı sevmez," diye homurdandım. Tessa huzuru kaçırmamak için her şeyi yiyebilirdi ama gülmek zorunda hissettiği ve bu zamana kadar yediği en iyi şeymiş gibi davranmak zorunda kaldığı bir durumda ciğer ya da kuzu püresi yemek istemeyeceğini de biliyordum.

"Blues Kitchen o zaman?" dedi Mike. Açıkçası hiçbir yere gitmek istemiyordum.

"Çok sesli." Dirseklerimi koyduğum formika tezgâhın kırık köşelerini kopardım.

"O zaman sen karar ver ve bize söyle," dedi annem bitkince. Bana gösterdiği sabrın tükenmeye başladığını biliyordum ama gelmiştim ve buradaydım, öyle değil mi?

Saate bakıp başımı salladım. Saat daha beşti; gitmek için daha bir saatimiz vardı. "Ben yukarı çıkıyorum," dedim onlara.

"On dakika sonra çıkmamız gerekiyor, burada park etmenin nasıl zor olduğunu bilirsin," dedi annem.

Harika. Hızla oturma odasından çıktım. Tessa'nın arkamdan geldiğini duydum.

"Hey." Koridora giderken tişörtümün kolunu tuttu.

Dönüp ona baktım.

"Ne?" diye sorarken rahatsızlığıma rağmen sesimi yükseltmemeye çalışıyordum.

"Senin neyin var? Eğer seni rahatsız eden bir şeyler varsa bana söyle, söyle de halledelim," dedi tedirgin bir gülümsemeyle.

"Öğle yemeğiniz nasıldı?" Konuyu açmamıştı ama ben sormadan edemedim.

Hemen anladı. "Şey..." Bakışlarını yere indirince başparmağımı çenesine götürüp bana bakmasını istedim. "Güzeldi."

"Neler konuştunuz?" diye sordum. Sandığım kadar kötü olmadığı belliydi ama bundan bahsetme konusunda tereddüt ettiğini görebiliyordum.

"Tanıştım... Natalie'yle. Onunla tanıştım."

O anda kanım çekildi. Yüzünü daha iyi görebilmek için dizlerimi hafifçe kırdım. "Ve?"

"Harika biri," dedi Tessa. Kaşlarını çatmasını ya da öfkesinin gözlerinden okunmasını görmeyi bekledim ama hiçbir şey yoktu.

"'Harika' biri mi?" diye tekrarlarken cevabına gerçekten de çok şaşırmıştım.

"Evet, çok tatlıydı... ve hamileydi." Tessa güldü.

"Ya Susan?" diye tereddüt ederek sordum.

"Susan da çok eğlenceli ve iyiydi."

Ama... ama Susan yeğenine yaptıklarım için benden nefret ederdi. "İyi vakit geçirdin o zaman?"

"Evet, Hardin. Günüm iyi geçti. Seni özledim ama günüm güzel geçti." Uzanıp tişörtüme yapıştı ve beni kendine çekti. Koridorun loş ışığında gerçekten çok güzel görünüyordu. "Her şey yolunda, merak etme," dedi.

Başımı başının üstüne koydum, kollarını sıkıca belime doladı.

Beni teselli mi ediyordu? Tessa benim neredeyse paramparça ettiğim bir kızla yüz yüze geldikten sonra beni teselli ediyor, her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu... *Gerçekten girer mi?*

"Hiçbir şey yolunda gitmez ki," diye fısıldarken aslında söylediklerimi duymamasını umuyordum. Duyarsa cevap vermek istemeyebilirdi.

"Onlarla akşam yemeğine gitmek istemiyorum," diyerek aramızdaki sessizliği bozdum. Aslında sadece Tessa'yı üst kata götürüp kendimi onun kollarında kaybetmek, bütün gün aklımı yiyip bitiren bu boktan şeyleri unutmak, geçmişin tüm hayaletlerini ve kötü anılarını bir kenara bırakıp ona odaklanmak istiyordum. Kafamdaki tek sesin onun sesi olmasını istiyordum ve şu anda bunu sağlayacak tek şey onun içinde olmaktı.

"Gitmek zorundayız, bu annenin düğün haftası. Çok kalmayız." Yanağımı öpmek için uzandı, sonra dudaklarını çenemde gezdirdi.

"Bundan daha fazla heyecanlanamazdım," diye mırıldandım dalga geçerek.

"Haydi gel." Tessa elimi tutup beni oturma odasına geri götürdü ama annemle Mike'ın yanına gider gitmez elini bıraktım.

İç çektim. "Haydi, yemeğe gidelim."

Akşam yemeği tam da tahmin ettiğim gibi sıkıcıydı. Annem, düğün ve az sayıdaki misafir listesiyle ilgili Tessa'nın kafasını şişirmekle meşguldü. Ona orada olacak aile üyeleriyle ilgili bilgi verdi ve aslında annemin tarafından çok kişi yoktu; annemin anne ve babası uzun yıllar önce öldüğünden sadece uzaktan bir kuzeni katılacaktı. Mike yemek boyunca benim gibi sessizdi ama benim kadar sıkılmış görünmüyordu. Anneme, kafasını bir yere geçirmeme neden olacak bir yüz ifadesiyle bakıyordu. Bu mide bulandırıcıydı ama bir şekilde de rahatlatıcıydı. Onu gerçekten sevdiği belliydi ve bu yüzden sanırım o kadar da kötü biri değildi.

Annem, "Torun sahibi olmam için tek şansım sensin Tessa," diye takılırken Mike hesabı ödedi. Tessa'nın içtiği su genzine kaçınca sırtına vurdum. Birkaç kez öksürdükten sonra özür diledi ama kendine gelince gözleri kocaman olmuştu ve utanmış görünüyordu. Aşırı

tepki veriyordu ama annemin aptalca ve yersiz sözlerine hazırlıksız yakalandığından emindim.

Sinirlendiğimi anlayan annem, "Sadece şaka yapıyordum. Hâlâ genç olduğunuzu biliyorum," ve sonra çocukça bir hareketle bana dilini çıkardı.

Genç mi? Ne kadar genç olduğumuzun kahrolası bir önemi yoktu, Tessa'nın kafasını böyle saçma şeylerle doldurmamalıydı. Biz çoktan kararımızı vermiştik: Çocuk yoktu. Annemin Tessa'yı suçlu hissettirmesinin ve çocuk yapmak zorundaymış gibi düşündürmesinin faydası olmayacaktı. Bu sadece başka bir kavga daha çıkmasına neden olacaktı. Kavgalarımızın büyük kısmı çocuk ve evlilikle ilgiliydi. Ben her ikisini de istemiyordum ve asla istemeyecektim. Ben Tessa'yı istiyordum, hem de sonsuzluğun geri kalanının her gününde ama onunla evlenmeyecektim. Richard'ın geçen geceki uyarısı bir anda aklıma gelince bu düşünceyi hemen zihnimden uzaklaştırdım.

Yemekten sonra annem Mike'ı öpüp ona iyi geceler diledi ve Mike yandaki eve geçti. Düğün gecesinden önce damadın gelini görmemesi gerektiği o aptal geleneğe inanıyordu. Sanırım bunun ilk seferi olmadığını unutmuştu; o aptalca gelenekler ikinci seferde geçerli olmuyordu.

Her ne kadar Tessa'yı eski yatağımda becermek için can atıyor olsam da evde annem varken yapamazdım. Bu boktan yerde ses geçirmeyen bir düzenek yoktu. Annemin hemen yan odadaki o gıcırdayan yatakta sağa sola döndüğünü bile duyabiliyordum.

"Bir otelde yer ayırtmalıydım," diye sızlandım Tessa üstünü değiştirirken. Keşke bir mont giyseydi de bütün gece onun çıplak bedeninden tahrik olmasaydım. Tişörtümü giydi ve kumaşın altından görünen memelerinin kıvrımına, dolgun kalçalarının eğimine, seksi bacaklarının tişörtümün bittiği yeri tenine yapışacak kadar sıkı doldurmuş olmasına bakmaktan kendimi alamadım. Tişörtün üstünde çok bol durmadığına seviniyordum; bu kadar güzel durmayabilirdi. Bu kadar sertleşmemi ve bu gecenin kesinlikle bu kadar uzun sürmesini sağlayamazdı.

"Buraya gel tatlım." Kollarımı açtım ve başını göğsüme koydum. Ona şu Natalie olayını bu kadar iyi halletmiş olmasının benim için

ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyordum ama doğru kelimeleri bulamıyordum. Sanırım biliyordu; bir şeyin aramızı bozmasından ne kadar korktuğumu bilmesi gerekiyordu.

Birkaç dakika içinde, bana sımsıkı sarılarak uyudu, bense parmaklarımı saçlarında gezdirirken kelimeler ağzımdan dökülüverdi.

"Sen benim her şeyimsin," dedim.

Terleyerek uyandım. Tessa hâlâ bana sımsıkı sarılıydı ve basık hava yüzünden neredeyse nefes alamıyordum. Ev çok sıcaktı. Annem kahrolası kaloriferi açmış olmalıydı. Artık bahar gelmişti; ısıtmaya gerek yoktu. Tessa'nın bacaklarını üstümden ittim ve terli saçlarını alnından çektikten sonra ısıtıcıyı kontrol etmek için merdivenlerden indim.

Köşeyi dönüp mutfağa girerken hâlâ yarı uykuluydum ama sonra gördüklerim bir anda donakalmama neden oldu. Gözlerimi ovuşturdum ve karşımda duran buğulu görüntüyü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırmaya başladım.

Ama hâlâ oradaydı... gözlerimi ne kadar kırpıştırırsam kırpıştırayım *hâlâ oradaydılar.*

Annem bacaklarını açmış tezgâhın üstünde oturuyordu. Bacaklarının arasında bir adam vardı ve kollarını beline dolamıştı. Annem elleriyle adamın sarı saçlarını çekiyordu. Adam annemi, annem de adamı öpüyordu –kahretsin bilemiyordum– tek bildiğim şey bu adamın Mike olmadığıydı.

Bu kahrolası Christian Vance'ti.

136. Bölüm

Hardin

Ne? Neler oluyordu? Hayatımda sadece birkaç kez nutkum tutulmuştu. Annemin elleri Vance'in saçlarından çenesine kadar uzandı ve onu daha da sert öpmeye başladı.

Ses çıkarmış olmalıydım ve bu muhtemelen nefes alışverişi falandı çünkü annemin gözleri bir anda açıldı ve Vance'i bir anda omuzlarından itti. Vance hızla bana döndüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı ve tezgâhtan uzaklaştı. Aşağı geldiğimi nasıl duymamışlardı? O neden burada, bu mutfaktaydı?

Burada gerçekten ne haltlar dönüyor?

"Hardin!" dedi annem telaşlı bir sesle mutfak tezgâhından aşağı inerek.

"Hardin, ben..." dedi Vance. Elimi kaldırıp onları susturuken ağzım ve beynim aynı anda karşımdaki bu boktan manzaradan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

"Nasıl..." diye lafa başladığımda aklımdan geçen karmaşık kelimeler bir türlü birbiriyle uyuşmuyordu. "Nasıl?.." diye tekrarlarken ayaklarım geri geri gitmeye başladı. Onlardan olabildiğince çabuk uzaklaşmak istiyordum ama aynı zamanda bir açıklamaya da ihtiyacım vardı.

Bir ona bir anneme bakıp durdum ve karşımda duran insanları, tanıdığımı sandığım insanlarla kafamda bir yere oturtmaya çalışıyordum. Ama başaramadım ve hiçbir şey bana mantıklı gelmiyordu.

Topuklarım merdivene çarptı ve annem bana doğru adım attı. "Sandığın gibi..." diye lafa başladı.

Yaşadığım şokun yerini yavaş yavaş almaya başlayan o tanıdık öfkenin sıcaklığını hissetmek, bu öfkenin her yerimi sarması ve birkaç saniye önceki anlık bir zayıflığı yok etmesi beni rahatlatıyordu. Öfkeyle başa çıkabilirdim; bundan keyif alıyordum; şok ve sersemletici sessizlikten o kadar hazzetmiyordum.

Tekrar onlara doğru yürürken ne yaptığımın farkında değildim ve annem geri adım atarak benden uzaklaşırken Vance onun önüne geçti. Ne?

"Senin neyin var?" diye annemin sözünü kesip gözlerinde biriken bencil yaşları görmezden geldim. "Sen yarın evleniyorsun!"

"Ve sen," diyerek eski patronuma kızdım, "sen de nişanlısın ama yine de buraya gelmiş, kahrolası mutfak tezgâhında annemi becermeye çalışıyorsun!" Elimi yavaşça indirip zaten hasarlı olan tezgâha vurdum. Ahşabın parçalanır gibi gıcırdayan sesi beni heyecanlandırmış, daha fazlasını istememe neden olmuştu.

"Hardin!" diye bağırdı annem.

"Sakın bana bağırayım deme!" derken neredeyse bağırmıştım. Yukarıdan telaşlı ayak sesleri duyuldu ve bu, bağırışmalarımızın Tessa'yı uyandırdığının göstergesiydi. Beni bulmaya geldiğini biliyordum.

"Annenle böyle konuşma." Vance'in sesi çok yüksek değildi ama ses tonundaki tehdit çok netti.

"Sen bana ne bok yiyeceğimi söyleyemezsin! Sen kim oluyorsun; kim olduğunu sanıyorsun?" Tırnaklarımı avcuma geçirmiştim ve öfkem giderek büyüyor, patlamaya hazır devasa bir boyuta ulaşıyordu. "Ben..." diye lafa başladı ama annem ellerini omuzlarına koyup onu geri çekti.

"Christian yapma," diye yalvardı ona.

Tessa merdivenlerden, "Hardin?" dedi birkaç saniye sonra mutfağa girdi. Etrafa bakındı ve önce davetsiz misafiri gördü, sonra yanıma gelmek için yaklaşırken bakışları bana yöneldi. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadıktan sonra küçük eliyle kolumu tuttu.

"Her şey yolunda! Mükemmel, gerçekten!" diyerek kolumu çekip havaya savurdum. "Gerçi arkadaşın Kimberly'yi, sevgili nişanlısının annemi becerdiği konusunda uyarmak istersin belki."

Söylediklerimi duyunca, Tessa'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırladı ama ağzını açmadı. Keşke yukarıda kalsaydı ama onun yerinde ben olsaydım ben de durmazdım.

"Sevgili Kimberly'n nerede? Oğlunla yakınlardaki bir otelde mi kalıyor?" diye sordum Vance'e, açıktan dalga geçerek. Kimberly'yi sevmezdim, çok meraklı ve ukalaydı ama Vance'i seviyordu ve ben de o herifin onu gerçekten sevdiğini sanmıştım. Açıkçası yanılmıştım. Ne o ne de yaklaşan düğünleri umurundaymış. Umurunda olsaydı bunlar yaşanmazdı.

"Hardin, herkesin biraz sakin olması gerekiyor." Annem durumu yatıştırmaya çalışıyordu. Elini Vance'in omzundan indirdi.

"Sakin mi olalım?" diye güldüm. Gerçekten inanılmazdı. "Yarın evleniyorsun ve seni burada, gecenin bir yarısı, pis bir fahişe gibi mutfak tezgâhına uzanmış buluyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Vance üzerime atladı. Bedeni bedenime çarptı ve beni yere yapıştırınca başım yerdeki karolara çarptı.

Annemin, "Christian!" diye bağırdığını duydum. Vücut ağırlığıyla beni orada tutmaya çalışıyordu ama ellerimi onun tuttuğu yerden kurtardım. Yumruğu burnuma geldiği anda adrenalin patlaması yaşadım ve gördüğüm tek şey kırmızılıktı.

137. Bölüm

Tessa

Rüya mı görüyordum? Lütfen bu bir kâbus olsun... bunlar gerçek olamazdı.

Christian, Hardin'in üstündeydi. Yumruğu Hardin'in burnuna isabet edince korkunç bir ses çıktı. Ses kulaklarımda çınladı ve kalbim adeta yerinden fırladı. Hardin'in yumruğu ikisinin arasından uzanıp Christian'ın çenesine aynı kuvvette bir darbe indirerek Christian'ın onu bırakmasına neden oldu. Birkaç saniye içinde Hardin onun altından kurtuldu ve omuzlarını sallayarak onu yere geri yapıştırdı. Birbirlerine kaç yumruk attıklarını sayamadım ve kimin daha önde olduğunu da göremiyordum.

"Durdur onları!" diye bağırdım Trish'e. Var gücümle onların arasına girmek istiyordum çünkü Hardin'in beni gördüğü anda duracağını biliyordum ama onun çok sinirli, kontrolünü gerçekten kaybetmiş olduğu ve kazara yapacağı bir şeyin onu daha sonra suçluluktan yiyip bitireceği o minicik korkuyu da hissedebiliyordum.

"Hardin!" Trish, Hardin'in çıplak omzunu tutup onu bu vahşetten uzaklaştırmaya çalıştı ama ikisi de onu fark etmiş görünmüyorlardı.

Karmaşaya daha fazla renk katmak istermiş gibi arka kapı hızla açıldı ve Mike telaşla içeri girdi. Aman Tanrım. "Trish? Burada ne?.." Neler olduğunu anlamaya çalışarak kalın gözlüklerinin ardından etrafa bakındı.

Bir saniyeden kısa bir sürede kavgaya o da karışarak Hardin'in arkasına geçti ve kollarıyla onu tuttu. Gerçekten de iri bir adam olan Mike onu rahatça kaldırıp duvara doğru savurdu. Christian hızla ayağa kalkınca Trish de onu diğer duvara itti. Hardin titriyor, öfke

kusuyor, o kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki bir an ciğerlerine bir şey olacak sandım. Hızla ona koştuğumda ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama onun yakınında olmam gerekiyordu.

"Burada neler oluyor?" Mike'ın sesi dikkat uyandırıcı ve talepkârdı.

Her şey çok çabuk oluyordu: Trish'in kahverengi gözlerindeki dehşet, Christian'ın suratındaki öfke morlukları, Hardin'in burnundan ağzına akan koyu kırmızı kan... bunların hepsi çok fazlaydı.

"*Onlara* sor!" Hardin bağırırken göğsüne kırmızı birkaç damla düştü. Korkmuş Trish'i ve öfkeli Christian'ı işaret etti.

"Hardin," dedim sakince. "Haydi yukarı çıkalım," diyerek eline uzanıp duygularımı belli etmemeye çalıştım. Titriyordum ve yanaklarımdaki sıcak gözyaşlarını hissedebiliyordum ama bu benimle ilgili bir durum değildi.

"Hayır!" Benden hızla uzaklaştı. "Söyle ona! Ne bok yediğinizi anlatın ona!" Hardin tekrar Christian'a atılmaya çalıştı ama Mike hemen aralarına girdi. Bir an gözlerimi kapayıp Hardin'in ona yine saldırmaması için dua ettim.

Kendimi tekrar eski yurt odamda, bir yanımda Hardin bir yanımda Noah durmuş ve Hardin beni ömrümün yarısını geçirdiğim adama sadakatsizliğimi itiraf etmeye zorlarken buldum. Noah'nın yüzündeki ifade şu anda karşımda duran adamınki kadar iç yakıcı değildi. Mike'ın yüzünde ne olduğunu anlamaya çalışmak ile şaşkınlık ve acı karışımı bir ifade vardı.

"Hardin, lütfen bunu yapma," diye yalvardım.

"Hardin," diye tekrarlayarak bu adamı utandırmaması için ona yalvardım. Trish'in bunu ona bizzat ve yanında kimse yokken söylemesi gerekiyordu. Bu doğru değildi.

"Siktir! Hepiniz siktirin gidin!" diye bağırdı Hardin ve yumruğunu ucuz tezgâha geçirerek ortadan ikiye ayırdı.

"Mike'ın yarın ikinizin düğün mekânını kullanmanıza bir şey demeyeceğinden eminim." Hardin'in sesi alçaldı; her kelimesi hesaplı ve acımasızdı. "İzin vereceğine eminim, muhtemelen bu düğün saçmalığına tonlarca para harcamıştır." Hafifçe gülümsedi.

Bir anda tüylerim diken diken oldu ve yere baktım. Böyle olduğunda onu durdurmak imkânsızdı; kimse durduramazdı. Hardin konuşmaya devam ederken herkes sessizdi.

"İkiniz ne güzel bir çift oldunuz. Bir sarhoşun nişanlı eski karısı ve en sadık dostu," diye güldü. "Kusura bakma Mike ama gösteriyi beş dakikayla kaçırdın. Gelininin dilini şu herifin boğazına soktuğu kısmı kaçırdın."

Christian tekrar Hardin'i tutmaya çalıştı ama Trish kendini oğlunun önüne attı. Hardin ile Christian birbirleirne panter gibi bakmaya devam ediyorlardı.

Christian'ın yeni bir yönünü görüyordum. Şakacı ya da esprili değildi; bedeninden yoğun dalgalar halinde öfke yükseliyordu. Kimberly'yi belinden tutup ona ne kadar güzel olduğunu fısıldayan Christian'dan eser yoktu.

"Seni saygısız..." Christian dişlerini sıkarak konuşuyordu.

"*Ben* mi saygısızım? Bana evliliğin güzelliklerinden bahsedip duran sendin ve şimdi annemle bir ilişki yaşıyorsun!"

Aklım bir türlü ermiyordu. Christian ile Trish mi? Trish ile Christian mı? Bu çok anlamsızdı. Uzun yıllardır arkadaş olduklarını biliyordum ve Hardin bana, Ken gittikten sonra Christian'ın Trish ve onunla ilgilendiklerini anlatmıştı. Ama bu bir gönül ilişkisi miydi?

Trish'in böyle bir şey yapacak biri olduğu hiç aklıma gelmezdi ve Christian da her zaman Kimberly'ye çok âşık görünüyordu. Kimberly... Onun adına çok üzgündüm; onu çok seviyordu. Hayallerinin erkeğiyle hayallerinin düğününü planlamanın ortasındaydı ve şimdi onu hiç mi hiç tanımadığı anlaşılıyordu. Mahvolacaktı. Christian ve onun oğluyla kendine bir hayat kurmuştu. Ne yaparsam yapayım, bunu ona söyleyenin Hardin olmasına izin vermeyecektim. Onun Kimberly'yi tıpkı Mike'a yaptığı gibi aşağılamasına ve onunla dalga geçmesine izin vermeyecektim.

"Öyle değil!" Christian'ın öfkesi aynen Hardin'inki gibiydi. Yeşil gözleri alev alev olmuş, öfkeden adeta yanıyordu ve tek istediğinin ellerini Hardin'in boğazına geçirmek olduğunu iyi biliyordum.

Mike sessizdi ve gözleri nişanlısına ve ıslak yanaklarına odaklanmıştı.

"Ben çok üzgünüm, bunun olmaması gerekiyordu. Bilmiyorum..." Trish'in sesi bir anda içler acısı bir hıçkırığa dönüşünce başımı çevirdim.

Mike başını sallarken net bir şekilde onun özrünü reddetti ve küçük mutfaktan çıkıp kapıyı arkasından hızla kaparken hiç sesini çıkarmadı. Trish dizlerinin üzerine düştü, çığlıklarını bastırmak için elleriyle yüzünü kapadı.

Christian'ın omuzları düştü ve Trish'in yanında dizlerinin üzerine çöküp onu kollarına alırken öfkesinin yerini anlık bir endişe aldı. Yanımda duran Hardin'in nefes alış verişleri tekrar hızlandı ve ellerini yanlarında yumruk yaptı ama hemen önüne geçerek ellerimi yanaklarına koydum. Kanı görünce birden midem kalktı çünkü çenesine kadar akmıştı. Dudakları kıpkırmızı kan lekesi olmuştu... çok kan vardı.

"Yapma" diye beni uyararak ellerimi itti. Arkamda Christian'ın kollarında duran annesine bakıyordu. İkisi bizim burada olduğumuzu unutmuş gibiydiler; ya öyleydi ya da umurlarında değildi. Kafam çok karışmıştı.

"Hardin, lütfen," diye haykırıp titreyen ellerimi bir kez daha yüzüne götürdüm.

Sonunda bana baktı ve gözlerinde beliren suçluluk duygusunu gördüm.

"Lütfen, haydi yukarı çıkalım," diye ona yalvardım. Bakışlarını benden ayırmadı ve öfkesi yavaş yavaş geçerken ben de gözlerimi ondan kaçırmamak için kendimi zorladım.

"Beni onlardan uzaklaştır," diye kekeledi. "Götür beni buradan."

Ellerimi indirdim ve biriyle kolunu tutup onu yavaşça mutfaktan çıkardım. Merdivene geldiğimizde Hardin durdu.

"Hayır... Bu evden gitmek istiyorum," dedi.

"Tamam," dedim hemen. Ben de gitmek istiyordum. "Çantalarımızı alayım; sen arabaya git," dedim.

"Hayır, eğer oraya gidersem..." Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Annesi ve Christian'la yalnız kalırsa neler olabileceğini çok iyi biliyordum.

"Yukarı gel, çok uzun sürmez," dedim. Sakin kalmak, onun için güçlü görünmek için elimden geleni yapıyordum ve şimdilik iyi gidiyordu.

Önden gitmeme izin verdi ve basamakları çıkıp küçük yatak odasına kadar peşimden geldi. Düzgün yerleştirmeye özen göstermeden eşyalarımızı hemen çantalarımıza doldurdum. Hardin şifoniyere vurup devirince olduğum yerde sıçrayıp çığlık attım ve ağır mobilya yüksek bir sesle yere devrildi. Hardin eğilip boş çekmecelerden birini aldı. Kenara fırlattıktan sonra diğerini aldı. Onu derhal buradan çıkarmazsam odadaki her şeyi parçalayacaktı.

Tam son çekmeceyi duvara fırlatmak üzereyken kollarımı ona doladım. "Benimle banyoya gel." Onu koridora çıkardım ve kapıyı arkamızdan kapadım. Raftan bir havlu alıp musluğu açtım ve klozete oturmasını söyledim. Sessizliği korkutucuydu ve onu zorlamak istemiyordum.

Sıcak havluyu yanağına götürüp burnundan dudaklarına ve çenesine inip biriken kanı silerken ne konuştu ne de irkildi.

"Kırılmamış," dedim burnunu biraz inceledikten sonra. Patlayan dudağı çoktan şişmişti ama artık kanamıyordu. Aklım hâlâ hızla çalışıyor, birbirine saldıran iki adamın öfke dolu halleri gözümün önünden gitmiyordu.

Tepki vermedi.

Kanın çoğunu temizledikten sonra lekeli havluyu yıkadım ve lavaboya bıraktım. "Çantalarımızı almaya gidiyorum. Burada kal," dedim söz dinlemesini umarak.

Hızla odaya girip çantalarımızı alarak bavulu açmaya başladım. Hardin'in üstünde yalnızca atlet vardı ve ayakları çıplaktı. Ben de onun tişörtünü giyiyordum. Bağırışmaları duyduğumda üzerimi giymeyi ya da yarı çıplak halde aşağı koşmaktan utanacağımı düşünecek vaktim olmamıştı. Hızla merdivenlerden inerken neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama Christian ile Trish'in seks yapıyor olabilecekleri, görmeyi beklediğim bir sahne değildi.

Ben ona temiz bir tişört ve çoraplarını giydirirken Hardin sessizdi. Ben de bir eşofman üstü ve kot giydim ama nasıl göründüğüm umurumda değildi. Ellerimi banyoda tekrar yıkayıp tırnaklarımın arasındaki kanı çıkarmaya çalıştım.

Merdivenlere yürürken aramızdaki sessizlik daha da uzadı ve Hardin iki çantayı elimden aldı. Çantamın sapını kaldırıp omzuna

koyarken acıyla tıslayınca tişörtünün altındaki morluğu hatırlayıp irkildim.

Trish'in hıçkırıklarını ve Christian'ın onu rahatlatan sesini evden çıkarken duyabiliyordum. Kiralık arabaya vardığımızda Hardin dönüp tekrar eve baktı, omuzlarının titrediğini görebiliyordum.

"Ben kullanırım." Anahtarları aldım ama hızla benden geri aldı.

"Hayır, ben kullanıyorum," dedi sonunda. İtiraz etmedim.

Nereye gittiğimizi sormak istiyordum ama şu anda onu sorguya çekmek de istemiyordum; pek de uzlaşılacak bir halde değildi ve ufak adımlar atmam gerekiyordu. Elimi eline koydum ve benim dokunuşuma elini çekerek tepki göstermemesi içimi rahatlattı.

Sessizce kasabada ilerlerken dakikalar sanki saatler sürmüş, her kilometre sanki gerginliği bir kat daha artırmıştı. Pencereden dışarı baktım ve Susan'ın gelinlik mağazasının önünden geçerken bu öğleden sonra gezdiğimiz sokağı tamdım. Trish'in gözyaşlarını silişini, üzerinde gelinliğiyle aynanın karşısında kendini seyredişini hatırlamak gözlerimn dolmasına sebep oldu. Bunu nasıl yapmıştı? Yarın evlenecekti; neden böyle bir şey yapmıştı?

Hardin'in sesi beni kendime getirdi. "Bu çok boktan."

"Anlamıyorum," dedim hafifçe elini sıkarak.

"Hayatımdaki her şey ve herkes çok boktan," dedi duygusuz bir sesle.

"Biliyorum." Ona her ne kadar hak vermesem de şu an üstüne gitmek için doğru zaman değildi.

Hardin ufak bir motelin otoparkına girince yavaşladı. "Bu gece burada kalacağız, sabah gideriz," dedi camdan dışarı bakarak. "İşinle ve Amerika'ya döndüğümüzde nerede yaşayacağınla ilgili ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi ve arabadan indi.

Hardin ve mutfaktaki vahşi manzara için endişelenmekle o kadar meşguldüm ki bir an yerde Hardin'le yuvarlanan adamın sadece patronum değil aynı zamanda yaşadığım evin sahibi olduğunu da bir an unutmuştum.

"Geliyor musun?" diye sordu Hardin.

Cevap vermek yerine arabadan indim ve peşinden sessizce motele ilerledim.

138. Bölüm

Tessa

Resepsiyondaki adam Hardin'e onun karşılık vermediği bir tebessümle oda anahtarımızı uzattı. Telafi etmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama zoraki, tuhaf bir gülümsemeydi ve resepsiyonist hemen başını çevirdi.

Sessizce lobide ilerleyip odamızı aradık. Koridor çok uzun ve dardı; krem rengi duvarlardan birinde yakışıklı bir meleğin bir bakirenin önünde diz çöktüğü, diğerinde de âşıkların birbirlerine sarıldıkları dini temalı tablolar asılıydı. En son tabloya bakıp, bizim odamızın hemen yanında duran Şeytan'ın siyah gözleriyle karşılaşınca ürperdim. Boş gözlerine bakakalmış bir halde hızla Hardin'in peşinden ilerledim ve ışığı açıp karanlıktan kurtuldum. Çantamı köşede duran bir berjere attı ve bavulu yanında durduğum kapının önüne bıraktı.

"Ben duşa giriyorum," dedi usulca. Arkasına bakmadan banyoya girip kapıyı kapadı.

Peşinden gitmek istedim ama ikilemde kalmıştım. Onu zorlayıp şu anki halinden daha fazla sinirlendirmek istemiyordum ama aynı zamanda iyi olduğundan emin olmak ve bununla, en azından tek başına başa çıkmak zorunda kalmamasını istiyordum.

Ayakkabılarımı, kotumu ve Hardin'in tişörtünü çıkardım ve çıplak bir halde peşinden ufak banyoya gittim. Kapıyı açtığımda dönüp bakmadı. Küçük banyo çoktan buhar dolmaya başlamıştı ve Hardin'in çıplak bedeni bir buhar bulutuyla sarılmıştı. Dövmelerine göz gezdirdiğimde, siyah dövmeleri buharın arasından görünüyor, beni ona doğru çekiyordu.

Yerde yığın olmuş kıyafetlerinin üzerinden geçtim ve arkasında durup aramızda biraz mesafe bıraktım.

"Benim ihtiyacım yok..." diye lafa başladı Hardin dümdüz bir sesle.

"Biliyorum," diye lafını kestim. Kızgın, incinmiş olduğunu biliyordum ve yavaş yavaş benim yok etmek için savaştığım duvarın arkasına geçmeye başlıyordu. Öfkesini o kadar iyi kontrol ediyordu ki Trish ile Christian'ı, onun tekrar eski haline dönmesine neden oldukları için öldürebilirdim.

Düşüncelerimin karamsar bir yöne gitmesine şaşırarak hemen kendimi toparladım.

Tek kelime etmeden duş perdesini çekti ve akan suyun altına girdi. Derin bir nefes alıp, toplayabildiğim tüm güven kırıntılarını bir araya getirerek arkasından duşa girdim. Su neredeyse kaynar, zor tahammül edilebilir bir sıcaklıktaydı ve yanmamak için Hardin'in arkasına saklandım. Rahatsız olduğumu anlamış olmalı ki suyun ısısını düşürdü.

Motelin küçük şampuan şişesini aldım ve bir beze sıkarak yavaşça Hardin'in sırtına götürdüm. İrkildi ve öne gitmeye çalıştı ama ilerleyip ona biraz daha yaklaştım.

"Benimle konuşmak zorunda değilsin ama şu anda burada olmama ihtiyacın olduğunu biliyorum." Sesim neredeyse bir fısıltı gibiydi ve Hardin'in derin nefes alış verişleri ve akan su sesi arasında kayboluyordu.

Sessiz ve hareketsiz kalarak tenindeki dövmenin bütün harflerini elimdeki bezle yıkarken öylece durdu. Benim dövmem.

Hardin sonra bana dönerek göğsünü yıkamama izin verirken gözleriyle bezin her hareketini takip ediyordu. İçindeki öfkeyi resmen hissedebiliyordum ve sıcak buhar bulutlarıyla karışırken gözleriyle beni adeta yakıyordu. Patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Ben daha gözlerimi kırpmaya fırsat bulamadan ellerini çeneme götürüp boynumun iki yanından tuttu. Bir anda ümitsizce dudaklarıma yapıştı ve dudaklarım bu sert temas karşısında istemsizce açıldı. Dokunuşunda herhangi bir kibarlık, yumuşaklık yoktu. Dilimle ona karşılık verdim

ve altdudağını dişlerimin arasına alırken yarasına dokunmamaya çalışarak hafifçe çektim. İnledi ve beni ıslak duvara yapıştırdı.

Dudaklarını çekince inlediğimi duydum ama sonra hızlıca tekrar temasa geçti ve boynumdan göğsüme doğru öpücükler kondurarak göğüslerimi avuçladıktan sonra yara bere içindeki morarmış elleriyle ovalamaya başladı. Bu arada ağzı bir ileri bir geri hareket ediyor, beni yalıyor, emiyor ve ısırıyordu. Başımı duvara yasladım ve ellerimi saçlarına götürerek sevdiğini bildiğim şekilde çektim.

Bir anda bedenini daha da aşağı indirerek akan suyun altında dizlerinin üzerine çöktü ve o anda aklıma belli belirsiz bir şey geldi. Ama sonra bana tekrar dokundu ve ne olduğunu unuttum.

139. Bölüm

Hardin

Tessa'nın parmakları saçımda gezinirken dudaklarım onun kızarmış, çoktan şişmiş teninde dolanıyordu. Ona dokunmak, onu bu şekilde tatmak, işkence çeken zihnimi diğer her şeyden uzaklaştırıyordu.

Dilimle onu sürekli yalarken çığlık atıyor, saçlarımı diplerinden sertçe çekiyordu. Kalçasını duvardan kaldırarak daha fazlasını ister bir halde ağzıma yaklaştırdı.

Hemen sonra tekrar ayağa kalktım ve bacaklarından birini kaldırıp belime doladıktan sonra diğerini de kaldırdım. Onu kaldırırken inledi ve yavaşça içine girdim.

"Kahretsin..." Kelime ağzımdan çıkarken sesim, onu aramızda prezervatif engeli olmadan hissetmenin verdiği sıcaklık ve ıslaklıkla hissetmenin verdiği hazla neredeyse bir tıslama gibi çıktı.

İleri geri hareket edip tekrar tekrar onun içine girerken gözleri geriye gitti. Ona hızla sahip olup onu etrafımızdaki her şeyi unutacak kadar sert bir şekilde becermemek için kendimle savaşıyordum. Bunun yerine yavaş hareket edip dudaklarımın ve ellerimin teninde sertçe gezinmesine izin verdim. Dolgun göğüs kıvrımının hemen üstündeki deriyi dudaklarımla emerken omuzlarımda duran kollarını daha da sıktı. Dilimin altındaki derinin yüzeyine kan pompalandığını tadabiliyordum ve tam zamanında geri çekilip hafif pembe lekeye baktım.

Gözleri ikimiz arasında gidip gelirken kendine baktı. Ne bana kızdı ne de dudaklarımın bıraktığı morluğa sinirlendi; dudağını dişlerinin arasına alıp bıraktığım izden hoşlanmış gibi tekrar ona baktı. Tessa tırnaklarını sırtımdan aşağı gezdirdi ve onu duvara

biraz daha sert yasladım. Parmaklarım uyluklarında adeta tenini deşiyordu ve içine girerek, sürekli adını sayıklıyordum.

Bacaklarıyla belimi biraz daha sıktı ve bir ileri bir geri gidip gelerek ikimizi de boşalmanın eşiğine getirdim.

"Hardin," diye yavaşça inleyerek gelirken nefesi kesik kesikti. Endişe duymadan içine boşalabileceğimi fark etmek beni daha da heyecanlandırıp kendimden geçirdi. Adını haykırarak içine boşaldım.

"Seni seviyorum." Dudaklarımı şakaklarına bastırdıktan sonra alnımı alnına dayayarak soluklanmaya çalıştım.

"Seni seviyorum," diye soluklandı ve gözlerini kapadı. İçinde kalıp tenin tene değmesinden duyduğum hazzın tadını çıkardım.

Sırtımda sıcak suyun giderek azaldığını hissedebiliyordum; on dakika sonra sıcak suyumuz kalmayacaktı. Gecenin bir yarısı soğuk duş alma fikri onu yavaşça yere indirmeme neden oldu. İçinden çıkarken orgazmımın bacaklarından akışını utanmadan seyrettim. Sırf bu manzara bile kahrolası yedi ay beklemeye değerdi.

Ona teşekkür etmek, onu sevdiğimi söylemek ve beni sadece bu gece değil, uzun süreli bir karanlıktan çıkardığını söylemek istiyordum ama yurttaki eski odamda beni öperek gafil avladığı günden beri kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmamıştı.

Sıcak suyu tekrar açıp duvara baktım. Yumuşak lifi sırtımda hissedip Tessa birkaç dakika önce yaptığı işe devam edince rahat bir nefes aldım.

Ona bakmak için döndüm ve tam lifi boynuma getirirken sustum. Öfkem hâlâ orada, yüzeyin altında dolanarak geziniyordu ama Tessa beni yalnızca kendisinin yapabileceği bir şekilde onun ötesine taşımıştı.

140. Bölüm

Tessa

"Annem gerçekten boku yemiş." Hardin uzun bir sessizlikten sonra sonunda konuştu. O öyle aniden konuşunca elim istemsizce havaya kalktı ama hemen kendimi toparlayıp onu yıkamaya devam ettim. "Tıpkı bir Tolstoy romanından fırlamış gibi."

Kafamdan bir anda Tolstoy'un eserleri geçerken aklıma *Kroyçer Sonat* geldi. Duşun sıcaklığına rağmen ürperdim.

"*Kroyçer* mi?" diye sorarken kafamın karışmış olmasını ya da ikimizin bu karanlık hikâyeyi farklı yorumlamış olmamızı diledim.

"Evet, elbette." Yine duygusuzlaşıp kahrolası duvarın dibine çöktü.

"Bu... durumu o kadar karanlık bir şeyle kıyaslar mıydım, bilmiyorum," dedim uysal bir sesle. Hikâye kan, kıskançlık ve öfke doluydu ve ben gerçekten yaşadığımız bu olayın daha iyi bir sonu olmasını diliyordum.

"Tam olarak değil ama evet," dedi aklımdan geçenleri okur gibi.

Olay örgüsünü aklımdan geçirip Hardin'in annesinin ilişkisiyle bağlantılı bir şeyler bulmaya çalıştım ama bulabildiğim tek şey Hardin'in kendisi ve evliliğe olan inançsızlığıydı. Bu düşünceyle bir kez daha ürperdim.

"Ben hiç evlenmeyi düşünmedim hâlâ da düşünmüyorum, yani hayır, bu bir şeyi değiştirmedi," dedi soğuk bir şekilde.

Göğsüme saplanan acıyı görmezden gelip ona odaklandım. "Peki." Önce bir kolunu sonra diğerini keseledim, başını kaldırdığımda gözleri kapalıydı.

"Sence bizimki kimin hikâyesine benzeyecek?" diye sordu lifi elimden alarak.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Bu sorunun cevabını öğrenmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Ben de." Life biraz daha duş jeli sıktı ve göğsümde gezdirdi.

"Biz kendi hikâyemizi yazamaz mıyız?" Başımı kaldırıp tedirgin gözlerine baktım.

"Yapabileceğimizi sanmıyorum. Bunun iki şekilde sonuçlanacağını biliyorsun," dedi omuzlarını silkerek.

İncindiğini ve kızgın olduğunu biliyordum ama Trish'in hatalarının bizim ilişkimizi etkilemesini istemiyordum ve Hardin'in o yeşil gözlerinden, bir kıyaslamaya giriştiğini görebiliyordum.

Konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştım. "Tüm bu olanlarda seni en çok rahatsız eden şey neydi? Yarın düğün var... aslında bugün," dedim. Saat neredeyse sabahın dördüydü ve düğün bu öğleden sonra ikide başlayacaktı ya da başlaması gerekiyordu. Biz çıktıktan sonra evde ne olmuştu acaba? Mike, Trish'le konuşmak için eve geri gelmiş miydi ya da Christian ile Trish başladıkları işi bitirmişler miydi?

"Bilmiyorum." İç çekerek lifi karnımda ve sonra uyluklarımda gezdirdi. "O düğün beni zerre kadar ilgilendirmiyor. Bence ikisi de lanet olası yalancılar."

"Üzgünüm," dedim.

"Üzülmesi gereken kişi annem. Kahrolası evini satıp kahrolası düğününden bir önceki gece müstakbel kocasını aldatan oydu." Öfkesi arttıkça dokunuşları da sertleşiyordu.

Sessiz kaldım ama lifi ellerinden alıp arkamdaki rafa astım.

"Ya Vance, nasıl bir geri zekâlı en iyi arkadaşının eski karısıyla gizli bir ilişki yaşar ki? Babam ile Christian Vance birbirlerini çocukluktan beri tanıyorlar." Hardin'in ses tonu acılı hatta tehditkârdı. "Babamı arayıp onun insanı nasıl arkadan bıçaklayan bir kaltak olduğunu..."

Elimi uzatıp ağzını kapayarak kırıcı kelimelerine engel olmak istedim. "O yine de senin annen," diye hatırlattım sakince. Kızgın olduğunu biliyordum ama ona bu şekilde hitap etmemeliydi.

Konuşması için elimi ağzından çektim. "Annem olması umurumda bile değil, Vance de umurumda değil. Görelim bakalım şimdi kim salakmış çünkü Kimberly'ye onlardan bahsettiğimde ve sen işi

bıraktığında ayvayı yiyecek," dedi Hardin gururla, intikam almanın en iyi yolu buymuş gibi.

"Kimberly'ye falan *söylemeyeceksin*." Yalvaran gözlerle ona baktım. "Christian ona kendisi söylemezse o zaman ben söylerim ama sen onu bu konuda utandırmayacak ya da aşağılamayacaksın. Annen ve Christian'a öfke duyduğunu biliyorum ama bu olayda Kimberly masum ve onun üzülmesini istemiyorum," dedim sertçe.

"Tamam. Ama işi bırakacaksın," dedi saçlarındaki şampuan köpüğünü yıkamak için bana dönerek.

İç çekerek Hardin'in elindeki şampuan şişesine uzandım ama geri çekti.

"Ben ciddiyim, artık onun için çalışmıyorsun."

Öfkesini anlıyordum ama şu an işimi konuşmak için iyi bir zaman değildi. "Bunu sonra konuşuruz," dedim ve sonunda şampuanı elime aldım. Su her dakika biraz daha soğuyordu ve saçımı yıkamak istiyordum.

"Hayır!" diye sertçe geri aldı. Sakin kalmaya ve ona karşı olabildiğince nazik davranmaya çalışıyordum ama o işleri zorlaştırıyordu.

"Bir anda stajımı yarıda bırakamam; bu o kadar kolay değil. Üniversiteyi bilgilendirmem, bir sürü evrak hazırlamam ve olanlarla ilgili somut bir açıklama yapmam gerekiyor. Ondan sonra da sömestrin ortasında programıma dersler eklemem ve Vance Yayımcılık'tan aldığım kredileri telafi etmem gerekiyor. Ve nakdi yardımın son tarihi de çoktan geçtiğine göre bunu cebimden karşılamam gerekiyor. Yani işi öylece bırakamam. Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım ama biraz zamana ihtiyacım var, lütfen." Saçımı yıkamayı bıraktım.

"Tessa, senin birkaç evrak doldurman benim gerçekten hiç umurumda değil; burada benim ailemden bahsediyoruz," deyince birden kendimi suçlu hissettim.

Haklıydı, öyle değil mi? Gerçekten de bilmiyordum ama patlak dudağı ve morarmış burnu öyle hissetmeme neden oluyordu. "Biliyorum, özür dilerim. Benim önce başka bir staj yeri bulmam gerekiyor, senden sadece bunu istiyorum." Neden soruyordum ki? "Yani *diyorum* ki... benim biraz zamana ihtiyacım var... o kadar. Zaten

şimdiden bir otele taşınmam gerekiyor..." Evsiz, işsiz ve bir kez daha arkadaşsız kalmış olma fikrinin beni ele geçirdiğini hissediyordum.

"Nasılsa başka bir staj yeri bulamayacaksın, en azından para veren bir yer bulamazsın," dedi bana sertçe hatırlatarak. Bunu zaten biliyordum ama ufacık da olsa bir şansım olduğuna kendimi inandırmaya çalışıyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum ama biraz zamana ihtiyacım var. Tüm bunlar gerçekten çok karışık." Duştan çıkıp havluya uzandım.

"Karar vermek için fazla vaktin yok. Benim yanıma, Washington'a geri taşınmalısın." Söyledikleri bir anda durmama neden oldu.

"Oraya geri taşınmak mı?" Düşüncesi bile midemi bulandırmıştı. "Oraya taşınmıyorum ve geçen hafta sonundan sonra bırak geri taşınmayı oraya tekrar gelmek bile istemiyorum. Bu bir seçenek değil." Havluyu ıslak vücuduma sardım ve banyodan çıktım.

Telefonumu aldım ve beş cevapsız arama ile iki mesajı görünce telaşlandım. Hepsi Christian'dandı. İki mesajda da Hardin'in onu hemen araması için yalvarıyordu.

"Hardin," diye seslendim.

"Ne var?" dedi sinirlenerek. Gözlerimi devirdim ve rahatsızlığımı belli etmedim. "Christian aramış, hem de birçok kez."

Beline sardığı havluyla banyodan çıktı. "Eee?"

"Ya annene bir şey olduysa? Arayıp iyi olduğundan emin olmak istemez misin?" diye sordum. "Ya da ben..."

"Hayır, ikisine de hayır. Onları arama."

"Hardin, ben gerçekten..."

"Hayır," dedi lafımı keserek.

"Ben ona mesaj attım zaten, sadece annenin iyi olduğundan emin olmak için," dedim.

Sırıttı. "Tabii ki attın."

"Kızgın olduğunu biliyorum ama lütfen hırsını benden çıkarmayı kes artık. Ben gerçekten yanında olmaya çalışıyorum ama senin de bana sinirlenmeyi bırakman lazım. Bu benim hatam değil."

"Özür dilerim." Ellerini ıslak saçlarına götürdü. "Haydi, ikimiz de telefonlarımızı kapayıp biraz uyuyalım." Sesi sakinleşmiş, bakışları büyük oranda yumuşamıştı. "Tişörtüm kan oldu," diyerek

kanlı kıyafetini yerde sürükledi "diğerinin nerede olduğunu da bilmiyorum," dedi.

"Ben bavuldan çıkarırım." İç çekti. Onun kıyafetlerini giymemin onu bu kadar rahatlatıyor olması beni mutlu ediyordu ve bu durum, bu talihsiz gece için de geçerliydi. Bugün giydiği tişörtü yerden aldım ve kıyafetleri katlayıp bavula yerleştirmeden önce temiz iç çamaşırı uzattım.

"Kalkınca uçak biletimizi değiştireceğim. Şu anda buna odaklanamıyorum." Yatmadan önce bir süre yatağın kenarında oturdu.

"Ben yapabilirim," dedim bavuldan bilgisayarını çıkararak.

"Teşekkürler," diye homurdandı yarı uykulu bir sesle.

Birkaç saniye sonra, "Keşke seni uzağa, çok uzaklara götürebilseydim," diye mırıldandı. Ellerim hâlâ klavyedeyken başka bir şey daha söylemesini bekledim ama o hafifçe horlamaya başladı.

Havayolu şirketinin internet sitesine girerken masadaki telefonum titredi. Christian'ın adı ekranda belirdi. Aramayı görmezden geldim ama ikinci kez arayınca oda anahtarını alıp cevap vermek için sessizce koridora çıktım.

Fısıldayarak konuşmaya çalıştım. "Alo."

"Tessa? O nasıl?" diye sordu telaşla.

"O... o iyi. Burnu yaralandı ve şişti, dudağı patladı ve birkaç kesiği ile morluğu var." Ses tonumdaki düşmanlığı saklamıyordum.

"Kahretsin," diye soluklandı. "İşler bu raddeye geldiği için özür dilerim."

"Ben de," diyerek patronuma parladım ve gözümün önünde duran korkunç resmi görmezden gelmeye çalıştım.

"Onunla konuşmam gerekiyor. Kafasının karışık olduğunu ve çok sinirlendiğini biliyorum ama ona açıklamam gereken bazı şeyler var."

"O seninle konuşmak istemiyor ve gerçekten, niye seninle konuşsun ki? Sana güvenmişti ve sen, onun öyle herkese güvenmediğini biliyordun." Sesimi alçalttım. "Harika bir kadınla nişanlısın ve Trish'in yarın evleniyor olması gerekiyordu."

"O hâlâ evleniyor," dedi hattın diğer ucundan.

"Ne?" Koridorda biraz daha ilerledim. Diz çöken meleğin hurma dolu tablosunun önünde durdum ama dikkatli bakınca bu resim de

bozulmaya başladı. Meleğin arkasında biri daha vardı; bu ikinci kişinin bedeni neredeyse şeffaftı ve elinde iki tarafı keskin bir hançer tutuyordu. Kahverengi saçlı bakire ona bakarken yüzünde, diz çökmüş meleğe düzenlenecek saldırıyı bekliyormuş gibi fesat bir gülümseme vardı. İkinci meleğin yüz ifadesi çarpık, birinci meleği hançerlemeye hazırlanan çıplak bedeni çizgiler ve köşelerle doluydu. Başımı çevirip hattın diğer ucundaki sese odaklandım.

"Düğün iptal edilmedi. Mike, Trish'i ve Trish de onu seviyor; yaptığım hataya rağmen yarın evlenecekler." Kelimeler ağzından zorla çıkıyordu sanki.

Kafamda ona soracak bir sürü soru vardı ama soramazdım. O benim patronumdu ve gizli ilişki yaşadığı kişi Hardin'in annesiydi; bu beni hiç ilgilendirmezdi.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum Tessa ama eğer kendimi açıklamama fırsat verirseniz belki ikiniz de beni anlarsınız."

"Hardin uçuş saatimizi değiştirip sabah gitmemizi istiyor," diyerek onu bilgilendirdim.

"Annesine veda etmeden gidemez. Bu onu öldürür."

"Ben Hardin'in annesiyle aynı odada olmasının hiç kimseye faydası olacağına inanmıyorum," diye uyardım ve odaya geri dönerek kapının önünde durdum.

"Onu korumak istemeni anlıyorum ve ona ne kadar sadık olduğunu görmek beni çok mutlu ediyor. Ama Trish'in hep çok zor bir hayatı oldu ve onun da biraz mutlu olmaya hakkı var. Düğüne gelmesini beklemiyorum tamam, ama en azından annesine veda etmesini sağlamak için elinden geleni yap lütfen. Kim bilir bir daha İngiltere'ye ne zaman gelir." Christian iç çekti.

"Bilmiyorum." Parmaklarımı Şeytan tablosunun bronz çerçevesinde gezdirdim. "Elimden geleni yaparım ama hiçbir şey için söz vermiyorum. Onu zorlayamam."

"Anlıyorum. Teşekkürler." Sesindeki rahatlama hemen anlaşılıyordu.

"Christian?" dedim kapamadan önce.

"Efendim Tessa?"

"Kimberly'ye söyleyecek misin?" Nefesimi tutup yersiz soruma vereceği cevabı bekledim.

"Tabii ki söyleyeceğim," dedi belirgin ve düzgün aksanıyla. "Onu her şeyden fazla..."

"Peki." Anlamaya çalışıyordum ama aklıma gelen tek şey, Kimberly'nin mutfaklarında gülümseyerek kahkahadan başını geriye attığı ve Christian'ın, dünyasındaki tek kadın oymuş gibi ona hayranlıkla bakan gözlerinin parladığıydı. Acaba Trish'e de öyle mi bakıyordu?

"Teşekkürler. Bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Bir kez daha gördüklerin için senden özür diliyorum ve umarım benimle ilgili düşüncelerin tamamen yerle bir olmamıştır," dedi ve telefonu kapadı.

Duvardaki korkunç yaratığa son bir kez daha baktım ve kapıdan içeri girdim.

141. Bölüm

Hardin

"Neredesin?" Öfkeli sesi koridordan gürleyip mutfağa kadar ulaşıyordu. Ön kapı sertçe çarparak kapanınca kitabımı kaparak mutfak sandalyesinden atladım. Omzum masanın üzerindeki şişeye çarptı ve şişe yere düşerek paramparça oldu. Kahverengi sıvı yere saçıldı ve beni bulup yaptığımı görmeden gizlemek için telaşa kapıldım.

"Trish! Burada olduğunu biliyorum!" Yine bağırıyordu. Şimdi sesi daha yakından geliyordu. Küçük ellerim ocağın üzerindeki havluyu kaparak durumu gizlemek için yere attı.

"Annen nerede?"

Sesini duyunca irkildim. "O... o burada değil," dedim ayağa kalkarken.

"Ne bok yedin sen?" diye bağırdı beni itip geçerek yerdeki durumu gördüğünde. Bu kazaya neden olmak istememiştim. Kızacağını biliyordum.

"O viski şişesinin yaşı senden büyüktü," dedi. Kızarmış yüzüne bakınca sendelediğini gördüm. "Lanet olasıca şişemi kırmışsın." Babamın sesi kısıktı. Eve geç geldiğinde hep böyle konuşurdu.

Küçük adımlarla geri çekilmeye başladım. Merdivene ulaşabilirsem kaçabilirdim. Peşimden gelemeyecek kadar sarhoştu. Son defasında düşmüştü.

"Nedir o?" Öfkeli bakışları kitabıma odaklandı.

Kitabı göğsüme sıkıca bastırdım. Hayır. Bunu da parçalamasını istemiyordum.

"Gel buraya, evlat." Etrafımdan dolaştı.

"Lütfen," diye yalvardım, adam en sevdiğim kitabı elimden kaparken. Bayan Johnson iyi bir okur olduğumu söylerdi; beşinci sınıftaki diğer herkesten daha iyi.

"Sen şişemi kırdın, ben de senin bir şeyini kıracağım." Gülümsedi. Kitabı elimden kapıp sayfalarını yırtarken geri çekildim. Ellerimi kulaklarıma bastırırken Gatsby ile Daisy'nin beyaz bir kar fırtınası gibi etrafa saçılışını izledim. Sayfaların bazılarını havada yakalayıp daha da küçük parçalara böldü. Bebeklik edemezdim. Ağlayamazdım. Sadece bir kitaptı. Sadece bir kitap. Gözlerim yanıyordu ama bebek değildim, ağlayamazdım.

"Sen de tıpkı onun gibisin, biliyor musun? Lanet olasıca aptal kitaplarınla," diye geveledi.

Kim gibi? Jay Gatsby mi? O benim kadar çok okumaz ki.

"Benim aptal olduğumu sanıyor ama değilim." Düşmemek için sandalyenin sırtlığını yakaladı. "Onun ne yaptığını biliyorum." Yüzü aniden rahatlayınca babamın ağlayacağını sandım.

"Temizle şunu," diye homurdandı ve kitabımın cildini tekmeleyip çıkarak beni mutfakta tek başıma bıraktı.

"Hardin! Hardin, uyan!" Annemin mutfağından biri bana sesleniyordu. "Hardin, rüya görüyorsun. Uyan lütfen."

Gözlerimi açtığımda tepemde endişeli gözlerle ve tanıdık olmayan bir tavanla karşılaştım. Annemin mutfağında filan olmadığımı ancak bir an sonra anlayabildim. Yere dökülmüş viski veya parçalanmış bir roman yoktu.

"Seni burada yalnız bıraktığım için çok üzgünüm. Sadece kahvaltı almaya gitmiştim. Ben..." Hıçkırıklara boğuldu ve kollarını ter içindeki sırtıma doladı.

"Şişşt..." Saçlarını okşadım. "Ben iyiyim." Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

"Anlatmak ister misin?" diye sordu sakince.

"Hayır, hatırlamıyorum zaten," dedim. Rüya bulanıklaşmıştı ve sırtımı okşayan elinin her hareketinde biraz daha silikleşiyordu.

Geri çekilmeden önce bana sarılmasına bir süre daha izin verdim. "Sana kahvaltı getirdim," dedi üzerindeki bluzun koluyla burnunu silerek. "Üzgünüm." Sümük bulaşmış kolunu bana doğru uzatarak mahcup bir tavırla gülümsedi.

Kâbusumu unuturken gülmekten kendimi alamadım. "O tişörtün başına daha kötü şeyler de geldi," diye hatırlattım onu güldürmeye çalışarak. Evde üzerimde aynı tişört varken bana oral seks yaptığında ortaya saçılan pisliği hatırladım.

Yanakları kızarınca, yanındaki yiyecek tepsisine uzandım. Ekmek çeşitlerinden oluşan bir tepecik oluşturmuş, meyve, peynir ve hatta küçük bir kutu Frosted Flakes almıştı.

"Onun için yaşlı bir kadınla kavga etmem gerekti." Gevreği başıyla işaret ederek sırıttı.

"Sen böyle bir şey yapmazsın," diye takıldım, dudağına üzüm götürüşünü izlerken.

"Yaparım," diye ısrar etti.

Gece geç saatte gelişimizden beri ruh halimiz belirgin ölçüde değişmişti. "Uçuş saatini değiştirdin mi?" diye sordum ve tepside getirdiği küçük kâseye aldırmadan gevreği kutusundan yemeye başladım.

"Ben de seninle bunu konuşacaktım." Sesi kısıktı. Uçuş saatini değiştirmemişti. İç çekerek sözünü tamamlamasını bekledim. "Dün gece Christian'la konuştum... şey, bu sabah yani."

"*Ne? Neden?* Sana söylemiştim..." Gevrek kutusunu tepsiye fırlatıp ayağa kalktım.

"Söylediğini biliyorum ama beni dinle önce," diye yalvardı.

"Tamam." Yatağa oturdum ve bir açıklama yapmasını bekledim.

"Gerçekten üzgün olduğunu ve bütün bunları sana açıklaması gerektiğini söyledi. Dinlemek istemezsen anlarım. İkisiyle de –Christian ve annenle– konuşmak istemezsen hemen internete girip uçuş saatini değiştirebilirim. Ama önce sana bu seçeneği sunmak istedim. Ona değer verdiğini biliyorum..." Tessa'nın gözleri yine yaşarmaya başlamıştı.

"Vermiyorum," diye ısrar ettim.

"Biletleri değiştirmemi mi istiyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim. Kaşlarını çattı ve yatağın yanındaki komodinin üzerindeki bilgisayarıma uzandı. "Başka ne dedi?" diye sordum tereddütle. Önemi yoktu ama merak ediyordum.

"Düğün gerçekleşecek," dedi.

Nasıl yani?

"Ve Kimberly'ye her şeyi anlatacağını, onu her şeyden çok sevdiğini söyledi." İhanete uğrayan arkadaşının adını anınca Tessa'nın altdudağı titremeye başladı.

"O zaman Mike lanet olasıca bir aptal demektir; belki de annemle tencere kapak olmayı hak ediyordur."

"Onu neden bu kadar çabuk bağışladığını bilmiyorum ama bağışlamış." Tessa duraksadı ve ruh halimi tartar gibi bana baktı. "Christian, gitmeden önce en azından annenle vedalaşman konusunda seni ikna etmemi istedi. Düğüne gitmeyeceğini biliyor ama onunla vedalaşmanı istiyor." Tessa nefes almadan konuşuyordu.

"Tanrım, hayır. Hayatta olmaz. Giyiniyorum ve bu bok çukurundan hemen siktirip gidiyoruz." Aşırı pahalı motel odasına doğru elimi salladım.

"Pekâlâ," dedi.

Bu kolay oldu. Fazla kolay oldu. "Ne demek *pekâlâ*?" diye sordum.

"Hiç. Sadece pekâlâ. Annenle vedalaşmak istememeni anlıyorum." Omuz silkti ve dağınık saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı.

"Öyle mi?"

"Evet." Belli belirsiz gülümsedi. "Bazen seni zorladığımı biliyorum fakat bu konuda senin yanındayım. Bu konuda kesinlikle haklısın."

"Tamam," dedim gerçekten rahatlayarak. Benimle kavga edeceğini ve hatta beni düğüne gitmeye zorlayacağını sanmıştım. "Geri dönmek için sabırsızlanıyorum." Şakaklarımı ovuşturdum.

"Evet, ben de," dedi Tessa.

Artık nerede kalacaktı? Burada olanlardan sonra Vance'in evine dönemezdi fakat benim evime de gelmeyecekti. Ne yapacağını bilmiyordum ama Tessa'nın Birleşik Devletler'e dönüşünü bu kadar karmaşıklaştırdığı için Vance'in lanet olasıca kafasını koparmak istediğimi biliyordum.

Keşke Bolthouse'da benimle birlikte çalışması için bir iş ayarlayabilseydim ama bu imkânsızdı. Daha ikinci sınıf öğrencisi bile değildi ve yayınevlerinde maaşlı staj fırsatı her gün bulunmazdı; mezunlar bile bulamazken. Okulunda ilerleyene, hatta bitirene kadar yeni bir yayınevi bulması mümkün değildi; özellikle de Seattle'da.

Uçuş saatimizi değiştirme işini bitirmek için bilgisayarı elinden aldım. En başında İngiltere'ye gelmeyi bile kabul etmemeliydim. Tessa'yı yanımda getirme konusuna beni ikna eden Vance olmuş, sonra da bütün geziyi batırmıştı.

"Sadece banyodan eşyalarımı alacağım, sonra havalimanına gidebiliriz," dedi Tessa kirli çamaşırlarını bavulun en üst cebine tıkarken. Yüzünde yenik bir ifade vardı ve kaşlarını çatmıştı. Yüzündeki derin endişe çizgilerini silmek istiyordum. Omuzlarının öyle düşmesinden nefret ediyordum ve sorunlarımın yükünü taşıdıklarından şüphem yoktu. Tessa'yı ve şefkatini seviyordum; ama benim dertlerimi kendi derdiymiş gibi yüklenmesini istemiyordum. Kendi dertlerimi kendim yüklenebilirdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum. Başını kaldırdığında yüzünde hayatımda gördüğüm en sahte tebessümü gördüm.

"Evet, ya sen?" diye sordu daha endişeli bir tavırla.

"Sen değilsen değilim. Tessa. Benim için endişelenme."

"Endişelenmiyorum," dedi.

"Tess..." Yerimden kalkıp yanına gittim ve son iki dakikadır en azından on kez katladığını gördüğüm tişörtü elinden aldım. "Ben iyiyim, tamam mı? Hâlâ kızgınım ama kendimi kaybedeceğimden korktuğunu biliyorum. Bu olmayacak." Yaralı ellerime baktım. "Eh, en azından tekrarlanmayacak." Hafifçe güldüm.

"Biliyorum. Sadece öfkeni o kadar iyi kontrol ediyorsun ki gelişimini berbat etmek istemiyorum."

"Biliyorum." Elimle saçlarımı taradım ve öfkelenmeden, düzgün düşünmeye çalıştım.

"Durumla bu kadar soğukkanlı bir şekilde başa çıkmanla gurur duyuyorum. Sana saldıran Christian'dı," dedi.

"Gel buraya." Kollarımı iki yana açtım ve zarifçe aralarına girip yüzünü göğsüme gömdü. "O bana saldırmasa bile yine dövüşecektik. O yapmasa, ilk hamleyi ben yapardım, biliyorum," dedim. Ellerim tişörtünün altından kaydı ve soğuk ellerim sıcak sırtına değince yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," dedi.

"Çarşambaya kadar boş olduğuna göre babamın evinde kalabilir..." Cep telefonunun titreştiğini duyunca sözlerim yarım kaldı.

İkimiz de masaya baktık. "Cevap vermeyeceğim," dedi.

Tessa'yı bırakıp telefonu kaptım. Ekrana baktım ve cevap vermeden önce bir an nefes aldım. "Tessa'yı taciz etmeyi kes ulan; benimle konuşmak istiyorsan beni arayabilirsin. Onu bu bokun içine sürükleme," dedim daha alo demesine fırsat vermeden.

"Seni aradım. Telefonunu kapamışsın," dedi Christian.

"Sence neden?" diye hırladım. "Seninle konuşmak isteseydim konuşurdum ama istemediğime göre, beni de rahatsız etmeyi kes artık."

"Hardin, kızgın olduğunu biliyorum fakat bunu konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok be!" diye bağırdım. Ben öfkemi bastırmaya çalışırken Tessa endişeli gözlerle bana bakıyordu.

"Evet, var. Konuşacak çok şey var. İstediğim tek şey on beş dakika." Yalvarıyordu.

"Seninle neden konuşayım?"

"Çünkü ihanete uğradığını hissettiğini biliyorum ve sana bir açıklama yapmak istiyorum. Benim için ve annen için önemlisin," dedi.

"Şimdi de ikiniz bana karşı mı birleştiniz yani? Ha siktir!" Ellerim titriyordu.

"İkimizi de umursamıyormuş gibi davranabilirsin fakat öfken umursadığını gösteriyor."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırdım ve duvara çarpıp paramparça etmemek için kendimi son anda tutabildim.

"On beş dakika," diye tekrarladığını duydum. "Düğünün başlamasına birkaç saat var. Bütün erkekler öğle yemeği için Gabriel'in barında toplanıyor. Orada buluşalım."

Telefonu yine kulağıma yaklaştırdım. "Seninle barda mı buluşmamı istiyorsun? Sen salak mısın yahu?" Aslında bir içki tam ihtiyacım olan şey olabilirdi... Dilimde viskinin yakıcı tadı...

"İçmek için değil, sadece konuşmak için. Senin de tahmin edeceğin nedenlerle kalabalık bir ortamda buluşmamız en iyisi olur." İç çekti. "İstersen başka yerde de buluşabiliriz."

"Hayır, Gabriel iyi," dedim. Tessa'nın gözleri iri iri açıldı ve fikrimi değiştirmeme şaşırdığını belli edercesine başını iyice kaldırdı. Onu dinlemeyi kabul etmemin nedeni şefkat değildi; sadece meraktı. Bütün bunların bir açıklaması olduğunu iddia ediyordu ve ben de öğrenmek istiyordum. Aksi takdirde, annemle zaten hasarlı olan ilişkim tamamen sona erecekti.

"Tamam..." Kabul etmemi beklemediğinin farkındaydım. "Öğlen olmuş zaten. Saat birde orada buluşalım."

"Tamam," diye tersledim. Bu küçük görüşmenin neden yumruklarla sona ermeyeceğini anlayamıyordum.

"Tessa'yı Heath'e getir; Kim ve Smith orada olacak. Gabriel ile arasında birkaç kilometre var ve şu anda Kim'in de bir dosta ihtiyacı var." Sesindeki utanç beni neredeyse güldürecekti. Lanet olasıca piç!

"Tessa benimle gelecek," dedim.

"Onu şiddet potansiyeli olan bir ortama sokmak istediğinden emin misin... yine?.." diye sordu.

Evet. Evet, istiyorum. Hayır, istemiyorum. Onun gözünün önünden ayrılmak istemiyordum ama benden, bir ömre yetecek kadar şiddet görmüştü zaten.

"Bunu sadece nişanlını aldattıktan sonra onu rahatlatmasını istediğin için söylüyorsun," diye hırladım.

"Hayır." Vance duraksadı. "Sadece seninle yalnız konuşmak istiyorum ve iki kadının da yanımızda olmasının akıllıca olacağını sanmıyorum."

"Tamam. Bir saat sonra buluşuruz." Telefonu kapayıp Tessa'ya döndüm. "Biz konuşurken senin de Kim'in yanında olmanı istiyor."

"Biliyor muymuş?" diye sordu sakince.

"Öyle görünüyor."

"Onunla görüşmek istediğinden emin misin? Buna mecbur muşsun gibi hissetmeni istemiyorum."

"Sence görüşmeli miyim?" diye sordum.

Bir an sonra başıyla onayladı. "Evet. İstiyorum."

"O halde onunla görüşeceğim." Yanına gittim.

Tessa yataktan kalktı ve kollarını belime sardı. "Seni çok seviyorum," dedi yanağını çıplak göğsüme bastırarak.

"Seni seviyorum." Bu sözleri söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktım.

Banyodan çıktığında neredeyse nefesim kesilecekti. "*Ha'siktir.*" Üç adımda yanına ulaştım.

"Bu iyi mi?" diye sordu yavaşça olduğu yerde dönerken.

"Ah, evet." Yine yutkundum. *İyi mi? Bu kız deli mi be?* Babamın düğününde giydiği beyaz elbise, üzerinde o zamankinden de daha iyi duruyordu.

"Fermuarını çekmekte zorlandım." Mahcup bir tavırla gülümsedi. Olduğu yerde dönerek, sırtına dökülen saçlarını kaldırdı. "Geri kalanını sen çeker misin?"

Onu yüzlerce kez çıplak görmüş olmama rağmen hâlâ her seferinde yanaklarının kızarması ve masumiyetini koruması hoşuma gidiyordu. Onu tamamen lekelememiştim.

"Fikrini değiştirdin mi? Huzursuz olmanı istemiyorum." Tessa'nın sesi yumuşaktı.

"Evet, eminim. Sadece söyleyeceği saçmalıkları duymak için ona on beş dakika vereceğim." İç çektim. O lanet olasıca havalimanı dışında gitmek istediğim bir yer yoktu fakat bavulu toplarken yüzündeki ifadeyi gördükten sonra bunu yapmam gerektiğini hissetmiştim; sadece onun için değil, kendim için de.

"Senin yanında sefil bir dilenci gibi görünüyorum," dedim. Beni baştan aşağı süzerek gülümsedi.

"Lütfen!" Güldü. Siyah tişörtüme ve yırtık kotuma baktım. "Tıraş olabilirdin," dedi gülümseyerek. Gergin olduğunu ve sadece ortamı neşelendirmeye çalıştığını görebiliyordum. Ben de bundan daha gergin olamazdım... Sadece her şeyin geçip gitmesini istiyordum.

"Sen bunu seviyorsun." Elini tutup çenemdeki hafif sakallara sürttüm. "Özellikle bacaklarının arasındayken." İşaretparmağını dudaklarımın arasına aldığımda elini sertçe çekip göğsüme vurdu.

"Hiç durmayacaksın," diye şakacı bir tavırla beni azarlayınca, bir an için bütün saçmalıkları unuttum.

"Hayır. Asla." Ellerimi arkasına atıp kalçasını sıktığımda çığlık attı.

Kimberly ile Smith'in beklediği Hampstead Heath'e ve buluşacağımız parka kadar yolculuğumuz sinir bozucuydu. Tessa yolcu koltuğunda ojeli tırnaklarıyla oynuyor ve pencereden dışarı bakıyordu.

"Ya ona söylemediyse? Ben söylemeli miyim?" diye sordu sonunda, ben kendimi kapıdan içeri atarken. Endişesine rağmen parkın manzarasını izlediğini gördüm. "Vay canına," dedi olduğundan çok daha küçük yaştaymış gibi bir sesle.

"Heath'i seveceğini biliyordum," dedim.

"Çok güzelmiş. Londra'nın ortasında böyle bir yer nasıl olabilir?" Şehrin dumanlar ve ofis kuleleriyle kirlenmemiş birkaç yerinden biri olan ortama şaşkınlıkla baktı.

"İşte orada..." Arabala, bir bankta oturan sarışın kadına yavaşça yaklaştım. Smith birkaç metre ötede başka bir bankta, kucağında oyuncak bir trenle oturuyordu. Bu ufaklık, çok acayip bir çocuktu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen beni ara. Yanma gelirim," diye söz verdi Tessa arabadan inmeden önce.

"Sen de." Konsolun üzerinden uzanarak onu hafifçe öptüm. "Ciddiyim. Bir terslik olursa hemen beni ara," dedim.

"Ben daha çok senin için endişeleniyorum," diye fısıldadı dudaklarını dudaklarımdan çekmeden.

"Beni merak etme. Şimdi gidip arkadaşına nişanlısının nasıl bir pislik olduğunu anlat." Onu tekrar öptüm.

Bana çatık kaşlarla baktı ama hiç konuşmadan arabadan indi ve çimenlerin üzerinden Kimberly'ye doğru yürüdü.

142. Bölüm

Tessa

Kimberly'yle buluşmak için çimlerin üstünde yürürken kafamı toparlamaya çalışıyordum. Ona ne diyeceğimi bilemiyordum ve önceki gece olanları bilmediği ihtimalini düşünerek korkuyordum. Ona açıklayan kişi ben olmak istemiyordum –bu Christian'ın sorumluluğuydu– fakat bilmediğini anlarsam hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimi de sanmıyordum.

Dönüp bana baktığında sorumun cevabını hemen aldım. Büyük ölçüde gölgelerin arasında gizlenmesine rağmen gözleri şişmişti ve üzgün bakıyordu.

"Çok üzgünüm," dedim. Bankta yanına oturduğumda hemen bana sarıldı.

"Ağlardım fakat sanırım gözyaşlarım kurudu." Gözlerinden yansımayan bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf ettim, bizi duyabilecek mesafede olmayan Smith'e bakarak.

"Eh, bir çifte cinayet planı yapmama yardım ederek başlayabilirsin." Kimberly omuzlarına dökülen saçlarını bir eliyle tutup kenara itti.

"Bunu yapabilirim." Hafifçe güldüm. Keşke Kimberly'nin gücünün yarısına sahip olabilseydim.

"Güzel." Gülümseyerek elimi sıktı. "Bugün gerçekten seksi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun," dedim. Bulutların arasından sızan güneş ışığında açık mavi payetli elbisesi parıldıyordu.

"Düğüne gidiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, sadece olduğumdan daha iyi görünmek istedim," diye cevap verdim. "Sen gidiyor musun?"

"Evet, gidiyorum." İç çekti. "Sonrasında ne yapacağımı bilmiyorum ama Smith'in kafasını karıştırmak istemiyorum. O akıllı bir çocuk ve olanlarla ilgili tedirgin olmasını istemiyorum." Bakışlarını küçük biliminsanına ve oyuncak trenine dikti.

"Ayrıca, Max'in şu götü boklu Sasha'sı da orada olacak ve ona dedikodu malzemesi vermeye hiç niyetim yok."

"Sasha buraya Max'le birlikte mi geldi? Ya Denise ve Lillian?" Max'in kurnazlığının sınırları yoktu.

"Ben de aynen öyle dedim! Bu kadının hiç utanma duygusu yok; evli bir adamla, bir düğüne katılmak için ta İngiltere'ye kadar geliyor. Öfkemi biraz boşaltmak için onun canını çıkarmalıydım." Kimberly o kadar gergindi ki ateş püskürüyordu. O anda hissettiği acıyı hayal bile edemiyordum ve kendini böyle kontrol edebilmesine hayranlık duyuyordum.

"Sen... Burnumu sokmak istemem ama..."

"Tessa, burnunu sokmak benim göbek adım. Sen de yapabilirsin," dedi sıcak bir tavırla gülümseyerek.

"Onunla ilişkine devam edecek misin? Bunu konuşmak istemezsen mecbur değiliz elbette."

"Konuşmak istiyorum. Konuşmak istiyorum, çünkü konuşmazsam şimdiki kadar öfkeli kalabileceğimi sanmıyorum." Dişlerini sıktı. "Onunla devam edip etmeyeceğimi bilmiyorum. Onu seviyorum, Tessa." Yine Smith'e baktı. "Ve benimle sadece haftada bir kez konuşsa bile bu küçük çocuğu da seviyorum." Hafifçe güldü. "Keşke bunun beni şaşırttığını söyleyebilseydim ama açıkçası şaşırtmıyor."

"Neden?" diye sordum hiç düşünmeden.

"Rekabet edebileceğimi hiç sanmadığım kadar eskiye dayanan bir mazileri var çünkü." Sesinde kırgınlık vardı, gözyaşlarımı bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Mazi mi?"

"Evet. Kendisi Hardin'e söyleyene kadar Christian'ın benden sana söylememi istemediği bir şey öğrendim ama sanırım artık söyleyebilirim..."

143. Bölüm

Hardin

Gabriel, Hampstead'in en zengin bölgesinin ortasında kurulmuş gösterişli bir bardı. Elbette ki benimle buluşmak için seçeceği yer burası olurdu. Kiralık arabamı otoparka park ettim ve kapıya doğru yürüdüm. Kalabalık ortama girer girmez etrafa bakındım. Barın köşesindeki yuvarlak bir masada Vance, Mike, Max ve şu sarışın oturuyorlardı. Onun burada ne işi vardı ki? Ve daha önemlisi, daha on iki saatten kısa bir süre önce nişanlısını düzmek üzereyken yakaladığı Vance, Mike'ın yanında ne arıyordu?

Ortamdaki herkes lanet olasıca bir kravat takmıştı; benim dışımda. Yanımdan geçerken bir kadın garson benimle konuşmaya çalıştı ama başımdan savdım.

"Hardin, seni görmek ne güzel." Mike ayağa kalktı ve tokalaşmak için elini uzattı. Ona aldırmadım.

"Konuşmak istedin, konuşalım," diye çıkıştım Vance'e masaya ulaştığımda. Ağzına kadar alkol dolu kadehini dudaklarına götürdü ve içtikten sonra ayağa kalktı.

Mike'ın gözlerini masaya dikmişti ve ona ne kadar aptal olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyordum. Her zaman sakin bir adam, annemin ihtiyaç duyduğunda yumurta ya da süt istediği güvenilir komşusu olmuştu.

"Tatilin şimdilik nasıl geçiyor?" diye çınladı Sabrina'nın sesi. Benimle hâlâ konuşabildiğine hayret ederek ona baktım.

"Karın nerede?" diye hırladım Max'e. Yanında oturan sarışının gülümsemesi bir anda silindi ve elindeki boş martini kadehini evirip çevirmeye başladı.

"Hardin..." dedi Vance, yine çenemi kapamaya cüret ederek.

"Siktir git!" diye bağırdım. Ayağa kalktı. "Eminim karısı ve kızı onu özlüyordur, kendisi burada bir sürt..."

"Yeter," dedi ve beni masadan uzaklaştırma girişimiyle nazikçe kolumdan yakaladı.

Kolumu sertçe çekip elinden kurtardım. "Sakın bana dokunmaya kalkma!"

Stephanie'nin tiz "Hey!" çığlığı öfkemin arasına kulaklarıma ulaştı. "İnsan babasına böyle davranmaz, değil mi?"

Bu kadın ne kadar aptal olabilirdi yahu? Benim babam Washington'daydı. "Ne?"

Kadının gülümsemesi daha da yayıldı. "Beni duydun. Babana gerçekten daha saygılı davranmalısın."

"*Sasha!*" Max onun ince kolunu sertçe, neredeyse ayağa kaldıracak bir güçle tuttu.

"Ah, söylememem gereken bir şey mi söyledim?" Kadının kahkahaları barda yankılandı. Amma salaktı!

Şaşkınlıkla Mike'a baktım; yüzü bembeyaz olmuştu. Her an bayılabilirmiş gibi görünüyordu. Zihnim kıpırdanmaya başlarken Vance'e dönüp baktım; o da aynı ölçüde sararmıştı ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıp duruyordu.

Aptal bir kaltağın anlamsız saçmalığına neden bu kadar abartılı tepki veriyorsunuz?

"Artık kapa çeneni." Max kadını masadan kaldırıp barda sürükledi.

"Onun söylememesi gerekiyordu..." Vance elini saçında gezdirdi. "Ben söyleyecektim..." Yumruklarını sıktı.

Neyi söylememesi gerekiyordu? Vance'in babam olmasıyla ilgili aptalca bir yorum yapmıştı; oysa benim babam...

Karşımda duran telaşlı adama baktım; yeşil gözleri alev alev yanıyordu ve elini saçında deli gibi gezdirip duruyordu...

Kendi elimin de aynı şeyi yaptığını ancak bir an sonra fark edebildim.

Teşekkür

Üçüncü kitabın teşekkür satırlarını yazdığıma inanamıyorum! Zaman gerçekten hızla akıyor ve bu çılgınca yolculuk için minnettarım. Hayatımda teşekkürü hak eden çok fazla insan var ve burada birçoğunu anmaya çalışacağım.

Öncelikle okurlarım ve sadık *After*'cılara teşekkür ediyorum. Desteğiniz ve sevginizle beni sürekli şaşırtmaya devam ediyorsunuz. Her organizasyona büyük kalabalıklar halinde geliyor, bana her gün tweet atıyor, günümü şenlendiriyor ve gittiğim her yerde siber-dostlarım oluyorsunuz. Aramızdaki bağın tipik okur/yazar ilişkisinden, hatta arkadaşlıktan bile öteye geçtiğini hissediyorum. Biz bir aileyiz ve hem benim yanımda hem de birbirinizin yanında olduğunuz için ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu seriye katılacak bir kitabımız daha var ve umarım onu da aynı gururla sahiplenmeye devam edersiniz. Hepinizi çılgınca seviyorum; sizler benim dünyamsınız.

Gallery'deki süper kahraman editörüm Adam Wilson. Birlikte çok iş başardık ve bu kitapları inanılmaz bir hızla hazırlarken durdurulmaz bir tren gibiydik; yol boyunca işimi çok kolaylaştırdın. Yorumların ve şakalarınla bana daha iyi bir yazar olmayı öğrettin ve mizah duygumu yakaladın. "Büyük, kötü bir editör"le çalışmak zorunda kalacağımdan korkuyordum fakat bundan daha iyisini umamazdım! Teşekkürler!

Ashleigh Gardner, benim için çok yakın bir dost oldun. Bunu daha önce söyledim ama dürüst olmam gerekirse örnek aldığım bir kadınsın. Güçlü ve tutkulusun fakat aynı zamanda da tatlı ve komiksin. Kitap tavsiyelerin daima mükemmel oluyor, beni tuhaf restoranlara götürüyorsun ve Çin yemeğini çatalla yemem gerek

tiğinde veya bir şeyi anlamadığımda (yemeklerle ilgili olması şart değil) bana kendimi aptal gibi hissettirmiyorsun. Sana gerçekten büyük bir hayranlığım var; yeni evliliğin için çok mutluyum ve her şey için teşekkür etmek istiyorum.

Candice Faktor; tanıştığımızdan beri o kadar çok ortak noktamız çıktı ki neredeyse ürkütücü hale geldi. Sen ve Amy'nin tıpkı bana benzeyen insanlar olduğunuzu hemen anlamıştım ve bu kadar harika biri olduğun için çok rahatladım. Her konuda böylesine tutkuyla konuşmana bayılıyorum; o açıdan da birbirimize benziyoruz. Her zaman samimi ve doğalsın; seninle birlikte çalıştığım ve arkadaşım olduğun için şükrediyorum.

Nazia Khan, kalabalık ortamlarda konuşmayı öğrettiğin ve tam bir felakete dönüşmeden bir röportajı bitirmemi sağladığın için minnettarım. Her zaman durumları eğlenceli hale getiriyorsun ve önce sana söylemeden insanlara e-posta adresimi verdiğimde çok fazla kızmıyorsun. Sen de benim harika bir dostumsun ve birlikte AMA'ya gitmeye hazırlanıyoruz (gerçek hayatta, sen bu satırları okurken değil). Oraya benimle birlikte gelen kişi sen olduğun için çok mutluyum! Her şey için teşekkürler!

Caitlin, Zoe, Nick, Danielle, Kevin (ikiniz de), Tarun, Rich ve Wattpad'deki herkes; sizler hiç şüphesiz hayal edilebilecek en iyi ekipsiniz. Hiçbirinizin Wattpad'e katılırken After ve benim için bu kadar çok şey yapmak zorunda kalacağınızı düşünmediğinizi biliyorum ve beni aileye kabul ettiğiniz, bu seriyle ilgili olan ve olmayan her konuda yardım ettiğiniz için size minnettarım. Geleceğin hepimize getireceklerini görmek için sabırsızlanıyorum! Sizler en yaratıcı, en cesur ve en eğlenceli ekipsiniz; hepiniz benim için çok değerlisiniz. Bütün kahkahalar, Nick'in fotoğrafları, şaraplar, yağmurlu ama muhteşem ev toplantıları ve her ziyaretimde hazırladığınız muazzam yemekler için çok teşekkürler!

Allen ve Ivan, Wattpad olmasa kendimi bulamazdım; bu yüzden hayatımdaki en önemli şeylerden birini yarattığınız için size de teşekkürler. Bu duyguyu paylaşan başkaları olduğunu da biliyorum.

Kristin Dwyer, beni güldürdüğün ve sürekli "ahbap" diye seslendiğin için teşekkürler. Seninle çalışmaktan çok memnunum ve bana

harcadığın iş saatlerin için minnettarım. Seni ve mizah duygunu, çalışkanlığını, iyilerin daima kötülerden daha üstün olduğunu hatırlatmanı ve benim için yaptığın diğer her şeyi seviyorum!

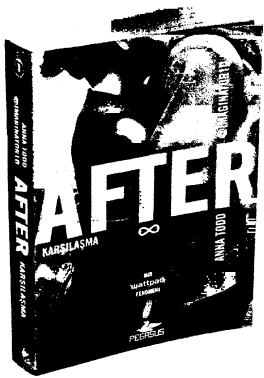
Gallery'de beni, deneyimsiz, aşırı ölçüde eğlence düşkünü, yaptığı şey konusunda hiçbir fikri olmasa da çok severek yapan bu kızı kabul eden herkese teşekkürler! Satış ekibinden üretim ekibine kadar herkese emekleri için minnettarım. Jen Bergstrom ve Louise Burke'e Adam'ı benimle sözleşme imzalamaya ikna ettikleri için. Martin Karlow, bu proje için çok çalıştığını biliyorum ve sana minnettarım! Steve Breslin, Adam'ın dediği gibi, "Sen bu treni rayların üzerinde tutuyorsun!"

Christina ve Lo, siz ikiniz harika öğretmenler ve dostlarsınız; ikinizi de seviyorum!

Birbirlerini tutkuyla seven ve yol boyunca hatalar yapan bütün Tessa ve Hardin'lere.

Ne olduğunu bile anlamadan dört kitaba dönüşen bu fikri ortaya attığımdan beri beni destekleyen bütün dostlarım ve ailem; hepinizi seviyorum.

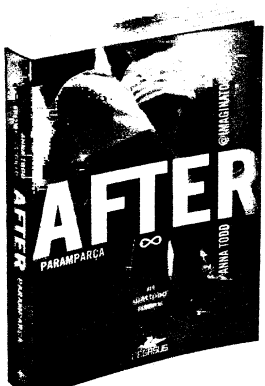
Son olarak, en önemlisi, sevgili Jordan'ım. Sen benim her şeyimsin ve bu son yılda (ve daha öncelerinde) dayanağım olduğun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Hayatımızın başlarında birbirimizi bulduğumuz için çok şanslıyız; seninle birlikte büyümek harika bir macera oldu. Beni güldürüyorsun ve bazen seni öldürmek istememe neden oluyorsun (gerçekten değil yoksa seni özlerdim... bazen). Seni seviyorum.

TEHLİKELİ BİR AŞK
ASİ BİR AŞK
SONSUZ BİR AŞK

1 milyardan fazla
okura ulaştı.
11 milyon beğeni aldı.
6 milyon yorum yapıldı.

"İnternetten çıkan edebiyat
fenomeni."
The New York Times

EZİCİ BİR KARŞILAŞMA
KIRILAN KALPLER
VAZGEÇİLEMEYEN
AŞKLAR

... hayat bir daha asla eskisi
gibi olmayacak.

Tessa'nın kaybedecek
çok şeyi var.

Hardin'in ise hiçbir şeyi...

Tessa'dan başka.